اطلاع

اس مطبع مین ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کے لیے موجود ہی فہرست مطول ہر ایک شایق کو چھاپہ خانہ سے مل سکتی ہے جسکے ملاحظہ و معاینہ سے شایقان تفصیلی حالات کتب سے معلوم فرما سکتے ہین قیمت بھی ارزان ہی اس کتاب کے ٹیٹل پیج کے تین صفحہ سادہ مین بعض کتب علم و اصول وغیرہ مذہبی اسلام کے درج کرتے ہین تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہے اوس فن کی اور بھی کتب متعلقہ کارخانہ سے قدر دانون کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو

کلیات دواوین فارسی

کلیات حزین - یہ ایک مجموعہ غرایب روزگار از طبع سخن آفرین شیخ محمد علی حزین اس مجموعہ مین کتب ذیل شامل ہین سوانح عمری حضرت مصنف تواریخ سلاطین قصائد نعتیہ آیکہ اظہار دیوان و مثنویات صفیر دل و چمن انجمن و مثنوی خرابات فرہنگ نامہ و تذکرۃ العاشقین وغیرہ

کلیات میرزا بیدل - اس کلیات مین چار کتابین ہین - نکات بیدل - رقعات بیدل - دیوان بیدل عناصر بیدل -

دیوان بیدل - نقل از نسخہ ولایت

کلیات سعدی شیرازی حاوی رسائل مفصلہ ذیل دیباچہ کلیات کریما گلستان بوستان قصائد عربیہ قصائد فارسیہ مراثی ترجیعات طیبات بدائع خواتیم غزلیات قدیم دیباچیہ مفردات قطعات رباعیات مثنویات مقطعات مطائبات ہزلیات خاتمہ کاغذ سفید مطبوعہ جدید -

کلیات نظم غالب فارسی عالیجناب میرزا اسد اللہ خان بہادر دہلوی کا کلیات

دیوان صائب کامل از نتائج طبع مرزا محمد علی صائب تبریزی شاہنشہ شعراے فارسی ہے -

کلیات عناصر دواوین خسرو دہلوی مجموعہ چار دیوان - دیوان تحفۃ الصغر جو کلام صغر سن مین فرمایا - دیوان وسط الحیوۃ - کلام جوانی - دیوان غرۃ الکمال جو کمال عمر چالیس مین فرمایا - دیوان بقیہ نقیہ جو کہ پیری مین تصنیف فرمایا -

کلیات جامی یہ کلیات ولایت کے خط کا پورا لکھا ہوا بہم پہنچا اسی سے نقل ہو کر چھپا -

کلیات نظیری نیشاپوری مع شرح

کلیات ظہیر فاریابی قصائد و دیوان رباعیات و قطعات وغیرہ

دیوان حافظ محشی مشہور دیوان حافظ شیرازی کا ہی

ایضاً محشی مطبوعہ جدید بہت خوشخط طبع ہوا ہے کاغذ گندہ ولایتی

ایضاً کاغذ سفید گندہ

شرح دیوان حافظ باحل معانی و مصطلحات صوفیہ تصنیفات مولوی سید محمد صادق علیصاحب

دیوان شمس تبریز از کلام مولی مادر زاد محمد بن ملک داد معروف بہ شمس تبریز

دیوان مخفی تصنیف مخفی رشتی یہ اوستاد اہل زبان تھا رشت نام مقام کا ہی ولایت فارس میں

بعون سخن آفرین زبان تازگی بخش گلشن جهان

نادر دیوانیکه الفاظ و معانیش شقایق تمثال رنگ بست تازگی و شگفتگیست اعنی

دیوان ملا نور الدین ظهوری

سخنوری کلیم کلام خسرو سخن والا مقام که طرز اندیشه آفریدهٔ اوست و در فن لفظ بیان دمیدهٔ اوست

در مطبع نامی منشی نول کشور بطبع مزین مقبول جهان شد

اطلاع

اس مطبع مین ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کے لیے موجود ہی فہرست مطول ہر ایک شایق کو چھاپہ خانہ سے مل سکتی ہے جسکے ملاحظہ و معاینہ سے شایقان تفصیلی حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہین قیمت بھی ارزان ہی اس کتاب کے ٹیٹل پیج کے تین سادہ مین بعض کتب علم و اصول وغیرہ مذہبی اسلام کے درج کرتے ہین تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہے اوس فن کی اور بھی کتب متعلقہ کارخانہ ہی قدر دانون کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو

کلیات دواوین فارسی

کلیات حزین - یہ ایک مجموعہ غرایب روزگار از طبع سخن آفرین شیخ محمد علی حزین اس مجموعہ مین کتب ذیل شامل ہین سوانح عمری حضرت مصنف تواریخ سلاطین قصائد نعتیہ آئمہ اطہار دیوان و مثنویات صفیر دل و چمن انجمن و مثنوی خرابات فرہنگ نامہ و تذکرۃ العاشقین وغیرہ

کلیات میرزا بیدل - اس کلیات مین چار کتابین ہین - نکات بیدل - رقعات بیدل - دیوان بیدل عناصر بیدل -

دیوان بیدل - نقل از نسخہ ولایت

کلیات سعدی شیرازی حاوی رسائل مفصلہ ذیل دیباچہ کلیات کریما گلستان بوستان قصائد عربیہ قصائد فارسیہ مراثی ترجیعات طیبات بدائع خواتیم غزلیات قدیم و صاحبیہ مفردات قطعات رباعیات مثنویات مقطعات مطائبات ہزلیات تمام تمہ کاغذ سفید مطبوعہ جدید -

کلیات نظم غالب فارسی عالیجناب میرزا اسد اللہ خان بہادر دہلوی کا کلیات

دیوان صائب کامل از نتائج طبع میرزا محمد علی صائب تبریزی مشاہیر شعرائے فارسی سے -

کلیات عناصر دواوین خسرو دہلوی مجموعہ چار دیوان - دیوان تحفۃ الصغر جو کلام صغر سن مین فرمایا - دیوان وسط الحیوۃ - کلام جوانی - دیوان غرۃ الکمال جو کمال عمر چالیس مین فرمایا - دیوان بقیہ نقیہ جو کہ پیری مین تصنیف فرمایا -

کلیات جامی یہ کلیات ولایت کے خط کا پورا لکھا ہوا بہم پہونچا اسی سے نقل ہو کر چھپا -

کلیات نظیری نیشاپوری مع شرح

کلیات ظہیر فاریابی قصائد و دیوان رباعیات و قطعات وغیرہ

دیوان حافظ محشی مشہور دیوان حافظ شیرازی کا ہی

ایضاً محشی مطبوعہ جدید بہت خوشخط طبع ہوا ہے کاغذ گندہ ولایتی

ایضاً کاغذ سفید گندہ

شرح دیوان حافظ باحل معانی و مصطلحات صوفیہ تصنیفات مولوی سید محمد صادق علی صاحب

دیوان شمس تبریز از کلام مولی مادر زاد محمد بن ملک داد معروف بہ شمس تبریز

دیوان مخفی تصنیف مخفی رشتی یہ اوستاد اہل زبان تھا رشت نام مقام کا ہی ولایت فارس مین

بعون سخن آفرین زبان تازگی بخش گلشن جهان

نادر دیوانیکه الفاظ و معانیش شقایق تمثال رنگ بست تازگی و شگفتگیست یعنی

دیوان ملا نورالدین ظهوری

سخنوری کلیم کلام خسرو سخن والا مقام طرز اندیشه آفریده اوست و درین لفظ جان دمیده اوست

در مطبع نامی منشی نول کشور لکهنؤ بطبع مزین مقبول جهان شد

آنکه خواهد داشت فردا رحمتش ایمان ما — گشته وصفش آفتاب مطلع دیوان ما

از گل جنت گریبان اجتنابی میکند — خار کوئی اختلاطی کرد با دامان ما

عرصهٔ بستان بپروردی هوای خویش را — گر نمی آمد بکار گوشهٔ زندان ما

صد فراغ و عیش را در قفله بندی داشتیم — گشته بر خوان جگر داغ غمش مهمان ما

گریهٔ خونین بساطی چیده در بازار شوق — میچکد یاقوت تر از پنجهٔ مژگان ما

زود بر نخل هوس نی بار میماند نه برگ — لرزهٔ حسرت چنین گر میدهد افشان ما

رفته در طوفان غم بر باد اسباب نفس — آری آری ظاهرست از آه بی پایان ما

چشم پر خون کی پسند حیرت افتادی چنین — گر نیفتادی پسند عید با قربان ما

کرده داغش سینهٔ تاریک را خورشید زار — در غمش هر قطرهٔ خون گشته عیدستان ما

در زبان قصه پرداران سخن کوتاه ماند — ز آنکه در افشا نمیگنجد غم پنهان ما

هیچ فکری را براتی نیست بر خاطر بلی — گشته یاد جلوه ثبت دفتر نسیان ما

هرزه میتازی ظهوری حرف یکتائی مزن
توده های سربلندی بر سر میدان ما

داغ می لاله دمانید ز پشمینهٔ ما
تلخکامی چه بلائیست ز شیرین هنان

روز شنبه همه زاید شب آدینهٔ ما
زهر را کام دهد شکر لوزینهٔ ما

در نیاید بنظر هرچه در آید بنظر
نپذیرفته بجز عکس تو آئینهٔ ما

نقد و جنس دل و جان گفته بیعانه زر
تا گره بسته بسودای تو گنجینهٔ ما

گشت آنروز که تا بنده طناب کرفی
خیمه زد داغ تمنای تو در سینهٔ ما

در خور جور و جفا مهر و وفا باید کرد
بادا فزون تر ازین سعی تو در کینهٔ ما

گر نه اسراف تو میرفت ظهوری از حد
صرف امسال شدی طاقت پارینهٔ ما

عالم همه مست ایاغ ست دل ما
شبها همه روز ست چراغ ست دل ما

مرهم نکند ناز خریدار ندارد
پرورده دوش و پرداغ ست دل ما

در جیب سمن ریخته ایم از خس و خاشاک
زان گلخنیانیم که باغ ست دل ما

واعظ چکنی دسته حدیث گل و سنبل
برخیز که شوریده دماغ ست دل ما

امید که سرگشته چو ز ما و نه مانیم
بر بوی می مست سراغ ست دل ما

هر سینه که دیدیم فرو رفته براحت
از مرحمت داغ تو داغ ست دل ما

آئینه بصیقلگر غم داد ظهوری
ایمن ز دم عیش و فراغ ست دل ما

صاف کوثر نمی از دردی پیمانهٔ ما
جام خورشید سفال در میخانهٔ ما

عشق آباد که مسجود جهانی شده ایم — قبلهٔ اهل محبت شده ویرانهٔ ما
اینهمه ناز و تکبر نرسد رضوان را — داشتی کاش در خلد بکاشانهٔ ما
ذوق از بی غلط حسن نباید بر خویش — آشنائی دگران گشته و بیگانهٔ ما
رازها بر سر بازار نهد گر نه نهد — آه زنجیر بپای دل دیوانهٔ ما
آب از شعله فوارهٔ مژگان خواهم — دارد از تاب تفسنده زمین ویرانهٔ ما
در بن هر مژه قلزم و عمان داریم — کرده طوفان هوس گوهر یکدانهٔ ما
شمع از شعله حسن تو برافروخته است — گرد او پر زده پروانه پروانهٔ ما
بخت بیدار ز چشم تو فسونی آموخت — که کند خواب ترا عاشق افسانهٔ ما
غصه فقر نخوردیم که افتاد پسند — عیش شاهانه زهی طبع گدایانهٔ ما

زندگانی نشود بر تو ظهوری تاوان
وای گر جان ندهی تحفه جانانهٔ ما

دشمنی فلک و کسان دوستی اندیشهٔ ما — عیب شغل دگرانست هنر پیشهٔ ما
جگر عشق در آمد جگر عقل گریخت — قهر شیران هوس آهوی بیشهٔ ما
نگسلد آه چه در خواب چه در بیداری — کرده پیوند باندوه رگ و ریشهٔ ما
شام مستان چه صفا تا که بهم چیده است — اینهمه صبح که انباشته در شیشهٔ ما

بهر خود نیز ظهوری تو گلستانی شو
بهر ما باغ و بهاری شده اندیشهٔ ما

عشق آورد پی بخانهٔ ما — سر او وقف آستانهٔ ما
سوخت دریکدگر هوا و هوس — آتشیم آه ما زبانهٔ ما

گشته از فرق تا قدم یکداغ — بی نشانیم و این نشانهٔ ما
نرگست خواب ناز می فهمید — می شنیدی اگر فسانهٔ ما
بلبلان بهار رخساریم — شکن طرّه آشیانهٔ ما
کهنه گردیده بود ناز و نیاز — عشق نو گشت در زمانهٔ ما
رام ساقی و وحشی خویشیم — باده و نقل آب و دانهٔ ما
بزبان نگاه حرفی چند — گشت رد و بدل میانهٔ ما
دل بمهر و محبت تو پرست — چه گهرهاست در خزانهٔ ما
عشق آن خانمان خرابی هاست — که ترا آورد بخانهٔ ما

با ظهوری چه خوش برآمد غم
ای خوشا عیش جاودانهٔ ما

خوی تو زبان زبانها را — داغ تو نشان نشانها را
شاهین نگاه تست امروز — گشتیم شکار خانها را
گلبانگ گدائی کشیدیم — دانگی که نهد خزانها را
تا در ره گوش خواب جستیم — پیچیم بهم فسانها را
تقریب بزم رفتنی کو — کردیم آخر بهانها را
خلوت بکمین خانها بود — در دام کشیده دانها را
تا در رهت از پیم نیابند — بر داشته ام نشانها را
لب در پی نالهٔ نی افتاد — بر گردانم ترانها را

نقصی به کمال از ظهوری ست

انکار مکن یگانها را

عشق آورده در ستیز مرا
کندئی عقل کرده تیز مرا

صبر سے کے راه شوق میگیرد
صرفهٔ جنگ در گریز مرا

نفسم حرف طرّه می بافد
داستانهای مشک بیز مرا

بر سر راه دل نشانیدست
جلوهٔ قد فتنه خیز مرا

باشد از قطره کی برون آرد
دیده های محیط خیز مرا

در جنون ست سنگ بارانی
استخوانها سے ریز ریز مرا

وه چه آسان بریده از دو جهان
به نگهها سے تیز تیز مرا

از نظر بیشگان حسن شناس
همه جا نازش تمیز مرا

حصه کردیم نقد و جنس جهان
همه از جمله هیچ چیز مرا

خلوت خاص عشق را بنگر
که برون کرده اند نیز مرا

خوش ظهوری بجام جوشیها
کرده در غوز سے متو نیز مرا

خراب بادهٔ سرجوش کردهٔ ما را
بهوش باش که بیهوش کردهٔ ما را

زیاده باد خم و پیچ طره هاسے دراز
چه حلقهاست که در گوش کردهٔ ما را

ز فربهی به بغل در نیاید آسائش
بدرد خویش هم آغوش کردهٔ ما را

چو می ببزم تمنا بدرد خرسندیم
بروی گرم همه جوش کردهٔ ما را

درست عهد مبادا شکسته دل هرگز
بیاد آر فراموش کردهٔ ما را

براه گرم روان سوختست بیتابی
ببرق تنیده هدوش کردهٔ ما را

ز جامه خانهٔ عشق تو اطلس گردون ‎ ‎ ‎ به نعل داغ تنک پوشش کرده ما را

چرا بحرف ظهوری نمی نهی گوشی
نگفت و گوی که خاموش کرده ما را

خار از نخل صبر سینهٔ ما ‎ ‎ ‎ خرج برادوست در خزینهٔ ما
عشق بر مسند افاده نشست ‎ ‎ ‎ داغها شرح متن سینهٔ ما
عشق ما نیست عشق افزائی ‎ ‎ ‎ نیست جز ما کسی قرینهٔ ما
به سخنهای عشق گردانی ‎ ‎ ‎ کشتی عقل در سفینهٔ ما
ناله درکار و کاو تیز آهنگ ‎ ‎ ‎ دردهای نهان دفینهٔ ما
جوهر شاهی گدایان بین ‎ ‎ ‎ دیدهٔ درج در خزینهٔ ما
خون اهل وفا نمی خواهد ‎ ‎ ‎ نه کشد تیغ کین به کینهٔ ما

تا نهد چرخ را بکینهٔ خویش
به ظهوری بگو کمینهٔ ما

گواه گرمی خون داغهای پیکر ما ‎ ‎ ‎ بهر شعله عذاران رسید محضر ما
چه نالهای ترا ز کام خشک میریزد ‎ ‎ ‎ سزد که باج ستانند ز دیدهٔ تر ما
شدست کشتی صبر و شکیب دریائی ‎ ‎ ‎ وقار کوه سبک پای ماست لنگر ما
درین غمیم که غمگین کسی کند خود را ‎ ‎ ‎ بفال دفتر ما حال ماست دفتر ما
سخن گزنده تر از زهر لب فرو ریزد ‎ ‎ ‎ مباد کام کسی در گزند شکر ما
چه بیکسانه نهادیم سر بیالش خشت ‎ ‎ ‎ بغیر داغ جنون کس نماند بر سر ما
بپیر دلیست صلاح سلاح پوشان را ‎ ‎ ‎ تن هست جوشن ما تارکست مغفر ما

بروی گریهٔ ما هیچکه نخندید سے
نشد بگو هر اشک آشکار جوهر ما

بجسن سهی قد او ما رگ و پیے خود را
نموده عشق به تشریح جسم لاغر ما

همه تو به ظهوری بعکس صورت یافت
سبے کشیده سری عکس او بساغر ما

حال من سرگرده زاری گریه می آید مرا
خوش عزیزم کرده خواری گریه می آید مرا

شاید آب رفته ام دیگر بجو آید بگو
حرف سرو جویباری گریه مے آید مرا

قیمتی میخواستم خود را چه حاصل بر نداشت
اشک آب شاهواری گریه می آید مرا

آتشم از سرکشی ترسم دهم خود را بباد
آبروی خاکساری گریه مے آید مرا

حرف انشا از زبان افشانده ام لب گشته مهر
از نشاط رازداری گریه مے آید مرا

رود پندارم که خواهد معذرت را آب برد
کرده طوفان شرمساری گریه می آید مرا

در خوی خجلت ز شرم دعوی بیجا مباد
گو برو ابر بهاری گریه مے آید مرا

عاقبت دشمن بر احوال ظهوری خنده زد
این نبود امیدواری گریه می آید مرا

می امن و امان ساخته خوف مخطرم را
مستی شده خوش محتسبی شور و شرم را

یک نخل خزان دیده بعریانی من نیست
فتان محمت ریخت فرو برگ و برم را

پروانهٔ افسرده ام امید که شمعے
با شعله کند دست و بغل بال و پرم را

از همت پاکانست که در عهده گرفتست
مژگان ترم شستن دامان ترم را

نتوان بره سعی بپای دگران رفت
دنبال خود انداخته ام راهبرم را

قاصد ز تو پیش دگری هیچ نمی بود
می بود اگر راه شنیدن خبرم را

تا چشم ترم روشنی رود نه شوید
در خنده بصد بحر نشاند سحرم را

این ناله ام از کام و زبان بر نتراود
گر ز درد تو بر هم نفشارد جگرم را

خواهم که گشایم بتماشای تو چشمی
از عهدهٔ تنگی بدر آورد نظرم را

بازوی تو طوق وگرم کرد بگردن
زانوی تو برداشت چو از خاک سرم را

یارب که نگردند بدان محرم نیکان
واکرده بصد عیب ظهوری هنرم را

هر دم هوس نهد سخنی بر زبان ما
مهری ببوسه کاش نهی بر دهان ما

کم مایه هست قصهٔ فرهاد و کوهکن
حرف و حکایت همه از داستان ما

چندان هزار دورهٔ بیهوده کرد چرخ
کردند حسن و عشق قران در زمان ما

انصاف نیست اینهمه بودن برای خویش
برداشت با تو سود شریک زیان ما

دریا اگر شویم ندارد تعجبی
در قطره کی کنار ندارد میان ما

دلبر به بردن دل ما کرد دلبری
جانان قسم نمی خورد الا بجان ما

نازم بتازه روئی پژمرده خاطران
سرسبزی بهار جهان از خزان ما

بحث نگه بزور تغافل رود ز پیش
شرحست هر متن خموشی بیان ما

در بارگاه سوز و گدازیم صف نشین
گرمی برای داغ نهاد استخوان ما

لبها ز حرفهای گدایانه شد تهی
پر شد بوصف شاه ظهوری زبان ما

کرده ام سرمه خاک راهش را
دیده ام جوهر نگاهش را

گریه گفتم فرونشاند گرد
نقش گل کرد جلوه گاهش را

کرده بر باغ از گل رویش — خنده چون دامان سال ماهش را
می نخوردست غالباً هرگز — آنکه گفتست می نگاهش را
نیست از حال دل غمش غافل — دارد آباد خواه نخواهش را
وسعت عشق بین که کاه ربا — کرده نیک اختلاط کاهش را
آنقدر کرده ام بعلم نگاه — که ز خود کرده ام نگاهش را
راستیها نیاز من همه گفت — ناز کج تر نهد کلاهش را
دل باندازه کنگری برخاست — کرده ام چین کمند آهش را
از خطر رسته زینهاری عشق — کی شناسد فلک پناهش را
از مریدان میکشان شده شیخ — کرده میخانه خانقاهش را
دولتش گر بپایت اندازد — آسمان آفتاب و ماهش را

شد ظهوری گدا بیاری عشق
باد حق یار و بادشاهش را

چه قیامت ست که حق داده سرفرازی مرا — بجلوه کند ز تن نخل برگ و سازی مرا
ز حرف صبح نفس کوتهست تا گوید — بزلف خویش سفارش شب درازی مرا
به قبله کی بروم کعبه گر نماز نبرد — که کرد ابروی او قبله کی نمازی مرا
مبادا سینه بسفتن رهی بره محرم — که غمزه سوزن الماس کرده رازی مرا
بکعبه می بروم خضر عشق از ره دیر — که ره نمای حقیقت کند مجازی مرا
بقدر بینش خود هر کسی شناسد حسن — به بین بدولت عشق خود امتیازی مرا
فسون الفت اگر هست خو بنگاه تو نیست — باختلاط ظهوری درآورده احترازی مرا

بچشم و ناز مرو گر بچشم و ناز روم | تو خود بناز برآورده نیازِ مرا
زمین مدح شهنشاه نورست این فیض | که طرز نو شده طبع سخن طرازِ مرا

برای سینه ظهوری نیافت کوره داغ
مدد نکرد ببالیدن گدازِ مرا

برسوائی حوالت کرد عشقت پرده پوشی را | غمت بر بست بر جان کرد لازم سخت کوشی را
نمیخواهد که سازد بوالهوس از سرخ رویانت | سیه رو باد هر کو کرد آخر زرد گوشی را
بهر قیمت بهر حاجت که آزادی خریدارم | در آوردم بهیچ خویشتن راحت فروشی را
بآن لذت مکیدم نوک نیش از زهر گانشتر | که بر لذت پرستان تلخ کردم شهد نوشی را
تمامی عمر خاشاک سر کوی هوس چیدم | که نادان میکند بر شعله خس خام جوشی را
ازان ترسم که طوق گردنم گردد رگ گردن | نکردم حلقه بر گوش خود فرمان نیوشی را
شنیدن از سخن بر تافت رو گو در دهان مشنو | در آوردم بزانو پیش نشنیدن خموشی را
فسانه از پی تیغ سخن ناچار میباید | خوشامد گوی دارو کند ضمی تیز هوشی را

سمند عیش را شاید ز رهواری برون آری
ظهوری در مصاف غم عنان داری خموشی را

ندادهست حق انصاف دل فریبان را | چه عشوها که ندادند ناشکیبان را
بآن امید که سازند سیر حسرت شان | بخوان کام نشانند بی نصیبان را
بپرسشم قدمی رنجه کاش فرمایند | علاج ترک علاجست گر طبیبان را
بقدر عشق و جنون عجز مست آنقدر خاست | که گوشمال دهم قدرتِ رقیبان را
مباد پرده برافتد ز راز عریانان | که در لباس پرستند جامه زیبان را

به غنچه بین که ز بوسه دهنش امان ندهند / بهار دست هوس کرده عندلیبان را
زگوشه تو اگر خطبه کنم انشا / بلاله غوطه دهم منبر خطیبان را
غریب باشد اگر دردلم وطن نکنی / چنین که خصم وطن کرده غریبان را
پرم ز پند ظهوری زبان خویش به بند / نمانده طرف ادب پی کنم ادیبان را

کس از من کامران تر نیست تا هست کامم اینجا / ندانم بسته تر از خویش آزادیست دامم اینجا
بجز رو دستی از خود چو سوسن گشته ام فارغ / برای تیغ خصمی زنگ میسازد نیامم اینجا
ببازار هوس خوش مایه دارانند سودائی / اگر محتاج باشی میدهندت صبر وامم اینجا
ز دیوان محبت آرزوی منصبی دارم / که هنگام تسلط عزل کرده انتقامم اینجا
بیا عیدی کن و در عیدگاه عشق قربان شو / که میسازد شهادت ناتمامان را تمامم اینجا
تسلطهای سلطانی ز خدمت باز میدارد / چو بنشیند براورنگ شهنشاهی غلامم اینجا
بجوش عشق نگرفتی کف خون صاف کن خود را / که شهد عمر میگیرد پذیرائی قوامم اینجا
بآب رو سلامت بر در آزادگان بنشین / بخاک آستان از آسمان آید سلامم اینجا
ندارد راه در میخانه غم تنگ ظرفان را / که باشد قطره را سرشارئی دریا بجامم اینجا
مگو در عاشقی خرجی نمیباشد چه میگوئی / بشرط نفع در رهن ست رخت ننگ و نامم اینجا
ز بس عرفان لبش گاهی بروی بوسه میخندد / ز جوش آرزو خوش پختگان گشتند خامم اینجا
خرد در درسگاه عشق جزوی در بغل دارد / تفاخر خاصه خاصان اگر گردید عامم اینجا
ندارد آن درازی ره که سالک قطره بردارد / فضای هر دو عالم کرده راه یک دو گامم اینجا
ظهوری در خطر خود را نیفگندی خطر داری

که امین بودن صید حرم باشد حرام اینجا

یکطرف نه پرده حیرانیم ما | عید میخواهیم و قربانیم ما
بیش ازین آشفتگی در موکش | جمع کن خاطر پریشانیم ما
گرچه منع لب زگفتن کردهٔ | صد سخن داری زبان دانیم ما
آههای قیمتی خوش کرده ایم | منکر غمهای ارزانیم ما
چشم اگر پوشیم رسوا میشویم | در کمین کار پنهانیم ما
شبنمی در روز کس ننشیند گل | با بلبلان تازه الحانیم ما
تا قبا سازیم پیراهن کجاست | عاشق چاک گریبانیم ما
داد ما انگشت شهدی کی دهد | تلخکامی شکرستانیم ما
در نهاد قطره چندین شور چیست | عشق طوفان کرده عمانیم ما
دامنی بر عیبها گسترده ایم | با وجود آنکه عریانیم ما
جسم کاه و کوه کاهش در کمر | از ضعیفان نمایانیم ما

توبه فرمائی ظهوری از تو بود
هم تو فکری کن پشیمانیم ما

داغست محکی عیارها را | گویت چمنی بهارها را
نی توبه پناه شد نه سوگند | بگرفت میت حصارها را
کرده به تیول خود مکرر (جاگیر ۱۲) | زلف تو بنفشه زارها را
هر روز براه وعدهٔ تو | آخر کنم انتظارها را
دل گوشهٔ کاری از تو دیدست | یک گوشه نهاد کارها را

حشمت بشراب تلخ دیدن
مستی که کرده حسن ربا را

از حسرت مژدهٔ غم تو
آئین جنبد ان مزارها را

وادیم قسم به بیقراری
برهم نزنی قرارها را

کشتی خطر کنار دارد
آرم بمیان کنارها را

نبشاند صبا بمیهمانی
بر چهرهٔ من غبارها را

زنار ز سبحه بس ظهوری
بگذار بجز رقه تارها را

اشک و دیده بر عنان توسن هایها را
وای که کرده صد زبان شوق تو وای وای را

گرچه شکار لاغرم کوشش فربهم ببین
صید کمند کرده ام سر ندهم خدای را

صد چو دوست ذله بند بر سر خوان احتم
داده ندای الصلا ناله سینه خای را

دست تصرف صبا بستم از آه بر قفا
کرده اجاره چشم جان سرمهٔ خاکپای را

نام فراق میبرم زهر ز کام میچکد
راه مباد بر لب این حرف زبان گزای را

درد دل ربودگان ماند نهفته در زبان
داده غمت بسینه سر آه نفس ربای را

رشک بلاست الامان مرد وصال نیستیم
باد رهی بکامش این غیرت غم زدای را

جوش زنند بفرقها عشق بفر سایه اش
مغز باستخوان من باله اگر همای را

رفته ز دست کارها چشم تراست در جلها
تا بکجا برد شناسا لک سینه سای را

پردهٔ گوش مخملی پرده محملش شود
چون بزبان در آوریم از غم خود درای را

نیست عجب که شد فزون قدر ظهوری اینقدر
حشمت عشق میدهد بادشهی گدای را

جز به بندت نفتند خاطر آزادهٔ ما
غیر نقشت نه پذیرد ورق سادهٔ ما

عشق ساقی شده مستی نه بآن هشیارست
که شود شور تمنا نمک بادهٔ ما

بر کمر تحفهٔ جان قاصد دل گشته روان
ایمن از راهزنان باد فرستادهٔ ما

جمله دلها بره عشق تو در پیش و پس اند
پیش پیش همه از دست عنان دادهٔ ما

غیر آن سینه ندارد که مهیا سازد
چشم پر داغ تو دارد دل آمادهٔ ما

زهر را سوده شود جبهه ز بس سجده شکر
گر کنی پاک لب از بادهٔ سجادهٔ ما

فلک از دشمنی خاک نهادان پر شد
ندهد دست به برخاستن افتادهٔ ما

مشورت با دلِ شکست ظهوری در عشق
فال بگشاده غم از دفتر نگشادهٔ ما

نیست جز می‌کشی و رندوشی چاره مرا
پارسائی شده رهبر بتو میخواره مرا

رفتن از پای سفر کرده نشستن بود است
نتوان ساختن از کوی تو آواره مرا

فارغم از گله با خویش قراری دارم
نیست امید وفا از تو جفاکاره مرا

پیش من چارهٔ مردن چه بلا آسان است
اینچنین ساخته هجران تو بیچاره مرا

ناتوان گشته ام از سنگدلی همبرے
بستر از آهن و بالین سزد از خاره مرا

آنکه صد بحث در اثبات قبولم کردست
باورم نیست که رو ساخته یکباره مرا

آه از آن اشک که چون وقت تماشا آید
آید از رشک و شود مانع نظاره مرا

تحفه شوق چو کردیم ظهوری تقسیم
جگر چاک ترا سینهٔ صدپاره مرا

بشیری غرامید نخچیر ما
کم از سعی کس نیست تقصیر ما

صداقت نه هر خنده آید برون — خرابی چه فرش کرده تعمیر ما
جنون هرگز این تازه روئی نداشت — شکسته برو گرد زنجیر ما
کمان خرد از زره انداختیم — خطا نیست در تیر تدبیر ما
شود زود کوتاه رنج سفر — بلند است در سعی شبگیر ما
بعشق جوانان جوان مانده ایم — چنین کرده ارشاد ما پیر ما
زبان دگر وام کن کو قلم — در انشای حرف ورق گیر ما
تو خود شرمساری دگر میکشی — نگوئی اگر عذر تقصیر ما

رود بوی مشک و پرد رنگ لعل
ظهوری محال است تغییر ما

هوس گنج بر آورده ز تعمیر مرا — ترک تدبیر عمل کرده تدبیر مرا
کم از آنم که در عذر تنم باید زد — بیش از آنی که دهی خجلت تقصیر مرا
رفت سودای تو خوابم ز سر آبرده ام — نه پسندند ز بیم دم تعبیر مرا
سنجرهٔ عیش و طرب چون گران می بوم — که نمیگیرد غم و درد تو تسخیر مرا
تن پرستان دگر انند چرا ریزد آب — واعظ از قصه جوئی شکر و شیر مرا
مرشد میکدهٔ غم چو خلاص داد — داد بس توبه ز سالوسی تزویر مرا
اگر این بخشش زلف است وفا خواهد کرد — داده دیوانگی و عشق زنجیر مرا
در گذشتن نتواند نگه از کشته او — تا تسلی ندهد چشم سکون گیر مرا

در دو کون ریش جگر خوب نکو نشد (نام شهر)
میبرد عاقبت این شور بکشمیر مرا

بر یاد تو زهرها شکرها
بی روی تو شامها سحرها

بی عشق تو مرده زندگانی
برپا بهوای تست سرها

پروانهٔ آفتاب آراست
از شمع رخت بشعله پرها

راحت ننهاده بالش نرم
زیر سر داغت از جگرها

گنجایش دیدنی نماندست
بر بسته ز دیدنت نظرها

عشقم بجفا ز خود درون برد
آورده برونم از خطرها

گاهی که کنم دعای دشنام
دم بر نفسم دهد اثرها

کی وصل یار مغانی آرد
در خود نکنند اگر سفرها

گوشی بگشای تا بگویم
از بیخبران شنو خبرها

یاد تو ز خاطر ظهوری
وا کرده بروی خلد درها

کنم در عشق مکتب خانهٔ خود کوه هامون را
بیاموزم طریق عاشقی فرهاد و مجنون را

پل مجنون بروی دجله بستم از نم مژگان
بسیل گریه خواهم داد آخر نیل مجنون را

چو قاصد میفرستم آنقدر فرصت نمیدارم
که از خون جگر رنگی دهم در نامه مضمون را

چراغانی کنم هر شب باخترهای داغ دل
باین رونق سیه از رشک دارم داغ گردون را

نه تنها نقش نامت بر نگین دل هوس کردم
ازین حسرت نصیبی کرده ام هر قطره خون را

جنون پوست پوشان ترا مغز دگر باشد
رسد شان گر تنند از خیرگی در پوست مجنون را

ز دور دولت افزون ناله از بیمار بختان شد
پی خواب دگر افسانه خوان کردیم افسون را

ظهوری چشم ظاهربین ز رنگش هیچ جلا دارد

که از داغ دلم آئینه کاری کرده بیرون را

از تاب سینه شعله برآورده داغ ما
صرصر طپانچه نخورد از چراغ ما

مرهم در آتش است کبابیم از غمش
یارب که هیچ سینه نسوزد بداغ ما

خود را بهار ساخته بیرون نهد قدم
افتد اگر گذار خزان را بباغ ما

دیوانه شد بهار گلی بوی کرده ایم
سودای طرح کرده جهاند دماغ ما

گردید بخت تیره همایون بقصر عشق
گیرد همای فال بکلبانگ زاغ ما

از چشم پر خمار تو در می فتاده ایم
مستی بجای قطره چکاند ایاغ ما

از جان داغدار ظهوری نشانه ایست
هر لاله که میدمد از باغ و راغ ما

غم ساخته نیست هست مارا
خوش کرده وفا شکست مارا

بینا شده پایمال گشتیم
دستی نگرفت دست مارا

بر نغمه زیر و بم گرفته است
افغان بلند و پست مارا

در هفت خم فلک ندارد
دوران می یک نشست مارا

افتاده هزار غصه برهم
افسرده دل غم پرست مارا

ساقی گزک گزیدنی بخش
یک ره لب بوسه هست مارا

آورده برون ز رنگ تغییر
در دست نخ ز رنگ بست مارا

مگشای خدنگ کین ظهوری
فرسوده مباد شست مارا

کرده ام محرم دل غمزهٔ غماز ترا
هرزه گو ساخته ام چشم سخن ساز ترا

جز به بیهوشی نبخشند شراب غم تو ‌ ‌ ‌ غیر رسوا نه سزد محرمی راز ترا

زور زاریم به بین قدرت عجزم بنگر ‌ ‌ ‌ کز نیاز دگران باز زدم ناز ترا

سایه گسترده همان فکر شکاری دارد ‌ ‌ ‌ می نهم طعمه نخجیل ز جگر باز ترا

زان کمانخانه ابروست قضا صید افگن ‌ ‌ ‌ خوش برانگیخته ترک قدر انداز ترا

تو به دشنام کنی زنده مسیحا بدعا ‌ ‌ ‌ عزت و قدر دگر داده حق اعجاز ترا

شد ظهوری ز تو پامال فلک گر خواهد ‌ ‌ ‌ نتواند که کند پست سرافراز ترا

نازم آن جادوئی پر افسون را ‌ ‌ ‌ که کشد از جگر رگ خون را

نه پسندد گدا به نعلینے ‌ ‌ ‌ از درش افسر فریدون را

میکند تیز تر بعجز عشق ‌ ‌ ‌ آب تیغش زبانه خون را

نغمه بر نغمه گریه بیخت دلم ‌ ‌ ‌ ناله در ناله جست قانون را

برلب خشک ما چه میخندی ‌ ‌ ‌ گریه تر کرده نیل و جیحون را

خندهٔ صبح را آب دهم ‌ ‌ ‌ شب چو آرم بگریه گردون را

چشم لیلی تحفه مے طلبد ‌ ‌ ‌ از صبا خاک پاے مجنون را

رسم و قانون جماعتی دانند ‌ ‌ ‌ که ندانند رسم و قانون را

خواجه از گنج فقر مایه نداشت ‌ ‌ ‌ برو با خاک رشک قارون را

رفت دل از برای پاس درون ‌ ‌ ‌ بظهوری گذاشت بیرون را

آباد کرده عشق تو جان خراب را ‌ ‌ ‌ در خرمن عطش زده برق سحاب را

یک دیدن ست آفت یکشهر جان و دل
لطفست برمدار ز عارض نقاب را

تاب کمر خرابی صد خون مرا بست
مگذار زیر کاکل پر پیچ و تاب را

تا مست بوسه روز جزا قسمت بیا
خواهم طلب عیشی بنوازی شراب را

بخشیده اند روز ازل حسن بی نگه
از روزگار وصل تو فصل شباب را

هجران ندیده غیر چه داند و حال چیست
از عدل شاه پرس دیار خراب را

بر شعله نگاه نکردیم جان سپند
دل سوخت بر تحمل ما اضطراب را

روز مرا سیاه کرده ماهیست کز غمش
آتش بجانمان زده اند آفتاب را

بر هم نمیزند همه شب دیده کز سرشک
الماس ریزه در ته پهلوست خواب را

تیز ست آتش ای دل دیوانه دورتر
هشدار خام سوز نسازی کباب را

عشقت معلم ست ظهوری ورق بدر
در نقطه مطالعه کن صد کتاب را

هوای صبح بخشد تازگی گلهای خرم را
چه نسبت با گل تر مرده ما فیض شبنم را

سر دعوی چو در بازار سودای تو بکشایم
بیک غم میفروشم عشرت و عیش دو عالم را

دلی در همسری از کار خود بیرون نمی آید
سلامت دار یارب دلربای طره درهم را

مشقت بر مشقت دشمنان تشنه لبان را باد
فراغت در فراغت باد سیرابان زمزم را

معاذ الله که زهر دل گزا در کام جان دارم
که مغز استخوانم میگزد افعی ارقم را

ندارم طاقتی وآن زتاب پند میسوزد
ز دلسوزی خدا محروم گرداناد محرم را

ظهوری مژده بر عیشش آمد و بکشای آغوشی
دل پیچیده خوش بر بوست محکم وهم غم را

ناله را اینچه دهم جیب در گردون را گریه سر واکنم و بحر کند هامون را

ابر در دعوی چشمم نه بجا پا افشرده روبرو کرده بهر گوشه دو صد جیحون را

خواستم از اثر نامه شود گرم نشد چند بیهوده در آتش فگنم مضمون را

میتوانم بدمی چاره صد افعی سازم عقرب هجر فگندست ببرگ افسون را

در ره هجر بتان سد سکندر کاهست کرده در گوشه غم عشق صد افلاطون را

هر برونی بدرون آمد و جا تنگ شدست بیم دارم که بگیرند ز من بیرون را

محو در لذت کیفیت او شاه و گدا داده زهر تو عجب چاشنی افیون را

میکنم لاغری خویش بصد خنده نهان تا نمایان نه کنم فربهی مجنون را

غیر آری و بلی مانده ظهوری از لب
نیست در کام و زبان جای چرا و چون را

آورده ام بپیش نظر هر گوشه صد گلزار را تا برای پای دل خوش کرده ام کهسار را

دارم غم پیکان او میبرد زنگ سینه ام چون پیش آن سازم نشان این تخته زنگار را

ایدل در بیگانگی بین که باور میکند هر چه کردی آشنا آن آشنا بیزار را

زنجیر میباید دگر کاکل میفشان بر کمر از پرده می افتم بدر در پرده کش رخسار را

این شعله کز کانون جان سر میکشد تا آسمان در هر شرر دارد نهان صد داغ آتشخوار را

در مذهبت ای برهمن دیگر مزن دعوی فن تسبیح را بستان ز من تسلیم کن زنار را

دامان زهد گشته ترای شیخ از من درگذر آلوده چون سازم دگر از توبه استغفار را

ریزد ظهوری در زبان این زهر ها در کام جان
تلخی گر آید بر زبان موج شکر گفتار را

نخواهم جدا در روز حشر از کف دهن خود را / نه بینم تا بکف دامان گل پیراهن خود را
گل صد بوستان از جیب گر بیرون هم شاید / که از داغ محبت گلبنی کردم تن خود را
پی نظاره از گلشن روانم صد چمن بیرون / چو آئینه ندیدم از تماشای کوی گلخن خود را
چو از دل سخن خوبان حکایت در میان آید / نگه هم خورد کنی تعریف سنگ دهن خود را
بدست آرزو این تخم در خاطر همی کشتم / که میبینم که بابی برق حسرت خرمن خود را
توانم آنقدر در مهربانی همرهی کردن / که مهر خاطر او دوست دارم دشمن خود را

ندارد خاطر ما آب مروت تیغ بیدادش
ظهوری برکشی تا کی بحسرت گردن خود را

یارب اثری دعاے مارا / صبری دل مبتلاے مارا
اندک رحمی ستمگران را / اندک سختی وفاے مارا
خوشحال وصال کو که دارد / در قهقهه ها بکاے مارا
در سینه نفس نمانده و خواهشت / دشنام کسی دعاے مارا
فریاد که خویش فرد گرفت است / بیگانگی آشناے مارا
جان فرش ره خیال او باد / وابسته ره سراے مارا
سر در کوب نزاکت همی کرد / خاری ره عشق پاے مارا

جان در ره عشق کن ظهوری
ضامن شده بقاے مارا

گریه خویش کرده دیده مارا / شسته نقش جریده مارا
نمکین عشوه به شور آورد / هوس آرمیده مارا

یارب از صید غیر در گذران / شوخ عاشق ندیدهٔ مارا
رشک با شکوه همزبان نکند / خانهٔ لب دریدهٔ مارا
اشک خونین چه خوش حیائی بست / پشت دست گزیدهٔ مارا
کو جوانان شادئی که راست کند / پشت از غم خمیدهٔ مارا
آه اگر وصل در بغل نکشد / دل هجران کشیدهٔ مارا
وای گر باز برنگرداند / جان برلب رسیدهٔ مارا

ره ظهوری نمیتوان بستن
رگ صد جان بریدهٔ مارا

میکشد سوز نازماتم ما / عیش ما عاشقیست برغم ما
از تماشا بخانه ره ببری / اگر آئی بسیر عالم ما
راز در سینه میکند سوراخ / خون چکانست آه محرم ما
از برای طراوت گل روی / چه ضرورست چشم پرنم ما
عیش این رتبه از کجا میداشت / گر نمیشد شریک با غم ما
گشته با زلف پر شکست درست / نسبت روزگار درهم ما
درد گر در دوا نمیگردد / غم مارا گزیده مرهم ما
لب خشکی نگاه میدارم / شاید آید بکار زمزم ما

با ظهوری غمش نمیشد رام
بی سبب نیست از خود این رم ما

برنزد ناله سر از لب ما / که نشد شعله از تف نی ما

بفسون و فسانه دست نیافت | کوتهی بر درازی شب ما
غالباً جلوه نخیر خواهد دام | سینهٔ بر سنان یارب ما
بر خموشی زدیم اگر نزنند | درد انگشت ناله بر لب ما
مطلب خویش در میان نهادیم | با اجابت دعای مطلب ما
زیور گردن گرفتاریست | طوق سودای سیم غبغب ما
در ره شرح عشق می پوییم | برده تحقیق سر پی مذهب ما
میتوان ابجدی بقول آموخت | که دهد خویش را بمکتب ما
کار برما عجب که گیرد تنگ | آن کز و شد وسیع مشرب ما

با ظهوری نگشت راست فلک
داد از دست طالع چپ ما

هموار گشت خوش ره دین معاش ما | کر دست ریزه کاری ما جست تراش ما
چندانکه پای سیر رود کشت آرزوست | از تخم حسرت قرهٔ اشک پاش ما
گلبرگ ناشکفته زده بر لاله طعنه رنگ | خونابه زای گشت دل پر خراش ما
معمور مدعی که نهان ماند مطلبش | ما را خراب کرد تمنای فاش ما
بار امید وصل چه سنگین به بسته اند | ترسم که در تلاشش نمیرد تلاش ما
با اهل رسم قدرت همسایگی نبود | آمد برون ز کوچه عادت معاش ما
اطلس بشال ما نرسد پیش نازکان | جانهای فدای مشتریان قماش ما
با صد هزار گریه با ما بهاسی کرد | کاید بتبسمی بلب انتعاش ما
پهلوی چپ کسی بنظر در نیاوریم | زیرا که هست از جگر خود تراش ما

برخوان درد چشم ظهوری نگشت سیر
گویا بقدر کاسه نچشند آش ما

بحصول آشناست مطلب ما
همزبان گشته اشک با لب ما

باز شیرازه بسته رشتهٔ وصل
دفتر حال نامرتب ما

گریه گو فتنه کن ز دیده دگر
صلح کردست خنده با لب ما

حاسدان آه یاربی دارند
کار خود کرده آه یارب ما

وصل آبی بروی کار آورد
سوخت هجران در آتش تب ما

ماه فیض و سعادت ازلی
گرد گردون نثار کوکب ما

عیش صد روز عید رفت و نکرد
گاه دامن فشانی شب ما

گر نمیکرد قرب او حاصل
کی ظهوری شدی مقرب ما

شد بعرش سروری سر ما
خاکپای کسی ست افسر ما

شرف وصل پرتو افگندست
فارغ ست از وبال اختر ما

کلک حسرت رقم نمیزند
آرزو کرده طرح دفتر ما

شوق در عین دامن افشانیست
زده در شعله غوطه اخگر ما

گشته سوز و گداز بر ما ختم
مهر داغ ست زیب محضر ما

آنکه از پیش ما نمیگذرد
بر نمیخیزد از برابر ما

شکن طره انگره خالیست
دل ما را چه کرده دلبر ما

عذرهای مدعی بسنجی آید
زخم مرهم برمان ز خنجر ما

رو ظهوری جلای آئینه ده
تا به بینی صفای جوهر ما

آورده سر پی غم تو بعشرت سرای ما
در عاقبت ز رنگ نه بیند بلای ما

برخاست از خزانهٔ هستی صفیر عید
خوش کرده جا بقا بجوار فنای ما

از بار خوف ماست زمین گرچه در نشیب
گاهی ست در برابر کوه رجای ما

رسوا شدیم راه کمانها کشاده شد
بیگانگی ز حد نبود آشنای ما

زین تیغ کینه که بدست تغافل است
گاهی کرشمه گر نکند رحم وای ما

پیش که میکنیم شکایت که سر نزد
دشنامی از لب تو بجیب دعای ما

خوش آشکار تیغ تغافل زدی و ماند
در گردن نگاه تو صد خونبهای ما

فکر سفر ز رشک سری میکند بدل
خالی مباد بر سر کوی تو جای ما

جانت بلب رسیده ظهوری ز جور او
ناگاه شکوه نه کنی بی رضای ما

ای ز رویت بهشت منزل ما
عیش آزاد کردهٔ دل ما

چشم بر هر طرف که گردانیم
رخت افگندهٔ مقابل ما

دیده بر هم نمی زند حیرت
در و دیوار نیست حائل ما

دست تقدیر بسته روز ازل
بر دم خنجر تو بسمل ما

تحفهٔ خورشید دوستی برچید
نم نبود و نبود از گل ما

بر دل ماست هر کرا داغست
وارد از داغ طالع دل ما

عشق را نیز کشته می بینیم
سخت تر هست تیغ قاتل ما

بیان

جان و دل هرچه هست میگیرد	در بهای نگه مقابل ما
پای ما را روائی دگرست	آخر راه خودست منزل ما
عالمی را ز ما بهیای جرس	میدواند بکعبه محمل ما

ازمی دوستی ظهوری را
میدهد توبه شیخ عاقل ما

ای وصل تو اصل زاری ما	عزت شده از تو خواری ما
گو رنج برو که کرد راحت	از داغ تو پنبه کاری ما
طغرای سعادتست این داغ	بر جبهه دوستداری ما
امید که روز حشر بخشد	ما را با میدواری ما +
حاشا که بسنبله دریغ دارند	از مزرع خاکساری ما
ترباد سر آستین عفوی	از جبهه شرمساری ما
روئید زر عیار رایج	از بسکه کم عیاری ما
آرام بسایه خانه کرده	در کوچه بیقراری ما
مستی و جنون دو جرعه نوشند	از ساغر هوشیاری ما

ایمن شده از خطر ظهوری
آری شدی زنهاری ما

ای غمت ناز پرور دل ما	زهر چشم تو شکر دل ما
جان فدایت که با همه شوخی	نروی از برابر دل ما +
عشق هر رخنه که بود گرفت	باز قفلست بر در دل ما

قلزم شوق و موج عشوهٔ تو — کشتی صبر لنگر دل ما
در ازل کرده حسرت تیغی — جامهٔ چاک در بر دل ما
نگهی در گرو گذاشته — از پی بیع گوهر دل ما

ای ظهوری مدد که غوغائی
عشق آورده بر سر دل ما

عشق آمد و سیمرغ ربا شد مگس ما — از جبهه گل سجده کند خار و خس ما
هر جا که بهاریست برآورده سر از خاک — در سایهٔ سرسبزی نخل هوس ما
ای فاخته پرواز چمن از تو که گردید — بال و پر ما بر سر کوی قفس ما
سهلست ره سدرهٔ امید گزیدن — نگذاشته از مرتبهٔ دسترس ما
صبح حرم وصل دو دو از پی محمل — شبگیر بلندی زده بانگ جرس ما
فرش رهشان از فرق قبول آورد اقبال — هر جا که قدم پیش نهد ملتمس ما
وقتست که نازیم به نخجیرگه کام — آورده سگ نفس هری در مرس ما

میخواست که صد مرحله از پیش فتد پس
ز دست ظهوری بعنان فرس ما

باز میر قصد جنون در حلقهٔ زنجیر ما — باز در کوی خرابی میکند تعمیر ما
همسفر گردید خضر عشق در خوش انگیختم — صبح روز کام شد گرد ره شبگیر ما
جیب طاقت از هجوم چاک دارد بر میان — لجهٔ توفیق ورزی می شد گریبان گیر ما
شب سرای خواب روشن شد ز شمع بیدلی — فال داغ دل برآمد از لب تعبیر ما
ای دعا جیب تهی تا چند گردی در بدر — رو اثر دریوزه کن از آه بی تاثیر ما

خوش کمان کینهٔ بیگانگان زه کرده اند / وای گر با شست ورزد آشنائی تیر ما
هیچکس عمری باین تلخی ندارد غالباً / دایهٔ غم کرده زهر حسرتی در شیر ما
تا زبان مدعی میشد مسلمان کاشکی / غسل میدادش بآب قصهٔ تکفیر ما
با وجود این جنون در صید سیمرغ مراد / بافت دست عقل دام از رشتهٔ تدبیر ما
شمع تعریف شبستانی ظهوری برفروخت / صبحگه خورشید و مه از شعلهٔ تقریر ما

عشق کجا که تا خورد خون امید و بیم را / تازه کند بدشمنی دوستی قدیم را
ناز و نیاز عمرها زور بهم آزموده اند / نیست حریف عجز ما سرکشی غنیم را
بر سر کوی بیکسی گرد ز رخ چه روبدم / دیدهٔ تر در آستین خون فگند نسیم را
نقب بریده بر جگر حسرت سیم غبغبان / گریه بصرفه وا مکن کو سر گنج سیم را
سیل سرشک ما مگر بر سر شست و شو رود / بخت ز تار آه ما بافته این گلیم را
شد نم دیده خشک تر رغبت گریه بیشتر / فاقه بشور آورد مکرمت کریم را
پا بگلیم کش دلا طور کجا و ما کجا / آمده سنگ رو بسر ملتمس کلیم را
در حریمش ز خودسری کار صبا فتاده پس / قرب بنام ما مگر پیش برد نسیم را
رشک گرفته رخصتم لب نگزد ندامتم / نیست ظهوری دگر رهزنی ندیم را

دماغم بر نمیتابد فسون پیر و برنا را / جنونی کو که در زنجیر پیچد کوه و صحرا را
نشد از تند باد آه ماه و هفته طولانی / سرشکی کو که گردابی کنم امروز و فردا را
بحسرت قطره زیچ بیش ار کشادی سینه می پیچید / امیدش در بغل زین تنگتر میخواست دریا را

دو عالم یوسف ما قیمت یک جلوه میخواهد / که میگوید جواب دعوی حسن زلیخا را
دعا در حسرت دشنام می میرد لبی بگشا / گره شو گو نفس در سینه اعجاز مسیحا را
به ننگ نفس نامم ساخت با خاک سر کوی / بهر جا میروم از فخر بر سر میبرم پا را
کجا دل بست بر راحت بآیین آسودگی کردی / نکردی روی اگر در خویش داغش سینه ما را
برای گریه دیگر در جگر آبی نمی بینم / اگر بس نیست باید فکر دیگر گریه ما را
هلاک غارت آرام دزد انند آگاهان / دلا گر میشناسی دزد خود بشناس کالا را

بیال دل ظهوری بر سپهر عشق پروازی / که گنجشک ضعیف خود شمارد اوج عنقا را

عشق بتان سرشته صفا در سرشت ما / از صبح کعبه تا فته شام کنشت ما
عکسش کتابه گشته پی طاق عرشیان / این رتبه حد کیست زهی سرنوشت ما
ای آنکه آگه از رقم جبهه نیستی / خطی برآوریم که خوبست زشت ما
با حور عاشقان چکند حور زا بدان / خون بهشت زاهد و خاک کنشت ما
تخمی که گریه کرد بدامان ما بهای / در فصل خنده قهقهه روید ز کشت ما
گشتیم خاک خاک نگردید آرزو / در کاخ وصل رکن نشین باد خشت ما

در برزخ فراق ظهوری برآوریم / از آب وصل گل شده چاک سرشت ما

رشک اخگر شده اشک از تف نظاره ما / شعله در بال سمندر شده فواره ما
آرزو چشم زد کور نگاهان نکشم / پرده از گرد رهی بافته رخساره ما
خاطر از حال دل بادیه پیما جمعست / کار خود ساخته از آوارگی آواره ما

چرخ در کین ضعیفان نشود صلب چنین ... شیشهٔ او نخورد پهلوی از خارهٔ ما
میتوان یافت عرض تو طلب رسوائیست ... کرده بیطاقتی این فکر که در بارهٔ ما
نکند شعشعهٔ حسن تو اگر بدرستگی ... نبرد ره تماشای تو نظارهٔ ما
شست مژگان کماندار مزیاد که دوخت ... چشم بر بخیهٔ پیکان جگرپارهٔ ما
رحم گاهی بشفاعت در جرأت میزد ... کشته افتاده بشمشیر ستمگارهٔ ما

لذت ذکر جگر یافت ظهوری که ربود
سبحه از نقل طربخانهٔ میخوارهٔ ما

ساختم از کار معزول اختیار خویش را ... پیش ازین ضایع نمیسازیم کار خویش را
از خزان مرگ گلزار حیاتم ایمنست ... کرده ام فصل تماشای بهار خویش را
خلعت خواری نمیزیبد کسی را غیر من ... گر دهی تشریف هم بی اعتبار خویش را
ذره بر خورشید آغوشی بحیرت کرده باز ... خوش فریبی داده امیدوار خویش را
میتوان افشاند گاهی چین زلفی بر صبا ... پرسش مغز پریشان روزگار خویش را
با قرار و عهد تو با دیگری ما را چکار ... پاس میداریم ما عهد و قرار خویش را
سینهٔ دیگر ندارم زود تر بیرون فکن ... اخگر رشک از گریبان جدار خویش را
ترسم از بیطاقتیها ناگهان جوشی زنیم ... بر منه بر داغ کار بیمدار خویش را
غمزهٔ صیاد تا کی بر زمین خواهد نشست ... رحم پرور کن جگرگاه شکار خویش را

در غبار کوی غم روزی ظهوری گشت گم
آستینی بر جبین کش خاکسار خویش را

دل از اندیشهٔ وصل تو عالی کرده همت را ... تماشا در تماشائی تو حیرت کرده حیرت را

دو عالم یوسف ما قیمت یک جلوه میخواهد
که میگوید جواب دعوی حسن زلیخا را

دعا در حسرت دشنام می میرد لبی بگشا
گره شو گو نفس در سینهٔ اعجاز مسیحا را

به ننگ نفس نامم ساخت با خاک سر کوی
بهر جا میروم از فخر بر سر میبرم پا را

کجا دل بست بر راحت بآین آسودگی کردی
نکردی روی اگر در خویش داغش سینهٔ ما را

برای گریه دیگر در جگر آبی نمی بینم
اگر بس نیست باید فکر دیگر گریهٔ ما را

هلاک غارت آرام و زدانند آگاهان
دلا گر میشناسی دزد خود بشناس کالا را

ببال دل ظهوری بر سپهر عشق پروازی
که گنجشک حضیض خود شمارد اوج عنقا را

عشق بتان سرشتهٔ صفا در سرشت ما
از صبح کعبه تافتهٔ شام کنشت ما

حکمش کتابه گشته پی طاق عرشیان
این رتبه حد کیست زهی سرنوشت ما

ای آنکه آگه از رقم جبههٔ نیستی
خطی بر آوریم که خوبست زشت ما

با حور عاشقان چکند حور زاهدان
خرمن بهشت زاهد و خاک کنشت ما

تخمی که گریه کرد بدامان ما مهیای
در فصل خنده قهقهه روید ز کشت ما

گشتیم خاک نگردید آرزو
در کاخ وصل رکن نشین با دو خشت ما

در برزخ فراق ظهوری بر آوریم
از آب وصل گل شده چاک سرشت ما

رشک اخگر شده اشک از تف نظارهٔ ما
شعله در بال سمندر شده فوارهٔ ما

آرزو چشم زد کور نگاهان نکشم
پرده از گمرهی بافته رخسارهٔ ما

خاطر از حال دل بادیه پیما جمعست
کار خود ساخته ز آوارگی آوارهٔ ما

چرخ در کین ضعیفان نشود صلب چنین — شیشهٔ او نخورد پهلوی از خارهٔ ما

میتوان یافت غرض تر لب رسوائیست — کرده بیطاقتی این فکر که در بارهٔ ما

نکند شعشعهٔ حسن تو اگر بدر رسد تگی — نبرد ره بتماشای تو نظارهٔ ما

شست مژگان کماندار مریزاد که دوخت — چشم بر بخیهٔ پیکان جگر پارهٔ ما

رحم گاهی بشفاعت در جرأت میزد — کشته افتاده بشمشیر ستمگارهٔ ما

لذت ذکر جگر یافت ظهوری که ربود
سبحه از نقل طربخانهٔ میخوارهٔ ما

ساختم از کار معزول اختیار خویش را — پیش ازین ضایع نمیسازیم کار خویش را

از خزان مرگ گلزار حیاتم ایمنیست — کرده ام فصل تماشای بهار خویش را

خلعت خواری نمیزیبد کسی را غیر من — کردهی تشریف هم بی اعتبار خویش را

ذره بر خورشید آغوشی بحیرت کرده باز — خوش فریبی دادهٔ امیدوار خویش را

میتوان افشاند گاهی چین زلفی بر صبا — بر سرش مغز پریشان روزگار خویش را

با قرار و عهد تو با دیگری ما را چکار — پاس میداریم ما عهد و قرار خویش را

سینهٔ دیگر ندارم زود تر بیرون فگن — اخگر رشک از گریبان جز افدار خویش را

ترسم از بیطاقتیها ناگهان جوشی زنم — بر منه بر داغ کار رهیا مدار خویش را

غمزهٔ صیاد تا کی بر زمین خواهد نشست — رحم پرور کن جگرگاه شکار خویش را

در غبار کوی غم روزی ظهوری گشت گم
آستینی بر جبین کش خاکسار خویش را

دل از اندیشهٔ وصل تو عالی کرده همت را — تماشا در تماشائی تو حیرت کرده حیرت را

کجا سعی قضا سیمرغ دل را بال و پر بستی
نبودی دانه از خال تو گر دام محبت را

ز تاب درد کاهی گشته ام در کنج بیتابی
بزور آرزو دل میکشد این کوه حیرت را

خراش سینه را گر از شگاف سینه بنمایم
ز دندان بخیه‌ها بر لب زنم اهل ملامت را

سلامت از همه راهی بروای خصم خویش باد
اگر واقع خورد از ما هم سلامی هم سلامت را

اگر همپا بدیت در کوچهٔ آسودگی منزل
برون ریز از سرای طبع رخت رسم و عادت را

نگهدارد خدا صبر دل من این فرو بستم
باشک شوق از رخسار خال این گرد همت را

شراب عشوه چندان کرد ساقی دوش در کارم
که از مجلس برون بردوشم بردم صبر طاقت را

بنازم چشم مستی را که هر ساعت ز هشیاری
کند خاطر نشانم معنی لفظ مروت را

ظهوری شمه از حال زار خود کجا گوید
نگنجاند اگر در یک حکایت صد شکایت را

بخونم کرد رشک غیر رنگین تیغ غیرت را
بانصاف آشنایی باد شوخ بی‌مروت را

بطوبی قامتی نازم که آب تیغ بیدادش
دواند در رگ و پی ریشهٔ نخل محبت را

چنین گر بر دلم امروز حسرت رحم ننماید
بخون آغشته خواهم کرد فردای قیامت را

گر افتد از ملاحتهای خوبان شور در لبها
تو رحمی کردی از رشک نمکدان ملاحت را

ز آتش پاره دارم چنان هنگامهٔ گرمی
که در لبهای ناصح میگدازد خوش نصیحت را

چرا معنی ننالد هر دم از بیهوشی صورت
رهین همرهی دارد مجاز با حقیقت را

ز طعن خویش نپذیرد آشنا جان در وطن کاهر
موافق ساز با طبعم خدایا آب غربت را

کجا از عهدهٔ ذکر ثنایش برون آیم
مگر سازد ظهوری سبحه گردان شکر حیرت را

بهار یارب نماید طالع ما روزگاری را
که بیند در بغل نخل تمنا نوبهاری را

جز این تعویذ در دفع سیه بختی نمی باشد
که از زلف تو بر بازوی جان بندیم تاری را

نبخشد ضعف اگر قوت چسان بر دوش جان بندد
گدای ناتوانی بار عشق و مهر یاری را

شدی صید ایل زخمی نخوبان دیدهٔ حسرت
چه ملیبازی نگاه آلوده فتراک سواری را

برای جیب بختم ای صبا گر از گلستانی
نیاری دامن پر گل چه مانع نشتر خاری را

بااین زیبندگی هرگز ندیدم اشک گلگونی
شبی شاید که گیرم در حنا پای نگاری را

مهیا کرده رشک آلوده چیلی طالع شوم
بزهری میچشم ناچار شهد خوشگواری را

بکام مرا ازدرهای غیرتم از دست بدعهدی
بعزم داده سرخوش حسرت امید خواری را

ظهوری کوی میگیرد سراغ چهرهٔ حالم
نسیم دشت غم هرجا برانگیزد غباری را

بهار آمد جنون دیگر بصحرا میبرد مارا
خموشی بار بر هنگامه بندی واشت غوغارا

بکوشش نیست ممکن عشق از سیماب بر چیدن
شکیبا کی تواند کرد ناصح ناشکیبارا

کمند ذره بر خورشید می پیچد کشش بنگر
بطوفان محبت قطره شورانند دریارا

بشرط کار دیوسف را زلیخا میخرید از خود
ترنج و تیغ را نازم چه رنگین کرده سودارا

فسون پرداز تر از عشق در عالم نمیباشد
دهم طفلان نادان میدهد پیران دانا را

ورع را در رنگ گیری تلاش پیشه مستی بین
نهال عشوهٔ ساقی چه رسوا کرده تقوی را

ز شمشاد تو گر دیدست ثابت جلوه پردازی
فرو زدید در خود سرو بن از شرم دعوی را

برای خلد تلک شک نخواهد تافتن در زیغ
ازین زیور که ایزد از جمالت داده دیبارا

ز خاک و خون قربان گستگانت سرمه سازم
جلای جوهری بخشم مگر چشم تماشا را

زهی خجلت که باید عرض انجم پرده شد آخر
ظهوری رونق روی از چه زخم مرهم را

زبیماری چه راحت پهلوی بستر پرستان را — مبادا زخم مرهم سینهٔ خنجر پرستان را
نمیجوشد زکام شهد خوبان لذت نیش — زچشم افگند رحمش تارک مغفر پرستان را
زجنبشهای مژگان نهرهای خون روان گردد — بکاوی رفته محشر گر رگ نشتر پرستان را
کشیدی درد غیرت تا الهای تلخی از کامم — اگر بودی مذاق زهر تا شکر پرستان را
سبکروحانه در بحر تعلق دل زخود برکن — که کشتی بر نمیتابد غم لنگر پرستان را
دران صحرا که میگردد سمند رشت خاکستر — مبادا اندیشه پرواز بال و پر پرستان را
سجودت تا شود بر جبهه تاوان بگیرد ای اهل — تماشای رکوع شیشه ساغر پرستان را

ظهوری بر سر خوان قناعت ریزه چینی کن
که سیری احتیاجی نیست هرگز ریزه پرستان را

بر نتابد جگر دردکشان درمان را — نه پسندد سر شوریده سران سامان را
میچکد شعلهٔ صد کوره زهر قطرهٔ خون — بفشارند اگر داغ دل خامان را
عالمی را بیکی لحظه کند قتل اگر — بر تغافل نگمارد نگه پنهان را
زور حسنش کشد از جان ملامت کش مصر — ریشهٔ نخل غم سرو قد کنعان را
خلق را مژدهٔ آسایش خواب آوردم — ضعف الله بزنجیر کشد افغان را
شعلهٔ عشق بت از عقل برآورده ما — چشم زخمی نرساند شررش ایمان را
تیرش از سینه چرا دیر برون می آید — پیش خود دل گذرانیده مگر پیکان را

کار با مرحمت وصل فتاد دست دگر

بسکه سرکرد ظهوری ستمِ هجران را

دل برهِ سبکپیان یافته رهنمای را
بردمِ تیغ میبرد جان برهنه پای را

بر رخ غمکشان کشد گریه ترانهای تر
غصه گر آورد بکف دامن ها همای را

زهر فراق خورده ام شهد وصال بایدم
گز رگ و ریشه برکنم تلخی جان گزای را

رشک رقیب میخورم لیک عوض میکنم
با لب خنده خیز او دیدهٔ گریه زای را

سایه رنگ نازکم بردپیش زبال و پر
بخت بقر قمر ارکند بال فشان همای را

دست نهاده بر سرم عشق بلند قامتے
خاک رهش مگر کنم فرق سپهر سای را

غیر نبود صید را و باو ز وجود نحاستے
آتش خس نواز را بار کس ربای را

شوق چه راه سر کند خضر چه میکند کسی
داده باب اشک ما منت رهنمای را

ساخت همین عشق تو کار ظهوری ترا
خسرو ملک گو به بین طنطنهٔ گدایرا

میرود بیرون گزند عصمت ها از کار ما
عشق میسوزد سپند از سبحه بزنار ما

در محبت آنچه میگوئیم از دل میکنیم
پارهٔ بیش ست از گفتار ما کردار ما

گر بلند یهای عشق انیست خواهد پایه اش
عرش را در سایهٔ کوتاهیے دیوار ما

نخل درویش از زمین سینه محکم کرده پای
شکر راحت برده دل از ناله جز خوردار ما

هیچکس را پایهٔ ما نیست در مهر و وفا
کبر و ناز خواجگی کج می نهد دستار ما

در خوی خجلت ببینداز بدبازی خوردگان
خواست عذر تو بهای جمله استغفار ما

بر شب هر کس نسیم خواب صبحی می وزید
دیده از انجم تر دو بر هم شب بیدار ما

عشق با در کار عسلم و چه جانها کنده است
از مروت نیست این گر نیست عندار ما

فقر را در مایه داری با غنا سنجیده ایم
در ترازو میزند مو اندک و بسیار ما

یک سخن ناخوانده نگذارد غرورش ارچه عجز
دفتری می پیچد از هر حرف در طومار ما

گرم سودا گشته ایم از شمع خود رونق نگر
پر فروشی میکند پروانه در بازار ما

خون ما را جوهر آلایش تیغش نبود
در جواب ما وکیل ماست دعویدار ما

فکر دیگر کن ظهوری چون تواند آمدن
خدمت عقل و جنون از عقل ناهنجار ما

شد طبیب ما محبت نشترش بر جان ما
محنت ما راحت ما درد ما درمان ما

ساده شد لوح ضمیر از نقش فکر دیگران
شکر یزدان محو شد در یاد او نسیان ما

زاهد افسرده گو گرمی مکن خواهد فتاد
ز آه برق رحمتی بر خرمن عصیان ما

چشم را آئینه کی غرق جلا بودی چنین
گر نبودی در برابر دیدهٔ حیران ما

عید چون قربانیان از رشک کو در خون نشین
طالعی دارد ز شمشیر غمی شریان ما

تار از رگهای جان بستیم بر قانون درد
میزند خوش ناخنی بر سینه‌ها افغان ما

صد ارم در هر نگاه و صد ختن در هر دماغ
طرح کرده رنگ و بوی لاله و ریحان ما

چشم زخم خاطرست اندیشهٔ حور و پری
بسته آئین خاطر ما را نگارستان ما

رونق بازار ارباب محبت ظاهرست
مشتری جز ما که باشد بر در دکان ما

بی فنا نتوان ظهوری بهره ور گشت از بقا
کو چنان مرگی که منت ها نهد بر جان ما

هستی ما نقاب شد آن رخ جان فروز را
کاش بهوزن افکند برق وجود سوز را

راه بصبح چون برد شام غم بلاکشان
کرده ز سال و مه بدل شام فراق روز را

زخم دل ست و سوز جان هدیه منع قوتان | ناله لب خموش را گریه چهره سوز را
همره بارهای دل راز تو می رفت بر زبان | حیف مهران لب وی مانا وک سینه دوز را

در ره وعدهٔ تو دل گرچه دوید عمرها
بخت بدش نکرد طی مرحلهٔ هنوز را

بمجلسی که درآئی شوم سپند آنجا | سپند وار در آتش فتد گزند آنجا
بشهر عشق جنون آن محله ام که خورند | قسم بنجم می خاطر نژند آنجا
حدیث سادگی شان من چپن نبرند | ز شرم بر ستر و نقش الم پرند آنجا
برون نیامده از حضیض پستی طبع | اگر باوج روی ورشوی بلند آنجا
گشاد کار خود از دیده بود مگر | دلم بصومعه رفت و نگشت بند آنجا
بعشق ابروی بت طاق دیر محراب ست | ز سجده فرق حرم باد بهره مند آنجا
چه رایج ست زر داغ در دیار جنون | بنام تارک من سکه میزنند آنجا
ببزم شوق چه شیرین شدست گریه تلخ | بزهر خنده دهد باج نوشخند آنجا
بعرصه تا که بر دیده ها جلا سازد | ز سرمه سائی نعل سم سمند آنجا
حصار سینه ز رادت چه رخنها میداشت | اگر نه داغ تو میکرد کوچه بند آنجا

متاع دل چه بازار روز و غم بردی
خموش باش ظهوری چو نرم خند آنجا

بخلوت آمده برقع ز رخ فگند آنجا | رساند خویش مدعی عشق چشم بند آنجا
گشاد و کنگر ایوان کبریا ز بلند | نگشته آه و فغان کسی کمند آنجا
نگه کشد رشک غیرت در شکار گهش | بهیچ تیغ تبر دیده هیچ بند آنجا

ز خنده سیر نگردیده اگر ای گل / بمجلسش همه روی خویش خوش بخند آنجا
نگه بجلوه گهش برگزیده می‌آرند / چه دولتی که غتقدر دیدنی پسند آنجا
چه رونقی است که در مجلس به پیشانیست / چرا سپند نسوزند بر گزند آنجا
باین امید که چشمم چراغ باغ شوی / ستاده گلبن با صد کف سپند آنجا
چمن بدیده ز قدرت کشیده تر نخلی / نهالها همه از کوتهی بلند آنجا
تمام شب ز شبستان کشند سوی صبح / اگر بروی تو یکدم بسر برند آنجا
دبال کوی تو دائم کسی نخواهد شد / همین قدر که شود بخت ارجمند آنجا

محال نیست ظهوری بخلد دوزخ هم / خدا کند که نباشند اهل پند آنجا

بروای باد خدمت کن دولتسرائی را / ببوس از فرق عجز و خاکساری خا
سخن کردن نمیدانم کسی از من بهم نسیر نجد / فدایش کز فراقش ریخت خون آ
بیابان غم هجران هوائی طرفه دارد / که در طوفان آتش پرده شانه
ندارم شکوه لیک از مروت نیست پنداری / که بگذارند در دست بلا دیدست
ببردم از جدائیها ندارد پرسش احوالم / بره میباش کو چشم توقع بید

ظهوری بسته بر روی دعا آب اثر آری / بسر سبزی بشارت باد کشت مدعائی را

برکرد رسوائی نگر از پرده نامی ساز ما / چنگ ملامت ساز شد از طالع
گرد تماز کوی غم و دست صد تراغ ستم / گر دوست در دیده سینه کم جان
تنگست صحرای رجابیست اوج مدعا / کم شود همت عقدها از رشته پرو

امید بچشم کم مبین پامال حسرت آیینین ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ بر شاهد کام آستین افشاند دست ناز ما
ما را چنین منزل بسیه بر گرده از خورشید و مه ‌‌ جیب و گریبان نگه چشم نگه پرواز ما
از لطف خط مشکبو سرمایه تر از آرزو ‌‌ هم حسن بی انجام او هم عشق بی آغاز ما

دریای عشق و صد خطر مسکین ظهوری نوح سفر
دستی تواند زد مگر در دامن اعجاز ما

غم عشق گردیده مهمان ما ‌‌ کباب جگر دیده بر خوان ما
رسانیده رضوان بکوثر پیام ‌‌ تا آب سراب بیابان ما
قسم خورده آئینهٔ تیغ عشق ‌‌ به بیتابی چشم حیران ما
نهالی که بار آورد چاک دل ‌‌ خورد آب از خون شریان ما
اثر بر سر کوی دل خانه ساخت ‌‌ بمعماری آه و افغان ما
نشد نسبت آشنائی درست ‌‌ رفو را بچاک گریبان ما
بز هر نگه داده بودند آب ‌‌ سنانی که زد زخم بر جان ما
بنازم بر آن تیغ عاشق کشی ‌‌ که رنگین شود عید قربان ما

ریاض ارم آرزو کردهٔ
ظهوری سری کش بزندان ما

شهد برد چاشنی از کام ما ‌‌ ریخته این زهر که در جام ما
دانه نبودی اگر از اشک گرم ‌‌ طائر عشرت نشدی رام ما
کار خود آخر زد و ما ساختیم ‌‌ گشت لبی رنجه ز دشنام ما
در ره نصیب همه بخشش بدل ‌‌ رفته چنین قسمت قسام ما

صد شب غم از پی هم میرسد — روز طرب نیست درایام ما
مغز ورع خشک نبودی چنین — کامش اگر تر شدی از جام ما
شوق گرانیست نخواهند دید — روی وطن طاقت و آرام ما
باد مبارک سفر غم که شد — صبح طرب گرم ره شام ما

گر نکشد تیغ ظهوری بمیر
میرود از حد اگه ابرام ما

ز داغ دل شده روشن چراغ کوکب ما — بگرد رفته سحر پیش ظلمت شب ما
ستاره سوختگانیم لیک داده قضا — بآفتاب شرف از وبال کوکب ما
ز راز لوح و قلم آگهیم نیست عجب — که کلک عشق نوشتست لوح مکتب ما
بر اسم سیر قدم زن که هر طرف بینی — هزار دیر و حرم در فضای مشرب ما
عجب که از مرض رشک جان برد صحت — چنین که مغز نوا زست شعله تب ما
به تیغ کینهٔ ما دست کو مبر دشمن — که ناوکی بجهاند ز شست یارب ما
ز شوق آنکه بپای کسی فرو ریزد — چه بوسه‌ها که هوس جمع کرده بر لب ما

ز دین و کفر ظهوری فراغتی داری
برون ز مذهب و کیشست دین و مذهب ما

تافت ز روی صفا آینه جان ما — باز جلا پرورست دیدهٔ حیران ما
گوش ملامت شنو باز ضرورت شدست — صد سخن ناشنو نیست بفرمان ما
پنجه بیطاقتی گو دگر آسوده شو — چاک سری میکشد خود بگریبان ما
بی غلطی نیز هم ناله فریاد نیست — هرچه افتاد اثر در پی افغان ما ۱۱

از بن هر موو هر بهر فغان صد زبان ... گر زند بیهده و نسخه به بهتان ما
هوش چنین گر برد عشوه پنهان او ... زود رود به بلا قصه پنهان ما
رخت طرب برده ام چون گلستان وصل ... قفل ظهوری چراست بر در زندان ما

عشق او کرد خوب زشت مرا ... زده بر هم گل سرشت مرا
تخم اندوه را منم دهقان ... هیچ آفت مباد کشت مرا
زاهدا نام کعبه خود نبری ... مده آلودگی کنشت مرا
در صنم خانه جبهه فرسائی ... کرده تعبیر سرنوشت مرا
رو ظهوری بفکر عشرت باش ... سوخت غم جان غم سرشت مرا

محرمی کو که برد پیش کسی نام مرا ... وا کند سر سخن نامه و پیغام مرا
در زبان قلمم نیست بجز نام کسی ... گر زبان قلمش کرده برون نام مرا
صبر میجو شد و اسباب سفری بندد ... پختگی کرد وداع آرزوی خام مرا
بر لبم میگذرد تلخی صد قافله زهر ... کرده گم چاشنی شهد ره کام مرا
کی چنین رام شدی آهوی شهری ز کمان ... سر نهد او بصحرا اگر آرام مرا
کو فروغ سحر وصل که بینائی بخت ... بنگاری بنوازد شکن دام مرا
بظهوری عجب آزار نماید ایام ... خوانده آرام دل خویش دلارام مرا

دگر فرش است در خلوت سرا با مهتاب امشب ... شمع خوش شب نشینی میکند با آفتاب امشب

چراغ خلوتم پروانه افگند در گردش — که تاب غیرتش خورشید را داده کباب امشب

ببین داده ام از هر بن مو دیده دیگر — بحکم دولت بیدار در خواب است خواب امشب

تغافل گر چه هر دم در میان می افگند خود را — نه پاید سوال یک نگاهم بی جواب امشب

امید دیدن فردا برون میبرد رخت از دل — بجا واقع شد این تعمیر احوال خراب امشب

در آغوش دلم آسوده خاطر بود در تنها — نمیدانم بیا جمعیت حال اضطراب امشب

لب ساغر نمی آید برون از خنده شادی — که جوش مستانه در پیمانه می رقصد شراب امشب

چه سازد لنواز ست این همه عشق آمطرب — ببال از نغمه ترکو رگ خشک رباب امشب

نمی جنبد دل بیطاقت از آغوش آسایش
ظهوری تحفه آن طره کرده پیچ و تاب امشب

مژه دُر در داشت در کنار امشب — بود آذری شب نثار امشب

از رخ شام غوطه زد در صبح — روز با بر در شب بکار امشب

روز بازار جان غمکش بود — مشتری بود غمگسار امشب

بر نهال خزان رسیده عیش — داشت هر برگ صد بهار امشب

تا سحر لب بخنده مهمان بود — دوا اثر گریه های زار امشب

نمک خنده های شیرین گشت — مرهم سینه فگار امشب

داشت ساقی بچهره گل گل — زهد را مست خار خار امشب

با که این در میان نهیم که داشت — زر خورشید در کنار امشب

عید هرگز نکرده بود ایام — بود نوروز روزگار امشب

بظهوری دعای دمیده سپرد

نسخهٔ دردِ انتظارِ هر شب

بیدل و پروای جان عیبست عیب
مایه و فکرِ زیان عیبست عیب

لب تهِ دندان کش از حرف کنار
این حکایت در میان عیبست عیب

نطق بیدردان نمی آرزد جواب
عاشق و صاحب زبان عیبست عیب

بیدلان را بر سرِ خوان جگر
غیر داغش میهمان عیبست عیب

یوسف از زندان نیاوردی برون
سیر باغ و بوستان عیبست عیب

گوش ازین گو پنبه کن ای شاخ گل
منع بلبل از فغان عیبست عیب

گر نساید در سجود آتشست
جبهه داغ استخوان عیبست عیب

از تو جز بیداد و کین مطلوب نیست
چهرهٔ نامهربان عیبست عیب

درد میباید ظهوری دلنشین
نالهٔ خاطر نشان عیبست عیب

باز وه تاب طرهٔ پر تاب
توده کن یک جهان دلِ بیتاب

گریه از حسرتِ تماشاییت
بر تراشید دیده ها ز حباب

فرض چون طاعت حرم برپا
سجدهٔ ابروی تو بر محراب

بخموشی نیاز کرده سلام
بر نگاهِ تو داد ناز جواب

عیب افسانه در رفوکاریست
گریه ده هم دریده پردهٔ خواب

این کند با کتانِ صبر و شکیب
سیر با مهوشان شب مهتاب

ناله بر ساز خامشش سر قصد
درد بر تارِ رگ زد این مضراب

داد از تشنگی و سیرابی
گشته ام غرق در محیطِ سراب

لاغر بهای بخت ببین که نداشت	خون ما رنگ دامن قصاب
کینه از سینهٔ ظهوری رفت	شد ببین محبت از احباب
شدم غواص نیسان دل شب	بهارای دیده باران دل شب
باشکم تودهٔ نسرین دم صبح	ز آهم دسته ریحان دل شب
بآن عالم فروزی مهر رخشان	یکی لعل از بدخشان دل شب
سر هر لذت و ناز و تنعم	جگرخواریست بر خوان دل شب
گل اختر شود پژمرده در صبح	خوشا سیر گلستان دل شب
بهمین گریهٔ صبحی گرفتم	باه و ناله سامان دل شب
کشیدم در گریبان سینه صبحی	بدست افتاده دامان دل شب
نه بینم روی تاریکی که کردم	بداغ دل چراغان دل شب
تجلی سنج خود را میتوان کرد	نگه میدار میزان دل شب
کجا سمت بود در کعبهٔ فیض	نکردی سطے بیابان دل شب
بتاریکی دل خضر آب نوشد	دل و جان من و جان دل شب
ظهوری بادشاه نیمروزی	زهی حشمت زهی شان دل شب
بهر غم و درد سبب مطلب	مایهٔ راحت ز تعب مطلب
کام ز بهر غم اگر غوطه خورد	جا بنشینش شهد طرب مطلب
بادورت از نیست که در روزگار	نیست وفا رهست ز حب مطلب

هست بد شام ما بتابان احتیاج
همتی از شرم و ادب مطلب

شاد به یک غم نتوان زیستن
ناله صد درد ز لب مطلب

تا نفس صبح کشد شام تو
پرتو دل در دل شب مطلب

چیست که آن نیست میسر بسعی
هرچه نداری ز طلب مطلب

مرهم لطف است ظهوری ضرور
زخم ز شمشیر غضب مطلب

آتش عشق گرم دود امشب
سوخت از غم دل حسود امشب

شام من از شگفتگی فرمود
صبح را پیش خود سجود امشب

گر شرار چراغ ما می شد
قدر خورشید می فزود امشب

دیده تر بگریه شادے
جوهر خویش را نمود امشب

نافه از چین طره گشت دلم
بوی دولت ز خود شنود امشب

نگهی داشت دیا بی هوشم
تمامی ز من ربود امشب

ناخن نغمهای مطرب ما
چه بلا دل خراش بود امشب

بخت هم دوستی ظهوری کرد
گره کار خود کشود امشب

جان مرده دردی که پذیرای دوا نیست
زخمی که بمرهم شود آلوده ز ما نیست

از ذره اگر کمترم از گرم روانم
خورشید درین راه چو من سوخته پا نیست

باد نفس بلبلش افروخته دارد
دامن زنی آتش گل کار صبا نیست

ای کرده ادا سجده ابروی تو محراب
بیقدر نمازی که بیاد تو قضا نیست

باشد به تنش لرزهٔ اندوه جدائی ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ هر کس که به سودای تو از خویش جدا نیست
صد جان مقدس بکفی خس نشمارد ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ ننماید اگر روح چه عجب روی‌نما نیست
دستست که دستست بر او داغ تمنا ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ چون داغ تو داغ دگران سینه ربا نیست
گردید گره حسرت تو در دل سنبل ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ روزی که ز موی تو صبا عقده‌گشا نیست
دریوزهٔ خواری نتوانند عزیزان ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ دشنام شنیدن ز لبت حد گدا نیست

ای چرخ جفاهای تو شد صرف ظهوری
رحمی که غلط کرده‌ای از اهل وفا نیست

وحشتم برد بخلوت همه جا انجمن است ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ همزبانش تویی آنکس که بخود در سخن است
بصنمخانه نصیبی سر کوی تو وزید ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ سمن و لاله ز تب خار و خس برهمن است
لاله و غنچه چرا شعله و اخگر نشوند ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ دری از گلخن ما باز بروی چمن است
در لحد منت کس بار بر دوش مباد ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ ای خوش آمرزده که گرد سر راهش کفن است
زود دل سرد ز پرویز کند شیرین را ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ داغ تلخی عجبی بر جگر کوهکن است
تو نظر باز نه ورنه تغافل نگه است ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ تو زبان فهم نه ورنه خموشی سخن است
شوق هر جا که برد قوت سرپنجه بکار ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ چاک بر جیب رود سینه اگر پیرهن است
سنگ اویم همه ناسازی و بیگانگیم ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ چون نباشد همگی مهر و وفا او که من است

هان ظهوری ز گل مهر بهاری ندمید
کمتر از خار و خسی کار گلستان شدن است

ریش دور از لعل و جان بیش اگر مرهم نیست ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ بیع آن خوشدلی و عیش که منعش غم نیست
شبنمی نیست گل عارض خوبان دریغ ‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌‌ همه شب گریهٔ سوختگان در نم نیست

کام در تلخی شکر ننهد زهر شناس ای دل این غم که ترا ساخته غمگین غم نیست
نفس سرد با فسردگیش کرد علم علم آه ترا شعله چرا پرچم نیست
حبذا درد اگر بازگی درمان نخورد ای خوشا زخم اگر دست خوش مرهم نیست
سعی برگشته رهی بعد و سراسر قربست آنزد و مرده چه شورست که در ماتم نیست
مست حرفست لبم پیر خرابات کجاست راز رندان ترا شیخ حرم محرم نیست
ای هیچ جا تیغ غمت صرفه نبردست بکار مرده چه رشکے که شهیدان ترا مرهم نیست
سیر چشمانه ظهوری بنشین شور مکن
جز قناعت نمک مائده عالم نیست

خورم شکست گر آسیب مومیائی نیست بمغز درد در آیم اگر دوائی نیست
نماند هیچ حجابی غم جدائی نیست میان ما و تو حائل جز آشنائی نیست
همین ز درد تو گشتم علم بآزادی ز قید ناله نفس را دمی رهائی نیست
بپای تیغ تو سر میتوان بردن شهید این هوسم خون من بهائی نیست
ز باده تو نشد دلق پارسا گل گل کدام داغ که بر جان پارسائی نیست
دلم ز موی تو شبگیر تیره روز نکرد باین نشانه که در صبح روشنائی نیست
بزخمه کاری هر غم توانم آهی زد ولی مرا نفس ناله جدائی نیست
ز تیغ هجر تو مرهم چه زخمها که نخورد شکسته دل تری اینجا چه مومیائی نیست
ز کاوکاو صبا غنچه تر گردد ز سنبل تو اگر در گره کشائی نیست
غرض نمانده در آب دعا ظهوری را
مخوان ز مدعیانش که مدعائی نیست

خلوتسرای جسم ز جانانه پر شدست / جان کوچه گرد گشته بلی خانه پر شدست
لاجرعه درکشیم لبالب ز زندگیست / جای هراس نیست که پیمانه پر شدست
از کف اجل فگنده کلید در فراق / این قفل بی کشاد ز دندانه پر شدست
زین ایمنم که تیغ جدائی علم کنی / هر قطره خونم از تو جداگانه پر شدست
صیاد آهوئیت سر ما زد بهار بس / برهم فگنده دام تو از دانه پر شدست
در دست عشق تا سر زنجیر زلف تست / سرتا بپایم از دل دیوانه پر شدست
گاهی که داد نرگس شوخت سری بخواب / از ناز و عشوه بستر افسانه پر شدست
شور مگس بلاست ز شیرینی هوس / کو جلوه های شمع که پروانه پر شدست
آید چرا گران ستم عشق بر کسی / این هردم آشنا که ز بیگانه پر شدست

صد گنج در بهای ظهوری هنر تهیست
درج دلش ز گوهر یکدانه پر شدست

لاله از داغ دل من دم زدست / آتشی در سینهٔ عالم زدست
نالهای بیطراوت زحمت ست / گریه سر بر دیدهٔ پرنم زدست
سادگیهائی گدای کوی عشق / نقش واژون بر نگین جم زدست
گر زیادی داشتم در باختم / کس چنین نقش مرادی کم زدست
بود تعمیر خرابیها ضرور / آب و خاک من غمی برهم زدست
در دلش ناسور با خویش کرده است / زخم این زخمی که بر مرهم زدست

آید از راز ظهوری بوی خون
مهر وحشت بر لب محرم زدست

از نگاه تیز هر جا ترک چشمت تیر ریخت — از دلم جان بر سر هم یکجهان نخجیر ریخت
ماند در جوی سحر آبی که رخت روز برد — چشم تر اشکی که از شوق تو بر شبگیر ریخت
چون من از زور جنون مجنون نشد زنجیر بر — اشک و آهم بر زمین و آسمان زنجیر ریخت
طرهٔ مرغوله داری مار دوم در پیچ و تاب — عقدهٔ کارم چه بر بی ناخن تدبیر ریخت
باد عفوت گر نرفت از چهره ام گرد گنه — بر زمین خوی مرا از خجلت تقصیر ریخت
میتوانم تا رگ افلاک بشکافم هنوز — گرچه شمشیر دعای من دم تاثیر ریخت
هان نیفتی بر زبان بگذر ز سودای خرد — عشق بنگر کز مس ما سود بر اکسیر ریخت
ره چه بودی کافت دربان نبودی درد را — بر بنای صبر ما ویرانی تعمیر ریخت

گر ظهوری کرد در پیری جوانی عیب نیست — چشم مستش باده در جام جوان و پیر ریخت

دلها اسیر آهوی صیادگیر تست — آزاد کیست آنکه بصد جان اسیر تست
درد تو ننگ دارد و درمان نمیکشد — مرهم گسست زخم که از تیغ و تیر تست
بخت سفید ساخته شام و سحر مرا — روزم سیاه کردهٔ زلف چو قیر تست
افغان جمله از دل وحشت گرای تو — فریاد من ز خاطر الفت پذیر تست
خود را بآب گریه دهم یا بباد آه — گر هستیم غبار ضمیر منیر تست
باز آمدم ز عربده مجنون عدیل من — داری اگر قبول تو لیلی نظیر تست

گشتی شکار درد ظهوری بخود بناز — شادم که دام من نفس ناله گیر تست

مغز همه از نوال عشق ست — برگ همه از نهال عشق ست

در پیرهن زمان نگنجد — از ناله ست غنچه که نالِ عشق ست
گنجشک تو پر دهد به سیمرغ — پرواز اگر به بالِ عشق ست
در جیب گلِ این شمامه بوی — از لخلخهٔ شمالِ عشق ست
بر دفترِ ارتباطِ افلاک — شیرازهٔ اتصالِ عشق ست
نم خیز ترست چشمهٔ چشم — در هجر که خشک سالِ عشق ست
عیش ابدی که دارد اصلی — فرعِ غمِ بی‌زوالِ عشق ست
گشت اطلسِ چرخ رشک فرسود — از ژندهٔ ما که شالِ عشق ست
کس نیست بچیره دستی عقل — در عجب ز گوشمالِ عشق ست
با آن همه بی‌نیازی حسن — محتاج بخط و خالِ عشق ست

کوثر نکهت تلعت ظهوری — تفتیده لب زلالِ عشق است

هر جا خرابی ست در آبادی من ست — رشکِ اسیری همه آزادی من ست
خضر از برای راهروان نشسته سعی — از خود بدر دویدنِ من هادی من ست
در هر رگی نشانده دلم رشتهٔ جان — آن نیشِ غمزه را من فصادی من ست
بر روی فتاد بخیه بکن ذکرِ خرقه ام — دُرهای اشک سبحهٔ شیادی من ست
تیغی نهاده در کفِ من عشقِ عمر بخش — در خون نشسته مرگ ز جلادی من ست
در هم شکفته غنچهٔ دل از بهارِ غم — صد خلد برگی از چمنِ شادی من ست
بال و پرِ ملایکه در گردِ حیرت ست — از ریختن بدام تو صیادی من ست
گردیده بیت دل هوس سرنگون ز من — سوگند اهلِ عشق بفریادی من ست

خامی بآفتاب در دوشت کی برد … مجنون اگرچه سوخت آزادی من است

شاگردی ظهوری دیوانه کرده ام
در گوش عقل حلقهٔ استادی من است

دل تمنای طپیدن کرده است … صبر یارا رام رسیدن کرده است
کرده شاگردی سیماب شکیب … اینک انداز پریدن کرده است
دیده بزانوی دیدن ننشست … عمرها مشق تپیدن کرده است
تا رسیدست درین راه کسی … که برآورد رسیدن کرده است
گریه بر قطرهٔ ره هش زده بود … این زمان میل دویدن کرده است
تیر حسنیش کف یوسف را … زیر ساطور بریدن کرده است
خورده پیچ صفت طرهٔ سخن … حلقه در گوش شنیدن کرده است
پوششش جامه بغیر از زانی … منعش از جیب دریدن کرده است
رشک پرورد تو مهمانی خویش … بسر انگشت گزیدن کرده است

خوش غنی گشته ظهوری به نیاز
سود از ناز خریدن کرده است

بروزگار تو آرام خلق بیتابیست … شب از فسانهٔ عشق تو روز بیخوابیست
اگر نقاب کشی پشت به نماز کنم … که روی قبله دران ابروان محرابیست
کشید یوسف یعقوب دل بچاه فقن … چنین که پیچش زلف تو در رسن تابیست
بتیغ عشق تو از بس هوس بریده سر … درون کوشش دکان پیش قصابیست
خریدن از نمکینان بروزگار تو ناز … همان معاملهٔ آب شور اعرابیست

شکسته است از سر زلف تو راست کاریکی | پی کشیدن دلهای خلق قلابیست
عجب که نوبت دل سینه نهد بر زخم | نگاه دور تر انداز تیر پرتابیست
ز سرو قامت و بادام چشم و پسته دهان | سرشک لاله رخان فندقی و عنابیست
بموج گریه نگیرد کنار نومیدم | ز مردمک که بدریای دیده گردابیست
با بر چشم ترم چون رخت نوازد عشق | کدام باغ باین تازگی و شادابیست

ثبوت عشق ظهوری بنفی آدابست
بدرسگاه خرد بحث گاه آدابیست

صید حرم بانی بسمل تو نیست | سرگشته آنکه گم شدهٔ محمل تو نیست
میباش منفعل که باین دستگاه حسن | کس را برات مرحمتی بر دل تو نیست
مجنون بدرد دیده رخ من ز خویشتن | سر کردن آنچنان بروش عاقل تو نیست
محتاج خضر نیستی ای راهرو اگر | حرف سراغ سنگ رهٔ منزل تو نیست
بسم الله این مسیح که گردش حیات بخش | فیض نیش اگر زده ام بسمل تو نیست
از ساعد ال کناز به خاص خود شمرد | رحمی که در دل بجفا مایل تو نیست
چشم امید اگر بنگه سرخ کرده | رنگی ترا ز مرحمت قابل تو نیست
گشتیم از مروت لطفت خراب تر | تعمیر ما مکن که در آب و گل تو نیست

تخمی باشک شور ظهوری چه کاشتی
زان لب بسمی بگلین حاصل تو نیست

سری بگلخنیان کش ببین که داغ کجاست | هزار لخت جگر بر فناست داغ کجاست
نصیب مولتیان این سیاه بختی من | کنم ز سایه خورشیش هاي زاغ کجاست

۱۲۰

هزار بار نهفتا وست خضر دنبالم — مجال همرهی فرصت سراغ کجاست

ز جرم شوخی ساقیست گر خطای رفت — کشود توبه عذر لب ایاغ کجاست

هنوز ز آتش رایم نگاه میدارند — جنون خام بلا شد نفت دماغ کجاست

بخشک سال غم از لاله زار دشت جگر — نشان نماند نم چشمه سار داغ کجاست

ز بیم آنکه نیفتد دران دیار ز هم — کنم سراغ که آسایش فراغ کجاست

شکسته خار بجان بلبلم گلستان کو — ستاره سوخته پروانه ام چراغ کجاست

فزون بجوش ظهوری ز طعن دم سرد است
کسی که نیست ز حرف گرمی تو داغ کجاست

هر گل که بوی خون دهد از گلشن منست — صد بسته برق خوشه از خرمن منست

در تیغ کین خصم خراشی زیاد نیست — آن زخمها که زهره در رو جوشن منست

بخت سیاه صیقلی از موج گریه ساخت — خورشید عکس آئینه روشن منست

خونها تمام جوش زد از شور بلبلان — گلهای آتشین شرر گلخن منست

قمری زبان کشیده بکام از خناق رشک — زین طوق پیچ خورده که در گردن منست

در شیوهای عشق نیم کمتر از کسی — لاف وفا نمیزنم این خود فن منست

هر لحظه مدعی کند اظهار دوستی — غافل که دوستی همه از دشمن منست

لب سرمه بلعقه رندان پارسا — در زهد خشکی از تری دامن منست

مشاطه غمش چه خوش آراست شهر کوی — از دود آه سرمه کش روزن منست

از خنده های خام ظهوری در آتشم
در گریه وقت جوش بر آوردن منست

مغز جان ختن شد این چمن بوی کیست
در روز غره خورد شب این صبح روی کیست

خمخانه ایست هر بن مو مستیم مپرس
این باده در پیاله من از سبوی کیست

آورده اشک در طلب آبی بروی کار
سر تا قدم قدم شده در جستجوی کیست

در تو تیا ز هر بن مو خفته دیده
ای باد جان فدای تو این خاک کوی کیست

در یوزه رفته پیش گر نکرده گل +
سرگشته باد گرد چمنها ببوی کیست

طاقت که بلهام گشته ازو کار و بار من
در سوختن ز مرحمت شعله خوی کیست

در حلق خضر گشته گره آب حسرتی
دانسته هست مردنم از آرزوی کیست

هم بسته هم گشوده ظهوری زبان حال
خود را خموش ساخته در گفتگوی کیست

ناله را اوج هوای وائی هست
گریه را موج هائی هائی هست

میکند انتخاب گوهر اشک
دیده در فکر رونمائی هست

پرتو صبح داغ ظاهر شد
مشرق سینه را صفائی هست

گشته تیغت علم بخونریزی
خاک را جوش مرحبائی هست

غلط است این اگر کسی گوید
غیر بیگانه آشنائی هست

خضر من گشته عشق در راهی
که بهر گام کربلائی هست

ابتدائی برای عشق بگو
تا نگوئیم کش انتهائی هست

سر چشم میار خوان دوا
سینه را درد ناله خائی هست

بلبل از غنچه گریه دلتنگست
چون نسیمش گره گشائی هست

می برد زور گریه ام یکبار
موج را بازوی شنائی هست

از ظهوری ست کحل خاک رهش
دیدهٔ دیده را جلائی هست

شیخ پنداشت که در سبحه ام تزویر گرفت — خاطرم برد جوانی دلم از پیر گرفت
کرده شوقم بخرابی ز خرابان ممتاز — صبر بیهوده در آب این گل تعمیر گرفت
روز یارب بفشند دردم سیلاب بلا — که سر راه سحر گریهٔ شبگیر گرفت
عشق بازم که نشد عکس فن صورت کار — عقل هر چند که آئینهٔ تدبیر گرفت
تا بر در کوی بگو شور شکرخندهٔ تو — اشک دیوانهٔ ما را سر زنجیر گرفت
غیر را گردن زنجیر نگاه تو کجاست — همه شیر آهوی صیاد تو نخچیر گرفت
دیده هرگاه جگر داغ فراق تو بخواب — شعله در دفتر تعبیر ز تقریر گرفت
صیت حسن تو میان تا بجهانگیری بست — خوبیش شهرت خورشید زمین گیر گرفت

نشتر نالهٔ ظهوری همه در سینه شکست
سر انگشت نفس با لب تاثیر گرفت

گر مدعی رود به فلک زیر دست ماست — بالا دویش اینهمه از بخت پست ماست
کردیم ما خرابی عالم مرمتی — شادیم کار عشق درست از شکست ماست
در پی غلط ز پیش رود کار آسمان — ویران بنای آرزو از پای بست ماست
یارب که هیچ جا نشود دوستی صریح — پندارم این کنایه بدشمن پرست ماست
دندان چرا گرفت سر انگشت ما نداشت — دستی که دامنی نگرفته ست دست ماست
برخواست غیر حرف حریفی چه صداو — ورنه خم سپهر پی یک نشست ماست

افگند در شکار ظهوری کمند موج

این چه صید صیدکن که پذیرائی ماست

شیخ کرد از توبه استغفار و استغفار داشت
آری آری شیشهٔ ما مستی سرشار داشت

نیست دور از کار زاهد رندی آلوده است
لفظ انکارش شنیدم معنی اقرار داشت

سخت میترسم ز جهل محتسب افگند سنگ
بر سبوی میکشان و شیشه خود در بار داشت

خلعت عشق نوی دل بر قد خود میزند
عید ما کردیم کز آه و ناله پود و تار داشت

بوده از یوسف خروشیها زلیخا را خبر
دائم اسباب شکیب و صبر در بازار داشت

در غم لیلی و مجنون بستر و بالین نهند
تودهای گل ازین رو تودهای خار داشت

بر لب چاه زنخ دل مانده از بخت بلند
صدمه بود آن دوستی و لغزشی در کار داشت

وعدهای خویش را میخواست سنجد با وفا
بیخودیهای میش ورنه انکار داشت

مبلغ عشق تهیدستان ندارد هیچ فرق
مدعی حرف برهمن مبلغ مقدار داشت

چون ورق برگشت گلشن لیک بلبل حرف مهر
حک نکرد از صفحهٔ دل کز لک منقار داشت

از رهِ سرگشتگی هرگز ظهوری چپ نزد
سالک از پا در بیابان بلا پرکار داشت

ذوق نازش بر تماشای گل رخسار داشت
گر نمیبرد زود و آهسته با خود کار داشت

روی گرمی آفتاب از تیره روزیش ندید
سوختش حسرت هوای سایهٔ دیوار داشت

جمله مردند و نگاهی راه پرسش وانکرد
چون مسیحا نرگسش هر گوشه صد بیمار داشت

این طراوت هیچ یک از لاله رویان نبود
پیش رویش گل ز شبنم گرد بر رخسار داشت

صحبتی از روی او در دیر می آراستند
بت بتخانه چون برهمن بر میان زنار داشت

احتیاج دیدن دیگر نشد هر که دید
دلربایان را نباید در نگه تکرار داشت

از دلم در گلستان یادی نگه میکرده است | غنچهٔ پژمرده مهر گوشهٔ دستار داشت
چون نماید بر تو مرهم زخمی او نیستی | بر نخورد از درد و غم هر کس خبر از غمخوار داشت
سهل باشد ریش جان کردن ز نیش درد و غم | نازم آن دل را که آه و ناله افگار داشت
چاک جیبی کار ریش صد گل پیراهن است | شوق دامم از بر ایش یک گریبان وار داشت
ساز شد بر گوشمال زهد کوتاهی نکرد | غالباً از کاکل بالابلندان تار داشت

منیزند لاف مروت چون ظهوری صبح وفا
بود بیمار تو عمری پرسشی یکبار داشت

خوش ز مژگان تو خشنودم رگ از نشتر پرست | شکر زهرت چون توانم کامم از شکوه پرست
ز جبین سنگ تو خواهد بر همی بر سینه خورد | هر زخم پایی بت هم تیشهٔ تنگ پرست
خرج کردم صبر و آرامی که شد تحویل دل | باقی نگذاشتم از فاطعلم دفتر پرست
عمر شیرین نیست لب زیست کام از زهر غم | عیش رنگین بست از خون جگر ساغر پرست
پرتوی از خاطرم پژمرده تر بسیار روش | با وجود آنکه از خورشید نیلوفر پرست
دیگران هشیار از مستی چو حال خود خراب | ساغر مستان هشیار از می دیگر پرست
گشته ام از خود تهی هنگام وجد و سماع | خوش پر قصم از هوایش چون حبابم سر پرست
خواهد گر صید شست جای عشق حال رشک بجنگ | جمع کردم دل و لیش از آرزوی زر پرست
می نهد از رحم فانوس شمع زین آگهه نیند | کانزمان پروانه را از شعله بال و پر پرست
با وجود آنکه تف خندید بیرون از شرار | کره شرار آتش هجر است از اخگر پرست
نوک کلک گشته از شاه وکیل معنی نگار | طوطیان لفظ را منقار از شکر پرست

ور نشان وصل اگر یابد ظهوری درج اشک

خشک لب بنشین که او دانم ز چشم تر پرست

بی صلاحم حرف درد و بند و داغ خواهم نوشت | نیستم تا خود نمیدانم چها خواهم نوشت
این شکایت نامهٔ نامهربانیهای تست | آنچه دیدم از جدائیها جدا خواهم نوشت
از زبان خامه نازت بدشنامی خوشم | نعمتی دارد جفا تا کی دعا خواهم نوشت
نی محل گشت چشم و نی معطر شد دماغ | شکوهٔ بیرحمی باد صبا خواهم نوشت
از تف صحرای هجران در جگر خونم نماند | وه برات گریه دیگر بکجا خواهم نوشت
خامهٔ بی مهر و بی پروا زبان درشت کشون | بار دیگر بی مروت بیوفا خواهم نوشت
جای خود را کرد آخر غیر در پهلوی او | گر نویسم حرف بیجائی بجا خواهم نوشت
مدعای مدعی فهمیده شد در نفع او | شمهٔ در فصل عرض مدعا خواهم نوشت
التفات افتاده خوش سرشار با بیگانگان | ظرف آنهم نیست حرف آشنا خواهم نوشت

آنهمه قدرت ظهوری شاهد عجز من است
ماجرا خوش نیست وجه ماجرا خواهم نوشت

آزار دوست رحمت دشمن پرست ماست | خوش بخت ما که کار بدستان شکست ماست
منشور مهربانی خود مهر کرده ایم * | پاس وفا بعهد که عهد الست ماست
از زنده سلطنت بگدایان کوی فقر | کوس فنا زدیم بلی نیست هست ماست
بر خویش کرده بسته حنا رنگی از غمت | خون در دلش ز رشک نخ رنگ بست ماست
بشکست از حدیث شرابت لب خمار | خمخانه گوشها ز سخنهای مست ماست
در زیر کنگر توشهی زیره پا نهم | حیرت باین رسائی انداز پست ماست
سر غنچه به سنگ ستم کرده دراز | فرصت که مومیائی دلها شکست ماست

آئینه خیز گشت ز داغ تو آستین
اقبال بین که چشم سکندر بدست ماست

گردون زره ز بیم ظهوری بر کشید
بر زه دهان تیر تحسین شست ماست

گرم در گشتنم از شعله تدبیر شدست
خون بجوش آمده مندیشت که تقدیر شدست

خونچکان زخم من این لاله درمانیده ز دشت
بخت صیاد که فتراکی نخچیر شده ست

نیست با روز شب هجر مرا پیوندی
آری از دود دلم صبح نفس گیر شدست

عشق هرجا که ز داغ غمت آراسته صف
سینهٔ ملک و ملک سخره تسخیر شدست

خرد از نشأه مجنون تو در رقاصی
گرم خنیاگری جنبش زنجیر شدست

شنو افسانه بیداریم آشفته مشو
خواب شیرازه کن دفتر تعبیر شدست

فر خورشید بهر ذره تو از نم بخشید
دیده را آنچه ز رخسار تو توفیر شدست

در دلم حسرت مژگان تو گر دیده گره
شست بکشای که در سینه نفس گیر شدست

از فراق تو بمردیم بامید وصال
با همه سعی غم انیست که تقصیر شدست

لذت مهر و محبت ز ظهوری پرسد
با همه تلخی و شوری شکر و شیر شدست

دیدهٔ تر در چمن هر جا گریست
سرو بالا زان قد و بالا گریست

دشت و دود در موج خارا غوطه خورد
کوهکن از بسکه بر خارا گریست

عشق لیلی برد مجنون را بسر
داغ دل از لاله بر صحرا گریست

بر خود وامق بکنج درد و غم
عذرها از جانب عذرا گریست

یکسان را ماتمی در کار نیست
ابر خواهد بر مزار ما گریست

دوش ساقی خنده در کار برد — زهد بر محرومی تقوی گریست
بسکه های خرقه هر سو اشک ماست — شال بر بیقیدی دیبا گریست
گریه آمد بر مبیع چشم تر — در جها شکرانه سودا گریست

در بن مژگان ظهوری نم نداشت
قطره را بنگر که چون دریا گریست

غیر بکشا و نگاهی نظری خواهم بست — سر تذویر ز درد دگری خواهم بست
دیده اشک فشان مهر سبکبار اشک — قرعه انداخته بار سفری خواهم بست
آرزو بر سر حسرت حشری گرچه کشید — آه برخاست لوای ظفری خواهم بست
ناله را محرمی پرده دل می زیبد — بر رخ هر که بجز درد دری خواهم بست
خلق در دشمنی ما بکشادند میان — شکر این را بمحبت کمری خواهم بست
بروشن تف داغ تو چراغ همه را — بر شب بی سحر خود سحری خواهم بست
دل ز قتنادی مژگان تو بخجی دارد — رگ خونی بدم نیشتری خواهم بست
سینه غیر صفا باخته سر منزل نیست — بر رو داغ تو شد جگری خواهم بست

مژده وصل ضرورست تو هم باور کن
من زبان دان ظهوری خبری خواهم بست

یار چون صبر من ز من برگشت — زیستن رفت جان ز تن برگشت
در جهان نیست محرم رازی — هر که دم زمن سخن برگشت
سرزنشها که داشتم در عشق — بمکافات من بمن برگشت
آخری هست پاکبازان را — بر دل از ماست باختن برگشت

من و شوخی و وحشت پیمائی — که خم زلفش از شکن برگشت
کرده خوش جا نسیم در کویش — از هواداری چمن برگشت
در لبم بوسه گشت حسرت بخش — که به نیرنگ آن دهن برگشت

معذرت خجلت ظهوری بس — خوش غریبانه از وطن برگشت

اجل گذاشت مرا هجر مهلت آلود است — امید نیست ضمان عشق بدعت آلود است
ز همت است که هم بوی او ازو شنوند — نه رشحه ست لطف صبا لیک نیت آلود است
نگاه خیره تر از من کسی نداشته است — به پیشگاه تماشا چه وحشت آلود است
فرو نشسته تف داغ شعله انگیز ست — نمانده آرزوئی آه حسرت آلود است
بظاهر از سخنان گرچه بوی خون آید — نگاههای نهانی مروت آلود است
بدام حیله نشین صید بوده ام چندی — مباش شیفته خلوت که صحبت آلود است
که بهتر از تو شناسد اسیر می بینی — که بیقراری اغیار طاقت آلود است
اگرچه کار نگاه ست ناتوان پرسی — تغافل تو درین شیوه تهمت آلود است
نداده اند بدشمن برو چه می بندی — چو حرف دوست شود طرح خجلت آلود است

تعلق تو ظهوری در آب داشت گلی — سرای دل بخرابی مرمت آلود است

ز غیرت نمکش سینه شکر تنگ است — برای پرتو مهرش دل سحر تنگ است
شود چو زخم پراگنده از دم تیغش — بگرد آوریش دامن سپهر تنگ است
ز شوق باده و دیدار خم شبانه شکست — بپای همتی من شیشه نظر تنگ است

سزد که پرده دیدن بسمل گریه خود — چرا که نایره دیدهای تنگست
ز ابر گریه بشور آوریم دریا را — ز اشکباری ما جای برگهر تنگست
ز کاهلیست بدنبال خضر افتادن — تو خود فراخ روی گام راهبر تنگست
عجب که شوق بجور و سینه درد باکیست — برای نالهٔ من پردهٔ اثر تنگست
قلم شکستم و اندوه نامه کردم — چه حرف در لب قاصد مهم خبر تنگست
برای ننگ ظهوری علاج دیگر کن
عبث چه ناز کنم درد دل سفر تنگست

درد دل را جان متاع سینه ساخت — داغ غم را درد در گنجینه ساخت
روی میشوید ز اشکم آفتاب — دیده را عکس رخش آئینه ساخت
صوت بلبل ناخنه در سینه زد — تا قفس از جا کهای سینه ساخت
باش فارغ از خیال انتقام — کار اهل کینه را هم کینه ساخت
یک سخن ننشاند بر کرسی بسعی — گرچه واعظ منبر صد زینه ساخت
کرد شوخی پرنیان پوششش مرید — شیخ کار از خرقهٔ پشمینه ساخت
لطف ساقی جرعه بر هفته ریخت — روز شنبه از شب آدینه ساخت
تلخکامی را ظهوری لذتیست
مغز حنظل میتوان لوزینه ساخت

از غمش شهر و کوی پرشورست — میکند منع زاریم زورست
گشته بودم بچشم او شیرین — چشم من از نهای او شورست
چکند زر و صال سنگین ست — مرو زاری که بر سپهر زورست

لگن است شمع و داغ با و جگر — سخت فانوس سینه بی نورست
عشق قصاب دست بالا نیست — تا رگ چرخ زیر ساطورست
پایهٔ دیگرست وعظ مرا — منبر از چوب دار منصورست
چقدر لب بناله نزدیک است — دل ز طاقت صد انقدر دورست
بر لب طعن مو انصاف است — هر که رسوای اوست معذورست
دیده از گریه گرچه شد ویران — بجمالش نگاه معمورست

با بدیش آخر از ظهوری شد
عجز و زاری ندیده معذورست

خلد از رخ تو شگفته تر نیست — با قد تو سدره آنقدر نیست
از روی تو نیست در همه سال — روزیکه شبش همه سحر نیست
تا رگ ز چه در نخست نکاود — مژگان ترا که نیشتر نیست
هر خود سر ره چرا گرفتی — گر در دل ما ترا گذر نیست
دارو با جان اجل نظرها — روزیکه رخ تو در نظر نیست
با کو بکنم مسنج در عشق — گر بیشترست بیشتر نیست
بر قلعهٔ دل دو دو خرابی — معمارکه عشق رخنه گر نیست
آسودگی ز سایه داریم — گر بید امید را ثمر نیست
منصور بدار گشت راضی — پنداشت که پایهٔ دگر نیست
در کنج دهن همه فرو چید — یک لقمه به لذت جگر نیست
آراسته خوان غمش بصد رنگ — صد مصر بگرد یک شکر نیست

از کوه گران‌تر است دردم
انیست که ناله را کمر نیست

برخیز بسیر خود ظهوری
گم کرده تو ز تو بدر نیست

از سخن تلخان دهن شیرین نگشت
ور سیه چشمان نگه رنگین نگشت

چین مویش قیمتی هر موی تست
نرخ خاک و قدر مشک چین نگشت

هر که جز من دارد امیدی بر او
در تمام شهر و کو غمگین نگشت

کوهکن تاب و توانی وحشت داشت
صاحب بیتابی سنگین نگشت

یکطرف نه امتیاز خویش را
راحت و آزار و مهر و کین نگشت

بر بساط پیش بینی پس نشین
راست رخ با کجرو فرزین نگشت

باید آوردن بکف سررشته
سبحه و زنار و کفر و دین نگشت

از ظهوری گریه اوجی داشتست
اشکبار چهره بر پروین نگشت

ز چین طرهٔ او نافه تا صبا برداشت
پی شمیم صبا مغز ما خطا برداشت

درازناست ره با هوی خطا هر بوده
چه نسخها که نه از درد ما دوا برداشت

عجب که خضر ز شرم فنا نگردد آب
بسهو آب ز سر چشمهٔ بقا برداشت

بخاک ریخت خونم کرشمهٔ رنگینی
که عید از گل قربان گهش حنا برداشت

قسم بشکر که انصاف نیست شکوهٔ ما
ز پا در این چه کند ننگ عشق ما برداشت

بهر که خامه نازش نوشت دشنامی
برای بازوی خود هیکل دعا برداشت

صریح کمده چه خوبان دیگرست ادهم
ز دوز نگار خودتان تهمت وفا برداشت

ششم بجز که بیگانگان بریده رمید — چه نرگسش ز نگه‌های آشنا برداشت

مخور فریب ظهوری مجو ز هم عشقیم
دل تو این همه امید از کجا برداشت

دیده ز درد بگریه طغیان نیل و جیحون برتافت — لاله‌اش بداغ دل و جان کوه و هامون برتافت

کشتی زاریم بالادست غم گردیده است — جرعهٔ پیمانهٔ ما طاس گردون برتافت

برنتابد ترک عاشق بجز داغ جنون — بار مرغ و راشیانش فرق مجنون برتافت

جامهٔ گلگون بدوش خویش خوش شیرین کشید — نیست باری که از بس بار گلگون برتافت

گرچه دل شان سپاه عقل و صبر و هوش داد — از سپاه زلف و خال و خط شبخون برتافت

رفته در خواب آرزوی سفر ازی فارغم — گوش ما افسانهٔ فر فریدون برتافت

بازده گو لب حساب ناله‌های ظاهری — درد تحویل درون کردیم و بیرون برتافت

برد در کنج غمم دیگر پس زانو نشاند — دولت پهلونشینی طالع دون برتافت

نیست عذری بر ظهوری جوش عشق جون نشاند
گرمی افسردگان را گرمی خون برتافت

حسن از غمزه چون سنان برداشت — جگر عشق را بخاک انباشت

آه حسرت نشاند نخل هوس — اشک غم تخم شادمانی کاشت

غمزه از کنج گوشهٔ مژگان — نیش بر سینه‌های ریش گماشت

عشوه بر لوحهای ساده‌دلان — نقشهای هوس پسند نگاشت

بکمند نگاه آهوچشم — بند بر پای دل نهاد و گذاشت

وصل هرجا چراغ روشن کرد — در دل شب نهاد مشعل چاشت

هجر چون کرد لشکر آرائی — نا توانی علم ز آه افراشت
گر نمیکرد زور گریه شور — کی شکرخنده این نمک پنداشت

چون ظهوری ز عشق یافت عجز
هر چه جز عاشقی عدم پنداشت

یاد ما در خاطر آن ماه سیما محرم ست — داغ آن هم در حریم سینهٔ ما محرم ست
عشق اگر گوید بعید آید زناهید راز دیر — در سفر باید پیاده کعبه ترسا محرم ست
گریه رسمی کن که اهل شهر و کو نامحرم اند — از برای هایهایت کنج صحرا محرم ست
حیرت آرد داستان نامرادیهای عشق — ای عجب یعقوب محروم و زلیخا محرم ست
بیش ازینم باز باید کرد جای در دلش — غیر گر گردید آشنا امروز فردا محرم ست
ای اثر جای دگر ایجاب پیش ما مگرد — در حریم مدعای ما دعا نامحرم ست

راز پنهان ظهوری چون نخفتند برملا
شوق در خلوتسرای طاقت ما محرم ست

داغ ست داغ هر سر مو گر زبانه ایست — منهای سینه سوختگان را نشانه ایست
خو کرده به قهقههٔ خنده‌های خشک — با هایهای گریهٔ تر خوش ترانه ایست
از جان گرو نبرد تنت در سبکروی — هر رگ برای کاهلیت تازیانه ایست
در کوچهٔ مغان در عشرت سرای کوب — بگذار خانقاه که اندوه خانه ایست
کس کج نهد کله چه عجب راست آمده است — نازم بجبهه تکیه گهش آستانه ایست
در آرزوی خدمت آشفته کاکلی — مژگان بدست مردمک دیده شانه ایست
دانسته بر لب گله انگشت می نهم — بیداد عشق از برای ترحم بهانه ایست

از زهر چشم کیست ظهوری حکایتت
خوابم شدست تلخ چه شیرین فسانه ایست

با آنکه دلش ز ما گرفته است
در ما صد جای جا گرفته است

بیگانه نگهی که دیده در ما
از دیدن آشنا گرفته است

ما را ز شمار صید لاغر
او میداند کرا گرفته است

از نار شکست طرهٔ خویش
کز خاطر ما فنا گرفته است

از تربیت خودیم فارغ
یادش ما را ز ما گرفته است

وا هست تمام چشم حیرت
باز دل ما هوا گرفته است

هم باغ دریده است هم گل
زین بوی که در صبا گرفته است

این طرفه که روی عالم آرا
نمود و ده رو نما گرفته است

جام جم خویش شو ظهوری
آئینهٔ دل جلا گرفته است

کنج زندان طرف بستان منست
اشک آب نسرین آه ریحان منست

کس چه داند قدر دردهای عشق
منت این مرگ بر جان منست

یک جهان اشک و تبسم گونه
این در نایاب ارزان منست

کرده سیرم از تماشای همه
در تخیل آنکه مهمان منست

حسن را با عشق هر جا وعده است
وعده گاهش کوی جانان منست

ساده شد لوح زبان از حرف غیر
غیر یادش نقش نسیان منست

گرچه خاکی داشت از جسم دریغ
مشت داغی در گریبان منست

هر طرف شیرینی دل میبرد — جمله شور شکرستان منست

خاطر از حال ظهوری گشته جمع — سنبل زلف پریشان منست

عشق قابل دیوانگی خردمندست — سری ز جامه کن آزاد مرد این بندست

بشکر دیدهٔ تر تر زبانی دارم — که زهر گریه طراوت ده شکرخندست

مگر که رخصت بیطاقتی شود مرهم — که گوش دلشدگان ریش گشته پندست

مگو حدیث وفا از تو باورست مگو — شوم فدای دروغی که راست مانندست

چه غم که عهدگسل داروت کشایش یار — که هر گسیختگی او هزار پیوندست

ز اهل مهر و محبت نشان ندارد کس — بمهر خویش و بهمهری تو سوگندست

ز رهروان تو منزل شمار را که شمرد — غم از کسی که نمیداند اندهش چندست

شود گسسته بپایم گرچه زنجیرست — اسیر آنکه تبار نگاه دربندست

اسیر عشق ظهوری نشانه دارد — نشانه آنکه به بیداد دوست خرسندست

دل بیتاب آب و تاب گرفت — ذره خود را در آفتاب گرفت

روز عشاق گشت روشن تر — از خطش گرچه آفتاب گرفت

تار قانون ناله گشت نفس — نفس نغمه رباب گرفت

حاصل گریه گشت بیتابی — از جگر چشم تر حساب گرفت

زود در خورد شکیب بیجا بود — جای آرام اضطراب گرفت

تشنهٔ وادی محبت او — چشمهٔ خضر را سراب گرفت

هجر بر آنکه نقش خاره شمرد — وصل را صورت بر آب گرفت

بادیم زد هزار عشم برهم — دل چه خواهد به انتخاب گرفت

گشته هر گوشه حسرتی بیدار — بخت را دل مگر ز خواب گرفت

دل ظهوری بر آتش که فتاد
که جهان بوی آن کباب گرفت

هنوز زخم هوس خوردهٔ تو رسوا نیست — بر آر تیغ که فردا گناه از ما نیست

تصرفات تو ایام را دگر کرده است — ز وعدهٔ تو یک امروز کو که فردا نیست

کدام کف که ندارد نشان گزلک عشق — وران ترنج بری مخترع زلیخا نیست

کدام ذره که خورشید نیستش در بر — کدام قطره که در پوست مغز دریا نیست

بهار گشت بباغ و ان شهر متهم — که سیل گریهٔ ما را سری بصحرا نیست

کجا بدیدن ورزیده سیر گردد چشم — بخیرگی نفتد تا نگه تماشا نیست

کسی بنازکی خوی اینچنین چه کند — هزار وعده پذیرای یک تقاضا نیست

ز ننگ صبر خدا را اجله را نگه دارد — هزار شکر که ما را دل شکیبا نیست

شده است سینهٔ ظهوری پر از محبت یار
برای کینهٔ اغیار در دلم جا نیست

هوس خوش دل نیاز ما و بس ست — بستهٔ اوست این گشاد و بس ست

سینه بیساز کو بحسرت داغ — بر جگر کرده اعتماد و بس ست

بهر لب نغمه نغز رسمی نیست — ناله میرود بیداز نهاد و بس ست

نمیر بتاب کو فتیلهٔ داغ — که مرا داغ سینه زاد و بس ست

کردم از رنج باستین که برفت
دامن التفات باو بس ست

شیخ بر خویش بند کو تعویذ
رند را حرز اعتقاد بس ست

کرد دل گرچه بیکسانه سفر
طاقت آمد بخیر باد بس ست

دیگران نامها ازو دارند
اینکه ما را نکرد یاد بس ست

شکوهٔ بیمروتی نکنیم
دل ما را بماند او بس ست

دل و یادش ترا ظهوری نیست
حرف خود در لبت نهاد بس ست

دلِ وحشت گزین الفت پناه است
بخون و ناز و محبت دستگاه است

ترا خورشید گفتن آنچنان است
که کس خورشید را گوید که ماه است

بعصیان عشقبازیهای ما چیست
چرا عفوت چنین عاشق گناه است

نگرد و شب سفید از شرمساری
ز مشکین طرهٔ روزم سیاه است

براهِ گریه آبی میزند چشم
نفس فراش جولانگاه آه است

توانی رفت تا آنجا که بینی
قدم از دیده کن راهت نگاه است

ظهوری بر سر کویش گدائی
هوس دارد بلی دل پادشاه است

قربانگهِ یار عیدگاه است
حیرت زده صیقلِ نگاه است

هر نالهٔ من مباد گوشی
فریاد هزار دادخواه است

وارونه نبود بختِ منصور
در دامنِ خون گرفته جاه است

ژولیدگی که راه دارد
داین ست که گریه سربراه است

مشکل که شود سفید امید … از بخت مپرس خوش سیاه است
باکم سخنیش میتوان ساخت … انیست بلا که کم نگاه است
در وعدهٔ او کشاکشی هست … هر چند هزار سال و ماه است
دشمن بغلط اسیر گردید … بندش بگشا که بیگناه است

دعوای محبت ظهوری
ثابت شده مدعی گواه است

در عشق تو بستگی کشاد است … غمگین تو هر که گشت شاد است
از حسن تو نیست عشق من کم … ناز تو ز صبر من زیاد است
شوقت نبرد بکار یا دست … بازار رفوگران کساد است
سودا با تو کراست مقدور … بیعانهٔ جنس تو مراد است
بت گفت که تار سبحه برکش … زنار میان اعتقاد است
در فصل شکست توبه زاهد … بر نشو و نما تزد جماد است
آتش شده آتش از تف داغ … خاکم بره سراغ باد است

هر حلقهٔ غازیان ظهوری
با خویشتن همیشه در جهاد است

شد خودی از میانه برخاست … صد وصل ز هر کرانه برخاست
خود گشت گل آشیانهٔ او … بلبل که ز آشیانه برخاست
از بیرنگی سمند سعیم … رگ در تن تازیانه برخاست
افسرده دلیم در زبان داشت … هر آه بصد زبانه برخاست

هر جا که بلند شست بستی
پرواز کمان نشانه برخاست

زان چشم بجرعهٔ نگاهی
خونابهٔ شرابخانه برخاست

کردیم چه عجزها که آمد
ننشسته ز پا بهانه برخاست

تا دیده بدیده آشنا شد
نادیدگی زمانه برخاست

بر ساده دلیم نقش بستند
ناصح بنشین ترانه برخاست

بر آرزوی تو زد ظهوری
از حسرت جاودانه برخاست

خدنگ آه گذشت از فلک سپر تنگ است
نشد نقاب جمالش نظر نظر تنگ است

برای پهنی یادش فضای خاطر تنگ
پی دفینهٔ داغش تل جگر تنگ است

بلبش هنوز نگردیده تر بدشنامم
دعا نه از ته دل میکنم اثر تنگ است

ز دور دست بآتش مدار پا ورنه
بمغز شعله فروزد تف جگر تنگ است

بچشم قیمتیان گریه گوهری دارد
صفای اشک نگر جوهر گهر تنگ است

عجب نباشد اگر راز شب نشینانش
بروی روز فتد پردهٔ سحر تنگ است

شب وصال که پیمانه خواست پر بالد
بسوخت حسرت انیش که بال و پر تنگ است

عجب معاملهٔ دیده در میان دارد
جمال قیمتی و مایهٔ نظر تنگ است

مگر که ساختهٔ تست قاصد این پیغام
نگه بذوق شنیدن برم خبر تنگ است

بهم خصم ظهوری ست وتر گر بدی صف
شکست اگر به غنیمت نهی ظفر تنگ است

بی تف دل جسم جان افروز نیست
خام عشقم سینه داغ اندوز نیست

میتوان پروانه را دل سرد کرد / چند سوز و حسرتش دلسوز نیست
شامها با مزد شب گردیده اند / هیچ صبحی دستیار روز نیست
شرمی ای چرخ از مدار خود بدار / اینهمه ما شور و یک نوروز نیست
رشک دستی از گلویم برگرفت / مدعی را جیب چاک اندوز نیست
در جدائی فکر این بایست کرد / بیوفا بیکار پیر آموز نیست
با وجود آنکه صفها کرده راست / آه در جنگ اثر فیروز نیست
کی توان در سینه داغ انبار کرد / کز شرار آه تخم سوز نیست
برد تا دامن ظهوری چاک جیب / از اسیران گریبان دوز نیست

برداشت پرده شمع ز رخ خانه درگرفت / با شعله صحبت پر پروانه درگرفت
دارو توجهی بجز عشق خام نیز / کو عاقل فسرده که دیوانه درگرفت
ای دل اثر پذیر شد افسون دوستی / دیگر برو بخواب که افسانه درگرفت
شادم که رخنه رخنه شد از داغهای هم / خورشید شعله ور شد و پروانه درگرفت
زاهد خلاص گشت ز طعن فسردگی / رخت ورع بآتش میخانه درگرفت
ساقی بده که هر سر مو مشرقی کنم / زان روی برفروخته پیمانه درگرفت
دل دانه است تا به جگر آتش آه سرد / احوال ما ببین که چسان دانه درگرفت
ای شعله خود بر آتش خود ظلم میکنی / این سوز آشناست که بیگانه درگرفت
خوش صحبتی میان ظهوری و ناصحست / دیوانه در حکایت فرزانه درگرفت

با شمع هم آغوشی پروانه وصال ست ‌ ‌ ‌ از بهر چو فانوس وصالی بخیال ست
گویند که روز و شب وصلی بجهان هست ‌ ‌ ‌ گر هست همانا که برون از مه و سال ست
هر روز تسلی دهم دل که محال ست ‌ ‌ ‌ با آنکه یقین کرده که وصل تو محال ست
ربیندگی خاطر جمع از دگران ست ‌ ‌ ‌ بگذار که آشفتگیم زیور حال ست
کردست کباب آهوی و شیر دلان را ‌ ‌ ‌ دود جگر این سرمه که در چشم غزال ست
بالیدنی از خامهٔ او روزی نامم ‌ ‌ ‌ احباب بگویند چرا جسم تو نال ست

باز همه زخم از نفس تیز جوابان
می نازد ظهوری که زبان کند سوال ست

از آتش وعده دل کباب ست ‌ ‌ ‌ چون تشنه که عکس او در آب ست
از داغ تو هست سینه سیراب ‌ ‌ ‌ افتاده چو تشنگی سراب ست
در عشق مزاج من دگر شد ‌ ‌ ‌ تسکین دلم باضطراب ست
تحویل دل ست صبر و طاقت ‌ ‌ ‌ خرجش بحساب بیحساب ست
خواهند هر جواب دیدن ‌ ‌ ‌ غافل که تغافلش جواب ست
آبی که رود بباغ آرزوئی ‌ ‌ ‌ از چشمهٔ ماه و آفتاب ست
بر عکس کنیم توبه ساقی ‌ ‌ ‌ تا عکس رخ تو در شراب ست
پیش تو اگر فزون نگرییم ‌ ‌ ‌ از غیرت دیدهٔ حباب ست
غلطیده بشانه چون ازین شک ‌ ‌ ‌ کز خون که پنجه ات خضاب ست
بر خاست گرفت از رگ و پی ‌ ‌ ‌ موی تو پناه پیچ و تاب ست
دوشینه بخواب من تو بودی ‌ ‌ ‌ بازی گر وقت کار خواب ست

آباد شدست خوش ظهوری
خوش آنکه برای او خراب است

دیدهٔ ما را چشم بر دیدار تست — گفتهٔ ما را گوش بر گفتار تست
خواهد از خلقی پرستش آفتاب — زیبدش نیلوفر گلزار تست
تخم گریه دیده است داغت در جهان — سینه‌های بیدلان انبار تست
خود فروشی بیش از نیت میبرد — اینهمه سودا که در بازار تست
جانب خود را فرو باید گذاشت — هر کرا دیدیم جانب دار تست
شکوهٔ واژونه بختان خوب نیست — خوب روئی بیوفائی کار تست
عاشق آزاران همه خط واده اند — بیشتر آزار کمتر کار تست
ظلم بر ما میکنی بر خویش هم — چشم ما مشاطهٔ رخسار تست

کشته گر گشتی ظهوری دیده‌ها
هیچ جرمی نیست دل خوندار تقست

عشق آباد و عقل ویران است — این به بستان و آن به زندان است
دیده از گریه سینه از ناله است — نفس از آه لب ز افغان است
عشق تقسیم هست و بودم کرد — دل ز دلدار جان ز جانان است
شوق از پس در و گهر بخشید — دیدهٔ تر دریده دامان است
بر رواج رفوگران نازم — چه دکانها پر از گریبان است
آتش از شعله چون بر آرد موج — بهر پروانه آب حیوان است
سر منصور دوش دار خوش است — سر ما بر کنار میدان است

دل فراوان و غم بجان مشتاق — مایه دار متاع ارزان ست
رخ نوروز عارض عیدست — که چو عیدش هزار قربان ست
گشته از جان خود ظهوری سیر — بر سر خوان رشک مهمان ست

هوس گذشته ز بوس و کنار مفت منست — نشسته ام ز میان بر کنار مفت منست
ز پای مرد بخت اینچنین شدم پامال — فلک اگر نشود دستیار مفت منست
بمزد اهل هنر عیب و عار در کار ست — نمیرود دل و دستم بکار مفت منست
اگرچه کام من از زهر و هر پوست فگند — ز شکرش نشدم کامگار مفت منست
بنخل عیش چه پا از خزان تو به رسید — رسید موسم باغ و بهار مفت منست
ز فرق تا قدمم داغ شعله وار دمید — برای خود شده ام لاله زار مفت منست
بوقت شکر عتابش نفس فرو بردم — بلطف اگر نشوم شرمسار مفت منست
ز یاد من شود آلوده خاطرش ترسم — بخاطرش بکنم گر گذار مفت منست
نداشت داعیه منصور پایه چندان — قضیه بر گذرد گر بدار مفت منست
بصیدگاه غمش گشته چون کمند نفس — گهی اگر شود آهی شکار مفت منست
ز بار رشک ظهوری کمر بباز دکوه — بمجلسم ندهد کاش بار مفت منست

عارضش از ماه و خور رخشان ترست — وز بهارستان بهارستان ترست
قدرت فرمان روائی بیشتر — صبر چندانی که نافرمان ترست
عیدها رنگین تر از یکدیگر اند — هر یک از قربانیان قربان ترست

مردن و آوارگی درمان هجر
مردن اما پایهٔ آسان ترست

پایهٔ شمشاد از گل پست تر
بلبل از قمری بلند افغان ترست

از زبان هند گویان ناله ام
در خراشش جان من سوهان ترست

دعوی دریا بچشم من غلط
دامنهای اشک من غلطان ترست

نازش دیگر ظهوری را بجان
کز همه جانان او جانان ترست

گریه را سیلاب کردم موجهٔ طغیان کجاست
آه آمد در وزیدن جلوهٔ طوفان کجاست

خاطر پژمرده را پژمرده تر سازد بهار
سیر صحن باغ کردم گوشهٔ زندان کجاست

دانهٔ دل را چو کاه تن غمش بر باد داد
تا به بیند کشت زار خویشتن دهقان کجاست

داغ گوی آورده و چوگان علم کردست آه
از فضای سینهٔ من خوبتر میدان کجاست

آرزوی خویش حاصل کرده از هر شکر
نسخهٔ از درد من میابدش درمان کجاست

حیرت طاقت فروشان گشته بودم پیش ازین
جز دریغی این زمان سرمایهٔ دکان کجاست

با خیال این و آن بیدار بختان را چکار
خاطرم در خواب به افسانهٔ نسیان کجاست

در جهان شوق فصلی به ز فصل گریه نیست
دامنی تا پر گهر گردد در نیسان کجاست

ای خوش آن دولت که میرد از برای او کسی
مرگهای هرزمان و عمر جاویدان کجاست

از ظهوری شد بلند آوازهٔ افتادگی
در گدائی حشمتم بین شوکت سلطان کجاست

عشق خامی گشت چندانکه رفتم پیش رفت
لیک سنگین بود غمهای شکیبائی پیش رفت

تربیت خواهی بسعی دل رسان خود را بعشق
مرحمت بنگر که گر بیگانه آمد خویش رفت

سجدهٔ خاک ره و بوسیدن پا رخصت است — حاجت تارک روا شد لب بکار خویش رفت

ذوق دارم خوش تماشائیست جنگ صبر و دل — هر کجا باشد سلامت عقل صلح اندیش رفت

حیرتی دارم ازین طاقت که صرف وعده شد — کمتر از کم بود صبر و بیشتر از بیش رفت

خیره چشمان دیده ام این تیزی مژگان کجاست — نیش در رگ میرود اینک اگر کم ز نیش رفت

کوهکن از دلفگاری لذتی چندان نیافت — در زمان دیگران ظلم نمک بر ریش رفت

بر جهان از ترکتازی طرفه تاراجی دوید — سهل باشد تاج شه دلق من درویش رفت

بیش ازین مسکین ظهوری از غم اشیان مباد — میتوانش باز گرد آری ز یاد خویش رفت

در دیار عشقبازی عیش بی غم عاشقیست — چون بملک فقر آئی مبتلی بر کم عاشقیست

گریه در موجه آر و ناله در کوه ریز — آری آری سینه بر تفت دیده بر نم عاشقیست

تا شناسان شو پر کعبه گشت از خود تهی — صد بیابان تشنگی بر جا ز زمزم عاشقیست

جان بلب آورده درمان ز استغنا دور او — زخم در تیغ غمش بگذار مرهم عاشقیست

خاک راهش سرمه از چشم مینایان فگند — کو سفال کوی او در جام جم جم عاشقیست

چشم الفت از غزالان بازی خورده است — چون شود رام کسی آهو که بر رم عاشقیست

در دلم نگذاشت رازی بر لبم حرفی نماند — ز همه تحقیق خبر دارم که محرم عاشقیست

زخم دل گر بست خواهد گشت آهن دیده تر — سست می جنبد نمیدانند که محکم عاشقیست

در کنشت و خانقه بالا نشینانی بدیده ام — هر کجا بر هر که میگوئی مقدم عاشقیست

گر ظهوری بوالهوس میبود عشقش سهل بود — کار بر من کرد خوش دشوار او هم عاشقیست

عشق معزول هوس صاحب منصب شده است — غیر دوری چه توان غیر مقرب شده است

وقت آن بود که هر کس پی کاری برود — روزه‌ام از رشک در ایام خطش شب شده است

کار بر توبه ز ساقی شده خوش تنگ دگر — دل گرفتار به این وسعت مشرب شده است

گفتگو از لب من نکته خوران رفته برون — بسکه از آرزوی بوسه لبالب شده است

عنصری نیست که دل یوسف چاه زنخست — مدد بخت ببین طوق غبغب شده است

در زبان تو مسیحا خجل از حکمت خویش — تاب اندوه تو بالین نه هر تب شده است

اختر گریه ز موج مژه اوجی دارد — گرچه بی داغ تو دل سوخته کوکب شده است

نسق آه و فغان نیست به آیین نخست — نفس دلشدگان آلت یارب شده است

طالب آنست که اول قدم از خود برود — در طلب نیز که سد ره مطلب شده است

همه چشمست ظهوری به تو بینا گردد — به تو گویاست ز سر تا به قدم لب شده است

گلت پربار دوست چیدنم نیست — نقابت دور و چشم دیدنم نیست

روم گرد در و دیوار گردم — که جا گرد سر گردیدنم نیست

چه محرومی چه بیقدری چه خواری — که حاصل از وفا ورزیدنم نیست

چو تار خام آهم پاشد از هم — سر و برگ نفس تابیدنم نیست

بساط خورده عیش از بزرگان — دماغ چیدن و برچیدنم نیست

دگر گردیده ام اما همانم — به خود نازم به خود نازیدنم نیست

ز خواریها در آتش اوفتادم — خوشا من عزت رنجیدنم نیست

ندارم دستگاه کام بخشان — چه شادم خجلت بخشیدنم نیست

هنر کردی سخنها بر تو آمد	مگو عیب سخن نشنیدنم نیست

اگر چیزی سنے فهم ظهوری
رها کن صرفه در نفهمیدنم نیست

لب خشکی بسر بر بادشائی ست	ز دریا آب اگر خواهی گدائیست
بخلوت بر سر بازار بنشین	که در خود گم شدنها خودنمائیست
بگیر از زخم خون بی تا توانی	که زخمش مرهم و دردش دوائیست
ز درد وای وای وایه بردار	بشوران گریه را گر نابهائیست
رمیدنها چه مفت از دست من رفت	سر بیگانگیها آشنائیست
ندارد غالباً دردم علاجی	علاجم منحصر در بیدوائیست
بماه روزه گر ساقی تو باشی	شب آدینه روز پارسائیست
شکستنها که سنگت چیده در مغز	برای استخوانها مومیائیست
ز خوان وصل دل سیرانه برخاست	پشیمانیم در سر پنجه خائیست
بپای جستجوی منزل شوق	ز گم گردیدن من رهنمائیست

فراق از وصل رشک آلوده بهتر
ظهوری صرفه تو در جدائیست

من درین خجلت که در تن جان چرا است	حیرتم حسرت کش بی سامان چرا است
ناله را باید عنانی باز زد	لب چنین آماده افغان چرا است
آشنا را سر بزانو آشناست	چاره گر انگشت در دندان چرا است
در چراغم روغن خورشید نیست	اینهمه طوفان در طوفان چرا است

تنگتر کن چاک جیب آنکه بس   از گریبانم که تا دامان چراست
صیت یوسف خود بکنجی رفته بود   بیگناهی باز در زندان چراست
گر نکردی خوی فشان گلگشت باغ   این طراوت در بهارستان چراست
تا توانی بی می و شاهد مباش   زندگی بر زاهدان تاوان چراست

گر زند راه ظهوری در لباس
رازهای پردگی عریان چراست

انچه در عشق تو با من مهربانی کرده است   کی بخصم خویش هرگز خصم جانی کرده است
عالمی جان کو که در عشقت تن مردن کنم   خضر پندارد بعالم زندگانی کرده است
خاطری دارم بهاری تر ز گلزار بهشت   بشگفم گلگل غمم را غم خزانی کرده است
گریه گه بر حال خود کن خصم نی بر جان من   اینچنین رسوا مرا لطف نهانی کرده است
صد زبان میبایدم از بهر شکر التفات   عجز من با نخوت او همزبانی کرده است
نافه بالین چیده در چین اثر ای خواب بوی   باد از مویش نگر افسانه خوانی کرده است
استخوانها گشته اند از مغز راحت ذله بند   سینه تا داغ غمش را میهمانی کرده است
دور رکابش میتواند اشک راه قطره زد   آه خود با گرد جولان همعنانی کرده است
زهر شهد آنجا که باشیدست تلخی بر شکر   کاه کوه آنجا که هجرانش گرانی کرده است
طرز سیر جهان دیگر گشته بود اسحق کهن   اختراعی چند ورنه مهربانی کرده است
خود برای خود قرین گردید ابراهیم شاه   قرنها در ملک دل صاحبقرانی کرده است

گوش دامان شنیدن هر طرف کرده است پهن
در ثنای شه ظهوری دُرفشانی کرده است

دام ننهادم نبردی دام من انصاف نیست | کردم از خود رم نگشتی رام من انصاف نیست

مست خوابی نالهای صبح خود نشنیده | گوش ننهی بر فغان شام من انصاف نیست

آتش حسرت چنین در بی سر و سامان که زد | عوضی امیدهای خام من انصاف نیست

دهر خالی کرده روز هفته ام از روشنی | تیرگی آگنده در ایام من انصاف نیست

نامها دارند اغیار و نمیگردد سفید | در زبان خامه او نام من انصاف نیست

تا شکست توبه ام نسبت بعیسیم شد درست | سعی ساقی در شکست جام من انصاف نیست

تازه ام در خدمت بت اعتقادی نیستم | صندل و پیشانی اسلام من انصاف نیست

از رعایت چون ظهوری برنمیدارم زبان | هیچ لب ننهی تو بر دشنام من انصاف نیست

می رمیدم نازش بجان نگه که جانانست | صید زاهو نی نسیم آهوی او شیر افگن است

در رزمگاه عشق او از بهر خون کشتگان | زخم خدنگ و خنجرش این یک ره و آن جیره شکن است

شادم که شد از داغها در سینه ام سوراخها | چشم دل و جان روز و شب در دیدنش بر برزن است

من خود ز خود بگذشته ام او از مروت نگذرد | بازوی او در گردنم خون منش بر گردن است

دردش که شد چون کاروان در سینه ام آمد فرو | هر جا جهد برق غمش جان و دل من خرمن است

از مصر می آمد صبا افگند بر بستان گذر | پیراهن گل شد قبا این نکهت پیراهن است

سامان بی سامانی گیرند صاحب مایگان | هم نخل بی برگان نه گر گلشن نیست ور گلخن است

زهرت لبشکر میخورم در روت بد رمان میبرم | گر دوست داری کشتنم هر قطره خونم دشمن است

ماه کنار بام شو یک صبح روشن گو برآ | میپرس از شبهای من چون روز بر شب روشن است

نبض ظهوری دیده ام خونش بطغیان مایل است

کاوی دین رگهای جان بغمزهٔ نشتر زنست

آبها نخل و بخت دل ثمرست
داغها دانه و زمین جگرست

ناله گلزار درد را بلبل
اشک دریای گریه را گهرست

بی کمال جنون خرد ناقص
پخته‌تر کیست آنکه خامترست

خون بی قدر را بهائی هست
لیک چون قیمتی شود هدرست

عاشقانند عیب بی صبری
ای خوش آنانکه عیبشان هنرست

روز من گشته کحل دیدهٔ شام
شب من صبح روزن سحرست

چشم ما چشمه گر کند دعوی
عجبی نیست گریه مایه ورست

گرچه داغش ز جا نمی جنبد
سینهٔ عالمیش پی سپرست

نشود فرصت نیاز مرا
بسکه نازش بروی یکدگرست

هست قاصد اگرچه محرم نیست
محرم آن خبر که در خبرست

همه جا پرده بردار ز رخ
هست جاها که در نظر نظرست

خدمت طرهٔ تو دارد آه
دامنش صبح و شام بر کمرست

اگر ظهوری رسد بداد کسی
از براهیم شاه دادگرست

کنم حکایت پرویز حشمتم حسبی ست
روم بقصهٔ فرهاد نسبتم نسبی ست

بدرس عشق و جنون بود افاده ز مجنون
کنون حواله بمن گشته فارسی عربی ست

ز عشق تازه نهالان جامه زیب است این
که کهنه ژندهٔ ما را بنازش قصبی ست

بعشق رو که مباد آرزو برد عرضت
برای مرد هوسناک زیستن جلبی ست

بجز ز مهر عروسانه گشته حجله نشین
بحال چشم که مشاطه مستی عذبی ست

فتاده در قفس از گفتگوی خود طوطی
کشود کار سخنور ز هر دهن بسته لبی ست

کند مکابره با کبر شاه عجز گدا
بزور عزت بسیار عمده کم طلبی ست

خوش آن حریف که شبگیر باده کرد چنان
که مست در دل روز از صبوح نیم شبی ست

بماه و هفته مستان چرا نتازد کس
که شنبه صفری ز رشک جمعه رجبی ست

شکست غیر چو در بزم بر نمیخیزد
فتاد کار به تهمت حسود بولهبی ست

شکر مگو که تا دیب لب گشاید لب
حکایتش نفس آلوده گشته بی ادبی ست

مرا چه زهره که عناب لب گزک سازم
ظهوری این هوس انگیزی می عنبی ست

تیرش بقصد صید بپای زه شدست
نازم ز زخمها که بپابیم زره شدست

جان در بهای بوسه نگیرد ز هر کسی
شادم که طرح حرف نگیر بده شدست

آدینه هم نگشته زمستان مست فوت
گویا بجمعه شنبه شان مشتبه شدست

خوش دید گرد عشق تو پروای بیکسان
دیگر ز کس مباش که بربافره شدست

سیب ذقن بهوش بطوفان خط زیا
فرد است کز غبار ترنج تو به شدست

بادا ز کرشمه گوشه ابرو گره گشاد
در دیده ام ز شرم تماشا گره شدست

مه بود مه اگرچه در ایام دیگران
در روزگار حسن تو خورشید کهنه شدست

اکلیل من بافسر من گشته باج ده
داغ دلم تبارک من تاج نه شدست

عشق تو شد طبیب ظهوری مسیح کیست
در تب دلم ز تاب هوس بوده به شدست

سینهٔ خصم بکاهد که عداوت خیز است / دل احباب ببالد که محبت خیز است

خاک قربانگه ما کحل بصیرت سازد / هر کرا آرزوی دیدهٔ حیرت خیز است

رم نخورده است ز خود غیر چسان رم کند / وحشت از غیر تو کار دل الفت خیز است

شکر شیرینی تلخم که بشور آورده است / کامم از چاشنی زهر تو لذت خیز است

آن زبان کو که نه فرسودهٔ حرف تو کند / مزد لبهای خموشان که حکایت خیز است

طرهٔ مختار بجور است مده رخصت آه / منعم از گریه مکن چهره طراوت خیز است

شکوه از لب بتهمت خصمانم نیست / دوستان را چه زبانهای نصیحت خیز است

نغمه گر تلخ کنم نوحه بانبار برم / خاطر اهل تمنا همه حسرت خیز است

شده مشهور ظهوری بسلامت طلبی / خانه در کوچهٔ ما جو که ملامت خیز است

کامم از لذت بهشت شکرستان گشتست / در گرفتم ز تو شامم سحرستان گشتست

وای بر حال هوس پیشه امید گریز / عشق برخاسته میدان ظفرستان گشتست

خویش را خوانم از ارباب نظر میترسم / دیده از شوق تماشا نظرستان گشتست

بیش ازین تیغ نفس را دم تاثیر نبود / آه برخاست و در زخم اثرستان گشتست

فکرت عشرت زر برده بجز غم خویش / ایمنم ساز که خاطر خطرستان گشتست

یکنفس آمدم از زهره جو آیم بقمار / عرصهٔ دل بخیالات ثمرستان گشتست

عیش بر سینهٔ آلوده چه مهیا نکند / سالها داغ غمت در جگرستان گشتست

روزن غمکدهٔ خود نگرفتم شب هجر / چرخ از شعلهٔ آهم شررستان گشتست

نمک شد سخن و معنی ابراهیم شده است / کی از شور طبرزد طبرستان گشتست

فصل نیسان غم و دیدهٔ تر بر سر کار
عالم از رشک ظهوری گهرستان گشتست

مدد که میرودم جان ز تن مروت نیست
غریب زیستنم در وطن مروت نیست

جگر ز گریه بتنگی نهاد روی و نگشت
تر آستین تو از چشم من مروت نیست

بمحفلی که پس پشت غیر بنشینم
بمن نکردن روی سخن مروت نیست

غرور را همه تنخواه بیدلان کردن
نیاز بر نگرفتن بتن مروت نیست

گشاده جیب چه عرض بدن همی در باغ
بباد دادن عرض سمن مروت نیست

رخی چنین که شود ساده نقش خاطرها
بخط و خال برآراستن مروت نیست

برو بموعظهٔ واعظ تموز می آید
حدیث توبه و فصل چمن مروت نیست

تمام عمر بسر برده ام بعریانی
کشیدنم تهٔ بار کفن مروت نیست

دلم غریب وطن کرده شهریار دکن
ببهو یاد وطن در دکن مروت نیست

نشان براحت داغ دگر ظهوری را
دگر جراست داغ کهن مروت نیست

از جفاهای تو خود را بوفا کردیم و رفت
از وفا دیگر مگو بر خود جفا کردیم و رفت

بود کوی تنگ بر ما از هجوم مدعی
پای رفتن خود بخود از فرق پا کردیم و رفت

دام از تار نگه در صید ما دیگر متاب
نا شده آزاد خود را مبتلا کردیم و رفت

این زمان بیگانه را از خود جدا کردن نبود
خویشتن را با جدائی آشنا کردیم و رفت

بود خوش دشنام دادن بر تو دشوار غرور
لب بیالا بعد ازین ترک دعا کردیم و رفت

اول و آخر بهم باید که دا خوانند عشق
ابتدائی آرزوئی انتها کردیم و رفت

دیده خواهند ز محشر داد بیداد از نقاب — صبر و طاقت جای دیگر رو نما کردیم و رفت

این ستم بر دوستان خود روا هرگز مدار — دشمنان خویش را ساحت روا کردیم و رفت

گرچه جان در تن ظهوری را بوی مانده بود
هرچه خواهد گو بشو منع صبا کردیم و رفت

در زیر کوه درد تنم کاه گشته است — نم در دل و جگر تف و تف آه گشته است

آورده است بر دل صاف نظروران — عکسش بر آب آئینه تنخواه گشته است

باید بقطره راه زد از چشم خویشتن پیش — شادم که سیل گریه‌ام از راه گشته است

ناصح زبان ببند که صد سعی کرده‌ایم — تا قصه برگزیدهٔ افواه گشته است

غرامت بغنود عزت و خواری کشان رسید — نازم بخویش رغبتم از آه گشته است

دستم که داشت عیب درازی به آستین — چون پایم از در همه کوتاه گشته است

منصور وقت خویش بود ار زند بختیم — بالای دار بین که ته چاه گشته است

در ترکتاز حسن سرا در چنین که دید — معمور خویش بغارت نگاه گشته است

در پاس ننگ و نام بغفلت ممیزند — آری همیشه در دل آگاه گشته است

از مهر شاه گشته ظهوری بلند قدر
در خواجگیت بندهٔ درگاه گشته است

گرچه بزاری از و بیزاری ست — نیست غم زاری من هم زاری ست

غلطش اشک همه تسبیحی ست — بپیچش آه همه زناریست

عکس هر جا نکند جلوه گری — بیشتر آئینه با زنگاریست

سست جنبند بتان روز نخست — در فن خویش چه محکم کاریست

فصل گریه‌ست که همچون دریایست | چشم ترا سر نسیان باریست
نتوانند که هم را بینند | دیده‌ها را حسد همکاریست
زاری اکنون بشب ار کت نکنیم | در میان من و دل بیزاریست
کرده دکان دلم هرکس دید | حیف صد حیف غمش بازاریست
گو گران تر ز ملامت باری | برد یاران ترا سر باریست
نخل امید بدل ریشه دواند | توبه بر جور تو برخورداریست

پاسبانی به ظهوری نازان
خواب بیدارتر از بیداریست

خوشم که دیدهٔ بی‌نم در آب گردیدست | ز ریزش مژه هر سو حباب گردیدست
زبان زبان جهد از جانشان بیداریست | بدولت غمت احوال خواب گردیدست
صحیح نسخهٔ روی ترا نها دستی | که بر کتاب مه و آفتاب گردیدست
بچشم مست بنازم که نشاء نکهت | که در رگ و پی من عین شراب گردیدست
ز کوچه گردی او در تفحص طفلان | چه خانه‌ها که ببازی خراب گردیدست
بدفتر عمل از بس عشق باقی من | زیاده باد بفاضل حساب گردیدست
شود کباب در آب نشاط ماهی دل | نهفته دشت غمت در سراب گردیدست
نقاب ناز دگر یکطرف بنه کز شرم | نگاه از طرف ما نقاب گردیدست
بهاست از گل روی تو سبزه‌های نظر | ز تا به جگر اشکم گلاب گردیدست
چه معامله بازست سود من این بس | تغافلت نگهم را جواب گردیدست

توانگرم بجنون گرچه مفلسم بخرد

همه خطای ظهوری ثواب گردیدست

رفتم از خاطر نقار کین غبار سینه نیست | احتمال مهر دشمن هست بیم کینه نیست
هست فرعی در جهان صلیست هر جا جلوه گر | من بعکس جمله گویم عکس در آئینه نیست
منعمان در جود دیگر با گدایان دیگریم | جز کشایش هیچ قفلی بر در گنجینه نیست
بام سستی نیست ما را در بنای آن هوا | نردبان هفته را گر زینه آدینه نیست
گاه گاهی شکوهٔ بیرحمی رندان سجاست | تا بروی سال نو نوشیم می پارینه نیست
قطره دارد سوز دریا گر بعشق آفتاب | داغ باید سوخت غیر ذره را آن سینه نیست

زهر غم در چاشنی بالیده شهد عیش را
آفت کام ظهوری لذت لوزینه نیست

بحرف باده نوشان جام مستست | براه جرعه ریزان کام مستست
عجب گر دل ز جوشش خویش افتد | ز جام آرزوی جام مستست
بگو قاصد بساقی آنچه گویم | بسی هشیار کن پیغام مستست
شراب امروز خوش ترکانه خورده است | دعا آهسته تر دشنام مستست
خوش آن بستان بهر تاکش سرابست | سهی سرو کنار بام مستست
رواجی در نشاط غمکشانست | زهی فیض صبوحی شام مستست
بخاصان لذت گفتند حرفی | حکایت در زبان عام مستست

ظهوری گشته در خمخانهٔ عشق
همه ایام خودی جام مستست

خنک داغ گلرویان چه سنگ نیست | نگو شکر که شکر را نمک نیست

مبادا آن باده لب کز بساغر — که مستش را لب ساقی گزک نیست
بعشق این شورم از شیرینی نیست — اگرچه شور کردم بی نمک نیست
سپاهت را نگاهت نیست یارا — که از نگاه روبانش یزک نیست
جهانی در سجودش جبهه فرسای — نشانی بر جبین هیچ یک نیست
ندارد از اجل پای کمی کس — اگر از شحنهٔ هجران کمک نیست
جدا هر یک بداغ خویش سوزند — گداز سینه و دل مشترک نیست
گهی از تردمیهایش نمانم — سمند گریه چندان تیزتک نیست
ز خود میرنج و با خود صلح میکن — بشکر و شکوه کاری با فلک نیست
همه مدح شهنشه می نگارم — خوشم من دفتر من حرف حک نیست

شراب و ساقی خود ناگزیر ست
مرا کشتی ظهوری خود ملک نیست

ملک عشقست اگر کوه اگر هامون ست — کوهکن حاکم این والی آن مجنون ست
زخم خوبست اگر سخرهٔ مرهم نشود — زهر خوش نیست اگر دستخوش افیون ست
داغ از دانهٔ خالت چه بلا دلچسپ ست — آه از جلوهٔ قدت چه بلا موزون ست
نتراود ز قلم جز رقم حسرت آب — نامهٔ تشنه لبان جمله بیک مضمون ست
دجلهٔ گریه زمین میبرد و میکند — گرد راه ست اگر نیل و اگر جیحون ست
از تف داغ جگر حال درون هیچ مپرس — شعلهٔ پیرهن شمع صفت بیرون ست
لاله رویان همه رنگین نگهان میخواهند — بی سبب نیست اگر چشم ترم پر خون ست
از همه ساده تر و از همه پرکارترم + — هر که بازیچهٔ اطفال شد افلاطون ست

ریشه داد دست فرو در رگ و پی زحمت داغ
گر چه منت ننهد سینه جگر ممنون ست

دل بدخواه تو خون باد مپرس احوالم
چون بگویم که جدا از تو ظهوری چونست

از خلق چه کین چه مهر نیکوست
نیکوست که مهر و کینهٔ او ست

تا صلح نکردهٔ بد دشمن
بازست در نزاع با دوست

در آرزوی زلال تیغی
دل گلبن زخمهای خود روست

رازی که ودیعت خموشی ست
بازیچهٔ نرگس سخنگوست

بر باغ کشاده گریبان
از حرف چمن نفس سمن بوست

داغی که ز مغز گشته داغ است
خوش آنکه نداده زحمت پوست

زلالیش خنده لب کسی شست
کز گریهٔ خویش بر لب جوست

با عشق خطاست پنجه گیری
بیچاره خرد شکسته بازوست

در آخر ره ظهوری افتاد
وین طرفه که اول تکاپوست

جان بخشی نکهت سنبل حواله است
گویا بباد وکالت کاکل حواله است

از جلوهای سرو قبا پوش در چمن
خوش جا که ما به پیرهن گل حواله است

بیم صداع گل نهدش دست بر دهان
افغان ازین زیاده به بلبل حواله است

ناصح میا بعربده بهمن سخن مساز
بیطاقتی بصبر و تحمل حواله است

خوبان عجب که خیل مدارا دهند شان
تسخیر ملک دل بتغافل حواله است

در ناز و عشوه چشم تو بیصرفه خود نبود
غنج نگه چرا بتغافل حواله است

مستان علاج توبهٔ خامان نمیکنند — درمان این بجوش گل و مل حواله است

لبریز اینچنین بکسی می نداده اند — آری بشیخ خرقه گلگل حواله است

سازد درست مصحف خاطر بیاد داد — عاشق که نیتش بتغافل حواله است

درکار ما خوش ست ظهوری تاملی — دیوانه بعقل تعقل حواله است

بزم ما بزم داستان کاکل ست — گر نفسها دسته بندم سنبل ست

راست ننشینیم باقی و در چرخم آر — سینه پر کن ساز ساز قلقل ست

گرچه میسوزیم از رشک زغن — لیک عیاریم بلبل بلبل ست

درد کن این چشم بیدا میشود — باج خواه شاعران بابل ست

گشته ام از سنگ باران داغ داغ — ای خوشا باغ جنون آتش گل ست

در پی عشق سر آمد میدوم — زلف از فریاد ازمن کاکل ست

خار خویش در جنگ بلبل گشته تیز — [illegible] ناخن ز پنجهای گل ست

جرعهٔ افشانده بر اهل زهد — دلق تقوای ظهوری گلگل ست

هر خم موی ترا صد شکنست — در غم هر شکنی صد خستنست

سینه از آه خیابانها ساخت — جگر از داغ غمت در چمنست

دامن هر که کشم دامن تست — جیب هر کس که درم جیب منست

مرگ در هجر حیاتیست دگر — مردن آنست که در زیستنست

همت از عهده ستان خواهم — کار با دلبر پیمان شکنست

چقدر مرگ تمنا دیدم — از نگاهی همه را جان تو نیست
بیستون بین که ز سنگینی عشق — سنگی از قصر غم کوهکنست
خلق در خانه غم خوابانند — بر سخنهای خموشان سخنست

زده ظهوری دم شاگردی من
فیض استادی شاه دکنست

خطاست حرف خطا داستان مع تیوهست — گل بهشت چه کارست چاک کو تیوهست
برای صبح و بالست عالم آرائی — ز شرم ساخته خورشید روی رو تیوهست
همین برنگ و نزاکت چه امتیاز کنی — گلی درین چمنستان مگر بو تیوهست
ز رشک قمری و طوقش چو سرو آزادم — برای گردن دل حلقهای مو تیوهست
اگرچه از خطر مرگ گشته ام ایمن — بصد کشندگی حسرت آرزو تیوهست
بجز ز نشأ طاعت نداری ای واعظ — بیا بمیکده می حصه وضو تیوهست

چه احتیاج ظهوری به رهنما دارد
دلیل راه روان تو جستجو تیوهست

بده می بزلها دمارا چه نسبت — سرودی با درادمارا چه نسبت
شط باده است و جوانان هنادی — به پیران بغداد مارا چه نسبت
نه در شهر کاری نه در دشت باری — بویران و آباد مارا چه نسبت
نداریم کاری بشکر و شکایت — بداد و به بیداد مارا چه نسبت
چو مومیم لیکن بصد و بیان — ز صلبی بفولاد مارا چه نسبت
نفس را نماندست سامان آهی — بافغان و فریاد مارا چه نسبت

کدام منت پشت چه شیرین چه لیلی بمجنون و فرهاد ما را چه نسبت
بدام تو سوزیم هر چه و لپندی بمرغان آزاد ما را چه نسبت
ظهوری رگی آنچنانی نداری بمژگان فصاد ما را چه نسبت

نگین دسته شعب بوی موی تو هست تابش شمع مهتاب روی تو هست
خزان اجل نیست در گلشنی که جان در تن گل ببوی تو هست
عجب دارم از کشته بوالهوس بخرمن رسد برق خوی تو هست
درین صف نماز حرم کاملت که ره کیش نه هر سو بسوی تو هست
کمین کرده از خامشی هر زمان نفس در خم گفتگوی تو هست
بر آرایش خاطرم کوششی ز مشاطهٔ آرزوی تو هست
ز خود در طلب خود بدر میروی که از زهره جستجوی تو هست
ته جرعه مستند دریاکشان چه خمخانها در سبوی تو هست
نیارد کسم جرم مستی بروی بده می که عذری جو بروی تو هست
خدنگ تو هم رشته هم سوزنست دل چاک رهن رفوی تو هست
ظهوری بروت نخندیده اند گره گریه در گلوی تو هست

ستم و سخت جانی هم هست کو هم و ناتوانی هم هست
سجده اندازه آستان دارد جبههٔ آسمانی هم هست
گوش گوشی نهاده بر آواز دیده را دیدبانی هم هست

بجز نامهربانی چه توسی / تهمت مهربانی هم هست

دل ز داغت در آشنایی بهم / از سویدا فشانی هم هست

تحیر را میتوان ز خوابش برد / راه افسانه خوانی هم هست

عیب پیری نصیب تو مباد / روزگار جوانی هم هست

جمله دانی مسلم است ولی / ذوق آن هیچ دانی هم هست

مرگ بی من نمیتواند زیست / روش زندگانی هم هست

کمترم کرد بیشتر رفتن / سبکی را گرانی هم هست

شد ظهوری علم به آه کشی / دعوی اشک رانی هم هست

هر که جز بیحاصلی اندوخت در تحصیل نیست / پیش من به جز خموشی علم قال و قیل نیست

مصلحت گاهی بکار عشق می‌آرد سری / عقل اگر بحث شکستن کرد بی تاویل نیست

عشق او خوش اعتمادی بر دل من کرده است / بگذرد روزی که صد گنج غمش تحویل نیست

رفته خوابیده دیدم بی درنگی از وصال / هجر را در کشتن من اینقدر تعجیل نیست

سهو کردم هر طرف صد میل در دشت طلب / سرمه دیدار برای دیده‌ام یک میل نیست

بهر پیوند مژه الماس ریزه کن نگه بیستم / میتوان گفتن که خون در مصر رود نیل نیست

سنبل و کاکل پری بر که بود از هر گوشه / وه چه سنبلها که در پیچیدن مندیل نیست

سینه کرد از آتشت روشن چراغ داغ خود / باشتیاق صبح را آن رونق قندیل نیست

هر کجا رفت پی آسایش تارک شکست / جز خجل برخاستنها چاره اکلیل نیست

به سگان مستان بلطف ساقی بر مزید / مفتقر ما را خمار جمعه تعطیل نیست

منعمی خواهی ظهوری فقر دست آویز تست
چیست زاسباب سلیمانی که در زنبیل نیست

ورشکنج دام او بلبل بگلشن دشمن است
طوق رنگین خاص من قمری بگردن دشمن است

بی رخش نرگس نمیخواهد برآرد چشم خود
بی حدیثش با زبان خویش سوسن دشمن است

بود اختر برگذر بر خویشتن کردم ستم
از برای مصلحت گفتم که با من دشمن است

نازش دلبر شناسی گشته تا وان برهمه
از بت خود گفته ام با بت برهمن دشمن است

تا رگ دل برکشید و سینه جان آهنین
برکشد چون تیغ و خنجر خود و جوشن دشمن است

می شود روشن چراغ من بسعی دوستان
آتشی میباید و با سنگ آهن دشمن است

آرزو میکارم و انبار حسرت می نهم
منتش بر من اگر بر تخم خرمن دشمن است

بسکه دامن زد غمش بر آتشم خاکم بسوخت
این زمان خاکسترم با باد دامن دشمن است

داغ حسرت سینه را سوراخ کرد و دل فگند
از جگر دعوی بر آتش جان بروزن دشمن است

نوک مژگان آورد لیلی که خار آرد برون
پای مجنون نازکست آری بسوزن دشمن است

تا بکی گریند بر بیچارگی من دوستان
دشمنان خندند اگر گویم که با من دشمن است

با وجود مطلع خان این غزل گفتن نداشت
گر ظهوری گفته است اما بخواندن دشمن است

هر سری کو دشمن من گشته با تن دشمن است
دشمن جان خود است آنکس که با من دشمن است

بخت را هنگام بیداریست خوابیهاست
در جگر تفسیدگی در گریه شادابیهاست

برق و بال گیاه خشک میگردد بهست
میرسد چاکی بهم کتان و مهتابیهاست

شیر نتواند که ز نخچیر فربه بگذرد
عشق بازی میکند در قصد قصابیهاست

آرزوی گر بجوئی زود حاصل میکنیم   حسرت بر شعلهٔ داغ جگر تابیم هست
نیستم در کشور عشق از رعیت رنجگان   داخل ارباب عشقم شأن اربابیم هست
می ستانند از جگر خون و بداماں میدهد   سر خروشی را همین چشم و دولابیم هست
گر چه خرجی میکنم با خود حسابی کرده ام   وه چه دارم طاقت و آرام و بیخوابیم هست
رفته خوبان خراسان و عراق از یاد من   در دکن از هندوان ترکان بقلابیم هست
چیست ترک دم ظهوری را بغواصی مگر   در محیط مدح شه بخت گهر یابیم هست

در خرمن تن نشسته برق از رگ و پی هست   بر تیزی آتش دمی از خشکی نی هست
ساقی ز نگه های تو در شعله نشستم   گر آب بر آتش زنیم روغن می هست
مطرب مکن از ناله بم سینهٔ قانون   در پرده به آن راز که در پردهٔ نی هست
زاهد بخوری نقل فریبی تو گفتم   کارت بزود پیش اگر توبه ز پی هست
در جلوه گری بی سپرش تارک خورشید   بر چهرهٔ مه هم گذر انداخته پی هست
هر چند که نرگس دمد از تربت مجنون   چشم همه در سرمهٔ گرد ره حی هست
با مهلت صد ساله بیک لحظه صبوری   تن در ندهم صبر و شکیب امنیه کی هست
از صحبت اکرام شه عادل باذل   در هند سخن بر کرم حاتم طی هست
بر خواری من گر چه کند رحم ظهوری   اینست گمانم که مرا عزت می هست

نهال عشوه رسوائی رساندست   جنون خود را بصحرائی رساندست
پشیمانی دلم صبر و سکون را   بمهر ماه سیمائی رساندست

که میگیرد نگاه کوهکن را
محبت کار فرمائی رسانده ست

جوانی می تراود از در و بام
جهان پیر برنائی رسانده ست

لبم احیای خود شاید بمردن
برایم حق مسیحائی رسانده ست

نمی بیند بچشمش گرد رایم
تغافل را بخوش جائی رسانده ست

به نشستن غبارم داد دستی
بخاک من سراپائی رسانده ست

وفای وعده ها را انتظارم
بامروزی و فردائی رسانده ست

ز شوق قتت سیل اشکم در ره دشت
ورا زیرا به پهنائی رسانده ست

متاع زهد و تقوی را ظهوری
ز داغ من تمغائی رسانده ست

بی حدیث تو سخن گویا نیست
بی جمال تو نگه بینا نیست

چه زیانها که نهد بر سر من
هر کرا با تو سر سودا نیست

جرعه خواران تو ساغر نکشند
بر بساطی که فلک مینا نیست

میشود رنجه به پرسش نگهی
نرگست مثل تو بی پروا نیست

ذوق دارم بدلی خدمت دل
هرگزش میطلبم پیدا نیست

شور خود چون برم از شهر برون
بهر دیوانگیم صحرا نیست

بوسه وا کرده در خواب برو
مهر تنگ شکرش بر جا نیست

کینه ورزیش خود از ما ست بست
مهربانیش اگر از ما نیست

نتوان غارت رسوائی کرد
صبر اگر دست خوش یغما نیست

کی تواند خبر گریه گرفت
اشک عاشق که جهان پیما نیست

بی نیازیم بخواهش وا داشت — لابه ام کمتر از استغنا نیست

گل ز فرق تو ظهوری ندمد
که ترا خار رهش در پا نیست

لذت از کام ز بهرت شکرم لبریز است — راحت از سینه بداغت جگرم لبریز است

آتشم راست پر و بال سمندر خس و خار — گر بداغ تو ز اخگر شررم لبریز است

گر لب خشک من از ناله تهی گشت چه غم — شکر کز گریه همان چشم ترم لبریز است

بخت بیدار بخواب تو رهم خواهد داد — خوش بافسانه لب لابه گرم لبریز است

از دورنگی نشود روز و شبم کلفت زای — بصفا سینهٔ شام و سحرم لبریز است

عندلیبم بنوا غیرت موسیقارم — هین بفریاد و فغان بال و پرم لبریز است

گنج والا گهرم مدح شه بحر عطا — آری از آب نجابت گهرم لبریز است

بهتر از فقر ظهوری مطلب اکسیری
با چنین دست تهی گنج زرم لبریز است

امید گرمی ازان شوخ شعله خو خامست — دل من از تف غم بخت و آرزو خامست

ز روی و موی کسی گرم گفتگو شده ام — دگر ز لاله و گل حرف رنگ و بو خامست

براه سالک اگر خاک نیست خاکستر — ز خیل گرم روان نیست جستجو خامست

ضرورتست تفی از برای مغز جگر — بجوش ما نشود گریه روبرو خامست

شگاف جیب مراد و ختند اگر بستم — چو لاتیاب رودم رشتهٔ رفو خامست

خطاست شکوه بناصح چو بخیه گو افتد — کباب کرد مرا سخت تند گو خامست

دلم نه بخت ز تاب بلا بد اساس فنا — مرا امید زلال بقا سبو خامست

امام شهر بسر جوش می نکرده وضو
چراست گرم نماز اینچنین وضو خاست
عجب که بروی هم این خرقه چه پوشد شیخ
اگر نه از ازین کرده تو تبه خاست

تو هم ز رعنائی خود سوختی مرا صد بار
برو بجوش ظهوری همین ازو خاست

صبا روح پرور ز بوی وصالست
جهان چشم جان آرزوی وصالست
پی آبرو عالمی در تلاششند
مگر آبرو خاک کوی وصالست
زعکسی مگر کار بر عکس گردد
دل آئینه شد رو بروی وصالست
ز آسودگی گوش بر خود ببالد
زبانم پر از گفتگوی وصالست
غمش هر زبانی که امروز دارم
نه از ضعف هجران ز بوی وصالست
بری خضر از زندگانی نخوردست
نم نخل وصلم ز جوی وصالست

ز دست ارچه رفتست پای ظهوری
همان بر سر جستجوی وصالست

غیرت بحیه مقدار چه مقدار گران ست
ز شکست بلا اندک و بسیار گران ست
بر جای فتد کوه ز سنگینی دردم
طاقت کمری چون نشود بار گران ست
بند و بر همین نقش چه قاصد چه کبوتر
از شرح غمم نامه و طومار گران ست
بر ساغر سرشار زنم قطره سبو نیست
مثقال گرانبار زنجر وار گران ست
نادیدن اغیار ملاحت ولیکن
پرهیز بران نرگس بیمار گران ست
ز شکست چه سنگین چه ضعیفست چه عزت
در کوی تو خوش سایه دیوار گران ست
حرف خس کوی تو بسیم لبم آید
بر کام و زبان قصه گلزار گران ست

سرمایهٔ بازار تبان شیخ ندارد — بر سبحه ارزان ده زنار گران است
در عرض تمنا سخنوری بازی ابرام — با حرف سبک خلطه تکرار گران است

اقرار محبت ز چه میکرد ظهوری
گو باش سبک خجلت انکار گران است

ز شور نوش لبی گریه ام دگر تلخ است — ز زهر اوست سخن قصهٔ شکر تلخ است
مگر که بر سخن افتاد زهر گوشهٔ چشم — که در زبان پیام آوران خبر تلخ است
ز عیش بلبل شوریده شامگاه مپرس — چو زندگانی پروانه در سحر تلخ است
بشور عشق تو نازم که بر خلاف اسیران — نصیحت شکرین نیز از پدر تلخ است
ز عمر برده وصالت گرو بشیرینی — فراق عمر گذاریست همانقدر تلخ است
دوای جمله ز صبر و دوای صبر ز ما — گیاه داروی ما را که برگ و بر تلخ است
بزهر نوشیم افتاده کار و میترسم — که بهر طعمهٔ باز غمش جگر تلخ است
بعشق سیمبران لذت از تهیدستان — رسیده اند بشیرین که کام زر تلخ است

بچش ظهوری و شرمنده ساز شکر را
بکام مدعیان زهر او اگر تلخ است

هر که عشق تو بر او خط زده باطل ماندست — کیست آگاه توان کز همه غافل ماندست
کوه با سنگ غرورش نتواند بودن — عالم شهر که در پایهٔ جاهل ماندست
کی تواند که سر بحث گشاید با عشق — علم را پا بگل و لای دلائل ماندست
شوق از چابکی و چستی خود ساخته کار — طعنه بر صبر و شکیبائی کاهل ماندست
به بیابانی سے قبلگی اهل حیا — مهوا واری ناموس قبائل ماندست

خرج من میکنم اکنون بنگر بر مجنون — بیقراری چقدر بوده که فاضل ماندست
داده از داغ جدا عشق سراپای مرا — کرده حیران خودم بسکه مقابل ماندست
تیغ از رنگ نراندست و همان حقی ناست — خون ناکشته در گردن قاتل ماندست
میگشاییم زبانی که دلی شاد کنیم — دیدهٔ اهل کرم بر لب سائل ماندست

چه ستمها که ظهوری نکشیدست ز دهر
چشم بر مرحمت داور عادل ماندست

بروی زرد گرو بردن از خزان ندرست — باشک سرخ خجل کردن ارغوان ندرست
چراغ مهر و محبت نشاند شعله فرو — به برفروختنش مغز استخوان ندرست
گزند توبه مگر بگذرد بخیر از من — بروی ساقی گلگشت بوستان ندرست
بلاست فرقت بالین برپس از سر من — بآستان بر سیم قدر آسمان ندرست
ز عرض حال بکارم چه عقده‌ها افتاد — به برگشادن آن بستن زبان ندرست
سعادتست بعشق تو هر زمان مردن — وکیل خضر مشو عمر جاودان ندرست
ز عیش تلخ زلیخا به پیر قافله گوی — بمصر بوی که شکر بکاروان ندرست
ز خانقاه به خمخانه مغانست سفر — برای شیخ و مریدانش ارمغان ندرست
اگر بدولت تشریف خط عشق رسم — بماهتاب رفوکاری کتان ندرست

بهجر اگر چه نماندست جان ظهوری را
پی نثار وصالش هزار جان ندرست

عالم از جان فسانه بودست — در محبت یگانه بودست
بزبان نیست طعن حای من — آتشم را زبانه بودست

گریه شاهانه درفشانی کرده — چشم ترا خزانه بود است
تا زبان بود هیچکس نشنید — که بلاهای زمانه بود است
زودتر دام طره برشده است — اگر از خال دانه بود است
دربدر با نیاز خانهٔ من — حسن را ناز خانه بود است
کشد از دستگاه وعدهٔ او — صرف هرجا بهانه بود است
بازدادند آشنائی را — داغ دل را الستانه بود است
خواب بیدارتر ز بیداریست — عشق را خویش فسانه بود است

از ظهوری سخت بازوئی
کوهکن نرم شانه بود است

تلاش فخر ندارم بعار سوگندست — زگل شگفته نگردم بخار سوگندست
چراغ عاریتی تیرگی زیاده کند — بروشنائی شبهای تار سوگندست
گناه توبه شکستن چنین نبود کسی — ز من نبود بفصل بهار سوگندست
قضا نمیکنم احیای خندهٔ صبحی — مرا بگریهٔ شب زنده دار سوگندست
قرار خویش درین راه خود مکن بگیر — به بیقراری صبر و قرار سوگندست
رسید عشق بآن دستگاه در عهدش — که گاه عهد حدیثی هزار سوگندست
بجای مرهم کافور مرهم ناسور — بهر خدای بجان فگار سوگندست
کدام یار که نتوان گرفت اغیارش — به بیوفائی اغیار و یار سوگندست

نهاده است ظهوری هوای عیش کنار
بیک کنار هوس کنار سوگندست

نرگسش در جمله فتنها یک فن ست | هر کسی گوید نگارش از من ست
داشتم صد آرزوی مرده پیش | از نگاهی جمله را جان در تن ست
خونبهاے من بلی خون مرا | خون عرض تیغ او بر گردن ست
در وفایش عالمی با من شریک | بیوفائیهاش تنها از من ست
در خلاص رستمیها کرده عشق | هفتخوان قصهٔ من بیژن ست
ما مریضان را غم عمری بس ست | خوشه در نگاه موران خرمن ست
دل که قندیل شبستان غم ست | دائم از داغت چراغش روشن ست
خسته ام بسیار پاکان کمتر اند | هست کم جرم و بجرم هم تر دامن ست
نسبت فرهاد و شیرین ظاهر ست | انیست خارا پوش او خارا کن ست
تیرگی آید بجای روشنی | صرفهٔ من خانهٔ بی روزن ست

نیست عاری گر ظهوری صید شد
آهوی چشمت همه شیر افگن ست

گاه میگویم بعالم یار نیست | باز میگویم که نے اغیار نیست
از دکانداری نه بینی هیچ چیز | کنج خلوت گر سر بازار نیست
خوارئی خود را عزیزی نام کن | هیچکس غیر اهل عزت خوار نیست
غم بسی را کرده صاحب دستگاه | پشت کس بی عیش پهلو دار نیست
تا برافروزد چراغ ذوق مے | روغنی بهتر ز استغفار نیست
دشمنم در دشمنی خویش کامل ست | من هنر بینم به عیبم کار نیست
کرده ظرف قطره غرق حیرتم | بحر نوش و ساغرش سرشار نیست

پای تا رگ گشته از شوق حرم
ره نپویم گر مغیلان زار نیست

ور نه محشر پر دگیهای دلم
غنچه را آن گوشهٔ دستار نیست

گو برو بلبل که مشت ست و درفش
صرفهٔ او در بزم خانه نیست

بایدش از سبحه کردن سنگسار
هر نفس کز حرف بت زنار نیست

در ظهوری خود بجو و آتش گرفت
هیچ از جوی تو منت وار نیست

زبان تیشهٔ فرهاد و همچنان تیز ست
هنوز طعنه تراش از برای پرویز ست

ز کوهکن بشنو حرف ارزش گلگون
بهای یک سر مویش هزار شبدیز ست

بتان هند ندانند گر چه خونریزی
نگار من ز سر عاشقان تبریز ست

فتاده است چه بی بهره گوشم از زر حسرت
ز هر که هر چه شنیدم نصیحت آمیز ست

امید نیست که گرد و رسیدنی رامم
خوشم که الفت احباب وحشت انگیز ست

سرم بسجدهٔ هر در فرو نمی آید
به آستان تو نازم که آسمان خیز ست

هنوز رخصت رفتن نمیدهد کویت
فدای خاره کشش جان جلوه انگیز ست

چه پرتوی که نکرد از رخ تو زلف تو کسب
بجلوه هر شب اهل نظر سحر خیز ست

فغان دریده دهان ست لب حبابان ندیدم
بهم نمیرسدم چشم گریه لبریز ست

نشد که ذوق شهادت فرو رود بگلو
برای تیغ تو عیب ست کاینچنین تیز ست

بجرمی تو ز هر چیز کرده ام پرهیز
غرض بدان که ظهوری ز اهل پرهیز ست

خوشم که تا نفتادم ز پا بپا ننشست
نرفت تا قدمم مل ز جا بجا ننشست

چه خواجگی که دل از دستگاه ناله نکرد
من و غلامی دردی که بادوانه نشست

بعکس آینه دل آنچنان نیم محرم
که روبروی نشستیم برقفانه نشست

چنان بگریی خون حفظ شان خود گویم
که هیچ شعله مقدم براه مانه نشست

عبث نبود دل آن تنگی که می اندوخت
چنین فراغ غمش هیچ جای ورانه نشست

هنوز شکر که بیگانه آشنای کسی
نشست گرچه که بیگانه آشنانه نشست

بخون قیمتی خویش کشته نازد
که زیر تیغ بامید خونبهانه نشست

غبار رهگذرت توتیا نکرد این ست
که خوب دیدهٔ خورشید در جلانه نشست

کدام صبح سمن را ز جیب بگشادی
که گل ببوی تواز خود جداجدانه نشست

زگوش باخته گوئیا رسید خبر
که نکهت تو زهمراهی صبانه نشست

مسلم است ظهوری ترا همایونی
که فرق بخت تو در سایهٔ همانه نشست

خلق ترسند زناکامی و آن کامم نیست
جمله نازند بآزادی و آن دامم نیست

آن دل سخت که نرمی نشناسد ز ارست
پختگی انچه نداند هوس خامم نیست

ای خوش آنقوم که در عشق سرآمد گشتند
مایهٔ کفر ز دینداری اسلامم نیست

کیست در بیخودی امروز ز من سنگین تر
اضطراب همه را تکیه برآرامم نیست

در بغل حور چرا دیو در آغوش کشم
بایدم کرد رم از عیش غمش نامم نیست

هرشب تیره فتادست ز روزم عکسی
صیقل صبح بآئینگی شامم نیست

ساغری نیست که ننهاده بری لب لبش
آنکه دائم چو کفم مانده تهی جامم نیست

قصهٔ خود میکنم از خجلت قاصد هردم
انچنین از نظر افتادهٔ پیغامم نیست

ای بسا چشم که همراه تو از دام بلست
بشکار منت آخر گذری باید کرد

کعبه را تشنه تری نیست ظهوری از من
شاهد من قدم بادیه آشام من است

منت بی مرهمی بر سینهٔ افگار هست
وا دریا داغ تو در باغ دلم بسیار هست

درد بی رحمی چندان از سر نالهٔ سر داده ام
گر دماغ خنده داری گریه در کار هست

مدعی رحمی ندارد راحت مرهم ازو
سینهٔ ریش مرا آسایش آزار هست

نکهت یکباره و بر خلق عالم بخش کن
تا نگوید کس که در تا تار سنبل زار هست

عشوهٔ ساقیست می ساغر لبالب گو مباش
با وجود جرعه نوشی مستی سرشار هست

داغها بر غنچهٔ دل سخت بر هم چیده ام
بر جگر گر همچنین سازم یک گلستان وار هست

باغ باغ از خرمی گل در گلستان بشگفد
گر بداند لائق آن گوشهٔ دستار هست

مهر و کین را در ازل باکیر گر سنجیده اند
کین تو چندانست مهر من بآن مقدار هست

با وجود آنکه غارت تاخت بر بود و نبود
مایه داران راجهان کم صبری بسیار هست

خلوتی از بستن لب خوش دکانی کرد باز
غلغل جام خموشیش بر سر بازار هست

آتشی در واعظ افتد گر نمایم توبه
عمر بگذشت و گداز شرم استغفار هست

نیست جامع چون ظهوری برهمن کفر و دین
زاهدان را سبحهای هم نخ زنار هست

مهرهٔ یابم از برو دوشت
بشوم آب اگر در آغوشت

دل ته بار رشک سایهٔ زلف
تکیه کرده است غیر بر دوشت

شهد را تلخ تر ز زهر چشند
شور نجنبان چشمهٔ نوشت

سخن عشق غیر کی گفتی ‌‌ ‌‌ که خجالت نساخت خاموشت
صبر ما را چه گوشمالی داد ‌‌ ‌‌ پیچش سنبل بناگوشت
چاک بر جیب خرقه پوشان ریخت ‌‌ ‌‌ جلوهٔ سرو پرنیان پوشت
عمر شد صرف انتظار و نشد ‌‌ ‌‌ یاد ناکردنم فراموشت
ساقی از سر مرا بدر بر دست ‌‌ ‌‌ لطف سرشار و جام سرجوشت
هوش آگاهی دگر دارد ‌‌ ‌‌ تا ظهوری نشد بیهوشت

دل فراغی که از وفا میداشت ‌‌ ‌‌ قدر بیگانه آشنا میداشت
ماندنم چند خواندنی هم هست ‌‌ ‌‌ صد بره کاش یک بها میداشت
در زمان گذشته میگویند ‌‌ ‌‌ جنگها صلح و نه قفا میداشت
گوهر تیغ اگر بها بودی ‌‌ ‌‌ خون من جوهر بها میداشت
میشد از ناله ریش کام و زبان ‌‌ ‌‌ درد اگر نسخهٔ دوا میداشت
توبه فرما ندیده مستی من ‌‌ ‌‌ ورنه این ظلم کی روا میداشت
غم آوارگیش میخوردم ‌‌ ‌‌ صبر اگر نسبتی روا میداشت
کوهیت از تن یکعبگی میداد ‌‌ ‌‌ خار راهش حرم بپا میداشت
از گهر یافتی حباب افسر ‌‌ ‌‌ از تو گر در سر این هوا میداشت
خوار میگیرد چون ظهوری را ‌‌ ‌‌ از همه غیرتش چرا میداشت

چو در خرید مرادم رواج نایابیست ‌‌ ‌‌ فسانه که فروشم بشرط بیخوابیست

هنوز گریه رگ خامی نگه دارد — کسی چه شکر کند داغ در جگر تابیست
سپهر سست قوت سر غنچه شوق کرده مدد — که کهنه پیرهنم از کتان مهتابیست
بجوش آمده مرگم ز شوق مرگ حلال — ستاده دشنه بکف عشق گرم قصابیست
نمانده در جگرم نم ازین غمم در تفت — که آبروی من از دیده های دولابیست
نبرد یاد مرا باد گشته خاکم خاک — وگر بگوی کدام آتشی کدام آبیست
غمم سبک شده هر دست بخت خفته من — ازان گذشته که گویند در گران خوابیست
بتاب کورهٔ دل در عیار گیری غم — بیا ز چهرهٔ زرین که دزد ضرابیست
بحال خویش بدان نقص نیز رو دادن — اگر نه خنج کنی زر بسیم قلابیست
ز سیل حادثه بنیان و مان چه غم دارد — برای خواجه زر اندیشه ام چه اسبابیست

ز باغ سینه ظهوری بکن نهال فریب
که برگ و بار همه بیخودی و بیتابیست

برکشیدم ریشه های جان تباری برنداشت — گل رساندم از نم مژگان بخاری برنداشت
اینهمه دامن فشانیهای آن زرکش قبا — از رخ افتاده هرگز غباری برنداشت
حرف مرهم گفته باشد بی رضای من لبم — بیمروت اینقدر از رو نگاری برنداشت
پیش چشم تر نشد هرگز خیالش جلوه گر — کم ز لال اشک مژگانم نثاری برنداشت
از نگاهش بیند آسیب خزان گلزار خلد — دیده کز باغ رخسارش بهاری برنداشت
هیچگه بر جبین زلف و کاکلش نگذشت باد — کز برای بوشناسان نافه زاری برنداشت
گشت زاهد مست تقوی در خمار عجب ماند — ساغری بر یاد چشم پر خماری برنداشت
مرحبا ترک هوس برو زرشلاقی نکرد + — چشم تر اشک خیالی از نگاری برنداشت

حیف مژگان بخیه در پنجه مرجان نکرد   گرچه ابر دیده ام نم گریه داری برنداشت

هر کسی درمانده آورده از زور بخت
بختیاری از ظهوری اختیاری برنداشت

خدنگ عشق تو هر سینه را که کیش گرفت   عقاب درد و غمش آشیان خویش گرفت

ز زهر چشم تو مژگان چه تلخ گردیدست   چه نوشها بمکیدن گم ز نیش گرفت

سزای من که ز بیگانگان خویش شدم   ببین که غیر تو بیگانه را که خویش گرفت

چه سیل شوق برآورده موجه طوفان   نمیتوانش بخاشاک صبر پیش گرفت

دلم که داد بهم صلح طره کاکل   شدش چه تفرقها جمع درد خویش گرفت

ز خون گبر و مسلمان حذر نمیدانند   کراست زهره که پرسد کدام کیش گرفت

نماز در عقب میفروش خواهد کرد   امام شهر ازین رندئی که پیش گرفت

بکاوکاو جگر گشت نشتری هر رگ   چو مرهمش خبر سینهای ریش گرفت

نمیکشد چو ظهوری کم ز ریشی کس
بجاه فقر کسی را کسی که پیش گرفت

بحکم عشق شیرین چون خدمت همچنین کردست   که گلگون از برای پرسش فرهاد زین کردست

نفس خواهد شد آخر همزبان ناله میدانم   بنازم سینه را با داغ خود در همنشین کردست

کمندی کرده چین صید هوشم سنبل کاکل   که صحرای دلم را غیرت صحرای چین کردست

بخواری تن چرا در داده خاشاک سر کویش   بطرف باغ و بستان رفته خود را یاسمین کردست

ببالد آسمان چون سرفرازی که خورشیدش   جبین چون سجده خاک درش نقش زمین کردست

همان خوانم ازین افسرده جانان گرچه میدانم   که داغش سینهای گرم خونان را نگین کردست

بعزت گر نیاید پیش بادشمن عجب باشد | کند تعظیم استادش بپیش مشق کین گردست

ظهوری شهرهٔ شهرست در حسن ادا آری
اگر دشمن ازو تحسین شنیدست آفرین کردست

غمم او گنج دل ویرانست	بسر من قسم سامانست
گریه بر خاست بمهمانی چشم	لختهای جگرم بر خوانست
ناله آسوده در آغوش نفس	نغمه بر کام وزبان تاوانست
همه دردی بدوای میدارد	درد عاشق بدل درمانست
سعی در عقده کشائی نکنم	کار من قفل در زندانست
کرد اجل زود خلاصم ز فراق	منت عمر ابد بر جانست
عید آن کرد که قربان تو شد	عید را بین چه قدر قربانست
زخم کز ناوک و تیغت آید	از براهیم زره وخفتانست
چشم لطفی بفراموشی هست	ضبط بیداد تو بر نسیانست
سخت رسواست تغافل اما	چه نگاهی که دران پنهانست
تا در میکده آید زاهد	بدرون میبرمش آیانست
می گران نیست بهر نرخ که هست	جان گرو جامه گرو ارزانست

اینکه گویند ظهوری بدین رفت
اندکی بیشتر از بهتانست

جسم را در عشق با جان کار نیست	درد عاشق را بدرمان کار نیست
بر متاع قیمتی زن خویش را	سود را با جنس ارزان کار نیست

گر سفر در دست نزدیکیست سود — چون برآید کار آسان کار نیست
جنگ گل با خویش کاری مشکل است — صلح گل با خلق چندان کار نیست
مختصر گفتا میم گردیده مهر — نامه را دیگر بعنوان کار نیست
دست من در دامن دربان تست — فرق را با پای رضوان کار نیست
در زره با قلبیست زخم ناوکت — تیغ اگر بارد بخفتان کار نیست
مردنم نامردنم در دست تست — مرد را جز پاس فرمان کار نیست
میتوان خاطرنشان کردن سخن — گر بیاران زبان دان کار نیست

کفر و دین آمد ظهوری سنگ راه
عشق را با تسبیح و رهبان کار نیست

بعشق یار دلم انقدر نمیبایست — نهال مهر و وفا را ثمر نمیبایست
ز گریه بخت جگرگاه تند دیدار است — بلای نظارگیان را جگر نمیبایست
نگشته ام گم و سرگشته کرده ام خود را — ز خضر شکوه کنم راهبر نمیبایست
بتلخیی که زلیخا ز شور عشق چشید — بمصر نسبت شهد و شکر نمیبایست
نسوده دیده کشادم فتاده بر تو نظر — گناه دیدن من در نظر نمیبایست
چه رنگ باخته از راه مدعی برگشت — رهست امن دل بی خطر نمیبایست
در آفتاب درخشانی شراب کجاست — شب شراب کشان را سحر نمیبایست
بجز قرابه فروشان بداد من نرسید — مرا معامله با شیشه گر نمیبایست

تجمع کردن مهر و وفا ظهوری کرد
تلاش خویش ازین بیشتر نمیبایست

فصل می و راق شیخ در گرو است — کهنگی خصم توبه سال نو است

غیر گو خوش مشو ز راندن من — که بیا در زبان او سبو است

اثر از کشتهٔ تمنا کو — داس غیرت چه آرزو درو است

سینه زین خوبتر شیار کنیم — که صد انبار دل به نیم جو است

کرده مجنون چه خاکها بر سر — پشته به پشت هر کجا گو است

پود تشریف عشق را نازم — می شود کهنه و نمود نو است

پی بجولان مباش تیز عنان — توسن روزگار در جلو است

همه آرام من بوام گرفت — نگهی قیمتی ولی گرو است

بسخن سازی ظهوری کیست
آن سخن ناشنو سخن شنو است

از نگه چشم تهی گشت تماشا ماندست — در زبان حرف نماندست سخنها ماندست

دل غارت زده را مایهٔ سودا این بس — که ز خال تو سوادی بسویدا ماندست

داغها تازه کند دست شقائق هر سال — در ته کوه غمت دامن صحرا ماندست

در دل خود ننهند اهل دلم جا یارب — که برای دگری در دل من جا ماندست

بینوایان در محتشمان دگرند — شال ما نیست گر از اطلس و دیبا ماندست

بایدم سیم و زری مهر و وفا رایج نیست — غیر افتاد چنین پیش ازین‌ها ماندست

بزم اغیار نگر دیده چنان تنگ هنوز — غالباً بهر برون کردن من جا ماندست

چون ظهوری همه در صید غزالان کوشند
یادگاری غزلی چند که از ما ماندست

نوبت خورشیدی آن مهوشست | نعل مهر و ماه از او در آتشست
پشت ننمودند صفهای شکیب | هر نگاهش تیر روی ترکشست
بر کمانش بوسه زد بر جا گذاشت | با وجود آنکه دل زورین کشست
بوته اکسیر غم گردیده دل | ناله خالص گشته در دم آهنست
چند در هجران زنند آیم بروی | در وصالم آرزوی یک غشست
هجر اگر صد سال اگر یکدم بلاست | مغز جان میسوزد آتش آتشست
در جدائی ناخوشی هست و خوشی | زیستنها ناخوش و دوران خوشست

پای نغزی شد ظهوری هوشدار
طره از جا بردن دل پرکشست

هر گریه که از لعل تو در رنگ نبودست | خنده زدن آن کز اثرش زنگ نبودست
هرگز بقبول آشتی باز نکردی | کی بوده که با صلح ترا جنگ نبودست
پاسنگ غرورت نشود عجز جهانی | در عهده شاه دگر آن سنگ نبودست
بودست رواج عملی بابلیان را | جادوی ترا تا سر نیرنگ نبودست
خوش روی گشادی ببد و نیک نمودم | گفتی که مگر خاطر ما تنگ نبودست
از صیقل هر زنده دل خانه من | آن بود که پیکان تو در زنگ نبودست
شد بدعت این سست بیان گام شماری | زین بیش درین مرحله فرسنگ نبودست
شب ناله بی پرده من گوش زدش شد | دانست که مرغ سحر آهنگ نبودست

در جذبه غم عیش ضروریست ظهوری
ناموس شده چرخ اگر تنگ نبودست

۱۲۲.

ز درد نالم و با لبم دوا فراموشست / نیم ز مدعیان مدعا فراموشست
کدام بیم و چه امید عالمی دارم / که خوف رفته ز یاد و رجا فراموشست
بعرض حال خموشی نگزیند حرفی / نقاب نی و نگاه از حیا فراموشست
قدم رسیده بجائی که میروند بفرق / سجودش از نکهم حق یا فراموشست
چنان ز دست روم در تخیل آغوش / که باز کردن بند قبا فراموشست
ببین مصیبت بیقیدیم چه سنگینست / که کوه را بجوابم صدا فراموشست
برای خاطر بیگانه ام فگنده ز چشم / چه چشم از نگه آشنا فراموشست
بجیب کون و مکان قیمتم نمی گنجد / اگر خرنده تو باشی بها فراموشست
ز شکر و شکوه گذشتست کار من در عشق / بیا بیا که جفا و وفا فراموشست
عناق مهر و محبت که بسته با من / مرا همیشه بیاد و ترا فراموشست

ز خاطرت نرود یاد دیگران هرگز
چه واقعست ظهوری چرا فراموشست

کرده هر خویشم به بیداد و ره بیداد بست / داشت بر فریادم و آنگه ره فریاد بست
روزهای تیره بختان را ز شب بر هم نهاد / صبح روی آنکه بر خورشید مادر زاد بست
گرچه جلاد اجل خویش ماند بر درگاه عشق / بارها دیدم که هجران دیدهٔ جلاد بست
وصل می آید مگر غم میکشد از سینه رخت / پادشاه خویش را بر خاطر ناشاد بست
تا شکار او نمیگردم نمیگیرم قرار / صید را نازم که صد جا راه بر صیاد بست
پندگو پرداخت فصلی و سخن می آید شب / کرده خویش بیهده گوئی گره بر باد بست
با چنان تا شب توان گاگه فرو ماندن نداشت / خویش را شیرین با تیغ سپیر فرهاد بست

تا زند راه نجف را آبی از مژگان تو
شوق در چشم ظهوری جلهٔ بغداد بست

گر شعله هست لاله بستان آتشست
گر اخگرست ریگ بیابان آتشست

جاری شده ست بر تر و بر خشک حکم من
چشمم محیط خون و دلم کان آتشست

اخگر بجای قطره فرو بارد ابر چشم
گلزار باغ تشنه باران آتشست

خاکستری بباد ندادیم و سوختیم
کو آه گرم کار به طوفان آتشست

گر دیده زیب مجلس نشسته میرود
از خس چه بهره تا که بدامان آتشست

نوروز بلبل است که گردد فدای گل
پروانه عید کرد که قربان آتشست

پیچید نگه چو موی نه پیچید اگر عنان
رخسار شعله خیز تو میدان آتشست

یک استخوان نمانده که چون نی نکرده خشک
داغ تو در گرفتن سامان آتشست

سر کردن حکایت آغوش میرسد
پروانه را که گوی گریبان آتشست

ترسم در آب خضر ظهوری شوی کباب
تفتان دل تو ماهی عمان آتشست

بفرض نخل امیدم اگر ثمر برداشت
ز کینه دست زمین و زمان تبر برداشت

شکیب فتنهٔ بیدار بیش کراست کجاست
فسانه گوی که بختم ز خواب سر برداشت

غرور کبر من از حد گذشت انصافست
پلنگ خوی فلک از که اینقدر برداشت

زهی خرام که طاوس بهر فراشی
بجلوه گاه تو جاروب بال و پر برداشت

رخ تو در دل شب دوش مجلسی آراست
که آفتاب ز رخ پردهٔ سحر برداشت

حلاوتی که ز شهد لبت زیادت بود
بشور خنده برون ریختی شکر برداشت

گرفت ماتم فوت نظاره تا دم مرگ
اگر ز روی تو یکدم کسی نظر برداشت

به روز قسمت مهر تو دل تلاشی کرد
از آنچه حصهٔ او بود بیشتر برداشت

به تشنه آب بحکمت دهند ازان عجا صید
زمان زمان لب فرخنده از خبر برداشت

چه خنده‌ها که ظهوری به آب خواهد داد
بگریه‌ای که ز شوق تو چشم تر برداشت

گریه سر دادیم و دریا برنداشت
داغ دل گشتیم و صحرا برنداشت

گو که بار آرزوی بست دل
کآسمان زد زور و از جا برنداشت

راه میسوزد چو من گو گرم رو
دشت دور نقش کف پا برنداشت

دعوی دلبستگی ثابت نکرد
هر که دل از دین و دنیا برنداشت

بر سر دارای اسکندر چه دید
عبرتی از حال دارا برنداشت

شوخ خارا پوش ما خاراشکن
گرد آن خواری که خارا برنداشت

سود از وامق که هنگام سفر
توشه جز سودای عذرا برنداشت

آن جلا کز عارضش اندوخت چشم
آفتاب عالم‌آرا برنداشت

بی‌نصیب انداز تغافل دیگران
دیدهٔ ما دیدن از ما برنداشت

بر ظهوری نبض گیرا زا چه دست
درد ما ننگ مداوا برنداشت

بر سینه بجز جراحت آزار گرانست
مرهم بود و بر دل ننگار گرانست

چون پشت کنم راست ز هر شیشه سنگین
کوه است زمین و زر پس بار گرانست

منصورم و در سر چه بزرگی که ندارم
آری سر من بر بدن دار گرانست

واعظ چه ز گفت و عظ من چه ساقی — اقرار نکردیم که انکار گران ست
سنجیده ترازو نشد بر کمی کس — در پله ما خردل و خروار گران نیست
کالا بچه بالائی قیمت بچه پستی — صد بر ست سبک ناز خریدار گران است
روزی نشود منت اغیار کشیدن — منت کشی از یار چه مقدار گران است
دشمن به همین حال بسی شاد مباد — بسیار سبک گشته و بسیار گران است

هم صحبت عمامه بزرگانست ظهوری
مغزش نه سبک باد که دستار گرانست

خشک چون نی استخوان و ماجرا با آتش است — کس نسوزانید از من پاکتر پا آتش است
سر بلبل داغها از برگ بر هم چیده گل — شمع در پروانه سوزی خود سراپا آتش است
نخیر کو در دفع گرمای هوس صندل بمال — آتش آرایش نسوزد دل ما آتش است
از هوای تفته دشت هجر و خاک آن مپرس — تا ثری خاکستر ست و تا ثریا آتش است
گرم خونی بین که پیکان خدنگش هر کجا — خورده بر سنگ از شرارش نیزه بالا آتش است
دیده میبایست پوشیدن چو برقع برفگند — دود از خود خود بر آوردم تماشا آتش است
تا دهم تشویش مجمع بر باد نشنید دمی — با درا در پرسش من ودرته پا آتش است
عشق در یوسف فروشی چون برآید در دکان — از برای گرم بازاری زلیخا آتش است
کوهکن بود ست از بس گرم کار خود هنوز — از شرار تیشه اش در مغز خارا آتش است

شست و شوی دلق پرهیز ظهوری حاجتست
پاک میگردد بدریا لیک اولی آتش است

نیستی قادر مگو ترک وفا دشوار نیست — در جهان دشوارتر از بیوفائی کار نیست

کوهکن را در محبت پلهٔ من از کجاست
گر بسنجم مهر خود را کوه هش آه نقد از نیست

خار را هست گره گل در پا همیشه روم نفس
گر ز لب روید که خارستان به از گلزار نیست

صیقل تیغ تو از دل میبرد امروز زنگ
در صف عاشق کشان یک تیغ بی زنگار نیست

عارضت نازک نگاهم نیز حیران مانده ام
چشم بستم این نگاه آن گل رخسار نیست

باد را در دست بازی تنها ریزد ز هم
حلقه‌های طره که را انگشتر زنهار نیست

گشته ام کاهی و می آیم گران بر خاطری
بر دلم صد کوه اندوه است از وی بار نیست

کاکل از هر جا سری بر کرد خلقی گشته جمع
هیچ واقف از پریشان بستن دستار نیست

وقت پیری عشق بت برگردنم افتاد حیف
خرقه فرسوده است تارش لایق زنار نیست

چشم زخم توبه هرگز طرفی از رندان نبست
شکر تند کاملان را نقص از استغفار نیست

راست کن خود را ظهوری گر نمی‌خواهی کجی
نیست کاری که هم با من کسی را کار نیست

رخش آه و ناله را انداز جولان کم شده است
درد و غم خواهند مرد و مرد میدان کم شده است

داشتم ذوقی ز کام تلخ این شهدم که داد
درد و درمان نیست میدانم که درمان کم شده است

دستگیرم باد زین خوان همت بر خاستند
سیر چشمیها کجا شد قدر مهمان کم شده است

از تو چشم عیدی دارند خلق روزگار
آستین بر بال جوش خون قربان کم شده است

روی و موی دیگر از باغ و بهارم کرده سر
باز رنگ ارغوان و بوی ریحان کم شده است

یک حبابست این فزون گشته ست آه و ناله ام
از کمال ضعف اگر فریاد و افغان کم شده است

میتوانم داد جیحون بلکه عمان را آب
تند سیل گریه را تا آنکه طغیان کم شده است

باد افزون مرحمتهای گدایان ورت
آرزوی التفات خان و سلطان کم شده است

خیل کین کوهکن در بیستون باد ادنشان — هم بوزن بیستون پرویز را شان کم نشدست

آبروی پاس هر چیزی ظهوری بر تست
گریه شیرین شد بچشم و شور عمان کم نشدست

گر مرا بی تو بستری بودست — هر سر موی نشتری بودست
سر و وانسته شوق چاکی را — گر بجیب منش سری بودست
گشته فربه بعشق فتراکت — هر کجا صید لاغری بودست
مثل مجنون نبود سوخته — کوهکن سایه پروری بودست
بیشتر از زمانه گریه من — ابر را دیده تری بودست
باغ را در حساب داغ دلم — از گل و لاله دفتری بودست
گوهری درج دیده کرده غنیمت — گریه را که جوهری بودست
داد از دست بیوفائی صبر — از تو هم بیوفا تری بودست
خرقه شعله و تف داغت — ماهی دل سمندری بودست
گشته فرقم بر آستان تو فرش — فرش از عرش برتری بودست
غالبا بود چشم منتظری — هر کجا حلقه دری بودست
گشت امروز بر من این ظاهر — که دل من ز دیگری بودست

شد مهر و وفا ظهوری تست
در محبت سکندری بودست

هیچ در کشت وفا توفیر نیست — ربع اگر باشد گهر تسعیر نیست
احتمال نبد آزار و بیش هست — از رگ و پی هر که در زنجیر نیست

در خرابی بحر از حد میبرد
وصل را خود آنقدر تعمیر نیست

برکشیدم از تلون خویش را
در ملال و عشرتم تغییر نیست

با غزالان پاس نسبت واجب است
وای اگر صبر کسی نخجیر نیست

کی شود بخشنده سوزن خار زخم
گر دل افگار پیکان گیر نیست

از کجا آورده است این چاشنی
شهد اگر با زهر او همشیر نیست

سیر وند از صفحه صورتها برون
صورتش گر زیور تصویر نیست

ماله باید بر همین آن خود محال
آن پری را اهل دل تسخیر نیست

نیست بیم آنکه ناگه بگسلد
در کفم سر رشته تدبیر نیست

گاه هجرانش پشیمان میشود
هیچ در قتل کسش تاخیر نیست

در مریدی گر ظهوری راسخی
بهتر از رعنا جوانان پیر نیست

گر تماشائی شود پیدا تماشا رخصت است
حسرتی سازی اگر خود را تمنا رخصت است

نیرگان چشمی گشایند و نمی بینند هیچ
دیدنیهای تو مر اهل حیا را رخصت است

سیر و رخود میکنم بهر تماشای جهان
ره سر آمد میروم گر رفتن پا رخصت است

میتوان تریاق خوردن هر خوان گسترده است
درد بگذشت از دوا فکر دوا رخصت است

برلب چاه زنخ دل را گذار افتاده است
لغزش پای شکیب پای بر جا رخصت است

برگ و بارش را نباید در نظر هر مختصر
هجران شود قتل و وصل و دین و دنیا رخصت است

از دماغ خویش را باید که بگذاری برون
گر درون آئی به بزم وصل تنها رخصت است

بردل ازرنده بی داغ غمش دکان مبین
جنس خود را نقد کردن بعد یغما رخصت است

صبحی مرغی ست از نفسش پریشان گشته حال
فراغ خاطرش گر کشد در دل سویدا رخصتست

پیشتر هرگز نمی آید زبان وعده اش
تا فتد هر روز واپس تر تقاضا رخصتست

هیچکس مهر و محبت اینقدر در دل نچید
طاقت و آرام را از تنگی جا رخصتست

خاکپایش هر کسی بر سر نیارد ریختن
گر ظهوری گشته فرقت فرقدان را رخصتست

بس ست مایهٔ فخر آنکه از منت ننگ است
فراغ عیش کسی کز غم تو دلتنگ ست

درون پرورشی ز غم مشود روشن
دلی که صیقل تیغت نخورده در زنگ ست

امید هست که لعلت ز رحم بر رخ من
دری بخنده کند باز گریه در رنگ ست

ز سحر با لبیان مانده نسخهای سقیم
ز نرگس تو مصحح کتاب نیرنگ ست

رهی ستم که با این ننگ و چنین باشی
ببین که موی تو با رفو من چه یکرنگ ست

شوو نگین که کنم صلح نامه مهر آن
به گونه گریهٔ من با عقیق در جنگ ست

همان در اول هجران دلم چو موم گداخت
اگر دل همه کس همچو دل تو از سنگ ست

نداشت پایهٔ من کوهکن مکن سبکم
بسنج عشق مرا بیستون بس با سنگ ست

ز دل محبت خود میبری ببر از تست
ولیک فکر مکان کن که لامکان تنگ ست

برو مپرس ز دوران حساب نزدیکان
ز حرف تا بزبان صد هزار فرسنگ ست

بمطربان ز براهیم شه نوازش بین
که زلف زهره نژادان بریشم چنگ ست

ظهوری از تو بجز وا آفرین خواهم
نیاز غنچه و ناز عتاب فرنگ ست

ز عکس او نظر اهل دیده در رنگ ست
گناه کیست که آئینه تو در زنگ ست

عنان خنگ دوو از دست باز داشت شکیب — بپوی راه گنه پای معذرت لنگ ست
نگارخانه چینی در آب یک رنگی — که لوح ساده بصد نقش لوح ارژنگ ست
زخم گشاده تر ست از کف محیط کفان — دلم چو دیده نا دیدگان اگر تنگ ست
نفس قدم شده در راه داستان غمش — شمرده روی ازین راه آه فرسنگ ست
نهاده آتشم از شعله بر فلک خرمن — هنوز تخم شرر گرچه در دل سنگ ست
ز خاک آن سر کو بخت بستری گسترد — مگوی عزت مسند که رشک اورنگ ست
ز خواب سرمه کشم چشم صبح خیزان را — فسانها که ازان طره های شبرنگ ست
مگر بلطف در آید در عتاب گشاد — امید کرده تغافل باز صلح در جنگ ست
ز ساز هیچ نیارند در نظر ترکان — نه عیب بل هنر ست آنکه چشم شان تنگ ست
کنند خوش متعدی شهان جهانگیری — خوشا شهی که جهانگیریش بفرهنگ ست

نبود صرفه ظهوری ترا نهد آهنگ
کنون ببال درین باغ زاغ را هنگ ست

نسبت عاشق بطاقت تهمت ست — صبر را با ما چه نسبت تهمت ست
مدعی از رشک مینالد دروغ — حاش لله غیر و غیرت تهمت ست
کینه ورزی خاصه این ملک هست — در جهان مهر و محبت تهمت ست
هر چه میگویند از حسب قبول — کام بخشیهای همت تهمت ست
سعیها کردم که شد جانم خراب — نیستم مرد مروت تهمت ست
بار رخت گلهای تر خاشاک خشک — تا نگی بهتان طراوت تهمت ست
کنج خلوت با خیالت خلد من — با پری و حور صحبت تهمت ست

چند تکرار افترای غیر را | تهمت است ای بیمروت تهمت است

این صفا صبح از ظهوری گر کسب
خاطر او را کدورت تهمت است

لب کنم مهر عرض حال بلاست | آب گشتن از انفعال بلاست
سفلیان را علو همت نیست | هست اگر زر به از سفال بلاست
پاس چشم جواب گو بر راه | صرفهٔ خود به بین سوال بلاست
در تجرد مسیح مرتبه باش | هست گر عالمت عیال بلاست
میتوان شد بزیب رشک بتان | روی کاهی و اشک آل بلاست
بدر آ از خرد بعشق درآی | ناقص و دعوی کمال بلاست
بخیال اندرند حیرتیان | منع اندیشهٔ محال بلاست
از غم هجر اگر شوم ایمن | خطر شادی وصال بلاست
کم بسر رفته ماه و هفته هجر | روز بیش از هزار سال بلاست
گوش تا کی بهیچ پر سازم | ناصح من نگشت لال بلاست

رو ظهوری بفقر منعم شو
جاه و حشمت بملک و مال بلاست

در خطر ایمنی بدولت اوست | سپر تیغ کین محبت اوست
همه تن جان شوم که بسپارم | جان سپردن اگر ز حسرت اوست
گرچه در داده تن بجسم از لطف | روح را از کجا لطافت اوست
نیست آن مایه روشنی مه را | که بگویم شریک شهرت اوست

جان بعجز آنقدر که میخواسته / باو از تاجران نکهت اوست
خوان من جوش این امید نداشت / تیغش آلوده مروت اوست
تا نخواهد سنی تواند خاست / رغبت جمله فرع رغبت اوست
دو جهانم بیک بده بس نیست / همت من گدای همت اوست
نکنم صرف کس محبت او / نه بخیلیست این امانت اوست
گشته ناسور زخمم از مرهم / این خرابی هم از مرمت اوست
سهو خصمان چه دوستان که گذشت / نتوان هیچ گفت عادت اوست
قتل اهل وفا که بر خوبان / فرض گردیده است سنت اوست
زلف ساقی رعایتی نشکست / گر کند توبه را رعیت اوست

جان ظهوری بیک کرشمه نداد / همه جا دادنم ز رخصت اوست

چرخ را بازوی کمان تو نیست / سیر خور در خور سنان تو نیست
عشق خوبان نهاده پا بر کاست / ماه در حسن همعنان تو نیست
رحمم می آیدم باین عزت / بر مسیحا که ناتوان تو نیست
نرسیدی بقیمت اول / مفت یوسف که در زمان تو نیست
خور بیهوده ته کند زانو / هیچ بالین چو آستان تو نیست
صد بلا مرهم آوردش بر سر / زخم تیری که از کمان تو نیست
نشنوم بشنوم اگر صد بار / هر حدیثی که از زبان تو نیست
شده تغییر صیغه سوگند / نیست سوگند گر بجان تو نیست

شهد اگر صد قوام وام کند | که بشیرینی دهان تو نیست
نتوانی خلاف وعدهٔ وصل | کرم تو نگر ضمان تو نیست
از نگونی بر من نیارد بخت | هرکه در چه بریسمان تو نیست
نیست ریگ روان دران وادی | که گذرگاه رهروان تو نیست

شب ظهوری چرا بخوابت دید
پاسبان تو پاسبان تو نیست

کتابت از غزالان یک غزل نیست | چه خواهی خواند صحبت در بغل نیست
زدم بر تیغ تا او تیغ بر کند | بنازم دست پیشین را بدل نیست
غم ارزان نمیدارد نفاست | بعالم قیمتی تر زین مثل نیست
چه میداند کسی آغوش گیری | ز داغش سعقبی تا در بغل نیست
انگشتی مشتعل در گریه افسوس | به از چشم در افشان مشتعل نیست
مشوران خانهٔ زنبور حسرت | تمنا را خبر انگشت عسل نیست
ندارد گفت زاهد بهره کردی | خوشا رندی که علمش بی عمل نیست
نمیخواهم چنان قاصد که داند | برای عرض پیغامم محل نیست
مکن واعظ سر خالی بهارست | برای توبه خالی از خلل نیست
چه منت میکشی زمردن بار بربند | در اقلیم وفا نام اجل نیست
بهر در چند گردی لنگ میباش | هما نباکریی را که شل نیست

سبیل دیدنش گردیده دیدن
بلی چشم ظهوری را سبل نیست

هر جا حدیث سنبل آن مو برآمدست / مذکور گشته تا سخنش بو برآمدست
داغ دل صبا شده گلها بباغها / گاهی اگر بسهو از آن کو برآمدست
زآتش فراق تفی سر بسینه زد / صد شعله بیش از تن هر مو برآمدست
افتادگان چو راه توانند کرد طی / در جستجو صبا ز تگاپو برآمدست
از آب و رنگ تربیت باغبان مگو / از مغز خلد این گل خودرو برآمدست
دیگر چه گفته اند دو رویان بدشمنی / با دوستان خویش چه یکرو برآمدست
دل بازگشت ناز طبیبان نمیکشم / نازم بدرد خویش بدارو برآمدست
عاشق کتان خویش بمهتاب برده است / از بس دریده جیب ز بازو برآمدست
اعجاز را کرشمهٔ او کرده زیردست / در عشوه گاه نرگس جادو برآمدست
نی زهرهٔ نگاه نه اندازهٔ سخن + / بر خویش فزوده که بدخو برآمدست

خود را جدا ز یار ظهوری چرا بسوخت
مردی نگر کس از زن هندو برآمدست

هر قطره داغم مرا بباغ چکارست / عکس تو گل کرده سینه آینه زارست
عاشق و فکر کسان که گفته چه امکان / بر دل بیتاب من خیال تو بارست
ساقی نازت چرا مضایقه دارد / نرگس شوخت همیشه مست خمارست
منع مفرما بشور خنده نبازم / چون ندود بر فلک که گشته شکارست
بیتو کنم اجل را ابا به تسلی / میگذرانم بحیله امید کارست
از شب هجران بپرس حالت چشم ترم را / سبحهٔ اشکی بکف ستاره شمارست
نسخهٔ جامع ندیده کس بزبانم / آنچه در زبان نیست حرف عشق کنارست

هر چه بجز بیخودی هست وبال شمارم — گفته غلط آنکه گفته صبر بکارست
گریهٔ غمز تنگ از غم نازک یار — بر سر مژگان من سرشک گل خارست
سرو بپایش فتاده اینچه نهالست — ماه رکابش گرفته اینچه سوارست
آه نفس رفتگان دوال عنانست — حلقهٔ فتراک چشمهای شکارست

عقل ندارد جگر ملرز ظهوری — پشت بدیوار نه که حصارست

هیچکس در چمن عشق تو چون ما نشگفت — لاله زاریست جگر داغ تمنا نشگفت
شد عبث سعی طبیبان دل بیمار غمست — شکر لله که بانفاس مسیحا نشگفت
دل بپژمردگی گلخن حسرت خو کرد — چه عجب گر بگلستان تمنا نشگفت
آنقدر قدر نداریم که بر ما خندند — جز گل گریهٔ ما کس برخ ما نشگفت
در ره کعبه نرفتیم تا برایش فرق — گل خارش به نم آبلهٔ پا نشگفت
خاطرش شاد نگردید ز خاتونی مصر — تا نشد غنچهٔ بی لب زلیخا نشگفت
خاطر مدعیان خوش گل نسبت چیدند — از دو رنگان نشدیم آن گل رعنا نشگفت
خود نمائیش برای دگران بود مگر — چه تماشاست که خاطر بتماشا نشگفت
چقدر غم دل دیوانه برون بر ز شهر — اینهمه فصل بهار آمد و صحرا نشگفت
خاطر تنگ گشاید ببغل گیری تنگ — قطره تا غوطه نزد در دل دریا نشگفت

بخیهٔ قطرهٔ می دلق ظهوری میخواست — ماند پژمرده ورع حیف که تقوا نشگفت

سهامی تیر از ابرو خاکیایست — چه بی جسم بروح و چه تیر هواست

بقربانیت سبز و فربه دو دل / چه محتاج جانم که سازم فدایت

نه آنی که حرف دل با تو گنجد / بجای همه تو که باشد بجایت

برایت نمیدانم از حق چه خواهم / ترا بایدم خواستن از برایت

چه جانها نهم در پی پرده برهم / اگر جان تواند شدن رونمایت

که گردانیکه کردی تو با آشنایان / مبادا که خوانند نا آشنایت

بخون غمزه را عشوه ات کرده شیرین / ثواب شهید تو چشمک نمایت

شود راست مو بر تن از آفتابم / اگر سایه کاهی فتد در هوایت

شد از خون قربانیان عید رنگین / بنازم ترا دست و پای حنایت

جهان خراب آن فروغی ندارد / که گنجد دران گنج کنج گدایت

گدا زیست معزول هر که ببینیم / چه داغم ز داغ سویدا ربایت

نجستی ز تو نسخه هرگز ظهوری
اگر در مروت افزون نکردی دوایت

دلم از طرفه صیادی بدام است / پی نظاره چشم از دام دام است

ز رویش صبح من صبحست تا شام / ز مویش شام من تا صبح شام است

تف حسرت نمیدانم ز رخ چشم / تمنا پختنم بر سینه خام است

چرا خاصان نمی میرند از رشک / که منعش خاص من دیدار عام است

کی آن آغوش را آغوش گویند / که داند این کدام و آن کدام است

ندانم توبه را بر سر چه آمد / که ساقی در مقام انتقام است

نگاهی مست کش از روی ساقی / وگرنه سر چه می بینی حرام است

نمی‌باشند مستان بی پناهی
کنون پیر مغان جمشید جام است

گرفتم کام دل گردیده حاصل
چه حاصل پشت دست انهزام است

چو منصور آورم صد پایداری
بسر داریم اگر این اهتمام است

ظهوری را نهم در عشق وحشی
اگر دانم که با آرام رام است

بر بوی تو غنچها و باغ ست
بوییدن گل کرا دماغ ست

با روی تو دعوی شگفتن
در حوصلهٔ کدام باغ ست

پیشت کشدش بباد سیلی
پروانه که کشتهٔ چراغ ست

مستانه نشسته عقل و مغز
گوش از سخن سبیت ایاغ ست

نازم بجگر که شاه بختست
داغ تو اگرچه شاه زاغ ست

با خضر کسی چه حرف دارد
سنگ ره جستجو سراغ ست

زخم از تو گرفت جای مرهم
با رنج ز راحتم فراغ ست

با روی تو برده گل ببازار
این عقل کدام باغ باغ ست

بخت سیه است اگر ظهوری
در هند همای زشت کلاغست

رخت را اینچنین زیبا که آراست
سپندش آفتاب عالم آراست

ز حرف سدره میگردد سخن پست
ز بالایت حکایت دست بالاست

ز رشکت ساختم تیر مژگانی رست
ز شستی تیر بارانی تمناست

نه در غم طناب آرم ستون هم
ز آهم خیمهٔ افلاک برپاست

نباید سینه را کرد اینچنین صاف
درو راز نهان چون رو پیداست

چه غم یوسف ز غم گو سیر میباش
نمک بر خویش از شور زلیخاست

سایه ات افتد اگر بر سر پست
چرخ نتواند برو مهتاب بست

آبرو گردیست از خاک رهم
گردی از راه تو بر رویم نشست

یکنفس از پا نشستی گر نفس
دامن همت نمیبودش بدست

از تلوّن تا برون آید کسی
باید از درد تو بر روی رنگ بست

دایه گردی گر نگاهی بر میست
زود میگشتند طفلان شیرمست

چون نمیرم من که در هجران تو
زندگی را احتمال مرگ هست

نصیب عیب لاغری باعث نبود
گر شکاری گاهی از دام تو جست

صاف تر بود از زر بیها ناوکت
تشنه تر بر سینه صافان بسکه هست

عهد خوبان با درستی بسته عهد
خاطرم برچیده از عالم شکست

گرد آزادی ظهوری بر اسیر
بی گرفتاری کسی هرگز نزیست

خضر وقتم عمر برم از عشق تو پایندگیست
منت هر لحظه مردن در غمت بر زندگیست

عشق باید لایق حسن تو وان باشد محال
آرزو زد راه من وحسرتا شرمندگیست

سرو طوق قمریان خواهد که بر گردن کند
از هوای قامتت آزادیش در بندگیست

آرزو شوخ و هوس شنگ اینچنین هرگز نبود
جادوان عشوه سازت را سراپا زندگیست

رشک سرو رعنا کرونی پست کاخ دوستیست
وای بجان من این حسن اول بر کندگیست

در وصالت آنکه استغنا زدی بر کائنات
صبر در هجران گدائی میکند در ماندگیست

با وجود ننگ خواهش حال سائل بهتر است
اهل همت را چه خجلتها که در بخشندگیست

بال بر بال هما هر سو نگاهم میپرد
از تماشای خجالت دیده در فرخندگیست

نیست کس در خاکساریها تاب روی من
رشک بر من سایه را در پایه افگندگیست

تا حدیث تو همزبان لب است
شهرهٔ شهره داستان لب است

آه نخلیست از سراچهٔ دل
ناله مرغی ز آشیان لب است

عالمی سر بر آستان سخن
فرق او وقف آستان لب است

گشته هر گوشه همین سفره گوش
از حدیثی که میهمان لب است

قسمم برده پی بسود سخن
هر چه جز حرف تو زیان لب است

لاله زار نگاه عارض تست
نو کمر زهرت شکرستان لب است

هست هر عضو را جدا جانی
هیچ شک نیست بوسه جان لب است

سخن ربط هوش با مغزم
تو ام حرف استخوان لب است

در کساد سخن ظهوری را
هم ز لب قفل بر دهان لب است

گلها ز باغ روی تو دریکدگر شگفت
حسن تو غنچه بود بباد نظر شگفت

کار اثر بنالهٔ لب خشک ساخته است
نسرین ز اشک در چمن چشم تر شگفت

دل را چه احتیاج بگلگشت باغ و راغ
از لاله های داغ سراپا جگر شگفت

پروانه خود سپند شد از بیم چشم زخم
کاتش اگر برحمت شعله بپر شگفت

آمد ز کوی جلوهٔ او باد دامنی
خس پوش بود آتش دل از شرر شگفت

تا صد لبت ز خندهٔ لبریز تا بحشر
باد اینچنین شگفته که گوش از خبر شگفت

مپسند غنچه خاطر مستان خویش را
ساقی گذشت وقت صبوحی سحر شگفت

از لطف بوده دوش در آغوش خواب من
صد باغ لاله و گلم از دوش و بر شگفت

پژمرده دل مباش ظهوری ز جور دهر
عالم ز عدل بادشه دادگر شگفت

بریده مهر من از جملهٔ مهربان نیست
بجا مشیم زبان داد هم زبان نیست

سحر می شده پژمرده نگاه بدل
به بین جوانی پیری به بین جوان نیست

رسادگی چه نشسته است نقش دانایان
شود سپند کسی شوخ هیچدان نیست

چه رازها که کند در بهار مستی گل
ز چشم ساقی اگر عشوه نهان نیست

چو پیش عشق بسنجید نم مند منیران
سبک نگشت هوس حسرت گران نیست

کسی که داغ سجودی نرویدش ز جبین
بباغ خویش نشانش بکن نشان نیست

بر آستان تو خوش بخت لیست اوج گرفت
برای اختر پیشانی آسمان نیست

چه چاشنی که نه در کنج کردهٔ لب اوست
بمصر و هند شکر کو شکرستان نیست

بخار چینی کویت ز نخل پیندارم
بهار دسته کنم باغ و بوستان نیست

بمنع حرف تو تکلیف بر ظهوری نیست
جز این دگر چه توان گفت بر زبان نیست

شوق از من اعتباری برگرفت
چشم دریا شبنم نثاری برگرفت

از خیالش خط صورت نگار
نسخهٔ باغ و بهاری برگرفت

مشک صد تاتار ریزیم از نفس
زلف آهم را تتاری برگرفت

در تخیل زیر دندان هوس
شکرین لعلش فشاری برگرفت

هر دم از شادی رگ دل میپرد
غمزه اش نشتر بکاری برگرفت

تند منعی پیش راه آه نیست
از دلم وحشت غباری برگرفت

دست اگر بر شاخ گل دستی نیافت
یادگاری زخم خاری برگرفت

توتیا سرمایهٔ چندان نداشت
گرد خاک رهگذاری برگرفت

دل جفاهای تو بر من میشمرد
از وفای خود شماری برگرفت

کو مدعی مثال تطاول ترحم است
مشکل مراست کار مدارا بمردم است

شامم نکرد سیر سمن زار صبحدم
پابیش نگار ز رخسستان انجم است

پیدا نکرد غمزه چو من خون گرفته
در هر رگ دلم چقدر نیشتر گم است

بیگانه داشتم ز بعدا در دریا ولی
اشک آشنای گوشهٔ چشم ترحم است

این گریه گر ز شوق تو از چشم من کشید
گرداب محیط نمش نیل و قلزم است

سخت جگر بر آتش و خوناب دل بجام
از اشک شور نقل کباب تنعم است

بی شانه مانده طره شمشاد قامتان
از بسکه چاک خرج گریبان مردم است

هر گوشی نسیم بگلبش فکنده طرح
گویا که غنچه خورده می در تبسم است

عالم خرابه ایست خرابات گنج او
سوگند چار رکن بخشت سر خم است

انفعلم شتلم سحر بغان نکرده کس
تا خورده باده محتسب شهر از قم است

گیرم توان زدن سر و دم تا نفس بما
از زهر شما بخند که سرا پا سر و دم است

در شعر خطبه خواند ظهوری بنام خویش
چون روشناس شهر ز ضرابی قسمت

هر قطره شراب ترا زور قلزمست
نازم بظرف خویش که پیمانه خمست

رخساره برفروخته باغ از گل قدح
با عندلیب باش که مست ترنمست

مست ترا بطارم تاکست دیده باز
مستغنی از تفرج این سبز طارمست

عشقت نخست سند داغ درون فگند
بر سینه در گداز جگر را تقدمست

جان بر لبست چشم نگاهیم از تو هست
هنگام نازنیست زبان ترحمست

ابرو بیت اختراع زبان کرشمه کرد
صد داستان اشاره پیدا و در گمست

در بوسه کامیابان چون دهن گمست
رخش ترا که تارک خورشید بر سمست

کی مردمک بکشتی چشم از خطر رهد
گر قلزم سرشک مرا این تلاطمست

با خنده گریه داد و قراری ورا ضمیم
صد بار بهای از من زو یک تبسمست

در دام دیده گوش گرو کرده عقل و هوش
طاقت مباد و داده حسن تکلمست

هجران برای سوختنم برفروخته است
جانسوز آتشی که درو شعله هیزمست

از شهسوار خان نوازش رسیده خلق
حق کارساز اوست که در کار مردمست

تقویم کهنه کف چو ظهوری فگنده ایم
این عقده های کار منجم ز انجم ست

باده کز حسرتش جم مرد در جام من ست
گرد آن صیدی که از بهرام رم رام منست

گشته دفتر دار خارم گل ز دیوان بهار
گر سیه روزم برات صبح بر شام منست

چاشنیها در شکر از کام تلخم راست کرد
پختگیهای اثر از ناله خام من ست

چیده دل برکید گر ز درد غم و سوز و گداز
چون ننالم عشق در فکر سرانجام منست

نیستم کم فرصتای گردون مپرس از انتقام
هر چه میخواهی بخواه ایام ایام منست

قاصد از لب عمر گو بردار و بی وحشت بگو
گوش او را چشمها بر راه پیغام منست

طالع دریوزه دشنامی از و دارد دعا
میشوم گاهی اگر محروم ز ابرام منست

رنجه فرماید قدم گر بعد عمری نیستش
یکنفس آرام پنداری که آرام منست

عاقبت آمد بکارم علم و دین در عشق بت
گر شود بحثی دلیل کفر اسلام منست

چون ظهوری در گداز انفعال ناکسی
چون نباشم نیکنامی چون تو بدنام منست

از عشق مپرس صد کتابست
هر فصلی از آن هزار بابست

در لذت شکر گشته ام محو
از زهر تو کام کامیابست

دل خیمهٔ درد کرده برپا
آن ناله طناب در طنابست

کو گوش بگیر عافیت جو
افسانهٔ من بلای خوابست

لب بسته زبان هنر نه نیست
سرمایهٔ الفت اجتنابست

هر جا گذرد حدیث ساقی
گوشم ساغر سخن شرابست

جامی که در آن فتاد عکسش
خالی چه شود پر آفتابست

از مشق نمی فتد زبانم
هر چند سوال بی جوابست

نگذشته ظهوری از مرمت
احوال بدولت خرابست

با من نه بمهر هم وثاقست
چون می نگرم همان فراقست

بیاری

هر چند که گفته اند گویند — حرفی ز کتاب اشتیاق است

سوز جگر و تف درون را — در سوختن دل اتفاق است

شیر سینهٔ مرگ را بنازم — غمزه یاد ز تلخی فراق است

در هند زد افعی فراقم — تریاق وصال در عراق است

افتاده عنان دل به دستم — بیچاق مراد زیر چاق است

طوقی شده شوشهٔ نگاهم — خلخال نگار سیم ساق است

دریای وفاق شد ظهوری — عیبیست که معدن نفاق است

زخم از عدو به زه مرهم لبی به هم نداشت — ای خوشا زخمی که جز زخم دگر مرهم نداشت

تهنیت گویان در آید هر زبان عید مگر — کس به برگ آرزو زین خوبتر ماتم نداشت

یکه من بر زمین و زمغان بر آسمان — در ترازوی قناعت بیش وزن کم نداشت

داشت اسطرلاب مینا در نظر پیر مغان — احتیاجی از صفای دل به جام جم نداشت

شیخ را در نامرادی طور دیگر داشتم — هیچ غیر از نخوت و پندار پندارم نداشت

بلبل او دیگریست و نغمه سنج او دگر — خواست گرد و دم کشم غیر از پی او دم نداشت

زور شیرین تخت شاخ گل تمنا داشت سرو — در سجود قامت رعناش قد خم نداشت

کی طراوت میتواند در گل رویش کشید — دیدهٔ کز حیرتش عمری نگه در نم نداشت

مرهم چاک دل از من بود بیجا شد تلف — مدعی بر سینه از ناخن خراشی هم نداشت

عشقبازان طور دیگر زندگانی کرده اند — خضر عمری داشت اما مردن هر دم نداشت

شوخ آهو چشم خود را رام نتوانست کرد

چون ظهوری گر کسی آرام را برهم نداشت

طالع از ابرِ کرم خیر گلبن خرم نداشت — بود در گلزار ما گل آتشین شبنم نداشت

تشنهٔ وصل حرم راهی بسیرابی نبرد — مردمک در چشم پروردش نم اگر زمزم نداشت

آبرو را چشمه گر هست غیر از چشم نیست — چهره پرگرد زانکه دیدهٔ پرنم نداشت

رفت بی‌هنجار باد آهم از خاطر غبار — در زمین سینه نخل صبرها محکم نداشت

لطفش از اغیار بود و منعش آمد از عتاب — مهربانی پیشکش نامهربانی هم نداشت

کی بافسون میتوان آورد و وردش را فرو — هیچ جا زاهد برایش جز اجل مرهم نداشت

باد مهری بر لب دعوای غمخواری من — خونبهایم بس همین کز مردنِ من غم نداشت

سینها سوراخ گردیدست از الماس زار — گفت هر کس راز خود را زخم بر محرم نداشت

چاک جیبم کرد تا دامان بر رفو کی بخیه را — سوزن عیسی نبودش رشتهٔ مریم نداشت

مدعی سودائی آن طرهٔ آشفته نیست — دیدمش دل جمع کردم خاطرِ درهم نداشت

دل زکوة از منعمان صبر میخواهد کنون — اینچنین مفلس چرا شد داشت صبر کم نداشت

چون ظهوری در غریبی مردکیشان شد علم
هر که چشم مردمی از مردم عالم نداشت

نکهتی از سنبلِ زلفت گلستان برگرفت — گوئی از لعل رنگینت بدخشان برگرفت

در ازل قانون حکمت چون قضا میزد رقم — نسخه از درد جانبخشِ تو درمان برگرفت

نیست در کوی تو هرگز مرغ روبا نیا نجات — عید اگر فال شگون از خون قربان برگرفت

تر زبان گردیده خضر از بالعطش گویان تست — زاد راهِ تفته جانی آب حیوان برگرفت

دعوی لذت بزهر گرد ناعانسته کرد — منت تیغ جانی شکرستان برگرفت

چون گل سوفار در خواهش دهانم مانده باز
تا خدنگت غنچهٔ دل را به پیکان برگرفت

شهسواری عرصهٔ ایام طفلیها گذشت
گوی بیرون بر ز میدان طرهٔ چوگان برگرفت

آرزو دارم که بردارد دل از تیغ غمت
آن قدر چاکی که از شوقت گریبان برگرفت

خوان وصلی میزبان حسن شب گسترده بود
نوالهای زخم نیشت دست مهمان برگرفت

خوش سبک گردیده ام در وصل جانان غالب است
میزنم بر هجر زوری گرچه نتوان برگرفت

از گرانجانان ظهوری خوش سبک گردیده بود
از دلش این کوه غم را زور نسیان برگرفت

آبرو از خاکپایت آب حیوان برگرفت
رنگ و بوی کز تو بهر افزون گلستان برگرفت

دیده تاب و طاقت خود را قیاسی کرده بود
در تماشایت چرا دامان مژگان برگرفت

وصل بر رویم دری خواهد گشودن یافتم
ز آنچنین حالی که خاک پای دربان برگرفت

کوه را سیلی ز تاب خواهد به دریا برد سیل
ابر مژگانم بجای قطره عمان برگرفت

گریه میکوشد همان در شست و شوی دامنم
گرچه دریا تهمت پاکی ز دامان برگرفت

ما بدین تاب و توان بر خود چه مشکل کرده ایم
غیر با این ضعف هجر از جا چه آسان برگرفت

منتی دارند بر بستانیان زندانیان
صحن بستان خرمی از کنج زندان برگرفت

نیست در گمنامی از من نامورتر دیگری
بی نشان گردیده ام از نامه عنوان برگرفت

نخل ماتم گشت و از گل گریه بر خاکم فشاند
خوش بخاک افتاده خود را بسامان برگرفت

از نگاهی کرد چیزی نیز کم دل قیمتت
باد از آن نیش بی انصاف از جان برگرفت

با ظهوری در طلب شاید که همپایی کند
هر که در راهش بجای پا بیابان برگرفت

وصالت سود و سودای قیامت | ازان دارم تمنای قیامت
اگر فردا بقدر شوق گریم | رود رودی به پهنای قیامت
ز سرو قامتت سر سایه دارم | چه غم دارم ز گرمای قیامت
خلائق رستخیز آن لحظه بینند | که برخیزی بیغمای قیامت
سر کویت ز خوناب شهیدان | شقایق زار صحرای قیامت
دران هنگامه مستانم بغوغا | که پامالست غوغای قیامت
نه زان دستست آشوب غم او | که آید در میان پای قیامت

ظهوری شد دخیل عشق امروز
شد ایمن از خطرهای قیامت

دریاست جگر جزیره داغست | سے و میان و دیدها ایاغست
شد هر نگهم زبان دیگر | چشمم شب و روز در سراغست
نی سرو ارم نه لاله خلد | این سرو و گل کدام باغست
هر لحظه شمیم صد ارم زار | از جیب تو وقف هر دماغست
شبهای فراق بیلا نما | شمع لگن درونه داغست
آنجا که ز اشک شعله بارم | اخگر ز فسردگیش داغست

هر چند که امتیاز عنقاست
شاهین شاهین فراغ زاغست

بصد زنجیر هر نخچیر بندست | اگر تاری ز مویش در کمندست
دلش جمعست از دل چند برداشت | که زلفش از گره بها کو به بندست

سجل مه پرستان مهر گردد | اگر گویم مهش نعل سمندست
دهانش را بگفتم غنچه طنز است | ز طنزم غنچه خود در نوشخندست
زکوة گوشها باید برون کرد | زبان در داستانش بهره مندست
رقم از بس شود زیبا بوصفش | ورق را نقطها بر کف سپندست
ببازار فراق افتاد راهم | درهم بعیانه جان مرگی بچندست
بلای وارد است شب چشم پر نم | ز سیل گریه راه صبح بندست
سپندش گر نگردیدم غمی نیست | سپند او ست غیر نا پسندست
عیار شعله را پروانه گیرد | مگس از چاشنی گیران قندست
تو خود میدار پاس غیرت خود | ز کوته دستیم همت بلندست
نباید بافت تدبیرات درهم | که اینجا سادگی نقش پرندست
به از میخانه بنما سرزمینی | ظهوری شیشه جا لوندست

محرم من داغ دل از پروانه است | خوشهای شعله را خود دانه است
اینکه بر افسانه بندان بسته اند | کاو رد افسانه خواب افسانه است
کس نمیفهمد بغیر از آشنا | ور زبان من سخن بیگانه است
بیدلان را ورد هر بد عشوه | عقل و هوش و دین و دل بیعانه است
گر سبو سازند ز خاکم رندگان | دست پیمان من و پیمانه است
نیم خورد غیر شد خوان وصال | سیر چشم زیستن شیرانه است
سوختنی نیم نیست بسوزم چو شمع | گرد سر گردیدن از پروانه است

برخلائق فصلها گرداند بخش   موسم نوروز از دیوانه است
چون مسیحا را نسازد رشک کش   آنکه با ما همچون تو همخانه است
از سپیه روزان خورشیم خوانده   آفتابم روزن کاشانه است

چون ظهوری میکنی تعمیر دل
گنجها در کنج این ویرانه است

در هوا زندان او بر بوستان خجلتش غالبست   وز خرام او زمین بر آسمان خجلتش غالبست
در تماشایش مجال چشم وا کردن کجاست   کرده حرفش سرخوشی بر زبان خجلتش غالبست
پایگاه غیر نیدارم نگاهش آشناست   میخورم از خویش بازی کمان خجلتش غالبست
دیده گویا دیده های ارغوان خیز مرا   گریهای خونچکان بر زعفران خجلتش غالبست
تار و پود خویش را پیوند میخواهم تو بل   ذوق با مهتاب بحث من بر کتان خجلتش غالبست
گرم خونم شعله از داغم سپیر اندر خفتست   سخت عهدم مغز من بر استخوان خجلتش غالبست
فقر از من منعمی از دیگران مخفی کنید   بود شالم بر نمود پرنیان خجلتش غالبست
فتح اقلیم سخن کردم در اقلیم دکن   بر زبان حرف شه گیتی ستان خجلتش غالبست
عادل ابراهیم شاه آفتاب برج ملک   از غرش هندوستان بر جامدان خجلتش غالبست

با در روزی در دل شب سجدهای راستان
بر ظهوری پای خجل پاسبان خجلتش غالبست

در فراقش ناتوانی بر توان خجلتش غالبست   نامی پامالست در لبها فغان خجلتش غالبست
کیمیای بیقراری عشق در عهد تو ساخت   رعشهٔ سیماب بر پیر و جوان خجلتش غالبست
در چمن تا غنچه یکره از تهمل بشگفد   جلوهٔ کین آرزو بر گلستان خجلتش غالبست

می برد چشم زلیخا از برای توتیا | پر زدن بر گرد راه کاروان خوش غالب است
گوش مجنون بر جرس لبهای لیلی بر جدی | ناقه در سر وا زدن بر کاروان خوش غالب است
میکند زود آتش رشک مه و خورشید دود | داغکاری بر چراغ دودمان خوش غالب است
خوان وصل افگنده و از تکلف داده | سیر چشمی از حیا بر میهمان خوش غالب است
سان وهم با قطرهای خون خود صفحهای دل | لشکر دل بر سپاه جسم و جان خوش غالب است
وحشتی دارم ضرورت دهشتی در کار بود | همزبان در همزبانی این زمان خوش غالب است
خان عالی منزلت کز شوکت دیوان او | میتوان گفتن زمین بر آسمان خوش غالب است

گو ظهوری خامه تیراش و ورق درهم مکش
آرزوی مدحت تولار خان خوش غالب است

چو هجران دشمنی کم فرصتی نیست | دو روزی دوستانرا مهلتی نیست
ثباتی در جهان یک بی ثباتی | که با عهد تو او را بیعتی نیست
قسم بر قسم میخواهی کنم یاد | که هیچت از مروت قسمتی نیست
پری هنگامه کو بیهوده می بند | تماشا را بچشم نسبتی نیست
بزهرت دایه کامم برگرفتست | بشهد دیگرانم رغبتی نیست
مکن تا لیت تهمت از برایم | زخود رم خورده گانرا الفتی نیست
لبها کرده حرفی آشنائی | دو دنیا عاجزانرا قدرتی نیست
تمناها بجوش خویش پختم | تنا بر خامکاران منتی نیست
تمنا ساخت این کار از برایم | که در حسرت کشانم حسرتی نیست
چه شد غربا دگر میباش سابق | بحمدالله بمهرش سبقتی نیست

ز دلبر جز دل آزاری بدیعست — مه و خورشید را پرشهرتی نیست
شراب خانقاهی نام دارد — تو ساقی نیستی کیفیتی نیست

ظهوری این سخن باور ندارد
که در ملک خطر امنیتی نیست

مرا با آنکه پیشش عزتی نیست — هنوزم با عزیزان نسبتی نیست
نشانی در گلم کین مهر روید — با این پاکی کسی را طینتی نیست
همه جنس وفا در بار دارم — چه حاصل هیچ جا جنسیتی نیست
اگر مهر و وفا باید تراشید — به از فرهاد بودن صنعتی نیست
همان در یک نازم زان دو ابرو — چو زه با دم بدم نیتی نیست
بیک بینی ز عیب شرک رستم — بدین دیده‌ها را شرکتی نیست
بصلحم دوست وا کردست آغوش — برای جنگ خصمم فرصتی نیست
بسازم کحلی از خون شهیدان — که چشمم را جلای حیرتی نیست
نگه دزدی بپاسی کار آید — برای ناله دل را آلتی نیست
ز جیبم چشم کو بردار سوزن — ز جا کش خوشنما تر زینتی نیست
توان در بزم رندان جهان گردید — که در پیمانه درد کلفتی نیست
دلم را عاقبت از رونق انداخت — بلا را هیچ نذر و نیتی نیست

بیک نوبت برآوردی دل ظهوری
مگو بسیار این کم‌خستی نیست

از بیغمی احوال دلم گرچه خرابست — غم نیست غمش را اگل تعمیر در آبست

نگسیخته آهم نفسم گریه گسسته ست — نم در جگرم نیست دل گریه خرابست
گفتن لب خود مهر کند بند زبانست — دیدن بنهد باز سر دیده حجابست
شوریده کلامم نمکین ست سوالم — تنگ شکرست آن دهن تلخ جوابست
از طالع بیدار بافسانه مژگان — شب تا بسحر تشنه‌ترم در رگ خوابست
بخت جگر ارزست غروریست بر آتش — آهم که برآورده مهی دود کبابست
مرگ سفر آنست کزاهی بخزد پیچ — آری نخ خامیست که محتاج بتابست
در کوزه بی‌ماهی نگر دیده مسم زر — کو ساقی خون گرم که اکسیر شرابست
در میکده ممتاز شدن کم طربی نیست — دردیست اگر قسمت من دردی آبست
در شرح غم خویش کتابی که نوشتم — فهرستش اگر عرض کنم چند کتابست

در عیش جهان دل نتوان بست ظهوری
بر خاره گرش نقش کنی نقش بر آبست

حسن از تو حسابی شده مه در چه حسابست — خورشید ز رشک که چنین در تب و تابست
تیهوی غم دام ترا تیهه شاهین — گنجشک لب بام ترا فر عقابست
سوداز دگان تو بیک نرخ شناسند — گر شکر لطفست و گر زهر عتابست
صبری که دگر جمع شود صبر و شکیبی — در غارت غارتزدگان اینچه شتابست
در روز حساب از تو جز این نیست شکایت — کامروز جفاهای تو با ما بحسابست
سرپنجهٔ گلگون تو قربان که چه عیدست — این رنگ حنا نیست بخون که خضابست
از وصل تو بیداری من بخت ندارد — مهر و مه افروز که موقوف بخوابست
در جرگه آلوده نگاهان ننشانم — بر چشمی اگر میندم امروز عتابست

در جیب دری پردگیانند چه رسوا — این مرحمت جلوه و دامان نقابست
با تفته درونی چه کند قطره چکانی — در وادی ما تشنه لبان بحر سرابست
خود میدهم انصاف ز حد رفت ستم — از تیغ زبانیم لبش کند جوابست

بیم است که بر باد رود خاک ظهوری
ساقی بمن آتش چه شوی عالم آبست

بشرح درد خوشم کار مشکل افتادست — خوشم مباد که رحمیش در دل افتادست
دگر بتلخ نگاهان نگاه تا نکنی — ببین ببین که چه شیرین شمائل افتادست
تلخیست ز شیرینی دهانش اشک — که شهد ناب بزهر هلاهل افتادست
نهم سپند بر آتش که در ستمگاری — نظیر نیستش افسوس کاهل افتادست
کسی نداشته است اینقدر فراموشی — بقدر آگهی خویش کاهل افتادست
بسینه نقطهٔ آتش رسیده از داغش — تبخته با جگرم قرعهٔ دل افتادست
هنوز میکنم انبار یکجهان حیرت — اگرچه کشت تمنا ز حاصل افتادست
حصار داغ بدفع فسردگی جگرم — ضرور داشت دلم نیز داخل افتادست
بجو نبها ننهد پای از سر دعوی — هزار سری که ته پای قاتل افتادست
باوج اختر طالع چه نازد غیر — که با ستارهٔ بختم مقابل افتادست
بعرض حال ز دنبال ماندگانست کمیل — حدی طراز که دنبال محمل افتادست
بجاست رشک بجز دار میر قافله را — بیان فتاده که بارش بمنزل افتادست
جگر بداغ برآمیخت گرم خوان گردید — نفس دراه نیامیخت باطل افتادست

رسیده است ظهوری چه خوش بداد سخن

بفکر مدح شهنشاه عادل افتادست

بس آفتاب که در سایهٔ زوال افتادست
ازانکه سینه بداغش مقابل افتادست

بهجر جان بکناری چه سان رود که امید
نهاده پا بمیان کار مشکل افتادست

شکیب یکدله ام را که بار صد بلاست
محب و باقی عاشق که فاصل افتادست

فتاده اند شهیدان بفکر زخم بهار
چه صحبتست که دعوی مقابل افتادست

بحشر نیز ز قربانگه تو چو شد عید
بروی یکدگر از بسکه بسمل افتادست

مقابل تو کند بحث ماه ماه پرست
حیا کجاست چه نادر مقابل افتادست

کتاب صبر که تصحیح داده بودش عقل
بکنج مدرسهٔ عشق باطل افتادست

ز دیده بر سر من گرچه صد بلا آمد
گناهها همه در گردن دل افتادست

شنای عقل بدریای عشق نیست درست
شکسته کشتی گردون بساحل افتادست

نشانه ایست که محرم نهٔ و در بستست
بلاست گر در و دیوار حایل افتادست

از اختران همه آزادگان کشند آزار
فلک ز رحمت تحصیل حاصل افتادست

نمشتا پیر خرابات خویش را گفتست
فتاده عالم شهرم چه جاهل افتادست

ازان کشاده که پیشانی کریمان ست
چه عقده ها که نه در کار سائل افتادست

شکیب و صبر مجمل بود از ظهوری دور
خوشست عفو بتقصیر قائل افتادست

ضعیفم لیک سورم اژدهائیست
سیه بختم ولی زاغم همائیست

ز جام ساقی خمخانه نوشم
که رند دوست هرجا پارسائیست

ز هر برگیست گوشی در چمن هم
میان بلبل و گل ماجرائیست

سر بیگانگی گو طره مپیچ — نفس همدمش آه آشنائیست
جگر را بهتر از خون نیست دخلی — که خرج گریهٔ گلگون قبائیست
چرا دل ذوالهٔ راحت نه بندد — جگر مهمان داغ سینه خائیست
بهر اشکی سپرده گریه چشمی — نگه در انتظار رهنمائیست
دم کشتن نیابد دم زدن لیک — ودیعت در زبانم مرحبائیست

ز تیغی سایه بر فرق ظهوریست
که مرهم را بزخمش التجائیست

معالی شدم ز غم حکیم کار نازکست — نتوان بلند کرد صدا تار نازکست
نگاه دور و وهم ضعیف و خطر قویست — ره سخت و ناقه سست پی و بار نازکست
نشتر شکسته در جگریش غیرت صبا — از جلوه‌های گل کلهٔ خار نازکست
نی قدرت تغافل و نی زهرهٔ نگاه — در بزم حسن خدمت اظهار نازکست
آزار ما چها که ز راحت نمیکشد — مرهم درشت و سینهٔ افگار نازکست
در بیع جان و دل بنگه گونه خوشیم — نتوان فروخت ناز خریدار نازکست
ای آنکه برده دل و جان کرده سپر — هشدار تیغ غمزهٔ خونخوار نازکست
از سخت جانئ دل ما در تعجبی — آگاه نیستی که چه مقدار نازکست
در خرقه چون میان بتان گشته ام ز فکر — از بسکه راز سبحه و زنار نازکست

واعظ طبیب گشته ظهوری و چه سود
زین توبه که چون دل بیمار نازکست

نگاه نیست که مست نگاه ساقی نیست — چه چشمها که چو ساغر بباده ساقی نیست

نقل شکوه لب میکشان نیالاید — اگرچه کشت خمارم گناه ساقی نیست
بباغ و راغ گل و لاله‌ئی نمی بینم — که مست جلوهٔ ظرف کلاه ساقی نیست
کدام شام که آب طراوت سحرش — ز خاک رهگذر سال و ماه ساقی نیست
کدام دیدهٔ نرگس که بهره نگهی — سفید کردهٔ چشم سیاه ساقی نیست
ز خوف عجب و ریا در خمار صد خطرست — کسی که طاعت او در پناه ساقی نیست
عجب که هیچگه از بند خود رهد زاهد — اسیر مرحمت گاه گاه ساقی نیست
چه کار با بد و نیک فقیه رندانرا — برای اوست بد از نیکخواه ساقی نیست
چه تیرگی که ز دیوار و در نمی بارد — بکوی صومعه کان جلوه گاه ساقی نیست

بزور زهد ظهوری نظر چه می بندی — تغافل تو حریف نگاه ساقی نیست

کو دیده که دیدنی ضرورست — کو دل که طپیدنی ضرورست
غمهای گرانی هست در بیع — سامان خریدنی ضرورست
تا چند ز بون خود نشستن — بر خویش دویدنی ضرورست
آویخته غم کمان دعوی — بازوی کشیدنی ضرورست
تا رام شود غزال شهری — صحرای رمیدنی ضرورست
ای زهر لب پیالهٔ خویش — درده که مکیدنی ضرورست
ابرام دعا بجای خویشست — دشنام شنیدنی ضرورست
ماهی بزلال سر نداریم — برتابه طپیدنی ضرورست

تسبیح بت تو شد ظهوری

زنار بریدنی ضرورست

مجنون کوی عشق بعاقل برابرست
عالم که منکرست بجاهل برابرست

بی امتیاز عشق سخن چون شنع و تمام
اثبات و نفی را که دلائل برابرست

گوهر مجوی بس شک آبست بحر عقل
گرداب این محیط بساحل برابرست

داد و نظاره دیدهٔ قربانیان دهر
تا روز حشر جلوهٔ قاتل برابرست

صبح تجلی از افق دیده بردمید
با آفتاب آئنه دل برابرست

گل کرده خار در چمن پای سالکان
رنج ره و فراغت منزل برابرست

مجنون بطاق قبلهٔ نظر خبت چون کند
ابروی شوخ چشم مقابل برابرست

درکام ما برآمده لذت بکام ما
با شهد ناب زهر هلاهل برابرست

گر دیده ثبت نام ظهوری بکلک عشق
در دفتری که باقی و فاضل برابرست

دل مهیای اضطرابی هست
دیده برگوشهٔ نقابی هست

هوس از اختلاط مختلط ست
از خود و خلق اجتنابی هست

در گلستان شکیب میجوشم
ذوق گلگشت ماهتابی هست

عشق اگر جای گنج میخواهد
سینهٔ خانمان خرابی هست

بکناری نگه نشست و هنوز
درمیان پردهٔ حجابی هست

تیز بین باد آفتاب پرست
تا ببیند که آفتابی هست

منع زاهد کنیم از رندی
میکشانرا هم اجتنابی هست

سینه بسیار لیک سینه کست
داغ را چشم انتخابی هست

صبر داریم تا بروز شمار | دیده را با رخی حسابی هست
با رگ جان کیست این پیوند | در سر طره و پیچ و تابی هست
گشت معلوم از تغافل او | که نگار مرا جوابی هست

بی شکایت عنایت از دگران
از ظهوری اگر عتابی هست

پیش ازین جان تاب مهجوری نداشت | بر رخ رحمت گرچه دستوری نداشت
پشت بر دل کرد امید وصال | کشور ما روی معموری نداشت
هجر هر جا پای استادی فشرد | مرگ دست افراز مزدوری نداشت
شام هجران تو این بدعت نهاد | روزها زین پیش دیجوری نداشت
گرچه غم میراند قصا با به تیغ | استخوان با زخم ساطوری نداشت
پند گو خوش گرچه پند دور دید | خانه در نزدیکی دوری نداشت
قرعهٔ پروانه بر آتش فتاد | تاب شرح بال مهجوری نداشت
گریه ام را این نمک از شکر نیست | هیچ اشک تلخ این شوری نداشت
مدعی سر پنجه در بازو کشید | عشق شیرین خواست از وری نداشت

نام گناهان ظهوری پیش او
ساختی مذکور مذکوری نداشت

غم بجان ست از دل شادم مبین احوال چیست | وای بر من بی تو افتادم مبین احوال چیست
هیچ بیکس را نباید نیست یا رب بی کسی | بر اجل فرصت امدادم مبین احوال چیست
دیده بودی آنچنان آنذادم از وصل وصال | ظلم هجران کند بنیادم مبین احوال چیست

هیچکس در بند هجر دوستان این جان نکند | دشمنان خوانند آزادم ببین احوال چیست
طرفه ظلمی میکند در صبح و شامم روزگار | جادو بیداد دست اورادم ببین احوال چیست
بزم شرح ناتوانیها چه آرایم بس است | زیر دست ناله فریادم ببین احوال چیست
هر که شیرین تر فراق جانگدازش تلخ تر | شور طالع تر ز فرهادم ببین احوال چیست
زخم فربه دارم و در بخت لاغر می طپم | بی خم فتراک صیادم ببین احوال چیست
آرزوها در کنار از گریه حسرت مباد | پاره های دل بدر دادم ببین احوال چیست
در جگر زخمی بخندیدن مگر لب کرده باز | شیشه اشکی فرستادم ببین احوال چیست

خواستم مقطع رقم سازم قلم بر جای ماند
رفته نام خویش از یادم ببین احوال چیست

آشکارا گشت رازم لطف پنهانی بس است | از گریبان شعله سر زد دامن افشانی بس است
هر نگاهی گشته زنجیری و بر پای دل ست | چند این دزدیده دیدنها نگهبانی بس است
عقل را شور جنون زیر و زبر دارد دگر | زیر لب دیگر چه میگویی فسونخوانی بس است
طبع من گرم ست و شیرینی زبان میدادم | زهر چشمی از تبسم شکر افشانی بس است
در حنای عید رنگین تر بپای دیگران | پنجهٔ گلگون ترا از عید قربانی بس است
در خمار زهر خشکم ساقی تر دست کو | خرقهٔ آلوده سازم پاکدامانی بس است
کعبه را در تیرگی دارد صفای باطنم | راه دیری پیش گیرم این مسلمانی بس است

سالکان آخر ظهوری ره بجایی میبرند
محمل کوشش اگر گردی بیابانی بس است

پرده بردار نظر محتاج ست | عرضه ده داغ جگر محتاج ست

در رهت تا مرد و هم باشند — سر بپا پای بسر محتاجست
شور شیرینی لبها نازم — دو سه تلخی که بشکر محتاجست
مایه صبر شد آخر مردی — که باسباب سفر محتاجست
شده گشته نهال هوسم — بیخ حاصل به ثمر محتاجست
در جهان از نظر افتادها — نظر آنا بنظر محتاجست

تیره روزیست ظهوری از کیست
که به شام تو سحر محتاجست

دل بمهر من گو مگو تخمی نکشت — گر بنا قدر خویش را اینجا بهشت
جبهه لوح آرزو آورده پیش — ای سجودت اقبال ز ما سرنوشت
در پی خویش افگند صد کعبه را — گر کنی یک جلوه در کار کنشت
چشم ما را دوخت بر رخسار تو — در نظر ها آنکه بینائی سرشت
بسته حوری نقش در خاطر که هست — خاک کویش بهتر از خوان بهشت
منع میکردیم خوبی را نباز — خوب ما میداشت گر رخسار زشت

خرمن خجلت بگردون سر کشد
گر ظهوری هر دو تخمی که کشت

خال و خط مهر شه حسن همان لشکر هست — مژه ها بهر رگ عشق همان نشتر هست
خوش ربودست ز ما عقل فریب تو هنوز — ساده گانرا سخنان تو همان باور هست
دود و دود جگر از مجمر دل سے آید — از تف داغ تو در سینه همان اخگر هست
آنکه زخم جگر از بخیه نخندد بر خود — در کف غمزه بیباک همان خنجر هست

نگه تلخ اگر نیست همان زهر چکان
در شکرخنده بخروار همان شکر هست

مردم از آرزوی سینه من پهلوی دل
خس و خار سر کوی تو همان نشتر هست

با غم بازوی حسرت هوس فربه ما
تمنای میان تو همان لاغر هست

جا نیست ز بهره نمانده که چراغ افروزد
بر سر گرسنه بلای تو همان صرصر هست

نه می ریخت درین بزم و نه جامی افتاد
بر کف دل بخیال تو همان ساغر هست

گرد کوتاه ظهوری اگر از گوتیو پای
دستش از دست جفای تو همان بر سر هست

عمده در مهر و محبت همت است
دل چه باشد صرفه جان خست است

مدعا حاصل نگردد مدعاست
عشرت از دل روی تابد عشرت است

یا ز خود بیرون نهادی جستجوست
در بروی خویش بستی عزلت است

پرده بر چهره مقصود نیست
دیده دیدن نداری حسرت است

یک نفس گر نیست سر در جیب یاد
تا بدامان قیامت غفلت است

شد پریشان حال من چون طره
میتوان دل جمع کردن الفت است

رشک هم می بوده در کنج خیال
غیر میدانیم خود را غیرت است

بر سر کوی اگر یاد وطن
بر نخورد گاهی بخاطر غربت است

گرچه از منت کشیدن فارغیم
ترک سعی چاره سازان منت است

گریه باید ظهوری فکر خود
آبروی گر نباشد خجلت است

بیهوش شو از دل اینچه بشست است
بر خویش [illegible] ز نیش نوشت است

صد شعله تر انمیکند گرم
در هر شرری هزار جو شست

رنج طلب ست اهل همت
سختی کش آنکه سست کوشست

با هر بد و نیک صاف بودن
اندازهٔ رند دردنوشست

خوش آنکه سبیل کرد خودرا
پیمانه بکف سبو بدوشست

در صومعهٔ پلاس پوشان
غوغای بت پرند پوشست

داند کسی از حکایت او
گو لب مکشای دیده گوشست

از طره صبا بنفشه بندست
وز لعل سخن شکر فروشست

با عافیت جنون ظهوری
فارغ ز بلای عقل و هوشست

مردم ز غم و غمم علاجست
با خود چه کند که بد مزاجست

رفرنیست درین سیاه بختی
گر دیده شبم چه روز داجست

نعلین کشان وادی فقر
بر هر چه نهند پای تاجست

شد کشور جان مسخر عشق
وین دل و عقل و هوش باجست

زنجیر تعلق از چه بگسیخت
آما نگاه احتیاجست

ای آنکه بسنگ برده دست
خوش باش که بار از زجاجست

تا بر سر ما چه سختی آرد
این نازکی که در مزاجست

غم آمد و رفت غم ظهوری
می ناکه وقت ابتهاجست

داغهای سینه بر روی هم است
عیش و عشرت چون غم و درهم است

گوسپندی در گزند راحت ست — چشم زخم زخم عاشق مرهم ست

گر نباشد درد درمان را چه قدر — تشنگان را منتی بر زمزم ست

در بیان رازهای پردگی — گفتگوی بی زبانان محرم ست

نکتهٔ واضح ز خاموشان شنو — داستان حرف سازان مبهم ست

آنکه گوید غم فزون از من رسد — از کجا آورده غم خود یک غم ست

نوبهاری سیر خاطر میکند — بوستان آرزو خوش خرم ست

بخت و طالع سستی تن عیب نیست — لشکر بند عهد و پیمان محکم ست

صرفه کی دارد به بخت از شکیب — تا ظهوری دم زند خود ملزم ست

نکتهٔ داغ فنا بر دل درویشان ست — ریشهٔ نخل بقا در گل درویشان ست

عافیت جوی بلامان نکند گو هر کام — دل دریای بلا ساحل درویشان ست

مشکلی نیست که عرضش نبرد آسانی — آنچه آسان نشود مشکل درویشان ست

دستگیریش بپا مردی گردون نتوان — هر که افتادهٔ طاق دل درویشان ست

دیدهٔ ما هنر عیب ندیدن دارد — پردهٔ شرم و حیا حایل درویشان ست

دلکشائی که به بستان شهان یابند — دست پروردهٔ سر منزل درویشان ست

خانه در کوچهٔ ما گیر اگر ویرانی — دست تعمیر ده آب و گل درویشان ست

نیست بر خرمن مقصود برات همه کس — دفتر وصل خط واصل درویشان ست

چه بزرگانه ره کعبهٔ جان میپویند — کوی گردون جرس محمل درویشان ست

نعم بیجا صلی محتشمان باید خورد — از جهان حاصل اگر حاصل درویشان ست

پاس میدار ظهوری سخنی میگویم
هر که حق مائل او مائل درویشانست

در هر عشرتکده همخانهٔ درویشانست | آسمان کاشی کاشانهٔ درویشانست
بمددگاری شاهان نتوان گشت آباد | گنج در گوشهٔ ویرانهٔ درویشانست
آب حیوان که سکندر هوسش برد بخاک | جرعهٔ ساغر و پیمانهٔ درویشانست
بامیدیکه توان خواجگی دید بخواب | گوش جان عاشق افسانهٔ درویشانست
شمع فانوس دل از مشعل مهر افروزند | بخت خورشید که پروانهٔ درویشانست
هرچه بر لوح رقم کرد قلم روز ازل | نسخهٔ آن دل فرزانهٔ درویشانست
مست ته جرعهٔ این طائفه هشیارانند | عاقل آنست که دیوانهٔ درویشانست

برخ خویش ظهوری در اقبال گشاد
روی بر خاک در خانهٔ درویشانست

زخم ستمش جگر شناس ست | شمشیر غمش سپر شناس ست
خوش کرده سرشک بیدلان را | دردانهٔ ما گهر شناس ست
گو کشته شمع فارغ از رشک | میسوز که شعله پر شناس ست
بر دیده نگاه نیست تاوان | شادیم نظر نظر شناس ست
بیماری دل برون تراوید | رگ از مژه نیشتر شناس ست
فهرست لب فریب قاصد | گوش دل ما خبر شناس ست

می نازد بآبرو ظهوری
رخسار تو خاک در شناس ست

زاهد زمی بدور تو دست از گلاب شست
واعظ شکست منبر و مفتی کتاب شست

از بوح یاد خلوتیان عشرت صبوح
اوباورا برشحهٔ رود شراب شست

در کوچه چه تجلی خورشید روی من
گردون بخاک راه رخ آفتاب شست

این چشم خوابناک که روزم سیاه ازوست
بس چشمها باشک غم از بوح خواب شست

آه آنچنان دمید که پیچید بر عنان
اشک آنقدر دوید که گرد رکاب شست

باران اشک دامن آلودهٔ مرا
پاکیزه تر ز پردهٔ چشم حباب شست

خضر فریب کرد رخ انتظار را
در بهین وشت وعده آب بسراب شست

آلودگیش آفت دریای آتش ست
صوفی چه نیک خرقهٔ خود را بآب شست

زخم دگر دل تو ظهوری ضرور داشت
بنشین بمرگ بخت که تیغ عتاب شست

شادم که کار عقل طریق دگر نشست
هر چیز غیر عشق ز خاطر بدر نشست

نازم کرشمهٔ مژه هاے دراز او
در هر رگی ز هر مژه صد نیشتر نشست

برخاست شمع جمع باندازسرکشی
پروانه را چه شعله که در بال و پر نشست

در بزم روبروی تو دوشم نشاند بخت
نقشی ندیدن تو برای نظر نشست

دیگر کمر نه بست شکیب و تحملش
هر کس که در تخیل تاب کمر نشست

امید مرده زنده بدشنام میشود
آه از دعای من که ببرگ اثر نشست

آوازهٔ رسیدن روز وصال هست
شام فراق بر سر راه سحر نشست

گردید همچو آینه پر از صفای او
از خویش صوفیانه ظهوری بدر نشست

گاهی که برافتاده ز رخسار نقابت
خون در جگر خیر گیم که رده حجابت

خوش گرم غروری ز جگر بود بر آمد
چشمی بگشا مست کسی سوخت کبابت

شیرینی تلخی به رگ و ریشه فرو رفت
نازم بگوارندگی زهر عتابت

ره بر سخنم بند که مستست سوالم
زین باده که در ساغر من بخت خوابست

خواهم که خیالی کند م دولت بیدار
شاید که در آیم بسر از پردهٔ خوابت

اقبال قوی گشته بلی سستی طالع
دستی زده در محکمی بند نقابت

در بادیه سر بود جگر سوختگان را
سیرابی تفتیده لبی کرده سرابت

در کشتن من اینهمه تعجیل مفرما
بر سنگ درنگی نخورد پای شتابت

گر ضعف ظهوری سبب جرم نگردید
در جوره بپذیر که گناهست ثوابت

عشق اگر تحفه پذیرست دل و جانی هست
شوق اگر بر سر لطفست گریبانی هست

آنکه هرگز دلش از دست ندادست عنان
گوئیا همره من بر سر جولانی هست

پیش ازین بیجگران حرف جگر سر نکنند
هر که دارد سر دردی سر میدانی هست

گوی اقبال مگر در خم چوگان آرم
گوی سر کرده کمین در خم چوگانی هست

مرهم لطف نهانیست علاج دل ما
ورنه پردهٔ جان زخم نمایانی هست

راز فرداست که غارت زدهٔ رسوائیست
در کمین گاه نگه عشوهٔ پنهانی هست

حیرتم زهر اجل داد ولی چشم امید
همچنان بر نمک کنج نمکدانی هست

شوخ چشم و کجی ده چه غریب آزارست
یادم آورد جفایش که خراسانی هست

نظر نعمت ز هر سوی ظهوری دارد

قوتش هست که چون عشق نگهبانی هست

دوستان پند بهنجار دلم افگار است / اندکی صبر و شکیب از چو منی بسیار است

داغ جان است ز اندازه تعداد برون / بار دل بیشتر از ضابطهٔ مقدار است

جوی خون از رگ ایمان بتراوش آمد / خلش غمزهٔ هندو پسری در کار است

مستی از حسرت ته جرعهٔ او مخمور است / صحت از آرزوی نرگس او بیمار است

نتوانند ز تبخانه برون نم افگند / پنجهٔ قوت دین در کمر زنار است

ناوک ناز کمانخانهٔ ابرو نازم / بوسهٔ زخم جگر بر دهن سوفار است

نگه اهل نظر نیست معطل بجواب / نرگسش با همه مستی چه بلا هشیار است

میتوان دعوی دل بر نگهش ثابت کرد / عشوه را گرچه سر خیرگی انکار است

شعله در ریشهٔ جان ریشه فرو کرده نهان / که بظاهر ز جگر داغ غمش بیزار است

خال ساقی ز دل اهل ورع سوخت سپند / نیست آن خال که مهر لب استغفار است

چشم جان گشت ظهوری بتجلی روشن / پس زانو نشنین آینه بی زنگار است

از تیغ غمی دلم فگار است / با مرهم راحتش چه کار است

هر لاله ز باغ عارض او / هنگامه فروز صد بهار است

هر گل که ز باغ کوی او نیست / در هر برگش هزار خار است

تا زیب حنا شدست دستش / پس چهره بخون دل نگار است

بر باد دهیم خاک خود را / بر خاطرش از زبان غبار است

در گلشن کام دست عاشق / چون هست اهل روزگار است

گر دیده دل انجمن سبکروح / کاندیشه وصل نیز بارست
دهقان نکشت خندهٔ ما / در عهدهٔ چشم اشکبارست
دادیم قرار وصل با خویش / شادیم قرار ما قرارست
موقوف اشارتیم ای دل / بیجاست تکلفی اگر بکارست
سودای تو می پزد ظهوری / از خامی خویش شرمسارست

بیقراری یاد میباید گرفت / پند ناصح باد میباید گرفت
بهر دشنامی دعای خویش را / زینت اوراد میباید گرفت
نیست غم هرچند صید لاغریم / راه بر صیاد میباید گرفت
بیستون کن گشت روز شیونم / ماتم فرهاد میباید گرفت
بندر شکی بر تراشیدم عبث / غیر را آزاد میباید گرفت
میشود نا آشنائیها ضرور / زآشنایان یاد میباید گرفت
چون ظهوری از غمی گشتم خراب / خویش را آباد میباید گرفت

دل خاتم عشق را نگین ست / حرز در اسم اعظم این ست
رازی که بشرح آن چکد خون / در سینهٔ چاک ما دفین ست
در عشق ز چاره بس فتد کار / بیچاره کسی که پیش بین ست
تا کی شکری نمک فشاند / صد دیدهٔ زخم در کمین ست
خاک از نم خون کشتگانت / در جوش و خروش آفرین ست

در هجر تو یاسمین مغیلان　　با وصل تو زهر انگبین ست
نکهت ز تن تو گلفروش ست　　مستی ز رخ تو لاله چین ست
سر میطلبی بر آستان ست　　جان میخواهی در آستین ست

پرهیز ز صبر کن ظهوری
بیمار دلی دوا همین ست

بیخودی درا چارهٔ دل ماست　　خاکساری سرشتهٔ گل ماست
بسفر برده طاقت ما را　　غایب ماکه در مقابل ماست
معنی اتحاد را دیدم　　در تماشا نگاه حایل ماست
روشن از گشته سوز ما شمعیم　　بر زبانست آنچه در دل ماست
کشتی میکشیم بر خشکی　　دل دریا اگرچه ساحل ماست
طرفی از ما اجل نمی بندد　　جان ما دست مرد قاتل ماست
کرده ما را ز چرخ مستغنی　　کنج بی حاصلی که حاصل ماست

رو ظهوری که کار آسان شد
عشق حلال مشکل ماست

از تو بد مهر جز جفا غلط ست　　عرض خوبی مبر وفا غلط ست
در شکنهای سنبل کاکل　　شانه پنجهٔ صبا غلط ست
عالمی را بزهر چشم بکش　　بشکر خنده خونبها غلط ست
قدر بیگانگی بدان زنهار　　آشنائی با آشنا غلط ست
مرغ جانی که مبتلا نشود　　حلقه در طرهٔ دوتا غلط ست

از تو تحسین صبر میخواهم
شکوه از اضطراب ما غلط است

بیوفایان فراغتی دارند
گشت معلوم من وفا غلط است

زان لبم نیست بخت دشنامی
مردم از بس دعا و ثنا غلط است

با ظهوری ستیزه خوی مباش
با گدا چشم پادشا غلط است

هر زبان ای ناصح این طعن تو با ما خوب نیست
گر نمیدانی بدان عاشق شکیبا خوب نیست

جان من دارند تنها ماندگان هم حصه
یکجهان لطف از برای غیر تنها خوب نیست

ور شکایت میکنی میرم راست میگوئی بدست
با رقیبان التفات شکوه فرما خوب نیست

خاطر اغیار را امید از پنهانی نگاه
لطف اگر البته باید کرد رسوا خوب نیست

نام عشق ایدل مبر یا بحث دیگر فکر کن
از برای عشقبازی طالع ما خوب نیست

میکشد حسرت ترا سوی‌اش چه بینی هر زبان
رو ظهوری این نگاه حسرت افزا خوب نیست

شب فراق تو با شدم هزار روز قیامت
ز ذوق وصل نمردم زهی زیان و غرامت

دیار عمر ز خیل فراق زیر و زبر شد
هنوز نیست پدیدار سپاه وصل علامت

ستیزه کردم و از رشک نکرد هجر نمردم
نشد که پاک کنی از رخم سرشک ندامت

عجب که سنگ ره جان شود امید ز نزبس
فتاده وعده دیدار ما لبا بقیامت

مپرس حال چو پرسیدهٔ ملال ندارد
بکرد هجر مدارا با سر تو سلامت

بناز بر سر خاک شهید خویش خرامی
هزار جان ظهوری فدای آنقد و قامت

عشق به قلم سحر من افگنده ست | آرنده طرح شیون افگنده ست
از جنبشم ترانهٔ زنجیر | در رقص در کوی و برزن افگنده ست
پنجه در پنجهٔ دل فرهاد | حسرت بیستون کن افگنده ست
دل آغوش دوست را در حشر | مرگ دستی بگردن افگنده ست
در تب غیرت آرزو از ضعف | دست بر دوش رفتن افگنده ست

شوق گو تیغ بر ظهوری زن
دربیا ز صبر جوشن افگنده ست

نم در جگر از تف درون نیست | از گریه بر آمدیم خون نیست
ویران نشود ولایت عقل | با لشکر عشق اگر جنون نیست
زنهار ز رنگ صبر زنهار | من تجربه کرده ام شگون نیست
دور غم و غصه انتخابیست | صد شکر که بخت ما زبون نیست
در شعله زدیم جام و ساغر | با آنکه حریف گرم خون نیست
رغبت خودی از گرو برآورد | آنکس که رهین چند و چون نیست

بگشای لب فسون ظهوری
این ورد فسانهٔ فسون نیست

اقلیم دل خراب چنین از جفای کیست | بر فرق عافیت دم تیغ بلای کیست
با دیگری به عبیر زند گرد دامنش | بر جیب بخت همتش از خاکپای کیست
اکسیر آبروی ز خاک رهم کشند | بر چهره گرد درگه دولتسرای کیست
صد گنج گوهر دل و جان وام کرده ام | اینها تهیهٔ هوس رونمای کیست

خشنودی و نگاه نهانی برای غیر
بیزاری و تغافل رسوا برای کیست

بر غمزه باد کاوش صد چشمهٔ جگر
رنگینی تبسمت از گریه‌های کیست

حرف وصال داد ظهوری لبم برون
فالت پی برآمدن مدعای کیست

رهبر قافلهٔ ناله نفسهای غمست
بوسه‌گاه دهن آبلها پای غمست

غیر گو راه سلامت بفراغت میرو
خار صحرای ملامت همه در پای غمست

بچه امید کشاییم در دکان امید
روی بی رونقی و هر کالای غمست

در دل ساغر من آرزوی باده شکست
سپر سنگ بلا سینهٔ مینای غمست

با دورنگان شده یکرنگ چنین مینایی
نکنم شکوه بیجا گل رعنای غمست

حرف من کی کند از خضر دعایی ارد
صد چو من مردهٔ دشنام مسیحای غمست

نالهٔ آغشته بخون از جگر کوه کشد
صبر بر درد فراق تو چه یارای غمست

فکر وصل تو مرا گرچه نمی باید کرد
لازم مهر و وفا وسوسه فرمای غمست

حسن خود تربیت خود نتواند کردن
پرده بردار که این کار تماشای غمست

سیر با من نتوانی کرد ظهوری بنشین
بنشین بخت جگر لالهٔ صحرای غمست

آرزوها همه حق دل شیدای غمست
عشوه و نازکی از شاهد رعنای غمست

نقطهٔ خامهٔ من چشم تمنا نه شود
عشق میروید از آن نامه که انشای غمست

خبر بی محمل مقصود چنین نغمه سرا
به نشان قدم بادیه پیمای غمست

صوفیان را گله از باده فروشان بیجاست
رهن از رند بمن خرقهٔ تقوای غمست

عجز من مایهٔ مغروری طنازان است
بیجاپائی خوبان ز مدارائی نیست

خاک گشتن بسر کوی کسی از چو منی
دور بود این اثر همت والائی نیست

از شب هجر ظهوری سحر وصل دمید
ریخت بر دیده جهان زور تماشائی نیست

رضوان که رنگ گل ز گل روی او شکست
صد خار در دل چمن از خوی او شکست

آن عهدها که با دلم آرام بسته بود
در جلوه گاه قامت دلجوی او شکست

اعجاز عشق صد صف طاعت درست کرد
از یک کرشمه نرگس جادوی او شکست

محراب را که روی جهانی بسوی اوست
پشت شکیب از خم ابروی او شکست

شادم که گشت سلسلهٔ پای آرزو
گر آه حسرتی بدل از خوی او شکست

خواهد مروتش در دشنام باز کرد
دریوزه دندبان دعاگوی او شکست

سوگند اگر خورم بسر خویش عیب نیست
آری سرم بسنگ سر کوی او شکست

ساقی هنوز رو بظهوری نمیکند
با آنکه توبه بافته چون موی او شکست

آه ازان لب که محض افغان نیست
وای ازان دل که مغز پیکان نیست

راحت افشانده بر دلش دامن
هر کرا داغ در گریبان نیست

از گرفتار پرسش آزادی
بوستان را هوای زندان نیست

صندل چاره آفت آفت
درد سر گیر ز فکر سامان نیست

نافه در چین طره میباشد
عطر در شاخ و برگ ریحان نیست

وقت مردن بقبله روی چه سود
روی دل گر بسوی جانان نیست

بیوفا یانه بریخت خون مرا — خجلش کردم ار پشیمان نیست
منعم از گفتگوی طره چرا — خاطر من مگر پریشان نیست

باش گو طالع ظهوری سست
شکر ایزد که سست پیمان نیست

در چمن غیر خروش بلبل نیست — شیشه کو که مست قلقل نیست
گر چه گردیده گل سراپا گوش — گوش بر داستان بلبل نیست
عشق جائیکه تخت قدر زند — عقل را پایهٔ تعقل نیست
همه شکر است هر که میگوید — چه نگه ها که در تغافل نیست
حرف ریحان و سنبلش پیچید — هر که در پیچ تاب کاکل نیست
خیره تر میشوند نازو غرور — عجز را صرفه در تنزل نیست
این همه اضطراب ساخته نیست — هر چه خواهی بکن تحمل نیست
کشتهٔ رنگ و مردهٔ بویم — رنگ در لاله بوی در گل نیست

چون ظهوری ز حرص میکاهد
هر که در پردهٔ توکل نیست

از خطش خوبی دگر تار جفا بر ساز بست — سر گرانی باز عهد تازه بر ناز بست
نو بهار حسن دور خرمی از سر گرفت — شوق بر انجام حالم شور آغاز بست
بر دماغ سرکشی زد سنبلش بوی غرور — نرگسش تیغ تغافل بر میان ناز بست
راز داریهای دل چون صبر من بیهوده بود — اقتضای شوق صد فریاد بر همراز بست
کنگر ایوان وصلش خنده دارد بر کمند — آرزو عمری عبث انداز بر انداز بست

در قمار دوستی دشمن با بیکم مانگی
کی تواند طرفی از زندان هستی باز بست

از بلا محزونش ایدل زانکه مرغ نغمه ساز
بال خود را در قفس از رشته آواز بست

سد ظهوری را ز دل طوفان حجن آه گشود
این تغافلها که او بر نرگس غماز بست

خزان همیشه بگلگشت باغ و راغ نیست
تمام رهین رواج از خراش زاغ نیست

هزار سنگ شکست از کف ستم رویید
که نیم جرعه مقصود در ایاغ نیست

بهر زمین که وزد صرصر سیه روزی
رهش ز رحمت بخت بر چراغ نیست

امید هست که هم تا کسی کند کاری
وگرنه مهر ادب بر لب سراغ نیست

ز نخل غم همه پرکاله جگر روید
که قند کشیدن او خونبهای داغ نیست

دعا کنم که ظهوری برو رسن افتی
ترا که رشک بر آسایش و فراغ نیست

کام دو جهان حاصل و تحصیل هما نیست
بیهوده شد این مرحله در میل هما نیست

در جوی حیاتم اثر نم نتوان یافت
بر چهره ولی دجله همان نیل هما نیست

در سایه آرام گر از ضعف نشستیم
ذوق طلب و نسبت تعجیل هما نیست

یکشب نکشیدیم بسر شعله شمعی
پروانه همان جلوه قندیل هما نیست

در عشق کسان جا به یک رنگ در بند
رخت غم ما در گرو نیل هما نیست

یک حرف دگر در لب تقریر نماندست
بر مهری محتاج بتاویل هما نیست

گوشه همه بر جور وگو روز سیه باش
آشفتگی کاکل و مندیل هما نیست

زنجیر شب و روز ز هم ریخت ظهوری

امید مرا ربط بتعلیل جهان ست

گذشت زندگیم حیله ور گریز و گذشت — گذشتم از عدو بخت ار چه بند و گذشت
همه حکایت زهر از زبان یاران بخت — کسی نگفت حدیث گلاب و قند و گذشت
برای دفع گزندم سپند حاجت نیست — که عود بر آتش حسرت شدم سپند و گذشت
مراد دست در آغوش دیگران آورد — نکرد جان حزین مرا پسند و گذشت

ز دیر طبع ظهوری برون نهاد قدم
ز طاق دل صنم آرزو فکند و گذشت

درد نیست درد ما که بهیچش علاج نیست — از احتیاج جان بلب و احتیاج نیست
گو هر ستاره نایب صد آفتاب باش — جز برق آه مشعل شبهای داج نیست
دود از نهاد آتش دیگر بر آورد + — ور نه کدام دل که سمندر مزاج نیست
گلهای عزت همه خار مذلت ست — گر خاک ره بفرق قبول تو تاج نیست
روز ازل سیاه گلیمی خریده بخت — کار مرا معامله با رواج نیست

با دل قرار ده که بدیوان شاه عشق
جز بر ده خراب ظهوری خراج نیست

باغیکه بر بهشت زند طعنه باغ ماست — داغی که گشته فروغ از و داغ داغ ماست
هر نکهتی که هوش برون میکند ز مغز — سرگشته جهان بهوای دماغ ماست
صبح وصال بر شب ما گشت جلوه گر — نور هزار روز نثار چراغ ماست
گنجشک دل فتاده بچنگ عقاب عشق — گلبانگ بلبلان همه تحسین زاغ ماست
زاهد بنده روی هستی خود صاف اگر شود — داند که کیمیای ورع در ایاغ ماست

صد آفتاب و ماه سپند گزند باد / این شعله را که سر که بیابان داغ ماست

معلوم گشت زخم ظهوری بمرهمی / جان حسود ریش ز رشک فراغ ماست

شبی که در پی صبحی قدر شب ما نیست / تبی که دست به نبضی رسد تب ما نیست

هزار ظلم ز بیراهی فلک رفتست / دران وبال که در راه کوکب ما نیست

بمشرب دگران گر تفاوتی باشد / میان صافی و دردی بمشرب ما نیست

بیاد روز وصال از شرار شعلهٔ آه / کدام داغ که بر سینهٔ شب ما نیست

برای آنکه شود کار دشمن ما راست / چه راستیست که در طالع چپ ما نیست

نهاده است ادب مهر بر دهان سخن / بلی حدیث تو اندازهٔ لب ما نیست

برای کار خود ای دل تو فکر یارب کن / که احتیاج ظهوری بیارب ما نیست

شکیب وحشت نوردست اگر شکارا نیست / خرد گسسته عنانست اگر سوارا نیست

چه زهرها که کند گریه در گلو ما حل + / اگر تبسم آن شهد خوشگوارا نیست

گداز بوتهٔ طبعم هلاک خواهد کرد / اگر طلای شکیب مرا عیارا نیست

قرار و صبر ندارند بعد مردن هم / قرار داده اسیران بیقرارا نیست

ز دست رشک بپای رقیب افتادم / فتاده کار باختیار رحم یارا نیست

که گفت شهد که زهرش ز کام جوش نزد / ز غصه تلخ مشو طبع روزگارا نیست

برنگ چهرهٔ ما بر دمیده لالهٔ ما / توان قیاس خزان کرد نوبهارا نیست

ز حرف آب زبان گشته تا به آتش / مزاج تفته ددونان شعله خوارا نیست

بسنگ عیب عیار هنر نمی شکنم
طریق سکه درستان مایه دار نیست

نهاد روی بباد دولت ربود و گذشت
زکار و بار گذشتیم کار و بار نیست

چه خوش شناست ظهوری شکسته گو نیست
شگفته باش که گلهای خار خار نیست

خیل غمم تو کشور جانها فرو گرفت
چون خرمی که نخل جوانرا فرو گرفت

آراست چون رواج کساد دکان عیش ما
سودای عشق سود زیانرا فرو گرفت

بگذشت کار از انکه کنم راز خود بیان
بیتابی آشکار و نهانرا فرو گرفت

هر لحظه باد چون غم من محنتش فزون
این ناتوانی که توانرا فرو گرفت

از صاف جام عیش میسر نمیشود
کیفیتی که دردکشانرا فرو گرفت

معلوم میشود که بدرد که مبتلاست
زین زردی که روی خزانرا فرو گرفت

بر نوبهار از گل رویت عرق چکید
چه شید رنگ لاله ستانرا فرو گرفت

منعم دگر عبث مکن از گفتگوی خویش
افسانه تو کام زبانرا فرو گرفت

زهر ترا رسانده ظهوری چو پیش لب
لذت دو دیده کام و زبانرا فرو گرفت

اینهمه صوتها که بلبل بست
در مقام شکایت گل بست

در چمنها دگر ز فیض بهار
جام بر حلق شیشه قلقل بست

بهر خواب فراغت مستان
دور افسانه گل و مل بست

نرگس بر کرشمه ساقی
شوخی شوق بر تحمل بست

خویش را دل بیک جهان زنجیر
در شکنهای زلف و کاکل بست

عقل این عجز را که میفرمود	عشق آمد در تنزل بست
تا طمع را گلو فشار دفقر	زور بر بازوی توکل بست
در دکن بخت بر خراش دلم	نمک لولیان کابل بست
هر دم از آه حسرت کاکل	آرزو دسته های سنبل بست
جگرم شرحه شرحه دارم	نرگسش خنجر تغافل بست

خویش را ساختم ظهوری ازو
خار خود را بسعی بر گل بست

شکر خدا که صبر بنصرت لوا نه بست	طرفی رفو ز چاک گریبان ما نه بست
بر صید جان کمند نیفگند کاکلش	تا دست اختیار مرا بر قفا نه بست
بر هر جگر که نرگس او تیغ غمزه راند	تا روز حشر زخم لب از مرحبا نه بست
کوزاهدی که بر سر کوی حرام او	از خاک راه عطر کفن بر روانه بست
لعلش سر حکایت بیگانگی کشاد	چشمش ولی در نگه آشنا نه بست
گاهی به نکهتی نفسی راست میکنم	اینهم غنیمت ست که راه صبا نه بست
روی مرا بخون جگر میکند نگار	چشم ترم که پای کسی را حنا نه بست
با آنکه خورد آب ز سر چشمهٔ اثر	از بخت ما شگوفه نخل دعا نه بست
خرم نه که شاد شود خاطر شریف	در خورد کام ما حرفه بد نقش ما نه بست

در نالهٔ حرام ظهوری حریص نیست
وردش حلال باد که دل در دوا نه بست

عیش گنجشک ست میل صید بازش نارسست	با همه افسردگی سوز و گدازش نارسست

از زبان نرم تیر سهم درشتی سر زند / مدعی خویش بر سر نازست نازش نازکست

غمزه در اقلیم جان بیدلان کرد آنچه کرد / این زبان از زخم ترک ترکتازش نازکست

درد بر دارد گر افتد سایهٔ مرهم برو / زخم پیکان خدنگ دلنوازش نازکست

زخمها سر از جگر بر کرده و من بیخبر / آفت انداز نگاه تیغ نازش نازکست

بر زبان ترجمانان حرفهای آشناست / گشته جان گوش استماع حرف رازش نازکست

خلد خلد از سدره طوبی شود در روز جزا / عرض بر محمود بالای ایازش نازکست

گشت محراب ظهوری طاق ابروی کجی / در صف زهاد وسواس نمازش نازکست

راز بر اهل راز مبهم نیست / مهر بر لب زدیم محرم نیست

پای بستی ز عقل باید کرد / چار دیوار عقل محکم نیست

روی پر کرده درد را نازم / عیش را تازه روئی غم نیست

میشود راحت آشنا با مغز / زخم اگر روشناس مرهم نیست

نیست در هیچ بقعه محرابی / که بتعظیم ابروئی خم نیست

تا نگردی علم بمعشوقی / دعوی عاشقی مسلم نیست

هیچ چیزی بغیر او مطلب / هیچ چیزی بغیر او هم نیست

گوئیا وصل طرح سور افکند / که ظهوری حریف ماتم نیست

یک خدنگ جور کو کان غمزه را در کیش نیست / هر چه کیشی چون تو کس از دلبران بدکیش نیست

شور کردی بسکه خندیدی بروی این و آن / شکرت را هیچ حقی بر دهان دلریش نیست

خواجه مینا زد بسیم و زر گدا طبعی بلاست   خواجه آن باشد که در مهر و وفا درویش نیست

هوش و صبر و دین دل در گام اول ماند و بس   هیچکس در راه بیتابی چو من در پیش نیست

عمر رفت و تکیه گاهش بستری دردی نشد   هیچ رحمی این دل آسوده را بر خویش نیست

شادی غم گر ز برایش عمر جاویدان کم ست   امتحان کردیم عشرت چند روزی بیش نیست

باورم افتد ز بس امید اگر گویم بطنز   یار من بی رحم و بد مهر و جفا اندیش نیست

در وطن درد غریبی در ظهوری کار کرد   عاشقانرا هیچکس بیگانه‌تر از خویش نیست

خوشا تنی که شود خاک بر سر کویت   خوشا دلی که زند جوش ز آتش خویت

بلای دوش سری کز هوای تو خالیست   وبال چشم نگاهی که نیست بر رویت

زهی گزیده شکاری که بر جگر دارد   شکاری ز کمانخانهای ابرویت

شمامه در بغل یاسمین که می‌افشاند   نمی دمید صبا بر بهار اگر بویت

جواب صد نگه از یک نگه فرو ریزد   چو بر کرشمه زند نرگس سخنگویت

تو گرم عشوهٔ خود باش نیستم غافل   ز بیم غیر نگه گر نمیکنم سویت

ز من نصیحت اگر نیست خوشنما اما   به بزم غیر تو بس بدنماست پهلویت

عجب که خاک ظهوری بباد برخیزد   بشرط این نفر شاد بر سر کویت

بزهر آلوده هر جا انگبین ست   خنک دارد عجب از یاسمین ست

دل بی کینهٔ خود را بنازم   پی تخم محبت خوش زمین ست

نگاهم کرده بیدار گناهی   که در دست تغافل تیغ کین ست

زرویم گرد حسرت رفتن ای باد — نه کار دست کار آستین ست
برون آمد ز شمشیر که این زخم — که در هر قطرهٔ خون آفرین ست
غمش بر جان خوشحالان حرامست — که وقف خاطر اندوهگین ست
صلای صحبتست آزادگان را — که ما را خاطر آزار چین ست
جگر ریشیم تا با غمزه نیش ست — پریشانیم تا در طره چین ست
که باور میکند از شوخی او — که دائم در دل خلوت نشین ست
بخفاشان چرا باید عبث گفت — که ما را دیدهٔ خورشید بین ست

ظهوری گر نثاری بت ضرورست
بجیب اعتقادم نقد دین ست

گرچه در بزم حجابم قوت گفتار نیست — قصهٔ ناگفته هم در لب اظهار نیست
چشم زخم مرهم از زخم دل من دور باد — وای بر جانی که از تیغ غمی افگار نیست
میهمان گیتی ای دل گوارا باد عیش — خوان عشق هیچکس را این نمک در کار نیست
مرحبا از ناله آغشته در خون میچکد — میشناسد زخم زن کاین ناله آزار نیست
صد شبستان ماه و خورشیدت نمی آید بکار — چشم ما گر در فروغ لاله رخسار نیست
گر همه خضرست کاخ عمرش از هم ریخت ست — مرگهای هر زمان آنرا اگر معمار نیست
از چنین دل بر نگردد کینهٔ طوفان عشق — شستن این گرد کار ابر استغفار نیست
بر ندارد بار نخل بوستان آرزو — آب اگر از جویبار چشم حسرت بار نیست
برهمن را گر بهر صحبت ملامت میکنی — رشتهٔ ایمان ما هم کمتر از زنار نیست

ناز کو در پرده میدارش ظهوری بخت فارست

عشق صیقل میزند آئینه در زنگاریست

صندلیان از تنگدستی حاصل بازار ماست
ای دریغ از کیمیا جان نیم نازی در بهاست

ای خرد بیگانهٔ اسباب تدبیر و صلاح
زود بیرون کش ز دل حکم نگاه آشناست

عشق کو سنگ ملامت پیش طفلان میبرد
باز در کوی بلا دیوانهٔ زنجیر خاست

کو هوس در فکر ماتم باش کز اعجاز حسن
زنده شد عشق هوس کش وقت عرض مدعاست

از برای من چه ایل صرفه جان میکنی
رخنهٔ در کار ایمان هم بکیش ما رواست

تا نسازد کار جا نزا ذوق شکر خنده
از کمال مهربانی زهر چشمی در قفاست

از بلای عافیت وز رنج راحت فارغیم
زخم از مرهم هراسان درد بیزار از دواست

عشق از زهر بلا پر کرد رطلی بس گران
هان ظهوری زهره نازم ساغر مردآزماست

کامی که تلخ گشته از زهر کام ماست
نامی که ننگ دارد از و ننگ نام ماست

هرگز نبوده گوش ملامت باین خروش
در عالم این صدا همه از طرف بام ماست

چون قطعه کرده ایم زبان بیان حال
تاثیر اگر نه جوهر تیغ کلام ماست

پر کرده ایم دامن صبح از شب سیاه
خورشید اگرچه گوی گریبان شام ماست

کو عقل خام از تف تدبیر پر بجوش
صد پختگی فدای تمنای خام ماست

ای باد از خدای بیندیش و برگرد
گرد شمیم طره که حق مشام ماست

الحق که کارهای بد از بخت دیده ام
بر بخت خویش پای زدن التزام ماست

گوئی قفا خورشست ظهوری کجا رویم
بنگر که گنجهای بقا زیر گام ماست

باز غم خنجر خطر برداشت | دل دو نیم از جگر سپر برداشت
گشت بر سینه عرض مخزن داغ | زانچه میخواست بیشتر برداشت
هر سر آه در دل شب غم | پرده از چهرهٔ سحر برداشت
بلبل گلبن فغان و خروش | نغمه در پردهٔ اثر برداشت
نخل بستان عیش بی بر بود | چمن آرای غم تبر برداشت
وقت بر دست و تیغ خوبان کرد | در ازل تن چه بار سر برداشت

خوش ظهوری ز عیش مستغنی ست
قفل از گنج غم مگر برداشت

باز دردی که روح بخش دواست | صد اثر در کمین نالهٔ ماست
قرعهٔ غم بنام دل غلطید | فال چندان زدیم کامرواست
سر فرزانگی لگدکوب ست | باز دیوانه بر سر غوغاست
نام مرهم مبر که الماس ست | زخم ما اینچنین نمک میخواست
ای ملامت ببال در لب طعن | عشق بیتاب و حسن بی پرواست
دو جهان سود رو نما دارد | نیم جانی زیان این سوداست
غالباً زحمتست رسوایی | از نگه کردن نهان پیداست
چشم گو بر مدار از دگران | نه کنم گر غلط نگه با ماست

باش گو مدعی وصال طلب
که ظهوری تمام استغناست

دوش خوش هنگامهٔ گرمی دل دیوانه داشت | شعله‌های شمع انداز پر پروانه داشت

چاشنی میکرد هردم لعل ساقی باده را
پارسائی چشم حسرت بر لب پیمانه داشت

چشم [illegible] آئینه دار نوعروس حسن بود
سنبل درهم زدود مجمر دل شانه داشت

خاطر از ضبط اساس عیش عشرت جمع بود
شعلهٔ غم التفاتی با متاع خانه داشت

آخر عشق از نامسلمانی متاعی منخرید
گوهر ایمان بدست جان پی بیعانه داشت

دیدهٔ بیگانه کی در توتیای خواب بود
آشنائی گوش رغبت بر لب افسانه داشت

چشم شوخی با ظهوری داشت رازی در میان
صبر را بیتابی طاقت عقل را دیوانه داشت

چه باده بود که ساقی بجام مستان ریخت
که سنگ عربده بر شیشه خانهٔ جان ریخت

شکسته بود خدنگ نگه ز شست غرور
که بر جگر مژه های دراز پیکان ریخت

نگاه گوشه نشین سیر بوستانی کرد
گل هزار ارم میشیم از گریبان ریخت

بلای جنبش مژگان کسی چه میدانست
بالتفات دل این تیغ و تیر بر جان ریخت

شگاف میدمد از شاخ و برگ گلبن ما
که بر زمین جگر ابر تیغ باران ریخت

می طرب بچه دشواری بساغر رفت
ز شیشت دست دل هیچکس چه آسان ریخت

کسی حریف ظهوری ست در صبوح مراد
که درد بادهٔ دردی بروی درمان ریخت

آنکه شب بر روز من از شام هجران تو ریخت
آفتاب و مه ز رویت در گریبان تو ریخت

دوش از جوش اسیران طرهٔ خویش بتابت بود
برد دلها را و در چاه زنخدان تو ریخت

نکهت صد باغ نسرین بر دمید از مغز جان
بر دماغ دل هوای شاخ ریحان تو ریخت

کی گذارد خاطر جمع از برای هیچ جمع
زین پریشانی که از زلف پریشان تو ریخت

کعبه کعبه است بحسرت کشتگان دارد بدست
صد حرم را آرزو خون در بیابان تو ریخت

شور بختان را بجام زهر حسرت کام داد
آرزو بخشی که شکر در نمکدان تو ریخت

شایدت روزی بکار آید ظهوری جمع کن
آبروهائی که چشم حسرت افشان تو ریخت

دل از تو هیچو من ای بوالهوس بناز گذشت
ز شکر و شکوه گذشتیم و سوز و ساز گذشت

بهر که همره نشستیم داستان نشنیدیم
سفینه سازی طبع سخن طراز گذشت

نماز صبح بشام سرشک جایز نیست
بسیل گریهٔ شب ما وقت این نماز گذشت

برو حریف دگر جوی در قمار هوس
که بیقراری جان شکیب باز گذشت

به نسبت دگر تمنا بشعله طالع
بحسرت از تو دل آرزو گداز گذشت

ز روز عهد تو صد کوتهی بکام رسید
هزار حیف چه شبهای ما دراز گذشت

بحسن خط مرو از ره نه وقت بیراهیست
براه دوش نیاز از تو بی نیاز گذشت

نگه بغارت دل گو سمند ناز متاز
بچشم گو که هنگام ترکتاز گذشت

متاع قافله سالار عشوه را چه بها
ز شاه راه نگه کاروان ناز گذشت

نماند در دم شمشیر غمزه تیر اسف
جگر شگافی مژگان دشنه ساز گذشت

میان غیر ظهوری تمیز حاجت نیست
ترا چکار باین کار زا متیاز گذشت

ساقی ایام دیگر دور جام از سر گرفت
حرف نقل وصل او را باز در شکر گرفت

دامن باد طرب از چهره گرد غصه رفت
راحت مرهم خراش سینه را در بر گرفت

هر شراره‌ای که تو صد روز میرنید برون
در شبستان تمنا شمع دولت در گرفت

شاه اقبال را پیرایه بخش روزگار ‌ ‌ ‌ از سجود آستانی جبهه در زیور گرفت
نغمهٔ عشرت سری بر کرد از لبهای خشک ‌ ‌ ‌ گریهٔ شادی سراغ دیدهای تر گرفت
دور جامی داد و گاهی چهرهٔ گل رنگ شد ‌ ‌ ‌ بخت روزی کرد کوه غم ز جانها بر گرفت

در نثار خنده لبهای ظهوری غوطه خورد
خاک پای را سرشک شوق در گوهر گرفت

جنبش مژگان دلم را باز در نشتر گرفت ‌ ‌ ‌ زخم آغوشی گشود و سینه را در بر گرفت
کام را تعریف شیرین لعل در شکر نشاند ‌ ‌ ‌ مغز را سودای مشکین طره در عنبر گرفت
اشک در جیب و کنارم طعنه بر اختر شمرد ‌ ‌ ‌ زهر در کام و زبانم نکته بر شکر گرفت
آتشی بال و پر پروانه جانها نوخت ‌ ‌ ‌ در سمندر شعلها از تاب خاکستر گرفت
چشم ساقی عشوهٔ بر توبه تقوی گماشت ‌ ‌ ‌ دست مستی دامن زلف شکن پرور گرفت
بر کناری دل بیک پیمانه مست افتاده بود ‌ ‌ ‌ در میان بیخودی پیمانهٔ دیگر گرفت
شعلهٔ خاشاک صبر و طاقت از گردون گذشت ‌ ‌ ‌ دود میکدهٔ آتشی در کورهٔ دل در گرفت
ای خوشا رندی که شد چندانکه کامش تلختر ‌ ‌ ‌ زهر غم از ساغر ایام شیرین تر گرفت

گر ظهوری خود ز تاب درد کاهی شد چه شد
کوه را امیدش از بس فربهی لاغر گرفت

آنجا که حکم شحنهٔ دیوان غیرتست ‌ ‌ ‌ بس آرزوی کشته که بر دوش حیرتست
ای دیده منع گریه بیجا بود به پیش ازین ‌ ‌ ‌ رنگین شدست شکوه و بار رخصتست
از جویبار خنجر کین آب میخورد ‌ ‌ ‌ رگهای دل که ریشهٔ نخل محبتست
ره گم نکرد ناقه و گلگون فرو نماند ‌ ‌ ‌ وصلی نبوده می شنوی اینجا مسافتست

زنجیر مهر پای من ای پندگو مساز
عاقلیست از برای اثر جنون ضرورتست

از بس غرور غمزه بخنجر نبرد دست
خود بر شگاف زد جگر ما چه منتست

مردیم و یک نگاه به پرسش قدم نزد
صد جان فدای چشم تو خوش بیمروتست

توقعی دگر نماند ظهوری وصال کو
تا کی خورم فریب که موقوف فرصتست

تلخی کام ز کم حرفی شیرین دهنیست
غبار در پیرهن از حسرت گل پیرهنیست

نغمه سنجی نکند بر گل بستان جهان
بلبل شوریده ما بلبل طرف چمنیست

درد در سینه حرامست بر و لذت غم
هر که در آرزوی غمزهٔ خنجر فگنیست

پندگو باز کمین گاه نصیحت برخیز
که زبان من غارت زده بی سخنیست

بهر پروانه رود دود بهوا از سر شمع
نیک چون در نگری هر صنمی برهمنیست

آنکه در زیر سر پادشهان خاره نهد
بر فراش غم هم بستری خاره کنیست

محرم حجله عیشست خوشا یاری بخت
سینهٔ زخم تو بر سینهٔ خونین کفنیست

چه بلا ذوق که در عشق و غریبی بودست
خاک غربت بسر غربت هر جا وطنیست

گرچه خوبان خراسان نمک مشهورند
رفته بیرون سرم شور ملاحت دکنیست

عهد و پیمان ظهوری بدرستی مثلست
چه دهم شرح که کارش بچه پیمان شکنیست

دوش آن بی صبر خود رنجید و رنجیدن نداشت
بی زبانی عذرها میگفت و شنیدن نداشت

در دم تیغ تغافل زخم بی پیمانه ریخت
معجز میزد و دست و پای چند نادیدن نداشت

گر اسیر حلقهٔ کاکل گفته باشم خویش را
گفته باشم انقدر بر خویش پیچیدن نداشت

در محفل لطف پنهان گشت رسوا آمدکی / اندکی از مدعی ترسید و پرسیدن نداشت

خویش بساط ناز در بازار عجزم چیده بود / باز خواهد چیدنی تقریب برچیدن نداشت

پیش مرگ رشک مرگ درد هجران درد اندکست / دل فریبم داد گرد وصل گردیدن نداشت

دهشت سر دزدیدنی از پیش شمشیر جفا / وقت دامن برزدن از غیر پرسیدن نداشت

با وجود لاغری یا من از و فربه ترم / ذوق بیجا بود صید تازه تا زیدن نداشت

از برای رشک غیرت در نگه چیده بود / غیرتت نازم ظهوری غیر با دیدن نداشت

با آنکه دل از غنچه بیداد دو نیم ست / با نیک و بدم ساخته یک روی علیم ست

خوش ناله زاری ز تو سر منزل ایدل / هشیار دل سنگدلان سخت رحیم ست

تا نکهت چینی سمن از مغز دماند / سر غنچه عجز من و دامان نسیم ست

راحت طلبی طور قلندر صفتان نیست / در تکیه دل داغ جفای تو مقیم ست

امید که نزدیک به دوری نشود کس / در هجر تو امید جگر کاه چه بیم ست

امروز نه نزد عشق سنان بر جگر من / این زخم که شد از نمک تازه قدیم ست

بر شیره جان ریخته شیرینی تلخی / آن زهر که در گوشه ابروی ضنیم ست

ای بخت رهی رشد چه بیهوده نشینی / برخیز که در بزم طرب غیر ندیم ست

مشکل که کند کار دری کسوت و دم / بختی که شبش شقه از تیره گلیم ست

از رحمت ما دریا یام چه گوییم / گویا که زبی رحمیش امید یتیم ست

بی عشق ظهوری نتوانم نفسی زد / صد شکر کنم هر نفسی طبع لئیم ست

لطف و بیداد هر دو مطلوبست / خوب هر چیز میکند خوبست

کو جفا و ستم ز حد مے بر / چاره جز صبر چیست محبوبست

ذوق خود کرده گوش از قاصد / دیده بر اشک شوق مکتوبست

ذره صبر در جبلۀ ما / کوله بار هزار ایوبست

کس مبینا دهجر یوسف خویش / نیل رنجی ز اشک یعقوبست

ترکتازی نگاه و غمزه هنوز / خیل صبر و شکیب مغلوبست

میکند ذوق خاک روبۀ صبر / آه در صحن سینه جاروبست

سخن بوسه طرح خواهد شد / هوس ما هنوز محجوبست

دل ظهوری ز عافیت بر کن / که جهان از غمش پر آشوبست

در تاب قد تست صنوبر درین چه بحث / بی آب خار قست گل تر درین چه بحث

نخل نمای واعظان شده از سدره خوش بلند / با قامت تو نیست برابر درین چه بحث

آنجا که غمزه تو کند کاوکاو جان / کند ست تیزی دم خنجر درین چه بحث

هر روز میدهد ز تو اعجاز عشق تو / از مهر داغ سینه دیگر درین چه بحث

زهرت که حسرتیست از و کام عالمے / لذت کرم نموده بشکر درین چه بحث

از چشمه سراب بیابان حسن تو / شوینده روی زمزم و کوثر درین چه بحث

در حشرگاه کو تیغ خواهد ببادرفت / هنگامهای عرصه محشر درین چه بحث

از تیشۀ ملامت عشق تو گشته ریش / پای سلامت بت و بتگر درین چه بحث

از سر قدم نهاده ظهوری بدشت عشق

مجنون نکرده بود چنین سیر درین چه شب

چه جفاها که ز اغیار کشیدیم عبث — زان ننالیم چه از یار کشیدیم عبث
بار رشک است گران کوه کمر میبازد — دوش طاقت تو این بار کشیدیم عبث
آخر افتاد قبول آنچه ادیبان گفتند — روز اول دم انکار کشیدیم عبث
از دل ریش که از برگ گل آزرده شود — نوک خار از گل بیخار کشیدیم عبث
چنگ درد از نفس دلشدگان باز نداشت — نغمهٔ ناله درین تار کشیدیم عبث
بر شکر خند کسی گریه نکردیم نثار — منتِ چشم گهربار کشیدیم عبث
کس نپرسید ز ما عشق چه عاشق که — سالها زحمتِ این کار کشیدیم عبث
عاشقانرا نه بکفر است تعلق نه بدین — تهمتِ سبحه و زنار کشیدیم عبث

مرهم مرحمت او به ظهوری نرسید
زخمها در دل افگار کشیدیم عبث

دگر خوش بدگمانی چیست باعث — سراسر امتحانی چیست باعث
چه میخوانی دگر از بی زبانان — بیا گو همزبانی چیست باعث
نمیخواهد دگر مارا دلت هیچ — همه از دیگرانی چیست باعث
بر آن کو کز دو عالم دست افشاند — دگر دامن فشانی چیست باعث
دو روزی اینچنین گردیده بودی — چرا باز آنچنانی چیست باعث
در انشای محبت نامه بودی — نیاوردی بعنوان چیست باعث

ترا هم نیست تقصیری ظهوری
بعشکر ترجمانی چیست باعث

زندانیم طرف گلستان چه احتیاج
پروای سر نمانده بسامان چه احتیاج

در راحتیم زخم بمرهم که میدهد
مغز دو هست درد و درمان چه احتیاج

بیرون نهاده دل قدم از دیر یاو من
در کعبه ایم طی بیابان چه احتیاج

افتاده خون بجوش بس است این نگاه گرم
رسوا شدیم عشوه پنهان چه احتیاج

خوناب کشتگان تو اکسیر زندگیست
تیغ تو هست چشمه حیوان چه احتیاج

سر از شگاف سینه بر آورده چاک دل
خنجر گذاری صف مژگان چه احتیاج

دامان طره تو ختن بر جهان فشاند
بگشای تکمه عطر گریبان چه احتیاج

دل جمعدار صید تو در خلد صید قست
این جلوه های زلف پریشان چه احتیاج

آه تو دسته گشته ظهوری ز کاکلی
دیگر ترا بسنبل و ریحان چه احتیاج

شود شیرین ترا از شهد و شکر خرج
سخن چندانکه سازد تلخ تر خرج

هجوم رگ ببین بر غمزه هر سوی
شود هر روز چندین نیشتر خرج

عجب گر نقش وهمت باز گیرد
کند طاوس اگر صد بال و پر خرج

چه سیرتها که بر دل جمع بندم
کنم چون در تماشایت نظر خرج

جگر را تیغ غیرت قیمه سازد
ازان زخمی که سازد در سپر خرج

بقربان آورم هر روز عیدی
که دارد از شهیدان اینقدر خرج

برایش از خدا صد بال خواهم
کند هر پر که مرغ نامه بر خرج

بر آرم گرد از جیحون اگر آب
کنم در شستن دامان تر خرج

نیاز عیب جویانست درکار
اگر گاهی کنم ناز هنر خرج

ز کسوتخانهٔ فقرست تشریف | کنم ابره بجای آستر خرج
تو دانی داد کار گریه را رنگ | تو دانی کرد اگر بخت جگر خرج
بکن نعلین ره اهش را برابر | که شاهان را شود تاج و کمر خرج

قرار خاک لیسی ده ظهوری
نخواهم کرد آب روی دگر خرج

نم نمانده ست در جگر چه علاج | خشک گردید چشم تر چه علاج
پرتو روز وصل پیدا نیست | شب ما ماند بی سحر چه علاج
شهر پر نغمهٔ ملامت ماست | نخیر آهنگ دشت و در چه علاج
با چنین عشق و حسن ما و ترا | جز مراعات یکدگر چه علاج
درد اظهار در دمیکشدم | گشته بیچاره چاره گر چه علاج
چند در کورهٔ هوس جوشم | میشود خام خامتر چه علاج
عرض حال از سخن نمی آید | بسته بیماره نظر چه علاج
برخ غیر باز شد در وصل | آستان بوسی دگر چه علاج

مایهٔ صبر خویش تنگ گردید
ای ظهوری بجز سفر چه علاج

ای بروی تو هر نظر محتاج | وی ببوی تو مشک تر محتاج
گشت مستغنی از فراغ دو کون | تا بداغ تو شد جگر محتاج
استخوانهای سالکان نگذاشت | رهروان را براهبر محتاج
شب روشندلان ضیا شد | بضیا کاری سحر محتاج

در تمنای حلقهٔ دامت
شاهبازان ببال و پر محتاج

شده از التفات و دشنامیست
بدعاهای من اثر محتاج

صندل چاره گشته لای سپیست
گشته تقوی بدرد سر محتاج

آن همه عشق و این همه خوبی
کرده ما را بیکدگر محتاج

نیست آشنایه عشق را این بار
که ظهوری شود دگر محتاج

گر گویم آهنی دلی ای سیمتن مرنج
تلخست حرفهای تو شیرین دهن مرنج

گر دیده چو سرو قباپوش دیگران
گر عاشقان درند زهم پیرهن مرنج

بیدل ز رشک گشته اگر سینه شکیب
در دم زنیش غمزه خنجر فگن مرنج

شهد نصیحتت چو نیفتاد سودمند
زهری بهل ترا و اگر از سخن مرنج

خود خوانده چو بوالهوسان را بباغ وصل
دستی اگر برند به سیب ذقن مرنج

از حرف امتیاز تو خود میشوم خجل
پیشت برابرست همای و زغن مرنج

دشمن فریب خورده عهد درست نیست
خوب است از ظهوری پیمان شکن مرنج

روی تو از ماه ستاند خراج
موی تو بر مشک نهادست باج

گرمی بازار غمت داده است
آه جگر سوختگان را رواج

عشق که در کون و مکان حاکمست
از ده معمور نه گیرد خراج

عاشق و تسلیم و قبول و رضا
زاهد و انکار و عنا و لجاج

ذوق نیابند دگرگون کسی
نازکی نیست اگر در مزاج

دل زده شد باز ز سودای درد — برنخورد دگر بنیان علاج

شام ظهوری ز رخت صبح شد
نیست شبم را بسحر احتیاج

ای غافل از شکفتگی نوبهار صبح — پرگل نشد ز اشک تو جیب و کنار صبح
با بخت خویش خواب بدعوی چه میکنی — روی نشست خواب تو از جویبار صبح
شرمندهٔ فسرده دلیهای خویش باش — زشکست رشک از جگر داغدار صبح
سنبل عبث دمیده از مرغزار شب — آه از رمیدن تو نگشتی شکار صبح
یک شب نکرده پهن نگاه تو دامنی — نور رسته ز برگ و بر شاخسار صبح
از شستهٔ شوی عشق صفا کاری نشد — این سینه چو شام نیاید بکار صبح

خامی هنوز خام ظهوری نفس مزن
لختی بجوشش بر نفس شعله بار صبح

جان بر لبم از زبان ناصح — پیش که برم فغان ناصح
خون کرد دلم بمهربانی — داد از دل مهربان ناصح
یک نکتهٔ دلنشین ندارد — سر تا سر داستان ناصح
کو دار بلا نمیتوان رفت — در چاه بریسمان ناصح
خوش آنکه چو کار بی کشادم — در بند فتد زبان ناصح
بازار جنون من گر این ست — برچیده شود دکان ناصح
این خاک که سر بجیب من کرد — در بخیه کشد دهان ناصح

لمان غاشیه داری ظهوری

تا باززنی عنان ناصح

خواهم غم چشم تر دهم شرح — چون دجله گریه سر دهم شرح

از تشنه لبان دشت هجرم — تفسیدگی جگر دهم شرح

پروانهٔ شمع اشتیاقم — افسانهٔ بال و پر دهم شرح

بر دوش دلست کوه دوری — فرسودگی کمر دهم شرح

دلها همه شرحه شرحه گردد — حال دل ریش اگر دهم شرح

بیش از سخنست داستانم — خاموش شوم مگر دهم شرح

از مهر و وفا مگو ظهوری
عیبست که این هنر دهم شرح

تنگ ظرفی که نه مستست باندازهٔ صبح — بی اصولی که نه رقصد بسر آوازهٔ صبح

طرهٔ شام نداری تبت آه بخور — گونهٔ آل ضرورست پی غازهٔ صبح

درهم اوراق شب و روز نمی‌ریخت بحشر — آه من میشد اگر رشتهٔ شیرازهٔ صبح

شیشه‌های فلک از باده تهی گردیدست — کنم از جرعهٔ خود چاره خمیازهٔ صبح

میکشد محمل ناز تو همانا کز شوق — کف مستی ز دهن ریخته جمازهٔ صبح

اشکها طرز سراسر روی آموخته‌ام — گریه بو سیر خیابان تر و تازهٔ صبح

خاکساران ترا آه ز دل رفته غبار — دعوی زندگی سینه چه اندازهٔ صبح

غمزه و فتنه گرانند از شب چون دارد — سر خورشید بیاویز ز دروازهٔ صبح

مست ترباش ظهوری چو رسی تا ساقی
از صبوح تو بلندست خوش آوازهٔ صبح

دیگر آمد نگاه بر سر صلح
بسر انگشت ناز زد در صلح
جنگ برخاست از مقابل جنگ
صلح بنشست در برابر صلح
برلب جنگ ریخت غصه فرو
اشک شادی ز دیدهٔ تر صلح
رفت بیرون غبار غم از مغز
عیش سرشار داد ساغر صلح
زنگ رنجش غبار آئینه نیست
چشم امید دیده جوهر صلح
زهر قهر نگاه برطرف است
آرزو نخبش کرد شکر صلح

با چرا واکشید از ره جنگ
باظهوری نبارد از سر صلح

شد عیان از رخش نشانهٔ صلح
زد عتابش در بهانهٔ صلح
پرس پرسان ز کوچهٔ رنجش
یار آورده سوی بخانهٔ صلح
گشت موقوف جنگ دیدهٔ خواب
خواند آسودگی فسانهٔ صلح
قدر انداز بخت و طالع زد
تیر تدبیر بر نشانهٔ صلح
جیب طاقت تهی شد اما هست
عشوه را دست در خزانهٔ صلح
شاهباز نگاه را نازم
بال واکرد در آشیانهٔ صلح
جنگ او را بهانه چون نیست
برساند خدا بهانهٔ صلح

زد ظهوری بجنگ اهل زبان
نیست چون این زمان زمانهٔ صلح

سرمست تا بلب چو رساند شراب تلخ
از سینهای سوخته خواهد کباب تلخ
تنگ شکر اگر نگشاید بر سوال
کی بشنوند از آن لب شیرین جواب تلخ

آورده آنکه دولت بیدار را نخست … ز قصت از فسانه نه هر شب بخواب تلخ

هر شور بخت را بشکر خنده او چکار … با زهر چشم ساخته ایم و عتاب تلخ

واعظ فسانهای تو شیرین نمیشود … تا تر نمیشود لب خشکت ز آب تلخ

با آفتاب جام بگلگشت شب خرام … بی ساقیان چه ذوق ازین ماهتاب تلخ

زاهد چه شور کرد ظهوری بجو و نماز … شیرین تر از تو کس نکشیده شراب تلخ

شد براهش قدم ما گستاخ … بیم سر هست که شد پا گستاخ

سر و قدان نتوانند کشید … آه ازان قامت رعنا گستاخ

گو مسیحا بادب نبض بگیر … گشته در دم بدوا گستاخ

عشق کو تا لب تهدید گزد … شده اند اهل تمنا گستاخ

چشمک عشوهٔ پنهانی کرد … چشم ما را بتماشا گستاخ

آرزو بر سر شوخیست مگر … گشته با وعده تقاضا گستاخ

حسن یوسف سر بیباکی داشت … شد چنان عشق زلیخا گستاخ

وامق و عذر که آهش افگند … پنجه در طرهٔ عذرا گستاخ

ندهی داد ظهوری امروز … نزند داد تو فردا گستاخ

عشق میخواهد نمک بی شور سودائی مباد … چشم زخم این هنر عیب شکیبائی مباد

باد فرصت شوق را در بی محابا بست کار … کار ضایع کردهٔ صبر مدارائی مباد

مدعی را نشار بیجا صلی حاصل نشد … باده پیمائی ازو در باده پیمائی مباد

اشک غمم آن به که دل الماس پیش غم شود
بخیه بر رو می فتد در چهره اندائی مباد

در شط می همت ساقی را نمازی گشت رخت
شسته شوی تو به ام در دمی آلائی مباد

سینه استقبال داغی کرده کو خامی برد
شعله را با دود آهم دوش همتائی مباد

کشته حرفی ز لعلش هر طرف صد زنده دل
از برای مرده جانان در مسیحائی مباد

باد طالع پرده گو بردار از رخسار او
چشم بندی چون حیا خصم تماشائی مباد

آرزو خوش گرم آئین بندی دل گشته است
جز بداغ حسرتم در سینه آرائی مباد

چرخ در گرداب ساحل بست شوید از جنا
هیچ بیدل در فراق از گریه دریائی مبا

مغتنم دانم اجل گر همنشین من شود
چون ظهوری دیگری در کنج تنهائی مبا

لبم دنبال حرف این و آن بیهوده چند افتد
نشد روزی که روزی از خموشی بهره مند افتد

اگر بر بد نگار خود بسوزانم سپند اولی
که میترسم سپند از طالع من در گزند افتد

زهی حسرت اگر کاری نسازد عمر ازین تلخی
که از زهر خند من لبی در نوشخند افتد

نگاهی در کمین دارم ز آهو چشم صیادی
که بر نخچیرش از هر رگ گرفت همد کمند افتد

نمیسوزم ز رشک مدعی افسرده میجوشد
دل خون گرم میباید که داغش را پسند افتد

ادب ندهد بدست من عنان جیب و مالیدن
ز شمشیرش سرم روزی که در پای سمند افتد

چه حاصل از تماشا از نظر هنگامه بندیها
نسازد خیرگی کاری حیا چون چشم بند افتد

ظهوری خویش را از پایهٔ پستی برون آور
نمی نالد کس از گردون اگر همت بلند افتد

قسمم بوصل که حرفش چو در میان آمد
بفال شوق غمم هجر را گران آمد

قسم بسوز دل تفته که همچون شمع / بشرح داغ جگر جمله تن زبان آمد
قسم بصید فگن غمزهٔ کمان کشی / که آه از روش تیر بر نشان آمد
قسم بقبضهٔ رنگین زرد رخساری / که گونه دار تراشکش ز ارغوان آمد
قسم بسوخته جانی که بر رهِ قاصد / تمام دیده شد از داغ دیدبان آمد
قسم بسنبل مویی که گشت پر نکهت / شمیم زو چو نسیمش ببوستان آمد
قسم بسرو تنِ آرزوی حسرتیان / که در بهار تبر خوردهٔ خزان آمد
قسم بآتش دوری که کرد هر جا دود / ببر فروختنش هیزم استخوان آمد
قسم بجان تو و جان هر که زندهٔ تست / که بی رخ تو ظهوری ز جان بجان آمد

بیدلان در تن از تو جان چیدند / بی غمت در نفس فغان چیدند
نافه از بوی مویت آگندند / رنگ رویت در ارغوان چیدند
مژه های دراز دشنه گذار / چه خلشها که در سنان چیدند
ای خوشا گفتگوی خاموشان / همه حرف تو در زبان چیدند
لجه را در کنار کی گنجد / قطره را آنچه در میان چیدند
بطواف درِ تو بیداران / خواب در چشم پاسبان چیدند
کوه را از امانت غمِ تو / بصدا در دل الامان چیدند
شعله خوارانِ اخگرِ داغت / مغز راحت در استخوان چیدند
شهسواران تفته دشت طلب / گرمی برق در عنان چیدند
بدکانداری متاع غمت / یک جهان سود در دکان چیدند

از ظهوری نغان نیم شبی
در دم مرغ صبح خوان چیدند

در حق دلدادگان آن دلربا تقصیر کرد
در وفا سعیش چه پرسی در جفا تقصیر کرد

از شکیب و طاقت و دین و دل و صبر و قرار
خواستم بیگانه باشم آشنا تقصیر کرد

آرزوی توتیا در دیده گریان شکست
سست تر جنبید از بختم صبا تقصیر کرد

شوکت دردش فزونست از فغان چهای
بلبل از بی برگی خود در نوا تقصیر کرد

کحل حیرت کرده خوش تر با نیایش تیز بین
ره چه دید آنکس که در کسب جلا تقصیر کرد

تشنگی را تر زبان دارد دهان شکرخند
ابر رحمت گرچه در کار گیا تقصیر کرد

دام هیبا لیست کرد از گرمی خوبان سینها
دل نکرد از مهر داغش فکر جا تقصیر کرد

در زبان زخمیانش حرف مرهم کشته شد
هر که با دردش نفس زد از دوا تقصیر کرد

جان نمرد از آرزوی وصل در هجر و کنون
در زبان ماندست عذرش بیوفا تقصیر کرد

آنکه زبان لبها بدشنامی نگردید عزیز
نیست جرم از ظهوری در دعا تقصیر کرد

ظلمست نهان طره که محتاج جبین شد
بودش چه قدر چین همه تحویل جبین شد

مشکل کسی هم از عهدهٔ خصمی بدر آید
آن مهر و محبت همه همسری کین شد

هرگه چه لب خنده دگر راه نینداخت
تا خانهٔ چشمم ز غمت گریه نشین شد

از رشک چرا مضطرب خوبی نکنم مهر
آن صبر دل غمزده را نقش نگین شد

میگفت صبا حرفی ازان طره پرچین
سنبل ز شمیم نفسش غالیه چین شد

چون سبو اگر سجده بر دیده عجبی نیست
از بسکه جبین بر سر آن کوی زمین شد

نخشتهٔ لذت شد اگر مغز اگر پوست   تا گریه ازان خندهٔ شیرین نمکین شد
هر قطرهٔ خونم شده گنجینهٔ رحمت   در سینهٔ صد چاک ز بس داغ زمین شد

میزن بدل جمع ظهوری در نسبت
از زلف پریشان که حال تو چنین شد

اگر ز نالهٔ ما گرمی اثر نپذیرد   سمندرست اگر مرغ نامه بر نپذیرد
فراق سخت کمانست چه دست بالائیست   کدام تیر گشاید که از سپر نپذیرد
قلم بشرح محبت دروغ پروازست   ببال شوق رقم گر ز نامه بر نپذیرد
ز موجهای خبر گوش تشنه گردد   اگر برای تسلیش چشم تر نپذیرد
بزر اگرچه همه کار بر کند رنگی   ز کار خویش نگویم که رنگ زر نپذیرد
ودیده چشم مباش ز نگاه برپا دوز   ز خیرگیست بشمشیر رشک سر نپذیرد
عجب که غمزه بخون تو خنجر آلاید   ترا که رگ تمنای نیشتر نپذیرد
کجا چراغ نهد داغ سینه افروزست   که گرد آن همه پروانه جگر نپذیرد
چه تلخی لکنت ای ز غمزه شیرین تر   بزهر چشم مگس هرگز از شکر نپذیرد

توجه تو ظهوری بلند میباید
همای ذرهٔ همت ببال و پر نپذیرد

مگو با گدا شاه مشکل نشیند   ز جان بگذر آسان که در دل نشیند
صفا کاری چون نکردی که حکمت   در آئینهٔ تیغ قاتل نشیند
بهانگیز از راه شبگیر گردی   که بر جبههٔ صبح منزل نشیند
طرب کن سراپای باغ و بهاری   غمش را اگر دولت دل نشیند

تغافل نگاه ست از خویش مپرس — که صیاد آگاه غافل نشیند
تاب از همه روی بر خیز از خود — چو خواهی خیالش بقابل نشیند
مبیناد کس شعله دریای هجران — که کشتی بگرداب بساحل نشیند
تفِ شعله مهر در آب و خاکم — نشسته ست چون نم که در گل نشیند

منبع نظر بازی او خود ظهوری
بخلوتگه وصل حائل نشیند

ز پا افتاده او بر سر افتد — اگر صد بار برخیزد دیگر افتد
بدر ریزی بدامان بخیه در جیب — اگر جیب تو با چاکش در افتد
چه شیرین ست تلخش باد روزی — که کام از زهر او در شکر افتد
نیم گر لائق فتراک شاهم — که زخم صید فربه لاغر افتد
بدانی راحت سختی کشیدن — اگر خاطر ز گل نازک تر افتد
امید خنده بر چین از لب خشک — که مهر گریه بر چشم تر افتد
بباد دامن هر خس نمیرد — چراغ ما که با صرصر در افتد
تبر از هجر هم هجر ست آری — بر افتد یا رب از عالم بر افتد
بدانی راحت سختی کشیدن — اگر خاطر ز گل نازکتر افتد

ظهوری جنبش مژگان ندیدی
که رگ در پیچ و تاب نشتر افتد

هوسناکانه بزمی گاهی از پروانه میسازد — برایش عشق از فانوس حسن تخانه میسازد
بصدای عیش زور مستی غم بر بیتابی — حریف باده این بزم غم پیمانه میسازد

سر ژولیده مویان کی بغمخواران فرود آید
که عشق از خار بن در کوه صحرا شانه میسازد

بنا بر هم زند و کاکل از مجنون دهشت کارم
که تاثیرش غم زنجیر را دیوانه میسازد

کند تا خواب شیرین تلخ بر چشم افسانه پرداز
حدیث تلخکامیهای ما افسانه میسازد

ندارد عشق ما دام آه بی پیغم نمی افتد
شود صهبا کسی کز اشک رنگین پیمانه میسازد

نمی گشته طرز دیگران در عشقبازیها
ظهوری ذوق دارد آشنا بیگانه میسازد

شوریده صبر و زار نهان سر بلا فتاد
خاطر درین خیال وصال از کجا فتاد

زرین کنید سوزن خود را رفوگران
از شوق شاه چاک بجیب گدا فتاد

در صید وصل ناوک تدبیر عاشقان
با آنهمه ملاحظه آخر خطا فتاد

یک آرزو نماند که حسرت نکردمش
صد عافیت ز پهلوی من در بلا فتاد

دل در ره امید جهان پیش میدوید
برگشت روزگار و چنین در قفا فتاد

دیگر شدست طبع جوان در زمان ما
فصل بهار و بلبل زار از نوا فتاد

کاهی شدیم شکر که تقصیر ما نبود
با کاه چون معامله کهربا فتاد

روئی اگر دهند سخن روی میدهد
ملزم شدیم کار بچون و چرا فتاد

مردم ز شوق نامه و پیغام ای صبا
هان دستگیری که ظهوری ز پا فتاد

نخواهد شمع در فانوس نیب انجمن باشد
ولی خواهد که با پروانه در یک پیرهن باشد

زرو دل بچشم خلق باشد تلخ پنداری
اگر شیرین در آغوش خراب کوهکن باشد

نگه کز چشم من روید ز تاریکی لبش خط شد
ز تلخی پوست اندازد سخن کز کام من باشد

بحمد الله که گشتم از غریبان یار او — نمیخواهم که دشمن از غم غریبان من باشد

نمی افتد کلید هر سخن بر گنج بازاری — خریداران ترا باید که قفلی بر دهن باشد

کسی در شکوهٔ سخت نگون همین نمی افتد — که دل را پای لغزی بر لب چاه ذقن باشد

معطر دار هر سو هر گلی عیدی نوروزی — بهر جنبی ترا باید گذاری بر چمن باشد

زبان وزد ندارد حرف لطافت نازک اندامان — حدیثی در قفا گفتست پیش نسترن باشد

شنیدن عاشق گفتن نشد حال ظهوری را — بیارایم اگر پیش تو یارای سخن باشد

دل ز یاد بهشت بو دارد + — که نگار بهشت رو دارد

عافیت را حیان بگوشه کنند — هر که این چشم فتنه خو دارد

بدل سخت جان خود نازم — ناز کیمیای خوی او دارد

تا کس در کوی بیکسان گردد — چه قدر بیکسی غلو دارد

ناصح آن چاک جیب دیده مگر — که لب پند در رفو دارد

غیر را سیر باغ و داغ حرام — چشم رنگ و دماغ بو دارد

بکنار شط شراب زدیم — خرقهٔ زهد شست و شو دارد

دل بر آورد داغ حسرت کرد — یک جهان داغ آرزو دارد

چشم بر پشت پای دوخته ام — نگهم گریه در گلو دارد

نتوان کرد مدعا با ستی — تا نفس تار گفتگو دارد

عشق نیشی تر ز ظهوری را — که فسون درد او فزون دارد

کار نفس از دعا برآمد
خوش آه چه دعا برآمد

بر رنج دوای راحت افتی
بر درد ز دم دوا برآمد

دشمن ننهند دوستان را
بیگانه که آشنا برآمد

یک داغ تو تخم کشت در دل
از سینه هزار جا برآمد

پای بجفا فشرده خوش وقت
صبر همه بیوفا برآمد

بر بوی تو خویش را صبا دوخت
پیراهن گل قبا برآمد

گلگونی غنچه‌ها ننازم
خون دل ما حنا برآمد

بی فاخته ماند سرو در باغ
زین سرو که از سرا برآمد

مه روی ازین فزون محالست
خورشید کم از سها برآمد

دستی ته بار غم کشیدیم
بشکست کمر صدا برآمد

با عشق صلاح بین ظهوری
تدبیر خرد خطا برآمد

آنکه بهرت نظیر می آرد
هم ترا در ضمیر می آرد

همه شیر افگنان آهو رم
ترک چشمت اسیر می آرد

قدر انداز فتنه را نازم
از نگاه تو تیر می آرد

وصل گل زند گره بلبل
ناسخنی از صفیر می آرد

سینه گیرائی دمی دارد
نفس ناله گیر می آرد

خواهم اندوز عافیت تا روز
همه شب آه قیر می آرد

شاه داغی گزیده سینهٔ ما
کز جگر تا سریر می آرد

فقر در دیده ها سے مایه وران | هر چه جز حق حقیر مے آرد

مغز مے پرورم ظهوری را
باد کوئے عبیر مے آرد

روندگان نظری ز تشنگان دارند | کامید مهر ز دلکشاده بستگان دارند
درنگ گرم روان تازیانه قربت است | زوال سخت روی پی گسستگان دارند
قرار و عهد قراری ز بیقرار است | دل درست همان از شکستگان دارند
روند گمشدگان رهست تا در منزل | که فرق سر قدم پی خجستگان دارند
کدام کارگه بی برگیست سامانش | چه شعلهاست که از خویش رستگان دارند
ز آفتاب جهالت لطافت دیده شود | نگاه تیز سے به چشم بستگان دارند
که حال شیفته حالان به پرتوی گفت | کم هیچ تاب ز آتش نشستگان دارند

ببیش دهر ظهوری چه خوش گرفتاری
چه دانه دشمنی از دام جستگان دارند

عجب که عکس شان باهم در افتند | نگه باهم برای غم در افتند
دمی با بیت خورد از مهر کیش | چه محرومان که با محرم در افتند
فلک خواهد که با او در ستیزم | ولی با کم فرزندان کم در افتند
چه راحتها که ریزد سینه برهم | جراحتها که با مرهم در افتند
سیرابی رسد لب تشنگان را | اگر با کوثر و زمزم در افتند
بزور مستی جام غم او | گدا عیشان بعیش جم در افتند
چه غم شرمندگان ز ستم انیست | که غمها با دل خرم در افتند

وصلی دارم که خوبان بپرارو | که تقسیم دل با هم در افتند

ظهوری عاشقانرا عالمی هست
کجا با مردم عالم در افتند

بهو جیبش چمن نسرین ندارد | ببین اشکم فلک پروین ندارد
زچشم تر کشم صد گریهٔ تلخ | لبش یک خندهٔ شیرین ندارد
برای دوست لطف و مهربانی | برای خصم خشم و کین ندارد
چنین مشاطگی هرگز که کرده است | نگاهم طالع تحسین ندارد
چرا پرویز را آورده در شور | اگر با کوهکن شیرین ندارد
نخواهد بود ذوق صلح درجنگ | زجنگ ابروی حوران چین ندارد
بجنس چینی گرفتن جا درین کوی | گلستان ارم گلچین ندارد
همان بطیبا قتیها آرزو موم | دل من طاقت تسکین ندارد
که بستر گستر دهر اسیری | که عجز بازوی خود بالین ندارد

ظهوری در غریبی گرد شاد است
که مرگش خاطر غمگین ندارد

چه خوش باشد که از تاریک جانی سینه برگردد | تباید صورت معشوقیم آئینه برگردد
بزیورهای فقر باطنی ظاهر بیارایم | بآبادی کشد ویرانیم گنجینه برگردد
بتعریف بلندیهای پستان خطبه خوانم | اگر از منبر گردون گردان زینه برگردد
نگردم گرد شرح نازکیهای خشن پوشان | رود دیبا نگردد از خرقهٔ پشمینه برگردد
زسودای محبت سود ارباب محبت را | زبان کینه هم آخر باهل کینه برگردد

کند پر صبح شنبه سال و ماه می پرستان را	به قلقلهای ساقی گر شب آدینه برگردد
چه باک گر بدیشکر بکام تلخ چاشنی گیران	معاذالله اگر زهری تو از لوزینه برگردد

ظهوری در طریق کامرانی نعل وارون زن
بعیش تازه افتی گر غم دیرینه برگردد

لاله از شرم چهره رنگ نهاد	شکر از شور خنده تنگ نهاد
هر کجا وعدهٔ دوستی داد	دایه در جیب صد درنگ نهاد
روزگارست پیرو خوبیت	صلح را پیشکار جنگ نهاد
در فراخی نگنجد آنچه فراق	بی تو در سینهای تنگ نهاد
پردهٔ دردرا بهم ندرد	در جگر زور ناله چنگ نهاد
عشق هر جا که شد تجلی سنج	تبراز و ز طور سنگ نهاد
بار درد و خمیده پشتی ما	نالها در نهاد چنگ نهاد
صیقل گریه را بکار برد	هر که آئینه بزنگ نهاد

از ظهوری زیاده زین مطلب
شرم ناموس و نام تنگ نهاد

آن گنج بجویم که بویرانه درآید	وان خواب نخواهم که بافسانه درآید
انیست اگر باده که در شیشه ساقیست	بس توبه که چون باده به پیمانه درآید
این چاک که اندوخته پیراهن فانوس	از جانب شمعست که پروانه درآید
زنار نماز همه گردد نخ تسبیح	همراه تو گر کعبه به بتخانه درآید
از ننگ بآب و دم تیغش ننوازند	مرغی که بدام تو بی دانه درآید

از منصب سر حلقگی خویش نیفتیم — هر چند بزنجیر تو دیوانه درآید
در آرزوی اشتلم توبه خرابست — بنرگس ساقیست که ترکانه درآید

برخیز که جان رخت برون برد ظهوری
چندانش نگهدار که جانانه درآید

دلم ز ماتم آسودگی بشور درآمد — ز داغ طور جگر ظلمتی بنور درآمد
نشانه ایست که اقلیم فقر نیست مسخر — اگر شکوه سلیمان بچشم مور درآمد
برای بی نمکانت خوان شهد تمنا — چه لذتیست که کامم ز تلخ شور درآمد
در هر گوشهٔ چشمیست آه عاشق تلخ — ز خندهٔ نمکین گریه‌ام بشور درآمد
دمی چه نیست دو رنگش بصد تضرع و زاری — چرا بخاطر بیچارگان بزور درآمد
لب از حدیث بهشت وصال بهره نیابد — اگر بکام و زبان گفتگوی حور درآمد
ز نار اوست نیازم چنین ولی بنیازم — ببین چه عجز غنیانه با غرور درآمد

دگر مباش خفائی بکوی عشق ظهوری
که رازها بسراپردهٔ ظهور درآمد +

از محبت درد دیده هر کسی کم کشید — شد جگرها تفته هر جا دم کشید
آنکه این دم داد تیغ غمزه را — راحت از زخم تو در مرهم کشید
هر که بنیاد نوی مشق غم نشست — خط بحرف خاطر خرم کشید
جمله را از خویش دانستیم بیش — بار خاطر مانده کی دل کم کشید
جان فدای آهوی صیاد گیر — رام گشت و صبر باد رم کشید
عشقبازان جمله غم در دل کشند — شادمان آنکس که دل ز غم کشید

آب خواهد برد هجر از وصل یار | چشم تر خوش گریه را در هم کشید

دیده ها در گریه همچشم سحاب | خوبی شان عشق قسمت بر رو نم کشید

مستی شاهانه می بخشید عشق | نقش جام مست بر نگین جم کشید

هیچ تنبیهی ظهوری را نشد | اینهمه کز دست این مردم کشید

+ امام شهر بسر چشمهٔ می تو وضو کرد | نهاد قبله بیک سو بابروان تو رو کرد

زچهره پرده برانداختی بدیدن ما را | نماند جای تماشا زبس نگاه غلو کرد

بنو بهاری روی تو لاله رنگ برآورد | بچین فشانی موی تو نافه دعوی بو کرد

حریف سینه دریدن کجاست جیب پرستی | که تارهای نفس حرف گفتگوی رفو کرد

نم تراوش خون لاله از گلم بدماند | بعشوه در رگم این نشتری که غمزه فرو کرد

دل خراب چه آبادئی ذخیره نهادست | نکرد گنج بویرانه انچه عشوه با او کرد

برای طرّه گره جز دل انگشت پسندش | بنازم اینهمه دلها که او بدست فرو کرد

نبود اینهمه بازندگی گمان ظهوری را | زحرف بازی شبها حریف بابچه رد کرد

نم آشامان بهم چون جام بخشند | دو عالم را بسهوی کام بخشند

بهم از تار نگاه خود بخوبان | بهای بستن خود دام بخشند

جگر جوشی نزد ناپخته ماندیم | گر ما را تابهٔ خام بخشند

درنگ التفات از رهروان نیست | اگر صد کعبه در هر گام بخشند

بر آساید فلک از بیقراری | اگر بیتابیان آرام بخشند

چه کارم چند جای خود سری چند | که صد عزت بیک دشنام بخشند
تهی از من سجودی چشم دارد | نگه پیشانی اسلام بخشند
زهی همت که بی تابان بقاصد | جواب نامه و پیغام بخشند

ظهوری صاف کی جرعه ای نصیب است
بخم دردی کشان گر جام بخشند

تبان قتل اسیران کام دارند | بخون غلطیده هر گام دارند
همه دارند ننگ از مهربانی | همه در بیوفائی نام دارند
نمیدارند چون پاس دل کس | چرا در برهمن این ابرام دارند
نمیخواهند اگر خود را دل آرام | چنین دلها چه بی آرام دارند
چه شکرها فشانند از نظرها | بآن زهری که در بادام دارند
کمین گاه است از آهو نگاهان | برم کردن چه شیران رام دارند
پریشان طره کان از دانه خال | جهانی مرغ یک در دام دارند
ز روز و هفته بیرون رفتگانت | فراغ از شکوه ایام دارند
ز قبض و بسط مشتاقان چه پرسی | غم خاص و نشاط عام دارند
بیا زار اثر ارباب عزت | دعا بیعانه دشنام دارند
سیه روزان خورشید سرائی | نظرها بر کنار بام دارند

جواب قاصدان مهر زبانیست
ظهوری را همه پیغام دارند

بدامانی که با چاکی ز شوقت در نمی افتد | گذار رشته مریم برفوگر در نمی افتد

چرا هر بدگهر از زخیانت خویش را خواهد
عجب دارم که تیغ نازنت الجوهر نمی افتد

چه سیرست از خیال حور مهمان جمال تو
نگاه تشنهٔ دیدار بر کوثر نمی افتد

نه خون گرمی ز غیر آید نه از من چاشنی گیری
مگس در آتش و پروانه در شکر نمی افتد

نمیگویم که صید فربهم لیکن اینقدر دانم
که نخچیر شکارستان او لاغر نمی افتد

چه نزدیکم بجان دادن هی اندوه نزدیکان
نمیدانم چرا دوری ز عالم بر نمی افتد

ازین سوزی که در مغز جگر دارم عجب دارم
که گاه گریه از مژگان چرا اخگر نمی افتد

ظهوری جان بامید طلب در آستین دارد
چه مانع امتحانی را اگرت باور نمی افتد

ز سر تا پای دل گشتیم دلدار اینچنین باید
نمیخواهیم جز غم هیچ غمخوار اینچنین باید

نیاز هر دو عالم ریخت در بازار و کو بر هم
نیرزد نیم نازش را خریدار اینچنین باید

زهی طلعت تجلی خیره شد چشم تماشائی
نظرها خیره رخشان گشته رخسار اینچنین باید

شنیدن در نمک پاشیست زخم سینه میباید
شکر گردیده آب از شرم گفتار اینچنین باید

برون آورده غوغای خرامش گوشه گیران را
نشست جمله پامال رفتار اینچنین باید

هوای در سرم افتاد از شمشاد بالائی
بیک خس صد ارم طوبی هوادار اینچنین باید

بآن خمخانه پردازی چه سودا از سر بدر رفتم
چگویم شکر ساقی لطف سرشار اینچنین باید

ز یاد او نگارستان بسیر خاطر آوردم
ظهوری ساده آئینه بکار اینچنین باید

نشستن شست پیدا شد تکاپو اینچنین باید
خموشی مست غوغا شد هیاهو اینچنین باید

ز دوستی داد محنت در فراغ و جهت افتادم
طلبگار بلایم عافیت جو اینچنین باید

بعزت کسب خواری کن ترا گر احتیاج افتد
لب آلاید بدشنامم دعا گو اینچنین باید

زکامم مغز می‌چینید هوای سنبلستانی
دماغم عطسهٔ تا تار زد بو اینچنین باید

بدست آرم دل جمعی کنم وقف پریشانی
پریشانی نباز زد جلوهٔ مو اینچنین باید

بدعوی گاه طنازان چه رو گوی عشوه بازی را
نگه گر دست‌ها شستی برهی رو اینچنین باید

بهنگام عتابش کی توان گرم تماشا شد
نگه چون موی بر آتش فتد خو اینچنین باید

بعشقش صد زبان کرده ولی آخر دو عالم را
ظهوری از نظر افگند یکرو اینچنین باید

گذاری بر گلستان تا کف پایت چمن بوسد
بتحریک صبا پشت زمین شاخ سمن بوسد

بخاییدن ندادم پشت دست از سرو بالایی
که نتواند کسی غیر غبغبش سیب ذقن بوسد

بآغوشم بآغوش از قبا نزدیک‌تر آمد
بر و دوشی که نتواند بر و دوشش پیرهن بوسد

کمند انگشت پیچ رشک تار عمر ما کوته
خم زلف درازش را اگر گاهی شکن بوسد

نزاکت بین که خاشاکی که در کویش صبا چیند
بدوشش آرزو به بستان و برگ نسترن بوسد

شگفتم از نسیم عشق بر گلشن نمی‌دیدم
عجب گر باد دیگر غنچه را کنج دهن بوسد

خوشا افتادگی کردم بدو حاصل سرافرازی
که خاک رهگذارش سایه از بالای من بوسد

زهی لذت هوس بر تلخی از شیرین دهنی زد
که نتواند لبش را در سخن گفتن سخن بوسد

ز دیدار تو برخوردست بازاری به بینایی
ظهوری ساعتی صد بار چشم خویشتن بوسد

تا بطرف چمن ... بر نارون حرام نکرد
یک تمنا نه بخت ... از آه سرو خام نکرد

بی بریدن نمیتوان پیوست | تا کسی رم نکرد رام نکرد
نالهٔ نیمکارهٔ دل را | نفس سست رگ تمام نکرد
تا که دکان اشک در کف بود | دیده خوابی ز رغبت وام نکرد
درد آهم کجا شرار افشاند | که سحر با نثار شام نکرد
هیچ تلخی ندید طائع شور | که ذخیره برای کام نکرد
طالع من بدید چو دید مرا | از برای چه عشق نام نکرد
جم ندانست عیش رنگین چیست | خون دل هیچگه بجام نکرد
در حرم بر نداشت تیغ از ما | غمزه بر صید خود حرام نکرد
تا صدا امید ما کهن گردید | گوش و لب نو بر پیام نکرد

چون ظهوری کدام شکر کنم
از جفا و ستم کدام نکرد

کار عاشق خام از صبر و تحمل میشود | بلبل آری از فغان و ناله بلبل میشود
خار صد بهشت ریا در خرقهٔ پشمینه بود | نجهت او کز ساغر سرشار گلگل میشود
جانب من گر نه بیند غیر خوشدل میشود | صد نگه چون جمع گردد یک تغافل میشود
داشت مجنون از جنون در عاشقی نامی نسب | مایهٔ دیوانگی سودای کاکل میشود
با چنین دیوانگی عقل معاشم را ببین | نقد تقوی صرف ایام گل و مل میشود

باز کش پای ظهوری وصل رشک آلوده شد
چند روزی گریه بازی با تخیل میشود

خوشا روزی که عطری در مشامم جابجا پیچید | بخور مجمر دل چندان ز زلفت دو تکبه پیچید

پیچید

نداند چون گریند از لبت ای ناصح این غوغا | ترا بیگانه گر در نگاه آشنا پیچید
کجا تدبیر را ماند مجال چشم وا کردن | چو فرق عافیت را غمزه در تیغ بلا پیچید
زده مهر خموشی بر لبم چشم سخنگوئی | که وقت گفتگو صد داستان در یک ادا پیچید
غزالی کز نگه دام دل وارستگان بافد | مگر بر گردنش روزی کمند آه ما پیچید
گرانباری نشانده ساعتی صد بار دعا صد را | ز بس امید در غمنامهٔ ما مدعا پیچید
چه تنگم میکشد هر لحظه در آغوش درد او | ننازم ظرف برقی را که بر شاخ گیا پیچید
به بین در نوانیهای من ای درد طغیانی | ظهوری تا بکی بر خویش از درد دوا پیچید

غیر از تو بیوفا بکسی این جفا که کرد | اینها که میکنی تو باهل وفا که کرد
بیدردی تو میکندم درد اندکی | ورنه برای درد تلاش دوا که کرد
هرگز کسی هزار دل و دین نداشتست | بیرحم من نگاه ترا این بها که کرد
تهمت زبان عیبجویان بریده باد | در بزم عاشقان سخن مدعا که کرد
ای گرمخوی غره به بیگانگی مباش | با سینه داغهای ترا آشنا که کرد
گر عطر طرهٔ تو نیفشاند دامنی | این نافها بجیب شمال و صبا که کرد
گر فتنه را نه گردش چشم تو خیره ساخت | دلرا چنین بعربده و ستیزه با که کرد
یارب که بیند از دل بیرحم خویش خیر | این داغ نذر سینهٔ افگار ما که کرد
صحبت بخیر باد ظهوری شگفته | دشنام مفت نیست همه شب دعا که کرد

زور بازوی غم به جیبه دوید | در گریبان دریم سینه درید

کرده در خنده گر لب اسرافی / گریه از دیده انتقام کشید
مینزند چرخ خنده بر بزم / گر نه دیگر سحر نمیخندید
بیخودی گر نبرده ام بسفر / جان ز تن چون وداع می بوسید
گر ظهوری امید دیدن تو / که دگر روی زندگی میدید
صید نخچیر پیشه درین آشوب / وحشت از فضای سینه رمید
گشته افسانه حرف از روز سیاه / این فسون بر سپیده دم که دمید
گریه کرده بسینه داد فرد / صبح هر خنده که در لب چید
سود آنکس درین معامله کرد / که مماتی بصد حیات خرید

گریهٔ حسرت ای ظهوری چند / آرزوها همه ز دیده چکید

ازان عارض لطافت میتراود / وزان قامت قیامت میتراود
به نیش غمزهٔ دل در خریدست / ز ریش سینه راحت میتراود
سخن از حرف زهرش پوست انگیز / ز گلبرگش طراوت میتراود
ندادم آب چشمی از حیا لے / باشک از دیده حسرت میتراود
بجودش بر جبینم مهر ننهاد / بخوی از جبهه خجلت میتراود
گیاه خشک سال دشت فقرم / ز ابر جود منت میتراود

ظهوری صاف خواهد شد که از خود / نگاه عرض حاجت میتراود

بیار آن مهر جود بر من که گرد کینه بنشیند / بیفشان داغ غم بر دل که نقش سینه بنشیند

ز بزمم خود بعیب ژنده پوشی بر نخیزانم
نمایان تر شود اطلس که با پشمینه بنشیند

چه شکر لذت تلخی بنجت شور بر گردد
بشیرینی اگر زهر تو با لوزینه بنشیند

یکی بر خیز از بهر تماشای جمال خود
که هر سو پیر تو صد طور در آئینه بنشیند

دل امسال از برای صافی خود تپسی دارد
خوش آن کز نه نشینی چون مُی پارینه بنشیند

ازین مخمر نکه شنبه کرد کسب از صحبت زندان
عجب گر زنگ دیگر پهلوی آدینه بنشیند

ظهوری بر در دلها برای گنج میگردد
مگر چون مهر روزی بر در گنجینه بنشیند

تا هواے تو بر دماغ نزد
لب در دوستان باغ نزد

بر ایاغت چنین که تقوی زد
هیچ پروانه بر چراغ نزد

طالبت در طلب بجز رسید
پا بسنگ ره سراغ نزد

نپذیرفت گوشه مستیش
هرکه در خون دل ایاغ نزد

آه تا عنبرین طناب نتافت
نکهتش خیمه بر دماغ نزد

سینه خامست در رفوکاری
هر جگر بخیهاے داغ نزد

همه از درد و غم ظهوری گفت
حرف آسایش و فراغ نزد

ز آشفتگی خواب دیوانه گردد
اگر حرف زلف تو افسانه گردد

زمین جگر از خراش فغانم
شیارست داغی مگر دانه گردد

ازین خوبتر شعله سیری ندارد
که تا صبح دنبال پروانه گردد

نشان سرافرازی افتادگانست
گدای در عشق شاهانه گردد

چه جوئی درین کوچه بندی تعلق | زبیگانگان شو که همخانه گردد
بافسانهٔ من مکن گوش ترسم | که خوابت به بیداری افسانه گردد

ظهوری شود آشنا دیده وقتی
که از دیدن غیر بیگانه گردد

سران در رزم مغفر برندارند | سر اندازند و خنجر برندارند
شرر سان شعله گر خورشید بارد | چراغ از راه صرصر برندارند
شود بالین سری را آستانش | که در غوغای محشر برندارند
سخن بر سدرهٔ طوبی ست زان قد | بخود سرو و صنوبر برندارند
ازان آبی که حسرت کش شود خضر | چرا از جوی خنجر برندارند
بملک خود سران بیداد پیداست | که از راه سکندر برندارند
بشهر شور بختان شیر خوردم | که کام اینجا بشکر برندارند
رگ جان چون نمیکاوی بغمزهای | که مژگان تو نشتر برندارند
گذشتم از درت این راه بکشای | که خونها هر طرف سر برندارند

ظهوری شکوه خوش باشاخ و بر گفت
ز نخل انچنین بر بر ندارند

داغ جا در مغز دل میخواست جا را گرم کرد | خون کف جوشی برون آورد ما را گرم کرد
کام در زهر هم فرو شد لذت شکر گرفت | جلوهٔ طوبی خنک سروی گیا را گرم کرد
مرحمت بین ذره می پرو بال آفتاب | خنده هم بر حسن شه عشق گدا را گرم کرد
ذوق عزت هیچ پاس حشمت آن لب نداشت | حسرت دشنام جوشی زد دعا را گرم کرد

خونبهای خویش بر بیگانه ریزیم روز حشر
گر برای کشتن من آشنا را گرم کرد

چند میدانی که خواهد تا غنت خواهد بزم شد
مژده ارباب غم عشق جفا را گرم کرد

تا موس هر سو نمیداند بساط خیرگی
عشق و تکا ندار بازار حیا را گرم کرد

ناله را از بهر نام جلیش کرد آخر اثر
دود میکرد آتش در روی دوا را گرم کرد

در گلستان برگ گل صحبت نشیند از غبار
نفس اخگر شد تعب آهم صبا را گرم کرد

خواستم ایام را کردست زعملی نیچنین
جوش من در عافیت جوئی بلا را گرم کرد

تا دهان نگشود و اغماد رصف مستان سبب
قلقل می از گلو ساقی ادا را گرم کرد

میتوان در جوش مالیدن ظهوری گوشتی
کاه را این چون بکاهش کهربا را گرم کرد

لای خواران عقیق رو یابند
خاک خسیان عبیر بو یابند

پیر میخانه بین و یکنرنگانش
سرخ رویان سفید مو یابند

تفته جانان کنند شعله بجام
گرچه با خضر هم سبو یابند

داو لی داده اند و کم هم نسبت
این حریفان زیاده جو یابند

راه گوشم همه جز اشنیده سست
چند گویان درشت گو یابند

در نگه از من زشرم مدعیان
نرم چشمان چه سخت رو یابند

یاران ظهوری بگریه کارا فتاد
پاک بینان نگاه شو یابند

می عشقم از چشم تر می تراود
ترا نیم حسن از نظر می تراود

نه زهر شی نگه بر گرفتند کام
چه از زبان نم شکیم می تراود

چه کاری نکردست فصاد مژگان — ز رگ از رهِ خونش بیشتر میتراود
چه خوش ناخنی بند کردست در داش — ز ناله خراش اثر سی میتراود
چه پروانه از شعله بر میفروزد — تف جانش از بال و پر میتراود
دران خطه خطِ امان از اسیری — که خونش به تیغ خطر میتراود
بگو تا صد ار دانی این طرز باقی — زلال اثر از خبر میتراود

تماشای آن روی کردم ظهوری
طراوت نگه کز نظر میتراود

بمحشر کس از خاک سر بر ندارد — اگر تیغ تو سر دگر بر ندارد
همین عیب دارد گه خودنمائی — که اندازهٔ هر نظر بر ندارد
سبیلست زهرش برای چه شکر — حلاوت ازین بیشتر بر ندارد
چه مقدار شرمندهٔ میخورانم — عجب گر زمین انقدر بر ندارد
مرا صرفه نیست در کنج کاوی — شنیدن پی هر خبر بر ندارد
نه آن سعی در صیقل سینه دارم — که شامم صفای سحر بر ندارد
بافتادهٔ میرسد سود کوشش — که جز تو به زاد سفر بر ندارد
برد باد عرض خروش فغان را — نفس تا خراشش اثر بر ندارد
گزند نظر را سپندی بسوزم — که درنغ تو چشم از جگر بر ندارد

درکام بستی بروی ظهوری
بقفلی که جز زور زر بر ندارد

مانده باقی اگر جفائی چند — وام خواهم ز خرد و وفائی چند

کشته ما را تغافلت صد بار
چشم داریم خونبهائی چند

مدعی یک نگاه غافل گشت
غرض گردید مدعائی چند

کرده بیگانه ز آشنایانم
عشق بیگانه آشنائی چند

ساقی ما بخانقاه نرفت
لای پالا نشد ردائی چند

مطرب ما ره حجاز نزد
مانده در کعبه پارسائی چند

میرود گر چه میر قافله پیش
هست همراه ره قفائی چند

مرهمهای درد اگر انیست
میشود رشک کش دوائی چند

از دل تیره ظهوری گرده
صبح دریوزه صفائی چند

جان را جانی بتن درآید
یادت چه بیاد من درآید

در سخنم بوصف رویت
پیرایه صد سخن درآید

از فکر قد تو سرو و شمشاد
در سینه چمن چمن درآید

در باغ همه بهار روید
که خار تو یاسمن درآید

ره باشد اگر بدیر عشقت
بس شیخ که برهمن درآید

عیب است مباد آفت جیب
جائیکه بدوختن درآید

از عیش برآمدم ظهوری
باشد که غمش بمن درآید

عشق پرور هوس نمیداند
لایق ملتمس نمیداند

بلبل و قصه گل و گلزار
سخن خار و خس نمیداند

بال طوطیست در شکنجه درد | زاغ رنج قفس نمیداند
صید نخچیر شیر میخواهد | شاهبازی مگس نمیداند
تنگست آرزوی نحو وصلیش | هرکه پاس نفس نمیداند
آخرین گام اولین قدمست | راهرو پیش و پس نمیداند
ناله از محملی کشیده روی | که زبان جرس نمیداند
دل ما مهر خویش ساخته صرف | مهربانی بکس نمیداند

شد سراپا هوس ظهوری لیک
گر بپرسی هوس نمیداند

در لبت حرف من نمیگنجد | گله ام در سخن نمیگنجد
بامید اینقدر زنزیست کسی | بیش ازین زیستن نمیگنجد
هجرت آنجا که عرض جاه دهد | مرگ در جان و تن نمیگنجد
در غمست آنکه میرد از شادی | لاشه اش در کفن نمیگنجد
لب برافشای راز قادر نیست | سخنت در دهن نمیگنجد
یک سخن از تو طرح گردیدست | در هزاران سخن نمیگنجد
در نگاه فتادگان قدرت | جلوهٔ نارون نمیگنجد
گل خسارت بهار بر سر زند | خرمی در چمن نمیگنجد

خوش قوی پنجه است بازوی عشق
چاک در پیرهن نمیگنجد

عاشقان چون نظر براندازند | پا فشارند و سر براندازند

تماشای چشم اشک فشان — لخت لختِ جگر بر اندازند
پردهٔ شب بیاد دامن آه — از جمالِ سحر بر اندازند
حسرتِ غمزه چون خورند فرو — بنفس نیشتر بر اندازند
کوه را چون بناله بطرازند — خونِ دل تا کمر بر اندازند
اوج پروازشان اگر یکبال — نرسد بال و پر بر اندازند
از سر ذوق سر بجای کلاه — در نشاطِ خبر بر اندازند

چون ظهوری در آرزوی نثار
اشک رشکِ گهر بر اندازند

زد از شررِ آه شبم مشعله چند — با شغل غمت فارغم از مشغله چند
از بوی شراب تو چنین مست خرامم — کو تعبیه در هر بن مو حوصله چند
در بیع گه خاطر سودا زدگانت — آورده خیال تو فرو قافله چند
در هجر تو بسپردن جان بدعت ما بود — داریم مرو لیستگی خود گله چند
ویران شده دل کلبه دوری نکند طرح — تا صرفه نمایش نکند سلسله چند
در دشتِ طلب گرم روانست که از برق — در هر قدمی پیش فتد مرحله چند
از خشک لبانت مشمارند درین راه — در آب نشان برکفِ پا آبله چند
فصلی بسر آریم ازین قرب که ماراست — دائم میان گل و بو فاصله چند

بر بحث خرد چند نهی گوش ظهوری
از علم محبت بشنو مسئله چند

دُردکش صافِ جامِ ما نخورد — تنگ ساغر بنامِ ما نخورد

بر تن از قهر چرخ موی شده است — دشنهٔ انتقام ما نخورد

میفرستد اثر نباله پیام — گوشمال پیام ما نخورد

بر نیاید دل از هوس پختن — جوش از آه خام ما نخورد

داد پیراهن نسیم زنیم — غارتی گر مشام ما نخورد

داده پاشی نه انچنان دانیم — که ملک هیچ دام ما نخورد

هیچ اندوه ما ندیده فلک — تکیه از دحام ما نخورد

هر سر مایهٔ هوس دارد — حسرت پای بام ما نخورد

چون ظهوری گدای میکده ایم — کیست هم می بجام ما نخورد

زخم از تیغ چرخ وا نخورد — نزند روزگار تا نخورد

بحریفان نقش باز بگو — ساده باز از کسی دغا نخورد

گر نه بیگانه گوی گرد لب — حرف بر گوش آشنا نخورد

منعمان فکر دست فرد کنند — جز گدا زخم خونبها نخورد

نقش تسبیح بر کفش ننهند — گر شراب تو پارسا نخورد

نرود پیش کار رسوائی — از ملامت اگر قفا نخورد

خویش را مست اگر نخواهد ناز — می بیاد نیاز ما نخورد

بندگر دیده ناخن خس و خار — نیش رشکی رگ صبا نخورد

عجبی نیست زین نفس که مراست — گر اجابت دم دعا نخورد

میشود تیره بخت تر از زاغ — استخوان مرا هما نخورد

رنج آسودگی کشیده دلم — غم آسودگان چرا نخورد
گشت ظاهر ز خضر میل بقا — وای او باطن فنا نخورد
قدم راه روز ره سپرست — انتها گر ز ابتدا نخورد
چه خوش افگنده غم ظهوری را — اگر از دستگیر پا نخورد

در ابرو کسی اینقدر چین نچیند — چرا چین وران زلفِ مشکین نچیند
قیاسی ندارد ز مهرم چه پیسی — کسی مهر در دل به تخمین نچیند
تو پروا نداری که بر من نچیدی — چرا بر رخم گریه پروین نچیند
بمن کیست همدم درین استبازی — حریفی که در عرصه فرزین نچیند
تذرو دل من نیاورده سختی — که پرواز در بال شاهین نچیند
اگر زاری بلبل اینست ترسم — گلی هرگز از عمر گلچین نچیند
ز پیراهنی گر شمیمی نیارد — صبا عطر در برگ نسرین نچیند
به بستر چرا خفتم کسی از برایم — بجز خشت آن کوی بالین نچیند
نمارد دمی آنکه صد زخم بیرون — ز تیغی با فسون تحسین نچیند
چنین خال کان شوخ بدکیش دارد — چرا داغ بر سینهٔ دین نچیند
ندارد ظهوری بهجر اضطرابی — که در خاطرش وصل تسکین نچیند

دلی دارم که رو از تیغ دلبر بر نگرداند — چو با مژگان در افتد رگ ز نشتر بر نگرداند
سیاه خنده را غیر از نهٔ همت نیست درمانی — براه افتاد اشکم گریه لشکر بر نگرداند

که دیدست اینچنین صیاد قدرت آن ندارد این
که زخم فربه از نخچیر لاغر برنگرداند

ثبات دیگر از مهر قرار و عهد خود بردم
مگر عهد و قرار خویش دیگر برنگرداند

ز گل ریاست درس بازی بلبل برگردن
بتحریک صبا آخر ورق گر برنگرداند

نباشد حشمتی در جبر که نعلین نوشانش
گدای کوی عشق از سر گر افسر برنگرداند

فلک بیهوده گاهی در پی افتادگان افتد
ز سیر خویش ما را سیر اختر برنگرداند

بفانوس احتیاجی نیست داغ سینه نیشابور
چراغی بر نفیر و زم که صرصر برنگرداند

نبودم آگه از لبهای خشک دجله و جیحون
و گر سیلاب حسرت دیدهٔ تر برنگرداند

کجا ستاره من های هوی شهر و کو گردد
ز غوغای خودم غوغای محشر برنگرداند

ظهوری شاد ازین شادابی امید خود میزی
که ساقی خشک لب ما را ز کوثر برنگرداند

ز شمشاد بلندش جلوه های سدره پست آمد
سخن میرفت از روییش سخن زینه پست آمد

کهن شرط نیاز و ناز نو شد در زمان ما
چو دادم دست پیمان یادم از عهد الست آمد

خمار از مغز من ظرفی نه بست و هم نمی بندد
از ینجا مست ... رفت از انجا هر که مست آمد

برون کردم ز خلوت خویش را هنگام صحبت شد
ز خود در صحبت وجو برخاستم وقت نشست آمد

بنجت خویش نازم نسبتی کردم درست آخر
چو زلف تو به شکنجش دل بیکبار صد شکست آمد

حضیض فرش و اوج عرش را یکپایه میابد
اگر یابی تفاوت خاک همت کن که پست آمد

براه تند سیل بادهٔ صافی چه میباید
بنای توبهٔ رندان که لایش پای بست آمد

ظهوری پای خوردی توبه بشکستی غلط باشد
ندانستی غنیمت کاینچنین ساقی بدست آمد

بداغ سینه دادی نقش بر سینه میباید ... بضبط راز مهری بر در گنجینه میباید

تماشای نزاکتهای عکسش دقتی دارد ... جلای چشم دیده صافی آئینه میباید

بکار مهر استادم زکس فردی نمیخواهم ... وهم تعلیم آسایش دل بی کینه میباید

زاهنگ عشق در مهمانی پروانه نقل افشانی ... مگس را بر سر خوان هوس لوزینه میباید

بتقویی که مستان روز خود دانند شنبه را ... بی تکلیف زاهد در شب آدینه میباید

بتشییع نو درآمد التفات کهنه زندان بین ... هم پیر آمد بیالیش بادهٔ پارینه میباید

گزند چشم بد در پی مباد اطلس بزاز انرا ... دعای صاحبان خرقهٔ پشمینه میباید

باین کام و زبان نتوان فغان و ناله پروردن ... زشوق داغ خوش داغی ظهوری سینه میباید

تعلیم در ثنای شاه نورس خطبه میخوانم ... بنای منبر از افلاک این نه زینه میباید

ببزم عشق تو واعظ پیاله میگیرد ... چه دیر کرده می دیر ساله میگیرد

بگلشنی که گذار تو نوبهار افتد ... نگاه بوی گل و رنگ لاله میگیرد

رسانده جبهه بداغ تو ماه میرسدش ... بزیب بندگی از طوق هاله میگیرد

چرا بخوان گدا اینچنین ننالد دل ... برای داغ تو خود را نواله میگیرد

بشرح غم لب خاموش دفتری دارد ... که متن هر سخنش صد رساله میگیرد

ببوی سنبل آهش جهان ختن گردد ... کسی که دلبر مشکین کلاله میگیرد

بخواجگی بنهم مسندی که بندگیم ... قبول کرده و بختم قباله میگیرد

به پردهٔ نظرم بخیهٔ عارضش نوری ... که پرتو مه و خور را به هاله میگیرد

شکست طرهٔ ساقی تپیدم بر خود ... بعشق صد دهرستان پیاله میگیرد

ز کار عشق و جنون جمع میشود خاطر
اگر بخویش ظهوری حواله میگیرد

حدیث داغ چه گویی نشانه میخواهند / ز آه گرم چه لافی زبانه میخواهند
امید هست که راحت نشین شود خاطر / که داغهای تو در سینه خانه میخواهند
کرشمهای خم ابرویت کمانداران / ز جان نشانه و از دل نشانه میخواهند
خوشا تغافل سودای عشوه پردازان / برای دیدن پنهان بهانه میخواهند
شنیده‌ام همه کس پادشاه وقت خودست / ز بند و طوق اسیران خزانه میخواهند
ز ماهیهای تری ذوق دارم ای مطرب / برای خشک نشاطان ترانه میخواهند
بسادگی که از آن قوم نقش خورده مباش / که خویش را بدو روئی یگانه میخواهند
در معامله بر چین مباد خواجه کسی / بآن متاع که اهل زمانه میخواهند

معاشران ظهوری ز بخت بیداران
برای خواب ظهوری فسانه میخواهند

خوش آن مرغ کز آشیان بر نپرد / ز تربت اگر خونفشان بر نپرد
قفس را بپرواز انگند جرأت / چرا قصه از بوستان بر نپرد
به بستان نبردم رخ زرد خود را / که از ترس رنگ خزان بر نپرد
کند شعلهای درونی کبابش / ببال قفس گر فغان بر نپرد
نگویم خطر باشد دیوانگان را / که روح از سر عاقلان بر نپرد
رمیده دلم بلبل گلبنی شد / که از دامن باغبان بر نپرد
کجا شمع گوهر زبر پای کوبی / که پروانه و شک زنان بر نپرد

عجب باشد از جذب عشق زلیخا — که چون گرد خود کاروان برنگیرد

بجلدی کبوتر کنم قاصدان را — پیامم اگر بر زبان بر نگیرد

کهن ژندهٔ خویش را می پرانم — قوی زر اطلس و پرنیان بر نگیرد

سبکروحی عاریت کن ظهوری — زهی ننگ اگر تن چو جان پر نگیرد

دلم را یمین مهر از کین برآورد — جبینم را بلطف از چین برآورد

بزرگیهای عشقم تربیت کرد — هم از خردی مرا غمگین برآورد

ز حشمت آسمان بستر نخواهم — بر آیم آستان بالین برآورد

شمیم نسترن زار گریبان — ز مغزم خرمن نسرین برآورد

صبا در سنبل آن طره پیچید — ز هر چینی نافه صد چین برآورد

ز رویت داد گل ترتیب دفتر — که فال بلبلان رنگین برآورد

خوشا گنجشک دل بخت هما داشت — شکارت شد پر شاهین برآورد

شب هجران ز بس اختر شمردم — سرشک از چشم تر پروین برآورد

چو غوری چشم تر در گریه کرده است — ز غواصان که دُر چندین برآورد

ظهوری دلکشی گردش بآیین — اگر دشمن دم نفرین برآورد

ز موی نسبتی هرگز بجیب من نمی‌باشد — چو کار آید گریبانی که تا دامن نمی‌باشد

تل خاکسترم در سایه دارد توده سنبل — اگر آتش گلخن در جهان گلشن نمی‌باشد

سرانا میرود در رزمگاه عشق پا از جا — بجز زخم تبر بر مغفر و جوشن نمی‌باشد

زنخ آهی بدست آور نگه خود را برو دوزی — چرا هر موی بر تن زین هوس ع زن نمیباشد
بجا روب نفس حرفِ تمنا از زبان رفتم — حدیث کام درکام و زبان من نمیباشد
ز رشک خیر دل انبار داغ غم نمیسازم — که هرگز خوشه چین را برق در خرمن نمیباشد
جگر موم ست تاب آتشِ دوری کجا دارد — متابان کورهٔ حرمان دل از آهن نمیباشد
ز دوری تا در بینایی روشنی بر شب نمی افتد — براه صبح کس را چشم بر روزن نمیباشد
حنایی از گل قربانگهِ من آن کفِ پا را — که خون هر که شد پامال درگردن نمیباشد

چه پروا گر جهان را سر بسر خوف خطر گیرد
ظهوری در نهانی دوست را دشمن نمیباشد

تا چند تمنا بزم و غام برآید — تا چند سحر بروزم و شام برآید
از هیچ دلی رم نکند مهر غزالان — ای وای اگر رام تو آرام برآید
از کام اگر ناله برآید چه تفاوت — مشکل شود از ناله اگر کام برآید
در مزرعهٔ عشق تست عجب آب و هوائی — گر ننگ بکارند همه نام برآید
این حوصله بر قطرهٔ گمنام که بود — خواهم که بدریا کشیم نام برآید
حاصل شد از و آرزو سیم لیک بلب خواست — چون کام گدایان که با بام برآید
در شکر خلاصی چه پر و بال فشاند — مرغی که برای قفس از دام برآید
در خانهٔ خرابان نگند آتش دیگر — خورشید قیامت اگر از بام برآید
از دامن عجم اری نکند دست عزیزی — تا کام دعا از تو بدشنام برآید
گر ضابطهٔ حسن ترا در نظر آید — نو مه و خورشید همه وام برآید
منجو است تف آتشی از شعله جوییت — ترسیم که خاکستر ما خام برآید

گوید خبر از تیرگی روز ظهوری
هر فال که از دفتر ایام برآید

جمع آن دل که ز آغاز پریشان افتد
سره آن سر که ز فکر سر و سامان افتد

زخم او نیست اگر راه بمرهم داند
درد آن نیست اگر در پی درمان افتد

تشنه تر میشوم آبم نچکانید بلب
ای خوشا تشنه که در چشمهٔ حیوان افتد

بیره باد چراغم نشود افروخته تر
میشود مشعل اگر بر دم طوفان افتد

غنچهٔ دل بشگفتن برد آن بلبل را
کز قفس بال کشاید بگلستان افتد

دست در جیب دری بسکه روان گردیدست
در گریبان چکنم چاک بدامان افتد

ذوق از عیدی طفلانه نباشد در عشق
عیدی آنرا که ز شمشیر تو قربان افتد

در پی نکهت موی تو دوید چندانی
که گره در نفس نکهت ریحان افتد

بار دوشست ظهوری سرت از خویش فکن
که سر پرجگران بر سر میدان افتد

جنونم عقل را در بند دارد
دلم غم را ز خود خورسند دارد

زبان از حرف زهرش تلخ گردید
بشیرینی سخن بر قند دارد

بجز مهرش نمیباشد همائی
جهانی را سعادتمند دارد

نفس را زور غم درهم چنان کرد
که هر آهم دو صد پیوند دارد

میان پر کرده دریا را بیک تک
چه راهی گریه ام در بند دارد

کند ساقی بنای توبه را
که صد پا بست از سوگند دارد

برو یا شیخ مچین خوان نصیحت
که گوشم امتلای پند دارد

زره پوشست جان از زخم پیکان / که این چشمان ترکش بند دارد

بزهر چشم چندان جا جنبش نیست / جهان پر شور شکرخند دارد

بجا نبازان خود چندین بنازد / کمند فکری که چون من چند دارد

ظهوری کرده روز خود چو موشیا
همه شام سحر مانند دارد

مژه ها اشکبار باید کرد / دشتها چشمه سار باید کرد

نمکی را مگر بشور اسفنی / دل و جان فگار باید کرد

هر شکن موی را بوعده سگهی / دیدهٔ انتظار باید کرد

ور جان آنچنان هوائی نیست / سر کو اختیار باید کرد

پاس عهد و قرار باید داشت / ترک صبر و قرار باید کرد

تا جگر پارهٔ کشی بکنار / لخت دل در کنار باید کرد

همه کاران چه بختیا رانند / خویش را هیچکار باید کرد

بر پرا بنیاده ام کبوتر دل / شاهبازی شکار باید کرد

میکنم سینه را جهیز جگر / که بداغش قمار باید کرد

جانب عشق خویش نفتاده عزیز / بعزیزیم خوار باید کرد

داغش افگند بر درون گذری / جگری برگذار باید کرد

شد ظهوری علم بسر سبزی
یاد او را بهار باید کرد

خوشا رندی که کامش از شرابت کام بردارد / نبندد حرف جم از لب نه بر دین جام بردارد

در عشق دل آرامان تواند کوفت بی‌تابی / که هم آرام ازان دل هم دل از آرام بردارد
تغافلهای صیادست آفت حق نگهدارد / نگردد صید نخچیر یکه چشم اندام بردارد
گدایان نگه را سیرچشمی عیب میباشد / ز حاجتمند میباید کریم ابرام بردارد
اثرها کام دعا را شکرستان میکند آخر / چنین گر چاشنی از تلخی دشنام بردارد
زبان خالی کنم از حرف چشم افتد چو بر قاصد / نمیگویم لبش چون انیمه پیغام بردارد
کنم از مدعا غداران نختگی دریوزه میخواهم / کف خونی که جوش آرزوی خام بردارد
چو در طاعتگه زنارزیبان زهره ره یابد / سجودی تحفه پیشانی اسلام بردارد
درازی نیست چندانی که پای بسته بگشایم / رمیدنهای بی مهنا شکار رام بردارد
تجرد از گرانباران این رهست در مانده / بحرمان حرم سالک اگر احرام بردارد
چو میپوید طریق وادی ناموس میباید / ظهوری توشه نیکی برای تام بردارد

قامتش بر سرو پهلو میزند / پیش رویش لاله زانو میزند
شاه زخمی سینه را در طاعتست / خویش را بر خنجر او میزند
میتوان سر پنجه خورشید تافت / ذره حرف زور بازو میزند
کاه را گویم که برکن کوه را / ناتوانی لاف نیرو میزند
با جمالش میزند خورشید دم / در دمش شمشیر بر رو میزند
کاروان دعوی اعجاز را / راه آن چشمان جادو میزند
عشوه بر نرگس ز دو از چشم تو دست / شیر مردان را باهو میزند
لاله از روی تو کار رنگ ساخت / سنبل از موی تو بر بو میزند

حسن می سنجد بابروی تو ناز
ببین ترازو و رکفش مو میزند

شکر کز مهر ظهوری هست خوب
هرچه برگوش تو بدگو میزند

چیده ام بر هوس کانی چند
سود خود کرده ام زیانی چند

خاطرش غنچه ماند آنکه بچید
از گلت باغ و بوستانی چند

بر سر انگشت پشت دستم ماند
خواستم بر لبش فشانی چند

لعل و یاقوت تراگر خواهی
ریزم از دیده بحر و کانی چند

کشتی ساحلی خطر دارد
یکنار آورم میانی چند

بحدیث تو قصه بیبالد
گشته هر حرف داستانی چند

ندر آتشگه غمت دارم
خشک تر از نی استخوانی چند

پای در جستجو زکار افتاد
در سراغ افگنم زبانی چند

خنجر در آتش نشست از آبش
در محبت نکنند جانی چند

سینه بازار میزند کز داغ
هر طرف واکند دکانی چند

نشنود قصهٔ ظهوری را
نکند گر مدد فغانی چند

بهار آمد ز دل غمها در کرد
بمی زاهد ردای خود گرو کرد

فغان و ناله رسوا زمانیست
دلم با درد ش این گفت و شنو کرد

تبارک لیسکه مجنون خاک افشاند
بهامون پشته ها را جلگه گو کرد

کشاد ابرو دربان کجا رفت
بیا را در لبش بختم برو کرد

سجای شوق در دل صبر کشتم — بجز من گندم خود را که جو کرد
بهار گلشن رخ فصل خط است — کهن گردیده عشقم حسن نو کرد
شراب از خوی بر رویش تخم افشاند — توان خورشید از رویش درو کرد

ظهوری محملی انداخت در پیش
که دیر و کعبه را دنبال رو کرد

داغ درون چو شعله بیرون بر آورد — در چاره گریه موج جیحون بر آورد
تا فصل حشر از سمن و لاله نوبهار — لیلی همه ز تربت مجنون بر آورد
شیرین کجا ز رحم بگلگون دهد عنان — فرهاد اگر سرشک نه گلگون بر آورد
سنجیده کی به پله عشقم هوس شدست — آری سبک گران و کم افزون بر آورد
نم در کجاست خواهش عشقم جگر مکید — کو نشتری که از رگ من خون بر آورد
غم جان گداست لب بمکیدن سپرده اند — زهری نخورده ام که کس افیون بر آورد
آورده حسن دعوی روشن سوادئی — تا سر ز خط عارض او چون بر آورد
در دوست عاشقست فراق و وصال او — تا خویش را بعشق کسی چون بر آورد
غمهای جان من همه ننوشته میرود — میبایدش نشست که مضمون بر آورد
در بزم عشق عقل و سپاهش چه جا خزند — در روز گیر و دار شب خون بر آورد
هر کس که سجده پیش براهیم شه کند — از سجده سر بفر فریدون بر آورد

سودا نکرد دهر که ظهوری بهر شاه
دهرش بهر معامله مغبون بر آورد

خیره چشمیست حیا گر به نظر پردازد — مدعائیست دعا چون باثر پردازد

جمع گردید دل و سینه براحت افتاد
وقت آنست که داغت بجگر پردازد

زخمی تو ز دل اندیشهٔ مرهم راند
هر که زهر تو خورد کی بشکر پردازد

چیست سامان که بگل خجلت کشد از روش
پا بنه بر سر آنکس که بسر پردازد

عطر آهست که در سنبل مو پیچیدست
تازگی در گل رو دیدهٔ تر پردازد

دیده را سرمهٔ دیدار کشیدیم بچشم
شامم از پرتو روی تو سحر پردازد

ای خوشا حال خیال تو بخاطر پرداخت
زین چه خوشتر که جمالت بنظر پردازد

لب خود از بوسه تهی بر قدم قاصد شد
حق ده هوشش که گوشم بخبر پردازد

چرخ از تیرگی انجم خود داغ شود
تیره روز تو چو از آه شرر پردازد

رفته بیرونقی کار ظهوری از حد
عیب شاید که باحوال هنر پردازد

دلی که گرد بدرد تو خود دوا چه کند
کسی که گشت شهید تو خونبها چه کند

کسی که فرق ز هوش و ادا ز خجسته پیان
اگر نه فرق کند در ره تو پا چه کند

چمن ببوی تو هر روز تازه میگردد
اگر تو تیغ کشی رایت صبا چه کند

لبت ببوسه بخیل و گدائی اول
چه وعدها که نشد کهنه تو گدا چه کند

بدعوی زخم در شورت مبند چنین
خوشت فتاده به بیگانه آشنا چه کند

سبک مباد اثر مدعا چه سنگین ست
بغیر ازین که تبازد کمر دعا چه کند

خراب حالی من گشته عرض و آمدنش
ستمگری شده تا ناز اقتضا چه کند

جدا ز هم نتوان کرد گرم خونا نرا
عبث ز سینهٔ من داغ خود جدا چه کند

بهر رهی که فتد پیش رو برو آئیم
زبان زبان نکند روی بر قفا چه کند

شکیب و صبر و دل و دین بباد رفت همه
چنانکه رو هوایش هنوز تا چه کند

اگرچه خیر گنهم میدهد زبان و دل هم
بروز وصل ندانم بمن حیا چه کند

بهر کسی شده کاری حواله روز نخست
خطاست شکوه جفا گر بجز جفا چه کند

نبود جای دران دل بجز ظهوری را
نمانده است بر آتش بزم جا چه کند

هوشیاران را میت بیهوش کرد
حرف سازا ز اغمت خاموش کرد

مبتلایان قدیمی را نبود
پیچش مو حلقه در گوش کرد

تا رود بیرون بجوش از خون خویش
عشق در جام خم سرجوش کرد

دل حریف زخم بیرحمان نبود
حسرت خود را تمنا پوش کرد

چشم ساقی با وجود آن شراب
دارویی در کار عقل و هوش کرد

تلخی دیدن چه شیرینم بکشت
خضر جام زهر رشکی نوش کرد

باید امروزش سراپا شد نگاه
آنچه با من از تغافل دوش کرد

ذره را نازم که ز امید فراخ
سعیها در تنگی آغوش کرد

میکنم بازی به پند ناصحان
عشق طفلانم چه بازی گوش کرد

شد ظهوری عمرها همدست غم
تا نفس با آه او همدوش کرد

چمن چو باغ گل رویش تمام میبازد
چه باغها که بجز یک بهار می بازد

عنین که دل شده مفتون وعده بیم
که خویش را بره انتظار می بازد

بدین فروغ نه آفتاب اگر نخورد
گدا ز کوزه دو عفش عیار می بازد

گرو مبند صبا گو تتار طرهٔ او   که عطر قافلهای تتار سر می بازد
بساط خویش بصحرا اگر کشد در عشق   هزار سینه فزون لاله زار سر می بازد
اگر چه هیچ غزالی نه بسته است این چشم   ولی ز هر زره نگاهی شکار سر می بازد
چنین که نغمه فتادست در پی نفسم   ز ناله گر نرود در حصار سر می بازد
کسی نباخته بهتر قمار عشق از من   وگر بکینه روم روزگار سر می بازد

به نرد عشق ظهوری ز پاکباز تر است
که هست و بود شکیب و قرار میبازد

کسی از عشق آب رو هوس کرد   که خاک ره بفرق ملتمس کرد
ز هر کس همتی دریوزه مکن   مگر خود را توانی هیچکس کرد
چمن چون نشگفد در سیر کویش   گل و ریحان خود را خار و خس کرد
بچشم دعوی ابرست بیجا   که دیدم چشمه پیشش گریه بس کرد
ازین افغان که بلبل کرد در دام   نه تنها خود چمن را در قفس کرد
شد امین از گسستن رشتهٔ عمر   خوشا آنکس که از آهسته نفس کرد
زهی بیگانگی کامد چنان پیش   که هر جا آشنائی بود بس کرد
بشنبه بطعت جامی جمعه دانست   ازان همسایگی باو هوس کرد

ز بیدادش ظهوری مانده محروم
مبین بیچاره داد از دادرس کرد

صبا ز کوی تو گل غبار بخش کند   ز چین موی تو مشک تتار بخش کند
ز طرهٔ تو پریشانئی که گرد و جمع   بحال شیفتگان روزگار بخش کند

باشک سرخ و رخ زرد کی توان پوشید — که عشق درد نهان آشکار رنجش کند
کند ز چهرهٔ خوی کردهٔ تو دریوزه — طراوتی که بگلها بهار رنجش کند
کسی که گشت بطوفان گریه دریایی — برو هزار میان در کنار رنجش کند
ز شعلهٔ خوی خود این شکر بزبان دارم — که داغ بر جگر داغدار رنجش کند
هزار صید شود کشته بر سر یک زخم — اگر شکاری خود بر شکار رنجش کند
چه خشم و ناز که ناکرده ماند و وقت گذشت — بگرد کسی که بیزار و یار رنجش کند
برو نکند مژه پنجه در گهر بخششی — که قطرهٔ اشک بجیبم کنار رنجش کند
کسی بعشق بتان خیر بیند از زنار — که دلق تقوی خود تار تار رنجش کند
ز شور غندهٔ او روزگار مسکو شد — که بر نمک دل و جان فگار رنجش کند

در اعتبار ظهوری ست ضد یک اغیار
ازین چه سود که موی هزار رنجش کند

خوش آن کز بهر آسایش ز رنجیدن برون آید — هنر بینی کند وز عیب نادیدن برون آید
توان چشمی برویش در تماشا آشنا کردن — برویش گر نگاه از ظلمت دیدن برون آید
زبانی از زبان لاف گفتن آیدم باور — که گوش از عهدهٔ پیغاره نشنیدن برون آید
ازان بشیم که بیشی را بپا سنگ کمی آرم — کسی این پله گر خواهد ز سنجیدن برون آید
بتیغ نالهٔ قفلی بدهان از هر نفس بندم — اگر دانم که درد از دل بنالیدن برون آید
مبادا خار راه هجر در پا هیچ دشمن را — بکاوم تا بتارک گر بکاویدن برون آید
بهار آمد ز نرگس باغ دارد چشم بر راهست — که گل از غنچه میخواهد بگلچیدن برون آید
بامید جوابی گوشش بر خود تا بکی پیچید — شود روزی که رمزی لب ز پیچیدن برون آید

ظهوری بسته تعویذی ببازوی خود از موئی
که در شب گردی کوی زترسیدن برون آید

سود عشق آن قدر نمیباشد / صبر اگر در سفر نمیباشد
لب بی ناله را که لب خواند / سر بی درد سر نمیباشد
در دل بیدلان غمزه پرست / رگ سبی نیشتر نمیباشد
کوه کاه است در ترازوی عشق / کمتر و بیشتر نمیباشد
ای خوشا گریهای خشک لبان / ابر را چشم تر نمیباشد
تلخکامی بشورم آورده است / چاشنی در شکر نمیباشد
بخت فیروز دوستان دارند / دشمنان را ظفر نمیباشد
کوه را زیر بار هجرانت / مهرهای کمر نمیباشد
لب بدشنام بانیش آلود / که دعا بی اثر نمیباشد
غالباً مرده بخت خفته من / ورنه خواب اینقدر نمیباشد

با ظهوری دگر مشو زنهار
که ظهوری دگر نمیباشد

گمان داری که جز مهر و وفا از من نمی آید / چو تقلیدم بشورانند جفا از من نمی آید
اگر غیرت کند لازم که راه دیری پویم / روم تا انتها لیک ابتدا از من نمی آید
عزیزان برنمیدارند لب از شکوه بیجا / شکایت هم اگر باشد بجا از من نمی آید
بطاقت نسبت دل دورتر از من جدایی / بگفت مصلحت بین افترا از من نمی آید
زطفلی کرده عشقم تربیت خو را برآوردم / بتسلیم و رضا چون و چرا از من نمی آید

تماشا شم آنکه در گامی نخست از خویش پیش افتم
فتادن در قفای رهنما از من نمی آید

نمی افتد خطا تیرم ولی دشمن نمی ترسد
بلی در شست بگشادن خطا از من نمی آید

اثر گو راه می بین و اجابت لابه گو میکن
برای مدعای خود دعا از من نمی آید

بحمد الله بمرهم نیستم شرمنده زخمش
از وگر درد می آید دوا از من نمی آید

بجلدی چون نگاه تیز مینازم قاصدی خواهم
نشستن بر سر راه صبا از من نمی آید

بعرض مدعا بیهوده در آیم چه میرانی
ظهوری در خوی خجلت شنا از من نمی آید

فصل مینا و جام میگذرد
زاهد از ننگ و نام میگذرد

روز ساقیست خون توبه حلال
زندگانی حرام میگذرد

حلقه در گوش پختگان بدیم
چه سخنهای خام میگذرد

خارج مبحثم بحمد الله
مبحث خاص و عام میگذرد

رفته در جام زهر ناکامی
کامم از شهد کام میگذرد

سخت تیزست آتش هجران
شهد عمر از قوام میگذرد

در فراقت ز سایهٔ آهم
چه سحرها بشام میگذرد

بود قارون دلم بصبر و سکون
روزگارش بوام میگذرد

حد من نیست سجده ورنه چه غم
که چرا بی سلام میگذرد

دل بسر انتخاب غم دارد
مشکلست از کدام میگذرد

کارت از عمر نیمکاره هنوز
غافلی و تمام میگذرد

شد ظهوری ز دشمنان پامال

ورز سر انتقام میگذرد

آنچنان شو بما ترا سوگند | که ظهوری هم بجان ما سوگند
بر جفای تو ما شفقت و وفا | بجفا کار بیوفا سوگند
از جدائی نه دل نه جان نه ماند | بدل و جان جدا جدا سوگند
بر دوای کسی ندارم چشم | بهمین درد بی دوا سوگند
حرف بیگانه در زبانم نیست | بسخنهای آشنا سوگند
جان ببوی تو میبرد جانی | بهواداری صبا سوگند
تا نیم نیست در پریشانی | بهر طرهٔ دوتا سوگند
در غلامی گریز پای نیم | بشکیب گریز پا سوگند
زاغ خود بهتر از تذروکسان | بهمایونی هما سوگند
باده با شاهدان حرام مخور | بحریفان پارسا سوگند
کوششی در تقاضای بی صبری | باسیران خوش ادا سوگند
کاه شو در کشاکش غم درد | بکششهای کهربا سوگند
آبرو در طلب بباد مده | بعرق ریزی حیا سوگند

رو ظهوری ذلیل حرص مباش
بگدایان پارسا سوگند +

شیدای تو باد یر و حرم کار ندارد | افگنده نه کفر سبحه و زنار ندارد
گردیده چراغ نگه از روی تو روشن | خورشید درخشانی رخسار ندارد
رضوان بسر راه صبا برده مشامی | جیبی بگشا خلد سمن زار ندارد

جان گرچه و به طرز خرام تو زمین را — بنشیند که زمان قوت رفتار ندارد
در کوچه پرواز کنان بلبل و قمری — گل با دگران سرو هوادار ندارد
آرایش گلنار بجز رسم نبود است — گل چشم بران گوشه دستار ندارد
از ناکسیم تربیت عشق برآورد — نازش ز نیاز چو منی عار ندارد
تا چند فروچیدن و برچیدن دکان — کالای وفا رونق بازار ندارد

مشکل که شود مانع رفتن تو گفتم
بر پند ظهوری بر و اظهار ندارد

آرزو رفته ام از سینه بحسرت سوگند — دل فراغت زده گردیده بمحنت سوگند
انتظارم چه جگرها که نه از دست بخورد — سیر گردیده ام از وعده بدرت سوگند
صرف گردیده همه عمر بپائیدن وقت — عرض احوال فراموش بفرصت سوگند
بر لب خویش تو خود رحم نداری ناصح — رحم بر گوش اسیران نصیحت سوگند
آن بلاها همه دل بر سر من می آرد — بدرش میکنم از سینه بجرات سوگند
اگر از تیغ و سنان تو برون آید زخم — مرهمی بهتر ازان نیست براحت سوگند
بر تنم از رگ و پی از قلم مانی سرزده — میچشانم زهر فراقم بمروت سوگند
خواری از کیست چرا جمله عزیزی جویند — هم بعزت قسم و هم بذلت سوگند
خصم کو عجز مرا صبر تصور میکن — نیستم مرد عداوت بمحبت سوگند
تنگ دستان چه دل و دست فراخی وارند — نشود صد همه یک هیچ بهمت سوگند
بر سر کوی شه احوال غریبان دیدم — ظلم بر اهل وطن رفته بغربت سوگند

خوی از جبهه تراوید ظهوری صد بار

مهر گرو بد لب خوبست بخجلت سوگند

از پرتو این داغ که از سینه برآمد
زنگار ز دل گشتم و آئینه برآمد

شرطست صفای دل خود جوهری یارا
دُرج دُرِ مهرست که از کینه برآمد

چون می بحکایت دگری نیست در ایام
یکشنبه ساقی بصد آدینه برآمد

بی ذکر تو از سبحه اگر تخم فشاندم
زنار رشد از خرقه پشمینه برآمد

اسباب گدایان همه در عشق شد صرف
سهلست اگر شاه ز گنجینه برآمد

هر چند که گرمست دل صبح بخورشید
در آرزوی داغ تو از سینه برآمد

شستست از شکر شهد لبان دست ظهوری
در کام و زبان زهر ز لوزینه برآمد

نکهت از سنبل موی تو بریحان بخشند
گونه از لاله روی تو به بستان بخشند

سازدش سادگی نقش نگارستانی
خاطری را که ز یاد تو به نسیان بخشند

تیز شوقان بره کعبه بی راحت خود
پا می از دیده کنند و بمغیلان بخشند

دیت مذهب عقلست کهن سیم و زری
ملت عشق نگر عید بقربان بخشند

چند بادی نخورد بر دل تفتیدهٔ من
دارم امید که چاکی بگریبان بخشند

دل عشاق بمویست ز خوبان در بند
تاری از طره باین جمع پریشان بخشند

چکنم شکر جفای کمان ابرویان
بر دلم شست گشایند که پیکان بخشند

روش و قاعده نیست سیه روزان را
که فروزند چراغی و بطوفان بخشند

خندهٔ غنچه سر از جیب نیارد بیرون
تا نه بعدیان چو گل گریه بباران بخشند

فکر اسباب ظهوری ز دل اندیشان

وای آن سر که باندازهٔ سامانش بخشند

غزالان گر نگه دامی نسازند
چنین دلها بجود رامی نسازند

سلامت از بتان بر خویش لرزد
چه سازم گر باسلامی نسازند

خوش آنجامان که صبحی بر نخیزند
که از دود جگر شامی نسازند

لبی و صد دعا دارند اسیران
رسد شان گر بدشنامی نسازند

بنرخ صبر و طاقت چون بس آیند
اگر اکسیر آرامی نسازند

گدایانش سفال خویش خواهند
جم اند اما بهر جامی نسازند

فغان از قاصدان بی تصرف
ز خود یکبار پیغامی نسازند

هواداران برآورند جوششی
اگر کاریست از خامی نسازند

بنقص آرام را سازند بدنام
گریبان هم بابرامی نسازند

نه آن راهست کانجا ره نوردان
دو عالم طی بهر گامی نسازند

خموشی بر ظهوری گشت لازم
برالیش هر دم الزامی نسازند

هیچگه نام من رقم نزنند
که ز شوخی بیان قلم نزنند

خار کویش بپاس عزت خویش
بر گل و لالهٔ ارم نزنند

بر جگر نشگفد گل داغش
صد چمن سینه تا بهم نزنند

زده بر سنگ او برهمن پای
سنگ چون بر سر صنم نزنند

گشته زخمش حرام جز بر من
داد این آهوی حرم نزنند

بفزونی مباد آه علم
آه بر چرخ اگر علم نزنند

هر که دم در هجران ناله زند
برود بر کنار و دم نزند

همه جا غم بپای دل سپرست
دل برای چه تیغ غم نزند

گریه بر پا بپاسے اگر ندود
اشک گلبانگ بر قدم نزند

جام عادل شهی ظهوری خورد
دم بحرف سفال جم نزند

بتان خود را چنان زیبا بسازند
که در هر لحظه صد شیدا بسازند

فسون عشق بر خوبان دمیدست
که پنهانی بهر رسوا بسازند

از ایشان زور و زر عشاق زاری
علاجی نیست شان با ما بسازند

بلند بتهای عالم حرف تلخی
شکر حرفان درین سودا بسازند

نه پروازم بپاس صبر و طاقت
اگر دزدان باین کالا بسازند

نگه دیدند آشنای عشوه سازان
که از عجز من استغنا بسازند

برای بیدلان سازند صد خیر
برای خویش یک پروا بسازند

بهنگام وفای وعده خوبان
نه یک امروز صد فردا بسازند

چه حرفی در عبارت دلبر آراست
بهر دل صد هزاران جا بسازند

خوشا ژولیده مویالی که در مغز
بلی سیر جنون صحرا بسازند

ز رندانم ظهوری گرچه دانی
سزد گر زندیم تقوی بسازند

سمر خود را بنازم که سامانم نمیسازد
ندارم شکوه از درد و درمانم نمیسازد

نمایان تر شود از هرچه پوشی رازهای من
ز رسوایان محرم عشق پنهانم نمیسازد

اگر در باغ می‌بینم گلم در چشم می‌افتد / غلط باشد اگر گویم که زندانم نمی‌سازد

نفس را ناله‌های قیمتی در بیع می‌باید / بسودای محبت درد ارزانم نمی‌سازد

که باشم من که چاکی در غمش بر جیب خود دوزم / گرفتم دست خود صد ره گریبانم نمی‌سازد

چرا از شور بختیهای خود در زهر ننشینم / لبش بکره به تلخی شکرستانم نمی‌سازد

نشاط من مگر گردیده برانده من عاشق / لب خندان من بی چشم گریانم نمی‌سازد

کمند قادر اندازان ندارد چنین گیرائی / شود گر جمع صد کاکل پریشانم نمی‌سازد

بخشکیهای زهاد زجله نم با آنکه می‌چینم / پر کاهی چرا جیحون ز دامانم نمی‌سازد

ظهوری ستدردم خوش بلند افتاد کار من / گذشت از ناله جز فریاد و افغانم نمی‌سازد

ز آه سوختگان تو آه می‌سوزد / براه گرم روان تو راه می‌سوزد

سپهر مجمره گردان برای دفع گزند / سپند پرتو خورشید و ماه می‌سوزد

فسرده جلوهٔ خورشید روی گرم است / که تا نگاه کند کس نگاه می‌سوزد

کشیده آتش غم شعله در گرفته شبم / یقین شدست که روز سیاه می‌سوزد

ز اشک شور دران دشت تخم میکارم / که آب برق بجوی گیاه می‌سوزد

بر آتشی زدم از مغز استخوان می غم / که کوه چرب تر از برگ کاه میسوزد

ز نهفته روز در آتش فتاده خود را / اگر برون نکنم سال و ماه میسوزد

چنان بجانب من گرم گرم می‌بینید / که بر حسود دلم گاه گاه می‌سوزد

بخلد عفو ظهوری اگرچه افتادست / همان بدوزخ شرم گناه میسوزد

کام بخشان که کام ما ندهند / هیچ جا کام کس بجا ندهند
حرف بیگانگان بپرس هزار / لب بیک حرف آشنا ندهند
می خمخانهٔ محبت خود / جز برندان پارسا ندهند
عاشقان را بخلوت دل خود / جا دهند و ببزم جا ندهند
تیزتر باد چشم بینایان / خاک ره شان بتوتیا ندهند
میتوان داد دین بعشق بتان / داده اند اهل دل چرا ندهند
دل بدل میشود بدل در عشق / نتوانند برد تا ندهند
نمازی آنانکه در بساط گداز / سینهٔ مفت در عزا ندهند
از نفس زهرهٔ شکسته دلان / ناله واری بصد دوا ندهند
غفه گردند هر سحر افلاک / سینهٔ گر بچاک وا ندهند
دلبران دلبری دهند بباد / خویش را گر بیاد ما ندهند
نشوم آشنای خون ریزان / جز بشرطیکه خون بها ندهند

از جفا راحت ظهوری بین / دیگران زحمت وفا ندهند

آنانکه خو بنکهت کاکل گرفته اند / در بوستان دماغ ز سنبل گرفته اند
وقعت نمی نهند قرار و شکیب را / پاسنگ کاه کوه تحمل گرفته اند
بربسته اند حرفهٔ وفات خویشتن / ایام گل ورع گرو مل گرفته اند
وز کوی فقر پشت بدیوار احتیاج / خود را ترجمان توکل گرفته اند
از بسکه کرده اند مدارا بدشمنان / اقلیم دوستی به تغافل گرفته اند

بزم خیال شان بصد آرائش بهشت — اصل وصال فرع تخیل گرفته اند

سازند کاشکی قفس از چوب سرو گل — آهن دلان که قمری و بلبل گرفته اند

در عشق گفتگو بخموشی حواله است — اهل نظر نگه ز تغافل گرفته اند

از روی و موی دوست ظهوری چمن چمن — در بدل رنگ و بو گل و سنبل گرفته اند

مستان که چاک جیب بدامان سپرده اند — لبها بجای نقل بدندان سپرده اند

گر دل نهاده نیست بدلبر نهاده اند — ور جان سپرده نیست بجانان سپرده اند

پیچیده در رساله هنگام انتقام — طومار یاد داشت به نسیان سپرده اند

در ذره آفتاب ودیعت توان نهاد — آری بقطره قلزم و عمان سپرده اند

از عاشقان بگو که تبانند سست عهد — هر محملی که بود به پیمان سپرده اند

عاشق تلاش درد بدرمان چه میکند — دارو گمان که درد بدرمان سپرده اند

زندانیان بحجله نشینند تنگدل — زین باغ و بوستان که بزندان سپرده اند

انگشت مجرمان هست کلید در بهشت — باور نمیکنم که برضوان سپرده اند

در راه کعبه پای فگاری ضرورتست — خوش مرهمی بنوک مغیلان سپرده اند

آتش بجان کرده ظهوری بیاد آه — روشندلان چراغ بطوفان سپرده اند

به بیتابی خوشم کز تاب غم بیتابم اندازد — که ترسم خویش را آسودگی در خوابم اندازد

حرامم باد راحتهای خاشاک تر پهلو — اگر در خار خاره بستر سنجابم اندازد

باه سرد خویش از سینه گرمم آتش افشان دارم — که گر در برق درد و در غم سیلابم اندازد

برسوائی نگشتم طاق و پند دوستان یکی — خوشا عشقی که از طاق دل احبابم اندازد

بتمکین گاه عرض حال کوه آهنی بودم — چه دانستم حیا در رعشهٔ سیمابم اندازد

بقربان پرورد یا عشق دارد آنچنان مستی — که عید آید بپای خنجر قصابم اندازد

بگلگشت شبی برخود نبالیدم مگر روزی — کتان پوشی خراب وعدهٔ مهتابم اندازد

بطاق ابرویش چون درکشم جام و نبسر غلطم — بدوش خود امام شهر در محرابم اندازد

چو خواب پاسبان شیرین شوم در دیدهٔ مردم — اگر افسانهٔ زهرش شبی در خوابم اندازد

تا بم برده عشقم کشتی در خشک میرانم — سزد گر گردباد آه در گردابم اندازد

زشوق این آبرو خواهم که زین برچیکه تربینم — برونم آورد در گریهٔ شادابم اندازد

گرفتن منتی دارد ندارد منتی دادن — چه کوشد چرخ دولابی که در دولابم اندازد

ظهوری در رسوم از اختلاط عقل افتادم
جنونی در نمیسوزد که اناآدابم اندازد +

بپا بیت هر که بنشیند بخاک از خاک برخیزد — زپا افتاده ام دستی دهم کافلاک برخیزد

ضرورت داشت کوی عشق خونریزی باین قسمت — که در تعظیم تیغش از جگرها چاک برخیزد

ندیدست این شکارستان چنین صیاد مغروری — که سرهای هزبرانش نه از فتراک برخیزد

دهر باغ گلی بلبل که خاری از صبا گیرد — چو در کویش پی برچیدن خاشاک برخیزد

می عشق و جنون چون از برای دل نمیدارم — به بستان تن من کز رگ و پی تاک برخیزد

کجا بر سینهٔ آلوده داغش میشود خرمن — که تخم گر مجنونی از زمین پاک برخیزد

بصد بیباکی اول بخون خود کند بازی — چه فردا کشتهٔ آن غمزهٔ بی باک برخیزد

چه والا رتبه معراج ابراهیم شه دارد — که بر خاک درش بنشیند از افلاک برخیزد

ظهوری در بدی دوستان از دوستی بستم
چو با غمناک ننشیند کسی غمناک برخیزد

دیده حیرت زده شد فرصت دیدن دارد
وقت غوغای خموشیست شنیدن دارد

گریه ما راه به دریوزه طلب بنشست
قطره بر داشته انداز دویدن دارد

دو جهان بر دل و دین قیمت یک ناز بتان
گرچه ایشان نفروشند خریدن دارد

سالک آن به که گرانبار نسازد خود را
نرسد هر که تمنای رسیدن دارد

گرچه آئینه تشخیص نفس می آرم
زور طوفان نگهم آه کشیدن دارد

گل اگر دوخته بر بوی تو خود را آتش
جیب از شوق تو در دست دریدن دارد

چون کشتی باده کند زهد لب جام فشان
بسکه اندیشه آن لعل مکیدن دارد

مه که باشد که تواند بدر افتد از پوست
مهر از شرم تو در ذره خزیدن دارد

شده گل مست چو بیت از زده باشد لاف
رنگش از برگ پر و بال پریدن دارد

عرض احوال ظهوری بحیا وا نگذاشت
از خجالت بجوی از جبهه چکیدن دارد

عشق آمد و ناموس مرا ننگ برآورد
بر روی تو گل دوخت نظر رنگ برآورد

پامال کند عشوه رنگین نگهم را
آن سر که نگاه تو به نیرنگ برآورد

گر سرو و گر گل دل من قمری و بلبل
در روز دم مرغ شب آهنگ برآورد

خشو به صیقل گری از عشق گرفته است
چشمم که به نم آئینه از زنگ برآورد

در تو به چنین چلب مشو فصل بهارست
بنگر که شقایق قدح از سنگ برآورد

بر خویش ز بس تنگی جا چرخ بپیچید
وصل تو ز بس غم ز دل تنگ برآورد

در هر مرحله دوری از قدم راه نوردان
راهی که توان کرد بفرسنگ برآورد

در بادیه محنت کشی عشق ظهوری
جان سختی فرهاد به پا سنگ آورد

[illegible] ناوک اندیده تر رنگ برآورد
کان همین از خون جگر رنگ برآورد

افتاد برقص آه سراپای امید است
در دوست زد دلم ناله آهنگ برآورد

رهها همه کاهی و سرشک همه گلگون
عشق تو جهان را همه یکرنگ برآورد

گردید به همرنگی رت تیر غمان آه
عذر چه نفسها تنگی لنگ برآورد

سالک نشود تا سبک از بار گرانش
از راه خبر منزل و فرسنگ برآورد

تا سینه دل در هوس ناله بجا ماند
رگها همه در سینه من چنگ برآورد

درد دل از امید فراخست که غنچه را قفس
از حسرت آغوش دهن تنگ برآورد

چون محو ز ظهوری شده اندوخته در آ
نا امید اگر نغمه از چنگ برآورد

شاهان همه خواهند گدائی چو ظهوری
از خاک ره شاه خود اورنگ برآورد

رنگی که لاله راست ز روی تو میرسد
بوئیکه نافه راست ز بوی تو میرسد

آتش پرست گشته چو دید کار ز خوی گرم
گویا شرار شعله بخوی تو میرسد

تا رنگ بسوزن مژگان کشیده
نازم که چاک دل برفوی تو میرسد

در سرمه روشنی نتواند سفید شد
چون توتیای گرد بکوی تو میرسد

هر جا که حرف فتنه و آشوب میرسد
نقاش بچشم عربده جوی تو میرسد

این گلستان ز لاله عذاران دو گشت است
میراث نوبهار بروی تو میرسد

میرزا

هم خود میان جستن هیچ و چیست گرد — سالک بمقصد از تگ و پوی تو میرسد

ای خضر خورده بغلط آب زندگی — کی آب تیغ او بگلوی تو میرسد

ساقی شکستگان تو در بوسیا نیند — کی سنگ محتسب بسبوی تو میرسد

رو بر نماز خویش ظهوری دگر مخند — کز جوی گریه آب وضوی تو میرسد

وقتست که فرق سر بزمین بوس در آید — لب از سخن غیر بافسوس در آید

خورشید بیا زندگی شیخ ندارید — بازی خورد از خود چو بسالوس در آید

زاهد نه چه در پیروی رند نکوشد — کاید بدر از ننگ بناموس در آید

در زمزمه وسعت عشقست نهانها — شاید که از آن ننگ بناقوس در آید

در پرده به بیدار تسلی نتوان شد — بگذار که پروانه بفانوس در آید

برگشته نفس خاطرم از آرزوی تو — جا نیست که از یاد تو جاسوس در آید

از شرم گدایان تو بالا نتوان کرد — گر سر تبه افسر کاوس در آید

از سادگی سینه پر داغ ظهوریست — نقشی که ببال و پر طاوس در آید

تا از نظرت نظر غنیمت — زان چهره نقاب بر نیفتد

شبها بره نسیم منشین — تا مهر تو بر سحر نیفتد

بر راحت زخم دل نغلطد — گر بر سر یکدگر نیفتد

از خنجر تو امانت دل — هر جا که در جگر نیفتد

حاصل نکند صفای گوهر — اشکی که ز چشم تر نیفتد

بیتابی تیغ او بهانه
تا از تنِ ما سر نیفتد

بر راز تو میطپد چنین دل
از سینه اگر بدر نیفتد

زهر تو برای کام بربست
در چاشنی شکر نیفتد

شنبه ست و جمعه هشیار
هشیار بهست ور نیفتد

آماده خاک مالِ دهریم
کشتی بقضا قدر نیفتد

از پرده بدر فتد ظهوری
گر پرده راز بر نیفتد

عید دلها عمرها گر خنجر اندازان کنند
راحتِ رگها چو مژگان نشتر اندازان کنند

همتی بر تیغ خود گاهی بیندازد سپه
تا همه تارک پرستان مغفر اندازان کنند

اشک ریزانِ تو افگندند آتش در جگر
کو سمندر تا بر آتش اخگر اندازان کنند

تیز گامانی که اندوزند نعلین رهت
تارک آرایان بر ایشان افسر اندازان کنند

ناتوانان سنگ کویت بهر بالین چیده اند
خار می چینند شاید بستر اندازان کنند

سهل باشد رشک بال افشان آزادان باغ
بخت مرغانی که در دست پر اندازان کنند

تلخ حرفان را مروت داده است آن چاشنی
کز برای تلخکامان شکر اندازان کنند

ساده نقشان خوانده اند نها حیله از بر کرده اند
وقت شد گر چون ظهوری فر اندازان کنند

همینم از برای دل که شاد از غم نمیگردد
فتاد از چشم من چشمم که گردِ نم نمیگردد

نگه خشکست تا با گریه صحبت نمیدارد
نفس باد است تا با ناله همدم نمیگردد

دلی را کعبه در صحرای خود بر تا به انداز
که در تاب تمنا بی زمزم نمیگردد

فرقی نیست در عشق دلارامان بسیار نرا
که آرامش بیش از درون دعا دم رم نمیگردد

چه سود از گریهٔ شبها شگفتن نیست در صبحم
گل شرمرده هرگز تازه از شبنم نمیگردد

خموشی نفعها دارد سخن پرداز میداند
نخستین آنکه ساکت هیچگه ملزم نمیگردد

ز داغش نکته رزی میکنم بر سینه و شادم
که فال زخمیانرا قرعه بر مرهم نمیگردد

کشد شرمندگی در خشکسال گریه چشم تر
چرا صد گریه در هر گوشه برهم نمیگردد

دلم را بست بر موی کشادش کوششی دارم
ظهوری بی کشش هرگز گره محکم نمیگردد

وای ازان دل کز غم عشقت ز بستن بگذرد
درد ما بیکین بلا از دست و گردن بگذرد

شغل فکرت فارغم کرد از شکایتهای غیر
دوستم چون در ضمیرم یاد دشمن بگذرد

فاورم در عجز نگذارم که بر دارد ستم
گر فلک خواهد که بی وصل تو بر من بگذرد

کلبه ام از شعلهٔ آهم چنان گردیده گرم
کآفتاب افتد چو از بالای روزن بگذرد

از خس و خاشاک کوی گلشن آیین بسته ام
باغبان از عشقبازیهای گلشن بگذرد

صبح را بر هم زند پا انداز اندازد سپهر
تا شب تاریک من بر روز روشن بگذرد

در نبرد بی سلاحان هیچکس را صرفه نیست
تیر آهم چرخ را ترسم ز جوشن بگذرد

امتیاز سبحه ام خواهد بزنارم رسید
نیست مرد رشک من از رشته بر من بگذرد

خویشتن نتوان بر و بجز در ریاضت دوختن
جسم میباید بکاهیدن ز سوزن بگذرد

برتری از مدحت شاهی ظهوری جسته است
کآسمان از درگه قدرش فروتن بگذرد

بباغ رو که چمن از بهار بر گردد
ز بسکه هوا رشود گل بخار بر گردد

همیشه جلوه گنت برگلست منفعلم — چگونه گریه بی اختیار برگردد
گل تفرج کوی تو چو را گر چینید — چه پا بخلد نهد شرمسار برگردد
چنین که حسن تو دارد ترقی هر روز — محال نیست که هر سال پار برگردد
ز خنجر تو چنان زخم د زخوری خواهم — که مرهم همه و خور زخم دار برگردد
اگر تو خوب ز صبر و قرار برگردی — عجب که یار ز عهد و قرار برگردد
ز روزگار تو برگردد از عزیزان شو — ذلیل آنکه از و روزگار برگردد
فتد بعاشقی چشم در پیش آهو — چو صید پیشهٔ من از شکار برگردد
بدور داور عادل چرا نباشم مست — شد رست حکم که از می خمار برگردد

امیدوار ظهوری ببازی خوشیست
قبول کرده گر اغیار و یار برگردد

دگر داغ غمش بر سینه چسپید — چه شادم مهر بر گنجینه چسپید
ز تلخیهای رشک غیر ترسم — مگس طبعانه بر لوزینه چسپید
بزردستی توان بردلبران یافت — ببین بر ساعدش سیمینه چسپید
مهر چشم اختلاطهای حرص است — که صاحب گنج بر گنجینه چسپید
ز شوق صحبت پر ذوق ساقیست — که پنجشنبه چنین آدینه چسپید
بیادش صیقلی گردید خاطر — ز حیرت عکس بر آئینه چسپید

مکن نسبت ظهوری را بدشمن
که این بر مهر و آن بر کینه چسپید

دلم بجوش هوسهای خام می افتد — فشانده دانه که عنقا بدام می افتد

نهاده بر سر هم پاره حلقه‌های کمند / خوشا رمنده شکاری که رام می‌افتد

مرید من شو و خود را مبر بخلوت خود / ببین که شیخ چه در ازدحام می‌افتد

شکوفه گر نکند در بهار بخت اولی / بر نهال تمنا که خام می‌افتد

نشان تیر تو مهر سجل ناموسم / که در شکار تو صیدی بنام می‌افتد

فتد بکوه تو بر تابه ماهی خورشید / ز رشک سایه که در پای بام می‌افتد

ز شعله‌های محبت همیشه چنان کامی / که درد گریهٔ صبحم بشام می‌افتد

ز طرز خرج شکیب قرار می‌یابم / که عنقریب ظهوری بدام می‌افتد

تغافل پیشهٔ صید افگن این سرزمین باشد / که دایم مهر تقریبی نگاهی در کمین باشد

رود عالم بباد گوشهٔ دامان مغروری / که کار آستینش رفتن گرد جبین باشد

نخستین برفروزم درد هم آتش بخاشاکی / هوس دارم که دل نخجیر شیر خشمگین باشد

ازین تخمی که من از شعله بروی کشته‌ام در دل / نهد از مهر و مه خرمن صبا گر خوشه‌چین باشد

زند پهلو برین خاکستری در تودهٔ اخگر / اگر بیرون دهم داغی که اندر دل مکین باشد

بسنگ مصلحت پا بر نیاید تیزگامان را / پس افتادن بلای سالکان پیش‌بین باشد

برای داغ خود جا خوش مکن جز سینهٔ پاکان / که داغت نیز میباید چو خالت دلنشین باشد

ز بس سنجیدگی تحقیق وزن عشق من کردی / دو عالم بر زبان آمد همانا بیش این باشد

دلی نهای که ز داغت نزد دو براحتی در خود / درین سودا نمیباید که دل چندان امین باشد

ظهوری می‌توان با عکس او دست بغل گشتن / مبر آیینه‌ات گر پاک از زنگار کین باشد

بیشئی مرد جز بعلم نشود / وانکه گردید بیش کم نشود

عنبر را داغ محرمیت نیست / سگ دیر آهوی حرم نشود

هیچ رنگی نباشدش ز اثر / نامه کز خون دل رقم نشود

سرو در بندگیش بسته کمر / چون بآزادگی علم نشود

در رهش پای گشته بس نازک / نسترن خار هر قدم نشود

نخل بی برگ و بار قد کسی / که بپا بوس یار خم نشود

برنگیرد نفس قدم ز قدم / گر عصا آه دمبدم نشود

چه بلا ننگ و عار بود وفا / بوفا خصم متهم نشود

میکند منعم از تماشایش / گر تماشای عنبر کم نشود

درد هجر تو از ظهوری دور / که علاجش بوصل هم نشود

بردل غم کشم عبیر افگند / ماتمی را بعید سور افگند

خاطر از یاد غیر وقت نخست / پس گذر بر دل غیور افگند

مجمر بازو شکسته بین که جهان / پنجه در پنجه غرور افگند

املیم از غبار نشار حشر / درمیم رحمت غفور افگند

فال دیدار چون گرفت کلیم / قرعه از لختهای طور افگند

ذره را کرد عشق ظلمت نشوی / خور شیش با در محیط نور افگند

رستما سنگ میان شیرین را / جاه عشق نیره دورا فگند

نیست جنبیم بهشت و دیدارش / گوش هر کس بحرف حور افگند

بر جگر داغ او ظهوری می‌چیند
بر جبین پیر تو ظهوری افگند

حرف هر طره نفس رشته سنبل نکند | غیر رخسار تو در جیب نگه گل نکند
پیرو عرض گلستان ام صرفه اوست | بر سر کوی تو گر عرض تجمل نکند
از که آموخته هجران تو این جلادی | هیچ در کشتن احباب تأمل نکند
کشور دل بخرابی چه بلا آباد است | کند از کار مدارا که تطاول نکند
با همه طفلی و نادانی خود میدانی | که مرا بیهوده تکلیف تحمل نکند
کرده معلوم که داریم وصالی بخیال | گر نه رضا هست چرا منع تخیل نکند
همگی عشوه رسوا کشد از پرده بدر | گر نگه های نهان صرف تغافل نکند
آه مجنون همه شد صرف هواداری زلف | سره آن آه که جز خدمت کاکل نکند
گر کند زیور منقار حدیث گل من | هر گل خود چقدر ناز که بلبل نکند
عجبی نیست گر از گریه فتد بخیه بر وی | بجگر داغ فرو رفت اگر گل نکند
ابر را نیست عبث گر که ز دریا گذرد | موج سیلاب سرشک من اگر پل نکند
جز به تجربه درین راه بجائی نرسی | راه رو توشه خود بار توکل نکند

در ترقیست ظهوری بقناعت نازم
حکم فقر است که از خرج تنزل نکند

بجز عداوت ازان ستمین نمی آید | چنانکه غیر محبت ز من نمی آید
بوصف آن سر و گردن سخن کنم رعنا | نفس اگر نه بپای سخن نمی آید
حدیث خار و خس کوی او بهار منست | زبان بحرف گل و نسترن نمی آید

برای مانیه نکهت بچین گیسویش — کدام روز که باد ختن نمی آید

ز ذوق گوشه ابرو هوس تاب جرات — بشهد کیسی کنج دهن نمی آید

برم بسجده بت بتخانه جبهه غمایم — که سجدهٔ صنم از برهمن نمی آید

غریب کو تو یه ممنون خاطر خویشیت — که هیچ گونه بیاد وطن نمی آید

مگر که حق نگه بیابان وری دهد دستی — شگاف جیب بدامان من نمی آید

شهید تیغ تو بر خود جهان جهان بالد — عجب نباشد اگر در کفن نمی آید

نمید منهد بپروانه بادشاهی شب — شبی که شمع تجنت لگن نمی آید

زمانه چشمه از بیستون نکرده روان — که آبش از مژهٔ کوهکن نمی آید

مرید من شو و خاموش شو بگویائی — ز شیخ خلوتی در انجمن نمی آید

بسیر باغ مخوان باغبان ظهوری را — که جلوه های قد از نارون نمی آید

غمزه شب باز ترکتازی کرد — عجز را عشوه چاره سازی کرد

گشت کنجشک دل شکار غمش — همتی داشت شاهبازی کرد

چشم بر راه جرعهٔ ساقی — زهد دلق ورع نمازی کرد

گشت سخت رفوگران نازم — شوق با جیب دستبازی کرد

زر خالص شدم ببوتهٔ عشق — تف حسرت هوس گذاری کرد

ما به مینای عمر افزودیم — خضر اگر سعی در درازی کرد

چه اثر ها بپای رقص آورد — ناله هر جا نفس نوازی کرد

عشق در کشور حقیقتیان — دیر را کعبهٔ مجازی کرد

نتوان کرد در شهنشاهی / آنچه محمودی و ایازی کرد
چون ظهوری شد آنکه صاحب طرز / از غزالان غزل طرازی کرد

بطواف مقام ابراهیم
در دکن خویش را حجازی کرد

حکایتش نتوان گفت گفتگو دارد / بجستنش نتوان رفت جستجو دارد
امید واریم از ناامیدیم کم نیست / بقدر قدرت خود هر کس آرزو دارد
یکیست روی سخن اعتبار مجلس از وست / اگرچه پشت بمن کرد غیر رو دارد
در نگاه برویم نمیتواند بست / چنین که نرگس شوخش بناز خو دارد
گلش بتاب حیا شبنمی چه روز و چه شب / حیا همیشه جبینش بآبرو دارد
فریب غورتری از خویشتن ندارم یام / چه لوح ساده من نقش عشق او دارد
رگی چنانکه کند غمزه قصد فصدش کو / فرو نشانده ام این جوش خون غلو دارد
زجیب غیر بکو دست عیب کوتاه است / گشای دیده ببین گر نگه رفو دارد
گذار باد بگلزار او مناسب نیست / نگاه رنگ ندارد دماغ بو دارد
ز همزبانی گل نیست رنگ بلبل را / که غنچه خنده او گریه در گلو دارد
به پرده های نگه خون دل بیارایم / کدام شاخ گلی اینچنین سبو دارد
بجای جام سبک صید بند رطل گران / شرابخانه مستان زخم سبو دارد

بزم یار ظهوری مگر حدیث مرا
کند دراز که پهنای گفتگو دارد

گر بعرض محنت آیم عرض راحت میرود / خوش بساطی چیده غم از رشک عشرت میرود

از شکیبائی کسی در دوستی کاری نساخت
فرده دارم برای خویش طاقت میرود

وقت من گردیده لبهای ملامت پیشگان
گر نباشد اینچنین حیرت ملامت میرود

در نماز عید دیدن پیش صف قربانیان
پس نمانی کار پیش اینجا بجرأت میرود

سجدهٔ محراب ابرو در جوانیها خوش است
چون خم پیری خورد قدرت طاعت میرود

خرمیهای جهان از گریهٔ تر مردگان
گر نگریم از گل صبح این طراوت میرود

ذره خود را بسته بر خورشید رقاصی نگر
قطره ام موجی بر آرد حرف نسبت میرود

آه اگر آگاه میگشتیم از تقصیر خویش
صرفهٔ ما اینکه عمر ما بغفلت میرود

چشم بر هم نه زبان در کش ز آفت ایمنی
خلوتی از خویش متیسر سد بخلوت میرود

میروم نا خوانده در بر خویش منت مینهم
منفرستد از پی غیر و بمنت میرود

بار بر هم بسته ام دستی به بکشادن ببر
انیمه نا مهربان نشین محبت میرود

داستان شاه عادل میدهد داد سخن
گر نگویم ظلم بر حرف حکایت میرود

سخت روئیها ظهوری کرده در ترک سفر
غالباً از می شدست اکنون خجلت میرود

سودای تو گر بسر در آید
هر دم سودی ز در در آید

گر دیده ز غمزه تو شیرک
هر رگ که به نیشتر در آید

باید نم نیل گریه گلگون
تا شاخ گلی ببر در آید

گویا نظری ندارد از عشق
حسنی که بهر نظر در آید

بازوی زری ضرور دارم
شاید که بآن کمر در آید

آمد خبر نیامد نیاما
ذوقیست که بیخبر در آید

دشنام دوست ورد دعا باشد ‌‌ باشد بنفس اثر در آید

باشد قفسش هم آشیانش ‌‌ مرغی که بدام پر درآید

عید است برای کام طوطی ‌‌ گر زهر تو با شکر درآید

در غاشیه داری تو خورشید ‌‌ از گرم روی لب در آید

چشم همه گوش بر لب من ‌‌ حرفت بزبان مگر درآید

چون بزم وصیت نهند فردا ‌‌ خونم از در بدر درآید

سوز تو نگشت شب ظهوری ‌‌ با شام تو کی سحر درآید

شهد بقید ز لبهای شکرخای تو ماند ‌‌ سرو در کوتهی از قامت رعنای تو ماند

ما که باشیم که امروز شهید تو شویم ‌‌ تیغ راندی و بما دعوی فردای تو ماند

جنس خود یوسف اگر برد بس کوچهٔ مصر ‌‌ سبب آن بود که بی زیور تمغای تو ماند

سیمیا میشمرد صبر و شکیبائی را ‌‌ هرکه در رعشهٔ سیماب ز سیمای تو ماند

چشم مشاطه چه خوش محو تماشا گردید ‌‌ خال از مردمکش بر رخ زیبای تو ماند

بار انداخته حاجی بحرم سوزن هم ‌‌ خارها در قدم بادیه پیمای تو ماند

از جبین مه و خور سجدهٔ یکتائی خواست ‌‌ اگر از عکس تو در آئینه همتای تو ماند

چرخ را این همه غوغای سرافرازی چیست ‌‌ بر تر آن فرق که بر روی ته پای تو ماند

صبر و آرام و دل و دین همه یکیک رفتند ‌‌ آرزو بیکس و بی کو بشبخونهای تو ماند

ساقی ارباب ورع مرد غرور تو نیند ‌‌ خون بس توبه که بر گردن مینای تو ماند

گر بتان غارت آرام و قرارم کردند ‌‌ دل و دینی عجبی تحفهٔ یغمای تو ماند

سعی در تعمیه زین بیش ظهوری که نکرد
رهٔ ترکیب تو تحلیل معمای تو ماند

درد و نقش نرد ما بسیار کم می آورد — لیک بهر دیگران از ره وهم می آورد
حرف من نقل شبستان طرب سازان بماند — شنوند افسانه‌ام کس خواب بی‌غم می آورد
قبلهٔ دیگر برای عشقبازان کرده راست — آنکه در محراب ابروی تو خم می آورد
بر رخ حاجی در بتخانه را خواهند بست — زین همه ناموس مهیا کز حرم می آورد
حرف شاهان گر بنا کنگی در یافتست — شیخ جام من تا نگی در نام جم می آورد
ساقی دارم که شبها از فروغ روی خود — بزم مستان را بباغ صبحدم می آورد
منظر حسنش چنان حالی که عشق برهمن — در تماشا زیر پا فرق صنم می آورد
بیگل و سنبل شکست طره خواهد فتاد — عارضش خوش لشکری از خط بهم می آورد
کعبه را نعلین بر انداخت در گام نخست — از مغیلان نسترن زیر قدم می آورد
از نگاه گرم خونت هیچگه جوشی نزد — گر کند درد آتشی چشمی نم می آورد

با ستمکاران مسیر دین حد هر کسیست
با ظهوری بوده‌ام تاب ستم می آورد

خوش آن کو دل بدلبر واگذارد — ز مژگان رگ به نشتر واگذارد
سرافرازی تواند سجده کردن — که بر خاک رهی سر واگذارد
نه اندازی درین پروازگاه است — که شاهین را کبوتر واگذارد
مروت فربه از صیادی اوست — عجب گر صید لاغر واگذارد
ندارد آنچنان قیصری گدایش — که دربانی بقیصر واگذارد

نه طوفانیست در دریای چشمم
که کشتی را بلنگر واگذارد
سیه بخت تو گر گاهی چراغی
کند روشن بصرصر واگذارد
صبا خاشاک کویت میکند جمع
که پهلوئی به بستر واگذارد

کند خمخانها خالی ظهوری
اگر ساقی بساغر واگذارد

بنو جانیم در تن گر چه هر صبح از صبا آید
گشد رشکم که همراه صبا بویش چرا آید
زبس خو کرده ام در گوشهٔ محنت بتنهائی
ننالم گر بسم پرسش دردم دوا آید
چنان نگرفته زنگ تیرگی آئینهٔ صبحم
که از خورشید صیقلگر پذیرای جلا آید
بجز شوق بتیابی تواند دست و پای زد
که هر ساعت بموج گریهٔ خود در شنا آید
نباشد دل چرا در بوتکی از قادر اندازی
که بندد شست اگر بر دیگری تیرش خطا آید
نیا گفتن مگر در وصل حرفی بر زبان آید
نیا دیدن مگر گاهی نگاهی از حیا آید
نکردم عزت دشنام حاصل داد ازین خواری
نفس را گو اثر ترسم که حرفی بر دعا آید
نداری پاکبازی در قمار دوستی چون من
نیابم داد اگر با دشمنان از من دغا آید
نکردست آنچنان سنگین دلی بی قدر و مقدارم
که حرفی پرسم از کوه و جوابم از صدا آید
مروت عزل گردیدست در دیوان ناز او
عجب گر آنقدر رهبری از صد بیوفا آید

ظهوری آنقدر کردست کوشش در نظربازی
که گر بیگانه آید به چشمش آشنا آید

سینه دیگر ز آه میرسد
دیده از گریه گاه میرسد
سرم از خاکپای میگوید
فرق شاه از کلاه میرسد

زین سبکروح ترکنم خود را / کهربا جان کاه میرسد
بادیم خرمنی برآوردن / برق سے کے از گیاه میرسد
از گران تحفگان درگاهم / رحمتش از گناه میرسد
پیش پیش سراغ می‌پویم / در قضا آنکه راه میرسد
با ظهوری نمیتوانم گفت / که مرا هیچ گاه میرسد

از شراب عشق مستان هوشیاران خودند / از فلک پیمانه برکف جرعه خواران خودند
جسم لاغرتر زکاه و قدر فربه‌تر زکوه / با همه نازک دلیها بردباران خودند
سینه بازد در نبرد غیرت اگر افتد زغیر / در مقام پامردی دستیاران خودند
هم دهان جرأت و چشم توقع میخ دوز / نا امیدان از همه امیدواران خودند
آفتاب از خرمن روز سیه شان خوشه‌ای / از صفای گریهٔ شب صبح کاران خودند
دست بیداری بروی بخت شان افشانده آب / دیده مرگ خواب خوش شب زنده‌داران خودند
بیشتر از دین و دنیا سی نمیدارد کسی / با دل و جان تحفه کرده شرمساران خودند
طالبان عیش و عشرت نذر و نیت میبرند / رنج و محنت شان گوارا سوگواران خودند
چون ظهوری در ازل با خود قراری داده اند / نیست شان امید تسکین بیقراران خودند

عمارت کردم قدمها جستجو آخر نشد / بر تراشیدم زبانها گفتگو آخر نشد
دیده بر دشت شقایق مغز بر باغ سمن / شد خزان و آرزوی رنگ و بو آخر نشد
در تری زد غوطه جیحون‌ها ز مژگان تر / گر رود از دریا برآید شستشو آخر نشد

در محبت هیچگه ننشست نقش سازگار — کینه ورزیهای چرخ و تو بتو آخر نشد
زین چه حاصل مهر و وفا کردم درست — در شکستم بیوفایان را غلو آخر نشد
انتظار برق صد ره خرمنم را سوخت است — ماجرای عشق و حسن شعله خو آخر نشد
منعم از درد و شب از اشک جگرگون شد نگار — شام هجران نگار و صبح رو آخر نشد
کو سر آمد تر کسی از من ز بیداران عشق — وام کردم صد نیاز و ناز او آخر نشد

نیستی گر مرد درد دل ظهوری دل مدار
حسرتم آخر نشد تا آرزو آخر نشد

افگنده گل بچرخ قدح فصل باده شد — از نقش تو به صفحه اندیشه ساده شد
نخل ربای تیشه چه بی برگ و شاخ ماند — از بیخ و ریشه کنده بسیلاب باده شد
گشتی مرید حرص ز یاد تو کم نگشت — بزم قناعتست کم من زیاده شد
لب گوشه گرفته میان مژه دست چشم — دیدن کشاده در سر گفتن نهاده شد
هر قفل بی کلید که زد بر در نگاه — پنهان او بجنبش مژگان کشاده شد
ناصح مکن عذاب که دل بر گرفته است — بیهوده است پند تو اکنون که داده شد
بر دوش عشق غاشیه صیت حسن نیست — گشتی سوار شهرت یوسف پیاده شد
مهتاب بافت شب ز رخش غره تافتی — وامی که ماه داشت ز خورشید داده شد

نشنید پند عادت تو هیچ برگشت
هر چند مدعای ظهوری اعاده شد

در بحث حسن عشق تو گرم افاده شد — نبشاند جوش عقل تمام استفاده شد
میخواستم کتاب کنم شرح شوق را — صد نسخه حرف زاده این یک اراده شد

گشت استخوان سینهٔ من نامه کو همای — از داغ مهر نیز بعنوان نهاده شد

طغیان مهر میکند آخر مرا خراب — هر چند خواستم که کنم کم زیاده شد

همبازی محبت طفلان شوخ ست دل — یکبار ریشش نگر که چه مقدار ساده شد

از قبله سازی خم ابروی ساقیان — مهر نماز طاعتیان داغ باده شد

از تلخی نگاه چه شیرین شدست زخم — بر تیغه تیغ غمزه ز زهر آب داده شد

بر بیستون گریستیم از درد کوهکن — صد چشمه ناله از دل خارا گشاده شد

آوازهٔ کرشمهٔ خوبان فرو نشست — از ابروی بطاق بلندی نهاده شد

از طوق زلف حور ظهوری کشید سر
در حلقهٔ سگان تو صاحب قلاده شد

خود را دل دیوانه ز تدبیر برآورد — گردید خراب و در تعمیر برآورد

انگشت بران صید که بر دست نشانست — رم دادن رشکم ز سر تیر برآورد

بر صومعه انداخت تقریب گذاری — نامی مریدی که نه از پیر برآورد

دل را که بیک موی ز چاه زنخ آویخت — نتوانش بیک پشته ز زنجیر برآورد

با آن همه خاموشی خود گوش گرفتیم — خاموشی ما را چه زبان گیر برآورد

شاید که کند ناله در ایوان تلافی — افغان مرا ضعف ز شبگیر برآورد

فولاد مرا موم نه از سستی طالع — کافور مرا بخت سیه قیر برآورد

در وادی خود هر که نه ماست مریدیم — نام عجبی شیخ بتزویر برآورد

در مزرع غم تخم فشان گشت ظهوری
از کشت زبان خرمن توفیر برآورد

از ترکش نازت چو نگه تیر برآورد — پیکانش مرا از دل نخچیر برآورد
خوش آنکه برشوت دو جهانی از دو برآئی — بر وصل تو از دفتر تقدیر برآورد
یا دست که مهر تو شکر ریخت بکامم — در کودکیم دایه چو از شیر برآورد
در خاک نکردیم بهر گام تلاشی — سعی همه را عشق تو تقصیر برآورد
باید که دگر حرف نفی از طرف ما — تقریر تو با ما که ز تقریر برآورد
آن به که غرابی ننهد پا بسرائی — گر رخنه توان از گل تعمیر برآورد
هر کس که به حی رفت بود گریه لیلی — بر تربت مجنون دم تکبیر برآورد
صورتکده چین نظر از عکس پذیر است — دل ساده شد آئینه تصویر برآورد
دین و دل و عقل و خرد و جمله عبارت است — مسهای مرا عشق باکسیر برآورد

بر مسند تمکین و وقار است ظهوری
در شادی و غم فال ز تعبیر برآورد

ز خویش تا نمیگویم سخن افسرده می آید — بر ویش تا نمی بینم نگه پژمرده می آید
دگر این کیست در میدان بنازم گرمی جولان — بجولانگاه خود خورشید خوش افسرده می آید
بگلشن رفته و ز شوخی ندیده پیش پای خود — نهاده پای بر برگ گلی آزرده می آید
نگه میکرد همدم پستی من در عزیزی ها — چه خواریها بروی خویشتن آورده می آید
ندیده چهره خوی کرده نشنیدن بر در نسیان — تماشائیت آب روی گلها برده می آید
برایش ساعتی صد بار میمیرم اگر خواهد — کجا این زنده جانیها ز هر دل مرده می آید
بگاه گریه گر نه از جبین بار رگ بر انگیزم — خوش آن کز گریه گاه خود جگر افسرده می آید
ز پروین بازی چشم تر خود ذوقها دارم — بکار رفته بار شبنم این خرده می آید

ظهوری دل ز دستم سر و بذر دماغهای و
بسینه عرصهٔ شطرنج غم گسترده می آید

فیضی عجب درین گل صبح از صبا رسید ... بیرون کشیم رخت کدورت صفا رسید
خورشید و مه سپند شدم امین اگر گزند ... داغش بحال تیرگی سینه ما رسید
صد قبح دُر بجزوهٔ بعیاسنگی برند ... یکدانه ور اشک بسلک بهار رسید
گشتند از تو قمری و بلبل رقیب هم ... گویا بگوش سرو و گل این ماجرا رسید
مندان بخیه گشت بخندیدن آشکار ... چون نوبت رفو بگریبان ما رسید
آنجا که کرد گرمی خود طرح خوی او ... برق هزار کشت بشاخ گیا رسید
با خنجر کشیده تغافل رسانده بود ... خود را به بلبش من که نگاه از قفا رسید
پیرامنش بخدمت نزدیک گشته ام ... دست کشاد بخت به بند قبا رسید
آراشیست خار و خس از بهر سرو و گل ... نخوت بپادشاه ز عجز گدا رسید

بیگانگان بداد ظهوری مگر رسند
بیداد انیقدر بکدام آشنا رسید

گفتم برای دیدهٔ جان توتیا رسید ... تا گفتم این غبار رهی از هوا رسید
خورشید را که در بغل ذره دیده است ... این آرزو بخاطر من از کجا رسید
اقتاد عشق عیش خرد پا کشید پس ... دارم امید گم شدنی رهنما رسید
داماں پرده بهر چه بر داشت محملے ... بیرون روم ز خویش صدای درا رسید
این گرمی که خضر بآن جوش مے زند ... از شعلهٔ فنا بزلال بقا رسید
چون نوبهار قسمت میراث خویش کرد ... صد باغ رنگ و بوی بگلروی ما رسید

انبار حسرت از غم خرمن نهاده ام | خوش آفتی بمزرع مهر و وفا رسید
کوتاه گشت پای و بدامان دوید جیب | دست دراز غیر به بند قبا رسید
بیماریم بود بطلهٔ صحت رسیده بود | از درد زود نسخهٔ منع دوا رسید
خوبان میان مفلس و منعم نهند فرق | در عشق تیزکار بروی وریا رسید

بالین بنه ز عشق ظهوری که پهلویم
از لاغری بعشه بهی بوریا رسید

گدای عشقم از موج حسرت جمشید میبارد | چراغم گشته روشن بر شبم خورشید میبارد
ز اشک ناامیدی گرچه دریا کرده ام صحرا | از آن ابری که برسیاره آب امید میبارد
ببخشش میبرم از دولتش مژگان پرنم را | سحاب چشم مشتاقان او امید میبارد
مگر از نالهٔ خود مرهمی بر ریشها بندم | که زغم جان و دل از نغمهٔ ناهید میبارد
بگلخن می نشینم شعله خنجر میکشد بر من | بگلشن میروم پیکان ز شاخ بید میبارد
ز عکس خویش ساقی کرده خوش لبریز ساغر را | بجای قطرهای می مه و خورشید میبارد
بحرف معلی لب کرده آشنا از سر خاطرها | ولیکن از نگاهش آنچنان تهدید میبارد
چرا رنگین نباشد عیش و هر از تیغ نازاو | که هر سال همه از قربانیانش عید میبارد
تغافل از نگه سر رشته در دست امید از | مروت بین که از نادیدنش دادید میبارد

ظهوری خرقهای خرقه میگیرند بر حالت
مخور بازی تعلقها از این تجرید میبارد

کجا دست کسش در گردن افتد | مگر در گردنش خون من افتد
بجای بار خش گر گل زند دم | بزشتی در زبان سوسن افتد

ز خجلت باز گردد پرتو مهر / از و پرتو اگر بر روزن افتد
به تیغ و تیر اگر گاهی برو دست / ز چشم زخم خود در جوشن افتد
بامیدی بپایش می فتد عید / مگر بر دوست قربان من افتد
جنون خانگی زنجیر بگسیخت / صدا را باید بکوی و برزن افتد
چه چاکی دوختم بر جیب شاید / که از دست رفوگر سوزن افتد
ز من برگشته از اغیار چشمش / نمیخواهم که چشمش بر من افتد
چنان رفتست کار دوست از دست / که هر ساعت بپای دشمن افتد
بگلشن آنچنان کاهید بلبل / که میبالد اگر در گلخن افتد
دعای بلبل بیکس همین است / که شام مرگ خود در گلشن افتد
نهم انبار شکر از کشته خویش / گهی برقیم اگر در خرمن افتد

زبس صلبست در پیمان ظهوری
ز مویش رخنها در آهن افتد

عشق کو تا ز کفر دین روید / چون بکارم گمان یقین روید
ساعد از داغها شود چمنی / گل خوناب از آستین روید
سنبلستان طره را بگشای / تا ز هر چین هزار چین روید
تنت از غوطه آب زد جان داد / دیگر از خاک یاسمین روید
طفل اگر یکدیم از تو ماند دور / چین پیریش از جبین روید
تا بمژگان ترا کنم نامت / خون چو گریم همه نگین روید
نه ازین خیر بیند و نه ازان / دل کزان مهر آن و این روید

تا نباشند تلخ گوی تبان
کی ز گنج لب انگبین روید

برده باغ کس عنان ننهد
شاخ گل باز میان زین روید

هست بر دشمنان ظهوری رحم
کز دل شان همیشه کین روید

رند باید که درد ناب خورد
وز دل خویشتن کباب خورد

دل چو گنجشک دام عشق شود
دانه از سینهٔ عقاب خورد

بمساحت چو تخم کارد داغ
سینه از آه تخم طناب خورد

صافها از میت بلای کشتم
کوزه گر در سفال آب خورد

با خوی آلوده جیب او منغزم
کی دم نکهت گلاب خورد

خواهدش رشک کرد اشک ملال
این گدازی که آفتاب خورد

خوانده پیمان خویش را سندان
پهلوی ترسم از حباب خورد

از شهی کشور دل آباد است
که خراج ده خراب خورد

چند داغ تو روی برتابد
تا بکی سینه پیچ و تاب خورد

در کتان ورع نماند شیخ
با تو گرمی بماهتاب خورد

گر فضولانه باد پیش رود
سیلی دامن نقاب خورد

از ظهوری ست تشنگی سیراب
که چو من آب در سراب خورد

بجاه حسرتم افگنده بخت تر گردد
هنوز در پیم افتاده کاش برگردد

سراغ خانگی ما ره صبا زده است
اگر نه کوی بکوی از چه در بدر گردد

چه تیره کرد نباگشتن نخجیریان تیغ
مگر که خواری خون پدر پسر گردد

برای نیم نظر صد جگر بخوردم داد
اگرچه خود همه جا در پی نظر گردد

شراب ساخته از عکس ساقیم بکسی
کسیست باخبر از خود که بیخبر گردد

هزار دانه الماس اگر خوری بهتر
که نیم قطره سرشکت بدیده برگردد

بشوق نامه نویسی می‌تو دهم پرواز
که نامه شاهپر مرغ نامه بر گردد

کسی که ساخته بکشب چراغ خویش از
همیشه شام شبستانش در سحر گردد

کباب کرده فراقم چنانکه گر بینی
دل تو بر من از من کباب‌تر گردد

نگاه شعله کن از لب بزیر خنده فرو
بنو در سم که پروانه در شکر گردد

نگه ز نغز بشش هاکی کمر تواند بست
چو موج جلوه ترا زیور کمر گردد

تلاش بوسه ظهوری بزیر یاد مباد
که شرمسار ز لبهای لابه گر گردد

ز تفته جانی ما سوز و ساز میبالد
که میگدازد و مغز گداز میبالد

بکعبه پشت کنم در صفت عبادتیان
که رو بقبله ابرو نماز میبالد

گر از رهی دان بوده این سرافرازی
بدرشت و دوز نشیبم فراز میبالد

کنند ضبط تغافل اگرچه گشته نیاز
کرشمه از مژه عشوه ساز میبالد

غلط نجواستنش شاهدم بکاستنم
برند نام نیازم نیاز میبالد

بشیوه دکنی زادگان بنازد کس
دکن بطرز بتان طراز میبالد

غرور سینه‌ها از کف گهی عنان نگه
چه عاشقی که در آن ترکتاز میبالد

برای رشته تدبیر مصلحت باغبان
چه کوتهی که ز زلف دراز میبالد

بصد جای برابر نمیکنم دل را
کبوتریست که در چنگ باز میبالد

به بوستان وفا در گل گل محمود
هنوز رنگ ببوی ایاز میبالد

بخلوت دل ما هر کسی ندارد ره
ز شوق محرمی خویش راز میبالد

باختلاط ظهوری نگاه عزت خود
که اعتبار کس از احتراز میبالد

بجای اشک ریزد چشم اختر تازگی دارد
ز هر اخگر بسوزد صد سمندر تازگی دارد

حدیث زهر او افگنده طرح دوستی با لب
ز کام دشمنی با شهد و شکر تازگی دارد

کجا در کشت زار رحمت این نشو و نما بودن
رگ جان جویبار آب نشتر تازگی دارد

زهی خجلت نگاه آلوده گردیدست فتراکش
امید فربه و نخچیر لاغر تازگی دارد

نمیباید چو من باغبانی باغ رخسارش
شدم پیر و ندانم چیست نوبر تازگی دارد

فروغ گریهٔ شفاف شامم را سحر کرده است
درخشانی بدر چیدم ز اختر تازگی دارد

چه طوفان میکند در نور پاشیها چراغ من
کشیدم روغنش از مغز صرصر تازگی دارد

بهار باغ مستان بس عذار گلگل ساقی
ز عکسش برکشیدن گل ز ساغر تازگی دارد

جنون از لاله داغ تو کردی تارک آرائی
خرد هم زد گل این باغ بر سر تازگی دارد

بجان رنجیده و دل میکند اثبات نفی این
نمی آید مرا هم هیچ باور تازگی دارد

دم بجوش لب ساقی شراب آلوده میباید
ظهوری اختراع بوسهٔ تر تازگی دارد

اگر حکایت مشتاقیم رساله شود
هزار فصل سخن صرف یک مقاله شود

اگر بعشق تو نیست نامهٔ عمر دراز
نفس بدام ستانم که آه و ناله شود

حکایت تو به بزم مگر به پرده گوش
که حرف مو بمو پری جگلی نخاله شود

چه سیر گشته‌ام از دیگران بدولت تو
گرسنه چشم نیم ماه اگر نواله شود

ز روز باج ستاند شب شراب کشان
چو صبح باش بخورشیدی نواله شود

ز شوق ساغر و پیمانه آنچنان زارم
که چون رود ز مزارم گیاه لاله شود

ز اربعین چه برآرد کمال باده بنوش
که نقص ذوق حریفانست گر دو ساله شود

بجور آه ظهوری بود ملول فرصت
که مشکبوی کسی عنبرین کلاله شود

رندان سحر حوصله مستی سبو کنند
چون پرده بر فتند در دیدن فرو کنند

هم جستجوی سنگ ره جستجوی شان
هم گفتگوی قفل در گفتگو کنند

گه بوی را تربیت چشم کرده رنگ
گه رنگ را تقویت مغز بو کنند

اورا بسعی گر نتوان ساختن ز خویش
فرصت در تلاش که خود را از او کنند

آلودگان که آب ندارند در جگر
دریا به آب دیده تر شست و شو کنند

در گردنم کمند نگه خورده چه با
آزادی از اسیری من آرزو کنند

سودای خویش در گره انداخته‌ایم
بیمایگان خرید نه در چارسو کنند

مستغنی از حناست سر انگشت گلرخان
ناخن ز نار بسکه بها فرو کنند

بردن ز پای خم بلب آب زندگی
مقصد نیست خاک مرا چون سبو کنند

روی نماز در خم محراب تیغ تست
هر جا بخون فرو بشه شهیدان وضو کنند

از گفته دوار شمه حسنت سر اگر
خورشید را چو ذره رسن در گلو کنند

تا بر نتابد غم هر شب رشته نفس
تا چاک جیب صبح تا هم رفو کنند

جنس نفیس نیست ظهوری اگر چه هست
در معیشت اهل حسن چرا این غلو کنند

بگلزار صبا آگهان چه بیهوشند
ز خود تهی شده پر آرزوی آغوشند

بعرض حال شهیدان خود گهی گوشی
که خوش کلاهتر از ناصحان خاموشند

چه حلقه‌ها که نهاد دست قطره بر سر هم
اگر گداست اگر شاه حلقه در گوشند

ز دیده حور و پری را ندیده میرانم
دگر بیاد در آئینه هم فراموشند

حریف جام حریفان جام عیشم منم
خراب لای کشانم که مست سرجوشند

نه‌اند زاهد و عابد ذخیره طاعت
از آن حریص گدایان ذله بردوشند

کدام عیب که عریان چو نازنین عاشق نیست
به پرده نگه اهل زبان هنر پوشند

گرسنه ناله همه درد و غم نوا کنند
ز تشنگان حرم هیچ دست در نوشند

در آشیانه خود عندلیب گو چو من
مباش غنچه که گلها شکفته آغوشند

بجاست شور ظهوری که تلخ کامانت
بدوستاری زهر تو دشمن نوشند

دلست شاد که زهر غمی بکام کشید
فشرده پائی دوستی ز شهد کام کشید

یکی نه بخت ز چندین هوس که می‌پختم
دریغ کاتش این شعله‌های خام کشید

بنیم جرعه فلک اینچنین بسر غلطید
خوش آن حریف که خمخانها تمام کشید

زیاده بود گناه و از عقوبت باداش
بشرمساری عفو از من انتقام کشید

گلی نچید جم از باغ کامرانی خویش
نگشت ساقی بزم تو تا که جام کشید

سر آهوان تو گردیده ختم صیادی
کرشمه خاطر رم خورده را بدام کشید

بشهر کبک بدعوی جلوه آمده بود | خزید در قفس و پای از خرام کشید
زتیره بختی خود آفتاب در کویت | بسوخت سایهٔ خود را بپای بام کشید
حلال مردن بیچاره که در دم مرگ | کشید پیش کسی گر نفس حرام کشید
شده است توده چو قربانیان بکوی تو عید | نیاز عیش تو خورش تیغ از نیام کشید

چه از حجاب ظهوری نداشت تاب جواب
بجذب عجز چرا بر لبش سلام کشید

نفس گسیخت دلم آه تا تمام کشید | بخود پخته جگر دیده گریه خام کشید
دلست کورهٔ اکسیر بیعت ار زیها | بجای خوی همه سیماب از مشام کشید
همای من شده کنجشک دل سعادت بین | که خال دانه براگند و زلف دام کشید
مقیم صومعه میخواستم شوم افتاد | زخم بدیر مغان دل بانتقام کشید
تف سخن شده تبخالهٔ لب قاصد | چه خوب کرد که این گرمی از پیام کشید
شدست گل همه جا راه خنده تا لبها | که اشکباری صبحم همه بشام کشید
بمسند عشق چو محمود میکشید حشم | علم بدوش دل از طرهٔ غلام کشید
زشوق بوسه جمال لب تو زاهد شهر | بتیز بینی خط برکنار جام کشید

برون فشاند ظهوری زمغز عطر سخن
شمامها ز شمیم تو در مشام کشید

بیدلان سینه ز داغت چمنی ساخته اند | گریه نازک شده باغ سمنی ساخته اند
برنخیزند اسیران تو عریان ز لحد | از غبار سر کویت کفنی ساخته اند
مهر داغت که شبستان درون روشن ازوست | از جگر سوخته جانان لگنی ساخته اند

هیچکاری بنگه ساخته امروز نشد
میتوان یافت برایم سخنی ساخته اند

منعمان گرچه بافلاس محبت شمرند
کار خود را چو زر از سیمتنی ساخته اند

بیستون را نگر چون به تنومندی عشق
هیکل بازو غارا شکنی ساخته اند

باغ رضوان به بهار نگهم محتاج اند
سببی هست که باهیچ منی ساخته اند

چشم جان ساخته اند اهل نظر تا نظری
لائق دیدن نازک بدنی ساخته اند

شور صد کان نمک هر جگر پاره فگار
وقف بر تنگی کنج دهنی ساخته اند

معنی صورتش افگنده به بتخانه نظر
از صنم هر طرفی برهمنی ساخته اند

هست سوزنده تر از قرب شبان مر بتان
صرفه ها ست که نا ساختنی ساخته اند

غنچه در جیب دری کار خود اند ساخته بیش
هر شی از چاک چه خوش پیرهنی ساخته اند

مایه داران ظفر پیشه ظهوری ال و دین
توده بر رهگذری راهزنی ساخته اند

رود خوش نیست که قاتل ز مقابل برود
بایدش بود که جان از تن بسمل برود

همه آسانیم از سعی خرد دشوار یست
عشق حلال نگر دیده که مشکل برود

جستم از سینه سر نعش بجگر دادن شان
پی و انعش عجبی نیست که تا دل برود

گو درین بحر شنا پیده بازو مکشا
کشتی بحر چه دانم که بساحل برود

رهبر آتش ز ضعف خویش بر انداگر
خضر این بادیه را راه بمنزل برود

شمع را شعله شوخی نتانند فرو
بگذرانند که پروانه ز محفل برود

گر تا گاهی خود فخر کند می رسدش
تا سر تیر تو بر صید که غافل برود

نیم چشمه مهر تو سرشتند گلم +
گر شوم گرد عجب کین غمم از دل برود

نیست قربان شدگان را ز تعلق رنگی
خون لب شستن اگر از دهن قاتل برود

افگند قافله را اشک ظهوری در پیش
گر چنین گریه کنان از پی محمل برود

هزار اشک بهر کنج دیده پیش آمد
بسعی شوق ننازم چه خوب پیش آمد

دو دید لذت دردم بریشهٔ دل و جان
وگر نه نوش رود کام رگ به نیش آمد

بعشق نسبت عاشق درست میباید
حسب مپرس نسب گر بقوم خویش آمد

ز دوری تو ستمدیده که شد بیخویش
هزار مرگ فزون دید چون بخویش آمد

کجاست ناله که در سینه ام زند ناخن
خوشا دلی که ز روز نخست ریش آمد

ز کعبتین فلک کم نگشت نقش مرا
اگر بفرض شش شش خواستم به بیش آمد

خوشست مذهب عاشق باتفاق همه
بجاست فخر ظهوری ستوده کیش آمد

ارزان نمیتوان ز کسی جنس جان خرید
مشکل بصد طرب غمی از من توان خرید

بازار زد برشتهٔ مژگان در از ریش
از نیشتر دلم همه زخم سنان خرید

گر نیست در معامله معلوم کرده ام
داغی بچند سینه ازو میتوان خرید

تا تحفه شقائق رخسار او کند
امسال هر چه داشت بهار از خزان خرید

این یوسفی که من بدو عالم خریده ام
ارزان نیم که سخت زلیخا گران خرید

فرسودگی ز جیب حیاتم گشاده دست
از ماهتاب عشق برایم کتان خرید

آراسته است رشتهٔ شمشاد دهر را
موزونی از قدش چقدر باغبان خرید

دیدی دلا که هیچ دلش را خبر نبود
بیچاره که همچو تو عمر زیان خرید

بیچاره

تا جیب چاک در غم نازک تنان زند
بفروخت شیخ خرقهٔ خود پرنیان خرید

سرمایه نداشت ظهوری چنان بکف
صد بیخودی به نیم نگاه نهان خرید

کوهکن در غم شیرین همگی دعوی بود
شور مجنون نه بقدر نمک لیلی بود

دعوی عشق در ایام من اینصورت یافت
تا بصدرت سخن عشق چه بی معنی بود

ذوق تریاق چه سالم بدر آورد ز زهر
از غرامش رگ و پی در بدنم افعی بود

از سوالم چه قدر بود جوابش ممنون
در زبانش همه پنهانی و دو ازدنی بود

شهرها شهرهٔ من گشته و صافست همان
عرضهٔ من کرده هر انصاف که نورانی بود

دوش شیخ از لب ساقی گزک بوسه گرفت
این عزو نیش همین ورع و تقوی بود

دست چنبر شده بر پشت من از بازوی مور
گرچه با شیر بسر پنجه مرا دعوی بود

رو بمحراب حرم گرچه در اول کردم
قبله کردن خم ابروی ترا اولی بود

میکشی کار ظهوری ست که مفتست بها
چشم بر راه همین منتظر فتوی بود

شب بگلگشت آمد از مهتاب به
صبح از هر جلوه اش مهتاب برد

قبله که اهل حرم تصحیح یافت
نسخهٔ از ابرویش محراب برد

عشق هر دل را که سوی خود کشید
از خم گیسوی او قلاب برد

گشته ام بیچاره در تسکین دل
میتوانم رعشه از سیماب برد

تا خراش سینه کاوه مغز دل
ناخنی از ناله ام مضراب برد

پیش بندی گرچه کردم گریه را
خنده‌اش بی‌دستیم را آب برد

لب بگشو واز بخت من افسانه خوان — گفتگو را در زبانش خواب برد
من چنین خوار و چنان خونم عزیز — یادگاری دامن قصاب برد
با چنان تفسانی دشت حرم — تشنگی را گریه ام سیراب برد
خدمت میخانهٔ ما هر که کرد — درد درد آورد و ناب برد

در زمان ما ظهوری روزگار
مهربانی از دل احباب برد

بکار عشق اوستادی ز من اقرار می باید — دل حسرت پرست و آرزو بسیار می باید
بکوی عشق هر سوی سر آمد تر ز منصوری + — برای غیرت اهل هوس بر دار می باید
بردای خضر خواهم گرد این سرگشتگی گردم — بخواب ای بخت ما را دیدهٔ بیدار می باید
زلیخا کرد خورش در گوشه عمری پیر کنعان را — تعجب نیست چندان عشق جانبدار می باید
بجنبد تا تف محشر توان از مغز بر چیدن — هوای کوی یار و سایهٔ دیوار می باید
نگردد رفتن من گر بعیدن وای بر حالم — براه مقصدم شبگیر در ادبار می باید
شود سیماب اگر فولاد بگدازی بنام من — ز تاب شوق بی آرامی ام مقدار می باید
نمی باید که یکجا جمع گردد سنبل و کاکل — دو زلفی در پریشان بستن دستار می باید
باستخفاف پیر سبحه خوانان بوده ام عمری — برای عزت شان نسبت زنار می باید
نگاه بلبل بر خبر دارشان شصتال می باید — هنوز ارباب همت را کمی بسیار می باید

ظهوری از نفس بر صفحهٔ افکار خط بر زن
سویدای تو مهر محضر اقرار می باید

ز جنس مهر بیکدم دکان بازار می باید — برای ساده لوحان مشتری بیکار می باید

بنعل واژگون در عشقبازی راه طی کردم / ببعد من که داری قرب آنمقدار میباید

ز تاب شعلهٔ دیدار ناگه دیده میسوزد / میان دیده و دیدن نگه دیوار میباید

چنین مست از تماشای من و ساغر نگه تا کی / زبان و کام دیگر مست استغفار میباید

مسوزان داغ حسرت در گلستان دل گلبن / مروت را گلی بر گوشهٔ دستار میباید

زبان زد کرده ام صوتی ز سر و خویشتن کو قمری / که قفلی بر در آوازش از منقار میباید

شدم دریا دل از هر قطره چشمی ساختم اما / نگه زین بیشتر هم تشنهٔ دیدار میباید

کجا با این همه زاهد تواند چهره گردیدن / ندارد سبحه اش آن دل رگ زنار میباید

بآسانی میسر نیست رشک غمکشان گشتن / غمی هر روزه و بیرحمی غمخوار میباید

بنای زهد را باید زلای باده پا بستی / ظهوری خانه در کوچهٔ خمار میباید

تا درد او معاشرتی با نفس نکرد / لب را صلای ناله و نغمه بس نکرد

انصاف بین که دیده مرا در قفای محمل / در چشم من نهان شد و روئی به پس نکرد

از شور خلق کوچه خراب و محله هم / نخوت زیاده باد که پروای کس نکرد

در کنج آن دهان شکرین بوسه جان دهم / پروانه ماند که خود را مگس نکرد

اعجاز شوق دان که رگ و ریشهٔ جگر / گردید خشک گریه تر گریه بس نکرد

سالک رساند ناقه بسر منزل خرام / بارش اگر گران بصدای جرس نکرد

مهیا ز عیش برگ گل و لاله کرد ریش / در کویت آنکه بستری از خار و خس نکرد

ترسم که مرده ذوق شمارند خضر را / جان داد لی ز شوق تو روزی هوس نکرد

در صحن باغ بی تو دل آن ناله کرد دوش / کز هجر باغ بلبل کنج قفس نکرد

رندان ز شاخسانهٔ مردم چه درهم اند
گر داستخیه محتسب به ظهوری عسس نگرد

کالای دوستداری تا کی کساد باشد
خوش آنکه رخت ما را بخت مراد باشد

غم چون موافق افتد از بیغمی چه بدتر
ذوقیست نامرادی گر بر مراد باشد

تا بد نگفت شیخم خود را نکو نگفتم
بگذار تا برندان بد اعتقاد باشد

با دیگری نخواهم در خاطر تو کردم
از یاد بردن من البته یاد باشد

نتواند آرزوئی در دل نهاد خرمن
برقی ز شعلهٔ خوئی گر در نهاد باشد

خواهم سری نهادن روزی بر آستانش
گر زیر پای بختم تخت قباد باشد

از ذره کمتر اینجا نه کرده با خود
بهتر ز آفتابش صد خانه زاد باشد

هر دم کند مسیحا جانی بجسم خود نقل
روزی که عطر جیبش تحویل باد باشد

یک دیده نیست خلقی تقسیم بانیش شد
از غیر اگر نگاهی گاهی زیاد باشد

دیدی چه بر سر آمد فرهاد را ز خسرو
در خاندان کسری این عدل و داد باشد

نتوان بهر بلاکش نقد بلا سپردن
شاید که بر ظهوری این اعتماد باشد

پیر مغان بمیکده هرگاه میرود
شیخ حرم بهمرهی از راه میرود

نازم بصید پیشه غزالی که یاد داد
غافل بصید خاطر آگاه میرود

در بزمگاه عشق نمودست عقل پشت
خوش تن بکار نیست روی به بنگاه میرود

بر هم فشردن مژه در گریه عیب بود
بر دیده سیل اشک چه دلخواه میرود

دل بر لب است کو رسن از طره خورده تاب
مسکین ز بیمان که در چاه میرود

کرده درست نسبت پرورشش من	هر جا حدیث محنت جانکاه میرود
آه فسرده نیست کم از افعی سیه	بیباش گرم خون که تف آه میرود

در زیر کوه درد ظهوری بنه ز عشق
با پیکر ضعیف تر از کاه میرود

دل و جان رفت و دین و دنیا ماند	قیمت دیدنت دگر وا ماند
چشم من از کجا و تاب کشی	حق روی تو بر تماشا ماند
بچراغ تو پیش پا دیدیم	بر سر ماه منت پا ماند
گاهی از عشق سخت تیره شوم	شیخ دین چندگاه ترسا ماند
میتوان از پدر کشید پسر	دست بر دیست گر زلیخا ماند
وامق احمق چه بجز مهیا کرد	عذر بر عشوه های عذرا ماند
شیشه عهد کوهکن بر کوه	خورده سیلی بمغز خارا ماند
در لب افغان بلبلان گل کرد	طوق قمری بگردن پا ماند
در تماشای آن خرام بجاست	گر بگویند چرخ بر جا ماند
منعم عشق شو نه منعم زر	طرفه ناداری بدارا ماند
هر نفس ناله شد گران سنگت	درد در دل نه مداوا ماند

لب چش ساغر ظهوری کرد
لب مکیدن باهل تقوی ماند

چه نمودی ز بندگی ما ماند	که برازش ازو بدیبا ماند
اینچنین راه دیده دور و دراز	بنگهی های دست بالا ماند

پرده برزد بعالم آرائی — برزمین دیده هاے یارا ماند
خاطرت پوچ منکر مغز مکن — که برای خیال او جا ماند
به تمنای خدمت قدش — سدره در خلد بر سر پا ماند
خال را خط نهفت میسازد — بسوادوشش که در سویدا ماند
ذوق در بار عام خندان نیست — بزم خاص کسی که تنها ماند
همزبانیش دوش رسمی بود — آفت انداز رمز و ایما ماند
نزدم جوش شرم خامم کرد — سخن وعده بر تقاضا ماند
خوشش بر امروز خود جفائی کرد — هرکه در وعده گاه فردا ماند
غالباً مے شود معامله — مغز بر پایه رهن سودا ماند

بود در بزم شب ظهوری فرش
گرچه بردم بر دوشش اما ماند

از بسکه سینه داغ تو بر یکدگر نهاد — ناسور گشت زخم و سری در جگر نهاد
زخم تو مرهمست اگر هست مرهمی — بر هرکه تیغ و تیر کشیدی سپر نهاد
حسرت کشید در دل تنگم صد آنقدر — آنکس که کین من بدلت آنقدر نهاد
پرواز در هوای تو گنجشک را چه حد — سیمرغ ناگشاده ز هم بال و پر نهاد
کی پای می نهم ز تکبر بتخت کے — بختم ز خاک پای تو افسر بسر نهاد
از دلبران سخن شنوی خوش نتیجه نیست — یوسف بچاه رخت ز حرف پدر نهاد
هرجا نهال آرزویم پای سخت کرد — دست زمانه زخم بدوشش تبر نهاد
در خشک سال گریه خبر الماس اشک من — سوزن خها که در جگر ابر تر نهاد

نی بوالهوس همین نگهش شهد بوسه شد / پروانه نیز بال و پری در شکر نهاد

با من ستاره زد دم شب زنده داری / خوابش ولی سری بکنار رسم نهاد

شیرین نبود در نظرم قاصد انقدر / حرفی ز تلخی نگهش در خبر نهاد

رشکی نماند بر خود و دیبای دیگران / فقر ابره آمده همه را آستر نهاد

ور دل مباد تنگ شود جای حسرتش / هر آرزو که داشت ظهوری بدر نهاد

قلم هر جا که از طوبی نویسد / ازان بالا سخن بالا نویسد

نویسد گر بخجلت مشک ختی / بعطر عنبر سارا نویسد

بهار آمد که فصلی از جنونم / بکلک سبزه بر صحرا نویسد

رقم موج و ورق ریگ روانست / چو مجنون قصهٔ لیلی نویسد

قلم در هر زبان صد شرح دارد / که متن اشتیاق ما نویسد

اگر بر لب اگر بر پا قبولست / برات بوسه بر هر جا نویسد

کنم اثبات عهد خویش هر گاه / درستی صورت دعوی نویسد

قضا تعریف یوسف را بدورت / سزد گر شرمساری وا نویسد

بصد واسطه قلم جنبان رقم نیست / که محتاجست از استغنا نویسد

دماغ خامهٔ عشقست خوشتر / سزد گر قطره را دریا نویسد

بمدح شه ظهوری در جنان سفت / که لولوی خویش را لالا نویسد

چه جادوئی کزان چشم فسون پرداز می آید / نمی آید بگفتن حرف بر اعجاز می آید

پرده برزد بعالم آرائی
بر زمین دیده هاے یارا ماند

خاطرت پوچ فکر مغز مکن
که براے خیال او جا ماند

به تمناے خدمت قدش
سدره در خلد بر سر پا ماند

خال را خط نهفت میسازد
بسواد وشش که در سویدا ماند

ذوق در بار عام چندان نیست
بزم خاص کسی که تنها ماند

همزبانیش دوش رسمی بود
آفت انداز رمز وایما ماند

نزدم جوش شرم خامم کرد
سخن وعده بر تقاضا ماند

خوش برام روز خود جفائی کرد
هر که در وعده گاه فردا ماند

عن الباسے شود معامله
مغز سرمایه رهن سودا ماند

بود در بزم شب ظهوری فرش
گرچه بردم بروبش آما ماند

از بسکه سینه داغ تو بر یکدگر نهاد
ناسور گشت زخم و سری در جگر نهاد

زخم تو مرهمست اگر هست مرهمی
بر هر که تیغ و تیر کشیدی سپر نهاد

حسرت کشید در دل تنگم صد آنقدر
آنکس که کین من بدلت آنقدر نهاد

پرواز در هوای تو گنجشک را چه حد
سیمرغ ناکشاده زهم بال و پر نهاد

کی پای می نهم ز تکبر بتخت کی
بختم ز خاک پای تو افسر بسر نهاد

از دلبران سخن شنوی خوش نتیجه نیست
یوسف بچاه رخت ز حرف پدر نهاد

هر جا نهال آرزویم پای سخت کرد
دست زمانه زخم بدوش تبر نهاد

در خشک سال گریه خبر الماس اشک من
سور زخمها که در جگر ابر تر نهاد

نی بوالهوس همین مگس شهد نوش شد ... پروانه نیز بال و پری در شکر نهاد

با من ستاره زد دم شب زنده داریی ... خوابش ولی سری بکنار رسم نهاد

شیرین نبود در نظرم قاصد اینقدر ... حرفی ز تلخی نگهش در خبر نهاد

رشکی نماند بر خرد و بپای دیگران ... نقد ابره آمده همه را آستر نهاد

در دل مباد تنگ شود جای حسرتش ... هر آرزو که داشت ظهوری بدر نهاد

قلم هر جا که از طوبی نویسد ... ازان بالا سخن بالا نویسد

نویسد گر بخجلت مشک ختنی ... بعطر عنبر سارا نویسد

بهار آمد که فصلی از جنونم ... بکلک سبزه بر صحرا نویسد

رقم موج و ورق ریگ روانست ... چو مجنون قصه لیلی نویسد

قلم در هر زبان صد شرح دارد ... که متن اشتیاق ما نویسد

اگر بر لب اگر بر پا قبولست ... برات بوسه بهر جا نویسد

کنم اثبات عهد خویش هرگاه ... درستی صورت دعوی نویسد

قضا تعریف یوسف را بدورت ... سزد گر شرمساری را نویسد

بصد واسطه قلم جنبان رقم نیست ... که محتاجیست را استغنا نویسد

دماغ خامهٔ عشقست خوشتر ... سزد گر قطره را دریا نویسد

بمدح شه ظهوری مدح چنان سفت ... که لولو خویش را لالا نویسد

چه جادوئی که زان چشم فسون پرداز می آید ... نمی آید بگفتن حرف بر اعجاز می آید

سخن دررنگ هر بیگانه مگوی سے فهم
که بوی آشنائیها ازین آواز مے آید

مهیای تماشا گشته اند از هر طرف خلقی
که کنجشکے باندازِ شکارِ باز مے آید

ندارد آشنائی شاهباز زخم جز فرقم
چو گردن منفرازم تیغ در پرواز مے آید

برای چنگ دروش سینه تار ناله میباید
برقاصی فلک از نغمهٔ این ساز مے آید

ندیدی عجب عشقم تا ببینی عجز حسن او
ضرورت گر شود کار نیاز از ناز مے آید

زحد بدست چشم اشکبارم قرعه غلطانی
نمیدانم شکیبم از سفر کی باز مے آید

کمند او شکار دفرسه ولاغر نمیداند
ببازی گاه آن لبها بپای کاز مے آید

سجد چون شمع سوزم رشته جان گر چه میدانم
ظهوری گردنی بر کش نگاه انداز می آید

ریشه مهر بت از دل چون برهمن بر کشد
ریشهای جان و دل صد باره از تن بر کشد

در نهاد هیچکس ننهاده عشق از تاب و تف
برق بر من بگذرد از شعله دامن بر کشد

ناتوان مورم مبین از شرزه شیرانم شمر
نجت ستم گاه عهد از موم آهن بر کشد

بیدلی را گر شود چاک گریبانے ضرور
رخصت ست از سینهٔ صد پارهٔ من بر کشد

تیزئ مژگان خلد تا حشر در چشم ترش
خار از پای سگش هر کس بسوزن بر کشد

آفتاب از بام او گر بگذرد مقدور نیست
پرتو خود را اگر خواهد ز روزن بر کشد

جمله ملک حسن ملک اوست از بابی نماند
خوشه چین باید بهر و ماه خرمن بر کشد

گر ز ابراهیم عادل شه بگوید در چمن
غنچه بازد گل زبان از کام سوسن بر کشد

بهره از آفرین هرگز ظهوری را مباد
گر نفس از سینه در نفرین دشمن بر کشد

برکشیدی تیغ و جان از شوق گردن برکشید
خون برقص افتاد و از هر قطره شیون برکشید

تخم عشقت کاشت دل در مزرع مهر و وفا
حاصلش بنگر که از هر گوشه خرمن برکشید

صبح و شام می پرستان را فروغ دیگر است
از شب تارم سپهر این روز روشن برکشید

باد و امانش ز خار و خس گل و سنبل دماند
نوبهار گلشن ما را بگلشن برکشید

دست دامنگیر کو خوش از مروت دور بود
آنکه از افتادگان بگذشت و دامن برکشید

می برد عشقم بدیر و تحفه مے بادیم
تار دلقم بهر زنار به برهمن برکشید +

داستان از رستم دستان مرتب کرده شد
رستم زابلستان از چاه بیژن برکشید

از طلای جان ظهوری گشت صاحب دستگاه
تا به اکسیر غم عشقت مس تن برکشید

خواهم که برآرم بفراغت نفسی چند
بیرون کنم از دل گله خار و خسی چند

از همنفسان بر نفسم لرزه فتاده است
تا چند توان برد بسر با عسسی چند

از سیلی نعمت شهی پنجه شیران
در جلبه نباشند چرا بی جرسی چند

در شور شکر نیستم از شعله کبابم
پروانه چرا تلخ شود از مگسی چند

در سینه شکست آرزو صبحه گلزار
پر سست طپیدم نشکستم قفسی چند

دارم بستمدیدگی خویش امیدی
فریاد رسیده است بفریادرسی چند

روح آمده بر بوی خوش بوسه بپرواز
ذوقیست کبوتر دم مشکین نفسی چند

جامی نکشیدم ز لب لعلی نه مکیدم
معشوقه تقویست چه رنگین هوسی چند

بر بیکسیم رحم نفرمای ظهوری
رحمت بر آن قوم که دارند کسی چند

در کوی تو گلهای ارم خار و خسی چند
پر مرغ چمن گشته چمنها قفسی چند

از زندگی خویش حسابی نگرفتم
بیشم بنشین تا بشمارم نفسی چند

ناگاه تماشای تو از دور ضرورست
می بود به بینائی من کاش کسی چند

جوش عجبی بر شکرت بوالهوسان را
از خنده تمنا نمه به پرانم مگسی چند

گفتم که بجوش آمده ام از همه بتر
بشکست دلم خامتر از من هوسی چند

دارد هوس این چشم از آن نخل بر و بار
کز بوسه بر و پیش لبم پیش رسی چند

هر مسیح باندازه ره محملی من
تحویل دلم کرده فغان جرسی چند

همت بگمار تو که نگردند پریشان
جمع آمده در کام و زبان ملتمسی چند

اغیار بآن قرب باین بعد ظهوری
در پیش چرا اند چنین باز پسی چند

اگر در گلستان از ناز چاک پیرهن بندد
صبا عطر از کجا آرد که بر جیب سمن بندد

دهان کان نمک تنگ شکر حرفی ندارد کس
ز بس شیرین زبانها چه شوری بر سخن بندد

شود امین ملک از بیم خلاصی نصت خود دام
اگر از سبزه زار خط سر چاه ذقن بندد

بشهر خود کسی را رفتن در راه اگر باشد
برد شام غریبان را و بر صبح وطن بندد

فلک با آنکه دارد جانب پرویز نتواند
دهان لاله را از حرف خون کوهکن بندد

کفن پروانه را از پرده فانوس میباید
مزارش را کسی ایکاش در پای لگن بندد

نخ رودی پی پروانه شمع بزم می تابد
که چون در آتش افتد ساختن تا سوختن بندد

نه هفت گرچه نصوان لاله و گل خواهها آمدست
نغا فشاک ستر آنکو می همدم نخل من بندد

ظهوری خویشتن را گو مبر در گفتگو منا

نمیکنی بحدیثش دراز زبان باید دهن نبدد

گوشت ز ناز تا به سخن وا نمیشود   صد حرف میزنم لب من وا نمیشود
از لاله زار سینه پی داغ را چه ذوق   زنگار بسته دل بچمن وا نمیشود
زنجیر جعد بدون کنم از پای عقل   داغ جنون که از سر من وا نمیشود
دستی در آب و گل نهند تا فنای عشق   بر جان در مرمت تن وا نمیشود
حسرت بمغز گشته گراز شمیم مو   این عقده از شمال ختن وا نمیشود
در آرزوی زخم تو از بسکه می طپم   در حیرتم که زخم کهن وا نمیشود
بر صبحدم نباز گریبان کشاده   در گلستان صبا بسمن وا نمیشود
گشتم غریب شهر تو این لتی دگر   کز فتنه تو راه وطن وا نمیشود
هر شب هم بوسه داد شکایتی هوس   می غنیمش ز کنج دهن وا نمیشود

خود را مکش ز رشک ظهوری تو هم بلبلی
گوشت ببانگ زاغ و زغن وا نمیشود

زری نمانده باین همه بر چه خواهم کرد   بسیم اشک بروی چو زر چه خواهم کرد
میان سینه زدم دست چاک صبح تا کم   اگر ز داغ نباشد ظفر چه خواهم کرد
چنین که لذت تلخی ز دیده در رگ و پی   کنند زهر مرا گر شکر چه خواهم کرد
بغیر گریه شادی نشست خشکی لب   فرو نیارد اگر چشم تر چه خواهم کرد
شب فراق که تا شش هزار ساله شب است   زمان زمان نشود گر سحر چه خواهم کرد
برای داغ تو در خواست سینه خورشید   بفرق من نزد گر بسر چه خواهم کرد
هزار دیده ز هر موی داده ام بیرون   به بین که گر نکنی یک نظر چه خواهم کرد

در کوی تو گلهای ارم خار و خسی چند ... پر مرغ چمن گشته چمنها قفسی چند

از زندگی خویش حسابی نگرفتم ... پیشم بنشین تا بشمارم نفسی چند

یا گاه تماشای تو از دور ضرورست ... می بود به بینائی من کاش کسی چند

جوش عجبی بر شکرت بوالهوسان را ... از خود متنیانم به برانم مگسی چند

گفتم که بجوش آمده ام از همه برتر ... بشکست دلم خامتر از من هوسی چند

دارد هوس این چشم از آن نخل بر و منبر ... کز بوسه برو پیش لبم پیش رسی چند

هر صبح باندازهٔ ره محملی من ... تحویل دلم کرده فغانِ جرسی چند

همت بگمار تو که نگروند پریشان ... جمع آمده در کام و زبان ملتمسی چند

اغیار بآن قرب باین بعد ظهوری ... در پیش چرا اند چنین بازپسی چند

اگر در گلستان از ناز چاک پیرهن بندد ... صبا عطر از کجا آرد که بر جیب سمن بندد

دهان کانِ نمک تنگ شکر حرفی ندارد کس ... ز لبس شیرین زبانها چه شوری بر سخن بندد

شود ایمن دل از بیم خلاصی هست خود دانم ... اگر از سبزه زار خطِ سر چاه ذقن بندد

بشهر خود کسی را رفتنی در راه اگر باشد ... برد شام غریبان را و بر صبح وطن بندد

فلک با آنکه دارد جانب پرویز نتواند ... دهان لاله را از حرف خون کوهکن بندد

کفن پروانه را از پردهٔ فانوس میباید ... فرارش را کسی ایکاش در پای لگن بندد

نخ دودی پی پروانه شمع بزم می تابد ... که چون در آتش افتد ساختن با سوختن بندد

ز عفت گرچه رضوان لاله در گل خواهد آمدنش ... نقاشان سحر آنگونه همدم نخل من بندد

ظهوری خویشتن را گو مزن در گفتگو منما

نمیکنم بصد تیشش ور زبان باید دهن نبرد

گوشت ز ناز تا به سخن وا نمیشود
صد حرف میزنم لب من وا نمیشود

از لاله زار سینه پی داغ را چه ذوق
زنگار بسته دل بچمن وا نمیشود

زنجیر جوی بدون کنم از پا بعد عقل
داغ جنون که از سر من وا نمیشود

دستی ز آب و گل نهند تا فنای عشق
بر جان در رم مت تن وا نمیشود

حسرت بمغز گشته گر از شمیم مو
این عقده از شمال ختن وا نمیشود

در آرزوی زخم تو از بسکه می طپم
در حیرتم که زخم کهن وا نمیشود

بر صبح هم بناز گریبان کشاده
در گلستان صبا بسمن وا نمیشود

گشتم غریب شهر تو اینی لتی دگر
کز فتنه تو راه وطن وا نمیشود

هوشم ببوسه داد شلائینی هوس
می غنچه‌اش ز کنج دهن وا نمیشود

خود را مکش ز رشک ظهوری تو هم بلبلی
گوشت ببانگ زاغ و زغن وا نمیشود

زری نمانده باین همه چه خواهم کرد
بسیم اشک بروی چو زر چه خواهم کرد

میان سینه دو خواست جنگ صف ماتم
اگر ز داغ نباشد ظفر چه خواهم کرد

چنین که لذت تلخی ز دیده در رگ و پی
کنند زهر مرا گر شکر چه خواهم کرد

بغیر گریه شادی نشست خشکی لب
فرو نبارد اگر چشم تر چه خواهم کرد

شب فراق که تا ماتمش هزار ساله شب است
زبان ز مان نشود گر سحر چه خواهم کرد

برای داغ تو خواست سینه خورشید
بفرق من نبرد گر بسر چه خواهم کرد

هزار دیده ز هر موی داده ام بیرون
ببین که گر نکنی یک نظر چه خواهم کرد

شکیبهای خود و صبر ها سے میراثی
عشق ہمی وطن از پیچ ناشکیب مباد

تمام حسن تو کردم و گریه چه خواهم کرد
اگر نه زود رسد از سفر چه خواهم کرد

بگریه چشم ظهوری چه عادتی کردست
نمانده هست نمی در جگر چه خواهم کرد

بخت آنکو که بپرسیدنم از ناز آید
آید آوازش و خود پیش تر آواز آید

مایهٔ عشق به بین بر سر سودا حاجت
که نیاز دو جهان قیمت یک ناز آید

چشم ترکی بتماشای گهر پرداز
وانکه اشک چو بر چهره بپرواز آید

فصل گل بلبل اگر رخصت زنشیمن یابد
همه آنم من که بکنج قفسش باز آید

آن نشانی که توان کرد تو گرد پیداست
که سراپای کس از شوق بپرواز آید

پردهٔ ناله درد چون کشد مُرغ نهفتن
ور کنم ناله بهوس آه به آواز آید

تا که بر بوتهٔ دل شست کمر بندد
ور دعا ایم که خطا زان قدر انداز آید

محرمان را خجل از حوصلهٔ خویش کنند
ضبط راز یکه از آن غمزهٔ غماز آید

سخت کشت ظهوری ست سراپا محکم
که سخنها همه بر شاعر ممتاز آید

بخوی از رخ گلاب میریزد
در سخن شهد ناب میریزد

خنده گرد نذر سوختگان
نمکے بر کباب میریزد

میدهی گرگهی تنی بکتان
از کتان ماهتاب میریزد

خواهد از راز دل نقاب کشید
پرتوی کز نقاب میریزد

دل چو بر میکشد ز چاه ذقن
رسن طره تاب میریزد

مسلح عشق ببین که چون کنجشک — خون بپای عقاب میریزد
ورگرفتست آتش مستان — ساقی از روغن آب میریزد
رونق احتساب را نازم — محتسب خود شراب میریزد
سببی داشتست بیداری — از نگاه تو خواب میریزد
مهر دریاکشان سپهر نگون — مے بجام حباب میریزد
زیر ساطور اگر چنین باشم — دم تیغ عتاب میریزد
نکهت گو مده جواب آنکه — از تغافل جواب میریزد

گشته سرچشمهٔ ظهوری حباب
چشم تر اشک ناب میریزد

نه داغش در دل مفتونم افتد — که مهری جوش را در خونم افتد
بگاه گریه در هر گوشهٔ چشم — نظر بر دجله جیحونم افتد
نهان در نامه پیچم قصهٔ شوق — که ترسم گریه بر مضمونم افتد
بهوشم برد شکر زنده پوشی — نظر چون بر خز و اکسونم افتد
ازان عالی تر افتادست همت — که کاری بر سپهر دونم افتد
کند هر قطرهٔ خون پنجه نقش — چو دامانش بدست خونم افتد
برون آوردن از زهرش محالست — مبادا زهره با افیونم افتد
برو منت نهم در نظم حکمت — توارد گر بافلاطونم افتد

نمیگفتم ظهوری عرش را فرش
چه دانستم که با گردونم افتد

در جهان تا سخن مهر و وفا خواهد بود / برزبانها سخن با همه جا خواهد بود

تا قیامت نم مهر تو از تربت من / هر گیاهی که دمد مهرگیا خواهد بود

لحدم باشد اگر چاه و بگورم اندازند / معنی من تازه ببویت ز صبا خواهد بود

تیغ ناز تو چه تر است مریزاد دمش / خون بها روز جزا زخم بها خواهد بود

از خجالت بزمین گر نرود سرو فرو / پیش شمشاد قدت بر سر پا خواهد بود

بر جهان روی تو گر نور جبین بپاشد / زود خورشید جهانتاب سها خواهد بود

تا دم مرگ دل من نکند ترک طلب / خواهد اندوخت تمنای تو تا خواهد بود

نو خطی و دگران کهنه وفا وارنید / چند روز دگرت کار بما خواهد بود

نگهی بر تو بهر چشم زدن فرض شده است / هر نگاهی که قضا گشته قضا خواهد بود

اتفاق افتد اگر صلح و صفائی بطبیب / درد را جنگ و نزاعی بدوا خواهد بود

بر نیاید اگر از خنده مراد لب من / حاجت گریه ام از گریه روا خواهد بود

چاره زاری من نیست ظهوری ممکن / هست تا نخوت شه عجز گدا خواهد ماند

دران چمن که قدت را نهال میگیرند / ز حرف سدره نفس پایمال میگیرند

کشیده خط بچمنها بنفشه و سنبل / بسر خطی که ازان خط و خال میگیرند

نصیب غربتیان خوش مستقی شده است / فراق را بفراغت وصال میگیرند

نهفته شست غمت طرفه تشنگان دیدم / که شعله را بمکیدن زلال میگیرند

نمیشوند زلبش وشست آب تیرستم / ازان کسان که ترا در خیال میگیرند

زنند خاک جوی تو گرچه بیهوشان / ولی شمامه همان از شمال میگیرند

ز روز و هفته بدر رفتگان اگر خواهند
بدستِ ماه گریبانِ سال میگیرند

سقیم می‌شمرند اهل حال نسخهٔ عقل
کتاب عشق به تصحیح حال میگیرند

ز سختِ روی پرویز چون سخن رانند
ز بیستون عرقِ انفعال میگیرند

بدست مردمک از دیده قرعه و مژه‌ها
بنقطهٔ ریختن اشک فال میگیرند

اگرچه نیست ظهوری وصال او ممکن
ازین محال گذشتن محال میگیرند

کنیم فرض اگر بید را ثمر باشد
همان به بی‌ثمری نخل ما سمر باشد

ز مهر ساخته بیزار مهرورزان را
گمان که داشت که بیمهری اینقدر باشد

حناست خون شهیدان بقدر رعنائی
خوشا کسی که نگارش نگارتر باشد

نکرده غمزهٔ او خدمت کسی ضایع
سفارشی رگِ ما را به نیشتر باشد

قبول کرد که بیتابی ارمغان آرد
همیشه صبر بدین شرط در سفر باشد

بسوز گشته سرآید بشعله پروانه
چه خوب بود که پندار بال و پر باشد

شکست خورد دلم شادیانه بنوازم
که این شکست هنرنامهٔ ظفر باشد

ز خویش ساختیم بیخبر چه در فراقم
بروبوی بران کز خودش خبر باشد

چه ساختست بقرب جدار شام شمیم
نکرد سعی که همسایه سحر باشد

ثمر ز دست پسرخوانده ظهوری را
همیشه هر پسر از زانی پدر باشد

خوشست عشق به ترکان اگر جگر باشد
که وقت تیغ زدنها جگر سپر باشد

برای باده و عشرت نیست جای خوشست
بخاطری که خیال ترا گذر باشد

شود جلای جمال تو آنچنان ظاهر / که آفتاب جهانتاب در نظر باشد
چه تشنه است سبوی تو چشم من شاید / بچشم آنکه ز خوی کرده تشنه تر باشد
ببند طاقت من گو کمر چه غم بگذار / که کاکل تو همان زیور کمر باشد
مپرس حشمت عشقم بدولت حسنت / فزون اگر نتوان گفت سر بسر باشد
چه سال و ماه که بر وعدهٔ تو بگذارد / مرا تحمل یک روزهٔ مگر باشد
سیاه روز تو خود را اگر نخواهم کرد / ستارهٔ شب من چشم هر سحر باشد

ز سوز عشق ظهوری بپایه نرسی
اگر نه مایهٔ صبر تو در سفر باشد

چه می‌پرسی ز کار من زبان از کار میماند / بهوشان چشم از زخم نگاه افگار میماند
درو فریاد و افغان در چمن گاهی که بگشایم / ز خجلت بلبلان را قفل بر منقار میماند
پی پست و بلند سینه باید کرد تدبیری / نباشد داغ گر یک لخت ناهموار میماند
ز عجب زهد با رندان ندارد الفتی زاهد / برو رحمت نپندارم درین پندار میماند
ز مستیها بخنجر برده دستی غمزهٔ ساقی / بگردن تائبانرا خون استغفار میماند
گهی از اختلاط غیر گو پهلو تهی میکن / که بار خاطرت از حرف پهلودار میماند
اگر زلف ترا با برهمن باشد سر سودا / ببازار کسادی گرد بر زنار میماند
ز گلچیدن مکن منع نگه در گلشن عارض / نمیماند بگل آن رنگ چون بر بار میماند
کند جا گرم چون خورشید در کوی تو راندش / اگر نه سال و مه در سایهٔ دیوار میماند

چه هنرست این ظهوری چون منصور زیر آید
بسر داری سر گردنکشان بر دار میماند

بخورشیدی برآ کو مه بآن رخسار میماند
شکر گو نجش کن شکر بآن گفتار میماند

سخن در تیرگی افتد اگر مهر و مهش خوانم
و گر گویم گلش کام و زبان پر خار میماند

ندارد آخری این حسن در آغاز میگفتم
بنازم ناز هر سالش بناز پار میماند

بگلزاری که باراند طراوت ابر چشم من
در آسیب تموز حشر گل سر بار میماند

زخار امید و تیرش کمان بگرانست این
که چشم زخم پیکان بر ره سوفار میماند

زبان شکر گو آزردنم را فرض میداند
که میدانم بمغزم راحت آزار میماند

نگه داری محال از بهر شرح شوق میخواهم
چه سود از نامه در هر حرف صد طومار میماند

بدیریم برد عشق بت برون می آورم خود را
ملی تسبیح من در خدمت زنار میماند

شکست زلف ساقی حمله صرف توبه میگردد
همین واعظان زیبی باستغفار میماند

نمیرنجم ظهوری یار را معذور میدارم
زپاس خاطر من خاطر اغیار میماند

عیدست باز خون جهان در حنا میزند
خونها همه برنگ حنا زیر پا میزند

این حق دیده‌است حلالت نمیکند
در روی شرم روی خود از چشم ما میزند

ظلمت بر کرشمه گذشتست کار زنان
بیگانگی مکن نگه آشنا میزند

از من که قرب ساخته پیراهن توام
خود را بتنگ بستن بند قبا میزند

چندی در انتظار نشستن غنیمت است
در ابتدای وعده خود انتها میزند

چون من کم درست نشسته بزیر تیغ
بسیار زخم در دم تیغ جفا میزند

خوش در کمین نکهت چینی برو برو
حق مشام هست مزد وای صبا میزند

آلوده ساخت تیغ که عرض دیت دهد
در لب شهید گو سخن خونبها میزند

دشنام او نه بست ظهوری اگرچه صعب
گاهی ضرورت است اثر بر دعا مزند

عاشق کشان که تیغ جفا برگرفته اند | زخم از برای شاه و گدا برگرفته اند
روئی برای دیدن دیگر نمیدهند | اول نگه بروی نما برگرفته اند
هرگاه گشته کلبهٔ صبر و سکون تمام | وای نخست راز بنا برگرفته اند
بس پیرهن ز حسرت آغوش گشته چاک | دستی اگر ز بند قبا برگرفته اند
با آن مزاج نازک و آن ناز و سرکشی | از بیخودان خویش حیا برگرفته اند
از عیدگاه کوی خود از خون کشتگان | با دست پنجه نگار حنا برگرفته اند
نازم بصافی سحر و داغ آفتاب | خوش نسخه ز سینهٔ ما برگرفته اند

از کوهکن هنوز ظهوری گرانتر است
اوراسبک اگرچه ز هر جا گرفته اند

عشاق درد را بدوا بگرفته اند | از دلبران جفا بوفا برگرفته اند
تا نالها بکام خسامند راه کام | از راه درد خار دوا برگرفته اند
هرگز حجابیان نتوانند برگرفت | کامی که غیرگان ز حیا برگرفته اند
افتاد دست خرقه شیخان چه چرب گیر | لب پاک ناموده روا برگرفته اند
از شوق گلستان خوشی خضر مقدمان | در خارزار توشه پا برگرفته اند
ز آتش تو همه سیمرغ استخوان کباب | داغ تو سینها بسزا برگرفته اند
جان بخشی مسیح نمود دست اقتدر | خوش نکهتی شمال و صبا برگرفته اند
فرزندی از تو حسن ندارد عزیزتر | دشنام داده دعا بگرفته اند

تاب نظر کجاست ظهوری بدور چشم
خورشید و ماه را بسبها برگرفته اند

زیر سر هر که چو من خشت سر کو دارد
از خسک برگ سمن در ته پهلو دارد

از گریه های غمش با دل من هیچ مپرس
هرگز این لطف کجا باز به تیهو دارد

بیوفائیش قبولست از و نیست گریز
با دو روئی همه را با همه یک رو دارد

غوطه در دام نگه خورده تماشائی او
یک جهان دیده اگر در بن هر مو دارد

هر طرف خط شعاعی بدواند نازش
یک طرف گر نهد آن پرده که بر رو دارد

گریه ام را لب شکرخنده درآورده بشور
هامیاییم نمک قهقهٔ او دارد

میتوانند که کنند قبلگی مسجدیان
خم محراب حرم در خم ابرو دارد

تا میان دل و جان بخشش کنم ذوق حضور
از خدنگ ستمش سینه ترازو دارد

پای در معرکهٔ عشق سران پیش نهند
غیر از زخم پس سر چه قدر رو دارد

مغز من گشت تهی در سر من سر ننهاد
وای بر هر که چو من ناصح پرگو دارد

مطلب خویش بکرسی نتوانست نهاد
جز کسی کز تو سری بر سر زانو دارد

مرهم اندیشی ظهوری بدم نیش برند
تنگ لب نالهٔ آن درد که دارو دارد

صافی اشک نگر دیده صفائی دارد
جلوهٔ آه ببین سینه هوائی دارد

داغ بر سینه نشان سم رخش غم اوست
جان و دل عرض کنم نعل بهائی دارد

حشمت خویش بنازم که ستانیش بسیم
شاه دانسته که بیقدر گدائی دارد

خشکسال نم مژگان چه بلا بود گذشت
مزرع محنت و غم نشو و نمائی دارد

من که دارم که غباری ز رخم پاک کند / ای خوش آنکس که شمالی و صبائی دارد

اضطرابی بچه تشویش نهان میسازم / عافیت جوی ملال امروز بلائی دارد

موسم سیر چمن فصل جوانی بود است / بیخودیهای قضا گشته ادائی دارد

بگل باغ حرم تا کند آرایش فرق / کعبه روند ز مغیلان کف پائی دارد

جای غمهای فراغت دل تنگم واکرد / بر نشاط دو جهان ناز بجائی دارد

بلبل باغ رخان جمله یکی وز تو هزار / گلبن هر چمنی نغمه سرائی دارد

هر که آری قدحی پیش سری پس میبر / هست لطف تو لب بوسه ربائی دارد

میکنی بیع ظهوری چکنم از تو نهان
هست بی عیب خدا عیب وفائی دارد

نظروران بفروغ جمال در گیرند / کشند شعله و خورشید را شرر گیرند

بشهر و کوه شمار رشک ابر نیسانی / نشان پای سگ یار در گهر گیرند

کنند از مژه جاروب پیشگاه ادب / بشاهراه طلب کار پا ز سر گیرند

بقصد قاصدی از خویشتن برون آیند / روند بر سر هر ره ز خود خبر گیرند

بر آفتاب شرف روی لفروزی را / که از تفرج هر روز در نظر گیرند

نمیشوند بمرگ از بلای عشق خلاص / چو عمر شان بسر آمد دگر ز سر گیرند

گرفته اند بتلخی خراج شیرینی / بکام زهر چکان نکته بر شکر گیرند

خلاف خلق جهان از خلاف جسته کران / بجای کینه بدل مهر بکینه گر گیرند

ربود کهنگی دلفشان نمود نوی / بهای ابره خود اطلس آستر گیرند

ز شیر شیرتر و علوق مورد ره گربت / ز کاهکاه تر و کوه را کمر گیرند

زخاکساری افتاده کی نجبت بلند
بپایهٔ که فلک را ز خاک برگیرند

دگر بطول مقال مکن ظهوری عیب
نفس درازی غواص را هنر گیرند

بهر که درد ندارد روستان دوا بخشند
چه خوشترست ز بخشش اگر بجا بخشند

کسی رعایت مهر و وفا ندارد چشم
زکوة جور و جفا کاشکی بما بخشند

پی کبوتر دل طرفه شاهبازانند
بصید خویش همایونی هما بخشند

هنوز عزت دشنام خود نمیدانند
مروت ست یکی گر بصد دعا بخشند

دریغ مدعیان را رگی نمیباشد
که زخم نشتر مژگان بمدعا بخشند

نسیم باج ستاند ز سنبل تاتار
به نیم تار که از طرهٔ دوتا بخشند

زخون دلشدگان خاک شهر گو گلگون
زگرد پنجهٔ خورشید را حنا بخشند

زهی امید که روز جزا بخون خواهان
ز زخم کشتن دیگر بخون بها بخشند

بیا بپارسائی سرشار میتوان نازید
که ته پیاله برندان پارسا بخشند

دران چمن که شود تخم داغ خیز نشان
بشبنمی تف برقی بهر گیا بخشند

ز عجز و ناله فتند تا نفس بکوتاهی
ز ناز و عشوه درازی بماجرا بخشند

بجاست دعوی اعجاز داغهای قدیم
که هر قدر که رسد داغ تازه جا بخشند

شریک خویش نخواهند اگر ظهوری را
باو محبت خویش اینقدر چرا بخشند

درجنون عشق پاس خاطرش از من بماند
از برای مصلحت دشمن شد و دشمن بماند

غمزه از شوخی بقصد فصد من ایما نکرد
خون رگ در گردن مژگان نشتر زن بماند

جان در ایام جدائیها تن صد مرگ بود / یکدو روزی بامید وصل اگر بر تن بماند
از برای عندلیبان در وفا پیغاره ایست / اینکه گل از باغ رفت و زاغ در گلشن بماند
در دولت دشمن مجاور جان مسافر میشود / غیر رفتن نیست درمانیش از ماندن بماند
چشم در راه توایم ای عشق در جاده بلا / منتی از رستمیهای تو بر بیژن بماند
روز رفت و هفته رفت و شب همان بر جا چراست / گر نه زیر کوه اندوه منش دامن بماند
در ترش روئی نیفتی زهر را شیرین مچش / سست عهدی گر بسنجی موم از آهن بماند
در شب غم خواب را تغییر جانا چاره بود / رفت از چشم من و در چشم بخت من بماند

چون ظهوری از بهار عشق مردی نیستش / گر خس و خاشاک کوی از لاله و سوسن بماند

تیغ راندی جسمهای زندگی در تن بماند / عید من قربان شد تنها جانم از مردن بماند
پیر کنعان کو که چیند نکهت یوسف بمغز / از شب آغوش خوشبوئی به پیراهن بماند
شب ابا از تماشای تو مه بر بام رفت / شد در حیرت بروی یار و در روزن بماند
چاک جیب تیره روزان تو خندد بر رفو / رشتهٔ زرین مهر از شرم در سوزن بماند
در کنارت میکشم از جذبه طرفی بسته ام / در تخیل طرف دامانت بدست من بماند
عمرها در یوزهٔ داغ تو شد آتش زبان / تا چراغ دودمان غمکشان روشن بماند
داغکاران تو حاصل هر کجا بر داشتند / توده‌های برق تا غربالی خرمن بماند
با وجود آنکه باشد حد رسوائی همین / حق صبوری و شکیبائیم در گردن بماند
کو صدای تیشهٔ فرهاد در کوه و کمر / غلغل زنجیر من در کوچه و برزن بماند
عندلیبا خوش در رسوائی بکشاد عشق / تا قیامت بر زبانها حرف در بستن بماند

گرد حسرتکش ظهوری را بلای لاغری
آرزومندی آن ترک صیدافگن بماند

مه در جلا بآن رخ زیبا نمی‌رسد
گو سدره کو بآن قد رعنا نمی‌رسد

از خضر نیست تشنه بدرد تو زیستن
بیماری غمت بمسیحا نمی‌رسد

خاک رهت بدیده کشد خور زبیل زر
این کحل جز بدیده بینا نمی‌رسد

از روشنست کینم نگه پرده های چشم
ما را باین نگاه تماشا نمی‌رسد

عاشق بقید خوبی معشوق عاشقست
در عشق غیر من بزلیخا نمی‌رسد

سر را هوای پایه منصور در سرست
اینک ترشادیم بزمین پا نمی‌رسد

با من بگریه ابر بدعوی خطاگرست
گو تر مباش چشمه بدریا نمی‌رسد

در سال و ماه عشق بتان روز دیگرست
امروز هیچ وعده بفردا نمی‌رسد

دارد بجوش هاملگی شهرتی دلم
یک غم نمیخرم که زصد جا نمی‌رسد

جان در میان سینه و دل کینه پرور نیست
راحت زداغ تو بسویدا نمی‌رسد

تا بر نشان پای سگانش کنم نثار
دستم چرا بعقد ثریا نمی‌رسد

تاراج دیده باش ظهوری که حیرتیست
در صبر و طاقتی که بیغما نمی‌رسد

سجاست نازش یوسف که آن پدر دارد
غلام آن پدرم من که این پسر دارد

اگرچه یار مرا رخصت نشستن نیست
همین بس است که بر خاطرش گذر دارد

زدست بیخبریهاش شکوه ها گردان
مراست این گله کز حال من خبر دارد

صبا ز طعنه من ترک قاصدی کردست
که صبر آمدن مرغ نامه بر دارد

چو از صریح کنایت رسا تنافر هست | ز مرحمت بتغافل بمن نظر دارد
شب از ستاره چرا اینچنین نثار کند | بپاک کردن رو دامن سحر دارد
مگر که کوهکن از کوله بار درد تن گفت | که بیستون ز صد اناله بر کمر دارد
حریف کشتی من کو بعشق غیر از من | کمان مبر که برایم قضا قدر دارد

فلک بقصد ظهوری کمان کین زه کرد
چه غم ز داغ محبت دلش سپر دارد

نقاب چون ز رخ آن آفتاب بردارد | صد آفتاب فروغ از نقاب بردارد
بدخل و خرج نفس ما رسیدنی دارد | که آه هستش از نفس کس حساب بردارد
فغان دوان ز پی ناقه نان ره دانش | بس ست کآبله پای آب بردارد
در آبسایه دیگر که آب رهگذرش | به بیخ مژه ها آفتاب بردارد
بروز وصل ز شادی چو اشک بارانم | عجب که دیده ز درویش حساب بردارد
پیاله برلب از آن تکیه میکند ساقی | که مستی ز نگاهش شراب بردارد
بزود آمدن قاصد آن شتابم نیست | که نامه چون بگذارد جواب بردارد
با متداد غمش دارد آن رسائی آه | که در مساحت گردون طناب بردارد

بعشق طره ظهوری چنین حریص حیات
بقدر تاب و توان پیچ و تاب بردارد

ز بوی بیت آنچه با مغز هم صبا کرد | به بیهوشی توان شکرش ادا کرد
اگر بر باغ نگشادی گریبان | گلستان را که پیراهن قبا کرد
تخیل بر دل از حد کشاده | لبت را عاقبت تمنای ما کرد

زابرویت دگر گردید محراب / نماز قبله میباید قضا کرد

غلط هرگز سخن آید کرد و غنچت / بروی سینهٔ من چشم وا کرد

بحسرت دل زلبش بیخویش بلبل / باین تنگی برایت فکر جا کرد

لب خشک آنقدر در ناله پیچید / که حاجتهای چشم تر روا کرد

شناور گشتی گردون که عکسش / بدریائی سرشک آشنا کرد

ظهوری ره بتسلیم و رضا برد
زبان بست از چه گفت و چرا کرد

نمی نالم اگر بر من جفا کرد / چه جرم او را وفا این اقتضا کرد

بر غمم پا بمهر غنچه افشرد / بضرب دست خود را بیوفا کرد

بیک دیدن در آمل کرده بیم / ولی آخر کمی را در بها کرد

پریشان گوی دیدم مدعی را / دلم شد جمع عرض مدعا کرد

در اثبات مروت قاتل ما / بخون غلطیدگانش را گوا کرد

لبش آلودهٔ دشنام حیفست / نمی باید عسل تلخی دوا کرد

بکار ما نیاید هیچ خوبی / چه خوبی خویش را در کار ما کرد

برخصت ترک جنت کرد رضوان / تماشایش جدا بکوئی او بجا کرد

همایون تر ز عاشق کیست عاشق / هما را استخوان ما هما کرد

ظهوری رستم بر عرصهٔ عشقست
خرد کار نمایانی کجا کرد

سحر بلبل چنان گل را دعا کرد / که در آمین دهان غنچه وا کرد

دل و دو عشق چنان بر بهم پیچید | که از هم شان توان هرگز جدا کرد
ز بس قربان بکویش بر بهم افتاد | برای عید خاکم خون حنا کرد
چه ذوقی دارد از بیگانه گوئی | بحرف من زبانی آشنا کرد
ز صاحب نقشی یک دیده بردار | که دل را تحفه جان را رونما کرد
چه سهل البیع کردش مایه ناز | بصد جان نیم نازش را بها کرد
بهجر ایمان ز رشک آورده بودم | زهی کافر چه میدانم چها کرد
جدائی مرگ چون میکرد تقسیم | چه مردنها برای من جدا کرد
هوا داری ما بر رحمت افتاد | عطش زور غریبی بر گیا کرد

ز ساق و ساعد مردم ظهوری
نباید خویش را بیدست و پا کرد

حال پرسید مرا قوت تقریر نبود | چه خرابی که دگر آلت تعمیر نبود
دشت و دریای جنونست ز شوریده سران | پیش ازین هر طرف انبوه که زنجیر نبود
سالها عامل دیوان خموشی بودم | هیچکس را بمن اندازه تقریر نبود
بخطاها ز تو امید عطاها دارم | تحفه عفو تو جز جرأت تقصیر نبود
دیده از عکس تو بستیم که احول نشویم | در نظر داشتن آئینه تدبیر نبود
میتوان گفت که با هم شکر آبی دارند | دوش با زهر تو کامم شکر و شیر نبود
قدرت هجر تو در کشتن من بر دیکار | که شفاعتگری اندازه تقدیر نبود
چقدر خواب پریشان که ندیدیم شبی | دستبازی بسر زلف تو تعبیر نبود
نامه طومار چها گشته و طومار کتاب | خامه را خود بشکایت سر تحریر نبود

مس ارباب خرابات ز زر ناب شد ست
حیف در صومعه از لای می اکسیر نبود

سخت از سرچه نان ره اعواج بهشت
آدمم آگاه گر از حکمت تخمیر نبود

چون دوال خم فتراک بجو پیچیدن
از ظهوری ست که نخچیر سر تیر نبود

چو شکوه‌ش بر زبان خواهم که بیدادش فزون باشد
خوشا راحت که آزار کسی او را سکون باشد

کنم بر خویشتن نفرین گر از اهل خرد باشم
اگر در عشق بر مجنون مرا رشک جنون باشد

عیان بر دوستی ماهر چنین بر دشمنی قادر
کم است از عشوه پیدا آن که زینسان ذوفنون باشد

سپندی کو که بر آتش فشانم خوب می‌نالم
مغان واقفند اگر در روی پذیرای فسون باشد

نشاط و عیش رنگین‌تر بسی ست چندانکه رنگین‌تر
اگر در جام خون باشد بجای باده چون باشد

ز سر تا پای هر جا می‌نهم انگشت می‌نالم
ز تاب درد باید پیکر کس ارغنون باشد

بهر کاری سر آمد بودم هر گه بار میگفت این
که در صبر و شکیبائی کسی چندین زبون باشد

چها آمد بسر فرهاد را در بیستون باید
که دستی نقش شیرین را بزیر بیستون باشد

بیاد آه سردش آتشی باید بدو آورد
کسی با غم اگر با همچون ظهوری گرمخون باشد

در سر سودائیان سودای سامان کهنه شد
درد کو فکر دگر کن فکر درمان کهنه شد

شاخ و برگی گر چه دارد ناله در کام و زبان
نوبر افغان نکردم لب بر افغان کهنه شد

بر سر خوان نوازش آن تکلفها چه شد
شرم میدارم که گویم قند مهمان کهنه شد

شوق میدارد نگه دستی عجب در کار من
بر نگردد از جیب چاکی سر گریبان کهنه شد

کار دل از یاری بخت نگون گردید پست
پا لیش از جا رفت و در چاه زنخدان کهنه شد

مشک بیزد از خط نوخیز او دیگر صبا — در چمن کاری ندارد عطر ریحان کهنه شد

کله کله عشقباز و دسته دسته تیغ ناز — صید قربان گشته نو آن عید قربان کهنه شد

از گدایان توام در کوچهٔ عصمت و فنا — آرزوی احتشام میر و سلطان کهنه شد

در پشیمانی ظهوری هیچ تنبیهی نیافت — اینهمه بر پشت دستش زخم دندان کهنه شد

افسردگی ز دل بتبت ناله میرود — پرهیز از تبی که به تبخاله میرود

در گریه نیست فرصت خون آب کردنم — اینک جگر ز دیده به پرکاله میرود

درد تو نشتر عجبی برگرفته است — راحت بجای خون ز رگ ناله میرود

افتاد پیش کار دلم کاه و کهرباست — هر جا رود غم تو ز دنباله میرود

هر روز تازه کاری آن رو چه احتیاج — صد خون فزون بگردن داغ لاله میرود

بر تو بهای چله نشینان ترحمی — یک جرعه می که حاصل چل ساله میرود

در کاوکاو پی تخیل از عصمتم — بر برگ نسترن ستم ژاله میرود

ساقی چه گرم باده بگردش فکنده است — در بزم صحبت شعلهٔ جواله میرود

از گفتهای تلخ بشور شکر لبی — تاراج مصر کرده به بنگاله میرود

بیخود ز خواب حسرت تسخیر او است آه — زین آرزو بدایرهٔ هاله میرود

باغ و بهار گشته ظهوری ز فعل داغ — تا سینه در میان گل و لاله میرود

کسی بمملکت فقر سروری داند — که در فروتری از چرخ برتری داند

سپهر را ننهد طاس روز دیوانش — مجردی که طریق قلندری داند

۹۱

بجاده عشق کسی سد اگر تواند بست	میان آرزو و دل سکندری داند
اگر بگم شدگان همسفر شدی رفتی	عجب که خضر درین راه رهبری داند
ببر ز خلق که اخوان یوسفند همه	برین مباش که یوسف برادری داند
نه پوست مانده و نی استخوان مرهم هم	اگر نه داغ غمش سینه پروری داند
ز اوج موج محیط سرشک حیرانم	از آن گذشته که گردون شناوری داند
ز صلح سیمبران نیست بهره هر کس	خوشا کسی که چو من جنگ زرگری داند
مباد نامه بر آنکس که بر نتابد پیچ	ضرورتست که قاصد کبوتری داند
هزار مرتبه گردد ازین نهان تیغم هم	اگر مراتب خوبیت را پری داند
فسردگان تمنا پری عجب جوشند	شرار شعله دل باید اخگری داند
ز زان حریص‌تر افتاد در شکار آن ترک	که صید صید گهش صید لاغری داند
بر تیغ شاد هم آلست تیغ غمزه او	که در مصاف دل خلق صفدری داند
برای آنکه به دشمن سلاح بخشش کند	خدنگ سینه نوازش زرگری داند

بگیر یاد ظهوری ز من مسلمانی
مباش منکر کافر چو کافری داند

ز ترک الفتش جانم بتن الفت نمیداند	ز شوق صحبت او خلوتی خلوت نمیداند
که میگوید اگر صد جان بهای یک نگه گوید	نمیدارد دریغ از هیچکس منت نمیداند
ز هر کس هر چه خواهد در حضور ما بیان گوید	ز شوخی هیچ حفظ الغیب در غیبت نمیداند
ز عرف روشناسی روی میسازند مه رویان	خوشا شهری که هر رومه در و شهرت نمیداند
نمی باشد فراغ و عیش عالم حصه یک کس	حریص افتاده دل ور درد و غم قسمت نمیداند

حیا را حسن بهر عرض خود کرده ست خوشحالم
که در عرض تمنا مدعی وحشت نمیداند

زبان بیوفایانست سازد غیر اگر کاری
تعجب نیست خود را با تو بی نسبت نمیداند

بسودایت ز بیم شرک با جان کرده دل یکرو
بنازم غیرتش در عاشقی شرکت نمیداند

بآیین آرامش از آرایش دیگر مشو غافل
مکن منع نگه مشاطه این صنعت نمیداند

اجل در قتل این و آن کند گاهی مدارائی
مبادا فرصت هجر ترا فرصت نمیداند

بامیدی که شاید وعده زان لب برون آید
ظهوری میکند جهدی ولی مدت نمیداند

که فزون پرده پوشی از گل کرد
عاقبت راز بلبلان گل کرد

بنگر جیب پاره پاره گل
بیشتر بیخودی ز بلبل کرد

آتش تیز کرد با خس خشک
آنچه شوق تو با تحمل کرد

بزبان کرشمه چشم تو ساخت
که نگاه اینقدر تغافل کرد

کعبه ساقیست شیخ میداند
فصل گل قبله شیشه مل کرد

خرد و عشق هم سبق بودند
این ترقی و آن تنزل کرد

خون دل گرچه زاد راه رست
سهل باشد اگر توکل کرد

در شنا بر صبا فتاد نفس
موج جیحون گریه ام پل کرد

حال زاهد نگفت رند بکس
بود از عارفان تجاهل کرد

تا صبا پر کند بنکهت تو
مغز خالی ز طره سنبل کرد

ذوق جمعانه از ظهوری پرس
خو بعشق نگه تخیل کرد

کسانیکه سر زیب افسر گرفتند
ز بیشی بقسمت کم سر گرفتند

چراغ گل از تست در باغ روشن
بصحرا شدی لاله ها در گرفتند

در وعده بستی و در انتظارت
همه چشمها حلقهٔ در گرفتند

بنازم بکاکل گذشت از کرم هم
بتان طره از دوشها بر گرفتند

ترا باید البته رشکی بر آنان
که خود را بجای تو در بر گرفتند

بتخت جنون زیبدم تاجداری
ز داغ غمم چتر بر سر گرفتند

نگه تحفهٔ زهر چشم تو گردد
همه چاشنیها ز شکر گرفتند

چه نازی که از ناز ناکرده ماندست
به چشم بتان طبع دیگر گرفتند

در اقلیم عشق است آب و هوایی
که از بید بستان ثمر بر گرفتند

ظهوری ترا میرسد گر بنازی
که از کمترانت فزونتر گرفتند

عشق بالادست کو تا چرخ پست من شود
پا نهم بر تر تمنا زیر دست من شود

هست و بود خویش را نذر محبت کرده ام
جای آن دارد که دیگر نیست هست من شود

در پرستش تا بهشیاری زمستان بگذرد
شیخ میخواهم دو چار می پرست من شود

توبه ام از توبه فرمودست ساقی دور نیست
گر ثباتش غیرت عهد الست من شود

با وجود این همه بیطاقتی در وعده گاه
نیست حیرت گر سبکدوش از نشست من شود

مدعی میدانم از انتقامم خار جست
دست دست اوست هم گر دوست دست من شود

می نهی دشتی بدل راه وطن سر میکنم
میدهد غربت ظهوری پای بست من شود

شاهان بسالکان ره همت باج میدهند — نعلین اگر کنند طلب تاج میدهند

هرجا خدنگ نازکمان ابروان جهید — صندوقهای سینه بتاراج میدهند

باید رساند رتبهٔ افتاده کی بهم — همت بلند پایهٔ معراج میدهند

بردوک دار اگر نتوان رشت رشتهٔ — سررشته بدست ز حلاج میدهند

کور خسش کینهٔ دشمن بمغز زمین مکن — آخر گدا ز پوست بسراج میدهند

از زمزم ابروی نیاید اگر بدست — گردی ز راه قافلهٔ حاج میدهند

چون از غمش بگریه نشینند شوقیان — افلاک را سفینه بامواج میدهند

آشفتگان ز لعن سیاهت بدود آه — تاریکی دگر بشب داج میدهند

یغما چه گنجها که نه بر یکدگر نهند — چون مفلسان خزانه بتاراج میدهند

نازک تنی و سخت دلی بر تو گشته ختم — آهن دلان حریر تنان باج میدهند

در نبرد نرد عشق ظهوری اگر تبان — بازند ساز نقش بلیلاج میدهند

در نبرد عشق عریانی حصار جان شود — زخم تارک مغفر و زخم بدن خفتان شود

هیچکس یارب نیفتد در پریشانی چنین — چاکهای جیب تا کی جمع در دامان شود

شکوهای گردش گردون بدل گردد بشکر — طعل رفزرحل اگر عرض شب هجران شود

گشته دیوی در نظر هر خشت محنتخانه‌ام — میتواند بود گر عکس تو حورستان شود

کرده عید از جامه گلگون چه نگین جیش را — گر ازین خواهد که رنگین‌تر شود قربان شود

رخ چه در عالم فرو ندی بر فروزد روز نیست — آفتاب از شرم او در ذره گر پنهان شود

گشته خونم قیمتی از جوهر تیغ غمش — بیم آن دارم که فردا بر سرش دیوان شود

دستیاری چون جنون خواهند سودائیان عشق
بر سر بازارها تا داستان دستان شود

سعی کن تا دیده از گریه سازی سر براه
واقف سر باش چندانی که بی سامان شود

شکوه همت نوبت میگردد من بر انتقام
جمله تقصیرات باید تحفهٔ نسیان شود

تیشه بر پا میزند در عشق ناصح دور نیست
گر زبانش در خراش جان من سوهان شود

گر بروی گریه ام خنبی جگر دریا کنم
سان خیل داغ ده تا سینه ام میدان شود

ملک تن بی شاه ماند از ستمهای فراق
گر نه لبها کوچه بندی از برای جان شود

این همه خوبی که کرد انبار ابراهیم شاه
میتواند شد که قحط حسن در کنعان شود

چون ظهوری در غریب درد بیداری که دید
نیستش پیدا متاع ناله گر ارزان شود

اگر شاخ سنبل چو مو تیو باشد
دماغم گنهگار بو تیو باشد

بصد خوبی خلد طرح کتابی
تواند بد اگر نسخه رو تیو باشد

بسوی حرم رو نیارد نمازم
نمازش اگر نی بسو تیو باشد

ندارم بجز دیدنت آرزوئی
ولی عکس این آرزو تیو باشد

تمیزت غلط کرد در کار دشمن
بدست این چرا بد نکو تیو باشد

زهی عیش اگر گردد آن مه بحاصل
که کس در قفا رو برو تیو باشد

تواند اگر لاله رنگ تو گشتن
سمن هم تواند که بو تیو باشد

ظهوری خوشت توبه میخواست ساقی
زهی غلغلی در گلو تیو باشد

ساقی کجاست کآئینه ساغر آورد
در عکس خویش فصل بهاری بر آورد

ند خویشتن نگنجد اگر آرزو بجاست — زین فربهی که زان کمر لاغر آورد

این چشم پیداشت هست که هرکس سفر کند — مهر من ارمغان همه چشم تر آورد

مرغی که شوق نامهٔ من میشود پرش — باید که هر زمان پر دیگر بر آورد

دردولی که پیش تو گوییم بصد امید — نشنیده کن مبادکه درد سر آورد

دوش وبری که آب نگردد ز شرم کو — مقدور نیست آنکه کست دربر آورد

جاروب جلوگاه تو مژگان تر نیست — طاوس از برای چه بال و پر آورد

راحت یکی ز دشت نشینان باغ نیست — کی سر بزیر دستی مرهم در آورد

شاید که خوابگاه خیالت شود شبی — چشم تر از حریر نگه بستر آورد

راحت گزین مباش ظهوری چو بی رگان
بیمارگی که هر مژه صد نشتر آورد

جهانکه ز فراقت به بیقراری چند — بیاد دارکه دادی با قراری چند

امید هست که گردد نتیجه ظاهر — بوعده گاه کشیدیم انتظاری چند

ز زخم سوخت دلت گر بود مرهم آوردی — هنوز سینه بداغ تو داشت کاری چند

نشسته مدعیانند بر یمین و یسار — خدایا که بپرهیز از یساری چند

برای شستن گرد رکاب می باید — که در عنان تو باشند اشکباری چند

گل مشقت راه طلب بعرق شگفت — بجستجوی تو دیدم شکست خاری چند

حریص صیادی و در دام طرهٔ تو دگر — نماند جای مگر سر دهی شکاری چند

نداشت مشک شمیمی چنان نسیم رساند — ز چین زلف تو در چین غنچه ناری چند

عبیر گوشهٔ دامان حبیب جیب نشان — ز گرد دلی زنها ز خاکساری چند

بسیر دامن صحرا روم ز شهر برون — دلم بر پست نگیریم مگر کناری چند
چه انتظار که نوروز میکشد هر سال — وظیفه دار ازین شاخ گل بهاری چند

بوام عشق ظهوری اگر ضمان خواهند
همان ز خویش کنم وام اعتباری چند

باید که گلی در آب باشد — تا حال کسی خراب باشد
در صیدگهی مباش کانجا — کنجشک کم از عقاب باشد
عیب ست که در محلهٔ ما — همسایهٔ دیده خواب باشد
آمد همه برگزیده حسرت — در آرزو انتخاب باشد
از چشمهٔ چشم شوق دهقانست — ایوای اگر کم آب باشد
حرفت همه چیز خوشگوارست — عیش ست که درد ناب باشد
ترسم برد آب روی دریا — آن موج که در سراب باشد
این دیده ندیدهٔ رخ کیست — بگذار که در نقاب باشد
مهتاب بپرتو تو شب ها — در سایهٔ آفتاب باشد

آباد بگنج شوق ظهوری
بگذار که دل خراب باشد

بگلگشت چمن فوق چمن سرو روان دارد — خجل شد باغبان پنداشت نخلش ارغوان دارد
شرابی ریخت در پیمانهٔ دردی کشان ساقی — که در صافی بهمن بر سینهٔ پیر مغان دارد
زبیم درد سرگاهی نفس در سینه میدزدم — اگر گل بشنود بلبل هزاران داستان دارد
بآزادی چرا بر خود ننالد سرو در بستان — زشوق خدمت قدت دو دامان بر میان دارد

بمجنون ره نمیگردد غلط از کو شوق چابک رو ‫/‬ حدی کن ناقهٔ لیلی مهار ساربان دارد

برسوایان کند تحویل بی اندیشه بنشیند ‫/‬ کسی کز بیم رسوا گشتن راز نهان دارد

مگر در غارتم از کنج کاوی رفته اهمالی ‫/‬ چنین معلوم میگردد مگر صبری گمان دارد

نه مطلوبست از اخوان بچاه افتادن یوسف ‫/‬ زلیخا دیده ها بر شاهراه کاروان دارد

سپند از مهر و مه هر روز میسوزند بر طفلی ‫/‬ که از شوخی تمناهای پیرانه جوان دارد

چه آسودم که ناصح دیدیت و انصاف بستش لب ‫/‬ نصیحتهای بیجا گر چه چندین ترجمان دارد

ظهوری غالباً سوزت ندارد آنچنان مغزی ‫/‬ بمغزم دود بر شد داغ بوی استخوان دارد

کرد با زلفت تو سودائی صبا بازار زد ‫/‬ رنگ و بوئیت نوبهار آورد و بر گلزار زد

از تماشای تو دزدد دیدهٔ حیرت جلا ‫/‬ عید قربان تو گردید و در دیدار زد

در دو دانش تا زبان گردد برای آفرین ‫/‬ قادر انداز بیت پیکان حمله بر سوفار زد

بی تو امکان شکیبائی ز نزدیکان محال ‫/‬ صبر بیگانه زد لافی و دور از کار زد

ابر را سرگشته کردی در هوای خویشتن ‫/‬ هر طرف از قطره تر و بحر را پیکار زد

سیر ساند مزد مزدوران خود بنای عشق ‫/‬ اجرت او شهرتش فرهاد اگر یکبار زد

ساقئی دارم که شاخ ارغوان از عکس خویش ‫/‬ برکشید از ساغر و بر گوشهٔ دستار زد

آفتاب از تیره بختیهای خود گردید چراغ ‫/‬ فرقهای کوی او در سایهٔ دیوار زد

غیر یار دل یقین دانم نخواهم داد بار ‫/‬ زد نهال بخت بی برگ من و بر بار زد

از چه می بستیم راه ذکر بت بر برهمن ‫/‬ راست پرسی سبحهٔ ما را ره زنار زد

دل بناله‌ای ظهوری سینه را محتاج دید

گر رسیدش تحفهٔ دردی دم ایثار زد

لب اگر وقف دعا نتوانکرد — حق دشنام ادا نتوانکرد

نزنار صیقل اگر موج سرشک — دیده را عشق جلا نتوانکرد

غیرگی ها چه تواند کردن — که ازان به بحیا نتوان کرد

پنجه را که بخون گشته خضاب — پرده پوشی بحنا نتوان کرد

قیمتی خنجرش آلوده شده است — خون بها زخم بها نتوانکرد

آنچنان نیست که در عرصهٔ سعی — همعنانی بصبا نتوان کرد

هر کرا هست بعالم دردی — جز بدرد تو دوا نتوانکرد

گرمی از شعله توان کرد جدا — داغت از سینه جدا نتوانکرد

پشت آئینه شود آب زشرم — سخت روئی همه جا نتوانکرد

تا نه بنیدره وتر شد چشمش — دیده در راه تو پا نتوانکرد

از که باید طلبیدن تاوان — جان اگر روی نما نتوانکرد

تا ظهوری نشود کوه توکاه
شکوهٔ کاه ربا نتوانکرد

غیر را قرب من کجا باشد — زاغ را زاغ و هما هما باشد

هم بقاتل رسد بزخم بها — خون ما را اگر بها باشد

شکر قند ازان شکسته تریم — که کسی در شکست ما باشد

تا کی از لرزهٔ جدائیها — بند بند کسی جدا باشد

یار را نیست یاری اغیار — کاشش بیگانه آشنا باشد

می پسندد ادا نمازی را	گر تماشای او قضا باشد
غیر ما دیده سینه داغش	خیر باشد چنین کجا باشد
ساقی ما چو باده پالاید	دوش زهاد بی ردا باشد

بر ظهوری حرام نالیدن
درد اگر چشم بر دوا باشد

حسن جز این روی قبلگاه ندارد	عشق جز این آستان پناه ندارد
یوسف بختش باوج تخت نیاید	درز قفست هر که دل بچاه ندارد
گشته ز قربانیان حنا همه خاکش	عشق چو کوی تو عیدگاه ندارد
حسن گذشت از نصاب باده فزونتر	حق نگاهم رخت نگاه ندارد
داد بباد آب خویش گوهر تاجش	شه که ز خاک رهت کلاه ندارد
سایهٔ او روز را بقبه برآورد	هیچکس این طرهٔ سیاه ندارد
جلوه گهش صبح و شام گوشهٔ ما نیست	چرخ بداند که مهر و ماه ندارد
سینه بباغ دگر نگشت مشرف	دعوی خون گرمیش گواه ندارد
موج و خذف الحذر که عجب غطیسست	شکر که در سینه کینه راه ندارد
وای اگر جان ببال مرگ نپرد	در خطر آنکو خطر پناه ندارد

چند ظهوری ز شرم عفو گدازد
طرفه گر بختی هم از گناه ندارد

در دل عاشق فراغ راه ندارد	دارد اگر راه دستگاه ندارد
بادیش ز تیغ و بن سینه درون	آه که ناموس غم نگاه ندارد

گریه پی کرده سر بدیه نیازم
وای نفس آه سر براه ندارد

کاهش ازین بیشتر کسی نشنیده است
پیکرم از سایه تکیه گاه ندارد

سینه ز تاب جگر گداخت نفس را
سوخته بر خود دلش که آه ندارد

کج ننشیند که نیست راست غرورش
هر که چنین ترک کج کلاه ندارد

تازه بهاری بصد هزار طراوتست
هیچ چمنم تشنه لب گیاه ندارد

تا بشب آرند روز وعدهٔ او را
آنقدر ایام سال و ماه ندارد

شکر دعا دم نبرد ره نگسستن
شکر که بیداد گاه گاه ندارد

گوش بحرفی ازو شدست ملوث
دیده ولی را تب نگاه ندارد

عذر تبرا ز گناه مثل شده آری
جرم به از عفو عذر خواه ندارد

هست بتو آنچنان امید ظهوری
کس چو ظهوری امیدگاه ندارد

دل شده واله دکن ترک دکن نمیکند
قبله اگر شود وطن رو بوطن نمیکند

جور کشد گر از بدن بهر فتیله پیرهنها
چشم بداغ دیگران سینهٔ من نمیکند

شحنهٔ عشق او همه پردهٔ پردگی درد
طرفه که پرده پوشئی هم بکفن نمیکند

باز نهیم دیدها گرچه نمیکند نگه
پهن کنیم گوشها گرچه سخن نمیکند

حکم سرشک از غمش نیست هم اینچنین روان
داغ برات اگر کند سینه که تن نمیکند

عرصهٔ باغ و بوستان نیست شگفته اینچنان
غیر هوای کوی او سینه چمن نمیکند

مژده که بر دماغ دل بوی شکست میخورد
از غم زلف عنبرین منع شکن نمیکند

دست دراز نیستم زیر نهال آرزو
شکوه کاوکاویم سیب ذقن نمیکند

حرف شمامه نافه باز گو کدام بو ✦ گرمی شنو از خان بافته گر مجنون را
بی گل نکهتش صبا مغز چمن نمیکند / انچه بروح میکند روح بتن نمیکند

حسرت بوسه کی کشد رخت ظهوری از لبت
تا هوس تو غارت گنج دهن نمیکند

سینه بی پرتو داغی بصفائی نرسد / دیده بی صیقل اشکی بجلائی نرسد
خبر از دیده مجو نیست اگر وقت غمی / سروری نیست دران سر که بپائی نرسد
غنچگی از دل پیکانی من پر نزند / تا ز باد پر تیرت بهوائی نرسد
مهر بر ناز مید از یکباره چنین / که بدشنام تو یکبار دعائی برسد
دل صد پاره من بوته پیکان گریست / شست بیداد مریزاد خطائی نرسد
نی غم این کند آباد و نه کشور معمور / بادشاهی که بتاراج گدائی نرسد
قیمتی تیغ تو انداخته بر دل عکسی / وای بر خونم اگر زد به بهائی نرسد
مه و خورشید سر از پا زمی دیگه دارند / سجده هائی تو بهر ناصیه سائی نرسد
ناله پیچید ز بس بر دل تنگم بر هم / شد گره آه اگر عقده کشائی نرسد
ناله پائی بزمین گر کشد از ضعف چه غم / نیست از ان دست فغانم که بجائی نرسد

صیقلی کرد ظهوری نی از پرتو زهد
گر بآئینه او زنگ ریائی نرسد

راه صعب است مگر راهبری برخیزد / خضر خوب است ولیکن دگری برخیزد
کوه غم برکمر آن طور نمیباید رفت / که براه قدم از کس اثری برخیزد
کرده هر سمت و بیک گوشه نهان است نقاب / دیده هر راه مگر دیده وری برخیزد ۹۰۰

غنچه را ماده تنگی ز دل مستور نیست
میل دارد چو صبا پرده دری برخیزد

میشود تیز نظر مرد بنظاره تیغ
پیش روی جگرانرا سپری برخیزد

گریه قیمتی کرده غمش وعده بچشم
چشمه دریا شده شاید گهری برخیزد

تخم ساز ندد از ان خرمن خورشید نمند
اگر از آتش حسنش شرری برخیزد

جسته تا برق غمش تل شده خاکستر دل
بیم آنست که دود جگری برخیزد

بامیدی که ز بندش بگشادی بر بند
هر قدم در رهش آزادتری برخیزد

هست دریاکی دریا نظری چشم مرا
چه عجب گر تماشا نظری برخیزد

شاهد آرای شه آرایش خود گر خواهد
هر طرف چون سحر آئینه گری برخیزد

گر ظهوری ست بسجده در طلب خشک لبی
شرط انیست که با چشم تری برخیزد

گاهی از نخل امیدم ثمری برخیزد
که ز هر برگ بقصدش تبری برخیزد

قاصدی را که بکف نامه مشتاقانست
باید از هر بن مو بال و پری برخیزد

در رهش رخصت شبگیر سیه روی راست
که بهر گام ز راهش سحری برخیزد

کرده ام پیهن متاع خرد و صبر و شکیب
که بکبر آورتیش عشوه گری برخیزد

دهنی نیست باین تنگی و این شیرینی
که بهر حرفش تنگ شکری برخیزد

چقدر کز لک مژگان تو قربان دارد
رگ گندی ست اگر نشتری برخیزد

خاکساران ترا پایه ز سنگست بلند
وای من گر ز من افتاده تری برخیزد

به شناگستری خان بنشینم دگیر
نیست معلوم که چون باد وگری برخیزد

مو از نش رسد از خانجهان شاه نواز
هر کجا صاحب فضل و هنری برخیزد

گل اوراد ظهوری بمرادش شگفت
با حریفان بصبوحی سحری برخیزد

شکر رخسار تو آئینه نگون می آید | که ز تشویش همه خورشید برون می آید
تیغ از زخم نراندی و همین ناخن گشت | بر تو در حشر بیان دعوی خون می آید
گل خار زرهست از تربت من خواهد رست | کی نگاه دیدنم از پای بدن می آید
التفاتیست که با کوهکنم می سنجی | کوه پاسنگ بهیچ تا که فزون می آید
شاد بودم که شبم بود بموی تو شبیه | بخت زورینی دو روزم شبه گون می آید
میتوان گفت که می آید از افلاک سکون | میتوان گفت ز افلاس سکون می آید
چه عجب گر بهم هر قدمی کند چپ | هر چه گویند از این بخت نگون می آید
خشک لب جابه یک قطره دعوی هستند | دیده تر بسر گریه کنون می آید
صد تعلق تو به هر طره خونم دارد | خون من نیست که از زخم برون می آید
فصل صحراست باندازه بهانگی نفسم | چند روز است که هر روز جنون می آید
گرم مداحی دارای دکن هر که نشد | لفظش افسرده و معنیش زبون می آید

تا ظهوری خجل از چاره گر ما نشود
درد من گاه پذیرای فسون می آید

تا خیالش بدل از نار ز درون می آید | جان حسرت زده صد بار برون می آید
آنچه مه را بجلا کم ز شما میگوید | پرده بر داشته از عهده برون می آید
بگلستان بقا مژده سیرابی ده | غمزه اش دشنه بکف تشنه بخون می آید
عید ما این همه قربان که بقربانگه او | خال خون برزده بر تیغ نگون می آید

من واین حوصله از خویش برون چون بروم — در غم و میکند او خود چه درون می آید
مدعی دعوی رجحان کند و میرسدش — غالباً در کمی از خویش فزون می آید
بحث عشقست خرد بیهده دارد خامی — میشود پخته بتصدیق جنون می آید
چند روزست که بر بستر هجرم عجب ست — که بپرسیدن من هجر کنون می آید
مدحت حضرت خان جز سخن سازان ست — به ثنایش سخن از سهو مصون می آید

دوش گفتم که ظهوری ز تو در فهم من
معنی لطف ازین لفظ برون می آید

قدر دامان رهت ریگ بگوهر ندهند — خار خشک در دوستش بگل تر ندهند
گشته بر ذمت شان فرض مراعات رفیق — خضر افتد بقفا پای ازان سر ندهند
نتوان سیر گلستان شهادت کردن — فرق را تا بگل زخم تو زیور ندهند
مصریان چون نپرانند مگس با دل تنگ — زهر نوشان تو گر کام بشکر ندهند
تماشای چراغان فلک دل نکشد — گر ز روی تو چراغی بسر اختر ندهند
هر زمان آید و در آتش حسرت افتد — هر دم از شعله به پروانه چرا پر ندهند
بوسه گر چه بجانی دهد اما ندهد — عقل و هوش و دل و دین تا همه یکسر ندهند
گر بسجده بگریبان چه توان رو نتوان — لیک جز هیچ بدرویش توانگر ندهند
تا بدل ریشه مهر شه نو رس ندود — از کهن نخل هوس کام بنوبر ندهند

گرچه افتاده ظهوری ندهد دست بکس
در طلب گم شدگان زحمت رهبر ندهند

تلخی هجر ترا خامه اگر بنویسد — زهر از نامه تراود چو شکر بنویسد

خود گرفتم که زبان دگرش وام منم ‌ ‌ بیش از آنست حکایت چقدر بنویسید
مژه شرح غم رنگین مرا میخواهد ‌ ‌ برخ کاهیم از خون جگر بنویسید
گر شود چرخ کبوتر نتواند بردن ‌ ‌ نامهٔ را که شب من بسحر بنویسید
خبر خواب ز بیداری او هاستی ‌ ‌ یوسف افسانهٔ خود را به پدر بنویسید
بند بر جامه که کوتاه زبانیست دراز ‌ ‌ سیم ساق کسی این پند بزر بنویسید
گر نخواهد که شود نامه ز نامم رسوا ‌ ‌ میتواند که بعنوان دگر بنویسید
خشک شد دجله ز بس قطره چکاندم بدوات ‌ ‌ خامه تا کی سخن دیدهٔ تر بنویسید
حجت جور که وه وه شده ای کاش قضا ‌ ‌ بر سرم آنچه رقم کرده بسر بنویسید
آه عاشق شب هجر این تف آتشعله کشید ‌ ‌ که غم خویش بمهتاب شرر بنویسید
حرز دفع خطر تیغ نویسند همه ‌ ‌ کشتهٔ تیغ تو در دفع خطر بنویسید
نامهٔ بی خاتم ماندست ظهوری کس نیست ‌ ‌ که تواند دو سه سطری باثر بنویسید

جدا از آن شوخ محجوبی چه میکرد ‌ ‌ بنازم شرم محجوبی چه میکرد
اگر در باغ خود میداشت رضوان ‌ ‌ چنین شاخ گلی طوبی چه میکرد
اگر عقل از هنرمندی بعشقت ‌ ‌ نمی آمد بمعیوبی چه میکرد
بدام دیده تا گردن فرو رفت ‌ ‌ نمیدیدش اگر خوبی چه میکرد
گر از دستک زنیهای غمش آه ‌ ‌ نیفتادی بپاکوبی چه میکرد
از او گر دور می افتاد یوسف ‌ ‌ به محنتهای یعقوبی چه میکرد
اگر گلزار خود را غنچه میخواست ‌ ‌ ز مهر بیکسیش مکتوبی چه میکرد

ظهوری را نگر داز وعده ممنون
دلم با صبر ایوبی چه میکرد

خاطر عاشق آرمیده شود	اگر آسودگی رمیده شود
هیچ عدلی ازین فزونتر نیست	که اسیری ستم رسیده شود
بگریبان دری بر آوردست	سینه تا جیب اگر دریده شود
لخت لخت جگر اگر نمکند	لب لعلی کجا مکیده شود
اگر از خویش دامنی بکشند	گوشه دامنی کشیده شود
راز عریانست آه و ناله کجاست	تار و پودی بگره تنیده شود
وه چه نشنیدنی چه در کارست	همه باید که ناشنیده شود
طعن نادیده گی بلاست بلا	وای اگر دیدنی ندیده شود
سرو را نیست رخصت پابوس	گر نه چون شاخ گل خمیده شود
آنچنان تیغ رشک تیز مکن	که رگ دوستی بریده شود
مدهه تن بمرهم رسمی	سینه کز داغ برگزیده شود

در تماشاگهش ظهوری را
هر بن مو هزار دیده شود

روبروی سپه عشق خرد چون گردد	عشق در روز بانداز شب خون گردد
تار چنگ است رگم هر بن از زخمهٔ درد	میتوان ناله چنان کرد که قانون گردد
کرده زخمم لب پس سر آزادی مرهم را	حیف در دست که افیونی افیون گردد
سعی فرمای که سیماب شوی در تب شوق	که اگر کشته شوی قدر تو افزون گردد

میکند زلف سیاه تو مرا نامه سپید | سرخرو آنکه بشمشیر تو درخون گردد
سینه گر منت داغ تو کشد نیست عجب | ای خوش آن سینه که از داغ تو ممنون گردد
سرو شمشاد شود در چمن آرزویم | آه از حسرت قد تو چه موزون گردد
عاشق پرورش پردگیان نیست غمت | نیست لیلی که بصد کاهش مجنون گردد

بهر معیانه ظهوری ست دل و دین برکف
نرسد هرکه بسودای تو مغبون گردد

دوش دل آه بیحجاب نکرد | نامهٔ من سیاه تاب نکرد
عشق او هیچ خواریم نگذاشت | که بعزت من حساب نکرد
عارضش آنچه با شقایق کرد | گرد زلفش بمشکناب نکرد
که ازان چشم مست راند سخن | که نفس در گلو شراب نکرد
تا قیامت بتنگ معمورست | خانمانی که او خراب نکرد
خم ابروی حور آورند | شهسوار منش رکاب نکرد
تحفهٔ دامنش سحاب از شرم | پاسگی دامن حباب نکرد
سایه را آفتاب در قدمش | دیده شکس چه کباب نکرد
روشنی کرده خیره چشم مرا | ذره کو که آفتاب نکرد
ماند در پایهٔ حبابه کسی | که سکون خود اضطراب نکرد
خواند دل صد فسانهٔ حسرت | لیک یک آرزو بخواب نکرد

تا ظهوری نشد فرشته خصال
سگ او ترک اجتناب نکرد

دل بسر سینه فگاری دارد
ضربتی دارد و کاری دارد

چون کنم گریه سپهر از انجم
سبحهٔ اشک شماری دارد

خار و خس سنبل و ریحان کسی
کز رخش دیده بهاری دارد

گوشواری که خم فتراکش
حلقه از چشم شکاری دارد

شکر کافتاد به تیغی سروکار
که بسر کارگذاری دارد

گشته از آفت مرهم ایمن
سینه را داغ حصاری دارد

صبح کز جیب برآرد خورشید
منصب آئینه داری دارد

جگرم داغ ترا دیده امین
هوس سینه سپاری دارد

بر ظهوری ست مرا رشک که عشق
کار با مردم کاری دارد

گر بچشم مهر و مه گاهی غباری میرسد
باد طالع بر غبار رهگذاری میرسد

برنه انگیزد بدعوی چرخ رخش ماه را
آفتابش کی بگرد شهسواری میرسد

فتنهٔ ایام شاهان طوائف دیده ام
شهر دل می بندم آئین شهریاری میرسد

در دم تیغ ستم کو نازنین صیاد این
زخم فربه جمع کن لاغر شکاری میرسد

درد و غم از فکر تشریف اثر غافل نیند
ناله پودی رشته هست از آه تاری میرسد

گو یدش دستم بگل در بوستان عافیت
در بیابان بلا پایم بخاری میرسد

راه گردانیده باز از توتیا بنیائیم
دیده را کحلی ز خاک رهگذاری میرسد

آه گرمم می فشاند هر کجا تخم شرر
از نم خوناب داغم برق زاری میرسد

گریه میبازم حنائی زانکه میدانم باین
عاقبت کار من از دست نگاری میرسد

بی نصیبان بهره دارند از بی بهرگی / آرزو را حسرت بوس و کناری میرسد
میرود از تار ظلم ناشنیدن بر نفس / بعد صد زحمت بسمع گر ناله واری میرسد
چون چنار از جلوه شمشاد قدش سرو را / در گریبان پاره کردن دستیاری میرسد

دیده ام سیراب میدارد ظهوری گریه را / سینه را هم حرف آه شعله واری میرسد

درد با جانم در قرب جواری میزند / دل باخراج اثر از ناله خاری میزند
در گدازم عشق شاید سکه بر نامم زند / عقل ضراب ست نقد کم عیاری میزند
ماهی تفتیده جانی می فتد در تابه / آتش من در سمندر گر شراری میزند
گوش کو بر ناشنیدن زن که همجنسش شکست / صبر بر ما سخت حرف ناگواری میزند
صاف می در جوش گل درد خمارم را گداخت / بر سر خاشاکم اکسیر بهاری میزند
همدم ما نیست گو از همدمان خضر باش / در طلب هر کس دمی از چشمه ساری میزند
میشود گاهی جرس افسانه خوان ساربان / جذبه آشفتگان راه مهاری میزند
رشک طوفان کرده شور قلزم اشکم نشست / کشتی چشمم ست گردابی کناری میزند
روز و شب در پاس دل با آنکه میکوشم بجان / شاه دزد زلفش آخر شاهکاری میزند
گاه از بس گرم مخوئی تن به تب در میدهد / با لبش تبخاله حرف داغداری میزند
عید را خوش کرده رنگین بیضه بازیهای او / از صف دلهای جان بازان قطاری میزند

میرسد دعوی دارائی ظهوری عشق را / از برای غیرت منصور داری میزند

بصارت تو مباد این ستم روا دارد / حباب پاکی چشم ترم کجا دارد

دلم که خورده سویدا فشار تنگی او
برای داغ تو صد سینه وار جا دارد

رسید قوت ضعف فتاده تو بآن
که آه خیمهٔ افلاک را بپا دارد

چه عقده ها که تغافل بکارم افگنده است
ازین چه سود که مژگان گره‌گشا دارد

بجز برو نشنیدم بعمر خویش از تو
زهی مروت و انصاف یک بیا دارد

مرا که گفت که دکان عشق بگشاییم
دران دیار که جنس هوس بها دارد

عجب اگر بجواب سوال رنجه شود
لبی که منت دشنام بر دعا دارد

غرض ز عشق همین ست کز غرض برهند
بمدعا نرسد هر که مدعا دارد

شگفته روی تر از گل بهر خس و خاریم
بهار باغ خود آنکس که خوی ما دارد

گرانی غم فرهاد را شنیده مگر
کمر شکستگی کوه در صدا دارد

غبار باد تن خاکیم دران کوی
که استخوان سگان زاغ را هما دارد

دروغهای ظهوری چه راست مانند ست
لبش به تند زبانی درا فترا دارد

هر که جز یادش بدل جا میدهد
خاطر خود را بیغما میدهد

دیدهٔ حیرت ازو دارد جلا
لطف بین مزد تماشا میدهد

در دلم آورده تنگی را به تنگ
از بزرگی خویش را جا میدهد

هر قدر عشاق در صبر و شکیب
میکند اسراف مجرا میدهد

هست امروزش ز فردا دورتر
وعدهٔ امروز فردا میدهد

مفت من گر وا کنم از بوسه‌ی خوی
میرسد جان بر لبم تا میدهد

یک ختن مشک آنکه خواهد سود خویش
مغز از زلفش بسودا میدهد

سدره در پستی ست از بالای او　　واعظش بیهوده بالا میدهد
هر کرا میخواهد از صافی دلان　　داغهای سینه بالا میدهد
توبه در مستی ز مستی کرده ام　　مفتی مستان چه فتوا میدهد
بهره از فقر زیبی نیستش　　هر که شال نمود بدیبا میدهد

گرچه از گفتن ظهوری بسته لب
در خموشی داد غوغا میدهد

دل را نکند داغ غمت پی سپر خود　　کز بی جگری کرده جگر را سپر خود
صد خلد بکلک مژه هر گوشه نگارم　　چون سبزه خط روی تو بینم ز نظر خود
بر چهره فلک اشک فشاند ز کواکب　　در شام فراقت بوداع سحر خود
بر بوی تو پوئیدن این راه عجب نیست　　دارم چو صبا توشه کشی در سفر خود
ترسم که ز میخانه بمسجد ره هم افتد　　ساقی نگذارم بسر خود بسبر خود
در چاشنی تلخی خوبان شده ام محو　　طوطی و مگس را نی شهد و شکر خود
در عشق چه بی بهره چه قدر است قرابت　　دیدی که چها دیده پدر از پسر خود
در کوی غم عشقت شده ام آشنا یه عیاری　　گر داغ زدم سکه بنام جگر خود
بر من فلک آن پشت نگردست که بیند　　روز و شب هجران تو روی سحر خود

گویند که از چشم تو افتاد ظهوری
باور نکنم تا نه فتم از نظر خود

یادی ز رما شقان خرابش نمید هند　　تعمیر با بس اینکه عذابش نمید هند
آن کز شمیم جیب تو گردد شمامه مغز　　احباب درد سر بگلابش نمید هند

با آفتاب من فتد از پرده چون مه — مه کز فروغ خویش نقابش نمیدهند
لب تر نمیکند بشراب آن فرشته خو — تا از دل برشته کبابش نمیدهند
در شهر و کو فسانه به بیدار بختی اند — آشفتگان که زحمت خوابش نمیدهند
خونناب بر دل مباد ز زلفش فرو چکد — مشاطگان برای چه تابش نمیدهند
پا سخت کرده ام نتوان زود درگذشت — بیچاره سائلی که جوابش نمیدهند
خورشید و ماه شاهسواران نمیشوند — تا بوسه بر عنان و رکابش نمیدهند
ذوق جنان نمیکند از سینه تفتگی — لب تشنهٔ که سر بسر آبش نمیدهند
از عمر خود بگرسنه چشمیست خواجه سیر — حرصش در آب زنده و آبش نمیدهند
آبی زند ز باده ظهوری در آتشش — سرمست تر شود چو شرابش نمیدهند

مه پیش رخ تو روی دارد — دستی ز کلفت بروی دارد
گلبن که گشاده است کفها — دریوزهٔ رنگ و بوی دارد
گر وش شده آبروی خورشید — اینخاک کدام کوی دارد
گل شبنمی غبار آن کوست — اینست که آبروی دارد
خوش تازه شد آن نهال دلجوی — آب مژه ام بجوی دارد
از دیدهٔ اشکبار رویم — پیرایهٔ شست و شوی دارد
گل گوش گشاده سوی بلبل — سرمایهٔ گفتگوی دارد
سالک بجگر خوریست قانع — زاد ره جستجوی دارد
خرمن بنهد ز خوشه برق — هرکس بت شعله خوی دارد

از ناله چونال شد ظهوری
از مو بتنی چه موی دارد

چو پای انداز خواهی سر چه باشد
اگر حنظل دهی شکر چه باشد

اگر سنگ سر کوی تو بالین
نباشد راحت بستر چه باشد

ازین ظرفی که مستان تو دارند
اگر گردون شود ساغر چه باشد

ظفر از تکیه تازیانهای درت
ورا با یک جهان لشکر چه باشد

کند رنگین قیامت را شهیدت
جز این پیرایهٔ محشر چه باشد

چو مژگانت به نشتر کاری آید
جگر کاویدن خنجر چه باشد

دهان بی حرف و یارای سخن نی
زبان خندیست این دیگر چه باشد

شرار آتش هجرم جگر سوخت
سر شکم تفته شد اخگر چه باشد

جهانی در تلاش آبرو نیند
ظهوری تر ز چشم تر چه باشد

سخن در خندهٔ شکر لبانت
ز شور گریه شیرین تر چه باشد

دران شهری که باشد درد کسیر
ظهوری قدر افسونگر چه باشد

بهارست از هوای سرو قمری در خروش آمد
دو بیتی خواند در نوروز بلبل گل بجوش آمد

چو ساغر مانده لبها باز مستانرا بیا ساقی
انا لست این یکن خشت سر خم می بجوش آمد

نگردی چهره گر شیرانه با غم میشود شیرک
نصیبم انهمه تلخی ز بخت سست کوش آمد

ندیدش ملامت گر نکردانش زبان کوته
نبرمش صبر فرمان رفت حرفش خموش آمد

کسی کی کرد در هجران علاج خود به بیهوشی
اجل گردید چاره از علاجش چون بهوش آمد

بسان مار بر خویش از غم ضحاک پیچیدیم — حکایتهای اهل هند هرگاهم بگوش آمد
زر خود در امبس کن خرج گر از مایه دارستے — بلاها بر سر گندم نمای جوفروش آمد
منم دردانه پاشی بخیهای دلق برچیدیم — که از صید هوسها خرقه دام خرقه پوش آمد

بزهر چشم قهرش داده آبی نوک مژگانرا
ظهوری چون نباشد محو لذت نیش نوش آمد

زمه بام کسی پروانه دارد — که شمعی چون تو در کاشانه دارد
مسلم بر فراقت بخیه گیری — که دست خارها بر شانه دارد
زرود چون حروف از زنجیر مویت — سخن دیوانه بر فرزانه دارد
چه خوش تیزست تیغ شعله شمع — فنائی چون پر پروانه دارد
نمیباشد به از اندوه گنجی — دلم آبادی ویرانه دارد
کلید خنده شادیست مژگان — که از اشک غمت دندانه دارد
برایم بسته است افسانه عشق — که بختم را بخواب افسانه دارد
دهد در قطره سیر دریای مستی — شراب ما که چشمم پیمانه دارد
از و چشمی ندارند آشنایان — که چشمی از نگه بیگانه دارد
پری صیدست تا پر میگشاید — ز خالش دام زلفش دانه دارد

همان عشق از ظهوری میتراود
به پیری گریهٔ طفلانه دارد

خواری گریه‌ام از شوق بآن عزت شد — که یکی اشک بصد گنج گهر قیمت شد
پایه بالاتر ازانی مینگر پایهٔ خویش — عرش فرش ره دست از کوتهی همت شد

مرکز دایره سینهٔ من کوه غم است — عجبی نیست اگر مرجع هر عشرت شد

انتظار یکه شود تکیه گه وعده کجاست — اینچنین خون دلم از وعدهٔ بی مدت شد

چند در هجر توان زیست بامید وصال — آرزو با همه در سینهٔ من حسرت شد

رحم بر معذرتت داشت نبود این تو چشم — عاقبت آنهمه بیداد تو بی تهمت شد

نسبتی بود ازین بیش بخوبان مرا — سوخت بیچاره کنون بهر چه بی نسبت شد

بود مژگان ظهوری تراوش انقسیم — در ازل گریه چو بر ماتمیان قسمت شد

باکه زد هجرت دمی کز عمر بیزارش نکرد — سینهٔ کو کز خراش کینه افگارش نکرد

گریه ام رنگین شد امانیست این مطبوع ما — دیدهٔ بنما که جریانت جگر بارش نکرد

یاد دادی تا برهمن را صنم دلبستگی — از خم موی تو تاری زیب زنارش نکرد

کرده ام افسانه خوابهای عرض بخت خویش — کرده است ایام ممنونم که بیدارش نکرد

یار را باید برآوردن برنگ خویشتن — نیست چندان رشک بر اغیار اغیارش نکرد

سنگدل پرویز مسکین کوهکن را سخت گشت — بیوفا شیرین نگاهی تلخ درکارش نکرد

رندی آورده زاهد عاقبت یادش بخیر — پیر در ریش و دیده صحبت داشت انکارش نکرد

بهره مند آنکس که کامی گاهی از هوس گرفت — بی نصیب از رحمت آنکو خو بآزارش نکرد

هر کجا بوی سمن زار گریبانش گرفت — باغبان از شرم یاد نسترن زارش نکرد

بهر اصلاح ظهوری تیشه گو بردار عشق — عقل عمری رنده کاری کرد و هموارش نکرد

پیش خدنگت از دل سپران نشان بجا — وز قامت تو قد خدنگان کمان بجا ۴۰

تنها نه صبر من ز تو پا در رکاب — بنما بمن کسی که بدستش عنان بماند
کردیم قطع زود سخنهای دیگران — حرف تو جوهریست به تیغ زبان بماند
در رزمگاه غمزه ات آسوده خاطرم — از فکر اینکه زخم دگر در سنان بماند
شاید که لاله داشته باشد ز رشک رنگ — داغی که از تو بر جگر ارغوان بماند
در باغ دوش حرف زبان تو میگذشت — تعریف غنچه در دهن باغبان بماند
کم مایه بود غیرت سودائیان نشد — یک نغمه ماند سود شیم و صد زیان بماند
امید وصل پروری از هجران وصل بود — در سینه هوس خلش استخوان بماند
وا ثروته طالعیم مهر آن ثبات ما — داد این اثر که با دگران مهربان بماند
دل بود ضامن دو جهان شور بیخودی — در رهن لطف نیم نگاه نهان بماند
خوبیست دولتی که دو دوشش صحبت — ای عشق مژده حسن درین خاکدان بماند

غیر از کسی مجو که کند دعوی توان
غیری کند ظهوری از و ناتوان بماند

شدم سرگشته تا کی غیر از سر کارم اندازد — از آن ابرو گره بیرون برد در کارم اندازد
دلم گر دیده نازک شیشه دارم باز میلرزم — که ره بر سنگلاخ بخت ناهموارم اندازد
بزیر سر نهد از موجه بالین در دل دریا — اگر خواهی گذر بر چشم جیحون بارم اندازد
بحسن خانگی بردم پناه از بیم رسوائی — چه دانستم چنین در کوچه بازارم اندازد
سخن بیهوده در کام و زبان یکدگر چیدم — نشد رندی که روزی گوش بر گفتارم اندازد
ز تاب آفتاب روز حشرش بشوم ضامن — بکویش گر کسی در سایه دیوارم اندازد
بنا خواهد لذتی در شعور بیخودی زندگانی را — که مهرولی نمک بر سینه افگارم اندازد

بهر جور و جفا اقرار کردم در وفاداری ... ولی از رشک می‌ترسم که در انکارم اندازد

زهی بخت نگون من نمی‌گردد بدین راضی ... که در چاه بلا هر ساعتی صد بارم اندازد

تمامی عمر شد صرف نیاز و عجز پندارم ... غرور عشق نگذارد که در پندارم اندازد

چنین کز عشوهٔ ساقی ز استغفار اقدامم ... عجب گر گفتهٔ واعظ ز استغفارم اندازد

ظهوری یار خود از بی‌تمیزی‌ها شنید ملزم ... معلم عشق اگر در بحث با اغیارم اندازد

تا عیاری نشود جان و تن آتش باشد ... سکه از تست اگر نقد تو بی‌غش باشد

شعله سرپنجه نیارد بگریبان گیری ... که بزر آهن این طائفه روکش باشد

سختی گر کند ایام علاجش زریست ... نتوان کرد که هر ناخوشی خوش باشد

شال پوشان پی بیهوشی خوبان گیرند ... که نمودی دگر از جامهٔ زرکش باشد

چارهٔ زود ضرورست گسستن دارد ... اینچنین ربط نفس گر کشاکش باشد

دیده‌ام شاهسواری که بجولانگاهش ... قسم جبهه بنقش سم ابرش باشد

اینچنین ساقی اگر عزت زاهد دارد ... گر زک او عجبی نیست که بیجش باشد

منصبی داده بآن طره کند معزولش ... گر نه بیند که دل خلق مشوش باشد

خوی در آرایش آن عارض مهوش باشد ... که شنید آب فروزنده بآتش باشد

هوس خال و خطی ساده دلانرا زده ره ... باید از داغ الف سینه منقش باشد

خویش را دل بدم کورهٔ اندوه کشید ... غش شادی کنم آن لحظه که بی‌غش باشد

بخت شوم چه تمنای خوشی نخچه کجاست ... خوان وصلی که بهان بوسه نمکپش باشد

تیغ بر بسیرو پایان تو رشکی دارد / چند بفیاید ه حمال کش وخش باشد
سر تصدیق بهر حرف تو چون جنبانم / مدعی را بطلب تا بزاغفش باشد
سخن گرمی خوی تو گر افسانه کند / خواب را بستر و بالین همه آتش باشد
سرکشان در پی فتراک تو دارند سری / عجبی نیست اگر رخش تو سرکش باشد

چون ظهوری نتوان از سر سر زود گذشت
هر کرا هست باین کار سری خوش باشد

نتوان گفت ز خوبان جگری میباشد / هم توئی از تو اگر خوبتری میباشد
کامم از زهر تو در تلخی ناکامی باد / گر بدانم که بعالم شکری میباشد
تیغ کشتن ز من و تیغ کشیدن از تو / از جگر بجگران را سپری میباشد
گفته باشد بسر زلف تو باد احوالم / از پریشانیم او را خبری میباشد
کر دم آخر نفس و اول دشنام نشد / غلط است اینکه دعا را اثری میباشد
خشکی کشته من میبرد ش بر سر زخم / ابر را گاهی اگر چشم تری میباشد
تا شود محنت حسرت زدگان روشن تر / هر بعمری شب غم را سحری میباشد
کم نگاهیش فزون باد که مغرور ترا / با اسیران بتغافل نظری میباشد
ارمغان نقل پی سبحه زنان دارم / از خرابات بمسجد سفری میباشد
باید از خویش و رستانه شکستی خوردن / ظفری نیست جز این گر ظفری میباشد
ابره فقر گر افتد بکفت قدر بدان / بهتر از اطلس چرخ آستری میباشد

میبرد آرزوی چند ظهوری که بسر
گشت ظاهر که ز من خاطری میباشد

عشق اسباب تعلق چو بیغما ببرد — خرقهٔ شیخ حرم دختر ترسا ببرد

عشق بیباک تبان تا چه کند با دگران — عشق یوسف که چنان عصمت زلیخا ببرد

کام آنجا که کند چاشنی تلخی عشق — زهر حسرت گرو از شهد تمنا ببرد

عشوهٔ نرگس‌ش از عشوهٔ پنهان دارد — حکم نازیست که دلها همه یکسو ببرد

در تن مرده بدشنام کشد جان چه عجب — که لبش رونق اعجاز مسیحا ببرد

ای خوش آن دل که کند دخل محبت خرج — تن وامق همه دل گشت که عذرا ببرد

نقش این کار ندارد ز سبکگامان نیست — که درین راه کسی نقش کف پا ببرد

نالهٔ تیز زبان تر ز فغان میخواهم — که بدر رو تو سلام نفس ما ببرد

خبرم نیست که از درد ظهوری چه کشید — میرود بیخبری هاش بهر جا ببرد

کیست مارا که پیاپی ز بر ما ببرد — هم نگه بیکسی ما خبر ما ببرد

آنکه خود را نشمارد ز سیه روزی اش — شام خود را بحساب سحر ما ببرد

لوح خاطر ز جهالت نه نگارستان نیست — که اجل نقش ترا از نظر ما ببرد

نیشتر را کف پا برگ سمن میداند — خصم خاشاک خود از رهگذر ما ببرد

عیشها را همه از نقص غم آرد بیرون — خشکی از خنده مگر چشم تر ما ببرد

دل که خواهد رسدش تا رگ جان بفلک — پشتهٔ داغ بدوش جگر ما ببرد

گریه قیمتی گهر نشناسیم به بیع — زود خاک خزف آب گهر ما ببرد

ساقی آن باده سر جوش ز میخانهٔ کیست — وه چه جامی که همه شور و شر ما ببرد

ساده گیهای جنونش نکند تنبیهی — خود این خیرگی خود ز سر ما ببرد

عیبی نگشت غم عشق ظهوری هرجا
عرض هر عیب بمعرض هنر ما ببرد

تحفه ریگ حرم بادیه پیما نبرد
گر کف گوهری از آبله پا نبرد

اینهمه صلب شدن ورع و زهد چه ذوق
عشوهٔ ساقی اگر باغ بیا ز جا نبرد

طاقت صبر دل و دین همه درهم تو نبرد
مژده ما را که محبت ز ما دل تنها نبرد

بهتر آنست که پا از سر مطلب ننهد
در طلب گرچه که سالک گرو از ما نبرد

لب درانداز فغانست می میزدم
ناله را درد اگر بر سر غوغا نبرد

چشمک عشوه اگر دل ندهد عاشق را
بر سر وعده وفا با تقاضا نبرد

تب عشق تو طبیب است تشخص گردید
هیچکس نبض به تشخیص مسیحا نبرد

غیرتش پی نکند نیست چنان مغز شناس
با صبا گوی که بوی تو بهر جا نبرد

باد از ذکر میست کام ظهوری محتاج
نقل مجلس اگر از سبحهٔ تقوی نبرد

چو گل شگفته دگر دل هوای باغ که دارد
سری بپای جنون برده جوش داغ که دارد

بعطر صد ارم آگنده مغز هر خس و خاری
صبا گذار ندانم بباغ و راغ که دارد

بسوخت ظلمت شب روزها تمام یکی شد
نگاه شعله این نور از چراغ که دارد

ز شور گریه در آتشم که ابر اشک که ریزد
ز تاب سینه کبابم که لاله داغ که دارد

کمند گمشدگان در ره تو راه بسر انم
لب هزار زبان خضر و سراغ که دارد

صراحی که بگردن کشی هست شیره غلامم
هزار نعره مستی دل از ایاغ که دارد

چه بیخودی و جنون گر تو نیست سود ظهوری

چنین معامله آن طره با دماغ که دارد

آن را که قبول عشق رد کرد — هر کار که نیک کرد بد کرد

با خفته دلان بحشر آید — مشتاق که خواب در لحد کرد

جاسوزی که سر و دل نداشت — بس نوحه که بر سر جسد کرد

از روز ازل عنان مرا عشق — پیرایه عشرت ابد کرد

طبلی بگلیم فقر در کش — کاقبال کلاه از این نمد کرد

با ناله بهم نداشت پیوند — درد دل بیدلان مدد کرد

آورد نهال بیخودی بار — صبر آمد و آب در سبد کرد

پروانه کجاست کاتشم دود — از شعله رخان شمع قد کرد

غیرت سر صبر از تن افگند — در گردن دعوی خرد کرد

بلبل گل شب جدائی — در پرده صبح گوش زد کرد

در هجر سپرد جان ظهوری
بگذاشت مراد فکر خود کرد

بتان که صبر و شکیب شه و گدا دزدند — ز نخل وعده خود جلوه وفا دزدند

چمن چمن سمن از باغ و بوستان بدن — ز مهد جلوه دو تنگی قبا دزدند

چه قادرند که ما را ز یاد خود رانند — چه عاجزند که خود را ز یاد ما دزدند

رواست حسرت پا بوس جلوه گران — که بوسه تخیل ز نقش پا دزدند

حمام باد بگل عارضان نگاه نهان — بدان گروه که آب رخ حیا دزدند

صبا ز مجلس بیگانگان گریزان باد — مبادا ز نفسش بوی آشنا دزدند

نفس بحرف شهادت توان دلیر کشید	اگر ز سینه تمنای خون بها در زنند
جگر گداختگان منت طبیب کشند	باین امید که صد درد را دوا در زنند
سیاه روز کسی باش کز غبار رهت	برای دیدهٔ خورشید توتیا در زنند

مدار دست ظهوری از آن جریده روان
که انتهای ره خود در ابتدا در زنند

عشاق که خون حلال گیرند	امید دیت وبال گیرند
از عیش و نشاط پیش افتند	دنبال غم و ملال گیرند
تا راه جواب کس نیابند	لب قفل در سوال گیرند
غلطیده بخون ز گردش چشم	از قرعهٔ اشک فال گیرند
عطری که کشد شمامه در مغز	از سنبلهٔ شمال گیرند
با سینهٔ تفته در دل شب	گر شعله رسد زلال گیرند
در گوشهٔ شوق گریه هر روز	سامان هزار سال گیرند
از بهر وصال جا نماند	چون عمر که خیال گیرند
تا ماه تمام عید باشد	ابروی ترا مثال گیرند
از شرم بخود فرو رود سرو	چون قد ترا نهال گیرند

از چهرهٔ کاهی ظهوری
پیرایهٔ اشک آل گیرند

یاد تو غم گشته را خاطر شاد میدهد	چشم ستم رسیده را روی تو داد میدهد
من نیم آنکه خود بخود ترک مراد خود کنم	هر چه ز یاد میبرم عشق تو یاد میدهد

از طپش افتاده بود بار غبار خاطری / گرد صبا و بر دولت خاک بباد میدهد
گوشهٔ چشم در کمین تیر کرشمه در کمان / سینهٔ صید میبرد شست کشاد میدهد
راست نکرد کار کس فرش بساط کجروی / مهرهٔ نرد راستی نقش مراد میدهد

هست ظهوری ترا مایه درد بیع تو
هر چه دهند دیگران جان بمراد میدهد

خوش آن گروه که آهی باه پیوستند / کمند تا فته احرام کنگری بستند
رهین کاهش خواهش شدند و آسودند / دم تعلق خاطر زدند و وارستند
ز شوق گریه سراپای دیده گردیدند / حباب سان بهوای نظاره بر جستند
بفکر ضبط گهرهای راز افتادند / ره بهر شکاف بر کاله جگر بستند
چو گرد باد فشاندند خاک بر سر خویش / بدشت سعی دمی گر زپای بنشستند
دلا ز مسجدیان کار اگر نگردد راست / کنشتیان بسر کوی پی غلط بستند
خلل برخنهٔ مغز خردوران در شد / که سر بسنگ بسر کوی عشق بشکستند
درست از تو نگردد شکستهٔ رندان / سبا بعربده واعظ که توبه بشکستند

زعدل عقل ظهوری خراب گردیدی
بملک عشق گذاری که ظالمان هستند

بلاکشان که دل از تیغ غمزه بر جستند / ز زخم کهنه بران مرهمی دگر بستند
ز چشم نم زده اشکی بر اشک افشردند / ز آه سوخته آهی باه پیوستند
ز سیل اشک بطغیان حلیه همدوشند / ز برق آه با تشعشع شعله همدستند
ز تیز دستی مطرب چو نامه تر باصد / ز شوخ چشمی ساقی چو جام سر مستند

چه باده هست که این تلخ‌وش ساقیان دارند / چه نقشهاست که این ساده مطربان بستند

برون نشست دل جان بحکم سلطانان / نیاز آمده بر جای خویش بنشستند

خوشا معامله خوبان ز دست سود ایند / نمیخرند خبر آندل که خرده بشکستند

نیاز خون شهیدان چه اعلم نکشند / خدنگ خورده مژگان نازنین شستند

حیات در نظر غمکشان چه خوار شده / که از فراق عزیزان ببرگ می‌ستند

مگو که نیست تفنگ از حیات خویش کسی / بکنج فرقت احباب فرقه هستند

عروج کرد ظهوری بقدر همت خویش / گمان مبر بهمت که افلاک انقدر پستند

بآفتاب وشی ذره چه توان بندند / که بندگان ز خداوندیش خداوندند

ز رشک خلوتیان نامحرم تحقیق است / که اهل صومعه از بزم رانده چندند

باحتیاط قدم زن براه رسوائی / که ناصحان همه جا در کمینگه بندند

بغیر گریه به پاهای خویش نکنند / ز درد گریه ضعیفان بناله خرسندند

بساقیان چه کنم توبه ام چه جان دارند / بیک کرشمه بلای هزار سوگندند

ز حلقه کعبه بجسر ام دیر عمر یابم / بتان هند ز راه حجاز افگندند

نقاب یکطرف و دیده صد هزار جه سوکه / محجابان طلسم حیا نظر بندند

نگه بهای ز رشک خندگان همناز / کز آن شکر تلخ طراوت ده شکرخندند

بگلزار خانه چین در جبین تیغ ابروئیان است / مپوش رخ که نظر پیشگان هنرمندند

نشان بخت ظهوری بمهر حیل رسید / که هر نگین دلش نقش دولتی کندند

پاکبازان که بروی تو نظر باخته اند / هر چه جز مهر تو با قبال تو در باخته اند

سپر انداخته در معرکه صبر و شکیب / شوق چون تیغ علم ساخته سر باخته اند

با تن زارتر از کاه بهم دوشی جان / ورنه کوه غم و غصه کمر باخته اند

بهوس رخت از آغوش دل افکنده برون / سینه در آرزوی داغ جگر باخته اند

آگهند از روش پیک صبا گام بگام / بر سر راه خبر گرچه خبر باخته اند

جام از زهر و لب از نوحه لبالب دارند / نفس از زمزمه و کام شکر باخته اند

نام پرواز لب بام گذارد هیهات / قدسیان در شکن دام تو پر باخته اند

پرتو دیده بر بزم هوس دیدن حور / زاهدان روشنی شمع نظر باخته اند

مایه دانه ظهوری پی آن قوم گرفت / که بسودای تو اسباب سفر باخته اند

بوی تاثیر ز گلهای دعا می آید / مژده ما را که بهار دل ما می آید

دل بتحقیق خبر پای ز سر ساخته بود / اینک از پیش کسی رو بقفا می آید

میرسد قاصد جان میدهد اگر ره هوش / جان احباب بفدائیش ز کجا می آید

انتقامی بکشد وصل ز هجران آری / فرصت درد کشانست و دوا می آید

دل بامید دگر سینه صفائی گردید / بغلی باز کند سینه صفا می آید

در غبار غم اگر گشته رخسار چه غم / باد کوئی بهواداری ما می آید

خوش فراخست ظهوری بغل همت عشق / پرتو مهر در آغوش سها می آید

ز داغهای جگر تاب سینه تاب ندارد / کسی ز سوختگان این جگر کباب ندارد

کجا بدانه اشکم شمرده این غم من
غم فراق کشان سبحهٔ حساب ندارد

لبالب است جهان از تجلی مه رویت
کدام ذره که در جیب آفتاب ندارد

کدام زاهد خلوت نشین که در سر صبح
ز چشم مست تو خمخانهٔ شراب ندارد

کدام غمزه بدر تاز دار صف مژهٔ تو
که صد چو فتنهٔ ایام در رکاب ندارد

شد آن کرشمهٔ ممتاز برق خرمن صبرم
بدیگران نگهت شعلهٔ عتاب ندارد

بدشت عشق تو بر سینه تفنگان نازم
هزار کوشش و در رزم نیم سهراب ندارد

بشغل دیدهٔ شب زنده ام ز چراغش نازم
بیا که پیش که دیده گرد خواب ندارد

گزیده هست همه اغمای عشق ظهوری
مریز بر جگر و سینه انتخاب ندارد

خوش آنکه باتیان به اصلاح صبح رو دهد
ز طول جلوهٔ او دیده عرض نور دهد

ز گرد چهرهٔ ما دامن عبیر زند
نبود سنبل ما طرهٔ بخور دهد

بجرأت نفس از نالهای خود خجلم
اثر دهندهٔ افغان لب صبور دهد

ز انفعال سر افکنده پیش میگذریم
اگر بیاد تو سنجیده گهی عبور دهد

حیا ز ساقی ما دم نمیزند واعظ
که توبه نفس از گفتگوی حور دهد

بآفتاب چو سنجیم ذرهٔ خود را
فروغ عشق بیا سنگ که ظهور دهد

ز تلخ و شور هوس کام ما فیت نزدیک است
که بوسه بر نمکین شکری ز دور دهد

صد آفتاب ظهوری بذره بخشد
جفای عشق گرش به تو ظهور دهد

این شعله کز تو در نگاه نور نگنجید
داغ شرر رش در جگر طور نگنجید

زین ساغر لبریز که تا جرعه کشیدیم
ته جرعه بخمخانه منصور نگنجد

دارند گدایان سفال سر این خم
عیشی که در آب و گل فغفور نگنجد

ناخن زنی نغمه نگسیخته تاران
در راه نی و ناله طنبور نگنجد

قصابی فرقت که برداشته فرقم
این زخم که در سینه ساطور نگنجد

این نقش که در چشمه دل شستن شیرین
در صفحه خط راحی شاپور نگنجد

بر منبر از و معرکه چند نگویم
تا در لب واعظ سخن حور نگنجد

زان پرده نشین گشته که در کوی ملامت
هنگامه رسوائی مستور نگنجد

در عشق باستادی من کوهکنی نیست
فریاد اگر در صفت مزدور نگنجد

تا دل نشود زیر و زبر کار خراب است
تاریخ تو در کشور معمور نگنجد

از زلف سیاه تو اگر حلقه کنم وام
در دامن جیب شب دیجور نگنجد

دوران همه نزدیک پی پای غلط عشق
نزدیک ظهوری ست که از دور نگنجد

صفحه معنی هنوز از حرف صورت ساده بود
کز تماشایت نگه چشمی بحسرت داده بود

تا جگر خواران بلذت ریشه جان پرورند
خنده های شکرین بر خوان نمک ننهاده بود

طره کز چین دامان نافه بخشد تنگ تنگ
بر مشام بیخودان جیب ختن بگشاده بود

آرزو از یک طرف میگفت و دل از یکطرف
در لب آرائی بلا را صد جواب آماده بود

جوش مستی در بر تقوی لباسی میدرد
بخیه دلق ورع از قطره های باده بود

دیده را تاب رخی در جلوه خورشید داشت
کام از حرف دهانی در شکر افتاده بود

بهر مجنون حسن تدبیری پی سودی نکرد
مادر او را از برای عشق لیلی زاده بود

طالع یعقوب چشم از خواب عمری وا نکرد — عشق خوش افسانهٔ یاد زلیخا داده بود

تا شود از درد عاشق صاف طبع زهد سنج
لای پالای ظهوری گوشهٔ سجاده بود

دوش از نقش جدائی سینه لوح ساده بود — وصل خوش آغوش تنگی بر دلم بگشاده بود

بار گِ جان نشتر الفت سر فرو نداشت — داغ حسرت چشم بر مغز جگر بنهاده بود

دل ز شادی در کنار عیش سر گرمی نهاد — از شمیم طره ها عیشش مدام آماده بود

یاسمینِ بوسه در گلبرگِ لبها می شکفت — عشق بی پروا هوس را دست چیدن داده بود

ترسکاریهائی ارزید دستِ طره گیر — پنجهٔ شیخ حرم در زلفِ ترسا زاده بود

قطرهٔ می میچکید و لاله و گل میدمید — روزگار نو بهار خرقه و سجاده بود

ماهتاب از شمع مجلس روز بر شب میفشاند — قرعهٔ پروانگی بر آفتاب افتاده بود

زور مستی کرد تقوی ظهوری را خراب
گرچه از عکس لب ساقی نمک در باده بود

دگر شامم بنور آه صبح اندود میگردد — نمک سود است اشکم خنده شکر سود میگردد

بقا را بر سر کوی فنا در تربیت دارم — بیمنِ عشق نابودِ من آخر بود میگردد

بضبط آه بر من گشته شاهد نفس واجب — اگر بگذارمش خود سر اثر فرسود میگردد

خوشا چشمی که کام گریه گردد ازو حاصل — زهی جانی که از داغ غمی خشنود میگردد

غلام زهد سرشارم بنازم توبهٔ خود را — که از ته جرعهٔ ساقی شراب آلود میگردد

دکان مدعی امروز و فردا تخته خواهد شد — ببازار وفا می مایه رسوا زود میگردد

فرو ننشانده آب مرگ تاب آتش مجنون — ز آهش همچنان در چشم آهو دود میگردد

ایاز آن گرم خوبیها مگر هم در محمد دارد
که داغش در سراغ سینهٔ محمود میگردد

ظهوری گشته تا در کوی او هر نقطه گرد خود
باند از طواف کعبهٔ مقصود میگردد

ز چهرهٔ لاله رخان خون ارغوان ریزند
ز چین طرهٔ ختن بر مشام جان ریزند

هلاک تلخی شیرین تبسم زهی لذت
که شهد خنده بزهر نگه برآمیزند

امید سلسلهٔ گردن اسیران ست
چنان بمرگ ز جور فراق بگریزند

عجب که شام غمم بر گل سحر غلطد
چنین که در رهش از اختران حسک ریزند

ز بلبلی تف هجران باغ و بستان پرس
که آهنین قفسش بر شاخ شعله آویزند

بعجز پیشهٔ ضعیفان قوی ستیزه مباش
که غالبانه دگر بارها نه بستیزند

سپهر در پی زانوی رشک بنشیند
فتادگان چو بتعظیم خویش برخیزند

سحر ز جذبهٔ محبت که دل ربایان را
بروز حشر ز آغوش ما برانگیزند

اگر چه ذوق ظهوری ز تار پرهیز است
چنان مگرد که زندان ازو بپرهیزند

خوشش آنسر که خود را بپائی رساند
جبینی بداغ وفائی رساند

بجائی که بال اجابت بریزد
به پرواز همت دعائی رساند

میان چیست بندد شمال و صبا را
بگلبن پیام گدائی رساند

حدیث مس سرد بازار خود را
بعرض تف کیمیائی رساند

رسیدن نیارد رساندن مجل
شنیدن ببانگ درائی رساند

پی سجده پیشانی بختیاری
بدرگاه دولت سرائی رساند

زہی تسلیم قربانیان خون خودرا | به پیرایهٔ مرحبائی رساند
زہی بخت سیراب تفسیدہ کشتی | که برگے به نشو و نمائی رساند

ظهوری تو و بستر ناتوانی
خدا بهر دردت دوائی رساند

گر ستبے قبلهٔ نماز آید | دل ز وسواس کعبه باز آید
سحن صیدگاه عشق ببین | کبک اینجا بصید باز آید
حسن تن در دهد بخدمت عشق | گر نیاز سے بکار ناز آید
از تف نقش پای گرم روان | راه بر تابهٔ گداز آید
گریه رقاصئے تواند کرد | ہا ہیاہے از ترانه ساز آید
دو جهان باختن بهر داوسے | از حریفان پاکباز آید
بدمیت کار بر نمے آید | گر نه ستیغے گلو نواز آید
اگر انیست بحث رسوائی | چه سخنها براہل راز آید
تا قیامت ز سینهٔ محمود | نفس طرهٔ ایاز آید

از ظهوری توان صبوری جست
اگر از الفت احتراز آید

خوش آن دل کز اندوه شادی برآید | شود گم درین راه و هادی برآید
نگردد ره ماهتاب از کتانش | متاع عشق ز کوه کسادی برآید
ندانند اصطلے هوسها مبادا | که همت ز دو الانژادی برآید
مراد دل از بر نیاید نترسم | نترسم که از نامرادی برآید

بسیرابی شعله بر خویش بالد
گیاهی کزین تفته وادی برآید

باخلاص سخت جگر نه برآتش
مگر داغ دل اعتقادی برآید

نه هر سینه محرم راز گردد
یکی از هزار اعتمادی برآید

بهارست زاهد بی باغ خود شو
مبادا که حیوان جمادی برآید

گدائی کستے گر تنگد ظهوری
زکاوسی و کیقبادی برآید

کامم دگر از تلخی افغان گله دارد
افغان که ز طوطی شکرستان گله دارد

شاید که کند پاک ره ما بشفاعت
گو باد که از مور سلیمان گله دارد

گو خضر که از معذرت اشکی بدواند
از تشنه لبان چشمهٔ حیوان گله دارد

ای قطرهٔ بی آب برانگیز سحابی
از گریهٔ پر شور که عمان گله دارد

ای درد نفس سوخته بر ساز زبانی
از نالهٔ پر شعله که درمان گله دارد

ای کعبه رو از نازکی ره نه آگه
چشمم شده نعلین مغیلان گله دارد

لغزیده مگر پای تبسم ز نم اشک
کز دیدهٔ گریان لب خندان گله دارد

فریاد ز تیره شدگی بخت زلیخا
صحن چمن از گوشهٔ زندان گله دارد

بر خوان غم از زهر مشو تلخ ظهوری
حاسد نشود شاد که مهمان گله دارد

عشق را اعتبار میباید
بیقراری قرار میباید

پایداری نیاید از همه کس
مرد بالای دار میباید

آرزو در کنار میخواهند
آرزو بر کنار میباید

گرم خوبی نشانهٔ دارد — جگرِ داغِ عذارسی باید
تا ملاحت نمک بکار برد — دل و جانی نگاری میباید
بتضرع غرور محتاجست — وعدهٔ انتظارسی باید
دیده را طاقتِ تماشا نیست — پرده و پرده دارسی باید

مستیٔ در دلِ ظهوری تا نیست
بادهٔ بی خمار میباید

بعشقِ بت دل از ایمان برآمد — ز رنگِ زاهدان رهبان برآمد
سر سودائی خود را بنازم — ز سودائی سر و سامان برآمد
مراد دیده ها سی توتیا جوی — ز گردِ عرصهٔ جولان برآمد
ز طرفِ گلشن جان غنچهٔ دل — بآبِ چشمهٔ پیکان برآمد
شود در هر نفس صد ناله توفیر — متاع درد خوش ارزان برآمد
تفِ پژمردگی خرّم ترش ساخت — گیاهِ ما که بی باران برآمد
چه دل کو بست لطفِ چاره جویان — خوشا دردی که از درمان برآمد
سپهر نقشی بنازد دیده خود را — نگاهم در نگارستان برآمد

ظهوری را رسد از حشمت عشق
اگر گوید گدا سلطان برآمد

خوشا عشرت که خاطر در هم افتد — غم و اندوه و درد دل بر هم افتد
ترنم رو بیاد از کام و زبانی — که با آه و فغانی همدم افتد
دلی دم میتواند زد ز راحت — که تیغ محنتی را بر دم افتد

حالِ خود میکند ظهوری عرض
ششه بدبردِ دلِ گدا به ساد

روشن آن دیده که نور از رخ ماهی گیرد
بر غبار سر راهی سر راهی گیرد

عشوهٔ عذر هم از نرگس بیعشوهٔ اوست
نگهش بر نگه من چه گناهی گیرد

زیبد ار کشتهٔ شمشیر تغافل که نیاز
خویش را آهوی زخمی زنگاهی گیرد

رخت افسردگی از دل نفگندیم برون
ای خوش آن دل که در و شعلهٔ آهی گیرد

دیده از گریه مهیای سفیدیست مگر
سرمه از خاک رهِ چشم سیاهی گیرد

ابر رحمت که هوادار گلِ سیرابست
شاید از جانب تفتیده گیاهی گیرد

دعوی حوصلهٔ غیر نگردد ثابت
جهد آهیش گر از سینه گواهی گیرد

ناتوانی چو زند دامنِ قدرت بمیان
کوه اندوه و بلا به که بکاهی گیرد

هر که خواهد چو ظهوری نفتد در نظری
گر تواند بغم از عیش پناهی گیرد

زانکه در دوش بدلم لطف نهانی دارد
آگهم با لب من ناله زبانی دارد

تا که در تفرقه انداخته باشد ما را
دلِ شوریده بزلفِ تو نشانی دارد

پیش داغ تو تواند که کشد سینه تپان
هر که در عالم دل نام و نشانی دارد

چون عنانِ دلِ خود کام توان باز زدن
بازوِ صبر مگر تاب و توانی دارد

چند در کام و دهان ناله نهم بر سر هم
لب بتنگ آمده اندازِ فغانی دارد

شرح سوزندگی آتش بیتابی خویش
من چرا عرض کنم شعله زبانی دارد

رخت جان در گرهِ مرگِ فراقست مهان
هیچ امیدِ وصال ار چه ضمانی دارد

کاش ناصح بکوبم از سر پا بنهد
که ظهوری نفی ای از خویش بیجا دارد

ای دل آسوده دلی چند غمی میباشد
خشک شد کشت تو در دیده نمی میباشد

هوس الفت آهونگهان کشت ترا
خبری نیست که از خویش رمی میباشد

سر خط مشق جنون در نظر عقل بنه
بر گل و لاله ز سنبل رقمی میباشد

گردنی در هوس طوق محبت برکش
در سر طره پرتاب خمی میباشد

در بیابان حرم رنج نگردد ضایع
پای بردار که مزد قدمی میباشد

جوهر گوهر دل را ز کدورت مبرا
باش در کسب صفا جام جمی میباشد

شکر بیرون ز شمار است که فارغ شده ایم
از حسابی که در آن بیش و کمی میباشد

ترک کافر منش و مست و شکاری در دست
نتوان گفت که صید حرمی میباشد

نیست شیرین شکر عیش ظهوری هیچی
خویش را تلخ مکن زهر غمی میباشد

دوش از عارض او ناز نقابی نکشید
زان گل تر نگه گرم گلابی نکشید

بزبان نگه از شکوه زبان نیست مرا
از لبش جذب سوال ار چه جوابی نکشید

بجگر تشنگی خضر دلم می سوزد
که ز سرچشمهٔ تیغی نم آبی نکشید

ره حسن دگران پیش دل ما نگرفت
ای خوش آن تشنه که میلش بسرابی نکشید

بر دل محیی تف هجر تو زد خیمه ببین
فارغ از شعله بهر گوشه طنابی نکشید

شیخ در مرتبهٔ منکری رندان ماند
خصم او شد و ز عشق با تو شرابی نکشید

سوخت در آتش افسردگی خود زاهد
پیش مستی ز جگر بخت کبابی نکشید

عاقلان جز و کش مبحث جهلند بلی — عقل در مدرسهٔ عشق کتابی نکشید

مرهم لطف ظهوری بچه تقریب ابرد
خویش را بر دم شمشیر عتابی نکشید

ز تاب چهرهٔ ساقی بمستی جام میجوشد — ز گرمی باش بر دل آرزوی خام میجوشد
چه صیادانه خالش دانه پاشی کرده هر جانب — ز بس افتاده بر هم طایر دل دام میجوشد
نشد روزی دعای شیخ را دشنام خود گاهی — عجبت در حلقهٔ اوراد صبح و شام میجوشد
خورد در آرزوی زر گدا را زکورهٔ حسرت — تهی دستی که از خوبان سیم اندام میجوشد
ز دیوار حرم گر سایه افتد بر سرش روید — سیه بختی که از خورشید طرف بام میجوشد
بچشم گرم خونی از دعا گردیده ام شیرین — که شکر بر لبش از تلخی دشنام میجوشد
پی طی بیابان فنا خضر نمی یابد — زلال زندگی صد چشمه در هر گام میجوشد
تف داغ درون در شعله بگرفت پا برپا — نمیدانم چه خواهم پخت دل خوش خام میجوشد

برون آورده از تلخی ظهوری خویش را آری
ز زهر حسرتش در کام شهد کام میجوشد

چند بر نخل من ثمر خندند — چند بر آه من اثر خندد
تا بکی بخیهٔ رفوکاران — بر شگاف دل و جگر خندد
کو چنان قاصدی شگفته دمی — که غم از شادی خبر خندد
شبنم از جلوه های روز وصال — هر زبان یک جهان سحر خندد
بر لب خشک خنده طرح شود — گریه در روی چشم تر خندد
از گل بوستان سبز خطان — غنچهٔ دل شگفته تر خندد

صحبت حسن و عشق درگیرد
من مسه و گریم او بدو خندد

کام در زهر غوطه زد وقتست
بر ظهوری لب شکر خندد

بهمین درد در لب نالهای زار پیدا شد
زهی عشرت غم کمیاب خوش بسیار پیدا شد

بجز یادی برون می افگنم از یاد یکیک را
بحمد الله برای خاطر ما کار پیدا شد

ز حسرت دیده خون پالا زد و شست عشوه بر اغماضا
حیا در عین استیلا ز عشق آثار پیدا شد

ز بزم غم نوای دل خراشی بر نمی آید
ز آهم باز قانون فغان را تار پیدا شد

بروی بخت خواب آلود اشک غصه زد آبی
برای پاس دولت دیدهٔ بیدار پیدا شد

نشد رنج مشقت در بیابان طلب ضائع
فراغت کو بیا سا سایهٔ دیوار پیدا شد

ز خاشاک سر کوی ام در جیب جان آرام
چکارم با چمن در برگ نسرین خار پیدا شد

نمک ننهاده شور خنده بر خوان جگر خواران
چرا بر خود بنالم راحت آزار پیدا شد

کسی گم کرده خود را نیابد تا نگردد گم
ز اغیاری برون آمد ظهوری یار پیدا شد

شبها چو از جگر بفلک آه بر دود
اشک غم از ستاره بروی سحر دود

خار از شمیم پیرهنت بر جگر دود
زهر از حمایت نمکت بر شکر دود

تازم کرشمه مژه های دراز را
نزدیک شد که در رگ جان نشتر دود

با آنکه دل ز غم شده موی نبود شوق
هر دم بزیر بال خیال کمر دود

قاصد رسید نامه رسانید و همچنان
هر لحظه هوش بر سر راه خبر دود

بستان ز دست غمزه سنان کرشمه را
بی رخصت تو زخم چرا در جگر دود

تمکین بنازم آن گنه جذبه نیست
هردم اگر ز خانه چو طفلان بدر رود

خاکستر تن تو ظهوری رود بباد
گر ز آتش دل تو برون یک شرر رود

صبح ایام جدائی شام پرور میدمد
وصل چون نقل آورد از زهر شکر میدمد

تا نگارد دستهای لاله چشم خون فشان
از رخ کی باغهای ارغوان بر میدمد

زود تما دارم ز موج اشک حسرت هر دمی
کارزو در شوره زار سینه کمتر میدمد

از سر شک آتشین چون دانه پاشی میکنم
شعله حسرت ز منقار سمندر میدمد

بسکه سرهای سران گردیده خاک آستان
بی بهار محشر از خاک درش سر میدمد

خضر رحمت دیگر از آب گو بر لب چکان
کز سراب وادی ما موج کوثر میدمد

لب ز کوثر ره نمییابد بند اندر صبوح
هان حریفان هان که کام صبح ساغر میدمد

عشوه گو مهر ظهوری بالش راحت منه
ناتوان غمزه را نشتر ز بستر میدمد

در عرق ز آئینه رخسارش اختر میدمد
در تماشایش جلا از دیده تر میدمد

نگذرد تا بر سر کوی خرام او صبا
در چمن کی جلوه ها سرو صنوبر میدمد

نازم آن فتراک را کز حسرت او هر زمان
صد عنم فربه برای صید لاغر میدمد

شعله میگردد نگاه از گرمهای آتشین
میفشانم دانه اشکی و اخگر میدمد

خویش را از زهر ناکامی برون آورده ام
تیر جم نامم کسی کز کام شکر میدمد

یک سخن گردیده از سوز درون و زبانم مو بمو
شعله صد دوزخ از بال کبوتر میدمد

پیش چون گیرد ظهوری از دکن راه وطن

سحر صد بابل از آن چشم فسونگر میدید

آخر ز جگر نگارم آسود — تیغ ستمش بخونم آلود
گرد سر آه خویش گردم — از آتش مهر کیست این دود
هر خنده که مر ز لب برون کرد — گر دیده ز دیده گریه آلود
گوشم شده ریش از شنیدن — لبهای تو ناصحی نفرسود
یارب جگر مرا نگهدار — از آفت زخم مرهم اندود
اسراف زیاده نکردیم — خوش گنج شکیب صرف شد زود
ما را ببر رهت فرستاد — برقت تو آنکه جلوه پیمود
صد شکوه فتاده بود بر هم — گشتیم بیک کرشمه خشنود

آماده شکر شد ظهوری
آخر شد اگر شکایتی بود

هر جا نیاز سرو قدت جلوه گر شود — صد جان و دل سپند گزند نظر شود
اندیشه جمال تو شبهای بی سحر — هرگه ز دل زبانه برآرد سحر شود
نزدیک بود دوش که از تلخی نگاه — زهر مرا معارضه با شکر شود
خونی نمیچکد ز رگ ناله قدیم — کو زخم تازه که دو چار جگر شود
سالک عجب که بگذرد از گام اولین — در راه سعی با خود اگر همسفر شود
زورست حرف دعوی تقوی دلا بساز — چندی دگر که خرقه می آلود تر شود
حرفی ز روی گریه من مطربا بگوی — تا بر لب تو زمزمه خشک تر شود
صد زخم رشک دل بخون نهاده سر — تا کی جگر خدنگ غمش را سپر شود

پیکان بشست هجر ز دل کی توان کشید | جان از شراب وصل نگه بی خبر شود

نخچیر لاغر یست ظهوری ازان ز دور
قربان حلقهای کمند نظر شود

چمن چمن گل و ریحان صبا برضوان داد | که خار کوی کسی عرض باغ و بستان داد
برای سینه جان خوش بشارتی دارم | کرشمه دشنه گذاری بنوک مژگان داد
باین شکست ندیدیم طره ساقی | مگر بتوبه ما دست عهد و پیمان داد
خبر ندارد ازین کار زرد او یا رب | زبان بسته ما را که سر بافغان داد
کشود داغ دل غنچه چشم بر مرهم | دلم بسوخت برو درد را بدرمان داد
علاج هجر بمردن فضولیی دارد | بغیر رخصت جانان نمیتوان جان داد
ز آب و تاب نخفتند بهار باغ خزان | گلی که پرورشش را هوای زندان داد
ز چاک جیب تو در گوش گل چه گفت صبا | که چاکها ز گریبانش سر بدامان داد
بهار دیده ما را بلاله تو سپرد | کسیکه سرو خرامی بغنچه خندان داد
چه شد تو عذر خدنگ جفای خیش مخواه | دل ضعیف اگر تکیه به پیکان داد

قضا چو کرد جدا دل برای اهل وفا
نداد دل به ظهوری محبت جان داد

غمزه غنچه اگر نفشاند | مژه لخت جگر نفشاند
نتوان هیچ دیده اگر نظری | روشنی بر نظر نفشاند
مدعا حاصلست عاشق را | از دعا گر اثر نفشاند
خصم صوفیست پای کوبی او | تا بخود دست تر نفشاند

لرزهٔ رشک برندارد بخل   سر پا تا گهر نیفشاند
شمع سوزد اگر هوادارش   سفله از بال و پر نیفشاند
عیب ساقیست منع خویش کند   جرعه بر بی هنر نیفشاند
زد ظهوری نهال خویش ز بن   بازوی عزم تبر نیفشاند

حرف تلخی که از لبش سر زد   ره صد کاروان شکر زد
عقل در ماتمست و من در سوز   صبر را غمزه دوش خنجر زد
همت عاشق تراش را نازم   تیشه بر پای عشق آزر زد
فکر تیغی سری بسینه کشید   هوس زخم سر ز دل بر زد
پارسائی ز جلوهٔ ساقی   بر تمنای جام و ساغر زد
ماند در راه حسرت نعلین   آنکه بر آرزوی افسر زد
باز شوخی ره ظهوری را   بنگاهِ کرشمه پرور زد

عشق رسید و ز جان دمار بر آورد   عقل سر از جیب زینهار بر آورد
جوش زد آب جگر ز آتش حسرت   باد غم از خاک تن غبار بر آورد
تارک دل زخم دجله خیز فرو خورد   سینهٔ جان داغ شعله خوار بر آورد
صبر چه از سینه عاقلانه بدر زد   شوق چه غوغای گیر و دار بر آورد
کرد خلاصش ز رنج راحت هم   غمزه کسی را که دل فگار بر آورد
در غم و شادی ز من شکیب نیاید   صبر مرا شوق بیقرار بر آورد

خزان گلبن امید را نبازم
از بن هر برگ صد بهار برآورد

بوصل گر نمیرسد که گریهٔ شادی
انهمه گوهری نثار برآورد

شکر که کاری بکار و بار نماندست
فکر تو ما را از کار و بار برآورد

دشمنی گو کند غیر هراس ندارم
دوستیت گرد ما را حصار برآورد

خون صبوری بجام ریخت ظهوری
آرزوی چشم پرخمار برآورد

دلم دارد ز مژگانش سری چند
شکستم در رگ جان نشتری چند

کجا از سوز دل حرفی نوشتم
که ننهادم بر آتش دفتری چند

اگر مهمان من گردد سمندر
بگیریم از برایش اخگری چند

نمی بازد به تیغ جور دستی
که راه جیب پیماید سری چند

ز درد رشک نالیدیم و گر دید
فزون تر قدر از خود کمتری چند

بصید ما نکرد از ننگ آهنگ
نعم فرمه به برای لاغری چند

ز دارو پرخمار افتاده ساقی
بیا و لطف فرما ساغری چند

ظهوری گر عیش است فردا
مرا بس نیست فردا کوثری چند

یکی در خوابگاه بیغمی گلهای تر ریزد
یکی بر بستر از الماس حسرت نیشتر ریزد

یکی را خار غم در پا یکی را شاخ گل بر سر
یکی را کام زهرستان یکی از لب شکر ریزد

شهید بخت گردیدم که هردم حسرت تیغی
درون سینه آمد صد تنگافم بر جگر ریزد

ز روی دیده را فرسوده ام گلگشت بستانی
که صد باغ و بهاران جیب و دامان نظر ریزد

نه پروردست محرومی در آن آب و هوا ما را
که نخل انتظار وعده بر ما ثمر ریزد

عجب گر چرخ نبندد پرتوی بر جیب بی‌نور من
اگر صد آفتاب و مه بدامان سحر ریزد

معاذالله مبادا شعله در دامنی پیچد
صبا خاکسترم را از سر ره دورتر ریزد

بیابان گرد او غمنامه پردازی چه پیدا اند
کف خونی مگر بر بال مرغ نامه بر ریزد

ظهوری تر تمنایش در شب غم گفتنی ناگه
دعای کز دعاهای سحر سوز اثر ریزد

در شب چه ناز بود که در چشم او نبود
از بس غرور غمزهٔ او جنگ جو نبود

زهر نگه ز گوشهٔ بادام تر بریخت
بر شهد طعنه از شکر تلخ گو نبود

هر نگاه چشم توقع نمی زند
امید خنده گرد لب آرزو نبود

عیشم حلال باد که راهم نداد بخت
در مجلسی که صاف غمی در سبو نبود

امسال روزگار خزان برگلم بریخت
هرگز گل بهار مرا رنگ و بو نبود

جانم سپند منکر اعجاز مهر گو
هرگز گمان مهر بآن تندخو نبود

از چشم ناامیدی ما هیچ جا نریخت
اشک غمی که تخم هزار آرزو نبود

چاکی که داشت جیب ظهوری ز دست او
آنرا بهیچ رشتهٔ امید رفو نبود

دیده اشک خویش را گر ره سوی هامون دهد
خانمان عشق مجنون را بسیل خون دهد

عشق را دامن ز اکسیر محبت تر شود
گریه‌های آتشینم گرمی بیرون دهد

بشگفد گلهای می پیرهن سیرگاری باز دلق
شوق گر ساغر بیاد آن لب میگون دهد

از برای دام لیلی میشود سیمرغ بخت
عشق مرغی را که پرواز از سر مجنون دهد

جان دهد بیچارگی را چاره سازیهای چرخ — گرده زهرم در گلو فریاد اگر افیون دهد

آرزوی حال مرغ نیم بسمل داشتم
کو ظهوری دست تیغی تا مرا در خون دهد

بهار آمد چه حاصل کز دل من رنگ میروید — گل غم در ریاض خاطرم صد رنگ میروید

ز برق نیستی ایمن مبادم خرمن هستی — چرا کز کشت ناموسم گیاه ننگ میروید

کنم هر چند کوشش پیش راهم دورتر گردد — براه عشق در هر گام صد فرسنگ میروید

ره احوال ما گویا مغنی میزند امشب — که طور دیگر افغان از نهاد چنگ میروید

گل حرمان که در هر برگ صد پژمردگی دارد — بخوناب جگر در سینهای تنگ میروید

نظر در دیده میسوزد بسویش چون تواند دید — که صد خورشید از آن رخسار آتش رنگ میروید

ز سوز دل ظهوری ابر چشمم خشک شد اما
فشاند طالعم گر تخم غم بر سنگ میروید

چکار آید دلی کان داغمی در خون نمیدازد — ز سینه اضطرابی هر دمش بیرون نمیدازد

خوشم در وحشت حسرت با تعب تاب جنون خود — خرد کو سایه بر فرق من مجنون نمیدازد

چه حد اشکباری در تمنای تو چشمی را — که وقت گریه از هر قطره صد جیحون نمیدازد

درون سینهٔ ما نیست دل را بند امیدی — چرا خود را ازین زندان غم بیرون نمیدازد

ریاضتهای عشقم داده استعداد وصل اما — هنوزم ره به بزم یار از بخت زبون نمیدازد

ترقی کی نماید خویش را در کاربند بها — که خود را در بلای درد روز افزون نمیدازد

ظهوری اشک غم جانی نریزد در فراق تو
که چاک از سیل خون در دامن هامون نمیدازد

عشقِ تو ایل مبارک چشم حاسد دور باد
چند روزی شعله‌ات در پرنیان مستور باد

خلعتِ بی‌تابی پوشیده زیبنده است
دستِ رسوائی ز جیب رفو نگارت دور باد

نیت جانبازی داری خدا فرصت دهد
زخم شمشیری نگاه خورده ناسور باد

از لبی هردم شکرخندی گدائی میکنیم
زهر رشکِ طالعم در کاسهٔ فغفور باد

طرح محنت‌خانه افگنده‌ام در کوی دل
یک جهان فرهاد و مجنون هر طرف مزدور باد

در تلاش وصل میداریم طالع را معاف
نام ما گاهی بتقریبی برش مذکور باد

ظلم میباشد ظهوری عدل در دیوان عشق
کشور حالت بویرانی از او معمور باد

نویسم گر شکایت نامه از یار میگنجد
وگر پیچم ز غم بر خویش چون طومار میگنجد

ز حسرت سوختم در آفتاب رشک ناکامی
کنم گر آرزوی سایهٔ دیوار میگنجد

دهانم گشته سیر از گفتگوی شاهد و ساقی
زبانم گر نمیگردد باستغفار میگنجد

چه مشتاقی کزان لبها شکر بر هر کس افشانی
نباشی گر نمک بر سینهٔ افگار میگنجد

لبالب گشته بیرون و درونم زحمت درد
نگنجم گر اثر از نالهای زار میگنجد

دکان دلربائی را بمصر حسن بگشائی
اگر یوسف بماند بر سر بازار میگنجد

سری برکرده از هر گوشه شاخ سنبل کاکل
به بندی گر بیابی آشفتگی دستار میگنجد

بجنبشهای مژگان صد حکایت در میان آرد
اگر گاهی لبی برهم زند اظهار میگنجد

بهر زخمی که تیغ رشک بر جان ظهوری زد
اگر گویم که میگنجد هزار آزار میگنجد

خامست دل بر آتش حسرت کباب باد
داد از خمار عشوهٔ ساقی شراب باد

تقسیم داغ دل چو کند خامهٔ قضا
دریای نام ما رقم انتخاب باد

شوق است میهمان تو تهی دست میزبان
رخت شکیب در گرو اضطراب باد

بی نور گشت صحن شبستان آرزو
امشب سر فسانه بدامان خواب باد

ای دل فریب عده دشنام خورده
فومیا به نیستیم دعا مستجاب باد

بر دل شمرد سوز فراق تو داغ حال
دوزخ ز سوز سینهٔ ما در حساب باد

گردی مباد دست زند در عنان تو
هر جا روی سرشک منت در رکاب باد

دل را ز نکهت گل و ریحان فراغ باد
عطر دماغ سوختگان دود داغ باد

کو هجر باز کرد که در هجر گم شدیم
وصل از برای جستن ما در سراغ باد

از پیش طاق سینه درخشید نور طور
خورشید سایه پرور قندیل داغ باد

صد آرزوی خام بیک شعله می پزیم
پروانه از فسردگی خویش داغ باد

دادم ببوی عطر گریبان وداع سر
نسرین صد بهار در آغوش باغ باد

گر بگذرد دمی بشبستان حسن او
پروانه او فتاده بپای چراغ باد

دولت نهاده رو به ظهوری بقدر عشق
ظل همای بر سرش از پر زاغ باد

صبر آرامست در رمیدن باد
دل مرا سود در طپیدن باد

گردنی خوش بلند کرده شکیب
غمزه در تیغ برکشیدن باد

باده بر عقل ما ندارد دست
چشم مخمور مست دیدن باد

میفرستم نثار تحفهٔ جان
ایمن از خوف نارسیدن باد

مرغ دل را که نیم بسمل اوست — پیش او طالع طپیدن باد
در دو صد زخم رو نهاده بدل — سینه در ناله برگزیدن باد
حیف بودست عشق با دگران — لب افسوس در گزیدن باد
جوش زد در لبم حدیث وصال — گوش را مژده شنیدن باد
اشک شادی بگنج دیده دوید — مستعد در فرو دویدن باد

تیغ شهد غم ظهوری کرد
محو در لذت چشیدن باد

دلی که رام تو شد رم نمیتواند کرد — وفا بجور و جفا کم نمیتواند کرد
کسی که العطش تیغ و خنجر تو زند — نظر بکوثر و زمزم نمیتواند کرد
مسیح چاک گریبان بخود دان ترا — رفو برشته مریم نمیتواند کرد
کجا بعیش قدم بر قدم تو اندر رفت — دلی که سر بسر غم نمیتواند کرد
دلی که با دم تیغ تو دوستی دارد — چه دشمنی که بهم هم نمیتواند کرد
بکاه اید دل و بر بستر امید منال — که گر وداع تو خواهم نمیتواند کرد

سلوک یاد دهد ناصحا ظهوری را
سلوک مردم عالم نمیتواند کرد

در تن از ذوق جان نمی گنجد — غیر او در میان نمی گنجد
نعمت خوان وصل در کار است — مغز در استخوان نمی گنجد
گریهٔ شادی بکار برم — خنده اندر دهان نمی گنجد
گل و بلبل حریف حرف تواند — در چمن داستان نمی گنجد

پای بر نخل افشرده بهار — دست برد خزان نمی گنجد

پروای باد نیست قاصد را — رمیچکس در میان نمی گنجد

ظاهر و باطن ظهوری اوست
آشکار و نهان نمی گنجد

از کمین پیران شدیم و نوجوانی برنخورد — رفت از پا رفتن و سرو روانی برنخورد

چهره در گرو هوس گم گشت و اشکی ره نداد — مرد در لب داستان و همزبانی برنخورد

نازهای یاد میدادم به بلبل ای دریغ — خارها در دل شکست و گلستانی برنخورد

سینه پروردیم چندی بر امید ناوکی — آه ازین سعی عبث ابرو کمانی برنخورد

در صف کاهل تنان از بسکه خواندم درس عشق — بهر مشق بیخودی آرام جانی برنخورد

زیر دندان هوس گردید لبها سخت سخت — وای لبها بوسهٔ کنج دهانی برنخورد

خوش ظهوری غافلی خواب بین نزدیک شد
سر کجا خواهی نهادن آستانی برنخورد

ز لطف های زمان دوش راز سودا بود — جهان نکرد تمنا لب تمنا بود

طلب شگفته جبین انتظار گوشه نشین — نشاط بزم نشین غصه پشت پا بود

بعجز حیث وفا سر نمی زد از لب ما — مدار نرگس بی باک بر مدارا بود

بهر غرور که در بیع عجز سر آید — هزار جان گرانمایه سود سودا بود

قبول وعده بچشم وفا نهاد انگشت — اگرچه مهر ادب بر لب تقاضا بود

دریغ و درد اگر غیرت اندکی میداشت — برای غیر چه خوش مرگها مهیا بود

زمانه عیش و طرب صرف دوستان میکرد

غم و ملال ظهوری نصیب اعدا بود

بیچاره کسی کز ستمی زار نباشد — در کنج غمی روی بدیوار نباشد

در روز ازل شیردلان برگرفتند — آن سر که سزاوار سر دار نباشد

داغیست برای جگر باغ و بهارش — هر گل که بران گوشهٔ دستار نباشد

گردد شکرت چون به تبسم نمک افشان — رحمست بران سینه که افگار نباشد

اعجاز مسیحا نتواند هنری کرد — تا نکهت جیب تو هوادار نباشد

در جان برهمن بود ریشهٔ زنار — گر از سر زلف تو بدان تار نباشد

غلطیده بخونند چه کافر چه مسلمان — در مذهب هجران تو زنهار نباشد

بیهوده نپرسند ز ما کردهٔ ما را — در روز جزا مست تو هشیار نباشد

فردا ستانند بیک حبه ظهوری
خلدی که دران وصل تو درکار نباشد

ای جنون عطری که مستان بر دماغ خود زنند — سنگ بر خمخانهٔ جام و ایاغ خود زنند

گر بمغز فتنه گاهی دهر خوابی سر دهد — آب بر رخساره اش از خون داغ خود زنند

خویش را در چارسوی بی نشانی گم کنند — چند بانگی بر سر کوی سراغ خود زنند

شعله بنشانند اگر چه در ره طوفان فنا — باز درگیرند و خود را بر چراغ خود زنند

بر نتابد سایهٔ بال هما هر تارکی — تیره بختان گوش بر گلبانگ زاغ خود زنند

سرخ رویی گل کند از باغ هستی در خمار
جام اگر بر قطرهٔ دامان داغ خود زنند

دل ز طوفان هر شکم در دم گرداب باد — دامن وحشت بلا آغشته در گرداب باد

درد اگر درمان پذیرست از برای دشمنان
زخم بی مرهم نصیب سینهٔ احباب باد

میوهٔ زخمی بدامانِ دل پرخون نریخت
نخل تیغ جوری از جوی جگر سیراب باد

در شبستان عشق دارد بوالعجب نیرنگها
زود تر کوهِ تحمل همسرهٔ سیماب باد

پهلوی دل ریش شد بر بستر آسودگی
خار صحرای مشقت غیرتِ سنجاب باد

خنجر دستِ مروت زور حلق من نتافت
ابر چشمم رشحه شوی دامنِ قصاب باد

آه از ستم تکلف داد از قانون عقل
بعد ازین مسکین ظهوری فارغ از آداب باد

عشق آمد و ز کاسهٔ زهرم شکر چکید
از شعلهٔ چراغ شب غم سحر چکید

گابر گل لب تغافل جانان نقل خنده ریخت
زهرآب شک از دل تنگِ شکر چکید

پیکان غمزه تافته شد در شگاف دل
زد جوش گریه از مژه با نیشتر چکید

در بحر حسن چشم گهربار غوطه زد
صد آفتاب ماه ز تاب نظر چکید

برداشت منع گوشهٔ دامانِ چشم تر
بگذشت داغ سینه و از زخم جگر چکید

در بیشهٔ شکیب و تحمل فتاده برق
دریای شعله ز تفِ هر شرر چکید

دوران بزم امنِ ظهوری بجام کرد
خونابه که از دم تیغ خطر چکید

دوشینه عشرت آمد و از غم دمار ساند
ریش جگر سلام به پیش بلا رساند

در دشت شعله خیز جگر مرد تشنگی
خضر امید ساغر آب بقا رساند

از کحل عقل چشم تماشا غبار داشت
از گرد کوی جلوه صبا توتیا رساند

اقبال بخت بین که ز دیوانِ دوستی
تشریف بادشاه بدوش گدا رساند

گشتیم گرچه کشتهٔ تیغ تغافلی
نهان ز ترک چشم نگه خونبها رساند

شادم چه نیک خرمن پندار صبر سوخت
این برق را توجه شوق از کجا رساند

زنّار بندی به ظهوری حواله شد
زنّار را نصیب ز زنّار دار رساند

دل زندانیانت سیر بستان بر نمی تابد
چه دردست از درد قست از خمار درمان بر نمی تابد

پی زندانیان آرزو چاه ذقن داری
اگر زلف پریشان جوش افغان بر نمی تابد

ز دود داغ دل پیچیده عطری در دماغ جان
صداع نکهت نسرین و ریحان بر نمی تابد

مبادا فوت گردد یکنفس از روزگار غم
که ذوق عشرت جاویدنادان بر نمی تابد:

گل وصل حرم کی در گریبان طلب ریزیم
شگاف دل اگر نیش مغیلان بر نمی تابد

سحاب دیدهٔ تر مایه دیگر از کجا آرد
که سیلاب جهان شوق طغیان بر نمی تابد

جگرخواری کن ای غیرت ز مجلس برنخیزانم
که پشت دست حسرت زخم دندان بر نمی تابد

ظهوری گو که بار آرزو سنگینی داری
درآید دل بزیر بار اگر جان بر نمی تابد

لباس شوق ما چاک گریبان بر نمی تابد
بلی طوفان آتش باد دامان بر نمی تابد

شگون از چرخ مرهم فال زخم سینه میگیرد
که این اقبال را جز چشم حیران بر نمی تابد

نگه جذب توجه کوتهی بر راه ها دارد
که شوق کعبه رو طی بیابان بر نمی تابد

خدا بر سینه چاکیهای شوق ما ببخشاید
که گوش صبر و طاقت نام هجران بر نمی تابد

بدست سوز هجران نامه پیچیده شد در هم
که دوزخ شعلهٔ مضمون عنوان بر نمی تابد

ظهوری در بیان درد دل الکن زبان داری

زبان بکشا که حرف شوق پایان نمی تابد

الفرار ای عقل سلطان جنون لشکر کشید — الوداع ای سر غرور حسن خنجر بر کشید
حبذا ای سینه ریشت زخم بر مرهم چکاند — مرحبا ای دیده اشکت شور در اخگر کشید
زین شه مژگان عتاب آلود کار خویش کرد — تا بکامی انتقام خویش از شکر کشید
کی بآب پند ناصح کشته گردد آتشم — شعلهٔ داغ ندامت تیغ صرصر بر کشید
شمع محفل کو برافگن پردهٔ فانوس ناز — نیست جا دیدی که پس پروانه پر در پر کشید
فرق شوق از حسرت زخم ملامت میبرد — از برای مصلحت طاقت بسر در سر کشید

مژده دارد ظهوری با تو دارد غمزهٔ
سینه بکشا پیشکش با ذوق کن خنجر کشید

سم مرا بی خبر نگرداند — یار ساغر اگر نگرداند
نه نشینم ز شوق کعبه زپای — تا مرا گرد سر نگرداند
نه شود گوش زد از و تلخی — تا لبش در شکر نگرداند
سبق مهر میکند تکرار — که ورق باز بر نگرداند
دیده ام عار دارد از اشکی — که بخون جگر نگرداند
عکس ست آنکه شعلهٔ شوقم — آفت بال و پر نگرداند

نوبت خندهٔ ظهوری شد
اشک در چشم تر نگرداند

غمزه چون تیغ کینه بر دارد — چاک صد کار با جگر دارد
صد خرابی برای جان و دلم — باز از روی یکدگر دارد

بند بر پای دل چرا نه نهند | کاکل و زلف تا کمر دارد
نبض شادی برون فتاد ز پوست | غمزه در دست نیشتر دارد
گوشهٔ شوق منت بسیار | که دلم صبر پرده در دارد
زنده گر دید درد و درمان مرد | نالهای که این اثر دارد
عشق آورده کوه اندوهی | مزد افتاده که بردارد
دیده بر روز خویش میگرید | دامن روزگار تر دارد
نیست تقصیر باغبان وفا | بید امید کی ثمر دارد

آرزو بار خویش در هم بست
با ظهوری سر سفر دارد

بیا بیا که هلاک اند ناتوانی چند | مرو مرو بشنو ناله و فغانی چند
ز انتظار تو در خلوت فراق کشان | بلب رسیده ز شوق نثار جانی چند
خوش آنکه باد بهار وصال افشاند | ز نخل گلشن امید با خزانی چند
امید هست که دل وصل یار دریابد | رسید گر چه ز هجران بجان زیانی چند
سخن ز شکوهٔ هجران تمام شد در لب | بشکر وصل نخواندیم داستانی چند

ز درد خویش ظهوری حکایتی گفتی
اگر بهر سر مو داشتی زبانی چند

دوش اندیشه آغوش بر آغوشم بود | مهر از شکر تر بر لب خاموشم بود
صبر میرفت و هوس دست در آن می آورد | شوق چاره بکش پیشگه هوشم بود
رفته بودند ز خاطر همه جز همه کس | ذوق عیش و طرب از ذوق فراموشم بود

لذت شکر کامم برگ فندق و دید
هوس خام بر بستار تف جوشم بود

عطر کاکل همه از مغز تقاطر جوشید
باد دامان همه از آتش خس پوشم بود

داشت هر کس نگهی دیدهٔ حیرانم داشت
بود هر جا سخنی در لب خاموشم بود

عیش دوشینه ظهوری ز بیان بیرون است
صبح صد روز طرب کرده ره دوشم بود

دل دگر پیمانه در بارهٔ سر جوش زد
نعرهٔ مستانه آهی بر لب خاموش زد

خورده‌ست شیرین ترکند در کار زهر خویش را
عشق اهل شور بختان را صلای نوش زد

آتش پر شعله بر سینهٔ افسرده ریخت
دجلهٔ پرمایه از چشم بی نم جوش زد

عقل از سودای جعد حور خود را باز خواند
عشق عطر چین کاکل بر مشام هوش زد

بر کشیدم خویش را مردانه از آغوش خویش
بخت کوس آرزوی دولت آغوش زد

در طریق رشک دل از غصه پهلوی نخورد
حسرت ما بر تمنای رقیبان دوش زد

جز حدیث وصل در لبهای گویائی مباد
بر سر راه تمنا گوش فال هوش زد

چون ظهوری انتقام از تلخکامی ها کشید
هر که جوش از حسرت لبهای همچون نوش زد

می شوقی بکف آورده دلم نوشش باد
پنجهٔ بیخودی در کمر هوشش باد

تا یکی سوزد و صد آرزوی خام پزد
کام ما همه آتشکده جوشش باد

یادش اندیشهٔ سودای دگر بیش نیاد
غم هجر و طرب وصل فراموشش باد

لشکر آرزوی طرهٔ کاکل زده صف
علم معرکهٔ تفرقه بر دوشش باد

دست در گردن جان زخم نمایان افکند
لعبت داغ نهان تنگ در آغوشش باد

جانِ پروانه ندارد خبر از راحتِ سوز / شعله در پیرهن از سر و قبا پوشش باد
آنکه تابِ سخنِ سرد حریفانش نیست / سخنِ عاشق دلسوخته در گوشش باد
کاش ناصح نگه صورت معنی میداشت / چشم بینا چو ندارد لب خاموشش باد
تلخی عشق رهِ کام ظهوری دانست / زهر ایام گوارنده تر از نوشش باد

از کسی مژدهٔ وصلی بکسی مے آید / شعلهٔ تنگ در آغوش خسی می آید
محملے را حدیٔ شوق بیابانی کرد / کعبه در رقص ز بانگِ جرسی می آید
شعلهٔ طور چو بر داغِ جگر جلوه دهد / نورِ ایمن بسجودِ قبسے می آید
گشته مفتون لبِ خواهشِ ما چشمِ قبول / گاهی از دل بزبان ملتمسی می آید
صد ارم گل بسرم ریخته از هر طرفے / خوش صفیری ز شکافِ قفسی می آید
بگریبانِ فلک شعله در آویخت بلی / باد از گوشهٔ دامانِ کسی می آید
غیر را پای فرو رفته بشیرینی کام / رقص بر شعله کجا از مگسی می آید
بر رگ و ریشهٔ دل حسرتِ کاکل پیچید / آه در جان شکنم تا نفسی می آید
چه برهمن بسیری گریه بمن فرمودست / اینک از هر مژه زود دادرسی می آید
باز فریادِ ظهوری ست که نگذشته ز چرخ / غالباً از سرِ فریاد رسے می آید

خوشا روزی که از کشتِ جفای آن اثر روید / بدشنامی ز مغزِ تلخِ من تنگِ شکر روید
سر آید تلخکامی رخت بر بندد سیه روزی / هم از زهرم شکر چون شد هم از شامم سحر روید
زمینِ منفعت خیزِ جهانِ عشق را نازم / که نخلِ گلشنِ امید از آبِ تبر روید

تمنا را بسیر باغ دل گاهی توان بردن / که جای سبزه از الماس حسرت نیشتر روید
ندارم رنگ اگر شست جفا بر دیگری بندد / که پیش ناوکش از جان پیش من سپر روید
بهر خاکی که یکدم در هوای او فرو گریم / ازان تا نو بهار حشر خورشید و قمر روید
هوای جلوهٔ شاهد زند دامان بهاری را / که در باغ تماشا لاله و گل تا کمر روید
اجل گر بو کند پیکانهای دل بر اندازد / بهجرانش گل داغی که از باغ جگر روید
برای دیدن جلاد مرگست این اگر گاهی / بظلمت خانهٔ دوری ز چشم من نظر روید
ظهوری بار نومیدی تو خود بر تکیه گه بستی / مگر بید امیدی بر سر راه سفر روید

در چارسوی عشق جگر داغ جان خرید / کام و زبان ز درد و خروش و فغان خرید
عشرت ز دست کوته ما زعفران فروخت / مستی ز باغ چهرهٔ ما ارغوان خرید
جان را گذاره بسر بازار دل فتاد / ارزان فروخت راحت و محنت گران خرید
در مخزن بهارت دل نقد سود ریخت / بیمایه‌ئی که خس ز دکان زیان خرید
ای دل ز بستر مرض مهر بر مخیز / کز مرگ عشق عمر ابد میتوان خرید
این سر که سر بقبله نمی آورد فرود / تا رک برای سجدهٔ آن آستان خرید
معلوم نیم جان ظهوری چه قدر داشت / طالع مدد نمود غمم رایگان خرید

دگر از زلف و کاکل روز من بر تیره می غلطد / دل از سودای مژگان بر سنان تیر می غلطد
بنازم شست ناز اندک شتابی در پی بسمل / که زخم کاری بر سینهٔ نخچیر می غلطد
غنا کو تا کند طرح زکوة احتیاج من / مسم دیگر همین عشق بر اکسیر می غلطد

با امیدی که شاید وصل را بندی نهم بر پا
ز رشک آرزو بر چهره ام زنجیر میغلطد

زهی رو تو صبح کامم بر کش دامن محمل
که سر کش شعله بر نافه شبگیر میغلطد

گل باغ جنان بر خواب دیدم باغ جان من
مبارکباد خالم قرعه تعبیر میغلطد

قلم در پیش انشای محبت نامه دارد
که مضمونش بخون در بر چه تحریر میغلطد

گزند چشم زخم مرهم امل بر بیتابی
فرو بردم خروش سینه تا بر تیر میغلطد

ظهوری شمع تعریف شبستان کی میسوزی
که مه پروانه سان بر شعله تقریر میغلطد

نه تنها دهر همچون چرخ غمخواری نمیداند
که همچون طالع ما یار ما یاری نمیداند

نمیدارند غمخواران ز غمخواری بجز نامی
نمیدانم چرا دلدار دلداری نمیداند

مجو از شحنه هجران مروت زینهار ای دل
که چون بر دهشت تیغ کینه زنهاری نمیداند

بیک دیدن بپا آورده بیمر صبر طاقت را
اسیر او شوم طفلست پرکاری نمیداند

کند جمعیت گل چون پریشان دسته سنبل
نسیم بوستان خلد عطاری نمیداند

سحر شد شام عمر و خواب بخت من همان باقی
چه خوابست این که مرگ است بیداری نمیداند

برای عشق طرح خانه امید افگندم
ظهوری سیل آه و رسم معماری نمیداند

ز کامم تلخی صد حنظل عشق بتان روید
باب حسرت من کی بهار خیزران روید

مغز باغیر را انگشت باغ التفات خود
مبادا خارهای طعنه از پشت زبان روید

تموز حسرت آبی در جگر نگذشتست اما
همان در جیب بار گریه من ارغوان روید

چه سود است اینکه بگشاد از رگ دل نیشتر هجرانت
که از هر قطره در باغ جگر صد داغ جان روید

رود هر لفظ را خار بلای عاشقی در پا — گل تعریف حسنت چون ز بستان بیان روید
دمد از شوره زار طالع من خار گلهائی — که رنگارنگ در بستان بخت دیگران روید

بباغ بخت بر سر خرّمی را سایه افگندم
گذشت آنها ظهوری کز بهارستان خزان روید

ره سرگشتگی در دشت حسرت سر نمی آید — بسعی شوق کار پا اگر از سر نمی آید
خیال غمزهٔ کی در لاله زار زخم دل گردد — اگر در سینه پای صبر در نشتر نمی آید
سبوی بادهٔ عشقی بدست آمد از جانان — دگر سنگ جفائی دور ساغر بر نمی آید
مکن گو خواجه این اسباب کبر و نخوت خود را — که در چشم گدایان حشمت قیصر نمی آید
ز صد بند تمنا گو مبین تقویم بخت من — که در کارم مدد از گردش اختر نمی آید
چه خوار بیماری صبر آمد دوش در مجلس — ز طرز رفتنش معلوم شد دیگر نمی آید
دلا گر میتوانی در صف بیگانگان بنشین — کزان نرگس نگاه آشنا پرور نمی آید
پی اظهار عجز امثال گر شد فرصت جانبی — که چشم از عهدهٔ ناز و تغافل بر نمی آید

ظهوری از زلال شعله حلق تشنه تر گردد
سمندر بر کنار زمزم و کوثر نمی آید

طرب پرور دلی کز رحمت جانان طالعی دارد — فلک فرسا سری کز ترک سامان طالعی دارد
خوشا زخمی که برگردید از خاصیت مرهم — بدا دردی که از تأثیر درمان طالعی دارد
ننازم سینه از داغ بلا زان سکهٔ راحت — اگر پنهانی از داغ نمایان طالعی دارد
توان پیچید بر دست تمنا دامن درمان — که از سر پنجهٔ دردی گریبان طالعی دارد
ز شمع شام طالع صبح دولت را دهد پرتو — سیه روزی که از شمع شبستان طالعی دارد

ز کوی جلوه می آمد نسیم خاطر افروزی — نبازم کاتشم از باد دامان طالعی دارد
دگر آماست غیرت بر زخم بزم جگر خواری — لبم چون پشت دست از زخم دندان طالعی دارد

برون افگن ظهوری از زبان خیت ترنم را
بشکر اینکه از فریاد و افغان طالعی دارد

حدیثی بر زبان دارم که در گفتن نمیگنجد — گلی در جیب میخواهم که در دامن نمیگنجد
تجلی کرد بر طور تماشا شعلهٔ حسنی — که ذکر پرتوش در قصهٔ ایمن نمیگنجد
سر انگشت رفو گو بخیه کاری جای دیگر کن — که با چاک دل ما رشته و سوزن نمیگنجد
صلای باغ زان آبا غبان آسوده جانانرا — که سوز صاحب این داغ در گلخن نمیگنجد
مگر زد برق حسرت بر درون گریهٔ شوقم — که دیگر آرزو را شعله در خرمن نمیگنجد
برای غلغل زنجیر کوه و دشت میباید — جنون عاشقی در کوچه و برزن نمیگنجد
ز تیغ دوست بستم بر جگر این جز زنا سوری — بلی زخمی چنین در خنجر دشمن نمیگنجد
گرفتم باد طالع پرده بردارد ز روی او — چه حاصل چون تماشا در نگاه من نمیگنجد

ظهوری داده جان در کوی درد بیکسی گویا
که فریاد و فغان در پردهٔ شیون نمیگنجد

ای خوشا دستی که زو دست غمی بر سر زنند — وی خوشا زهری کزو صد طعنه بر شکر زنند
تلخکامان ترا شکر ز خاطر برده اند * — شعله خواران تو کی پیمانه در کوثر زنند
سرخ رویان ترا رعنائی در خاطر است — از دم تیغت گل زخمی مگر بر سر زنند
غمزه را کی از غرور ناز پروای کسیست — سینه چاکان هم مگر خود سینه بر خنجر زنند
گر شود گنجشک دل سیمرغ نتواند گریخت — باز شاهین نگه چون در فضایش پر زنند

با زنگذارد در خلوتسرای وصل یار ‌‌ — گرچه خود خوبان سر انگشت طلب بر در زنند

چون ظهوری هر طرف افتاده صد بیمار دل
تا ز مژگان بر رگ جان دلبران نشتر زنند

سکه داغ نبام جگر ما زده اند — علم دید ببام نظر ما زده اند +

این صدفها که پر از گوهر اختر بینی — غوطه در لجه آب گهر ما زده اند

می کشانی که ندارند غم از روز خمار — باده در مجلس فیض سحر ما زده اند

کام جان زهر فرو شست شیرین سخنان — گرچه در روز ازل بر شکر ما زده اند

کشته شمع برو گو نگبس دیده خویش — شعله‌ئی نیست که در بال و پر ما زده اند

خار خار غم مرهم بدل آورده برون — گل زخمی که بفرق جگر ما زده اند

نشأ بیخبری رتبه آگاهان است — از می یاد تو راه خبر ما زده اند

سپه یاس نسازند ظهوری کاری
دل قوی دار که کوس ظفر ما زده اند

عشوه مضطرم ساخته دیدن دارد — قصهٔ بی لبب آورده شنیدن دارد

هوس خام بجوش آمده در سینه دگر — داغها بر جگر سوخته چیدن دارد

دوش در خواب سخ از چشمه حیوان جستم — در جگر نیشتر غمزه خلیدن دارد

دام از تار نگه بافته چشم سیهی — در قفس مرغ دل از شوق پریدن دارد

آهوی خانگی وادی الفت بوید — وحشت وحشت از خرد و صبر رمیدن دارد

عشق در باغ دل آمد بچمن پیرائی — بید بیحاصل امید بریدن دارد

نیست یک لقمه ز هر هیچ نمارد در کام — دست از نایه صد کام کشیدن دارد

بار امید گرانست ظهوری عاجز
کم طاقت بیچاره خمیدن دارد

دلا داری تمنا عشرتی چند
بنه در عشقبازی بدعتی چند
نشان وصل بر دلخواه منویس
که خواهد کرد دوران دقتی چند
دلم ده ناصحا در گریه کردن
مگر بیرون فشانم حسرتی چند
خوشا آن کاروان صبر و طاقت
که خیزد از کمینش غارتی چند
چه میخواهند از ما همنشینان
فغان از نسبت بی نسبتی چند
بیک کشتن نخواهم گشت قانع
برای دیده دارم حیرتی چند

ظهوری تا توانند زیست چندی
بر و از مهر بندم تهمتی چند

تلخکامان ساغر خون میکشند
مزد کام تلخ شان چون میکشند
بیدلان از حسرت قد کسی
آهها از دل چه موزون میکشند
گریهٔ دارم هوس کردم خبر
شهریان رخت بهامون میکشند
از حدیث بوسه بر ستان مگیر
ساغر لبهای میگون میکشند
العطش گویان صحرای غمت
تشنگی در نیل و جیحون میکشند
در رهت نعلین پوشان از غبار
تیر در چشم فریدون میکشند

حسرتی در دل ظهوری داده جا
آرزو بار رخت بیرون میکشند

ماه من چون ز رخ نقاب کشد
سجده از فرق آفتاب کشد

نوبهار از رخ عرقناکش | در گل و لاله آب و تاب کشد
ترک چشمش ندارد آن پروا | که خدنگ نگاه تاب کشد
سائبان محبتش چو زند | دل ز رگهای جان طناب کشد
مائه آتشین بیار کزان | ابر مژگان من حباب کشد
دل ز رگهای شوق میخواهد | که کتابی بماهتاب کشد
هست قدر آنقدر سوال مرا | که لبش رحمت جواب کشد
رتبهٔ عشق بین که نیلوفر | چتر در چتر آفتاب کشد
عشق اگر دل دهد کبوتر را | جگر از سینهٔ عقاب کشد

کحل بیداری بساز ای بخت
که ظهوری بچشم خواب کشد

سر بفکر ترک سامان برنخورد | دل بدرد و لب بافغان برنخورد
چشمه‌های خون ز مژگان سر نکرد | رگ بجنبش‌های مژگان برنخورد
بر بخیه مرهم بسته آه ای دریغ | درد بیدردی بدرمان برنخورد
خواستم خود را بهم از یاد خود | بخت شستی کرد و نسیان برنخورد
آرزوی سیرچشمی داشتم | از جگر لختی بدندان برنخورد
پا بدامان عطر در مغز آورم | یاد گلزار گریبان برنخورد
کام جان شیرین نشد از بخت شور | بوسه گنج نمکدان برنخورد
میگریزد دولت از کوی سری | گره خم زلفی بچوگان برنخورد
راه ما بر کوچهٔ حرمان فتاد | دل بدلبر جان بجانان برنخورد

تا ظهوری را بغواصی برم
دیده چون ابر نیسان بر نخورد

چرخ آخر بمراد دل ما میگردد | کار ما راست بتوفیق خدا میگردد
خلعت وصل ابد بر قد ما بربندید | هر زبان پیرهن از شوق قبا میگردد
خصم بی روی که در عاقبت کار ندید | رویش از سیلی ایام قفا میگردد
چند روزست که بر چهره نمیغلطد اشک | خنده یار بگرد لب ما میگردد
داغ حسرت که بهمدوشی دل میبالید | روی برتافته از سینه جدا میگردد
بچه حسرت وطن قطع نظر کرده امید | بازش آید و ببینید کجا میگردد
حیف از خنده بیجا که حسودان کردند | اشک در دیده ایشان بچه جا میگردد

نکهتی نامزد مغز ظهوری گردید
هوش بیهوش بدنبال صبا میگردد

خوشا صیدی که از زخم غمی بر یکدگر غلطد | اگر سازد بزور شوق با محکم بستر غلطد
خدایا زهر غم بر کام جانم ریخت ننوازم | تلخی که لب شیرین دهانی در شکر غلطد
جلای چشم تر از چهره خواهم که چون گریم | بجای اشک بر رخسار خورشید و قمر غلطد
بامیدیکه شاید آرزوها بر کند رنگی | دل صد پاره شب تا روز در خون جگر غلطد
دران کشور که گردد باغبان عشق چمن پیرا | ز نخل آرزو هر لحظه شاخی بر تبر غلطد
ز شور عشق میخواهم بزور گریه غم را | که هردم از جگر بر چهره‌ام بختی دگر غلطد
خیالی را نبوی تنگ در آغوش جا دارم | که عاجز میشود گاهی اگر خواهد که بر غلطد

ظهوری آن زمان بر بستر آسودگی غلطد

که دل از شوق مژگان بیزبان بر نشتر غلطد

چشم فتان تو پرداخته دستانی چند … آرزو از نگهش تاخته میدانی چند

نکهت جیب تو در صحن گلستان پیچید … بر دریدند گل و لاله گریبانی چند

جگرم راحت صد ساله جراحت دارد … از خدنگ مژه انداخته پیکانی چند

حرف شیرینی کنج دهنی میگفتم … رست از کام و زبانم شکرستانی چند

نام یکجا نتوان برد که شد صرف کسی … وه چه میوه که میداشت کسی جانی چند

خاطری جمع سر از خاطر من یاد نگذاشت … داد از سرکشی طره پریشانی چند

تماشای حرم دیده کسی داده جلا … که بهر گام بریدست بیابانی چند

ساقیا از گنه توبهٔ رندان بگذر … رحم بر حال پریشان پشیمانی چند

وقت شکرست ظهوری که گرفتی ساحل

خورد اگر کشتی امید تو طوفانی چند

شرار روزنِ دل داغ چون گنج نهان فرو ریزد … ز خجلت لاله خلد از کف رضوان فرو ریزد

سر افسانهٔ دردی کزو این مرگها دارم … اگر بگشایم از هر حرف صد دربان فرو ریزد

خط امیدی وتد صفحهای صبر و هوش آیات … بیا بنشین که هر کس در دلت صد جان فرو ریزد

ملک بر فرق پیشانی زند گاهای رسوائی … ز کنج نرگسش چون عشوهٔ پنهان فرو ریزد

بسنگ عشق نتوان زد اگر فرق تمنا را … کجا از مغز سودای غم سامان فرو ریزد

خوشا حالی که بر بالین بیایی ستمگاری … بانگشت ترحم اشک از مژگان فرو ریزد

خوشا روزی که قاصد آید و از گرد محرومی … ز رخسارم بیاد گوشهٔ دامان فرو ریزد

خوشا سر بسته مکتوبی که در غمخانهٔ هجران … چو بگشایند وصل از معنی عنوان فرو ریزد

شبی خواهم ظهوری آنچنان سر بر زمین کوبی
که دیوار و در کاشانهٔ حیران فرو ریزد

شکر کز بند خودی دوش نجاتم دادند
مرده بودم بغم عشق حیاتم دادند

عشق ذاتم بنگه صورت معنی بخشید
سر بعمورتکدهٔ حسن صفاتم دادند

ساقی حسن صفاتم می پی در پی داد
مست گشتم خبر از نشئهٔ ذاتم دادند

ثبت در دفتر دیوان قدر شد نامم
بر جهان غم و اندوه براتم دادند

عرصه برچید امل رستم از کشت اجل
خاطر فارغ از اندیشهٔ ماتم دادند

چهره در گرد بیابان هوس گشته بود
در چمن هر مژه صد نیل و فراتم دادند

طالبش آرزوی حج و جهادم گشت
ذوق تسلیم منا در عرفاتم دادند

مستحقانه بدریوزه لبی بگشودم
عیش غم راحت محنت زکاتم دادند

دست پیمان محبت بظهوری دادم
جای در گوشهٔ توفیق ثباتم دادند

عشق چون جوهر هر چیز هویدا میکرد
داغ را روی شناسی جگر ما میکرد

کشتهٔ تیغ تغافل چو بخون میغلطید
نگه از دور بتقریب تماشا میکرد

تا زند شحنهٔ بازار سلامت بر هم
صبر کم حوصله هر لحظه گلی وا میکرد

بر سر کوچهٔ بیچارگی از قوت ضعف
مژه لبهای خموشم که چه غوغا میکرد

لب جام از لب ساقی چو شدی تشنه بآب
آرزو خون جگر بر سر تقوا میکرد

درهم برزدن مملکت صبر و شکیب
کار صد خیل و حشر ناز تو تنها میکرد

یوسف از قافلهٔ عهد تو میبرد بمصر
حسن تو رهبری عشق زلیخا میکرد

نافه از طرهٔ لیلی نخریدی مجنون
مغزش ار در شکن موی تو سودا میکرد

گر نمیداشت ظهوری تف سودا در دل
قیمت داغ جگر سوز که پیدا میکرد

نسیم نکهت کو تا پرده از روئی بر اندازد
دل مژگان پرستم سینه بر خنجر اندازد

نمکدانش اگر مهر است کو نکهت چنان محکم
که شور رشک لذت در دهانها شکر اندازد

درون تفتیدهٔ گرمای صحرای تمنایش
نظر از رشک در حشر کی بر کوثر اندازد

کند فرش فضای جلوه فرق کفر و ایمان را
بدین رفتار و قامت چون گذر بر محشر اندازد

کشد در زیر سر بالین انفاس مسیحا را
کسی گر آرزوی خویش را بر بستر اندازد

خوشا حال کسی کز وعده در کنج مینایی
نشیند بیخود و گوشی بر آواز در اندازد

خوش آن سالک که افتد در عنان آنچنان خضری
که از نعل سمند آئینهٔ اسکندر را اندازد

ورع از صورت مستی نداند صورتی بهتر
رخ زیبای ساقی عکس اگر در ساغر اندازد

عجب گر بار حضیض نامرادیها برون آید
ظهوری کار خود را گر بسعی اختر اندازد

بیهوده هیچ کاری با کار ما ندارد
دردی که رو بما کرد روی دوا ندارد

کو صد بهار هر دم دامان سعی بر زن
کشت امیدکاران نشو و نما ندارد

از چشم اشک ریزان گو باد رو بگردان
از خاک رهگذاری گر توتیا ندارد

از جنبش رشک بر شد بازار عشقبازی
وین مایه بیوفائی صد بیوفا ندارد

قدم کمان شد از غمهای مدعی هراسی
بکشای تیر آهم شستم خطا ندارد

دل صید بند فرصت بازی مخور ظهوری

بیگانه پرورا با آشنا ندارد

کسی که در هوس لعل باده نوش افتد　ز تاب مستی حسرت چو من بجوش افتد
بروی کار فتد سبحه ها اگر رندی　دو روز در پی زنار خرقه پوش افتد
ز یک نگاه کمینگاه گوشهٔ چشمی　هزار تفرقه در کاروان هوش افتد
ز جاه حسن بصد جان بها گذر نگهی　بلاست اینکه تونگر گران فروش افتد
بکوی غصه دل از رشک خورده پهلوئی　رو هست بار امیدش اگر ز دوش افتد
عنان بعشوه مکن گرم سرد مهر انرا　که دیگ آرزوی خام شان ز جوش افتد
شکسته عهد تو بر من سخن نمی آید　اگر ره گلهٔ بر لب خموش افتد

بصد فریب ظهوری زبان کشیده بکام
عنان مکن که لبش باز در خروش افتد

کسی را اگر کسی نامهربان تند خو گوید　ستمگار مرا اشنا سد اینها را باو گوید
ببازار محبت سر زند بانگ مراد از من　هزاران جان و دل گر قیمت یکتار مو گوید
گداز د رنگ و بو در لاله و گل از تف خجلت　از و گر یاد ر گلزار حرف رنگ و بو گوید
گنه را صاحبان خیر می بخشند می گنجد　اگر خود را دل دیوانه اندر داغ او گوید
کند در روز مرگم هر چه از یاری و غمخواری　ز غمخواران یکی خواهم بخاک من فرو گوید
مگر تا نگاه سوزن مژگان شود حاضر　که دل با چاک جیب صبر و طاقت از رفو گوید

بزیر سر وریع را خواب مستی می نهد بالش
ظهوری گر چنین افسانهٔ جام سبو گوید

آسوده دل آنانکه ز نخوت بدر آیند　یارا بگذارند و بکوی لب آیند

با بیخبران از هوس نکهت موئی — پنهان ز صبا بر سر راه خبر آیند
در حشر برون گر بدر آیند ز دلها — آنها که بجانها بطریق نظر آیند
مژگان تو گر دلشدگانرا طلبد پیش — از دیده قدم ساخته بر نیشتر آیند
رنگ رخ اغیار بشوید خوی خجلت — چون بلبلیان تو به نیرنگ در آیند
ترسم که نهد رو بیکی مرهم لطفت — بگذار اسیران تو دلریش ترانند
بیهوده چه رانی ز تربت سوختگانرا — هر روز چه از روز دگر خامتر آیند
در کام و زبان داد ز ناحرف تلخی — از حرف لبت چون بحدیث شکر آیند

شاباش بران قوم ظهوری که بکویش
تفتیده دل خشک لب چشم تر آیند

باغبان آنگل چنین کو سیر گلشن میکند — زود گلهای پشیمانی بدامن میکند
دوستیهائی که در کارش اسیران کرده اند — یکیک آن نامهربان کار دشمن میکند
مجرمان را زهرهٔ دامن گرفتنها نبود — بازوی غیر این زمان انداز گردن میکند
دل که نشتر در جگر برباد مژگان شکست — از برای خار پا تدبیر سوزن میکند
در شکنج دام گیسویش مگر خوش آرمید — اندک اندک مرغ دل ترک طپیدن میکند
حسن خواهد چند روز دیگرش در کار کرد — غیرت خونها که حالا در دل من میکند
وقت حسن خط زاهم صبحها را شام کرد — وه نمیداند چراغش خانه روشن میکند

آرزو مرده گرفتم با ظهوری تا بکش
عشوهٔ نیرنگ گر جانش چه در تن میکند

ندارم شکوه گر خاطرم اندوهگین باشد — دل دلدار میخواهد چنین باشد چنین باشد

بدشنامم لبی آلوده شد بخت دعا نازم / ملک را زین هوس از آسمان و بر زمین باشد

بگرداند ز ره صد کاروان صبر طاقت را / اگر از گوشهٔ چشمی نگاهی در کمین باشد

خدایا آگهی از حال من از حال دشمن هم / چرا بخت چنان باشد چرا بخت چنین باشد

جفا کاران کشند از غصهٔ اغیار یاران را / تو هم ای بیوفا آخر جهان کردی همین باشد

خدا چین آفریدست از برای طره و کاکل / نه هر آنکه روز و شب کسی را بر جبین باشد

بذوق خاکساریها ظهوری میرسی وقتی / که شوخی را غبار چهره بر آستین باشد

بازشب نرگست بلا میکرد / ناز خاطر نشان ما میکرد

پاس میداشتی بگوشهٔ چشم / که تغافل بجا حیا میکرد

تاب کاکل برغم بیتابان / دست در گردن صبا میکرد

صبر بیچاره و تعدی شوق / همه جا خوش تلاشها میکرد

گرچه بربود دل ز مهر از کین / مهر تو جای خویش وا میکرد

جور بیگانه جور بود آری / که بتحریک آشنا میکرد

خوب میبود بیوفا اینها / حسن گر با کسی وفا میکرد

من گنهگار بودم و عاشق / با ظهوری چرا جفا میکرد

دل که در کنج هجر جا دارد / جای در کام اژدها دارد

لرزهٔ روزگار بیتابی / بند از بند جان جدا دارد

تیغ بیگانگی کشیده فراق / همه اندازه آشنا دارد

جان بملک عدم رسید هنوز — روی امید بر قفا دارد
صلح کردند وصل و هجر بهمان — درد ما جنگ با دوا دارد
زخم دهن نشانده بر مرهم — خنجر غمزه مرحبا دارد
کشتهٔ تیغ و دشنهٔ مژگان — نگه تیز خونبها دارد
چشم شب زنده دار گوشه نشین — حاجت گریه را روا دارد
مردن و زیستن نمیدانم — دیگری اختیار ما دارد
از ظهوری بجز ظهوری را — گرچه صبر گریز پا دارد

دل خود را بنازم فکر درد جاودان دارد — مدار کار و بار سود و سودا بر زیان دارد
بیا ای عشق بختی همین مسکین سینهٔ جانرا — که حسن از ابروی او تیر شوخی در کمان دارد
کسی در قحط عشرت روی کامیدن نمیداند — که مغزی از سر خوان غمی در استخوان دارد
زبان آورده بیرون شعله‌های داغ مینازم — بران روزی که با مغز دل و جان در میان دارد
چسان بر لب نهم مهر خموشی با چنین دردی — که فریاد و فغانش ریشه در کام و دهان دارد
بروی دل دری شاید کشاید همت عالی — که فرق عرش سائی هم بخاک آستان دارد
چو گل خندان به بستان میخرامد لاله روی من — چه خونین گریه‌ها اشک از برای ارغوان دارد
کند تیغ ستم هر جا علم جلاد هجرانش — ز خون تا روز محشر خاک جوش الامان دارد
صبا با میر محمل گو بگو حال گرانباری — که دست عجز در دامان گرد کاروان دارد
خجل باش اندکی از صید پنهان نخجیرا میرو — سرت گردم کمند افگن نگاهت ترجمان دارد
ظهوری از تو با خود روز و شب در کنج خاموشی

حکایت در حکایت دستان و داستان درد

شب نگاهم میهمان نعمت دیدار بود / استخوانم مغز شد خوش راحتی درکار بود

دیده روشن سینه گلشن شکر با لب همزبان / یار بی اغیار و می بی دُرد و گل بیخار بود

خاطر احباب گردون را بقانون مینواخت / چنگ افغان را رگ جان حسودان تار بود

صیقلی بود از نگاه آئینهٔ روشندلان / سینهٔ تاریک جانان تختهٔ زنگار بود

نخجیر دربانی بخنجر پهلو تهی کردن نداشت / گردمش خون در جگر دلدار چون بیدار بود

توبه بر پای شکستن داشت رخسار نیاز / عشوهٔ ساقی بلای جان استغفار بود

غمزه نشتر میرساند و لب نمک بر میفشاند / هر زمان صد جان نثار راحت آزار بود

سازگاری با ظهوری گرچه بسیاری نداشت / کارسازی اینقدر از بختها بسیار بود

شکر کاخر بفراقم سر و کار آخر شد / عمر آخر نشد و فرقت یار آخر شد

تار قانون جدائی نگسستن پیوست / در رگ و ریشهٔ جان نالهٔ زار آخر شد

رفته شد رنگ جدائی ز سراپردهٔ چشم / همه غمها بتماشای نگار آخر شد

ساقی دوری لطف بگردش انداخت / صبح مست است بلی شام خمار آخر شد

بدر آید ز وبال اختر طالع امسال / ای خوشا عیش غم بار چو بار آخر شد

تار گیسوی کسی دامن نکهت افشاند / مغز را آرزوی مشک تتار آخر شد

شاهد کام بغل بر دل من گو بکشا / عشق آمد هوس بوس و کنار آخر شد

ناصحان لطف کنند از سر پا بنشنند / بسر یار که آرام و قرار آخر شد

بروا ای دل تو حریف دگراند و زکه من / با غمت هم چه بخیر یار قمار آخر شد

در تماشا بدل و دیده ندارم حاجت | منت آئینه و آئینه دار آخر شد

از گلستان رخی حرف ظهوری سر کرد
سخن خرمی فصل بهار آخر شد

تموز هجر شد دل غنچهٔ پژمرده را ماند | ز جان خون میچکد صید شکار خورده را ماند
چرا هرگز نبالد آرزو در حسرت لعلی | که دشنامش دعاهای اثر پرورده را ماند
چه رنگین میرسد از سیر در خونم کش ای غیرت | سپندی گو که صیاد شکار آورده را ماند
بدوش از طرهٔ چوگان این آرایش میدان | که چالاکانه گوی از عرصه بیرون برده را ماند
چه حاصل گر زخش بست مروت پرده بردارد | ز بخت بد نگاهم گاه دیدن پرده را ماند
ز درد تنک نسبت مرد مخمور تو ای ساقی | بجای گرم سازش زاهد افسرده را ماند
ز قید مکتب اندوه آزادم بحمد الله | ز خوشحالی دلم طفل معلم مرده را ماند

بامیدی که صیادی کند سر پنجه از رنگین
ظهوری آهو پا بر گلو افشرده را ماند

ز رشک قامتی در بوستان شمشاد میلرزد | ندارد دست بر طرف نقابی باد میلرزد
مپرس از شوکت و جاه شهنشاه خیال او | مشوش کرده خاطر را ز دهشت یاد میلرزد
زهی حسن بشر بنگر که چون خورشید گردون را | دل از نظارهٔ خورشید با در زاد میلرزد
مبادا بر چراغ و داغ مهجوران تند پهلو | ندارد تاب این آتش دل از باد میلرزد
ز رشک تیشهٔ خسرو هنوز از تربت شیرین | گیاه تلخ میروید پی فرهاد میلرزد
غزالی کز نگاهی صد هنر شد در کمند آید | چه خوش نزدیک دام آید دل صیاد میلرزد
به سهم داد خواهی مبتلا گشتم بدیوانی | که از بیداد در کام زبان فریاد میلرزد

ظهوری گرچه کاهی گشته در صحرای بیتابی
چو کوه بر زمین سر کوه را بنیاد میلرزد

کسی که چشم ز روی تو دلستان بندد
بروی سیر در باغ و بوستان بندد

بهار پیش رخت جلوه کی تواند کرد
بانیکه تهمت زنگی بر ارغوان بندد

بجز ملازمت اهل هجر نیست علاج
مگر که ناصح ما را کسی زبان بندد

نمانده در دل پروانه تاب میخواهد
بروی شعله زبال و پر آشیان بندد

اجل معامله نزدیک کرده خوش با جان
امید هست که روزی در دکان بندد

خدا کند که نشیند دگر چنان نقشی
که چهره نقش بر آن چاک آستان بندد

فلک بنعمت وصلم اگر همی پرورد
چنان نگردد که مغزم در استخوان بندد

گیاه ها همه زخمی دهد ز تربت من
اگر نه دست وصال تو زخم جان بندد

بجیب جان ظهوری هزار چاک افتد
اگر نه درد غمت بازوی توان بندد

با نفس تفته ز روزن اثری یافته اند
آب در خواسته و چشم تری یافته اند

رو باقلیم بقا ذوق کنان میرانند
در بیابان فنا راهبری یافته اند

آفتاب از شرر شعله طالع باشند
در دل تیره شب غم سحری یافته اند

عمرها دیده چکانند ز خوناب درون
چون نشانه زند شگاف جگری یافته اند

سالها سنگ سر کوی طلب خورده بسر
تا باقبال غمی درد سری یافته اند

اثری با نظر لطف کهن پیران هست
مگر از تازه جوانان نظری یافته اند

گرچه از راز نهان باخبر آگاهانند
غالبا بیخبران هم خبری یافته اند

با هوائیت ظهوری شده رخساره پرست
پرتوت دیده وران در شجری یافته اند

خاکساران تو از رخ گرد تمنا رفته اند
از دل پر درد امید مدارا رفته اند

شام غم هر دم بیاد گوشهٔ دامان آه
در گریبان سحر شبهای یلدا رفته اند

گرچه از تاب درون برچیده اند آب جگر
هر زمان از چشمهای چشم دریا رفته اند

در فضای دشت هر نو بهار این لاله هاست
سینه چاکان تو داغ دل بصحرا رفته اند

در شبستان غم شب زنده داران غمت
فیض جان بر صبح انفاس مسیحا رفته اند

ریزهٔ هر شیشه کز سنگ حسرت گشته خرد
بر سر راه تمنائی دل ما رفته اند

دیگران از دیدن یوسف بریدند ار چه کف
زخمها را بدل و جان زلیخا رفته اند

گوش وامق داستان لعل عذرا نشنود
هوش از مغزش ببوی جعد عذرا رفته اند

خار چینان سر کوی ز باغ چهرهٔ
صد چمن گل در گریبان تماشا رفته اند

کرده پا محکم ظهوری بر سر کوی کسی
کز سر میدان او هر روز صد جا رفته اند

صافی دلان بچشمهٔ ساغر وضو کنند
وقت نماز جانب میخانه رو کنند

کی دست شان بمائدهٔ عیش میرسد
آنها که خو بلذت غمهای او کنند

منت بمیکشم در دوزخ گشاده است
فردا بروی ما در جنت فرو کنند

ای دل ز خود برون ننهادی هنوز پای
شرمی که سالکان به ازین جستجو کنند

گلزار تا برشک شود آب رنگ و بوی
در باغ از آنکه گر سخن رنگ و بو کنند

دنبال رشکیان چه فرستی خیال را
بگذار تا بحسرت دیدار خو کنند

در جیب جان فگند ظهوری هزار چاک
تا دلبران ستار نگاهش رفو کنند

بازابروسے نازچین دارد
عجب نزار روی بر زمین دارد

از برای شگافتِ سینهٔ صبر
غمزه خنجر در آستین دارد

میشود زخم تازه تر هر روز
نمکِ خنده در کمین دارد

کشته ام تخم حسرتی در جان
که چو امید خوشه چین دارد

قطرهٔ و هزار جیحون ست
خوب میگریم آفرین دارد

صبر از بیدلان نمی آید
چند خود راکسے برین دارد

هست نزدیکتر بر سوا سئے
هرکه او عقلِ دوربین دارد

تا ظهوری شناس کشته غمی
نه غمِ دل نه فکر دین دارد

آشنا رو منیاید غم طرب بیگانه باد
کاکلی زنجیر میبازد خرد دیوانه باد

شعله پرور شمعی از دیوان شاهنشاه حسن
گرم ترمے آید آتش بر پر پروانه باد

بست آئین شهر خاطر را تمنائی وصال
بام عشرت خانهٔ اغیار حسرت خانه باد

یک شبی در خلوتِ لب بسته دیوانگان
مست ناز و مست خواب باده افسانه باد

خوشه چینی آرزو دارد اثر از کشت ما
در زمین زار نالی اشکِ حسرت دانه باد

دلقِ زهد آلوده شد از جام سرشارِ کسی
شست و شوی داغها بر گریه مستانه باد

در سبو و شیشه کی گنجد شراب بزم ما
جبههٔ خُم در سجود ساغر و پیمانه باد

تا ظهوری افگند رخت سیه روزی برون

پرتو خورشید رخسارش در کاشانه باد

شعله پرور گشته آهم بی تعب تاثیر باد
آرزوها را گداز کورهٔ تاخیر باد

سایهٔ جاه محبت بر سر بختم فتاد
خاک راهم مفلسان عشق را اکسیر باد

در رهٔ بازار میپرسند راز دل ز من
پای صبر از حلقهای آه در زنجیر باد

بر خدنگ غمزه صد چشم حسرت دوختم
منت یک زخم کاری بر دل نخچیر باد

دوش در خواب غم از قرب رقیبان سوختم
حرف دوریهای ایشانم لب تعبیر باد

تیره بختی آورد سرمایهٔ دیوار عقل
راه سیلاب جنون بر کوچهٔ تدبیر باد

دامن آلوده را آلوده‌تر میساز ز آب
آتشی در شست شوی خرقهٔ تزویر باد

خوار خواهد شد ظهوری وقت عرض حال نیست
حرز آتش مهر منعی بر لب تقریر باد

زخمهای کهنه از شور تبسم تازه باد
لعبتان اشک را زیب گر از غازه باد

هر زمان از کشور جان از وصال غایبی
در زبان قاصد امید صد آوازه باد

در بیابان دیدهٔ بیدار بختی در رهست
مزد خواب پاسبان بر گوشش حمّازه باد

بر گرفتن پرده زان رخسار حد باد نیست
گاه گاهی صرصر آه مرا اندازه باد

مدعی با آنکه از مستی ندارد بهره‌ئی
از جدائیهای بزم وصل در خمیازه باد

گر ز آه من گل باغ طرب پژمرده شد
لاله دشت غم از آه ظهوری تازه باد

مهر زانگونه بفزای که کس بر تابد
عشوه سرکن بطریقی که هوس بر تابد

آنقدر گریه بفرمای که از چشم آید
ناله چندان طلب از لب که نفس بر تابد

محمل وادی امید بمنزل نرسد ... ناقهٔ سعی که افغان جرس بر تابد

جهد کن تا کندش شحنهٔ غیرت بر دار ... دل شب گرد که تهدید عسس بر تابد

کو عبث پیش مرو غیر که آن تلخ نگاه ... شکری نیست که پروای مگس بر تابد

وصل اندازهٔ ما نیست ظهوری مسوز

شعلهٔ کی تنگ بهم آغوشی خس بر تابد

از درد مکن ناله دلا بار فرستاد ... غمخوار غمی باش که غمخوار فرستاد

گر خار همی رفت بپای دل مجنون ... لیلی ز مژه سوزن آن خار فرستاد

سر تیشهٔ فرهاد نبود آبله پرور ... شیرین کف ناشکی نمودار فرستاد

تا زانقدرش خانه نشین گشت که ما را ... دیوانگی عشق به بازار فرستاد

بسیار دلی چاک شد از دشنهٔ حسرت ... زان زخم که بهر دل افگار فرستاد

کردی رگ جان رشتهٔ تسبیح ظهوری

هان مژده که زلفی بتو زنار فرستاد

روا بد مرگ در کوی دل افتد ... اگر یکدم ز یادش غافل افتد

بسان عشق حلالی ضرورست ... که هر ساعت هزاران مشکل افتد

ز سرگردانی پروانه غم نیست ... اگر در پای شمع محفل افتد

نه در بحر غمی کشتی شکستیم ... که روزی تخته بر ساحل افتد

ندیدم نیم بسمل قاتل ما ... که صید غمزهٔ او بسمل افتد

نهان نتوان بیک عالم نقابش ... مبادا سد هستی حائل افتد

گزند مرگ دست آندم برآرد ... که از بازوی جان حرز دل افتد

ظهوری از شرابی گشته سرخوش
که عقل از دیدنش لایعقل افتد

مردیم و چارهٔ غم پنهان ما نشد
دربان بگوشش آمده دربان ما نشد

برداشتست چشم تمنا هزار زخم
یکره لبی گزیده بدندان ما نشد

یک روز شانه کاری آشفته کاکلی
تعبیر خوابهای پریشان ما نشد

دوران ز کار جمله فروبستگی گشود
قفلی کشیده از در زندان ما نشد

افتاده در نصیحت جان صد زبان ز کار
زنجیر او بریده بسوهان ما نشد

خصمی نکرده جیب بگلهای دیگران
تا خار او معارض دامان ما نشد

با آنکه بخت مشعل خورشید بر فروخت
جز داغ دل چراغ شبستان ما نشد

صد لخت دل بآتش حسرت کباب شد
یک آرزو نماند که مهمان ما نشد

رضوان خجل بروی ظهوری بگوشه رفت
گلهای خلد خار گلستان ما نشد

ستم بر مهر باشد مهر اگر بر بیوفا افتد
خوشا بیگانگی آشنا چون آشنا افتد

شکار دل ز شست رشک زخم کاری دارد
خدا داند که در دشت جگرخواری کجا افتد

اجل از رحم اگر خواهد که گیرد دست نتواند
معاذالله که کس در کوچهٔ هجران ز پا افتد

نگه بیم عشق او آرد برون از ناکسی ما را
که دامان وصال او بدست هجر ما افتد

بجز راحت نمیباشد بلی سخت است چندانی
که چشم داغ او بر سینهٔ اهل وفا افتد

بحمدالله که در گفتن نمیگنجد حدیث من
ازین اندیشه افتادم که نازم هر بلا افتد

دماغ دل معطر میشود آخر ز گلزاری
بزاری گر چنین هر صبح دنبال صبا افتد

بروی عافیت از رشک چشم میل بکشاید
کسی که از شوخ چشمی چون ظهوری در بلا افتد

آنانکه جان فدای نگاری نکرده اند — همکارشان مباش که کاری نکرده اند
در سایهٔ نهال غمی چون طرب کنند — پژمردگان که فکر بهاری نکرده اند
ننگ خلاف شمار دُرِ درج سینه شان — جان جمع از برای نثاری نکرده اند
از بردو باخت کینه نگردند گنج سور — تا بر بساط عشق قماری نکرده اند
ساحل برای کشتی امید دیگران — گردابیان خیال کناری نکرده اند
از دل ز حرف رشک صبوری بصرفه کو — صبر و شکیب و عهد قراری نکرده اند
خونی ز نوک دشنهٔ مژگان نمیچکد — ترکان چشم تازه شکاری نکرده اند

تا کی بعجز خویش ظهوری فغان کنی
خوبان بکوی رحم گذاری نکرده اند

ببوی موی تو نکهت ز مشک ناب بر آید — ز عکس روی تو هر روز آفتاب بر آید
سزد اگر رود از خاطرش وداع خیالت — ز بس برای تو جانم ز اضطراب بر آید
قدم بسوی تو ننهم بخانه لیک زمانی — که عکس عارضت از ساغر شراب بر آید
بران زمین که فروغ رخ تو داده خیالش — ز ذره دانه فشانند آفتاب بر آید
نسیم طالع ما را دهد خدا توانی — که در مجادله با دامن نقاب بر آید
نمیتوان ز درون تفتگان شمرد کسی را — اگر ز عهدهٔ داغ جگر حساب بر آید
بشب شراب باغیار وعده کرد خدایا — روا مدار که دود دل از کباب بر آید

شبی ز رحم در آئی اگر بخواب ظهوری

دمی که دیده کشاید فغان ز خواب آید

بهار گلشن ایام اعتدال ندارد
دوام عیش محالست غم زوال ندارد

ز نعمان بخرم در لباس عجب فروشی
بجان خواجه که اطلس نمود شال ندارد

با هو دسکنی نازم و طریق رمیدن
درین چه حرف که صحرای ختن غزال ندارد

بروز و هفته در ایام وصل کار فتادست
زمان عشرت عشاق ماه و سال ندارد

همه حکایت خود را بشرح و بسط نمودند
زبان ماست که تقریر اهل حال ندارد

بجد گرفته چو واعظ حدیث سادهٔ لانرا
چرا حکایت او حرف خط و خال ندارد

هزار سختی هجران حواله شد به ظهوری
زهی زمانه که یک راحت وصال ندارد

ترا کسیکه در آئینه خیال ندارد
خبر ز جلوهٔ خورشید بی زوال ندارد

بپای سیر فرو کرده ام تمام جهان را
بیا که باغ چو قد تو یک نهال ندارد

ببوی کیست چنین پاره پیرهن گل را
رهی بچاک گریبانت از نهال ندارد

باحتمال دل خویش را عبث چه فریبم
تحمل از من و رحم از تو احتمال ندارد

بباغ هجر دلم را هزار جای ادب کن
بدست رشک ولی تاب گوشمال ندارد

بذره بین که چسان مهر در کنار کشیدش
چو حرف ما بمیان آید انفعال ندارد

گذشت در دو زدر ران علاج چیست تغافل
بعیش و عشرت خود کلفت ملال ندارد

به بین که چیست ظهورش تو خود برای ظهوری
زخود بخواه که او قدرت سوال ندارد

خیال او چو بخلوتسرای خواب در آید
بتن ز بهر من بموئیم صد آفتاب در آید

زمان زمان بدر افتد ز چاک سینه شکم / بتن ز بهر شب مویم صد آفتاب درآید

چو نور من بدر آید سیاه از تف آهم / بکابه ام شب هجران چو ماهتاب درآید

ز تاب حسرت چندان بسر شکست شوریدیم / که شور خنده او با دل کباب درآید

زند کرشمهٔ شوخیش آب بر رخ بختم / چو از نتیجه بیداریم بخواب درآید

گناه گامم و رسوا اقرار یافت تغافل / نگه بگاه دهان از در ثواب درآید

ز راه آید و گرد تو گردد و به نشیناد / بمجلس تو ورع گر با حساب درآید

شدم هلاک ظهوری فریب عدهٔ وصلی / که تشنه را بنظر جلوهٔ سراب درآید

چون دل شود آزاد بزندان تو یابند / خاطر که شود جمع پریشان تو یابند

هر چشم که چشمیست برخسار تو افتد / هر دست که دستیست بدامان تو یابند

این حکم که خس از خط مشکین تو راند / تا حشر سرش بر خط فرمان تو یابند

خورشید اگر بر سر بازار نشیند / جوش دل و جان بر در دکان تو یابند

اندازهٔ صحن چمن خلد بنا شد / آن ذوق که در گوشهٔ زندان تو یابند

در حشر توان سوخت غم دوزخیان را / زان داغ که در سینهٔ خامان تو یابند

زین بخت کمانی عجبی نیست که فردا / دلها همه بر حسرت پیکان تو یابند

آن شور که خونابه کشاید ز جگرها / بر خوان ملاحت نمکدان تو یابند

امید که جان در تن از آن یافت ظهوری / جان در تنش از عشوهٔ پنهان تو یابند

خیر ندید از ورع هر که شرابت نخورد / ده بچه امید مرد هر که بر آبت مرد

عشق معمر دگر ساخته عریان مرا / باخته‌ام خویش را باز منم میبرد
عقل نشد تا بغم تا نزدم سر بجنون / صاف نشد مشربم تا نفشاندم بدرد
زینت تصحیح یافت نسخهٔ دلبستگی / هرچه بجز یاد تو گزلک نسیان سترد
جیب ز جیبی فتاد کار رفوگر نماند / دیگ جنون جوش زد آتش ناصح فسرد
خشم پس سر نمود صلح بغل باز کرد / جهل بماتم نشست شکر که تقلید مرد
شکر که آخر ز من غم حسابی گرفت / ناله صد قسم درد بر نفس من شمرد
پنجهٔ قصاب ما باد بخون لاله گون / بر گلوی آرزو و خورش هوسی پا فشرد
گرمی دیدار را باز باندازه ده / حوصله بر تنگ شد جام نگاهت نخورد

داروی درمان بهیچ درد دو بخش یار
عشق بهل دل بجان جان ظهوری سپرد

سینه ز تیغ ستمت چاک باد / سینه‌ات از کینهٔ ما پاک باد
سر ز جگر بر زده امید زخم / دشنه کش غمزهٔ بیباک باد
بوسهٔ پیشانی نخچیر تو / بر دهن حلقهٔ فتراک باد
بست تغافل پی قتلم کمر / تیغ بدامان نگه پاک باد
در هوس طره پریشان شدم / آه غمم آماده بپیچاک باد
از می دست و دغم زخم خورد / ساغری از دست تو تریاک باد
غیر کجا زهرهٔ عشق از کجا / فارغ ازین کار خطرناک باد
عشوهٔ ساقی بشرابم فگند / باغ بدن را رگ و پی تاک باد
عمر بیکبار نشد صرف یار / شرمم ازین خست و امساک باد

یافت ظهوری زغمی آبرو
بر بهر صید عیش و طرب خاک باد

کس در کمین دیدن پنهان کس مباد
چشم رقیب نرگس جانان کس مباد

خوبی که تاب آتش شوقش نکرد پاک
آلوده ساز گوشهٔ دامان کس مباد

صیدی که به زخوان ملک نیست خون او
در خاک و خون تپیدهٔ میدان کس مباد

خوش عاشقانه تیغ فرو برده سر بجیب
در آرزوی چاک گریبان کس مباد

آئینه شد بصیقل خورشید سینه ام
زنگار خورده حسرت پیکان کس مباد

دست اجل کلید شکست ست بارها
قفل فراق بر در زندان کس مباد

هندو پسر تمام مدار است وای من
کفر اینچنین معارض ایمان کس مباد

ای دل نگشت عیش تو شیرین بخندهٔ
کس جز تو شور بخت نمکدان کس مباد

خیری که هست بر سر خوان فراق هست
لخت جگر که در تهٔ دندان کس مباد

بر نقد سود کیسه ظهوری عبث مدوز
جنس وفا بگوشهٔ دکان کس مباد

آن کشته کند عید که قربان تو گردد
بی ترس رقیبان تو حیران تو گردد

جان مخرقه توشست ازان نیش که خوردست
بگذار که گرد سر مژگان تو گردد

بر چهره نشاندیم غباری بصد امید
یک روز مگر پاک بدامان تو گردد

من خود ز غم مرگ بجان آمدم ایکه
امید که جانان تو هم جان تو گردد

زنهار ظهوری مگشائی لب زاری
هر چند اثر در پی افغان تو گردد

بهوشان چهره دل زین بیش حسرت برنمی‌تابد ... سخن کمتر جگر شور ملاحت برنمی‌تابد

چه سنگین است بر جان بلاکش بار آسایش ... تن چون کاه جز کوه مشقت برنمی‌تابد

برای کامگاری التفات ساقی دوران ... سفال دردنوشان جام عشرت برنمی‌تابد

صبا حرفی مگر از روی مه بوی گفته در بستان ... که سنبل نکهت و نسرین لطافت برنمی‌تابد

جگر زخمی برای خویش گیر در بیع اطلاع کن ... که در سودای داغش سینه شرکت برنمی‌تابد

به نیک و بد سر و کاری نمیخواهم باغیارش ... بایشان کینه گر ورزد محبت برنمی‌تابد

چو مشتاقان دیگر از برای وعدهٔ وصلش ... ندارم انتظار وعده مدت برنمی‌تابد

معاذالله خیال غیر کی در خاطرش گنجد ... دل آئینه سیمایان کدورت برنمی‌تابد

ظهوری اینچنین ما را ضعیف ناتوان منگر ... که بار ضعف ما را صد چو قوت برنمی‌تابد

گریه رسمی کنم تا هایهائی برخورد ... تیره گردیدست دل شاید صفائی برخورد

خضر توفیقست رهبر در بیابان سلوک ... میروم راه وفا شاید بقائی برخورد

از خدا چیزی نخواهم غیر ترک مدعا ... گر نفس روزی بتاثیر دعائی برخورد

کاروان گم کرده‌ام در وادی سرگشتگی ... گوش را کو بخت کآواز درائی برخورد

در دم تیغ شگاف تارکی دارم گمان ... میدوم هر سوی شاید خاکپائی برخورد

ساقی خونین دلان غش باده در جام ریخت ... صاف گردد از بلایش پارسائی برخورد

گریه صراف تغافل جلوه گر شمشیر کین ... چشم دارم کز تبسم خونبهائی برخورد

چون ظهوری داده‌ام با خود قرار بندگی ... در گدائی راضیم تا پادشاهی برخورد

شهد لبت چو بر سر کوی شکر رود ‌ ‌ ‌ شیرینی از شکر ز خجالت بدر رود

یک ساعتش بدر نرود در هزار سال ‌ ‌ ‌ عمری که در بلای فراقت بدر رود

تا دود از سرای تعلق بر آورم ‌ ‌ ‌ خواهم غمت ز دل و سر وزی بدر رود

آزار را برون کشد از مغز استخوان ‌ ‌ ‌ از داغ راحتی که بمغز جگر رود

خواهد نهاد در کمر کوه چشمه سار ‌ ‌ ‌ این سیل کوه وار که از چشم تر رود

تا قاصد از رهی مرسان آتشین فشان ‌ ‌ ‌ کی از دلم غبار بیاد خبر رود

صاحب جمال راه نیابد بهیچ دل ‌ ‌ ‌ ای وای اگر ز خاطر صاحب نظر رود

ریزد فلک ز خار کواکب شبت بکین ‌ ‌ ‌ در راه شام ما چو بپاه سحر رود

با اهل روزگار ظهوری بعرض عشق ‌ ‌ ‌ مگشای لب مباد که عرض هنر رود

ز لب افغان صبح از سینه آه شام میروید ‌ ‌ ‌ ندارم شهد عشرت زهر غم از کام میروید

همایون هاله دل ذوق بال افشانی دارد ‌ ‌ ‌ در آن بستان که از پرهای مرغان دام میروید

در آغاز سلوک افتاده راه من بر آن وادی ‌ ‌ ‌ که در هر گام صد صحرای بی انجام میروید

در آن بتخانه کین چندن دمید از جبهه کفرم ‌ ‌ ‌ سجود درگه از پیشانی اسلام میروید

در آن مجلس که بزمی پرتو افشاندست صهبای تو ‌ ‌ ‌ گل صد آفتاب از رشحه هر جام میروید

نگه عناب بر خوان مدارا نقل افشاندی ‌ ‌ ‌ که در بزم تعرض زهر از بادام میروید

ز تاب آه من با آنکه مغز برق میجوشد ‌ ‌ ‌ همان از داغ سودا شعلها خام میروید

ظهوری لب بگیر نامحرم و محرم نمیفهمم ‌ ‌ ‌ چو چشم افتاد بر قاصد ز لب پیغام میروید

خوش آنکه شام مرا بخت در سحر پیچید
فروغ روی تو در منظر نظر پیچید

خوش آنکه خواب خیالت چنان گرفت که وصال
بگیردش که نه از دست حلقه بر پیچید

اسیر غمزهٔ او غیر ازین ندارد کار
که زخم آرد و در پردهٔ جگر پیچید

کسیکه درد طلبش زهر نیک باید خورد
چو مار بر خود از اندازهٔ سفر پیچید

درون سینه دل لخت لخت همچو جگر
ز شوق تیغ تو بر خویش چون سپر پیچید

بدوش از سر کویت برم تماشا را
بیاد جلوه چو زلف تو بر کمر پیچید

بکش ظهوری خود را ز تلخی حسرت
بلذتیکه ز لعل تو در شکر پیچید

زخم آن غمزهٔ قتال نزاکت دارد
تیغ برداشته اهمال نزاکت دارد

در بغل داشت خط یار خط بیزاری
راه گردانده که امسال نزاکت دارد

ناصحا خوان نصیحت مفگن کز پیران
نه پرورد دل اطفال نزاکت دارد

اطلس خواجه که در دیده جلا میریزد
نیست زیبنده تر از شال نزاکت دارد

سینه بر سینهٔ دریا زده ام موج صفت
گرد بر ناصیهٔ حال نزاکت دارد

بعنان گیری رحمت مگر آهی برجاست
طرز آشفتگی بال نزاکت دارد

در لحد زخم ستمهای تو گل خواهد کرد
روز محشر کفن آل نزاکت دارد

آگهی زینکه ظهوری بچه حال افتاد است
این نه پرسیدن احوال نزاکت دارد

داغ دل پروانه بود از شعله شد بالش چه شد
خاطرش جمعیت اگر آشفته شد حالش چه شد

خویش را از خویش بیش افگنده در راه امید
ناامیدی گو عبث میتازد دنبالش چه شد

کشتی او بارکم قائم شود با طالعش | گر بزور خویش گاهی افتد اقبالش چه شد
آنکه پنهان قاصدان آیند از رگش برون | آشکارا گر نمی پرسند احوالش چه شد
سال دیگر سال ما را آنقدر تعجیل نیست | آشنائی با نشد از ریخت امسالش چه شد
کشت زار شعله کاران خوشه گر بیرون نکرد | داغ بر جان خرمنست از دانه حالش چه شد
حال عکس بست عاشق منفرا بیه در امید | گر بنظاهر بد نشینند قرعه فالش چه شد

جامه آبی کرده در کار ظهوری خنده | شوق میدارد اگر بر گریه آلش چه شد

داد از ان چشمان که خوابم را بافسون بسته اند | آب از چشم ترم بر نیل و جیحون بسته اند
آب اگر از شعله تیغ عتابش میچکد | مزد خارا نیکه جوش مهر بر جون بسته اند
روسفید آنانکه خون بسته خود را به سعی | بر دم شمشیر شوخ جامه گلگون بسته اند
عاجزان کوی پیشانی چه صاحب قدرتند | با چنین دردی زبان ناله را چون بسته اند
تا بیاد نرگسش سیلی نظربازی کنند | در بیابان آهوان صف گرد مجنون بسته اند
چند بر دیوار کوی عقل سر کوبد کسی | آه ازین رسمی که آنرا رسم و قانون بسته اند
نیستم زان توام زاهد که بر دوش عمل | بار امید بهشت از همت دون بسته اند

چون ظهوری خورده اند آنانکه بر جان زخم تو | ناله‌ها از ناله بر رگهای قانون بسته اند

تشنه لبانی که آب تیغ چشیدند | تیغ تغافل بر آب کوثر کشیدند
در نظر دوستان چو باغ شگفته اند | در جگر دشمنان چو خار خلیدند
از کف بی خار آه و ناله ندارند | گرچه گل از گلشن زمانه نچیدند

فارغ از اندیشهٔ بهار و خزانند   نخل تمنا ز باغ سینه بریدند
روی نموده و سینه گشوده‌ای   لاله و نسرین برنگ و بوی رسیدند
خلوتیان مر بهوای جلوهٔ قدرت   بر سر هر کوچه پاتنک خود دویدند

انس گرفتند با غمی چو ظهوری
از طرب و عیش روزگار رمیدند

بتیغ خوناب کشان تو شرابی نزنند   که ز لخت جگر خویش کبابی نزنند
سیر آنانکه نشینند بخوان غم تو   تشنه آنانکه ز تیغت دم آبی نزنند
مژگان تو بسر چشمهٔ حیوان نروند   ای خوش انجام که در موج سرابی نزنند
تیز چشمان همه از حسرت حیرت مردند   داد در حشر ز بیداد فغانی نزنند
مرهم مرحمت آماده نسازند بتان   بر دل خویش اگر نیش عتابی نزنند
در شکر غوطه خورد گر چه سخن گاه سوال   تلخ حرفان در پروای جوابی نزنند

گشت آباد ظهوری که بتان از مژگان
نقب بر مخزن هر خانه خرابی نزنند

بقا گرفت بفرقم لوا مبارکباد   فنا بریده بقدم قبا مبارکباد
غمم بعشرت و خارم بگل مبدل شد   درآمد از در خوفم رجا مبارکباد
بعشوه ساقی صافی درون درست نشست   شکست توبهٔ صد پارسا مبارکباد
طبیب دید که درد از علاج بیرون است   نوشت نسخهٔ ترک دوا مبارکباد
کنم بدیده تکاپوی بر سر کوئی   تمام شد برهش کار پا مبارکباد
رسید کار بدشنام زیر لب از دل   سپند خواه اثر بر دعا مبارکباد

ز ذوق میوهٔ مقصود میبرد کامم شراب عشق تو بر جام ما مبارکباد

ز حرف شکوه ظهوری فراغتی دارد
رسیده‌ام بمقامی رضا مبارکباد

خوشم که خواری عشقم باعتبار برآورد سمند درد ز میدان جان غبار برآورد
ز بیم رشک بگرد خیال وصل نگردم اگرچه محنت هجران ز جان دمار برآورد
بصرفه خرج کن ای دل ز رشک حرف دری که نقد صبر مرا جیب کم عیار برآورد
ز تاب باده برآرد گل ارچه عارض خوبان فروغ عارضش از باده لاله زار برآورد
زمانه گل بدماند ز خار و رسم چنین است فغان که از گل ما روزگار خار برآورد
حدیث هجر تو هر جا که ریش کرد زبان را ز گوش مستمعان بانگ زینهار برآورد
چرا بلند نگوییم سخن تر است دماغم از آن شراب که منصور را بدار برآورد

بسعی بخت ظهوری سفید روز نگردم
که روزگار مرا تیره روزگار برآورد

وحشت شوری از تو جان زان شد لذیذ شهد بر زهر تو زد جان شد لذیذ
میزبان گردید حسنت ور نیست گر نگه در چشم مهمان شد لذیذ
داد عشقت درد و غم را چاشنی در زبان فریاد و افغان شد لذیذ
خضر را تا شور عشقت در نیافت کی بکامش آب حیوان شد لذیذ
یک سخن از شکر کنج لبت طرح شد صد شکرستان شد لذیذ
دوش در بزم وصال از رشک تلخ کاسهای زهر بر جان شد لذیذ
گر تو اسنی میهمان عشق شو حنظل حسرت برین خوان شد لذیذ

گشت از زهرش ظهوری نکته سنج
دوستان تلخکامان شد لذیذ

در صید گهت ز شوق یک تیر	صد سینه بدوش بسته نخچیر
چون گریهٔ ما گل تو سیراب	چون حسن تو عشق ما جهانگیر
جور آن نکند که میکند لطف	ویران نشود از کس تعمیر
هم پردهٔ چشم مجرمان نیست	خوابی که نمود زود به تعبیر
کردیم اجاره پشت داغی	صد خرمن را حقست توفیر
بستیم درون شعلهٔ آیین	داغت ز جگر مباد دلگیر
این راه بگریه میرود پیش	از دیده خوشست خواب شبگیر

بودت هوس جنون ظهوری
هین میدمد از تو بوی زنجیر

خجلت زده لب ز خنده برگیر	مژگان به سرشک در جگر گیر
شیرین شو و زهر را شکر نه	روشن شو و شام را سحر گیر
نزدیکترت بشوق خواهم	خود را ز شکیب دورتر گیر
نازیده توان بنا توانان	کاهی شو و کوه را کمر گیر
بردار بموج گریه شب را	کو سیل سر ره سحر گیر
از جام اجل چه لذت دست	از عمر لبالبست برگیر
داغی بپذیر از چراغی	تاریک دلی بلاست برگیر
انداز بزرگ همتان ست	هر چیز جز اوست مختصر گیر

عیب ست ظهوری از تو تلخی
زنهار همه را بشهد برگیر

پیری بخر تازه جوانان مگیر
تا نشود عشق و جوانیت پیر

ناخن گل با دل بلبل چه کرد
میچکدش حمله خراش از صفیر

داد ز آئینه زهی سخت روی
خواست برویت تبراشد نظیر

جیب سمن وا نشود بر صبا
گر نه ز خاک رهت آرد عبیر

داغ تو در دعوی سروری
از جگر سوختگان زد سریر

چاشنی عشق تو آن روز یافت
کز شکریت کام روا بود شیر

نام نکردیم بآزادگی
تا بکمند تو نگشتیم اسیر

تیغ تو گردیده زبان حیات
آب حیات ست غبار ضمیر

تن شود از شوق تماشا زره
غمزهٔ تو دست برد چون بتیر

بر دل افسرده بمویا و مرگ
نیست ز داغ تو جگر را گزیر

بر سر کوی تو خرابست کار
لغزش پا گر نشود دستگیر

دور ز جان آفت این مردگان
تا نشود زنده ظهوری بمیر

زلف تو فزوده شان زنار
از دین طلبیده سان زنار

در خدمت کفر طرهٔ خویش
محکم بستی میان زنار

سررشتهٔ کفر و دین یکی شد
گردیده عیان نهان زنار

رشتم بمجاز تار تسبیح +
دربند شد ارمغان زنار

بازار من است خانقاهم + پشمینهٔ من دکان زنار

تسبیح شنو ز من ظهوری
گر میفهمی زبان زنار

یارها گشت یار ما آخر | بارے آمد بکار ما آخر
وعده را داد آشتی بوفا | اثر انتظار ما آخر
بوسه کار سر استینی گشت | چهرهٔ پرغبار ما آخر
واد گلانه از خنده را زنگی | دیدهٔ لاله بار ما آخر
قیمتی ناله به بیع کشید | نفس مایه دار ما آخر
صیرفی شد غم وز داغ نهاد | محکے بر عیار ما آخر
برد از عرصه گوی ما بیرون | عشق چابک سوار ما آخر
آنچنان رم نکرده بود از ما | که نگردد شکار ما آخر

بر سر چار سوی رسوائی
شد ظهوری دو چار ما آخر

بدرون حیرتے درون آور | از هوس خویش را برون آور
سبکیهای بس گران در عشق | بر سر عقل ذو فنون آور
میتوان پنجه فرو تابید | قوت بازوی جنون آور
برکند کار خنده تا رنگے | سمن گریه لاله گون آور
در ترازوی نیستی خود را | بکمی از همه فزون آور
زاغ خود را کم از هماے مدان | در پرچش سایهٔ شگون آور

بگریبان خود فرو کن سر
وز گریبان او درون آور

زهروا فسردگی ظهوری چند
رو بزندان گر مجنون آور

پرده بر عارض چو ماه مدار
روز ما را چو شب سیاه مدار

دود میباید و نیاورد دست
غیر را بر فغان و آه مدار

تا هوس در دلی نیابد راه
رحم کو در دل تو راه مدار

من و اندیشه دگر هیهات
سجلی نیست این گناه مدار

طفل کردی بعشق پیران را
این همه شوخی نگاه مدار

یا دلی را نگاه دار دگر
یا دلم را دگر نگاه مدار

پرتو دیگرست حسن ترا
رشک بر آفتاب و ماه مدار

نوبهار گل و گیاه مبین
التفات گدا و شاه مدار

شد ظهوری بزهر چشم بکش
یک شکرخنده عذرخواه مدار

رونق از دکان بدر چین وز بازاری بخر
نیست گر از مشتری گیران خریداری بخر

سود در بازار تجرید است سودائی بکن
ترک تارک گر نباشد ترک دستاری بخر

ور دکان صنعان باید که باشد هر متاع
تا کنی در کار اهل عجب پنداری بخر

ناز بگزین تا ز ما دل بر نتابد نفس
تا سزای بشنوی درد سزاواری بخر

صرفه دارد هم خود آخر از تو خوبان میخرند
با وجود طاقت کم ناز بسیاری بخر

سرخ روئی سود این سودا ستم بر خود مکن
زخمهای کاری از تیغ ستمگاری بخر

اگه سودا میکنی با چین کاکل زود باش — بهشتی بعیانه از هر تار زناری بخر

رشتهٔ باید چه در کفر و چه در ایمان بکف — گر گره نگشود از تسبیح زناری بخر

خلوتی بگزین که تنهائی نیارد از دحام — تا نبینی روی عکس آئینه زنگاری بخر

بر گرفتاران ز آزادی گذشتن عیب دان — چند بیکاری فروشی بی هنر کاری بخر

بیع حسنی رد مکن نقد قبولت در کف است — صد زیان بهتر ز یک انکار اقراری بخر

بر رخ خوابت ظهوری چشم پر آبی نزد — تا زنی بر آتش من باد دامانی بخر

بر تابه دلا تپیدی آخر — در بیخودی آرمیدی آخر

در عشق لباس تنگ طاقت — بر قامت خود بریدی آخر

صیادی سالها عبث بود — از آهوی خود رمیدی آخر

یاد مژهٔ سجونت انگشت — در خاطر خود خلیدی آخر

عکسی که فروغ جان از و بود — ز آئینه برون کشیدی آخر

از شرکت عشق خود فروشان — ننگ دو جهان خریدی آخر

شد گفتهٔ تلخ من تقیمت — زهری بکمان چشیدی آخر

ناگفتنی که بود گفتی + — نشنیدنی شنیدی آخر

کردی با خویش آنچه کردی — دیدی که از و چه دیدی آخر

گو گوشه نشینیت ظهوری — از خویش بدر دویدی آخر

نیست جسم از جسم من بیتاب تر — نیست چشم از چشم من پر آب تر

پیچ و تاب رشته‌های جان مپرس / از خم آن طره‌ها پرتاب تر
بیخودی میباشد و بیخودتری / صبر سیماب و ز من سیماب تر
سرفرازی در خور افتادگی / کامران تر هر که بی اسباب تر
صرف دامن شد همه خصمیهای خلق / دشمنی از دوستی نایاب تر
خنجر خود را بهجران داد اجل / کس نمی بیند از و قصّاب تر
شعلهٔ رنگین تر از آهم که دید / اشکم از آتشکده بهمن سیراب تر
نقد بازان را عیار دیگر است / زاهدان از کیمیاگر قلّاب تر

خشک لب افسانه خوانی کرده‌ام
گشته از اشک ظهوری خواب تر

روزم از بختم خضاب آلوده تر / لطفش از قهرش عذاب آلوده تر
در سوال من خموشیهای او / از سخنهایش جواب آلوده تر
آشنا میبایدم بیگانه کرد / اختلاطم اجتناب آلوده تر
صبح از خوناب داغ من نشست / سینهٔ من آفتاب آلوده تر
اینهمه گلهای تر در باغ هست / نیست از خیس گلاب آلوده تر
بختم از افسانهای خویش ساخت / صبح را از شام خواب آلوده تر
دیدم آخر دامن پرهیز را / از لب ساقی شراب آلوده تر
سیر ساقی با رخ خوی کرده دوش / گرد شب را ماهتاب آلوده تر
مولوی علم و رق شوئی نخواند / هر زبان بحثش کتاب آلوده تر
برگرفتی گرچه از عارض نقاب / حیرتش دارد نقاب آلوده تر

چون ظهوری کرده‌ام رفع حجاب
کشته‌ام لیکن حجاب آلوده‌تر

ای غمت گنج طلب را گنجور — صحت از حسرت رنجت رنجور
سینه از آه تو هم سنبل خلد — جگر از داغ تو شد شعلهٔ طور
سخنت تلخ و دهانت شیرین — نرگست مست و نگاهت مخمور
هر طرف درد توی مایهٔ تو — کرد از ناله چه لب‌ها معمور
شد ز استادی غم آه مرا — نفس سوخته جانان مزدور
آن غزالی که اگر رام شوی — چشم رضوان رمد از چهرهٔ حور
گریهٔ شور بدستور کنم — گر دهد خندهٔ شیرین دستور
کس مباد از تو بدوری نزدیک — دور از دل شده کان هجر تو دور

شرح بیطاقتی هجر ترا
واگذارم چو ظهوری بظهور

داغ تو اگر شود خریدار — آرند چه سینه‌ها ببازار
پیوندی تازهٔ طرهٔ تو — صد برهمن گسسته زنار
سرگشتهٔ همین دشت مشقت — از پای گرفته پای پرکار
بر خوان نشاط باد روزی — از مغز غمت یک استخوان وار
هر سال وظیفهٔ بهارست — از روی تو رنگ ارغوان زار
افسانهٔ شام دوری تو — هر خواب که بود کرد بیدار
تا کین تیغ بر نیاورد عکس — بر آینه رانده ایم زنگار

در ناله همه زیار خویش اند		من می نالم زیار اغیار
از ناز نیاز چشم دارد		گاهی که عزیز میشوی خوار

یکبار ز خود مرم ظهوری
هر چند سری بخویش میدار

بر جفا زن و وفا بکار مبر		درد داری دوا بکار مبر
چون ز بیگانگان نظر باری		نگه آشنا بکار مبر
یا بمن کینه یا بدشمن مهر		این جدا آن جدا بکار مبر
بوی پیراهن تو حق منست		در چمن گو صبا بکار مبر
این گرهها که ابروت دارد		همه در کار ما بکار مبر
کار و بار انتها پذیر شده است		روش ابتدا بکار مبر
هیچکس هیچو من نمی نالد		درد خود هیچ جا بکار مبر

نفست بی اثر ظهوری چند
درد را مدعا بکار مبر

شد دعا محتاج دشنامی دگر		ما و این ناکامی و کامی دگر
آه در صید پریشان کاکلی		هر زمان میبافت گو دامی دگر
هر چه خواهد او همان خواهیم ما		نیست غیر از کام او کامی دگر
اینچنین گر میشود آرام صرف		وام باید کرد آرامی دگر
سوختم صد باره میجوشم هنوز		گو چو من از پختگان خامی دگر
عیش جم با جرعه میریزم بخاک		سرخوشم از جرعهٔ جامی دگر

در فنا یک گام خود برداشتیم
هان ظهوری مرد می گام دگر

صبر بر جور و جفا از من نمی آید دگر
بیوفائی بیوفا از من نمی آید دگر

دست و پا تا کی توان زد بهر پاس آرزو
در خوی خجلت شنا از من نمی آید دگر

قوت صبر جدائی نیست میگویم مگر
عجز عرض مدعا از من نمی آید دگر

گریهٔ شور از برای خندهٔ شیرین مخواه
بهر دشنامت دعا از من نمی آید دگر

چشم شد بیگانه از بیچشمی بیگانگان
آن نگاه آشنا از من نمی آید دگر

در سخن گو باش زخم عشوه یا مغز جگر
مهر شد لب مرحبا از من نمی آید دگر

عطر جنت بهر مغز هر که میخواهید بر
ره گرفتن بر صبا از من نمی آید دگر

در جواب بند گو چون و چرا در کار نیست
با ظهوری ماجرا از من نمی آید دگر

ای ز خود هم بیوفاتر بیوفائی اینقدر
آشنائی آنقدر نا آشنائی اینقدر

رونما شد خود و دل دینی که می آید بکار
سیل اشک ناشکیبان خودنمائی اینقدر

در صحبت گو نمیدانی محبت راز من
از خدا اندیشه کافر ماجرائی اینقدر

مه وشان خالص نمی بینیم نیاز غیر را
شرمی از مخلصان بی ریائی اینقدر

در چنین خرم بهاری بلبل پژمرده دل
از کجا آورده برگ بینوائی اینقدر

شد ظهوری پارسا تو در تقلید زهد
باد خصمت پارسائی پارسائی اینقدر

گشتم جدا گر از تو ز خویشم جدا مگیر
این کار رشک کرد مرا بیوفا مگیر

فکر صواب لازمهٔ عقل و عاقلیست
این عشق و عاشقیست که هم گر خطا مگیر

ترسم تمیز درد تو بر هر زبان فتد
گو ناله تو بر لب اغیار جا مگیر

معمور کرده ایم لب از نالهای زار
ما را ز تاب درد خراب دعا مگیر

ناز بتان نیاز اسیران چه ساختست
حسن تو گشته بیش کم عشق ما مگیر

گیرم که آشنا بسخن نیست شکوهٔ
بیگانه را دگر بسخن آشنا مگیر

میباش پردگی که نداریم تاب رشک
گو دیدهٔ امید ظهوری جلا مگیر

چیند در عشق دل دکان دگر
سود من هر زمان زیان دگر

با خوی شرم رنگ لاله چکید
رشکم آورده ارغوان دگر

گوش کن تا بناله پردازم
دارم از درد داستان دگر

میدهد آبروی جبهه بباد
سجده بر خاک آستان دگر

در دل مرگ کرده ام خونها
زنده سی که میکنم بجان دگر

تا محبت ز خویش وام کنم
ای دریغا چو من ضمان دگر

حرف سازان مهر لب را
بی زبانی دهد زبان دگر

روشناسان کنج عزلت را
بی نشانی کند نشان دگر

بوی آن دل که مغز پیکان نیست
جهد این تیر از کمان دگر

اخترم را باوج بودی دست
گر نیامی شد آسمان دگر

نرمی از من مجوی در سختی
دارد این مغز استخوان دگر

از ظهوری برای بیمیران

عشق آورده مهربان دگر

با اثر دم میزند آه از هواداری دگر — کارگر شد ناله درد آمد بسر کاری دگر

از بنای صبر و طاقت نی نشان ماند نه نام — بر میان زد شوق دامانی بمعماری دگر

عشق دستی داد و دست تیغ شکست دین و دل — عقل را بازار دو دست از دکانداری دگر

ساقیان خرد سال و پارسایان کهن — هین ببین بازیچه مستیست هشیاری دگر

عاشقم و دشنام را کمتر ندانم از دعا — فرض گردیدست پاس عزت خواری دگر

گریه ام زارست صد ره گریه ام زان زارتر — تا چه بگشاید نشستم بر در زاری دگر

عشقم راست بنام دل از و نقش مهر شد — بهر مرهم مینویسیم خط بیزاری دگر

آفت مرهم ظهوری دور باد از زخمیان
راحتی بر سینه بستم از دل افگاری دگر

بیخودی سر کرده اگر حرمت سفر بر ما مگیر — نیست از احوال خود ما را خبر بر ما مگیر

بر دل آشفته طغیان جنون افشرده پا — راه بیراهی اگر کردیم سر بر ما مگیر

گلشن کوی ترا بیجا رو خس میخواستیم — ما گیاه خشک و تو گلبرگ تر بر ما مگیر

اشک گلگون بر رخ زرد گنهکاران دوید — عذر رنگین شد بخوناب جگر بر ما مگیر

گاه پا از پیش بختی اینچنین افتاده پس — رخت دل انداختیم از دل بدر بر ما مگیر

بر امید آنکه نگذاری در رفتن زدیم — هیچکس خود را نخواهد در بدر بر ما مگیر

خویش را ناحق بکشتن داده بودیم از فراق — الحذر زین فکر باطل الحذر بر ما مگیر

از برای عیب جویان کار پیدا کرده ایم — بخت کس یا رب نیفتد بی هنر بر ما مگیر

بر سر کویت ظهوری را وطن از یاد رفت

فکر رفتن کرده از خاطر سفر برپا مگیر

پاس حکم از من نمی آید دگر / منع بیتابی نفرماید دگر
حسن لیلی باز خواند خویش را / عشق بر مجنون نه پیماید دگر
کار مجنونان برسوائی کشید / عشوه و پنهان نمی آید دگر
دامن دلها پرست از چاک جیب / جیب در گلزار نگشاید دگر
بر نمیدارد دل از اغیار دست / دشنهٔ مژگان نفرساید دگر
درد قصابانه بر مالید دست / استخوان ساطور نخاید دگر
زعفرانی گشت رخسار از غمش / بر نشاطم خنده می آید دگر
زخمهای سرزنش در اینجاست / هر جنسم را مرهم نیالاید دگر

جستجویش خوش ظهوری دور کرد
در طلب یکدم نیاساید دگر

سوختم وز ساقیان در ریختن کامم هنوز / مردم و از بوسه چینیان لب جامم هنوز
در هوس پختن تف خوان گشته خوش بصرفه خرش / از نگاه گرم خواهد ساختن خامم هنوز
عمر را میخواستم شیرین به تلخی از لبش / ریخت در کامم اجل زهر و در ابرامم هنوز
با وجود آنکه نتوان برد پیشش نام من / هر کرا خواهد شود ننگ لبش نامم هنوز
گشت حیرتخانه ام ویران و خاکش باد برد / از دوام درد و غم شد برد رو بامم هنوز
گر فشارد قطرهٔ پا میروم از سر بدر / میرود با آنکه صد خمخانه در جامم هنوز
در دل روزم دل شب گرچه خوش کرد ست جا / صبح دارد سینه بر سینهٔ شامم هنوز
سجدهٔ روی دگر میتابد از پیشانیم / شرم با دوم تربیت میخواهد اسلامم هنوز

لب بدندان ریز ریز انفعال قیل و قال / خصم قادر بحث عاجز کش در الزامم هنوز
فال میگیرم که هست از اشک راحت در گذر / سخرهٔ نیک و بد تقویم ایامم هنوز

گشته ظاهر مشتنا سم چون ظهوری مهر و کین
خویشتن را خاص می پنداشتم عامم هنوز

حاصلم گردید هر کامی و ناکامم هنوز / شعلهٔ هر آتشی بر چیدم و خامم هنوز
الفتی خویش در تقاضای چشمم افتاده است / وحشت از خویشتن رم کردم و در رامم هنوز
با وجود آنکه دل بر مسند تمکین نشست / یک نفس آرام نگرفتست آرامم هنوز
فاضلم اما همان بر خویش دارم باقی / هر دو عالم زیر بار دام و در دامم هنوز
لب چش زهر غمی در شیرخواری کرده ام / میتراود طعن شیر و شکر از کامم هنوز
مستی این هنگامه گیرد برایم هر زمان / شور صد میخانه سر بنهاده در جامم هنوز
دل نیفتادست از طوفان آه آتشین / بر دم گرداب داغ سینه آشامم هنوز
مرغ دل را در قفس واره هم از بال و پرش / عشوه ساز من نیاورد ست در دامم هنوز
در دلش جا از برای هیچکس نگذاشتم / وانکه ورد زبانش جای خود نامم هنوز
در جوابش قاصدم دارد سخن صد نامه وار / از زبان خامشی نشنیده پیغامم هنوز

گفته ام با دهستا احوال ظهوری بارها
بهر عرض حال خود در پاس هنگامم هنوز

بجانان کس نمیشود آن دلستان هنوز / افتاده دل قبول و خجل مانده جان هنوز
جرم هستی انکه قرارش قرار نیست / دارم بخویشتن صبر و قراری گمان هنوز
در ششدر مرد باختم از نقش مهره نیست / انواع کعبتین نگشت استخوان هنوز

هر چند دل ز غنچهٔ مژگان فگنده تر
خود را بعشق غمزه زند بر سنان هنوز

معلوم نیست غایت نامهربانیش
هر روز عشق میکندم مهربان هنوز

پیکان بجذب مهر در آغوش دل کشم
ناجسته ناوک ستمش از کمان هنوز

بستر ز خاک آن سر کو یافت خود تنم
بالین نیافتست سر از آستان هنوز

در حرف داغ تو چه دهم بیتوان نفس
با شعله هست داغ کهن همزبان هنوز

میران راه و رسم نهادیم بر کران
بر خاطرست خوش سبکی با گران هنوز

سود وصال گشت میسر بسعی بخت
رشکست مایه دار ظهوری زیان هنوز

مردم و میسوزد از و جان هنوز
شعله کش ست آتش حرمان هنوز

هر طرف اسباب فرو چیده درد
نالهٔ من هست بسامان هنوز

نیست نمی در جگر و میکشد
گریهٔ غم کوهه طغیان هنوز

غمزه همان دشنه کش و فتنه جوست
صف شکنست آن صف مژگان هنوز

چشم و دل بحسابکه داشت
جور نهان لطف نمایان هنوز

دامنم از چاک گریبان پیداست
داد از آن چاک گریبان هنوز

تفرقه بر خاطر من گشته جمع
آه از آن زلف پریشان هنوز

چشم ظهوری بهوس میکند
گریهٔ آن غمزهٔ خندان هنوز

گرچه رسوا شده ام راز نهانست هنوز
مشکل حل شده محتاج بیانست هنوز

گرچه واسوختم از رشک عیان میسوزم
بار دل گرچه سبک گشته گرانست هنوز

مصلحت بر دهنم مهر نهادست ولی / لب خاموش دراندازهٔ فغانست هنوز

غمزه بر مغز جگر گر نکشد دشنهٔ کین / مژه را نیش بلا در رگ جانست هنوز

گر زبان از سخن ناله سری می پیچد / گریه را بر مژه ها حکم روانست هنوز

همچنان از پی کالای بلا میگردم / کیسهٔ سعی پر از سود و زیانست هنوز

سجدهٔ داغ جنون میدمد از جبههٔ شان / گرچه غافل شده ام قاعده دانست هنوز

کوه اندوه ظهوری ز کمر نکشاید / تمنای تبان پیرو جو نیست هنوز

جان فدای طرهٔ خاطر پریشانست باز / دل کباب چهرهٔ صد شعله در جانست باز

هیچکس را نبض دل درد و دست بیداری مباد / در رگ جان نشتر از نوک مژگانست باز

خوش سبکروحانه در بال سواری میدهم / کوه طاقت همعنان گرد جولانست باز

بخت دیگر فلک باید کرد سختی میکشم / واقعی ایدل که دلبر سست پیمانست باز

در تماشای بهاری دیده را گلها شگفت / هست نوروزی که در عالم گلستانست باز

در درون می پیچدم هر دم خیال طره‌اش / ضعف را پیش دماغ از طره ریحانست باز

در گداز طعنهٔ افسرده جانی نیستم / داغ دل صد سینه وام در گریبانست باز

عشق مستغنی نیست حکم آورده در دیوان حسن / نیست دخلی عقل را دشوار آسانست باز

بر سر کوی ظهوری سیر میفرمایدم / فارغ از گلگشت باغم باغ زندانست باز

محنت رسید و رام نشد خرمی هنوز / مردیم ره نبرد بغمها کمی هنوز

برچیده سوز مجلس و هنگامه نیست هیچ / ریش از خراش نوحه لب ماتمی هنوز

جنس سخن نماند ببازار روزگار
حال مرا معامله درهمی هنوز

با سدره همطراوت و همجلوه نخل غم
یکسان بخاک گشت تن از بیغمی هنوز

خونناب درد موج برآورده در جگر
بر زخم دل نکرده نمک مرهمی هنوز

بی نسبتان حریف می بزم محرمی
ما در تلاش نسبت نامحرمی هنوز

دادند صلح و جنگ بهم دست آشتی
خصمی میان عهد تو و محکمی هنوز

ترسم دلت ز مرگ ظهوری شود ملول
در چاره ممکن است مسیحا دمی هنوز

خون ارباب وفا از خنجر بیداد ریز
خاکها شد گل بخون طرح بنامی داد ریز

تا ز تاب حسرت مستی همه انگشتان گزند
مستی از نقل و گزک در مجلس زهاد ریز

آنکه بر خسرو ز شور خنده افشاندی شکر
زهر چشمی هم زکاتِ ناز بر فرهاد ریز

باغبان چون کرده آهنگ قتل قمریان
لطف فرما خونِ شان در سایهٔ شمشاد ریز

پس نمان از هر سر مویای دیگر بر تراش
در رهش چون خاک گردی خاک ره بر باد ریز

گشته بیمار چشمی صد دل و دین دام کن
جمله در نشتر بهای غمزهٔ فصاد ریز

گاه بیگاه کی الا اشکباری بر مخیز
میتوانی کرد صیدش دانه بر صیاد ریز

رهنمائی نیست در تعمیر راحت داغ را
کو خرابیهای خود بر سینهٔ آباد ریز

تا ز درد خود ظهوری نشئه حاصل کند
در صبوحش جرعهٔ یک صبح باورّاد ریز

سراغ داغ کن ای سینه برخیز
نداری مهر بر گنجینه برخیز

ز خود بی خبر تا عکسش در افتد
توئی زنگار این آئینه برخیز

نگشتی گرم از اطلس برازی
بسوزان خرقهٔ پشمینه برخیز

نه بازیچهٔ طفلان چه پیریست
تو ئی دردِ غم دیرینه برخیز

بهین خوان نیست چیزی بهتر از زهر
نداری لذتِ لوزینه برخیز

نشست و خاست از ساقی بیاموز
نشین در شنبه و آدینه برخیز

ظهوری صبح کن خود را که تا می
بشبگیرِ صفای سینه برخیز

عشق می ورزی از هوا بگریز
درد میخواهی از دوا بگریز

می صحبت اثر دهد ترسم
از حریفان بیوفا بگریز

قدر هیجا نگے نمیدانی
دام کن باز آشنا بگریز

از شهیدان خون فروش مباش
روز محشر ز خون بها بگریز

نکهتش خوش چراغ میگیرد
نه کشی منت از صبا بگریز

گرچه خود را بآب خواهد داد
کو سر شکِ گریز پا بگریز

پس نشین پیش بین عرصه نه
غازی غازی از غزا بگریز

ور نه بشکست تازه کاخ بقا
بر کهن و خیمه فنا بگریز

حیف باشد که مدعی باشی
هان ظهوری ز مدعا بگریز

خاطر رم خوردگان صیدِ دلارام است و بس
در شکار مرغ دل تارِ نگه دام است و بس

جلوه گر گو باش صد خورشید بر اوجِ فلک
عالم آرا آفتاب گوشهٔ بام است و بس

در نظارهٔ خوبان نمیدارد طرازی از وفا
در تسلی کاری دل طرز پیغام است و بس

خیر کی بینم که فکر مطلب دیگر کنم — در زبان من نه عاها نذر دشنام ست و بس
دارم امروز انچه درکارست اهل عشق را — وانچه فردا هم بخواهم عیش و آرام ست و بس
شد غم سرگشتگان آخر کنون آوارگی — سر بدنبال من سرگشته ایام ست و بس
عقل اگر خضر ست ای وای تو ره دور ست و بس — طی صد وادی بپای عشق یکگام ست و بس
دل نشد سیراب یکبار از زلال شعلهٔ — میوهٔ این حسرتستان نالهٔ خام ست و بس
بوالهوس کو از ره خمخانهٔ ما پا مکش — عشق و رسوائی بجای باده در جام ست و بس
مقتدای دیر هم زرق و ریائی میخرد — نی همین تقوی فروش شهر بدنام ست و بس

پند تلخ من بشیرینی ظهوری گوش کن
نوش ترا باز هر ناکامی همین کام ست و بس

شمع را نباشد منتی تا بر مشام کس — براحت باد دایم مغز از رنج زکام کس
اگر قاصد کشد منت عاشق جای آن دارد — که میگردد دمش گیرا بانداز پیام کس
عبث در پردهٔ دل آرزوی نامه می پیچم — زبان خامهٔ خوبان نمیگردد بنام کس
ملک را مغز بر اوج فلک از تاب تب پیچی — اگر جوشی بر آوردی تمناهای خام کس
تمنای غزالان و شکیبائی زهی خجلت — چه میکردی اگر آرام کس میبود رام کس
زمستی جرعه میکارم بخرمن بوسه میروید — بلی هرگز نکردم لب چشی کام جام کس
کند کم شاهراه صبح شبهای سیه روزان — چراغ داغ دل ننهد اگر بر راه شام کس
درنگی در تلافی کی جفائی بینی از دشمن — همان خود میکشد از خود نبرد می انتقام کس

بخصمان بحث الزام ظهوری کی درست آید
سخن در لب شکستن تا نباشد التزام کس

گشتیم ناتوان ز تو گر میتوان بپرس
با تازه شورت مکن از نه خود نهان بپرس

داد از تو داد داد ستمدیدگان بده
آه از تو آه باعث آه و فغان بپرس

در ربع ماست شادئی اندوه هجر و وصل
سودائی ایم قصهٔ سود و زیان بپرس

با گریه گشته دیدهٔ بیگانه آشنا
احوال دوستان خود از دشمنان بپرس

ما را که چشم پرسش بیگانه از تو بود
یکره ور از زبان تو گو همزبان بپرس

داغت بمغز رفته فرو حال جسم و جان
از شعلهای تفکدهٔ استخوان بپرس

تصدیق همزبانئ ما جمله کرده‌اند
آنکار تا کی از دل نامهربان بپرس

شبها که طوف کعبهٔ کوئی تو میکند
مژگان قدم که میکنند از پاسبان بپرس

هر چشم خونفشان ظهوری ترحمی
در دل ز غمزه که خلیدش سنان بپرس

حال چشم دور از آن رخسار میپرسی مپرس
اشک غم شد حسرت دیدار میپرسی مپرس

صد وفا و یک جفا آید خریداری کجاست
دوستی را قیمت و مقدار میپرسی مپرس

آتش ما را مکن در گلخن غم تیز تر
بلبلان را از گل و گلزار میپرسی مپرس

نقد و جنس هر دو عالم رفته در بیعانگی
از زیان و سود این بازار میپرسی مپرس

خندهٔ لبریز هرگز آشنای لب نگشت
دیده را از گریه سرشار میپرسی مپرس

خرقه گشت از دست بازیهای جیب و چاک چاک
داستان بیهوده حرف تار میپرسی مپرس

غیر را در دوستی با من نه با خود هم مسنج
کمتر است از خود از و بسیار میپرسی مپرس

توبه شاید بر شکست طرهٔ ساقی زند
از ندامتهای استغفار میپرسی مپرس

حرفها باید نهفت از خود ظهوری لب ببند

میشوم نومید از غمخواری میپرس

نیست مشکلت زهر که هست بپرس ‌‌ هرچه باشد زمه پرست بپرس
حال پایان صبر و طاقت را ‌‌ از خم موی پر شکست بپرس
صفت زور بادهٔ غم خویش ‌‌ از نفسهای آه مست بپرس
ای ز لعل تو خنده عقده‌گشای ‌‌ اشک ما را گره که بست مپرس
ماه رنگ شکسته دارد ‌‌ که کله گوشه بر شکست بپرس
هر شکستی که ریخت بر دل ما ‌‌ طرفی از عهد ما نه بست بپرس
دانه گر دید شادئی جاوید ‌‌ که ز دام غم تو جست بپرس
دل نداوی بناتوان پرسی ‌‌ میرود کار دل ز دست بپرس
عیب بالانشینئ دشمن ‌‌ از سر پای بخت پست بپرس
همه شبها ز روز من برداشت ‌‌ که باین روز من نشست بپرس

نیست کاری بجان ظهوری را
از اسیران دل پرست بپرس

با آنکه شهر گشته پر از داستان کس ‌‌ حرفی نگشته گوش زد دوستان کس
خوارم حریف سیر عزیزان نمیشوم ‌‌ خاری نبست در کفم از گلستان کس
در کوی شکرلبی غلط شکوه میزنم ‌‌ در شهر و کو بمهری نامهربان کس
پنهان و آشکار نگه ضبط کرده‌ام ‌‌ سوگند میخورم بنگاه نهان کس
افسرده کو بعرض تمنا برار جوش ‌‌ کز تاب کینه سوخت سخن در زبان کس
ناصح سمند پند چه مهمیز میکنی ‌‌ بیجاست طعنه چون رود از کف عنان کس

آسمان مدان چراغ وفا برفروختن — باید که کار مغز کند استخوان کس
دخل نفس بچرخ عجب گر وفا کند — بی صرفه صرف میشود آه و فغان کس

تشریف زیب عشق ظهوری ببر کشید
هم جلوه اند شال کس و پرنیان کس

چون بود درد تو درمان مشناس — ناله در لب شکن افغان مشناس
غیر جانان نشناسی زنهار — ناشناسست بلی جان مشناس
جوهر دل نما گوهر چیست — قطرهٔ خون شود عمان مشناس
از مقام غم و شادی بگذر — خاطر جمع و پریشان مشناس
شوق را زور به سرپنجه درآر — چاک زن سینه گریبان مشناس
دیده بر هم زن و حایل بردار — منشین گنجی و دربان مشناس
دم تیغست بمنت دم آب — خضر و سرچشمهٔ حیوان مشناس
گل خشیمست گل باغ جنان — گلخنی باش و گلستان مشناس

سود کم مایه ظهوری سهل ست
مایه داری غم ارزان مشناس

عشق تو رقیبت و هوس خار و خس — شکر که رستیم ز ننگ هوس
شعله کشد آتش ظلم فراق — سوختم ای وصل بدادم برس
ره نرود پیش اگر یک قدم — گر دل مجنونش نباشد جرس
کعبه دود بر سر ره گر رود — خار بیابان تو در پای کس +
باد به از خاک دامان سوال — از تو بجز نیست اگر ملتمس

در سخن گریه ظهوری بجوش
شور مکن چند توان گفت بس

جور و جفا ز حد مبر ای بیوفا بترس
ای بیوفا بترس بترس از خدا بترس

بیگانه را به جنبش مژگان دگر مخوان
نشتر مزن به رگ جگر آشنا بترس

تا چند از تو درد جدائی کشد کسی
پیوند جسم و جان شده از هم جدا بترس

در تن نفس نماند ز دست خناق شک
بر حلق اهل عجز میفشار پا بترس

بیجاست التفات تو با غیر و بد نماست
بر خیرگی مسوز ز طعن بجا بترس

هشیار را اگرچه صاحب نقشی منازکم
در نرد دوستی ز حریف دغا بترس

پشت محال آه مهر تو دل مده
ز آئینه تو روی بتاب از جلا بترس

در دوست کمال یافت ظهوری بگریه منال
فکر گزند کن نرسیده دوا بترس

عشق بر جا کثرت نشاند بر او رنگ باش
شوق نگر و بدست از شکوه لب لتنگ باش

در هجر ناله بر آتش فکن بخت جگر
دل ز غم خون کن خجل از گریه بیرنگ باش

بی اصولی گر نه رقص به تغیراران میکنی
جز به درد آرزومندی منال آهنگ باش

آشنائی ها ترا افگند در بیگانگی
چند بگشائی بغل با آشتی در جنگ باش

بر ستمهایش ترازو گر بنام من نهی
جسم چون کاه مبین صد کوه گو پا سنگ باش

سود بازار زیان پر مایه دارد مرد را
نقد ناموس است جویای متاع ننگ باش

بر گشاد جبهه کس دیده خواهش مدوز
نیست تا کی روز بیت چون خانه گو تنگ باش

وعظ صیقل مزن ایام تنهائیست هان
تا نه بینی عکس خود آئینه گو در زنگ باش

گرم رو سوزد سراغ منزل اول درزبان | برق شو در سالکان راه بی فرهنگ باش

کار تو بر کرده خوش رنگی ظهوری شکوه چند
شکر پروانه ملامتهای رنگارنگ باش

ایدل ز جگر سپر سپر کش | امین شو و تیغ بر خطر کش
در عشق غم بلند دستی | خطی بفلک ز آه در کش
بر اشک غمت گشته گردی | در گریه طراوتی دگر کش
چشمی بکار بر نگاری | صد باغ و بهار در نظر کش
در پردهٔ شام دل چه پیچی | روشن شو و پرده بر سحر کش
دل تشنهٔ چشمه سار زخمست | نم در رگ و ریشهٔ جگر کش

در روغ نفس نشان ظهوری
خامست بشعله آه در کش

به بین یوسف و سجدهٔ مهر و ماهش | بر آورده عشق زلیخا ز چاهش
نشنید درست آن زمان نقش خاطر | که یاد نگاری کند تکیه گاهش
رسد صد خطر پیش از زندگانی | بعمری که مرگی نباشد پناهش
نیاز شهنشاه بر خاکساران | که پامال گردست طرف کلاهش
تجلی طلب وادی پیش داری | که طور یست در هر قدم سنگ راهش
ببوهان بسا نید طوق اسیری | که بر ساق عمرشست زنجیر آهش
زرابر کرم کو نم پنجه داری | که در دست برقست جیب گیاهش
رمی خورده عقلم ز زنجیر چشمی | که صحرا وشت مجنون چراند نگاهش

شبی کو به پهنای روز قیامت | درازست سودای زلف سیاهش

ظهوری محبت بآن پله سنجد
که صد کوه گردید با سنگ کاهش

خوشا تازه روئی که از اشک آلش | برو برده رعنائی ماه و سالش
زهی عیش رنگین خونابه نوشی | که یاقوت ترگشته مغز سفالش
بسیرابی تفته جانی بنازم | که بر شعله پیچیده موج زلالش
چه شکست بر قدر بی اعتباری | که شرمنده پستی نیست حالش
ازان بیخودانم که هر دم ببوئی | دوانند صد جا صبا و شمالش
وصالش کجا من کجا در تلاشم | که سازم خیال آشنا با خیالش
چه عشرت که پروانه کردی بر آتش | در آتش نبودی که از رشک بالش
نگه دید سخن بر لب بیزبانی | که سخت جوابی ندارد سوالش
برخسارهٔ دیده ام دوخت حیرت | که شد مردم چشم مشاطه خالش
دل خیره سر میکند دستبازی | بزلفی که افعی خورد گوشمالش

ظهوری کجا پیشه کردی تواند
که گردید با نفس خود در جوالش

خوش آنکه نقل سازم لبهای می پرستش | جانی کشم بهایش جامی کشم ز دستش
برگریه شور ریزد از لعل نوش خندش | بر تو به سایه افتد از زلف پرشکستش
از شادی وصالش بر بستر غم افتم | خمخانها گهیم از خنده های مستش +
گرد رفو نگردد چاک دل فگارم | تا سینه ندوزم از ناوکی بشستش

هردم بلند شیونی ناخن زدست دل
معلوم میتوان کرد از نالهای سستیش

صد جا کمین ندیدن کردست هر تغافل
باور مکن که هرگز صیدی ز دام جستش

خواهد کند ظهوری تحویل گنج آن لب
زخمی که کرد دندان کاوشیست و سستش

هنوز بود سر دوش دایه در ته زینش
که ماه غاشیه بر دوش بود پیش جبینش

بزیبا سکهٔ خالش رسیده محضر خوبی
بلی در آمده اقلیم حسن زیر نگینش

ز صید کردن من می رمید گرچه بظاهر
ز غمزه های نهانی نشانده ام بکمینش

برای ریختنت اینهمه عزیزی خونم +
حلال باد اگر مدعی نداشت برینش

غبار آن سر گوشته کیمیای محبت
زبسکه خورده فرو خون اهل عشق زمینش

میان زخم پریشان ز مهر خویش نلافم
اگر جگر نه کنم مرهمی ز خنجر کینش

ز هیچ گریه چه کبابم ز تاب رشک خلاصم
که کوچه گردی من کرده است خانه نشینش

حصار زهد و ورع بر کسی وبال نباشد
که چشم کافر او رخنه کرد در دل و دینش

رجوع دارد و درمان بدرد اوست ظهوری
نشاط و عیش ندارد دلی که نیست غمینش

سخت ناپخته بجوش بجوش
خوش پس افتاده بگوش بگوش

منت چهره تا بکی بر چشم
حلقهٔ طره تا بکی در گوش

ناخن ناله را خراشی نیست
حجامتم گشت بی اثر مخروش

دو جهان سود اولین نظرست
بجهانی نظاره نفروش

بکو چنان ناتوانی که توان
ضعف را دستی افگند بر دوش

تفته صحرای عشق را نازم — از تفش قطره گشته دریانوش

اینچنین دل نمیکشد بغل — گر نمیداشت سینهٔ آغوش

میرسد خرقهٔ جگر ریشان — بجگر گوشگان دیبا پوش

بر ظهوری مبال باد سخن — گر نگردد بقصهٔ تو خموش

گنج خواهی ساکن ویرانه باش — عاقلی داری هوس دیوانه باش

تا توانی گفت دل دلدار کو — تا شود جان از تو از جانانه باش

میتوان پیوست میباید برید — میتوان شد آشنا بیگانه باش

خوش خماری رفته در عشرت فرو — چند گاهی خادم میخانه باش

سبحه و سجاده دارد صد خطر — در پناه ساغر و پیمانه باش

آرزوی عیش تا افتد بخواب — در شب غم گوش بر افسانه باش

صد جهان غواص در هر قطره ایست — در تلاش گوهر یکدانه باش

شاه مهمان گدائی میشود — در پی آرایش کاشانه باش

غارتی شاید درون نارد زدن — باز کن در خود متاع خانه باش

سخت میترسد ز کشتن چشم تو — خون ما در دیده کش مردانه باش

هیچ رشکی نیست بر کام مگس — داغ دار سینهٔ پروانه باش

در تو می بینم ظهوری فر عشق — در فن فرزانگی دیوانه باش

چون خوری می از تبسم نقل ریزد شکر ریش — جان فدائیش لب حبشی دارم هوس ساغرش

زمزم و کوثر ندارد آن گوارائی ببرس
از جگر تفتیدگان جویبار خنجرش

صد قیامت پایمال اضطراب ما شود
آه اگر بینیم یکدم دیرتر در محشرش

رفت ظلم از حد وصالش انچنین جانی مباد
از مسلمانان چه میخواهد فراق کافرش

من وکیل عاشق آتش درسراپایش رسد
گر بباد دامن عذرا رود خاکسترش

بر ریاضتهای مجنون نیست شکی آنقدر
مهر لیلی بود فربه ساخت زانسان لاغرش

انچنین پروانهٔ کی از شوق افتادی بکنج
دخل دارد التفات شعله با بال و پرش

کوهکن در شکر راحت گشت سرتا پا دهن
عشق شیرین تیشه هم بر پای زد هم بر سرش

انهمه خواری که در کویش ظهوری میکشد
در و سر میبرد اگر میبود جائی دیگرش

مردهٔ دردیم درمان گر نباشد گو مباش
شعله خواریم آب حیوان گر نباشد گو مباش

پیش ما سودائیان سود و زیان یک بهاست
سر متاعی هست سامان گر نباشد گو مباش

چاشنی گیران زهر مرگ قوم دیگرند
لذتی در شیرهٔ جان گر نباشد گو مباش

سالکان را نیست جز گم کردن خود مطلبی
در طلب خضر بیابان گر نباشد گو مباش

گشت حاصل رتبهٔ فرماندهی از فقر عشق
بخت نافرمان بفرمان گر نباشد گو مباش

نقد دین و دل ظهوری میتوان بهانه داد
جنس ناز و عشوه گر ارزان نباشد گو مباش

پیرهن برگ سمن گشته ز لطف بدنش
ای خوش آن مغز که بوئی کشد از پیرهنش

سرو را تاب کمر میبرد از تاب کمر
میبرد چون هوس جلوه بسیر چمنش

وای اگر لغزش پائی نبرد دست برو
دل زاریکه رسد بر لب چاه ذقنش

ز خموشی که کنند تربیت کام و زبان — همزبان میشود آخر سخنم با سخنش
دل بجدست مگر وصل تواند کردن — سینه در نظر غمزهٔ خنجر فگنش
عجب از دلق ورع پاک برآید در حشر — بحت رندی که شراب تو چکد بر کفنش
برو در بتکده یکبار خدارا گذری — تا فتد مهر بت از طاق دل برهمنش

نذر کردست ظهوری که بمیرد از ذوق
آورد بار دگر وصل تو گر جان به تنش

چو سایه خاک نشینم ز ناتوانی خویش — جگر نه از سر کویت برم گرانی خویش
قلم بعیش ابد درکشم به یمن غمت — نظر کنم چو بفهرست کامرانی خویش
ز سیر جنتی حسن پروران فارغند — که کرده ام بخیال تو میهمانی خویش
نیایدم بنظر صد هزار باغ و بهار — ز لاله کاری مژگان ارغوانی خویش
بهار رنگ بریزد ز شرم چون آرم — بمجلس تو من این چهرهٔ خزانی خویش
چه بر شدست ز مغز استخوان بنا را بجان — به رنج ظاهری و راحت نهانی خویش
کسیکه پای دلش را بسفت خار غمی — گلی بسر نزند از باغ زندگانی خویش
فدای طرفه جوانی شدم که پیر و جوان — کنند صرف غمش پیری و جوانی خویش
شکایتیم ز نامهربانی او نیست + — بجان رسیده ام از دست مهربانی خویش

جواب هیچ سوال از تو کس نخواهد
برو بناز ظهوری بهیچدانی خویش

ای خوش آن بزم که گویم غم پنهانی خویش — زلف در دست و هم شرح پریشانی خویش
نیست مقدور کسی طاقت دشواری عشق — دیده جان راه گریزی پی آسانی خویش

خوی ز رشک از رگ یاقوت فرو ریزد رنگ / گر کنم تربیت گریهٔ مرجانی خویش
اینکه لیلی به تف هجر نگردید کباب / بود در سایهٔ اقبال بیابانی خویش
میبر در راه بجای نگه ای دیده بنا / تو و نظارهٔ خویش و من و سیرائی خویش
دارم امید که در سیر گلستان وصال / حسرتی پیش نهم با دل رندائی خویش
ژاله بار کشد طالع عاشق بر دوش / چون در آئینه کشد حسن تو مهمانی خویش
عجز اندازهٔ ما نیست مروت از تست / بر نه بستست کسی دیدهٔ قربانی خویش

عشق گویا که معماری دل بسته میان / که ظهوری شده معمور ز ویرانی خویش

شفق بر آسمان بندد غبار باد دامانش / ز بس آغشته در خون شهیدان خاک میدانش
کمند زیر و زبر تنها سیاه صبر طاقت را / برون تا زد نمایان عشوه گر از صف مژگانش
تنگنائی از بن هر بخیهٔ دلقش بر آرد سر / اگر افتد ورع را چشم بر چاک گریبانش
فرو میریزیم از رخ گریهٔ شوری مگر روزی / به بخت تلخ من قندی بدر خندد نمکدانش
ز جای خم تیرش نخل عمر جاودان روید / بجای دل نگهدارند اگر در سینه پیکانش
ز چشم خونفشان نعلین راه کعبه آوردم / زبان عذر گو ظلم است بر خار بیابانش +
هوای سیر باغش را چه نسبت با دماغ ما / زهی اقبال اگر گنجیم ما در کنج زندانش +
ازین روز سیاه و خاطر آشفته میباید / که گاهی جمع گردد در کف زلف پریشانش
چرا دامان رباید بوسها از خاکپای او / که میدوزد برویش جامه دست باد دامانش

بذوق جورهای آشکارا من گرفتارم / ظهوری بر تو بادا عذرهای لطف پنهانش

ای نگاه تو خصم طاقت و هوش
نمک از خندهٔ تو شهد فروش

کرده کیفیت تماشاییت
هر طرف صد نگاه را بیهوش

حرف زهرت چو بر زبان آید
جوشد از کام تلخ چشمهٔ نوش

تندخوئی چنانکه نتوان کرد
با خیال تو دست در آغوش

شاهد ار کوه را کند کمری
بار دردی که دل نهاد بدوش

پند ناصح بلاست ایمن باد
عاشق بی‌زبان ز آفت گوش

خسروان را پلاس در بر کرد
جلوهٔ سرو قد دیباپوش

دل بیتاب و عشوهٔ پنهان
سر دیوانه و می سرجوش

دل ظهوری بر آه و ناله نهاد
نیستش زهرهٔ فغان و خروش

طرح الفت نکشد شست جفا تا تیرش
که ز مرهم ببرد زخم دل نخچیرش

نگهش صید صف شیران نزند من چه کسم
که مرا صید کند آهوی آهوگیرش

در سفر داشته تا شوق خم ابرویی
صبح تا شام حکایت کند از شبگیرش

دوش خواب هوسم را بشکرخندان داشت
محو لذت شده کام از سخن تعبیرش

با جنون عقل بدوران تو همسلسله شد
هیچش از کاکلش انداخته در زنجیرش

مزه از عمر کسی برد که در روز ازل
شکر مهر تو آمیخته شد با شیرش

هر که در دام چو ظهوری غم طفلی دارد
در جوانی غم ایام نسازد پیرش

فغان ز شحنهٔ هجران و جور بیدادش
زهی شکیب وصال خدا دهد دادش

توبیست ضعف ندانم دلم چه خواهد کرد
فغان اگر نرسد ناله بفریادرسش

بجاست خویش تبسم نمک نمیباشد
کجاست لقمه ز جگرهای خونچکان بادش

بصرفه نازد گر مر رقیب باید کرد
خبر برید بشیرین که مرد فرهادش

خرابه دلم از چشم زخم ایمن باد
که کرد آرزوی زخم رحمت آبادش

حبیبه دیده ناله صحرای سخت نخجیرے
که لاله میچکید از دست و تیغ صیادش

ز نازکیست قد و تاب کمر چه می فهمد
رقیب از رهِ تقلید در پی افتادش

هلاک گشت ظهوری ز بندگی ندهد
خدای بنده و آزاد طبع آزادش

خوشا جانی که از زلف پریشانی رود تابش
خوشا چشمی که از روی عرقناکی دهد آبش

چه حالست اینکه دامش ریشه در مغز جگر دارد
چه زلفست اینکه در رگهای جان بندد آن قلابش

هلاک بخت آن مرغ شکارم کآفرین خواند
صدای استخوانش بر دم ساطور قصابش

چه ذوق چشم ترا از گریهای تلخ خود دارد
فریب خنده شیرین و هانی رانده در آبش

ز بیداریهای خود طرفی نبستم سعیها کردم
شبی ناچار خود را عرض خواهم کرد در خوابش

متاع عقل و هوشی در دکان خود نمی بینم
ز پنهان غمزه بر هم خورده بازاری باسبابش

چنین عاشق نمیگردید زاهد بر نماز خود
نشانی گر ز ابروئی نمی آمد در محرابش

اگر لنگر شود صد کوه تمکین کشتی دل را
بیک ایما کشاند گردش چشمی بگردابش

رفو بد مینماید بر کتان عصمت خوبان
مناسب نیست با اغیار شبها سیر مهتابش

سر از شرمندگی فردا ظهوری چون کند بالا
خدایا روی دل از آرزوی غیر برتابش

دگر خوش بر سر سودا ست چشم عشوه پردازش
بصد گنجینهٔ جان و دل ارزانست یک نازش

فغان و ناله آخر شد چه شد احوال دل یا رب
دو روزی شد نمی آید ز کنج سینه آوازش

جهان افروزی خورشید چند از رخش نمی آید
برافگن پرده از عارض ز تاریکیش بگدازش

ملائم نغمهٔ گر ز مطرب گردون طمع داری
بصد زنجیر نتوان بست بر ابریشم سازش

چه میداند ظهوری حیله لوح ساده دارد
نمایان ست از آئینهٔ دل جوهر رازش

نکشم پای تردد ز سر میدانش
گوی سر بر نخورد تا نخم چوگانش

بت بهیر اگر جلوه دهد بر زاهد
کفر را تنگ در آغوش کشد ایمانش

قاصد این نامهٔ بی نام ندانم از کیست
مختصر بکاریم از سادگی عنوانش

کرده آشفتگی رشک برگم نزدیک
گرچه جمع ست دل از دوری نزدیکانش

خوش دلم عافیت اندوختگان محو و منند
از غبار جان که تو انگیزی بلا گیرد دامانش

عاشق آن وقت کند میل جگر خاییدن
که لب عیب بدوزد بسوزن دندانش

از کمان گوشه ابروی تو یک تیر نجست
که به پرسیدن دل رنجه نشد پیکانش

مرگ شیرین شده بیچاره ظهوری چه کند
هر زمان هول فراق تو دود بر جانش

خوشم بصبر دلم ذوق غم جاویدش
که یاس را نکند اختلاط امیدش

در آفتاب بیابان غم بجوش امید دل
حلال سایه کنان باد سایهٔ بیدش

مخور فریب که چرخ آشتی نمیداند
سپر از ترانه شکست چنگ ناهیدش

شهند گدای درش چون سر سوار آید
بعجز سجده کند احتشام جمشیدش

کدام صبح سر از جیب ناز بیرون کرد
که داغ سینهٔ گردون نگشت خورشیدش

بیا بدار زره تاراج هوش برخیزد
چو در کمین نشیند نگه ببینیدش

جدا فتاد ظهوری ز مجلسی بر باد
بآستانش سجودی ز فرق امیدش

خوشا فرقی که افسر یافت از خاک کف پایش
خوشا چشمی که حیران گشت بر رخسار زیبایش

حدیث بت زبانش را ز بهر حسرت اندازد
ز کام برهمن چه شد اگر شهد تمنایش

ز پیچ و تاب بیتابی تن چون کاه میباید
که گردد تکیه گاه دردهای کوه فرسایش

برون می آید آخر آرزوی ناکامیها
ازین چشمی که حسرت دوخت بر لعل شکرخایش

رمیدنهای آهو چشم شیر انداز را نازم
که گرد از ادم از هستی نگاه الفت افزایش

گناه عاشقان را عذر حاجت نیست میگنجد
که در روز جزا بخشند وامق را بعذرایش

بآن وقتی نمازی شد ردای شیخ شهر ما
که بی باکانه در میخانه کردم لای آلایش

ظهوری بسته بزم آرزو را طرفه آیینی
مگر روزی نیاز از در در آید مجلس آرایش

هر چه با ما کند آن شوخ بلا میرسدش
میکشد اهل وفا را بجفا میرسدش

پرده از چهرهٔ زیبا چو بیکسو می نهد
دو جهان خواهد اگر روی نما میرسدش

دم تیغ ستمش مرهم زخم جگر است
دعوی زخم بهار و ز جزا میرسدش

هر کجا پیرهن دوخته خیاط شکیب
کرده در آرزوی خویش قبا میرسدش

اگر از عطر سمن زار بدن فرماید
کار اعجاز مسیحا بصبا میرسدش

گشته در مجلس اقبال ظهوری همه عشق

میلوی حسن اگر یافته جا میرسدش

ندارم گرچه برگ و سازِ آغوش | برقص افتاده ام بر سازِ آغوش
بشور از بال اندازد بر آتش | کند پروانه چون اندازِ آغوش
لباسِ عاریت رسوا دریدم | بجز عریان نداند رازِ آغوش
چو صبر خویش خواهم بر پریدن | چنین گر بشکنم پروازِ آغوش
خوشا حالم به آبادی خرابم | شدم پامال بست اندازِ آغوش
هوسها در تن من مرده بودند | دگرشان داده جان اعجازِ آغوش

ظهوری کی بدر افتاد از پوست
شمیم طره شد غمازِ آغوش

سنبل دماغ باخته عطر سنبلش | گل صد زبان که نقل کند حرفی از گلش
از نازکان که داشت چنین کاکل و کمر | زیبد ز نازکی کمرش زیب کاکلش
کردی جهان خراب نگاهش اگر نیاز | کاهی بگوشه نهادی تغافلش
گو گل به بی نیازی خود اینقدر مناز | در شهر شهره ساخته گلبانگ بلبلش
بیطاقتی خراب کند کار دیگران | عاشق خراب کرده صبر و تحملش
سامان کار و بار همه بر بدیهه است | آسوده آنکه نیست دماغ تاملش
در هر گه جریده روانش دهند ره | همراه راه رو نشود گر توکلش
از خار خار خلوتیان ساقی آگهست | کو خرقه که جرعه نکرد دست گل گلش

دارد بیمن عشق ظهوری متانتی
خود را خلاص کرده ز عقل متزلزلش

سهل باشد که برونم کنی از محفل خویش — گر توانی بدر انداز مرا از دل خویش

رشک بالیده ترا افتاده دلم ستیز کند — که بآوارگی آسان نه کنم مشکل خویش

بدل موی تنم مهرگیاه ست چه سود — تخم امید و گر خشک کنم از گل خویش

تا شدم بیدل ازو خوش نزدم یکنفسی — ساعتی خوش کنم و باز ستانم دل خویش

گر فغانی شکند در لب دنباله دوان — محملی میشود آخر جرس محمل خویش

خرج بسیار و شکیبائی کم کس چه کند — باقی آورده ام و میطلبم فاضل خویش

ناله و آه بهر سینه مجاور نه شوند — میشناسند غم و درد تو سر منزل خویش

هر جفائی که کنی شکر برابر دارد — نیستم آنکه حسابی نه کنم با دل خویش

صرف کردست ظهوری همه آگاهی دل
با امیدیکه شود یکنفسی غافل خویش

دودیکه برآورده ز دل چشم سیاهش — گردون برباید که شود سرمه ماهش

بر کج کلهان معرکه داری بسر آمد — بس معرکها برشکند طرف کلاهش

شاهی که بیک حمله بهم بر زده صد صف — خود را زده دل یکتنه بر قلب سپاهش

از روز من اندوخته این تیرگی ایام — فرصت که برون کنم از هفته ماهش

خود را همه جا خواجه سبک کرد چه مقدار — زین کوه تکبر که نگیرند بکاهش

گیرد سر راه نفسش نکهت سنبل — آنکس که ز موی تو در آرند باهش

خوابیکه بافسانه رخسار تو آید — دارند چراغ مه و خورشید براهش

دیوانه زنجیر نگاه تو نه گشتست — دیوانه که دارند بزنجیر نگاهش

مهر شه عادل ستمهای حوادث — خوش پشت و پناهی شده حق باد پناهش

اثبات وفاداری خود کرد ظهوری
دعوی که کند مدعیانند گواهش

کرده ام حاصل ز درد بیدوائی کام خویش
منتی بر ناله دارم از زبان و کام خویش

کار و بار بیخودی هرگز باین سامان نبود
گو سپندی ز ضیم از طاقت و آرام خویش

برهمن آلوده دارد صندل بتخانه را
در حرم کردم نمازی جبههٔ اسلام خویش

میکند دانسته تیغ خود سپر بر طرف بام
تا نبیند از فلک خورشید را از بام خویش

روز هجران دیگران میباشد از شب تیره تر
داده اند ترجیح صبح خویش را بر شام خویش

سایلان گاهی گریبان را بتقلید افگنند
خویش را کردم خراب آخر ز بس ابرام خویش

جمع تر میسازدم در جمعه و میخواستم
هفته را از جمعه مالامال در ایام خویش

من چنین بیباقی چنان میبود اگر جام حریفان
میگرفتم باده از جامش بنور جام خویش

عشق ناموسی اگر دارد ظهوری کوششی
فکر ننگی بایدت کرد از برای نام خویش

داغ دارد گرمی خونت از جگر نازی بکش
تازه رو گردیده از چشم تر نازی بکش

کاوکاو نوک مژگان نقب بر جان میزند
هر رگی دل گو جدا از نیشتر نازی بکش

نیست آسان شهرهٔ هر شهر بودن در هنر
بر جگر دندان نه از هر بی هنر نازی بکش

نازنینان را نباید گه چه ناز از کس کشید
نیست عیبی گاهی از اهل نظر نازی بکش

کرده اند اهل دعا دستی بلند از هر کنار
مدعائی در میان نی گو اثر نازی بکش

تا نگردی گم بینیایی ظهوری خویش را
خود سری سنگ رهت از راهبر نازی بکش

بوعظ پیر خرد ساعتی نشستم دوش دل سخن نشنو برکشید پنبه ز گوش
سخن نهاد بمن رو می داد در او سخن باین سپرد که میگویم که از زبان سروش
در معامله از دید دلبران در بند نه ناز کس نخرونی نیاز خود بفروش
مباش از مژه ها سینه ریش دشنه ناز مشو ز کنج دهن تلخکام چشمهٔ نوش
چراست لب ز تمنای بوسه در دم کار چراست دست بغل دل بحسرت آغوش
تراچکار که کاکل رسید تا بکمر تراچکار که نگذشت طره سر بر دوش
رسید کار بجایی ز نکته پردازی که بیم بود شود لوح سینه ام منقوش
چو عشق دید که درچاه عقل می افتم ز مرحمت نه پسندید خویش را خاموش
زکات لب ز اجابت من کشود زبان که ترجمان طلب از گوشهای پند نیوش
مباش غاشیه بر دوش در عنان کسی که وا ازون نتواند عنان نفس حموش
کنند قافله سالار هوشیار ترا که خویش را گذرانیده از گریوه هوش
نخاله است همه لقمهای عقل و خرد مده بتخلیه اش پردهٔ شنیدن گوش
بنوش زان می سرجوش جرعه سختیان بشیخ شهر که از سر بدر برفته بجوش
ضرورتست خراش دلی بناخن غم برای گرمی هنگامهٔ فغان و خروش
اثر زند برهش طرف وا سجاوشی نفس بقافله نا له گر شود چاوش
مبسته بندی زلف بنفشه مویان رو مرو بباغ چه سنبل کدام مرزنگوش
همین بصید گه عشق گشته صید حرم که کرده در دو من شیر خواب خرگوش
نیاز به زنماز نیست عجز به ز جهاد بگو گر دو گیتی کعبه تو بس سر کوش

بعشق رو که نثار ره جهاد ورج نیست

برای طعن ظهوری مباد بیهوده کوش

میرود عشق پیش و حسن پسش — بی نقاب او ندیده هیچکسش
بجبه رو سر برآورم از خاک — نکشد گر بجستجو هوسش
حرف پیوند آه از آن کس نیست — کز گسستن بر می خورد نفسش
دل از انصاف یافت وایهٔ خود — دارد آن مایه غم که هست بسش
خنده و وردی باغ شروانی — گریه و رود خانهٔ ارسش +
بر سر کوی خود مرا بگذار — چمنی کو که نیست خار و خسش
ساربان نیست این بیابان را — بحدی رانده ناقه را جرسش
از تف ناله بلبلش میسوخت — گر نمی بود آهنی قفسش
کس خویش آنکسیش ساخته است — که بجز بیکسی نبود کسش
پاک لیسیده ام خوشا شهدی — که نیالوده سایهٔ مگسش

نشد این ظهوری از سگ نفس
تا ریاضت نکرد در و رسش

سر گفتن گهی واکرد گر لعل سخن سازش — چه گوش افگنده ام از ناز برگردید آوازش
چنین حسنی برای عشق من ناچار میباید — سری دارم بپا انداز گردم گرد اندازش
ز بس شغل نیازم فرصت خاریدن سر کو — نبازم مستی حسن است و فرمایش نازش
گر از نامحرمیها به کنارم نیست جرم او — ز خون نالم چرا با خود نهادم در میان رازش
بعجب حسن از حد میبرد نامهربانیها — بعجز عشق سوگند است یاری مهربان سازش
نهد بار نگاهش کمتر از گنجشک عنقا را — ببال عشوه ساز نیاد بدگاهی که پروازش

بشور گریه از شکر لبی در شهر ممتازم | که از شیرین زبانان تلخ گوئی کرده ممتازش
تراخود از نقاب آخر برون می آورد شوخی | ز من مجنون شو از خود هم اگر گویم بر اندازش

پس از مرگ ظهوری بر سر خاکش نه پائی
بر انگیزند تا در عرصهٔ محشر سرافرازش

شد وعده قضا مکن فراموش | فرصت ادا مکن فراموش
ما را ز جفا زیاد بردی | بد نیست وفا مکن فراموش
افسانهٔ ما ربود خوابت | بیداری ما مکن فراموش
با درد دوا نمی پسندم | اما تو دوا مکن فراموش
هر چند که آستان نشینم | بنمودن جا مکن فراموش
هر چند گذشته از دعا کار | همدم بدعا مکن فراموش
ساقی بشکست طرهٔ خویش | کز توبهٔ ما مکن فراموش
در دو جهنم باده نیست زاهد | تطهیر ردا مکن فراموش
پروانه مگس زبیم نفیشان | انداز هما مکن فراموش
بر ناقه جرس مبند بارست | بارست صدا مکن فراموش

شد خضر رهٔ بقا ظهوری
کو خضر فنا مکن فراموش

خوش آنکه عشوه گران گوشه کشانندش | بادهٔ هندی و دور خود ستانندش
بدشت مهر و محبت طریق صید اینست | که صید رام کنند آنگهی رهانندش
به تخم داغ بکارندگان آن نازم | که از زمین جگر و زبان دمانندش

باین شرا که بود دست حق کرم کردست | دلی که عشق و جنون قوم خویش داندش
نثید داغ ز پروانه داغدار انست | میان سوختگان خام سوز خواندش
سزد که تو به بدریا کشتی مشل گردد | ز ساغر تو اگر قطرهٔ چشاندش
کجا بناقهٔ اشک این کریوه طی گردد | اگر نه از حدیٔ با بهای رانندش
زبیکسی نرسد شکوه خاکساران را | که گرد چهره شمال و صبا نشانندش
هزار تیغ رسد بر سرم نمی نالم | که نارسیده طفلست و میرسانندش

چه دست و پا که ظهوری نزد بدام خودی
مگر بهمت آزادگان رهانندش

درد کالوده کند درمانش | نشود ناله دم پاکانش
نتراود ز رگ هیچ دلی | گله نیشتر مژگانش
سستی رشته خام از نفسم | گفتم اند محکمی پیمانش
میزبان بین که چه خوان آراید | جگر خویش خورد مهمانش
کم عیارست مرا نقد شکیب | چه زنی بر محک هجرانش
قیمتی تر گهری نیست ز اشک | کرده شوق تو چنین ارزانش
باغ هر گل که بنیاورده ببار | بر گلستان رخت تاوانش
عیدگه کوی براهیم شهست | گله گله دل و جان قربانش
زاهد خشک چه من رشته فرو | در جلاب ترمی دامانش

از ظهوری ابدی گشته سخن
شعر عبهم و صفت شه جانش

نه گرفتم بباغ دامانش — پر نکردم به گل گریبانش
جمع کردم هزار رسوائی — که شود خرج لطف پنهانش
تا لبش با لبم غلط نه شود — کنم اول نشان بدندانش
در فن خویشتن فلاطون است — منکر خرد سال و نادانش
در و بام دلم امید گرفت — تب خلش کشاد دربانش
تیغش از زنگ نیست بر سر جنگ — که فرستم سری بمیدانش
گرد جولانگهش کف خونست — وه چه رنگین شدست میدانش
عقل طفلیست در محلهٔ عشق — که جنون کرده سنگ بارانش
داغها لقمهاے خوان جنون — نعمت فرقی که گشته مهمانش
دیدهٔ تر ز شوق کعبه گذاشت — زمزمے چند در بیابانش
خنده در غنچه کی بیاد ارزیست — گریهای شگفته تاوانش
هر چراغیکه میکنم روشن — روغن آرم ز مغز طوفانش
که بصد جان نشنیده یک دیدن — چشم شوخ تو کرده ارزانش

بر ظهوری ست مدح عادل شاه
گشته دیوان عدل دیوانش

انگکند عکس ساقی ما در شراب خویش — ساغر کشان چرا نشوند آفتاب خویش
شیرین کسی که زهر تو کردست چاشنی — آباد آنکه ساخته عشقت خراب خویش
تمکین از آنکه دخل بجا خرج میکند — تحویل دل چرا نکنم اضطراب خویش
بر من نمانده در عمل عشق باقئے — صد بار کرده ام بدل خود حساب خویش

خواهد گشود دام گرفتن صد اختلاط	هرگز رها نکرده ام از جستجوی خویش
فولاد تیغ عشق زکان مروت است	حاشا برآتشم بنشانند ز آب خویش
نهی تشنه دشت طلب زینهار رهایی	کوثر بجام تا نکنی در سراب خویش
کو خبر گزیدگی مهر برگزیدگان	ایام را خجالتی از انتخاب خویش

در گوشهٔ غم از مژه جاروب بسته ایم
کز پیشگاه دیده برد بیم خواب خویش

خوشدل آن کز قید هجران شد خلاص	یوسفش از کنج زندان شد خلاص
وصل آن سالک که در دشت طلب	گم شد از خضر بیابان شد خلاص
پهلوی زندانیان جا یافتم	خاطر از فکر گلستان شد خلاص
اشک شد با چاک دامان بخیه ریز	از رفوکاری گریبان شد خلاص
دردها کاهیدنی در پوست بود	گو ببال از تنگ زهدان شد خلاص
دل ز حسرت های ظاهر گشت خون	از تمناهای پنهان شد خلاص
این زمان پاس دل نازک نداشت	شیشه از آسیب سندان شد خلاص
عاشق از مهرش بمردن وارست	دل گرفتار است اگر جان شد خلاص

حل اشکال ظهوری شد بلی
خوش ز قید زهد آسان شد خلاص

اگر با من شود دلدار مخصوص	سبز و گل میشود با خار مخصوص
زمین سادگی شد با نگاهم	نگاه و نرگس پرکار مخصوص
ز شوخ خنده های شکر آگین	نمک شد با دل افگار مخصوص

نیازم میزند بانازِ پهلو — نمیباید شد انیقدار مخصوص
پی تشریف دربانانِ این کوی — بهم گشتند بیدو تار مخصوص

ظهوری پیش ازین این غم نمیخورد
جدا گردید با غمخوار مخصوص

ای از تو گدا و شاه در رقص — بر راهِ تو کوه و کاه در رقص
ناکرده بخاک آشنا پای — از شوقِ تو مهر و ماه در رقص
از پست و بلند راه عشق ست — افتاده چو دار چاه در رقص
در جلوه گهت بسر فرازی — زیر قدمِ تو راه در رقص
از رندی و پارسائی تو — میخانه و خانقاه در رقص
از جرعه فشانیِ غمِ تو — مستانه فتاده آه در رقص
هر قطرهٔ خونِ بسملِ تو — انداخته صد نگاه در رقص
در باغ صبا زد از تو راهی — افتاده گل و گیاه در رقص

افتاد چو در رهستان ظهوری
از دلبر کج کلاه در رقص

بستیم نظر ندارد اعراض — گشتیم دگر ندارد اعراض
از سر هوس از دل آرزو هیت — کردیم بدر ندارد اعراض
در زهر تو لب گرفته داریم — کامی بشکر ندارد اعراض
زخمی تو بر سر هی بنالد — در مغز جگر ندارد اعراض
از روی شبنم غبار افشاند — دامانِ سحر ندارد اعراض

با قافلهٔ نصیحت آمد	صبرم ز سفر ندارد اعراض

آراسته سینهٔ ظهوری
از داغ دگر ندارد اعراض

عشق تو بود برای جان فرض	گردت گشتن بر آسمان فرض
بر دل ز غم تو آه واجب	از درد تو ناله بر زبان فرض
از ناز پیاپی تو بر خلق	گر دیده نیاز هر زمان فرض
بر دیدهٔ خونچکان ز رویت	آرایش نخل ارغوان فرض
شبهای غم تو بر خموشان	افسانهٔ خواب پاسبان فرض
از زهر تو شکر کامگاری	بر چاشنی شکرستان فرض
اظهار غمت بر مزوایا	بر چهرهٔ کاهی خزان فرض
گر دیده بلند گردنی چند	بر تیغ تو باد استخوان فرض

در کوی غم تو بر ظهوری
گردید نشاط جاودان فرض

گر نمیرند برایت ز بقا چیست غرض	درد اگر بیش نگردد ز دوا چیست غرض
شکر را چاشنی از تلخ شکرخوان ست	غیر دشنام تو ما را ز دعا چیست غرض
بخت پیران که ز پابوس تو نزدیکتر اند	گفتمش از آرزوی قد دوتا چیست غرض
فلکت تا کی نشود جای دگر نیست گمان	مدعی یافته در کوی تو جا چیست غرض
گر ببالند بموی تو جهانی چه شود	در گلستان خود از منع صبا چیست غرض
پردگی تا نشود پرده نگردد گفتم	نستانی دو جهان روی نما چیست غرض

قیمت تیغ تو دارد سر سودای همه — خون ما را برساند بها چیست غرض

چه نظرها که بحسرت نخورد دیده فرو — بر سر خوان تماشا ز صلا چیست غرض

چند روزی دگرش گرم جفا خواهی کرد — خواهمت گفت ظهوری ز وفا چیست غرض

درد اگر کردی بدرمان اختلاط — کی باو کردی دل و جان اختلاط

رفت هجر و وصل از یادم که کرد — از غمش خاطر به نسیان اختلاط

کو رفوگر رشته در سوزن کشش — کرده چاکی با گریبان اختلاط

داغ او از گرم خونیهای ریش — میکند با سینه ریشان اختلاط

اختلاطش با لب او خوب بود — با لب من کرد دندان اختلاط

تا در انداز نیازم کرده است — مغز دل با مغز پیکان اختلاط

بر سر میدان او اندازه نیست — باد را با گرد جولان اختلاط

تا بکی هر دم در آید از دری — در نمیگیرد بدرمان اختلاط

یک جهان هر دم ظهوری کرده جمع — آه از شغل پریشان اختلاط

سر زد از بیگنهان گر چه گناهی بغلط — چشم دارند ز چشم تو نگاهی بغلط

نخورد من المی اش سوخته از برق خطر — سینه جز داغ تو گر جسته پناهی بغلط

چون کمان حلقه شود قد من از سجده شکر — بر دل اندازد اگر تیر تو راهی بغلط

آن دل و دین که شود تحفه تاراج تو کو — وه که بر قلب گدائی زده شاهی بغلط

بحر عشق از ان ننگ نسازد سبکش — گر چه با کوه مقابل شده کاهی بغلط

من که باشم که بهمدوشی خوبان بروم
دسته بالاله و گل گشته گیاهی بغلط

غیر در دعوی اثبات وفاداری خویش
از دل او گذرانیده گواهی بغلط

راست شد قصهٔ افسردگی ما آخر
برنزد سر ز جگر شعلهٔ آهی بغلط

ظاهر است اینکه نداری به ظهوری نظری
افتد از عشوهٔ پنهان تو گاهی بغلط

ای ز زهر تو کام جان محظوظ
وی ز حرف غمت زبان محظوظ

درد پروردگان عشق ترا
سینه از ناله و فغان محظوظ

جگر تشنگان غمزهٔ تو
از نم چشمهٔ سنان محظوظ

بلبلان را شگفته روی تو
کرده از باغ و بوستان محظوظ

مغز تابد فتیله وش هست
از نفس گشته استخوان محظوظ

تا ز پروانه بر نیامد دود
نشد از شمع دودمان محظوظ

دل نمیداشت پاس نالهٔ شب
گر نمی بود پاسبان محظوظ

ذوق دارد ظهوری رسوا
گشته از عشوهٔ نهان محظوظ

درد نداری ز مداوا چه حظ
دم مکش و از ناله عمدا چه حظ

وصل حرم نیست از اهل حرم
تا نشوی بادیه پیما چه حظ

آبله گلریز نشد در رهت
خار برآورده از پا چه حظ

داغ تمنای سیه‌چردگان
گر نشود باغ سویدا چه حظ

گر نکشد چاشنی هر زمان
در شکر وعده تقاضا چه حظ

گر نخورد دیدهٔ اهل نظر — صیقل حیرت ز تماشا چه حظ

درونهان گردهم فرصتی — گوییم ازین ناله رسوا چه حظ

خلوتیان گوشه بیابا کی — گر ننماییند ز تقوا چه حظ

فصل بهارست و جنون خانگی — سر ننهادیم بصحرا چه حظ

این عطش ما عطش چشمه نیست — غوطه نخوردیم بدریا چه حظ

زهر غمی نیست ظهوری بجام
کام اگر شد شکر اندا چه حظ

بهر وصلش ولا مکش تصدیع — ما کجا و کجا مکش تصدیع

در بیابان سعی گم گشتی — کو دگر رهنما مکش تصدیع

فکر رفتن مکن برشک بساز — هیچ جا نیست جا مکش تصدیع

ساخت بوی تو کار بیهوشان — بعد ازین گو صبا مکش تصدیع

ای که رانی نفس بماندن ما — رفته رفتن ز پا مکش تصدیع

درد و دل را ز هم گزیری نیست — بهر درمان ما مکش تصدیع

آشنائی نمیتوانی کرد — نیستی آشنا مکش تصدیع

با ظهوری حساب کن بوفا
بهر ترک جفا مکش تصدیع

سوز عشقست که پروانه ببال و پر شمع — خویش را گر بتر از شعله کشد در بر شمع

گشته پیراهن پروانه قبا میرسدش — که کند پیرهنی از پی خود در بر شمع

سر افراشته از جلوهٔ پروانه بفرق — باد از شعله چراغی که ننهد افسر شمع

ماه و خورشید بپروانگی آیند بزیر
در شبستان تو گر عرض دهد اشک شمع

خواست پروانه شود بستر حسابش روشن
گرد بال و پر خود را ورق دفتر شمع

از غم اینکه بپر سوخته پروانهٔ او
میرود شب همه شب دود برون از سر شمع

از همایونی پروانه چه دانست هماست
شهرتش اوج گرفتست ببال و پر شمع

عیب باشد بشکیبائی جگر سوختگان
هان ظهوری بنگر گشته جگرگون شمع

سر نهادیم بسامان چه نزاع
جان سپردیم بجانان چه نزاع

تازه شد زخم ز مرهم چه سخن
بر سر ملک سلیمان چه نزاع

گفت و گو نیز ز نشیان دارند
گر چه گردیم بدرمان چه نزاع

دامن از رشک صبا برچیدیم
که سر عطر گریبان چه نزاع

ما که از خون جگر میدوزیم
گو مده رشتهٔ مژگان چه نزاع

دل ما را سر رسوائی نیست
نیست گر عشق نهان چه نزاع

گشته ضائع جگر از خامی داغ
چون گذشتیم ز تاوان چه نزاع

جمع گردید ظهوری دل ما
با تب طره پریشان چه نزاع

از همه خود را بر ماندم دریغ
ز هیچ مپرس از همه ماندم دریغ

محضر افسردگیم مهر شد
سینه بداغی نرساندم دریغ

قاصد آهی نفگندم براه
در عقب اشکی ندواندم دریغ

بر دل ریشش از هوس غمزه
سوده الماس براندم دریغ

قیمت خون رفته ز بیجوهری — بر دم تیغی نفشاندم دریغ
باغ جگر میوهٔ راحت نداد — گلبن زخمی نه نشاندم دریغ
آه دمم همه میم خورده بود — بر نفس خویش نماندم دریغ
جز غمی داشت ظهوری بکف — بر دل ازان هیچ نخواندم دریغ

غیر از تو نهاد بر جگر داغ — فریاد چه ظلم کرد بر داغ
در کوزهٔ عشق ته بته خام — مانده آنکه گشت سر بسر داغ
از پرتو شعلهٔ جمالت — گردیده نگه به چشم تر داغ
داغست ز شمار اگرچه بیش است — صد سینه سپرده ام بهر داغ
افشاند شرر چراغ عشقت — اندوخته سینهٔ سحر داغ
چون شعلهٔ آتشت کشد تیغ — رو ریزد جگر سر سپر داغ
در دل نه نشست راست راحت — تا تکیه نکرد بر جگر داغ
از مرهم روزگار میسوخت — گر سینه نمیگریخت در داغ
در تفکدهٔ دل ظهوری — جوشید ز روی یکدگر داغ

من وز کوی تو عزم سفر دروغ دروغ — کجا من و خبر این خبر دروغ دروغ
جز آستان تو جا در جهان نمیدانم — من و تفکر جائی دگر دروغ دروغ
ز حسرت لب تو کامم چه کامها که نیافت — من و حکایت شهد و شکر دروغ دروغ
ز خاک راه من اکسیر آبروی برند — من و جدائی این خاک در دروغ دروغ

سمندرم نه مگس شعله شعله در پر باد
من و ملاحظهٔ بال و پر دروغ دروغ

ز تشنگی خشک لبی لب امان نمی‌یابد
من و شکایت مژگان تر دروغ دروغ

امید نیست که جایی دگر بران دوزم
من و رفوی شکاف جگر دروغ دروغ

بپای درد و سر پای مقبلان زیبد
من و معالجهٔ درد سر دروغ دروغ

ز جلوه های تو اهل نظر نظر بندند
من و بغیر گشادن نظر دروغ دروغ

بکوی عشق خطر پاس امن می‌دارد
ظهوری و ز بلایت حذر دروغ دروغ

دیده ام نبع شکست و جگرم معدن داغ
مهر از داغ نهم تا بدر مخزن داغ

نزند ظلمت افسردگی از سینه بدر
نگشاید گر از سر طرفی روزن داغ

پنجهٔ شعله چه گیراست گریبان نازم
جگر از سینهٔ دل ساخته پیراهن داغ

باد دور از دلم افسردگی غنچهٔ طبع
خویش را خوش چمنی ساخته از گلشن داغ

تخم ز اخگر نفشان سینه اگر کاشته‌ای
راحت انبار کند دل گر از خرمن داغ

نیش می‌آید و در نوش فتادست حریف
سینه افسرده از آن گشته چنین دشمن داغ

باج بر تو طلبد شام ظهوری از صبح
خاوری ساخته خود را ز خورشید تن داغ

تن تفسیده گشته گلبن داغ
تماشای گلشن آمده باغ

خورده سنبل ز تاب آهم تاب
شده اخگر ز رشک اشکم داغ

نیست کار تواضع مینا
فرق خم باد در سجود ایاغ

گر شناسنده‌ای یک آهنگست
نغمهٔ بلبل و ترانهٔ زاغ

نبری پی بمرهم راحت / نیست مجروح اگر زبان سراغ
پر پروانه را فتیله کنند / تا به بینند جلوه های چراغ
سمن امروز بوی دیگر داشت / دوش جیبی گشوده از داغ

با خیالی نشسته در کنجی
بر ظهوری سلامت فراغ

بوالهوس میزند ز عشق تو لاف / تیغ عاشق کشی بکش ز غلاف
شکوه کرده ز طاقت ما / گر بجدی درین زهی انصاف
در مصاف فراق عمر گذشت / لافهای شکیب و صبر گزاف
بر ره کاروان وعده تو / هر طرف در کمین هزار خلاف
کعبه را از نسیم درگاهت / بر جبین گرد آرزوی طواف
قدر بیداد خود نمیدانی / ترسم آخر شود مکن اسراف
ایکه بی جرم تیغ کین راندی / بشنو از جوش خون خروش معاف
دل زاهد ز تیرگی نرهد / تا بدردی کشان نگردد صاف

رو ظهوری بدرد رشک بساز
نیستی مرد هجر هرزه ملاف

بر در عشق کی بپاست حریف / این من و رطل غم کجاست حریف
صد مسیحا بعجز معترفند / درد ما را کجا دواست حریف
خواهشش از وفا براه آورد / بخت عاشق که بیوفاست حریف
طرز بیگانگی نمیدانی / ذوق کن ذوق آشناست حریف

دل ز رگهای خویش زنجیرست
باش آزاد و مبتلاست حریف

یا فته رشک بر ظهوری دست
پاس دارش گریز پاست حریف

شعله خواریم آب حیوان برطرف
مردهٔ دردیم درمان برطرف

راز ما در دامنت از چاک دل
بخیهٔ چاک گریبان برطرف

از شمیم طره میگوید مشام
بوی سنبل عطر ریحان برطرف

بر سر کوی تو پا از پا فتاد
سیر گلشن گشت بستان برطرف

غیرت عشق تو بر بنگاه زد
فکر سر سودای سامان برطرف

از وفا گاهی نگنامان خویش
گر نویسی نامه عنوان برطرف

باد یادت عذر تقصیرات ما
شرمساریهای نسیان برطرف

شمع ما را عشق در فانوس برد
دستبازیهای طوفان برطرف

زد ظهوری نقب بر گنج وصال
سینه کاویهای مژگان برطرف

یار همدم نمی شناسد حیف
قدر محرم نمی شناسد حیف

غیر را برگزیده از عالم
حیف آدم نمی شناسد حیف

آن طراوت نمانده در سبزش
چشم پرنم نمی شناسد حیف

زلفش از تاب خویشتن افتاد
آه پرخم نمی شناسد حیف

دل ما را چو آئینه بشکست
ساغر جم نمی شناسد حیف

اشک شورم بدیده زوت فرو
جوش زمزم نمی شناسد حیف

کند بنیاد سست بختان را
عهد محکم نمی شناسد حیف

بدعهدهای بیوفایان را
دل پر غم نمی شناسد حیف

رشک تیر مردهٔ ظهوری را
دل خرم نمی شناسد حیف

نگشت داغ تو با سینه رام حیف چه حیف
پرید طائر راحت ز دام حیف چه حیف

خمار کینه چسان کرد تا چها بکند
نشد شراب محبت بجام حیف چه حیف

بجای خود نفشاندیم شعله و اخگر
در آتشیم ازین جوش خام حیف چه حیف

نکرد ضامنی شوق قلزم اشکی
برای دیدهٔ بی نم بوام حیف چه حیف

بصد امید دل انکاره بود غمخانه
بماند آه و فغان ناتمام حیف چه حیف

به پیشکاری گل در چمن صبا فرست
زکام ساخته کار مشام حیف چه حیف

نفس کشیده ظهوری برای بدنامی
علم نگشته ز آه سنام حیف چه حیف

گشته ام خوش ناتوان داد از فراق
رحم کن گر میتوان داد از فراق

باد مژگان تو طوفان میکند
غرق شد دل در میان داد از فراق

آنچه آتش بود کز دل سر کشید
سوخت در هم جسم و جان داد از فراق

تا بکی این نالهای خونچکان +
ریش شد کام و زبان داد از فراق

لشکر غم بسته صف از هر کنار
نیست جائی در میان داد از فراق

آه از نامهربانیهای دوست
گشته دشمن مهربان داد از فراق

تا بکام مغز آتش می برم
خشک نی از استخوان داد از فراق

روید از لب شکوه دستانی هر — داستان در داستانی از فراق
باز دل افتاده در صحرای جان — کاروان در کاروانی از فراق

آرزوهای ظهوری خاک شد
ساخت حسرت کار جانی از فراق

صافها دُرد مشرب عاشق — اصلها فرع مذهب عاشق
خرد و عقل مصلحت بین را — ساختن عزل منصب عاشق
صبح آغوشی هوس که نهد — سینه بر سینهٔ شب عاشق
نه شکایت ازین نه شکر ازان — مطلب دوست مطلب عاشق
دست در آستین کشیده طبیب — سوخته نبض در تب عاشق
ناله کرده پردگی از آه — ناز معشوق بر لب عاشق

تا ظهوری ز خود تهی نشوی
قالبت نیست قالب عاشق

عرش در سایه ام ز پایهٔ عرش — از سرم کم مباد سایهٔ عشق
در گدایی همان نخورده عقل — خواجه کن خویش را به پایهٔ عشق
درد بر وای وای تا نزند — نشود حاصل تو وایهٔ عشق
از شب خون آرزو خطرست — نکنی گر برون طلایهٔ عشق
دار اگر سری علاج گامی نه — گفته منصور در کنایهٔ عشق
سرخ رویند عاشقان در مهد — خون نابست شیر دایهٔ عشق
بر همین شیخ را صلا نزند — نیست گر صندلش صلایهٔ عشق

چون توانم صریح عقل کشید | من که فهمیده ام کنایهٔ عشق

مغز کاهست آفتاب خرد
هان ظهوری درآ بسایهٔ عشق

کامرانی خاصهٔ ناکام عشق | گنجهای کام زیر گام عشق

تازه رویی شبنمی از باغ حسن | هوشیاری جرعه از جام عشق

بر سر خوان محبت خاص و عام | سیر چشمان صلای عام عشق

شاهباز حسن چون پرواز کرد | کرده جا خوش بر کنار بام عشق

رازهای این شکارستان مپرس | حسن رسوا می تپد در دام عشق

صرف شود در هجر کو همه جان که هست | وصل ضامن در ادای وام عشق

حسن نگشاید زبان در عذر گوش | بشنود روزی اگر پیغام عشق

کسوت اندوه و خوشحالی برید | بر قد عاشور و عید ایام عشق

کوه شد بر دامن صحرا نشست | طاقت و آرام بی آرام عشق

کی توانی شد ظهوری نیکنام
تا نسازی خویش بدنام عشق

شور عشقت فتاده در آفاق | بتو گردید طاقت همه طاق

روز دیوان ناز و عشوهٔ تو | دفتر حسن دیگران بر طاق

آرزو دوش خورده بر دوش | صبر بربست و پای ساعد و ساق

پرور اشکی ز آرزوی نثار | دامن چشم یکجهان مشتاق

نازها نازکی کشند از هم | دل معشوق و خاطر عشاق

۲۶۶

دارد امیدواری ورنه | در فراقت چرا نه مرد فراق

برخ زرد جلوه گردست
اشک سرخ ظهوری زراق

میبرد اکسیر راحت مایه از آزار عشق | مینویسد نسخه از بهر شفا بیمار عشق
کی توان در وادی مقصود بردار پیش کار | بر همه کاری نداری گر مقدم کار عشق
گوهر عرفان نگشتی زینت درج وجود | گر نگشتی ساحل امواج دریا بار عشق
تا بسازی ثبت نام خویش در طومار عشق | همتی جوی ده در آمر دانه زیر بار عشق
یاسمین بخیه برونق ورع از قطره ریخت | چون بدور انداخت ساقی ساغر سرشار عشق
عقل بیرون نامدی از عهده بحث گمان | گر نمیگردید برهان یقین اسرار عشق
آنکه آئین بندی مصر جهان حسن کرد | میکند یوسف فروشی بر سر بازار عشق
همتم حالیست مشق سرفرازی میکنم | بر توان کردن سری روزی بگر از دار عشق

نیست باک از ناتوانیها ظهوری هم عشق
همتی جو در آمر دانه زیر بار عشق

باو بر خورد دارد دل از راحت آزار عشق | صد حیات عشق کو از بهر صرف کار عشق
از تف دشت هوس مغزم نمی آید بجوش | جای خود وا کرده ام در سایه دیوار عشق
میچکاند ناله ام گلبرگ تر از دیده ها | مثل من منخواست نالان بلبلی گلزار عشق
بار همت مهره پشت طمع را خورد کرد | میزنم بر چرخ استغنا باستظهار عشق
راه کی بیرون برد از وادی سرگشتگی | نقطه دل گر نگردد مرکز پرکار عشق
تار قانون شفا از نبض ما بندد قضا | خضر سازد مرده را فیض دم بیمار عشق

از در و دروازهٔ غیرت خدیو عقل را ❊ برکشد لشکر کشد هر جا سپه‌سالار عشق
کرده ام بر دیگران احباس حسرت را مراد ❊ کو چو من سرمایهٔ امروز در بازار عشق

در سراغت صد غم پنهان تردد میکند ❊ کردهٔ جای ظهوری غالبا اظهار عشق

باید از هجر غمی دل چاک ❊ ناتوان خفت شاد در دل خاک
گلخن تن همین شعلهٔ شوق ❊ شد ز خاشاک صبر طاقت پاک
خویشش را جان چه پروانه نکند ❊ بر دم تیغ غمزهٔ ضحاک
نرسد در شکارگاه کسی ❊ هیچ سر را شکایت فتراک
ای منجم نه ستاره شناس ❊ ماه و خورشید نیست بر افلاک
ناصحا پر مگو کسی نه باشد ❊ عاشق و صبر و ناصح و ادراک
کرده پیوند ریشهٔ جان را ❊ مست پیمانهٔ تو با رگ تاک
دیده در گریه میکند اسراف ❊ گر تو در خنده میکنی امساک

رشک سازد هلاکم ار داند ❊ که ظهوری برای کیست هلاک

دارم از یمن عشق بی نیرنگ ❊ دل یکی رنگ و درد رنگارنگ
دردهای قوی و جان ضعیف ❊ عضوهای فراخ و سینه تنگ
بایدم نیک کار آخر شد ❊ از در آشتی در آمد جنگ
هر که غواص قلزم عشق است ❊ کام بیرون کشد ز کام نهنگ
وصل خامست هجر گوشه نشین ❊ تیغش از خون ما ندارد رنگ

نام و ناموس از تو ای ناصح
که ظهوری ز نام دارد ننگ

داغ جگر نوازت بر جسم جان مبارک
بر کام ناله خیزان ذوق فغان مبارک

روز سیاه دیدم چشم امید روشن
جنس بلا خریدم سود زیان مبارک

آراست خوان عشق و از محیط عیش بستم
صد رنگ غصه و غم بر میهمان مبارک

برداشت شوق روی مهر سکوتم از لب
شور و فغان به بلبل بر گلستان مبارک

زخمم ز رشک ندارد تلخست عمر شیرین
بها نگفتن آمد خونین دلان مبارک

هر سو بنفشه خط سر زد ز باغ عارض
گلها شگفت درهم بر باغبان مبارک

از تیر کمان چشمی پامال گشت طاقت
غارت ز زور رو آمد بر استخوان مبارک

رسوا شدی ظهوری در عشق سیر تلخی
شیرین حکایت تو بر هر زبان مبارک

عقل را بر کار مار رشک است رشک
کشتی دل بحر جا رشک است رشک

بر لب چون و چرا مهر است مهر
گشته باقی ماجرا رشک است رشک

گشته از آسیب چشم سرمه سای
کوه طاقت توتیا رشک است رشک

دیده ره پیماست در دشت طلب
خدمت خود کرده پا رشک است رشک

شد با بیگانه + +
آشنائی آشنا رشک است رشک

از هجوم درد هر ناله نیست +
در فضای سینه جا رشک است رشک

ناله درد جدائی زیست بست
گشته ام از خود جدا رشک است رشک

رو بگردان گو اثر لب کرده پشت
بر دعای مدعا رشک است رشک

از گریبان جگر برکنده شد | تکمهای اشک ما زنکست ست تنگ

خویش را گم کرد آخر در طلب
شد ظهوری زینها زنکست ست تنگ

ای ز قدت سرو بستان دل | آه زلفت سنبل و ریحان دل
نالهٔ من درد سر می آورد | درد می چینید ز مغز افغان دل
حسن را دارد چنین مستور آه | نشئهٔ رسوائی پنهان دل
یکجهان جان از کجا آرد کسی | آه اگر خواهد کسی تاوان دل
بارها در امتحان دم ریخته است | تیغ خون مرگ در خفتان دل
عشق در میدان از آن افگند گوی | عالمی گردیده برگردان دل
گشت جولانگاه ناز دلبران | خوش تماشائیست میدان دل
جان و دل محنت و غم عاشقیست | این دل جان آمده آن جان دل
چون گریزیم جای جنبیدن نماند | نیست غیر از درد دل درمان دل
خستهٔ او را مزاج دیگرست | مانده زیر کوه غم دامان دل

حیرت قربانیانش آرزوست
چون ظهوری مانده‌ام حیران دل

بر سنگ کوی عشق شکستم سبوی دل | آمد بکار خاک زهی آبروی دل
از سالکان دشت محبت نشان مپرس | صد جستجوی گم شده در جستجوی دل
هم نسخهٔ خرد شد و هم دفتر جنون | چون ریخت از قلم رقم گفتگوی دل
پر نور نغمها که شد زمزم از جگر | گرینده اهل زمزمه از هایهوی دل

روئید بجای برگ همه مرگ جاودان — نخل حیات اگر نکشد نم ز جوی دل
تا بهر فرق عشق شود دسته چیده اند — گلهای حیرت از چمن آرزوی دل
رنگی ز بوی غنچه نمیداشت گر صبا — در طرف باغ جلوه نمیداد بوی دل
بکشا در معامله برهم زبان کنی — هر دم بروان بروز غم از غصه گوی دل
روی نیافت دوش خیالت بلاست رشک — بیرونی که کرد میاور بروی دل +

تا جوی خون ز دیده ظهوری نمیرود
در کیش عشق نیست تمامی وضوی دل

بی داغ تو سینه باغ بی گل — وز درد تو ناله رشک بلبل
خمخانه سینهٔ حریفان — از جوش می تو مست غافل
آباد ز چشم جادوی تو — در هر نگهی هزار بابل
از جلوه کاکل تو آهم — در نشو و نمای شاخ بلبل
استادی شوق بین که بستست — از موج بر آب دیده ام پل
هجران تو عیب میشمارد — در کشتن دوستان تامل
از موسم بدر فتادگانیم — می سنج نگاه در تغافل

هر چند کنی حمایت غیر
دور است ظهوری از تنزل

نیاز بود و نبود خودی نیاز ایدل — نشسته نقش مرادت غلط مناز ایدل
هنر نهانی خود را بروی کار آور + — که غمزه شده مایل بترکتاز ایدل
بپای خود بدر خانهٔ تو آمد عشق — بروی خود در دولت مکن فراز ایدل

چنین حریف دگر هیچ جا نمی یابی — مباد حیف خوری خویش را بباز ایدل

نمیتوان خبر از نشأ حقیقت داد — نخورده باده ز میخانهٔ مجاز ایدل

تو خود معبّری کن بخواب دیدم دوش — که دشت کسوت عشقت ز خون طراز ایدل

کراست انهمه جنس وفا بیا بکشا — بخواجگی در دکان امتیاز ایدل

چو نغمهٔ طلب از بزم وصل برخیزد — برقص ای بر آهنگ احتراز ایدل

بخون خویش وضو ساز و رو ز خویش بتاب — اگر بقبلهٔ ما میکنی نماز ایدل

چنین که معرکه را نیست گرد آشوبی — سمند عربده بر قلب عشق تاز ایدل

ترا چکار برو گوشهٔ تماشا کن — فتاده کار میان نیاز و ناز ایدل

عیار گیری نقد محبت خود کن — رسیدهٔ بسر کوزهٔ گداز ایدل

ملرز بر سر این نیم جان چه بیتیری — فدای عشوه آن چشم نیم باز ایدل

مدار کار ظهوری نفتوی غفلت — حدیث عشق شنو کار خود بساز ایدل

خاکی که ز خون ما شود گل — گر بغباری فرو چکید دل

از عکس تو دیده در تجلیست — آئینه نهاده ام مقابل

بگداخت خیال این و آنرا — از داغ تو منت ست بر دل

خط بر همه آرزو کشیدیم — رستیم ز فکرهای باطل

بر تست که باشی آگه از ما — گردابی بحر ماست ساحل

گشتیم ز حال خویش غافل — کشتی بکنار چون ز ساحل

از جانب محملی وکیل ست — در گفت و شنود آن محمل

صد مرحله هر قدم پس افتد رهرو که کند سراغ منزل

برخاسته از میان ظهوری
دیوار و دری نمانده حائل

سوزی نشانده باز عرق بر جبین دل بیتابی نشسته دگر بر کمین دل
گلدسته بند گلشن داغست دست جان خونابه روان شده از آستین دل
تیغی بجلوه آمد زخمی بکار رفت پر شد جهان ز غلغله آفرین دل
از عکس چهره پرتو خورشید عافیت افگنده عکس داغ بلا بر جبین دل
کو جان که جلوه دولت جاوید مهر کن گردیده نقش نام کسی بر نگین دل
صد خرمن مراد ز هر خوشه می‌دهم خالی که کشته تخم امید زمین دل
زاهد بهم زبانی ما خویش را مکش بر کیش عقل باش که صعب است دین دل

از رخت خودی ز خانه ظهوری برون فگند
در انتظار مقدم خلوت‌نشین دل

برداشتی نقاب ز دیدن برآمدم در گفتن آمدی ز شنیدن برآمدم
یوسف کجاست تا ز قفا حسن تو دل خیمه شد ز دست بریدن برآمدم
بر دست آرمیدنم از دست غمزه‌ات کارم تمام شد ز طپیدن برآمدم
از تاب درد گشته نفس آلت فغان وز کنج غم ز آه کشیدن برآمدم
بر شاخ گو بمان گل بستان آرزو دستم گرفت عشق ز چیدن برآمدم
در دوستی ملامتم کرد تربیت گل گشت خار من ز خلیدن برآمدم
آن بلبلم که تنگ قفس از دمم دمد فرسوده بال و پر ز پریدن برآمدم

از بیخودی بسینه دویدن رسیکار … شادم ز ننگ جامه دریدن برآمدم

از جمله بست دیده ظهوری چه بد چه نیک
تعلیم دیده‌ام ز ندیدن برآمدم

چشم بی نم را بکاوش جویباری میکنم … ابر را از گریهٔ خود شرمساری میکنم
نیستم مرد خمار مستی می الحذر … مستی از شوق چشم پرخماری میکنم
ای خوشا چشمی که دارد گریه در آستین … دامنی پر دُر باند از نثاری میکنم
گریه رنگین شد هوای دامن صحرا نماند … هر زمان دامان خود را لاله زاری میکنم
می نشینم چشم بر در میروم از خود برون … بر امید وعده مشق انتظاری میکنم
در سر و کار تو جان کردن عزیزا نارسد … نیست حد چون منی این کار و باری میکنم
مهربان تر از منی نامهربانیها چرا … از تو پنهان در دولت گاهی گذاری میکنم
در کمین گاه اثر صیادیم بیهوده نیست … کرده آهم خوش کمندی حین شکاری میکنم

چون ظهوری در حسابی گر نیم سر دفترم
هر گه ارباب محبت را شماری میکنم

من از وصل ابد بر خویش از هجران چرا پیچم … بره پیچیده‌ام خود را حجابت آنکه وا پیچم
بلم ز ناله خوش کرد ست مکر آنکه میگوید … چنین پیچیده در می در دهن چون ناله وا پیچم
نشانی از دل آشفته من کس نمیگوید … نشد روزی که یک روزی در آن زلف تو تا پیچم
کجا تا قاصد نه لب بر پیامم تا کسی چون من … بزاری هر سحر بر دست دامان صبا پیچم
رود و بباد ترسم آبروی اعتبار من … چه محتاجم بر شناسی اثرها در دعا پیچم
بجز حسرت چو بر خوردم ز نخل مهر میخواهم … نشاطها آرزو در هم چو طومار وفا پیچم

نگاهش در رمم بیگانگی فرصت همی یابد
سبای بزم رندان زهر را می در ادا پیچیم

ظهوری خرقه پوشی کرد افتادست در گردن
چو آهو چشم خود را در نگاه آشنا پیچیم

بمهرش سینهٔ بی کینهٔ خود را بیارایم
بگنجی هر زبان گنجینهٔ خود را بیارایم

جگر گون شد در اشکم ز شوق بی‌زبان گوئی
برنگین کهنه با پشمینهٔ خود را بیارایم

مقابل عکس آن خورشید مه روست بخرسیم
بصیقل کاری آئینهٔ خود را بیارایم

اگر از ساقیان باشد امید روز بازاری
بصد شنبه شب آدینهٔ خود را بیارایم

نسازم درچه آه و ناله را بر یکدگر عاشق
بدرد تو غم دیرینهٔ خود را بیارایم

نشد شیرین ظهوری ناله در کامم روزی
بزهر درد او لوزینهٔ خود را بیارایم

نشد روزی که یک روزی شبستان جهان چینیم
که بنشینم همه شب بوسه در کنج دهان چینیم

نشان تا چند بر لب چشیم از دندان هوس دارم
که از بس بوسه کاری بر لب لعلش نشان چینیم

ندارم بیش ازین طاقت نگاهش را رخصت ندهم
که زار بهای زیر لب ببالای زبان چینیم

زبان از دیدهٔ خورشید خیزد چهره تر گردد
فروغ حرف رخسارش اگر در داستان چینیم

بهار گل بسر سبزی خیابان در سایه رویاند
بهر برگی نهال آرزو گر صد خزان چینیم

برنگگون گریه کامم کرده شوق لاله رخساری
ز نسرین سر شکم گوشه در ارغوان چینیم

ز بیداری نمی یابی کسی بی مایه تر از من
ز سودای تو صد بازار در کنج دکان چینیم

بحرفی میتوانی کرد شیرین تلخ کامان را
چه شکرها که از نام تو در کام و دهان چینیم

چه با مغز عزیزان کرد راحتهای غمخواران
شکستی چند از سنگست گر در استخوان چینیم

ازان گویا ظهوری وعدهٔ شبگیر دیدی ام
بگوشم خواب بخت خود بچشم پاسبان جنبیم

روشن چراغ حسن که پروانهٔ خودیم — آباد گنج عشق که ویرانهٔ خودیم
در پیشگاه کس ننشستیم زیر دست — بالانشین مسند غمخانهٔ خودیم
تر تلخ نیست رشک شکرخواب دیگران — بیدار بخت شورش افسانهٔ خودیم
بیعانه نقد هر دو جهان در حساب ما — قیمت شمار گوهر یکدانهٔ خودیم
در قطره کیست جرعه که اندازد حریف — انداز گیر ساغر و پیمانهٔ خودیم
کردست عشق چارهٔ عقل و علاج نفس — زنجیر پاگسیخته دیوانهٔ خودیم
خود را نکرده گم نتوان یافتن ترا — گشتیم آشنا بتو بیگانهٔ خودیم

بر سعی بخت گشته ظهوری سپند سوز
بر تاب تافتهٔ غم او دانهٔ خودیم

بداغ تازه از شعلهٔ دیرینه برجوشم — دل گرمی در آغوش آورم از سینه برجوشم
برای پرنیان پوشی فشاندم دست بر عالم — شوم گرم سماع از خرقهٔ پشمینه برجوشم
سزد کالودگیهای تمام هفته بگذارد — چو از می گرمی ساقی شب آدینه برجوشم
شدم عکسی که گنجانم مگر خود را در آغوشی — تمنا صورتی دارد که از آئینه برجوشم
فرو خوردن علاج گرمی افسردگان آمد — محبت خام میگردد اگر از کینه برجوشم

ظهوری یک صبوحی وام خواهم آمیخت خود را
که تا صبح خزان از بادهٔ دوشینه برجوشم

خموشم گر ز سینه پرداغ مهربان دارم — زبان عجز و لب نالهٔ فغان دارم

فسرده را سفر ملک سوز روزی باد　　برای داغ غمش سینه ارمغان دارم
بداغ حسرت او دیر کرده ام سودا　　هزار جان و دل گرم چون زبان دارم
چنین که خوارتر از خود کسی نمیدانم　　مگر عزیزتر از خود کسی گمان دارم
ز شوق گرم دوی آه تازیانه شدست　　زپا فتاده ام و برق در عنان دارم
بمایه داری شبگیر خواجه صبحم　　صفای دل بکان و بکاروان دارم
بلند همتی خویش منعم دارد　　یکی ستاره مگر در ته آسمان دارم
زبان گرفته کنار از حدیث باج بهای　　حکایت گل رخسار در میان دارم
فزونی و کمی کوه و کاه از من پرس　　که طاقت سبک و حسرت گران دارم
هنوز گرچه نگشتم بداغ روی شناس　　روم بسجده که پیشانی نشان دارم
باین هوس که نثاری مگر برافشانم　　به نیم جانی خود یک کنار جان دارم
حدیث بوسه که خواهم نجا کجا تیو گفت　　بصد هزار عزیزیش بر زبان دارم

وهر بلای جدائی بسرگ پیوندم　　اگر نه جان ظهوری خود نهان دارم

چو نرد داغ تو چیده سینه وار منم　　خوشم ازانکه بعیار غوش قمار منم
سپند راست بر آتش هزار صبر و قرار　　قرار یافت که بی صبر و بی قرار منم
بزهر رشک برآمیخت دهر شهد وصال　　هلاک گشته تریاک روزگار منم
کدام غم که نه ورزیده با دلم عشقی　　روم بناز که معشوق روزگار منم
اگرچه مشتری خنده تو بسیار است　　سرشک چو کشاید دل فگار منم
نشان یافتنم گشتن مبارک باد　　نمانده هیچ امیدی امیدوار منم

خوش آن شکار که کرد دست صید تیز آگی
بصید هر که کمند افگنی شکار منم

علم فراخته بر وحدهٔ خلاف توئی
جگر گداخته وردِ انتظار منم

زجوی خون تو بشو دست را که رنگینی
تو نور چهره برافشان که شرمسار منم

بباغ و راغ ظهوری مبر بسیر مرا
زداغها زده سر سیر شعله زار منم

زقید ها شدم آزاد و مبتلا که منم
نماند غیر تو بیگانه آشنا که منم

جدائی تو نخواهد کشید چندانی
در آرزوی تو چندی چنین جدا که منم

بجمع که شود و شوخ چشم جادو هست
بسی مهجر غیرت مکن رها که منم

فتاد کار تقلید فتوی دارد
صواب دید چنین آیتِ خطا که منم

مگر ز دیده غباریست گرد راه ترا
زاهل رتبه که محتاج توتیا که منم

بکنج وصل فرو رفت گرچه پای امید
هنوز دست بدریوزه ام گدا که منم

نظاره کیست ظهوری بچشم ما دیدن
شدم زبان خموشی سخن سرا که منم

بآب روی نازم روی بر خاکِ در می آرم
لبی خشکی پی دریوزهٔ چشم تری دارم

بآئین تبرک مشتی از خاکِ حرم بردم
از آن شد کاه گیر انجم بکف خاکستری دارم

دمادم در تن آب عقل اگر از العطش خیزد
شراب عشق را نازم بهر سو گوهری دارم

شکست توبه خوشتر با شکست طرهٔ ساقی
برای روزگار زهد فکر زیوری دارم

سر د در مجلس تفسیده جانان گر بوسم جا
بهر داغ او در گرمی خونی محضری دارم

زنم لاف ز رشک این و آن گردیده ام فارغ
ندارد هم خودش باور که گوید دیگری دارم

چسان گنجیده در یک قطره صد دریای بیتابی
بطوفان محبت از دل خود لنگری دارم

درآن مجمع که از نخچیر خود گویند صیادان
اگر خواهی توانی گفت صید لاغری دارم

ز یادم دایهٔ خود رفت تا دیدم ظهوری را
زکات حسن گر بخشی ز خود مسکین تری دارم

به پیچ و تاب زلف درهم خورده ایم
گشته خاطر جمع برهم خورده ایم

صاف عشرت چون نباشد ناگوار
دُردی از خمخانهٔ غم خورده ایم

شکوه ها دارد نفس از همنشین
دیرتر بر ناله زود دم خورده ایم

رنج ها بردیم آما می کشیم
ننگ راحت زخم مرهم خورده ایم

از علاج طالع ما نیستش +
رام باید گشتنش رم خورده ایم

از گزند زهر کے وزدیم کام
ماکه شهد اهل عالم خورده ایم

وانمی بالیست خورد از روزگار
زو ظهوری شست محکم خورده ایم

تلاش اینکه ز صبر و قرار خویش برآیم
مگر ز عهدهٔ عهد و قرار خویش برآیم

خزان عقل فرو ریخت جمله برگ و برم را
بباغ عشق درآیم بهار خویش برآیم

بموج گریه شب رنگ روز خویش زدودم
مگر که صیقلی روزگار خویش برآیم

امیدها بتو دارم خطا مباد گمانم
نعوذ بالله اگر شرمسار خویش برآیم

ز وعده های تو بر دیده راه نهادم
که در حضور تو از انتظار خویش برآیم

خوش آنکه گردن و ناگردنم بکار نیاید
بکار و بار تو از کار و بار خویش برآیم

ز تاب باده گلستان عالمی شده روی
تهی بباغ دهم لاله زار خویش برآیم

در خزانهٔ مهر و وفا گشوده نظیری
بجز فسانه حرف نشد آبدار خویش برآیم

زبان نگشاد آه و نالهٔ افغانی برو بندم
تن مردن کنم تن هر نفس جانی برو بندم

نمی جنبد هوای دوستان بوستان تا کی
برای دلگشائی حرف زندانی برو بندم

سنان غمزه اش در زخم بندی کرده استادم
علاج زخم پیکان آنکه پیکانی برو بندم

چرا افسرده باشم از برای خود زخم خالی
چو من از گرمم خوبان کیست شهبانی برو بندم

بباغ عشقم از هر بلبلی خوانند بلبل تر
گلی خواهم که غوغای گلستانی برو بندم

دکانها بسته شد یکیک ببازار رفوکاران
روم چاکی بدست آرم گریبانی برو بندم

فراموشست چون عمرا مکن گو یاد من هرگز
نظیری گر بجدی هندوستانی برو بندم

دل را از غم مراد دادیم
وین مژده بجان شاد دادیم

نقشی که حریف خام ماهست
بر هر چه وصلی نهاد دادیم

عشقی نهاد ما در آمد
از جبهه بر گشاد دادیم

دل خدمت درد کرد عمری
تا ناله بسینه یاد دادیم

دل را نفسی نکرد طوفان
ناموس غمش بباد دادیم

دل ساخته مست راز ما را
کم حوصله را چو یاد دادیم

در صحبت صنم برهمنان را
الزام باعتقاد دادیم

در بیع تو آنچه دل بکعبت داشت
دین بود که در مراد دادیم

تا عکس برآید از دو بینی
آئینه باتحاد دادیم

افغان که نشد فراستش کم	هر چند که بیش باده دادیم

از رونق کار غم ظهوری
ترویج بهان نقاد دادیم

از پستی هراس فنا برتر آمدیم	رفعت ز تو در اوج بقا برتر آمدیم
با اهل عشق آنکه هنر عشق میکنند	شد عیبها هنر ز سزا برتر آمدیم
ایام گو بطاقت بیطاقتان بناز	با کثرت جفا بوفا برتر آمدیم
نی چشم بر نگه نه زبان بر سخن دوز	از خویشتن بشرم و حیا برتر آمدیم
کی زیر بار منت مرهم شوم ز زخم	ناکرده یک اثر بدوا برتر آمدیم
عنقا شدیم تا نشود سایه بار کس	عشقت فگند ظل هما برتر آمدیم
خاطر نداشت وسعت یکتاو بیشتر	از دیگران به تنگی جا برتر آمدیم
دانستن طریق منازل توقف است	گشتیم گم ز راهنما برتر آمدیم

نگرفته عشق گرچه ظهوری عیار تو
زآهن فروتری ز طلا برتر آمدیم

شمعی نگشت گلبن ز کاشانه سوختیم	با آنکه بلبلیم چو پروانه سوختیم
کردست حق مدارج دیوانگی کرم	بر خود سپند از دل فرزانه سوختیم
مجنون بدود آه سیه کرد خیمه	بالا گرفت آتش ما خانه سوختیم
بر عاشق آشنائی افسرده مشکلست	در آرزوی گنج بویرانه سوختیم
نقدی بنسیه کاری امید زنده ایم	از گرم اختلاطی بیگانه سوختیم
خاکسترش [illegible] شده ست	خواب غنودگان که بافسانه سوختیم

کم شعله آتشش ست بهندو زبانه است
گیتی فتیله برده ز فانوس کاشکی

آتش چه تیز بود چه پروانه سوختیم
از شعله داغ چون پر پروانه سوختیم

گر دیده مست عجز ظهوری ز ساقیان
عجب ورع با آتش پیمانه سوختیم

با ما نساخت ساقی میخانه سوختیم
این معجز خمار که مستانه سوختیم

میخواستیم خرمن بجا حاصلی نهیم
دهقان شدیم خود ز تف دانه سوختیم

اول گمان بچشمکی گرچه داشتیم
آخر ز شرم خامی پروانه سوختیم

از بخت خفته تا نکند کس شکایتی
خواب جهان با آتش افسانه سوختیم

دود دل مست آنکه تا بارک تند ست موی
غمخوار را بکف ز تف شانه سوختیم

شد گریه آتشین خبر دیده ها مپرس
بی خانمان نگه که نگه خانه سوختیم

زنجیر ساخت بهر خود از اشک دانه دار
از تاب رشک گریه دیوانه سوختیم

از بی عددی مباد ظهوری بدر روی
این حرف آشناست که بیگانه سوختیم

اشک رنگین گشته هر سو سیل خون سر داده ایم
قطره ام دریا ز ابر دیده چون سر داده ایم

شعله آهست ز موج گریه بر هم ریخته
آتش آب درون موج از برون سر داده ایم

پیش بندی از برای گریه ام بفایده است
چون ببالا سیل برگردد کنون سر داده ایم

چوب گل از کف بنه زنجیر آهن برمگیر
برده ام خود را بصحرای جنون سر داده ایم

مرهم از زخم جگر بر بوده ام آسوده ام
نیشش کمتر میخورم مار فسون سر داده ایم

دیده بودم آنچه سر در هوای های دل
در چه بخت نگونش سرنگون سر داده ایم

شاهباز من که عنقا را بداند پشه — در شکارش باشهٔ بخت زبون سر داده‌ایم

مرغ روح کوهکن در خلد پروازی نداشت — در بهشتش برده‌ام در بیستون سر داده‌ایم

از گریبان تو در پیراهن خسرو شگون — هر شبی چاکی که آید بدشگون سر داده‌ایم

راز مینالد ظهوری باز در زندان عقل
سخت بیدردست صد بارش فزون آزرده‌ایم

هیچ چشمم زهر تو در کام شکر میزدم — روشنم کرده اگر شام سحر میزدم

ذره خورشید شود شعشعه اگر بخش کنم — این فروغی که ز رویت بنظر میزدم

مزرع سینه بدهقانی من آبادست — درد میکارم و از ناله اثر میزدم

گرچه خارم ز خلیدن سپر انداخته است — تیغ میکردم و در معرکه سر میزدم

راهها را همه این عشق سپر دیدن بین — از کمینگاه جهان جعجع خطر میزدم

ای خوشا چهره که از رنگ قناعت شده زرد — سیکشم عیش در آئینه و زر میزدم

آنچنان آه مرا پرتو داغش کردست — شعله از گریهٔ خورشید شرر میزدم

میشود هر طرفی حرف حکایت با من — قاصدان را ز زبان بسکه خبر میزدم

گریه سنگین تر و رنگین تر ازین مهتابست — کوه را گرچه شقائق ز کمر میزدم

میبرد خنده باثیار بهای لب خشک — خوشهٔ خشک که از گریه تر میزدم

نخل‌ها بیش ظهوری نبشاند هرجا
ناله را از چمن سینه اگر میزدم

بکوه و دشت ز شوقش چو نار میگریم — برای تشنه لبان چشمه سار میگریم

ز بیم میگسلد زود دانهای سرشک — خوشا جنون همه زنجیر وار میگریم

در انتظار سرشکم اگر حساب بود — رسیده وقت ز شوق نگار میگریم

چو نیست از گل روی تو پرده پرده چشم — برای خود همه باغ و بهار میگریم

بیاری عجبی عید میشود قربان — چو کشتگان ترا بر مزار میگریم

امید آمدنت را آب خواهم داد — اگر چنین بره انتظار میگریم

ز بیم آنکه ظهوری غمی بهم بستها
دهد ز گریه برون هوشیار میگریم

بعشق هیچ رجوعی باعتبار ندارم — خراب تا نکنم خویش را قرار ندارم

نظیر هر نفسم صاحب اختیار چه گوئی — هزار بار شنیدی که اختیار ندارم

چه دولتست که ناگه ز در چو بخت درآئی — حریف وعده نیم تاب انتظار ندارم

دلم بگریه حیرت ز آرزو شده خالی — چه آرزوست که با اشک در کنار ندارم

سر آستین صبا از رخم غبار بروبد — چرا دروغ ننالم که غمگسار ندارم

ببرگ سبزی اگر تحفه حاجتم افتد — میسرم نشود رنگی از بهار ندارم

زیاده ماند ازین صرف کرده مهر و محبت — خجل ز بخت خودم شکوه زیار ندارم

کشاد دست ظلم برده ره بخانه نردم — یکی نباخته ام طالع قمار ندارم

اگرچه بسته در بزمگاه خاص بر ویم — تلافی شده در بار عام کار ندارم

چه بیدریغ نفس خرج ناله کرد ظهوری
تمام صرف شد اکنون زیک هزار ندارم

ای عجب کامگار ناکامم — چه قدر پخته آنقدر خامم

بوسه خواهم نگه که لب نه گزی — مست تا کم ز بسته بیهشی جامم

اثری با دعای پاکان نیست / لبش آلوده شد بدشنامم
سخن زهر از زبانم رست / که شکر راست گرد و از کامم
باغ گو جیب میدر از رشکم / سینه چاک است گل اندامم
آفتابی میان روز که دید / چشم بر با و گوشهٔ بامم
ترسم از ناز در برو بندد / از لبش گو برون میا نامم
سازدم چون بعشوه بوسه طلب / مایهٔ صد گذاشت ابرامم
دام گر دید بیم آزادیست / بخت گردید گرچه در دامم

عیب خود کامیم ظهوری بس
هنر من بس اینکه خودکامم

کرده شوق حرم سبک گامم / نیست بر دوش بار احرامم
از غریبی برای صبح وطن / میفرستد شگفتگی شامم
جوش در پختگی نمیباشد / ذوق دارم ز خام خوش خامم
از لبش فعل بوسه ناکی چند / قرعه غلطی نخورده بنامم
نتوان صید اختلاطم کرد / برمیدان مگر کمند رامم
بعد نامحرمی صبا میداشت / گرم میداشت قرب پیغامم
میتوان با برهمنم سنجید / نیست کمتر ز کفر اسلامم
روز در عیش وصل بشمردم / یکی از غمکشان ایامم
برگزند سپند میسوزم / چشم زخمی نصیب آرامم

این زبان آوری ظهوری چند

تا بکی التزام الزامم

وقتست اگر بجیب بقا سر فرو کنم   در خلوت دلش کشم و در فرو کنم

داروی غم که بر دل خود کرده ام فرو   هست از نواله نوبت دیگر فرو کنم

خواهم که گریه ز نفس آورم بجوش   گر تاب اشک شعله با جگر فرو کنم

با بی دکان معامله نیست غمزه را   رگهای دل تمام به نشتر فرو کنم

از من زیاده کیست مرید زمانه ام   بر روی مهرها در ششدر فرو کنم

لشکر کشید بر سر من زخم عیب و عار   وقتست آنکه فرق بمغفر فرو کنم

زین تاب و تف که در جگر نامه چیده ام   خوش شعلها ببال کبوتر فرو کنم

هر جا که حرف زهر ز لب میکنم بدر   لذت ز باب شهد بشکر فرو کنم

عود محبتی که بآتش نهاد دل   دامان روزگار به مجمر فرو کنم

در زیر لب بباغ سرایم اگر غمش   بالا دوی بسرو صنوبر فرو کنم

از سیر قطره چو ظهوری بدر روم
خمخانه بایدم که بساغر فرو کنم

از تاب گرم خونی اگر آه بر کشم   جوش هزار لجه بهر قطره در کشم

غیری تلاش دارد و صورت پذیر نیست   عکس ترا ز آئینه خواهم بدر کشم

تختی ز درد خویش نهم گر بدوش کوه   هر لحظه ناله دگرش از کمر کشم

عیب دریده چشمیم از صد هنر به است   کردم تلاش آنکه ترا از نظر کشم

بر کائنات جرعه فشانم ز آفتاب   جام صبوحی که بروی سحر کشم

دارم غم نزاکت پای سگان او   کو خارهای درد که از چشم تر کشم

بیچاره بلبلم که ز بیداد خار و خس | خنجر بقصد خویشتن از بال و پر کشم
بازو گشاده در قفس تنگ چون دلم | ای عشق همتی مگر او را ز سر کشم

در وصف زهر او چو ظهوری کنم بیان
مقصود من آنکه چاشنی از شکر کشم

ز اهل غم غمی دریوزه دارم | فسون دارم دمی دریوزه دارم
ز خود بیرون نرفتم در نیامد | نشد رامم رمی دریوزه دارم
توان از گرد چینم گر در رفتن | ز ابر غم نمی دریوزه دارم
حق آرد راست از فکر سجودم | پی قامت خمی دریوزه دارم
همه بسیار با از هر که خواهد | من آرامم کمی دریوزه دارم
بدلهای سفالین خلق شادند | ز حق جام جمی دریوزه دارم
ز زهر نیشش لذتی در کام چیدم | ز زخمش مرهمی دریوزه دارم
طراوت برگل صبحم نماندست | ز مژگان شبنمی دریوزه دارم
سخن در محرمیت کرد چندی | نگاه محرمی دریوزه دارم
بغمخواری هلاکم کرد ناصح | ادیبی بی غمی دریوزه دارم

نشاط جاودانی از ظهوری
هلاک هر دمی دریوزه دارم

ز غم میسوختی در بیکسی ها داد میکردم | بدامن آتش خود را همان خود باد میکردم
تو گفتم که ترک بیخودی کردم مکن باور | بحرفی خاطر غمخوار خود را شاد میکردم
بزور شوق نقش شانه بودی پنجه طاقت | گر فتم بازویش از آهن و فولاد میکردم

سر و کار این تمنا را که در زخم تو بر غلطم
غزالان را اگر بیحلگی صیاد میکردم

بپاس طاعت مستان اگر یا موری بودم
همه صبوحیانرا الصبوح اوراد میکردم

با شکِ تلخ پر شد جوی شیر از صورتِ شیرین
سخن در بیستون از حسرتِ فرهاد میکردم

مرادی دارم و گنجشک دل را در قفس کردم
اگر گرد توی گردانمش آزاد میکردم

به بیداری نمیگروند اگر افسانه خوابِ او
بزور ناتوانی ناله را فریاد میکردم

بحکم قرعه آبی میزنند بر آتشم آخر
اگر نه از چه اول خاک خود را باد میکردم

بحرفی راضیم از داستانش ای خوشا روزی
که می پرسند حرفی داستان بنیاد میکردم

مروت نیست با این دستگاهِ درد و غم مشید
ظهوری آه و ناله گر یاد میکردم

دامنِ دل ز کفم رفت چه سانش بکشم
نیست در دست عنانم که عنانش بکشم

آمد از پیشگهِ دیده بکاشانهٔ دل
وقت آنست که در خلوت جانش بکشم

پیش رویش که چراغ همه کس روشن از وست
گردم از خویش زند شمع زبانش بکشم

گوهرِ حقهٔ پروین به نثار آرد چرخ
هر کجا نقش کفِ پای سگانش بکشم

دل مبادا ز غمت داغ شناسی سوزد
بهتر آنست که بر سینه نشانش بکشم

هیچ دردی بتر از درد سبک مغزی نیست
بختِ من نالد اگر خواب گرانش بکشم

شهد هر بوسه بکامم ندواند لذت
دام امیده که از کنج دهانش بکشم

پنجهٔ مهر و وفا را کششی نیست چنان
بازوِ سیم و زری کو که کمانش بکشم

کیسهٔ سود بسرمایهٔ عشق ست آباد
خرد آنها که خریدست زیانش بکشم

صرفه ایل که بجان داره نثارش دارم
رگ گردن بنگر تاب توانش بکشم

گشته خوش پیر ظهوری و علاجش اینست
که تبن خانی ازان تازه جوانش بکشم

بیا مروی فشارم پاکند گر عشق بنیادم
ببالد و داد از من گر بکاهد جان بیدادم

گزیری نیست چشمم را چو صبح از اشکباریها
اگر خود را بطفلان تهمت پیری وانمیدادم

در ذوق جوانی وانمی شد بر رخم دیگر
که مه تیر سیم نشیند گرد تعطیلی براو ردادم

باب روی محتاجم ره دریوزه می پویم
ره و هر جا غبار راه گو پیش همره بادم

بسهو از خاطرش گر رفته ام بر حال خود گریم
فراموشی اگر عمدیست گو هرگز مکن یادم

درین ره سالکان را توشه پروانهٔ مهتابست
نیم من از سبکروحان توکل میکند زادم

بفیض دهر میکردم سخن بر عکس می باید
مبادا غم شود شادی نمیگویم بغم شادم

ز قانونست بیرون نغمه در دم تندئی دارد
که نتواند گرفت از ضعف شدت ناله فریادم

بحرف نخل بالایش لب من کی چمن گشتی
کشیدی در زبان قد حدیث سرو شمشادم

که خواهد انتظار اینجا کشیدن حسرتی دارم
که عقل و هوش خود را جمله با قاصد فرستادم

ظهوری از خطا کردی بتن تکلیف خندیدن
ز راه سیل بنشین یکطرف در گریه افتادم

خوش آن قمار که در باختن حریف شوم
بنزد عشق مشرف شوم شریف شوم

توان ز لال بقا کشت در گوارائی
ز خویشتن تبرا ام مگر لطیف شوم

رسید مژده بالیدنم بکاهیدن
غم آمده است بیرون وردنم ضعیف شوم

ز خویش بیش نخواهم سببی نمیخواهم
که با مسیح بر خش فلک ردیف شوم

چه چاره غیر سفر بر دلش گران شده ام
مباد در نظر خویش هم خفیف شوم

اگرچه نام مرا از زبان قافیه ماند
بهر کجا سخنش بگذرد ردیف شوم

حریف تیغ تغافل که میتواند بود
نعوذ بالله اگر غافل از حریف شوم

شکرلبان به ظهوری ظرافتی دارند
خوشم که مانده ناقابلم ظریف شوم

سری در سجده هر در ندارم
جز این در قبله دیگر ندارم

بشوق از هر که میگوئی زیادم
بصبر از خود کسی کمتر ندارم

حضیضم گشته اوج از موج اشکم
نگویم طالع از اختر ندارم

بتحصیل غمم در کار دایم
برات عیش در دفتر ندارم

چنان دارم ز هر کس مرحبائی
که غیر از خود کسی دیگر ندارم

ز خاک کوی و از خشت سر کوی
بسر بالین تن بستر ندارم

نشان مستی صافم همین بس
که غیر از درد در ساغر ندارم

توانم خویشتن را جوهری گفت
بنازم اشک بی جوهر ندارم

ظهوری را اگر خواهم بسنجم
کسی سنگین تر از سنجر ندارم

دریوزهٔ دشنام ز لب رفتم و رفتم
شدم ز دعا با دعا گفتم و رفتم

آن سعی در آزار گیم بود که قاصد
آورد پیام تو و نشنفتم و رفتم

تا منفعل از سرزنش خلق نگردی
آنها که شنیدم ز تو بنهفتم و رفتم

امید که نشنیدی و تا نشنوی از کس
ناگفتنی چند بخود گفتم و رفتم

رخصت به پریشانی ما داشت رجوعی
جمع از کمر و طره برآشفتم و رفتم

چشم ترم از بحر فزون بود بگوهر / از منقب مژگان همه را سفتم و رفتم

طی کردن قربانگه جانها بقدم نیست / بر پهلوی بسمل شدگان خفتم و رفتم

ذوق است که گردد لحد کس چمن کس / از تازه گلی حیف که نشگفتم و رفتم

یک رنجه ظهوری ز تو خشنود نبودست
صد معذرت از خویش پذیرفتم و رفتم

در جهان جا نیست در کوی تو بیجا میروم / دامم کردم صد شکست و ناشکیبا میروم

خامشی دارالامان است از دهان بر داشتست / گشته هر مویم زبان و خویش بغوغا میروم

دستها از غم بسر زدم ز بختم تیره تر / حیرتی دارم نه ناخن دست بالا میروم

تا برآید گوهر مقصود با لبهای خشک / سینه بر سیلاب و چشم تر بدریا میروم

بیم ویرانیست شهر و کوی را گر گریه ام / آفتی خلقی چرا باشم بصحرا میروم

در ته دندان من نقل سر انگشتان بس است / باده پیما بر حریفان باد پیما میروم

کار من سر بر نزد هرگز خلاف شرع عشق / غیر را خوش باد غیری داد فتوا میروم

عشق یکجا محنت فرهاد و مجنون کرد جمع / بر کمر کوه بلا زنجیر بر پا میروم

مایه ور تر میشمارم از ظهوری خویش را
او بسودا آمد اینجا من ز سودا میروم

از مقیمانم نهان گر آشکارا میروم / تا کنی روزی بسهوم یاد عمدا میروم

کو دماغ آنکه با همره توانم ساختن / میگذارم خویش را اینجا و تنها میروم

مردمک در غوطه خواری گه سری بر میکند / وه چسان در گریه‌های مرد بالا میروم

راه می بینم که پیش آید مگر برگشتنی / ره خدا امیدم و دار و من چه تنها میروم

چون نکوهی هیچ پروائی بمنع رفتنم
منعم از مردن ندارم هیچ پروا میروم

دستگاهی در محبت زین سفر شد حاصلم
از فغان عاشقان عشقت بهر جا میروم

از تماشای تو محرومی نصیب کس مباد
لحظهٔ جان کندنم دارد تماشا میروم

میتوانی کرد یارب خنج را آئینه کرد
کاش میشد سال و ماه امروز فردا میروم

توشه آوارگی سنجست بخت خامکار
میکنم صد سعی در نارفتن اما میروم

تیغ در کین ظهوری خویش میان بسته است
با دست ره محبت بی محابا میروم

بزم نشاط از دیگران مهر غمی خوش کرده ام
احیای مردن میکنم عیسی غمی خوش کرده ام

عشق و جنونی بجیبی صبر و شکیبی اندکی
در ملک سنجیدگی بیش و کمی خوش کرده ام

هم در نگاه اولین گفتم نهانیهای خود
دل خوش کن رسوائیم خوش خرمی خوش کرده ام

دلخواه زهری خورده ام شهد و شکر با خجلتی
روی نشاط و عیش را زیبا غمی خوش کرده ام

تسخیر وحشت کرده ام در زلف الفت یاس کو
میبایدش رامی شدن آری رمی خوش کرده ام

تا تحفه موئی کنم شکرانهٔ آشفتگی
در ریشه های جان و دل پیچ و خمی خوش کرده ام

تکیه ظهوری کرده ام در گوشهٔ وارستگی
از اهل عالم نیستم خوش عالمی خوش کرده ام

ز رویش میسرایم گونه در گلزار می چینیم
ز خویش میتوسیم شعله بر طومار می چینیم

نشاط هر دو عالم یکه بیگانگی دارد
چو بر کالای دکان غمش بازار می چینیم

بلند افتاد دعوی عاقبت از چوب منصوری
سر بری میکنم کرسی بپای دار می چینیم

بروی کار من هر بخیه افتاد بر چیدم
بکارم آمد آخر بر لب اسکار می چینیم

شگون دیگر و فال مگر باشد اسیر انرا
کشاد کارها در عقدهای کار می چینم

برو گو باغبان جو را بطرف باغ و بستانش
گل خورشید من در سایهٔ دیوار می چینم

بمکتب خانهٔ درد تو در تعلیم شب خیزم
سحرخوان بلبلان را ناله در منقار می چینم

شبی گر میشود خواب گران افسانهٔ رویش
به بیداری همه پیش نظر گلزار می چینم

بضبط آمد تغافل تا چه آید بر سرم آخر
نهایتهای خود را جمله در انظار می چینم

لب پرخندهٔ ساقی دگر بر توبه ام خندد
چه در کام و زبان بیهوده استغفار می چینم

برایش گر برآیم خوابگاه می نهم بالین
ظهوری گوشش شبگیر در انوار می چینم

گو شب که ز چشم تر بشستم
در موجهٔ هر سحر بشستم

طشت از چه بخون ما نهادی
دست از تو ستیزه گر بشستم

در باز نکرده تازه روئی
تا روی بخاک در بشستم

مژگان به نثار با دو دستی ست
دریا دریا گهر بشستم

تا کام نبرد هر ا و نیالود
لب از سخن شکر بشستم

داغت بدرون براند خوناب
داغم که دل و جگر بشستم

پروانگیش نصیب پاکان
از چشمهٔ شعله پر بشستم

آهم بوداع گریه سر داد
در دل هوس اثر بشستم

در خشکی راحت ظهوری
رگ از نم نیشتر بشستم

سخنها وقف گفتار تو کردم
نظرها نذر دیدار تو کردم

متاع ما همه عجز و نیاز ست
خرید از جنس بازار تو کردم

نمی آییم برون از عهدهٔ لطف
قیاس جور بسیار تو کردم

نبود از دوستی دریوزهٔ رحم
ز شوق راحت آزار تو کردم

مروت ساده طورت کرد عمدا
چه خود را خوب در کار تو کردم

چه دیدنهای رسوائیش اغیار
ز خود پنهان باظهار تو کردم

نمیگردید چون از تو به پامال
بزور جامه سرشار تو کردم

بیا زاهد مزین دار زندان
گذاری بر خسک زار تو کردم

ظهوری هستی از تنگ چشمان
دو عالم یک نظر وار تو کردم

گردیده ایم سوز و در اخگر فتاده ایم
رگ گشته ایم و بر دم نشتر فتاده ایم

پژمرده خنده بر لب خشک از تف درون
در تازه روئی از مژهٔ تر فتاده ایم

ذوقیست با مذاق موافق فتاده زهر
در تلخی از تخیل شکر فتاده ایم

بالین قبول نیست ز گلهای باغ خلد
از خار کوی عشق به بستر فتاده ایم

از دست رفته کار مجال تلاش نیست
پا چون کنیم بند که از سر فتاده ایم

تا در نبود بر دم آبی در سراب
در فکر اقتدار سکندر فتاده ایم

ما را نشست نقش جبین خضر با جنان
در عرصهٔ حیات برابر فتاده ایم

در خار زار خرقه ظهوری شگفته دل
بیخود ز نکهت گل ساغر فتاده ایم

پیریم و جام مرد فگن برگرفته ایم
وز جیب دست توبه شکن برگرفته ایم

از حرف شهد بوسه لب آلوده نیستیم / چشم هوس ز کنج دهن برگرفته‌ایم

رفت آنکه در خیال دو دو دستیاری / از طره پنجه گفت و تن برگرفته‌ایم

نگذاشتیم دیدن و گفتن بدیگران / چشم از نگاه و لب ز سخن برگرفته‌ایم

همدوشی سبک قدمان را ولی رواست / از دوش بار زحمت تن برگرفته‌ایم

آورد خوش معاملهٔ هجر در میان / جان داده‌ایم مرگ بتن برگرفته‌ایم

از اشک لاله رنگ حنابندی کنم / دل از نگاه عهد شکن برگرفته‌ایم

در غربتی فتاده ظهوری بهر قدم / گر در خیال راه وطن برگرفته‌ایم

دوشی نخورد قصر شهان خانه بدوشم / سر حلقگی از ماست بلی حلقه بگوشم

بیتابی ما اینکه برخسار تو محویم / گویائی ما اینکه بحرف تو خموشم

مضمون حدیث تو چه گفتن چه شنیدن / خوش دولت ما جمله زبانم همه گوشم

ناصح شده سرگرم نصیحت بدم سرد / بر شعله نهادست که می در دم و جوشم

در بهم کش کالای شکیب اینهمه کردیم / در بیعگه عشوه گران پاک فروشم

باشد که دهد روی خریداری عکسی / صیقل گری کرده دل آئینه فروشم

پیمانه سر البست درین دشت جگر تاب / از تشنگی راه طلب بادیه نوشم

در عهدهٔ ساقیست مراعات حریفان / مالیدهٔ بیهوشی و کاهیدهٔ هوشم

مستی ز کسان نیست که با خویشتن آید / عمریست ظهوری که خراب می دوشم

ز رشک هجران که بدرمان گفتم / خویش را باز پشیمان گفتم

باغبان را سزا سازی بود	خار و خس را گل و ریحان گفتم
فارغ از فکر سر و برگشتیم	زخم را مغفر و خفتان گفتم
برلب طعنهٔ من بخیه زنند	با تو تا حالِ گریبان گفتم
سخت روئی درِ گفتن واکرد	سخن سستی پیمان گفتم
گر ندارد سر زلفی باعث	این سخن از چه پریشان گفتم
خویش را ساخته عید دگران	اینهمه بیهوده قربان گفتم
با همه خیرگی و بی جگری	حرف در وصف خراسان گفتم

با ظهوری چقدر حرف سفر
بود دشوار چه آسان گفتم

همچنان مهر بر دهان دارم	شهر پر ناله و فغان دارم
داو از ناصحان پندفروش	چقدر بیخودی زبان دارم
جبههٔ آسمانی خواهم	سجدهٔ نذر آستان دارم
کرده از حسرتی چه خوش پیرم	آرزوهای بس جوان دارم
عشق تشریف ژنده پوشی داد	شال را رشک پرنیان دارم
ساده گردید لوح پرکاری	نه دلی بر سر زبان دارم
هم مگر خود سپر توانم شد	ناوکی چند در کمان دارم
روی گرمی ندید داغ از دل	جگری چند ترجمان دارم
خواهد آمد یقین به تسکینم	اضطرابی بخودگمان دارم
تا سفارش کنی بخود ما را	میل دارم ترا بران دارم

همزبان

مهربان گر بمن شوی سهلست | زتو امید بیش ازان دارم

راز شد فاش در تمام جهان
وز ظهوری همان نهان دارم

دوش خوش شکوه رانی کردم | خویش را تر جمانی کردم
پهلوئی کردم از وصال تهی | پر دلم پهلوانی کردم
بر سخنهاسی زیر بود زبان | زیر لب زیر خوانی کردم
هندوئی داشتم پسند طبع | خجلم ترکمانی کردم
باد گر راه عذر آب زنم | از جبین خوی فشانی کردم
توسن آه دشت جولانی | بنفس همعنانی کردم
لب خود را ز حسرت لعلی | بگزیدن نشانی کردم

با ظهوری ز سر گرفتم عشق
زور پیری جوانی کردم

طرفه صیدی کشیده در دامم | خوش رمی کرده صبر و آرامم
جسم و جان رست از هوس نخستن | نگه گرم کرده خوش خامم
لذت بوسه کرده ام حاصل | که گذر کرده بر لبش نامم
بحث طاقت چو در میان آید | همه طفلان و هند الزامم
نمکین سینه ام بشور آمد | تلخ کرده است زهر بادامم
ظرف نیش از قرابه بود سبو | عشق خمخانه ریخت در جامم
جان و دل گشت رهن مهر و وفا | صبر و طاقت که میدهد دامم

شام بلبل ز صبح من خوشتر — صبح پروانه بهتر از شامم

بر ظهوری چه منت از قاصد
بیکسی ها رسانده پیغامم

بیا ساقی از زاهدان ده پیامم — بده ساغری تا نگویم کدامم
ز دریا کشانم با این تنگ ظرفی — فرو رفته خمها بگرداب جامم
حلالم چها کرده ام شب بواعظ — کند گرمی توبه مستی حرامم
بنازم که در دشمنی نارسایم — بنالم که در دوستداری تمامم
بهر رنگ حیران نگردد نگاهم — بهر بوی بیخود نیفتد مشامم
ز آه دل شب سیه سقف روزم — ز اشک دم صبح پر جیب شامم
شدم تلخکام تو در دهر لیکن — من از شور بختان شیرین کلامم
شکر چاشنی در خود از شرم دزدد — بزهرت مگر بر گزند کامم

ظهوری نیارد سر او سلامت
همان بی جوابی جواب سلامم

ز داغت روشنی در سینه چیدیم — مه و خورشید در آئینه چیدیم
ز زهرت تلخی دریوزه کردم — چه شیرینی که در لوزینه چیدیم
که کرد است اینچنین آباد خود را — هزاران گنج در دیرینه چیدیم
نمودے در پیرانه جامه زیبان — ببوی خرقه پشمینه چیدیم
باسایش بدل شد رنج دشمن — بدل مهرش بجای کینه چیدیم
تمامی هفته را کردیم شنبه — ازین مستی که در آدینه چیدیم

حساب صبر امسال ظهوری
همه در دفتر پارینه چیدیم

زهر تلخست کام را نازم | راه دورست گام را نازم
شب و روزم طراوتی میخواست | گریهٔ صبح و شام را نازم
عشوهٔ نیم کاره کارم ساخت | عشوه های تمام را نازم
اینهمه الفت آنهمه وحشت | همدمم گشته رام را نازم
خالها ماند زیر سنبل خط | دانه چینیٔ دام را نازم
مهربانی فزون کنم با خط | شیوهٔ انتقام را نازم
طرح با خاص کرد منت ها | اعتقادِ عوام را نازم
همه امید شد نومیدی | آرزوهای خام را نازم

یافت عزت ظهوری از خواری
رفت قدر احترام را نازم

بیخودم پاس راز میرسدم | پاکم از غش گداز میرسدم
عشق مست حقیقتم کردست | می جام مجاز میرسدم
دو جهان در قمار با یک داو | رندم و پاکباز میرسدم
کرده ام خویش را ز خانه برون | میکنم در فراز میرسدم
خوارتر از خودی سگی بینم | نازشش از امتیاز میرسدم
نفس از کوتهی برون آمد | آه زلفِ دراز میرسدم
همه جا قبله طاقِ ابروست | روی هر سو نماز میرسدم

به نیاز انچنین علم شده — چه قدر بر تو ناز میرسدم
دیده بی عکس تو نمیسازد — های و هوی حجاز میرسدم

چون ظهوری باختلاط دلم
از نشاط احتراز میرسدم

کوشم که درد غم بدل و جان فرو برم — کام و زبان بناله و افغان فرو برم
دارم بدست نسخهٔ خون از گرسنگان — رگهای دل به نشتر مژگان فرو برم
دستی برای عهد بدستی نهاده‌ایم — سازم ز موم پنجه بسندان فرو برم
سهلست برزدن بگریبان همسری — با او مگر سری بگریبان فرو برم
گل کرد آندوی حرم راه نازکست — پا از سمن کشم بمغیلان فرو برم
از تاب شعلهٔ غیرت اخگر بود گهر — گر داغ دل بسینهٔ عمان فرو برم
دربان هر انچه گفت همه ناشنیده گفت — آن نیستم که حرف ز رضوان فرو برم
بر تشنگان ز خم خدنگ جفا ببار — تا چند آب حسرت پیکان فرو برم

خوش مست گشته است ظهوری دگر مخند
ترسم که درد سر کشد افغان فرو برم

دلی دارم بجانان میرسانم — شود گر صرف دل جان میرسانم
بامیدیکه از دست غم اوست — بهر جا کی گریبان میرسانم
منم مستانه بهر خیر در عشق — گریبان را بدامان میرسانم
نفس از دودمان آه ماندهاست — نژاد لب بافغان میرسانم
برای سینه های نو گرفتار — ز داغ دل گلستان میرسانم

سر آشفتگان را در هوایش / تبرک فکر سامان میرسانم

علاجی نیست جز پاس رضایش / گهی دردی بدرمان میرسانم

دری نو کرده‌ام از گلخن بگلشن / چمن در کنج زندان میرسانم

ز اول کرده‌ام قطع عداوت / محبت را بپایان میرسانم

بر نخل ملامت کس مجنباد / سر انگشتان بدندان میرسانم

غمی اشک عقیقی وعده کرده‌ست / ز مژگان رشک مرجان میرسانم

ظهوری را برای یک شدنها / بدیدن ها نمایان میرسانم

کرده گل سوز محبت داغدار افتاده‌ام / لاله زارا ز دیگران در شعله زار افتاده‌ام

اضطراب من بر آرد آفت تسکین بی / خوش شد دلم در بیقراری برقرار افتاده‌ام

صید او گشتن چه حد می بست بودم منتظر / زخم هم کاریست در خون شرمسار افتاده‌ام

کرده نیلی سیلی گلبرگ من روی خزان / سیر خاطر کرده یادش در بهار افتاده‌ام

دیرتر می آید و خون در دل خود میکنم / وعده بیجا رفته و در انتظار افتاده‌ام

نرد داغ خود نمی چیند بجز بر سینه‌ام / کرده خوش با من حریفی در قمار افتاده‌ام

سرفرازی میکند دعوی گواه افتادگیست / از عزیزانم بدانم اینکه خوار افتاده‌ام

دیده بودی در میان مهر بلای صحبتم / عذر فتم ببین کز همه چون بر کنار افتاده‌ام

پا نهادا ز شهسواری صبر طاقت در رکاب / نیست در دستم عنان اختیار افتاده‌ام

گشت رایج از رواج شوق سیم گریه‌ام / از گداز بوته غم در عیار افتاده‌ام

جوش عشقی از برای خود ظهوری فکر کن

بر دم تیغ جفای روزگار افتاده ام

جز تو کس در جهان نمیخواهم
بی وصال تو جان نمیخواهم

میکشم آه سرد از دل گرم
نخل غم را خزان نمیخواهم

مثل من در معاملات کس است
سود بخشش از زیان نمیخواهم

بر سر زخم تیغها زده ام
راحت رایگان نمیخواهم

داستانهای گفتنی دارم
گفتگو در میان نمیخواهم

راستان جمله شست چپ نهند
تیر خود بر نشان نمیخواهم

هر که رسواست خویش کند رسوا
التفات نهان نمیخواهم

چشم ناز ترا سبک نکند
باکست پرگران نمیخواهم

تهمت ست آرزوی خاطر شاد
خصم را شادمان نمیخواهم

دل ز من مهر وام میخواهد
جز ظهوری ضمان نمیخواهم

کاست تن جانفزائی دارم
سوخت دل روشنائی دارم

شمع گر دیده عشق دیده نباز
کیستم خودنمائی دارم

چه عجب بگذرم گر از مطلب
در طلب تند پائی دارم

بحدی ره بریده ناقهٔ شوق
گریه هاهیهائی دارم

بر شکسته شکستن اندامم
وه چه خوش مومیائی دارم

گرچه بیگانه من او نشود
من با او آشنائی دارم

بیخودی دام میتوانم کرد
شهرت خوش ادائی دارم

حق آهش نفس نکرده ادا — در حق خود ادا اسفی دارم
بر لبی تیز کرده ام دندان — میل گلبرگ خائی دارم
کاش دیگر کسی کرم نکند — از کریمان گدائی دارم

گشته هزل من ظهوری جمع
شهرت روستائی دارم

ز راحت گر بپا خاری درآرم — بخاطر تازه گلزاری درآرم
ادا از ناخن و دندان بریزد — بدل ورزت اگر باری درآرم
پریشانی من با من سری داشت — به یکی سر بهر کاری درآرم
سویدا را بخورشیدی درآرم — بدل چون یاد رخساری درآرم
کنم جهدی و از مبلغ برآیم — مگر خود را بمقداری درآرم
قبولم هست او بهر چه باشم — بهر انکار اقراری درآرم
ز آه حسرتم در لاف باقی — به پیچ آرزو تاری درآرم
همه یوسف فروشانند اخوان — روم خود را ببازاری درآرم
زند تا خط کشم بر دفتر خویش — غم خود را بطوماری درآرم
بعشق خود میان می بندم از حب — بدم تکبیر زناری درآرم
نگردد کفر و دین هرگز بیک کام — بره شبگیر انواری درآرم

ظهوری سخت رنجوری بمغرب
بجای راحت آزاری درآرم

عشق در آئینه حسن تو ادراک کنم — تیره گردیده دل از زنگ هوس پاک کنم

ای خوش آن جامه که آرایش عشقست ازو
تا بکی جیب باندازِ رفو چاک کنم

با همه لاغریم آرزوی فربه تن
در کمینم که شکار زخم فتراک کنم

ورع از عشوهٔ ساقی هوس آلوده بود
بمکیدن لبش از یاد مگر پاک کنم

از در دوست سزد گر همه مجنون دیده
بسکه دیوانگی از درد تو در خاک کنم

گریه را پا بود از پیش بدریا افتم
مژه را گر به تمنای تو نمناک کنم

عشق خواهد بستاند بدبر دل دیگر
میروم مشورتی با دل بیباک کنم

بر سر کوی تو عمریست چمن افتادست
که گل و سنبل او را خس و خاشاک کنم

صاحب همت عالیست ظهوری آری
نیستم پست چرا شکوهٔ افلاک کنم

هوشم ربوده که فغانی بر آورم
خاموشیم زبان که زبانی بر آورم

دارد دلم معاملهٔ با فراق و صل
گاهی حساب سود و زیانی بر آورم

ناچیده این گل از چمن آرزو مباد
گر زرد چهره را بخزانی بر آورم

در کین چرخ ناله خدنگی کشیده است
از قامت خمیده کمانی بر آورم

ترسم که راز ما همه از دل بدر فتد
رسوا شوم گر آه نهانی بر آورم

مهری برای حفظ رهت ضرورست
و خست سینه پوش نشانی بر آورم

شکر به بخت شور کنم بخش مصر
گر کام لب بکنج دهانی بر آورم

در داستان رنگ نخت ما بزم بکار
هر حرف را بلاله ستانی بر آورم

آلوده تر ز طلق ظهوریست دامنم
از دیده ابر نور فشانی بر آورم

حرف زنجیر ز زلف تو گر افسانه کنم — خواب آسوده دلان را همه دیوانه کنم

قطره از اشک چه زر مژه نه در رشته کشید — باسمیبی که بپای تو نگه دانه کنم

شمع و این جلوه بر آتش نزند هر کس را — شعله را هیکل بال و پر پروانه کنم

آشنائی بمن اینطور مقرر کرده است — که اگر شکوه کنم شکوهٔ بیگانه کنم

از برون گردم و از ذوق نگنجم در پوست — ای خوش آن روز که در مغز دلش دانه کنم

دیده در گریه ندانسته بنخیلی هرگز — دارم امید که این کار کریمانه کنم

مژه در صومعه جاروب کشی کرده بسی — چند روزی بروم خدمت میخانه کنم

سخن گنج ظهوری زده تا در گوشم — همه نوائی برم آرایش ویرانه کنم

چون بیادت شراب پیمائیم — نشاء در شیخ و شاب پیمائیم

از خجالت دهیم نذر فروغ — نور بر آفتاب پیمائیم

گریهٔ در جگر بشور آرم — نمکی بر کباب پیمائیم

یافتم گنج عشق آبادی — بر جهان خراب پیمائیم

نتوان دیدنش به بیداری — سرمه در چشم خواب پیمائیم

چهره ننمودنش بعهدهٔ او — صرصری بر نقاب پیمائیم

شرح تمهیدش از ان بیش است — که رقم بر کتاب پیمائیم

سخن لب کشوده خاموشی — بر سوالش جواب پیمائیم

بایدم آه طرهٔ تو کشید — بر نفس پیچ و تاب پیمائیم

عشق و پیری خوش است گرچه توان — بر بهار شباب پیمائیم

بر ظهوری دو دیده بیتابست
بسکون اضطراب پیمایم

رگی دارم به نشتر بگذرانم
وسیلی دارم بدلبر بگذرانم

بتحصیل مطالب برنشستم
براسی دل ز دفتر بگذرانم

نمی باید فرو خورد از فروزان
عجب که هیچ دیگر بگذرانم

کنم دعوی که نیل و دجله خشکند
گواه از دیدهٔ تر بگذرانم

سجود من پسند آستان نیست
ز اوج آسمان سر بگذرانم

ستد از من اگر در عرصهٔ رزم
به تیغش خود و مغفر بگذرانم

زنم بر آتش غم دامن چند
تپش دل را ز اخگر بگذرانم

فسون دوستی فانوس سازم
چراغ از پیش صرصر بگذرانم

زهی حسرت که هر دم زخم فربه
ز پیش صید لاغر بگذرانم

چرا افیونی زهرش نگردم
که خلقی را ز شکر بگذرانم

ظهوری دو زخم در دل ز ساقیست
خیال خود را ز کوثر بگذرانم +

روزی شود که کام دل از آن لب شکرتبان بگیرم
در بوسه آن سیب ذقن از زخم دندان بگیرم

آورده آهم نکهتی کو سنبل ز دو دسته کن
در رنگ دادم گریه از لاله دامان بگیرم

عشقم معلم ساخته در قلزم میناستی
با آن همه بی لنگری کشتی طوفان بگیرم

تا کی ببستی عهد من از دو سر باشند نکته خوش
جهدی کنم در سستگی پیمان بندان بگیرم

در سینه ام بستند دو قد ابرو کمانی ساختند
بر شست ننشینم مگر دل را ز پیکان بگیرم

در عشق طبعم شد دگر گشتم بهاری در خزان
در گوشه غم بشگفم زندان ز بستان برکنم

در چیدن بزم هوس چندانکه دل ز دوست یابم
بر سر نگردم این جفا گر فکر سامان برکنم

بعیانه جنس وفا نقد دو عالم داده اند
بی رونقی ریزیم برون بازار دکان برکنم

در مدح ابراهیم شه دریای معنی گشته ام
از نکتهای گوهرین گوش سخندان برکنم

آب ز زهد و ورع با خاک کو آمیختیم
در مجلس مستان کنون جام بهاران برکنم

کردی ظهوری را چنین افسانه در نامحرمی
ترسم که شهر و کوی را از راز پنهان برکنم

بدرد افتاده ام خاصیت از درمان بر چینیم
کشیدم جام زهری لذت تنگ شکر چینیم

دل آمد در طپیدن از درون تن سم برون افتد
جگر را لخت لخت آرم شگاف سینه بر چینیم

بسیل چشم لب خشکان چه نسبت نیل و جیحون را
بجائی قطره کو دریا که در مژگان تر چینیم

جنون چون داغ میبارد باندازه نیاز من
اگر افتد ز فرقم از برای سینه بر چینیم

ستمها از من گرانیهای بار اشتیاق خود
اگر با کوه گویم صد شکستن در کمر چینیم

بماند با وجود عالمه در بیرون ز بس تنگی
ز بس یاد تو در خاطر بروی یکدگر چینیم

ابم هرست و چشم تر خدا روزی کند روزی
که ننشینم نگه در چشم و حرف از لب بدر چینیم

ظهوری از تمنای این آن قطع سخن اولی
روم کنجی بریدن در زبان لابه گر چینیم

در بهار از لاله داغ دل بهامون میبرم
سید هم عرض جنون و عرض مجنون میبرم

دیده را با گریه دیگر شوق صلحی داده است
دجله اشکی بجنگ نیل و جیحون میبرم

اهتمام و کوششم بین کز سر خوان وصال
محنت و غم از نصیب خویش افزون میبرم

تحفهٔ شوخی که از کیش دلم گردیده خون
صد دل پر مهر از یک قطرهٔ خون میبرم

حرف زهرش گفته ام شکر لبش را میگزد
درد طغیان میکند رگ نام افسون میبرم

بر نتابد عشق بالا دست تقدیم هوس
میبرم خود را ز بزم وصل ممنون میبرم

خالی از آهن دلی چون سنگ میباید مرا
این همه خواری بعرفان بخت بیرون میبرم

عشق لشکرگیری بهر ظهوری میکند
بر سر عقل و خرد روزی شبیخون میبرم

شود آلوده گر روز و شب ایام میشویم
زهی گاذر که صابون صبح و دردِ شام میشویم

نفسها دسته می بندم شکیب از سینه میروبم
ز غم خون آب میسازم ز دل آرام میشویم

غبار خود گرفتم همیار باده نوشانم
ز رخ زردی باکسیر شقائق فام میشویم

گر افتاد دست از بام بلندی طشت ناموسم
صدا آورده و در پیچیده دست از نام میشویم

بزهر عمر شیرین را برون آورده ام از تلخی
شدم از چاشنی گیران ز شکر کام میشویم

چنان چینیم در صید افگنی کز تیغ بیدادت
بجوی صید وحشی خون صید رام میشویم

خوشا رندی که در میخانه راه خدمتی دارد
زلای خضر پیچ و خم سبو و جام میشویم

کنم پابوس تا صد بلب از گفتن زبان بندم
ولی با گریه مضمون جمله از پیغام میشویم

ظهوری داغهای تازه و تر بر جگر چیدیم
بموج شعله از دل جوهر خام میشویم

ز غم شگفته تر از نوبهار میدانم
غمم زیاده تر از غمگسار میدانم

ز من حدیث شکیب و قرار هیچ مپرس
همه حکایت عهد و قرار میدانم

چه کوتهی شده دست تصرف خوبان
بعهد تو همه را هیچکاره میدانم

می ز خمکدهٔ عشق رفته در جامم
که مستی دگران را خمار میدانم

طراوتی دگر از شبنم است گلشن را
صبا بکوی که زد بر غبار میدانم

خوش است علم اگر زیور عمل گردد
چه شد که علمی و علم و وقار میدانم

ز من کناره مکن بودم از میان خود را
قسم ببوسه اگر من کنار میدانم

بروزگار خزان نالهای من گردد
شگفته تر که تو گوئی بهار میدانم

نهاد داو ظهوری بپایش سر جان
که در بساط محبت قمار میدانم

بر سر کوی وطن میبایدم
از غمی جانی بتن میبایدم

در صفت پیمان درستان نیستم
دلبر پیمان شکن میبایدم

در نهادم گرچه شور زمزم است
آبی از چاه ذقن میبایدم

نیستم پروانهٔ هر شعله
شمع شمع انجمن میبایدم

تا توانم برد داغش رهبر
سینهٔ رشک چمن میبایدم

شیشهای زهر بر کامم شکست
شکر کنج دهن میبایدم

حرف حسنی میزنم فرد نفس
صد بهارستان ز تن میبایدم

در صداعم کو گلاب و صندلی
صاف ساغر در دهن میبایدم

کس بنحبت بلبل و قمری مباد
طالع زاغ و زغن میبایدم

بیزبانی لب بگفتن کرد باز
صد زبان در هر سخن میبایدم

از قبا پوشی بپذیرفتم ز خود
خلوتی در پیرهن میبایدم

تا ظهوری در سخن دکان نهد

رخصت شاه دکن میبایدم

دیده را پرده نشین کرده بدیدن رفتم | پنبه در گوش نهادم بشنیدن رفتم
برگ و پی دگر از طرهٔ کاکل پیچید | پیچ و تابی بسر آه کشیدن رفتم
زخم عشق غم فتراک بخونم افگند | خاطرم یافت قراری بطپیدن رفتم
خبر شکستن نبود رابطهٔ پیوستن | تا برو دوزم خود را ببریدن رفتم
از دل تیره چراغ دل شب باشم | غیرت سینهٔ صبحم بدمیدن رفتم
سجدهٔ دائمی بود تمنای جبین | کرده پیری مددی تا بخمیدن رفتم
میوهٔ نخل ندامت همه را روزی باد | لذت از می بسر انگشت گزیدن رفتم
تا بمنزل برسی بال و پری میباید | بدویدن نرسیدم بپریدن رفتم

گلزار رخی کرد ظهوری نگهم
دید صد باغ گل خلد بچیدن رفتم

از خودی گاه گاه برخیزم | کمر با کوه گاه برخیزم
آرزو دستگاه بنشینم | چند حسرت پناه برخیزم
چند در ماه و هفته بنشینم | خواهم از سال و ماه برخیزم
آنقدر بی رخ تو آه کشم | که بروز سیاه برخیزم
گرچه بپا تهی کنم ز سخن | دیدهٔ بر نگاه برخیزم
کار ایمان و کفر ساخته شد | از ثواب و گناه برخیزم
گر بقتلم گواه میخواهد | صد هزاران گواه برخیزم
گرد از خاک بر تواند خاست | من هم از خاک راه برخیزم

خنجر از شهرگ ظهوری شکست
تر زبان عذر خواه برخیزم

ویران تو گر دیده‌ام آباد برآیم — در بند تو افتاده‌ام آزاد برآیم
از شدت درد تو فغان باز نشیند — کز خویش بهر آهی فریاد برآیم
از گرم روی در رهت آنم شده آتش — خاکم عجبی نیست اگر باد برآیم
در عشق تو خواری من خوب عزیزان — غمگین تو ناگشته چسان شاد برآیم
گر دیده سبک کوه ز سنگینی عشقم — شیرین ترا زانی تو که فرهاد برآیم
روز و شب و شام و سحری پخته درهم — گر تفرقه‌ای نیست ز اوراد برآیم
با خویشتن آورده‌ام این مهر و محبت — شاگردی خود کرده‌ام استاد برآیم
یک جلوه موزون نتوانند برون برد — صد بار بگرد گل و شمشاد برآیم

در عشق ملائم ترم از موم ظهوری
در عهد شوم صلب بفولاد برآیم

قسم راستی با قوالم — بر دلم گر بعشق ابدالم
عشق چندانکه بیش دولت بیش — همه دولت تمام اقبالم
همه اوقات من بعشق پرست — گشته خالی ز روز و شب سالم
آسمان برگرفته اوج حضیض — از فراز و نشیب احوالم
سبکی داده عرض سنگینی — عرض حسن رو ار برد ز مثقالم
خشمتم جاه را فراتر هست — خرده گیرد به پرنیان شالم
از غمی گشته چهره‌ام کاهی — چشم تر را به گریه آلم

مشق وداع والف چو بکشم
مد نظر سر خط خط عالم

مرغ دلش قفس نمیخواهد
قفس من بود پر و بالم

جان ندادم با دل هجران
گشت بیهوده آخر احوالم

آگه از حال محرم خویشم
دشمن آگه مباد از حالم

عاقبت پیش میبرم کاری
خویش ظهوری گرفته دنبالم

رخی هر رنگ زراز دیدن سیمین تنی دارم
گریبانی پر از خاری ز گل پیراهنی دارم

درو کردم هوسها سینه انبار محبت شد
بعشق از خوشه چینانم ولیکن خرمنی دارم

بکش کو شمع بر غیر و برگ کردن تماشا کن
ز مو باریکتر در زیر تیغش گردنی دارم

بعالم هر که از خیل اسیران دوستی دارد
بسی دشمنی نازم چه زیبا دشمنی دارم

بامیدی که شاید گلشن روزی بسر آید
نهاده دیده ها بر راه کنج گلخنی دارم

بقصد عالمی گر تیغ خشم تو علم گردد
ندارم هیچ پروا از محبت جوشنی دارم

بجادهٔ عشق میر کاروان مایه دارانم
متاع دین و دل بر رهگذار شیونی دارم

هوس دارم که از نادیدنیها چشم بر دوزم
نگاهم رشته می تابد ز مژگان سوزنی دارم

بشاگردی قبولم کرد دانای هنر پرور
ز استادی غرور یک نشان در هر فنی دارم

ظهوری دل بکسب داغ از ظلمت برون آمد
چراغان میکنم شبها درون خویش روزنی دارم

در آه و ناله تقصیری نکردم
چه حاصل فکر تاثیری نکردم

بنا هر صحبتم گر خوب نبود
چه بهتر کسب تدبیری نکردم

اگر در عقل گردیدم بصد رنگ — ولی در عشق تدبیری نکردم
رهی بنهاده یکره عشق پیشم — که در انوار شبگیری نکردم
دل پیکان طلب رنجید از من — تلاشی بر سر تیری نکردم
زاهل جد و جهدم میتوان خواند — که در تقصیر تقصیرے نکردم
دریغ از گریه های دانه دارم — بپای خنده زنجیری نکردم
به پیری خدمت طفلان ضرورست — بطفلی خدمت پیری نکردم

بگنج آباد چون گردد ظهوری
بویرانیش تعمیرے نکردم

سودازده بازار ز بازار بر آیم + — وز سود و زیان کم دل بسیار برآیم
تدبیر خرد گرچه در آورد بکامم — عشقست مددگار که در کار برآیم
واعظ نه کنی منع که از دیدن ساقے — مپسند که از توبه گنهگار برآیم +
خار و خس کوی شدم از صحبت بهاری — در خاطرم افتاد که گلزار برآیم +
سر تا قدم از غمزه شدم سونس الماس — مرهم شده از سینهٔ افگار برآیم
شاید بدر افگندگی در نظر آید — گرد دل غارت زده صد بار برآیم
از ناله نسازم مگر این کار بزارے — آن زور ندارم که باغیار برآیم
از باد سر کوی تو خواهم سر و پائی — خاکم بامیدی که هوادار برآیم
بیگانه خود دینی و عقبے نتانم — گو شمع تو گر مبلغ مقدار برآیم

ریش جگرم تازه نگهدار ظهوری
مگذار که از راحت آزار برآیم

پنجه دارست ناله سینه درم — پیشه ام گریست دجله گرم
اشک را تازه روی از رویم — داغ را پشت گرمی از جگرم
سینه ام چرخ و داغها اختر — دیده ام برج و اشکها گهرم
چشمها این انداز خشکیده — جاودان فیض چشمهای ترم
شاهدان را بفرق دیگروان — کردم اثبات اینکه من دگرم
همه نادیدنی فتاده زچشم — خوانده اند اهل دیده دیده ورم
هر نفس تیره روز آورد دست — که شگافت ز سینه سحرم
نیست خصمی بمن درست دگر — که ز پیمان تو شکسته ترم
در هراسم ز تلخکامی خویش — آب گردیده زهره شکرم
از براهیم شه نظر دارم — دو جهان هیچ کمتر از نظرم

بامنش وعده در آمد نیست
هان ظهوری زخود مکن بدرم

ز خود تمام برآیم مگر تمام برآیم — هزار بار بسوزم مگر که خام برآیم
کجاست ننگ که ناموس خویش سازم — همه بنام برآیند و من زنام برآیم
ز کام من تو اراده حدیث شکر و شکایت — اگر بکام برآیم وگر زکام برآیم
کشیده ام ز نااهل کین مهر بنایم — که با وجود تسلط زانتقام برآیم
بقول عشق عمل میکنید زمره خاصان — بفعل گوش ندارم عناد عام برآیم
عمر انقدر نگرفته است دام خاطر غمگین — زکنجهای طرب بهر دام برآیم
حساب نشئه بنیلی ببادهٔ چو عجم — عجیب نیست که گاهی به آه شام برآیم

بگریه های جلالند داشوق تو صحبت
خوش آن زمان که ازین خنده‌ها جدا آییم

بخوابگاه چه نشینی فلک بعجز بنالد
که از ثوابت خورشید و مه غلام برآییم

پیام یار رسان قاصدا بگوشهٔ خلوت
سخن بگشا تا خود از پیام برآییم

دوال کوس خیالم نهیب کوب ظهوری
صدا بلند کنم چرخ را ببام برآییم

ز باغ روی تو گل در نگاه می‌پیچیم
ز چین موی تو سنبل در آه می‌پیچیم

اگرچه شعلهٔ عشق تو سوخت هم ما را
بخود چو موی ز تاب گناه می‌پیچیم

مباد هیچ کشد طیلسان شاه [illegible]
ز روز تیره که در سال و ماه می‌پیچیم

بباغ حسن چه گلها که دسته کنم
بجای رشته بیان تار آه می‌پیچیم

برای حرمت سعی تا ذخیره باشد
هزار برق رسد در گیاه می‌پیچیم

اگرچه بدی ز حرف [illegible] [illegible] می‌پیچد
بعرض حال سخن در نگاه می‌پیچیم

و هم بپیچ ز گرداب ناف دریا را
چنین که در صفت جود شاه می‌پیچیم

سخن ز روی تو رو میدهد ظهوری را
که در حکایت خورشید و ماه می‌پیچیم

سال نو گشت بیا تا می پارینه کشیم
خم مینا چمنی ساخته در سینه کشیم

زاهدان را هوس صحبت خلوت زده ره
صحبت شنبه مگر بر رخ آدینه کشیم

شاهدی را که بر اطلس نگشاید آغوش
وه چه ذوقیست که در خرقهٔ پشمینه کشیم

دیدا ز حوصلهٔ مستی دیدار کجاست
بادهٔ عکس به پیمانهٔ آیینه کشیم

سینه بی غم دگر آفت مرهم نکین
مهری از داغ مگر بر در گنجینه کشیم

خطبهٔ رفعت عارای وکن میخوانم — رخت بر ذروهٔ این منبر بزینه کشم
در پس پرده نماند مگر افسرده دلی — داغ یک تخت سنوبر است که در سینه کشم
شکر یند که زارباب محبت شده ام — خصم با دوستی از دشمن اگر کینه کشم

مگس خوان هوس گشته ظهوری عیشت
کام در تلخی شیرینی لوزینه کشم

بسان چند درین کهنه جا چه جا گیرم — ببال عشق پرم خویش را هما گیرم
نگشت اختر اشکم ز خور درخشان تر — نگاه گریه همه خورده بر سها گیرم
نه آن رهست که ز خود سر نهند پای دران — کسی ز گمشدگان کو که رهنما گیرم
رسید نوبت بیدار بختیم وقت است — که طفل خواب ز شیر فسانه واگیرم
چه غم که جای گرفتند دیگران در بزم — امید هست که در خاطر تو جا گیرم
غبار رهگذرت هست سرمهٔ چشمم — برای دیدهٔ خورشید توتیا گیرم
لبت چکار بدشنام چون منی دارد — مگر بسعی اثر کار مدعا گیرم
ز خوی شعلهٔ تیغ تو آب گشت جهان — هزار برق جهد ریشهٔ گیا گیرم

فتاده راه ظهوری تفته دشت بلا
خوش آنکه جا بلب چشمهٔ فنا گیرم

راه تعریف چه در کوی شراب اندازم — شیخ را زود تر از زند خراب اندازم
قابل تربیت صاف توانم گردید + — خویش را چندی اگر در می ناب اندازم
شرط کردم که سوالی بگذارم بر لب — دیگرانرا چه به تشویش جواب اندازم
ساعتی خوش کنم از رخصت گریه جدا هم — وقت شد کشتی افلاک بر آب اندازم

تا که از کوی تو محروم ترم ساخته عشق ‌‌ خویشتن را ز برای تو خراب اندازم
دیدن وصل تو این کار به بیداری نیست ‌‌ بهر تسکین دل این عکس بخواب اندازم

گر ظهوری هوس مرهم لطفی دارد
خویش را بر دم شمشیر عتاب اندازم

در محبت ذوفنون یک فنم ‌‌ دشمنی گر دوستی دارد منم
بلبل اندازم باند از فغان ‌‌ در هوای طوق قمری گردنم
صبح طرف گلستان ناشسته روی ‌‌ با طراوتهای شام گلخنم
وای وای دمکشان ناله‌ام ‌‌ های های جاوشان شیونم
رشک آب خضر خون زخمها ‌‌ ریخت از هر قطره جانی در تنم
تا گریبان غرق در آلودگی ‌‌ پاک‌تر از نیل و جیحون دامنم
کلبه‌ام دارد تجلی از رخش ‌‌ آفتاب از تابدان روزنم
تخم عشق حیله در انبار من ‌‌ خوشه چینم لیک صاحب خرمنم

هرچه میگویم ظهوری کرده‌ام
گردن من پیشکار گفتنم

چرا بر خود نبالم میبرد هر دم برو دوشم ‌‌ که بوی دولت آغوش می آید ز آغوشم
اگر مطرب باین شوخیست خواهد کرد رقاصم ‌‌ وگر ساقی باین بیتابیست خواهد کرد مدهوشم
نظر بر تشنگان دارند آئین نگه کردن ‌‌ ز من پرسید آئین سخن کردن که خاموشم
دهم گر خویش را یادش ز حال خویش می افتم ‌‌ منم در خاطرش از همگنان عمدا فراموشم
ز هر چشم داده ست آب نشترهای مژگان را ‌‌ نشانیده ست لذتهای نیش غمزه در نوشم

نشد رنج ورع ضایع دران میخانه افتادم — که ساقی مایه خم میکند در کار سرجوشم
محبت بی رضای او تواند کردن ایش خی — خیالش خویش را می افگند هر دم در آغوشم
زبانم بر سر کار آنچنان آورده حرف تو — اگر خواهند نتوان خبر بجز فش ساخت خاموشم
ظهوری را برون آورده از ننگ عریانی — بداغ نعل کسوتخانهٔ عشقت قبا پوشم

درد و ورع ز دل بمی ناب شسته ایم — در جوش داغ سینه نجومتاب شسته ایم
افسانهای زهر تو گردید گوش زد — از پردهای دیده شکر خواب شسته ایم
بر آتش جمال مسوزان نقاب ناز — در چشم تیرگی بهزار آب شسته ایم
فرسوده شد ز وعده کتان شکیب و صبر — شبها ز اشک شوق چه مهتاب شسته ایم
جوشی نزد بپای کسی خون بکسیان — بس لاغریم دست ز قصاب شسته ایم
جائیکه جفت ابروی او طاق قبله نیست — از موج اشک غم خم محراب شسته ایم
باید زبان پاک برای حدیث عشق — هر حرف را بصد نفس تاب شسته ایم
در عشق طرفه واقعها دیده رستیم — از خون دل سرو بر سهراب شسته ایم
از بهر دوستکامی خصمان خویشتن — مهر و محبت از دل احباب شسته ایم
تصحیح داده نسخهٔ حسن سلوک خویش — در اختلاط صفحهٔ آداب شسته ایم
چون و چرا کنیم که اکسیر بشبیه ایم — تیغ هوس ز کشتن سیماب شسته ایم
کس را بعشق نیست ظهوری توان ما — از زلف تابدار بتان تاب شسته ایم

بخاک افتاده در کویت چه داهم — ز سر نهم بدعن پا سر بناهم

که اثبات محبت کرده چون من / برای دعوی خصمان گواهم

دلی دارم بزیر بار کوهی / شوم کاهی که بار خلق کاهم

چه کردندی بحال عافیتها / نبودندی بلاها گر پناهم

سیه ترگشت چشم سرمه بینش / مگر افتاده بر روز سیاهم

ز مویش هیچ از بن نکهت بچینید / قسم ریحان و سنبل را بآهم

بچشم آفتاب از ذره کمتر / نمیگنجد بجالش در نگاهم

بتشبیه رخ عالم فروزش / چه منتها بخورشید و ماهم

بخون غلطاندم هر روز یاری / بتر است از عید قربان سال و ماهم

ثواب عالمی ریزد در آتش / اگر سوزد سپندی بر گناهم

بآزادی چکارم راست گویم / اسیر شوخ چشمی کج کلاهم

ظهوری از گلی گشتم بهاری
خزان رنگی ندارد برگیاهم

غمزه کو که ز سوفس بدرم نیش افتم / همه الماس شوم در جگر ریش افتم

خلق را پوست چه درهم درم از بیمغزی / هیچ کاری به از آن نیست که در خویش افتم

سروران را همه بر سر و بریم رشکی نیست / عجبی نیست که از جمله شهان پیش افتم

کینه سود و زیان قسمت به لاغر نکنم / بیش از آنم که بسودای کم و بیش افتم

در حرم هم بسقائی زمزم شده صرف / نسبتی نیست که با پیر مغان خویش افتم

ای خوش آن کام که از زهر تو در نوش افتد / دارم آن رگ که ز مژگان تو در نیش افتم

دین و دنیای خود آباد نکردم وقتست / که بهر وقت یکی منعم درویش افتم

خواستم رند و ملامت کش و رسوا باشم — وه نگفتم که چنین مصلحت اندیش افتم

مهربانان وفاکیش ظهوری دیدم
میروم از پی یاران جفاکیش افتم

جان را بغم فروخته دل شاد کرده ایم — خود را از شوقِ بندگی آزاد کرده ایم
از راحت زمانه نگردد خراب دل — خوش سینه را بداغ تو آباد کرده ایم
خواهد نفس بلندیِ فریاد دام کرد — زین نالهای پست که بنیاد کرده ایم
گردید ریزه ریزه ز سنگِ تو استخوان — لب باز وقتِ ناله و فریاد کرده ایم
از تفته گلخن غم و گرمای آن مپرس — دل را بشعلهای جگر یاد کرده ایم
جان سخت تر ز خود نشنیدیم در وفا — در مهر کنج کاوی فرهاد کرده ایم
بر ما ستم نمیرود از کس که تا رکس — این دادها ز حسرتِ بیداد کرده ایم
با دوستی چگونه شود چیره دشمنی — گر خصم کرده خیرگی امداد کرده ایم

از اشک صبح و شام ظهوری ست سبحه ساز
اندیشهٔ طراوت اوراد کرده ایم

روی بر گریه چو بر خاک نهیم — چشم را دیدهٔ نمناک نهیم
سخنی را که نه وصفِ رخ اوست — زنگ آئینه ادراک نهیم
بایدم صحبت اگر آرزوئی — دیگ بر شعلهٔ خاشاک نهیم
پاکبازیم دو جان یک دوست — نرد را باختن پاک نهیم
ساغرم را تبه خم دادند — مستی در تنه تاک نهیم
چه تماشیست گریبانِ عشق — سینها در گرهِ چاک نهیم

آهوی شوخ ترا دل بدهیم | گه سری در پی فتراک نهیم
آورم فرش ره شه بخیال | پستی چند بر افلاک نهیم

تا ظهوری کشد از زلف تو آه
در نفس نالهٔ بیباک نهیم

ای ماه شدی شمع بکاشانهٔ مردم | پر سوخته از گرمی پروانهٔ مردم
مجنون بجهان معرکه میبود اگر اکنون | لیلیش گرفتی پی دیوانهٔ مردم
در تربیت چشم سیه شوق چها کرد | از گریه سفیدست سیه خانهٔ مردم
دلها همه پیمان بدم تیغ تو بستند | از عمر ابد پر شده پیمانهٔ مردم
در تیغ که داغ تمنای تو هر سو | صد توده جگر ریخته بیعانهٔ مردم
تا درد شود بیش نگیرم کم درمان | خوابم شده بیدار ز افسانهٔ مردم
در شهر ز شبگردی آوازه هیهات | چشمی شده هر روزن کاشانهٔ مردم

بیگانهٔ او هم شود آنیست اگر وفق
خوش طور ظهوری شده بیگانهٔ مردم

بس ست خواب ز افسون فسانه بگذارم | بکار دل بار درآیم بهانه بگذارم
تلاش شادی غم بر سر دل از هر سو | میانجی کنم و در میانه بگذارم
اگر نه ریخته مژگان کجاست خار رهی | که بهر مرغ نگه آشیانه بگذارم
خوش آنکه پیش درت بقدم چنان افتد | که بالشی به سر آستانه بگذارم
بنام مغز جگر بسکه گداز خوردم | برای سینه ز داغت خزانه بگذارم
بطاعتت که سر و گردنی کرم فرمای | که جبهه ز تو در سجده خانه بگذارم

مراست خوردن غم بودنش از آنکه میاند — غم زمانه باهل زمانه بگذارم
چو در خیال بشانگی شوم بجود — بپیچ در خم آن موی شانه بگذارم
خراب گشته ام از درد دل علاج اینست — که چون برون روم او را بخانه بگذارم
زآه و ناله ظهوری دمی که دام نهند — زدل بصید غم و درد دانه بگذارم

چون ز شفقت شراب خورده دلم — درد اگر بود ناب خورده دلم
آری آری نجات خواهد داد — عشق از خورده خواب خرده دلم
چشم بینا زبان گویا کو — دم بر تیغ حجاب خورده دلم
گشته سیراب شعله زار جگر — که بهجر تو آب خورده دلم
شد نصیبش نه قطرهٔ آبی — غوطه با در سراب خورده دلم
عاشق طره بود آسانست — چقدر پیچ و تاب خورده دلم
از ظهوری ست مرهم لطفش — زخم تیغ عتاب خورده دلم

شدم از سران سر بپائی رسانم — جبینی بداغ وفائی رسانم
ضرورت شود کاری از بلای هجر — بفریاد و افغان صدائی رسانم
پی ذوق خوان جگر گسترانند — بافسرده خوانان صلائی رسانم
ز سرو گل و لاله چون باز گردم — بخاشاک کوئی دعائی رسانم
چو خون مرا به ازین نیست رنگی — بشمشیر گلگون قبائی رسانم
چو مرغان بصحرا نیم آشیانی — ز دو همی بتارک همائی رسانم

اگر نرم گند درشتی من که پنجه
بهمت زنیقند باسون زرین

بدیدار عشرت سرائی رسانم
که آوارگی را بجائی رسانم

درین خاک نشو و نما هست خود را
ظهوری بآب و هوائی رسانم

چرخ را گر خود کردم در تلاشی دیگرم
اطلسش را شال نشمارم قماشی دیگرم

بی غلط در بعد رنگی داد کار قرب ما
هر زمان نزدیکتر از دورباشی دیگرم

صرفه در احتیاط بیش و کم کم میکنم
گشته ام دیوانه در عقل معاشی دیگرم

ابر نیسانی کجا و چشم خونبارم کجا
در گهر بارد اگر من لعل پاشی دیگرم

بر جراحت دست ما اکسیر ناسوری نزد
زخمی در سینه ام ناخن خراشی دیگرم

در خراش اهل طمع خوش دنخراش افتاده ام
میکنم هموار خود را در تراشی دیگرم

کاسهٔ خورشید لیسیدن نمی آید ز من
گو فلک از کین دهد هر روز آشی دیگرم

کرده ام خود را ظهوری بندهٔ درگاه شاه
چرخ را در سربلندی خواجه تاشی دیگرم

سیر گل کرده هوس خار زنده بردارم
سر بپاس ترا مژده کله بردارم

بتماشای ذقن میبردم بخت بلند
لغز از مهر در افتادن چه بردارم

من که باشم که در معذرتم باید زد
خجلتم یا دلب از عذر گنه بردارم

قبلهٔ ابروی تو سازم فلک آرم نماز
بسجودت کلف از جبههٔ مه بردارم

دست کوتاهی اگر از منزل نرسید
روی از راه بشبگیر نگه بردارم

استخوانم بره عشوه گر از بسکه نشاند
نتوانم که ز چشم ره بردارم

افسر تارک اقبال ظهوری سازم
کف خاکستر اگر از در شه بردارم

فروشستم تا بقدرت فرق از جنس کسادارم
نشد روزی که سودائی ببازار مراد آرم

گشاد جبهه ام ظاهر گشاد دست ظاهر تر
نیابم داد گر در نرد دست نقشی بر مراد آرم

سبکروحی چه پرسی گر نهم میزان سنجیدن
کنم پاسنگ کوه و کاه را از خود زیاد آرم

رسیده محفل بختم بمهر تیره روز انشش
ز صبح سور شام ماتم خود را سواد آرم

فرو چیدیم بکام خویشتن اسباب ناکامی
بسازو برگ خود را بر سر برگ مراد آرم

کند بختم هوس چون خوشه چو دل شود خرمن
کنم از شعله خوئی باد و برقی در نهاد آرم

دریغ کف میکشم از گر حسرت رفته می بینم
چو در خاطر ز طور جلوهٔ دانش بیاد آرم

نباشد عیب بدعهدی بهر گر عشوه سازانرا
بجای عهدش از پیمان خود صد اعتماد آرم

خوشا چشمی که بی تقریب هر ساعت فرو گوید
کنم با دیدهٔ نمناک با تنها بیاد آرم +

مدد باد از تجمم اکنون گسستن در نفس دارم
ظهوری آه را خواهم بمشق امتداد آرم

اگرچه عشق تو نمود ثلث پیمایم
ز دل بصیقل عشق تو زنگ بزدایم

تب نفس همه از تاب حسرت در دست
امید هست که نفسی پیاله پیمایم

بمن گمان محبت که بیش ازین دارد
ضرور نیست که در دوستی بیفزایم

نگارخانهٔ فغفور افتد از چشمم
بدیدن نگهی گر گهی بیارایم

ببوسه کاری لبهای خود نگردم ریش
مگر بسجده درگه سری بفرسایم

نگاه بهر تماشائی نگه میدار
دریغ عشق در افتم اگر بیاسایم

بلای عافیت عقل دور از همه کس
برفتن خس و خاشاک بسته جاروبی
بعشق گرچه نداری ز من رحیم تری
علاج درد سر زهد صندلی دگر است

بهشت و حور چه باشد که دیده بگشائیم
بدیده در ره او خدمتی بفرمائیم
هزار چشم که بر خویشتن ببخشائیم
روم بمیکده پیشانی بپا لائیم

قدم نهاده ظهوری بوادی پیمان
هزار بادیه در هر قدم بپیمائیم

زیم خوشخوی با خوشخو بمیرم
ز خضرم التماس این مدد هست
بسر افتاده خوش سودائی کاکل
خیالش گرچه نه گردست زانو
مرو هر دم مگردان روی از من
ز خاکم نرگس اعجاز روید

بدم با بد مگر نیکو بمیرم
که تشنه بر کنار جو بمیرم
جدا از حسرت هر مو بمیرم
همان سر بر سر زانو بمیرم
که رو در قبلهٔ ابرو بمیرم
اگر زین نرگس جادو بمیرم

بمرگ خود نمی میرم ظهوری
هوس دارم برای او بمیرم

چنان خواهم که گر خواهم بمیرم
باین حسرت اگر جان او خواهم
کنم در حشر دلها زخمی از ریش
حلالم خون دل در جام کردن
بمیزانم چه حسرت داروچه مثقال

ندانم از کدامین غم بمیرم
تو نبداری زدامن هم بمیرم
اگر زین زخم بی مرهم بمیرم
حرامم گر ز رشک جم بمیرم
جدا از فکر بیش و کم بمیرم

بیابان حرم زین تفته تر باد | جگر تفتیده در زمزم بمیرم
چه منت بر سموم برگ بی طراوت | اگر چون مردم عالم بمیرم

بیکبارم نمی راست ظهوری
که پیش روی او هر دم بمیرم

زبان از قصهٔ اغیار بندم | نفس بر داستان یار بندم
ز سرگردانی این ره چه خوشتر | قدم بر گردش پرکار بندم
نگه بنتابم و این چشم دارم | که روزی دیدهٔ بردار بندم
کلید عشوه در ساعت گشاید | بصد قفل ار در اظهار بندم
نفس بتیاب تر از رشتهٔ خام | چسان بر چنگ افغان تار بندم
چه سود از علم و از صبر و تحمل | محالست اینکه هرگز کار بندم
بخروار آورم غم بر دل تنگ | چو در خاطر ز کویت بار بندم
بجای لاله و گل بی تو در باغ | ز مژگان دستهای خار بندم
به بلبل از گل روی تو گویم | ز غوغای گلش منقار بندم
طراوت از خس و خاشاک کویت | کنم دریوزه بر گلزار بندم
مراد رعشق سبحه با برهمن | سزد زین غم اگر زنار بندم

بدنبال نمک گردم ظهوری
که بر ریش دل افگار بندم

تهم تفی نمود بر خاکسترم | شعله ور شد دود بر خاکسترم
گرمی کاتبم از هر شعله کاست | داغ هجر افزود بر خاکسترم

جای در آتش سمندر خوش نکرد   خوش بکام آسود برخاکسترم
حلقه گر دیدی بر آتش همچو موی   گر فتادی دود برخاکسترم
گر زخورشید آتشم جستی سجود   جبهه میفرسود برخاکسترم
آتشت را گر نمی بودم زبان   توده میشد دود برخاکسترم
آتش عشق و جنون میکرد داد   با ظهوری بود برخاکسترم

کار خود را بخیال او سازم   باغ گردم ز سمن خو سازم
کعبه در سجده فتد چون سر زلف   قبله گر زان خم ابرو سازم
تا دهم رم ز شکار اندازی   صبر را غیرت آهو سازم
کنم از ناله گریبان در خواست   آنچنان درد که دارو سازم
عشق کو تا ز دو روئی برهم   کار خود را همه یکرو سازم
روی بنماسے که بخود گردم   چند در دیدن خود رو سازم
از جمالت بتجلی سنجے   ماه و خورشید ترازو سازم
خم کنی همچو کمان گر پشتم   کو همه هیکل بازو سازم
چون ظهوری ز وفا جویانم   مرغ از گریه چرا غو سازم

جای در بزم اگر تنگ شود وا بروم   خوار تر زین نتوان گشت بیا تا بروم
غصه را نیست سبکروحی همتاسے من   صرفه ماه درین است که تنها بروم
گر حبابی تر از انست لبی مایهٔ درد   در مداوا طلبی تا بمسیحا بروم

بر خود از ذوق نبالیم چرا از شادی
پر و بالی نفشانیم ببالا بروم

شیوهٔ زهد پس از نشئه رندی زیباست
میکشی تا پس سر کرده بتقوا بروم

گوهر راز مرا سینهٔ دریا صدفست
همره گریهٔ خود تا لب دریا بروم

بسکه مست موی تو بیعانه گرفتست ز مغز
ای خوشا سود اگر در سر سودا بروم

عکسی از خال تو بر مردمک دیده فتاد
در دل اهل نظر تا بسویدا بروم

باشد از وصل اگر رخصت استغنائی
پا نهاده همه جا بر سر سودا بروم

چون ظهوری ز تو بر خویش ز بس بالیدم
آنقدر جای نماندست که از جا بروم

از بد بخت شکست سخت جفا میکشم
ناله ندارد اثر درد دوا میکشم

جوهر عشق تو کرد خون مرا قیمتی
تیغ اگر میکشی زخم بها میکشم

کار نفس مشکلست درد جدائی بلاست
ناله جدا میکنم آه جدا میکشم

حشمت او گو مرو غیرت من گو ممان
حیف بدشنام او لب بدعا میکشم

برده ز من در نقاب عقل و دل و دین و هوش
بر سر دستست جان روی نما میکشم

نیست بجنس تعشق چون من هیچ جان
ناز بجا میکند ناز بجا میکشم

سالک وقت خودم بر ره سجاده گرم
خار ز پا میکشید خار بپا میکشم

خدمت نزدیک کرد پیرهن او مرا
تا بگشاید دلم بند قبا میکشم

با جگر خویش راه چون کنم از انتظار
از لب او وعده تا بسیده وا میکشم

منع ظهوری مکن صحبت رندان خوشست
نقل بقا میدهند جام فنا میکشم

منکر نیم که عاشق و دیوانه نیستم
شکر خدا که عاقل و فرزانه نیستم

بلبل ز ناله هست ز من صبح خیز تر
وز ننگ گریه مخوئی پروانه نیستم

از بیم آنکه ناله بلب در رود بخواب
شبها ز درد گوش بر افسانه نیستم

وصلم بهم و شتاقی خود کرده سرفراز
گو هجر در مکوب که در خانه نیستم

گاهی هزار خرمن آتش دهم بباد
وین طرفه تر که صاحب یکدانه نیستم

خود را ز ترک ناز و نعم کرده ام خراب
گر گنج نیست در تو ویرانه نیستم

نامحرمان کجاست که از محرمان شوم
چون آشنا شوم ز تو بیگانه نیستم

گر دیده گریه صیقلی و ناله پنجه دار
مشاطهٔ آینه و شانه نیستم

پیمان درست تر ز ظهوری ندیده ام
با توبه در شکستن پیمانه نیستم

صبح ست شام روشنی در سحر کشم
تلخ ست کام چاشنی از شکر کشم

رفتم که وا کنم گره تار و پود خویش
مهر ترا نگه برگ و ریشه در کشم

پروانه گرد شمع چه افسرده میپرد
برقی ز شعله آرم و در بال و پر کشم

در دیده ام چو سوزن مژگان شکسته باد
گر خار رهگذار تو از پای بر کشم

حاشا که سرکشی ز من آید بزیر تیغ
گر سر کشم ز فخر بر افلاک بر کشم

مشکل اگر بدجله و جیحون بسر رود
تشنه ست قطره قلزم و عمان بسر کشم

در طالع ست غنچهٔ گل را شگفتگی
خود را به رهگذار نسیم سحر کشم

صورتگرم بصورت فرهاد چون رسم
بنخیه هست کوههای غمش بر کمر کشم

روشن شد از حکایت خجلش سواد لب
خود از نفس بحرف مه و مهر در کشم

گرچه پیش نهی چو کف سرفشاندگان ‌ ‌ ‌ چون گوش وادهم که ز قاصد خبر کشم

دعوی اتحاد ظهوری خلاف نیست
بر خویش واکنم بغل او را ببر کشم

نشد کز مهر وزدان سینه وزدوم ‌ ‌ ‌ غمی در سینه بی کینه وزدوم
مگر ساقی و رندانم شمارد ‌ ‌ ‌ روم از هفته تا آدینه وزدوم
تبا بدین چو داغم دیده بازست ‌ ‌ ‌ که داغی مهر دل در سینه وزدوم
ببالا دستی افتادگیها ‌ ‌ ‌ ز بام آسمان با زینه وزدوم
ز عکست گرچه داغم داغ دارم ‌ ‌ ‌ که از مشاطه آئینه وزدوم
مگر رعنای اطلس پوش خود را ‌ ‌ ‌ شبی در خرقه پشمینه وزدوم

ظهوری گر ز شرینی دلت زد
برایت زهر در لوزینه وزدوم

ز رسوائیست پیش و پس چه باشم ‌ ‌ ‌ اگر رسوا نباشم پس چه باشم
نمود از منعمان بود از فقیران ‌ ‌ ‌ همان شال خودم اطلس چه باشم
بسخ پسندی ندارم بر بهار رشک ‌ ‌ ‌ بخواهش غیرت نرگس چه باشم
مبادا با کسی کاریم افتد ‌ ‌ ‌ خوشم با ناکسیها کس چه باشم
چرا در بوستان غم ننالم ‌ ‌ ‌ توانم بود طوطی خس چه باشم

ظهوری بیشتر از پیش افتاد
ز بهر واپس تری واپس چه باشم

بسکه گوشی بر امید گفته او میکنم ‌ ‌ ‌ در جدائی با برگ هر زبان خو میکنم

زندگانی چیتو و شوارست دور از دشمنان — وصل با مردم نهم از خویش یکسو میکنم

با غم مجنون چه سنجم این غم و اندوه خود — حسرت فرهاد با سنگ ترازو میکنم

مورم و مالیده ام در پنجه گیری شیر را — زیبدم در ضعف اگر دعوی بزاز و میکنم

تر دماغ روزگارم بر دماغ شبنم میخورد — سنبل و نسرین شام و صبح چون بو میکنم

عشوهٔ هر افسونی گویا ظهوری خورده بود
خنده‌ها دارد گرانی تا بزانو میکنم

در وصال تو چون در خیال باز کنم — ز بیم ناز تو با خود هزار ناز کنم

بعشوه سخت فتادم ز کار میخواهم — که نازهای ترا همه کارساز کنم

رخ تو قبله نمائی بهدیه‌ها داد است — بهر طرف که توئی در حرم نماز کنم

امیدوار چنانم که فرق عقل و جنون — بتاج شعلهٔ داغ تو سرفراز کنم

بصیدگاه همت شاهباز گنجشک است — کنم تلاش که گنجشک شاهباز کنم

بناز نیفی تو گر چه نیست غیر از تو — بحسن عشق توانم که بر تو ناز کنم

در آنچه صرفهٔ تو نیست صرفهٔ من نیست — مرنج از من اگر از تو احتراز کنم

برای داغ تو انداز صبح می آرد — روم برابر خورشید سینه باز کنم

کشادن گره کار بسته در پیش است — امید کوته خود را اگر دراز کنم

ندیده دیدهٔ محمود روی ایاز هنوز — رعایتش مگر افسانهٔ ایاز کنم

بدوستی چو ظهوری دگر نمی‌باشد
گواه خصم چه دعوی امتیاز کنم

نیاز گل چو دران کو بنجار عرض کنم — بوقت خود ز زبان بهار عرض کنم

کمی بود اینکه رساند هزار بهشتی را
اگر حکایت صبر و قرار عرض کنم

نماند در جگرم آب زرد و دیده تر
جواب گریه صد چشمه سار عرض کنم

ز شور خنده شیرین توقع انگیست
که به رنگ دل و جان نگار عرض کنم

نهند رشته زنار را به نخ تسبیح +
اگر ز خرقه خود پود و تار عرض کنم

غمش مباد که عریان شود همان معتبر
که در لباس غم روزگار عرض کنم

مپرس حال ظهوری بلاست گریه زار
نعوذ بالله اگر حال زار عرض کنم

از شمیم چین موی در ختن افتاده ام
گشته ام در خاک کوی در چمن افتاده ام

مهر تب را مغز دیگر داده الحق عشق من
بر درانم پوستش در برهمن افتاده ام

لذت شهد بهم هرگز نمی آرد به شور
تلخ کامم شکر کنج دهن افتاده ام

نیست منت گر ستانم باج ضعف لاغری
کاهش این در بلای کوهکن افتاده ام

راست میگویند پنهان بخشتی دار ز من
چند روزی شد ز چشم خویشتن افتاده ام

شمع گردانید گرد سر مرا آزاد کرد +
بر پریم از ذوق بر پای لگن افتاده ام

خاطرم و زندگی از کار مردن گشته جمع
از غبار خاک کوئی در کفن افتاده ام

از تجرد در لباسم حرمت باید ز دهر هنوز
گرچه با عریان تنان هم وطن افتاده ام

بیش خواهد رفت کارم در تمنای شهریار
چون ظهوری خوش بدنبال سخن افتاده ام

عندلیبم داستان گلستان آورده ام
غنچه سان در یکدلیها صد زبان آورده ام

خوان تعریف بهار وصل بر هم چیده ام
در تموز هجر مغز استخوان آورده ام

از دیار عشق و ملک آشنائی میرسیم — مهربانی و محبت ارمغان آورده ام
بهر دفع دشمنان اندر حصار دوستی — از خضر با مژدهٔ امن و امان آورده ام
سینه را مجمر بداغ محرمی گردید مهر — آشکارا رازِ پنهان روانشان آورده ام
کو ملال دائمی از سینه ام بر چین بساط — بهر دلها انبساطِ جاودان آورده ام
همتی جوییم ز همت خوش بلندست آستان — از برای سجده فرق فرقدان آورده ام

میزنم چون حرف عهد از عهده می آید بدر — گر ضمان باید ظهوری را ضمان آورده ام

آبرو از سجدهٔ خاک دری میبایدم — قطره ام از تشنه جانی کوثری میبایدم
می نهد خوش بالشِ نرمی بزیر سر مرا — از خس و خاشاک کویش بستری میبایدم
کوتهی گردیده پامال درازی دره هم — دست و پایی میزنم بال و پری میبایدم
خشک لب چند انتظار گریهٔ شادی کنم — زود تر زین گریهٔ مژگانِ تری میبایدم
دارم اندر نثار وصل حیران مانده ام — آری از جان قیمتی تر گوهری میبایدم
عمرها از خوی مژگان آب باری کرده ام — از کهن نخل تمنا نوبری میبایدم

شرح اندوه ظهوری گشته در طومار درج — ثبت سازم تا غم خود دفتری میبایدم

بجستجوی تو آن سعی در قدم دیدیم — که باد را بتکاپوی متهم دیدیم
گر آه نا سره باشد نفس نمیگیرد — شدیم صیرفی غم ز بسکه غم دیدیم
نیاز و ناز ندانم دگر چه بافیند — که در لباس همه تار و پود هم دیدیم
نمیکنیم دگر شرح سینه ریش رقم — ازان شگاف که در سینهٔ قلم دیدیم

مگر که در پی بوییت دویده بود صبا
که وقت صبح دمش مشک بسته دم دیدیم

ز حرف زهر تو در کام خویش رانده شکر
ز خار راه تو گلزار در قدم دیدیم

هزار سجدهٔ توحید چیده بر سر هم
بنام بتکده پیشانی صنم دیدیم

ز قحط گریهٔ غم دیده خشک سالی دید
که گرد در بن مژگان بجای نم دیدیم

زیاده باد شکوهش همین ظهوری بود
بجاه قصر کسی را که محتشم دیدیم

گلیم و خار ره عشق در قدم دیدیم
نهیم تا قدمی تارک ارم دیدیم

بنفشه زار شب از بهر سیر آه خوشست
برای گریه سمن زار صبحدم دیدیم

میسرست قدم کردن شقائق را
سرشک را جگر پاره در قدم دیدیم

نظر بثروت تاراج دیدگان کردیم
غنیم هر چه بما کرد مغتنم دیدیم

بپای مروی افتادگی بفتادیم
ز چرخ کرده و دستی ز روی هم دیدیم

هنوز چینکان در خم جوانی ماست
ز بار پیری قامت اگرچه خم دیدیم

رود بباد ببالای آتشی از دست
که جام بر کف دوران ز خاک جم دیدیم

فروتری به ظهوری سپرده برتری
شدیم بیش که خود را بچشم کم دیدیم

بآزادی چنین هر دوش با صد بند میگردم
ندارم احتیاجی لیک حاجتمند میگردم

لقب بیهوده گر در پاس آه و رسم میدارم
سخن بشنو خطابم در سراغ نید میگردم

گشاد همت رندان رسد روزی بفریادم
اگر در صحبت زهاد گاهی بند میگردم

بخشند عزیز هر چشم لذت زندگانی را
نگاه تلخ را گاهی بشکر خند میگردم

گسستن کرد گار خویش بر کف شیشهای دل
دوم در هر رگ و پی از پی پیوند میگردم

خوشا بیتابی خواهش ز فکر وصل میرفتم
اگر دانم که چون جان متصل شود خرسند میگردم

هوس دارم نمایان تر شود شیرینی تلخی
که باز هر تو گرد آرزوی قند میگردم

دگر مهجورشم از ساقی ظهوری رست میگوئی
چه بی فکرانه گرد توبه و سوگند میگردم

خشک است کشت نالهٔ افغان آب میکنم
تشنه هست زخم سینه سنان آب میکنم

چندانکه باد میبردم خاک سر نشود
در آتش آنقدر که توان آب میکنم

اشکم که ابر را جگر از رشک سفته ام
آهم که شعله را بدخان آب میکنم

رسوائیم عیار ندارد در آتشم
دل کوره گشت راز نهان آب میکنم

از پای سرو آبروانم گزیر نیست
در پای سرو خویش روان آب میکنم

مشاطگیش میکنم و آفتاب را
از تاب خجلت آئینه سان آب میکنم

بر غنچه تیر میکشد و در کشاکشم +
از زور غنچه زور کمان آب میکنم

شد کهنه زخم ناوکش اما بداغ تو
از بیم چشم زخم نشان آب میکنم

تا ناله را سبک بکند بی طراوتی
در سینه دردهای گران آب میکنم

میراندم در آب ظهوری بعجز حال
در تاب و شرم کام و زبان آب میکنم

جسم است بوته نقد روان آب میکنم
در بیع تست سود و زیان آب میکنم

رنگی اگر دماندم از رخ بهار درد
در سر زمین چهره خزان آب میکنم

تا ناگوارشیش نکند گوش باگران
شهد سخن بلطف بیان آب میکنم

در شاهراه شنبه مستان مباد گرد — آدینه را بکوی مغان آب میکنم

طعنه مزن که زخم نمایان نهان چو دست — از بیم زهرهٔ دگران آب میکنم

گفتی نمیشود دلم از گریهٔ تو نرم — بنشین ببین که سنگ فسان آب میکنم

دل را که زهر گوشهٔ ابرو بچیده است — از ذوق شهد کنج دهان آب میکنم

تا پیکری ز روح بریزم برای خویش — قالب تهی شدست روان آب میکنم

آندم کتاب حیلهٔ شرعست از برم — نام شراب در رمضان آب میکنم

دل را غرض نهند ظهوری بره ملرز — از تاب سینه جوهر جان آب میکنم

بمغز پوچ عبث قید عقل و هوش کشم — نشد که از تهٔ این کوله بار دوش کشم

بلاست عشق که چون شعلهٔ خام سوز شدم — ندادست که خونی بپای جوش کشم

ز ریش سینه زند ناله در دل ناخن — ضرورتست خراشی که در خروش کشم

بجان رسیده ام از زاهدان افسونی — سری بصحبت رندان باده نوش کشم

هزار کام و زبان بهر نیم حرف نکرد — سخن سرائی تو هر کجا که گوش کشم

حدیث شهد کشانم ز چاشنی انگند — ز حرف نیش تو کامی نگه بنوش کشم

عجب که راه تواند بروز برد شبم — بشام هجر ز بس آه صبح پوش کشم

فزود قدر ظهوری که جوهری گردید — گهر بتحفهٔ چشم گهر فروش کشم

شراب شوق گرانیست ذوق هوش کشم — ز بزم چون بدم خویش را بدوش کشم

بعشق گرچه ز منت کشیده ام فارغ — هزار منت از ناصح خموش کشم

چه حلقه‌ها که نهادست طره بر سر هم
کجاست بخت که زآنها یکی بگوش کشم

پیاله گرچه لبالب دهند می لبریز
بهوشیاری مستی همان بهوش کشم

ز طرف باغ بگو بلبل شکسته پرم
قفس بگوشهٔ دکان گلفروش کشم

پلاس در برو سرپنجه جنبش بازان
که زلف سیمبران حریر پوشش کشم

خوش آنکه مایهٔ افتادگیش حاصل شد
سپهر سرکشی گر کند فروش کشم

برم بدرس تحسین خود ظهوری را
هزار نسخه سخن از سخن نیوش کشم

گیرند از کتابم گر حسب حال مردم
خورشید و مه ز وصفش آید بفال مردم

خوش عشق گشته رنگین کردست غازه کاری
رخسار آل مردم از اشک آل مردم

باغی ندارم اما هردم بهار آرد
بار دل برایم نازک نهال مردم

میکرد بخت شورم کاش ابیند که میکرد
تلخی وظیفهٔ من شکر مقال مردم

شد لوح سادهٔ برون سرمشق عشق سازان
از بسکه دیده بستم بر خط و خال مردم

فتراک نازنینان هر بار برنتابد
بر دار گو تمنا چشم از زوال مردم

بگذشتم از وصالش از بیع دیگر است
مشروع نیست دیگر فکر وصال مردم

امید وصل جانان بندی نهاده بر پا
ای وای گر نبودی فکر محال مردم

دوری از امیدواران محرومی وصالت
بیداد کاش هجران یکدم مجال مردم

بیهوده نکته سازان افکنند در زبانها
خود را برون برآرم از قیل و قال مردم

در کنج غم ظهوری جاروب آه بستم
از سینه پاک رفتم فکر و خیال مردم

آبی بریز بر دل گاه از خیال مردم / بنشستی و بگریی آنگه بحال مردم

روز و شب از وصالت دریوزه کرد عیشی / نوروز و عید آگند در راه وصال مردم

غیر از تو کیست لائق تا با تو عشق بازد / خوی کرده گلزمین را از انفعال مردم

شاه و گدا ز عشقت تشریف بخت در بر / از جامه خانهٔ او دیبا و شال مردم

نامردم آنکه هر جا از فقر و فاقه نالد / مهر و محبتی بس مال و منال مردم

بر پشت بسته چنبر بازوی صبر و طاقت / زلف تو ذوق دارد بر گوشمال مردم

در هجر تو حرامست بر خلق زندگانی / خوردند و چه خونها بادا حلال مردم

بر روی هم فتادی هر سو هزار گفتن / دادی اگر جوابت راه سوال مردم

بخت کسی ندیدی هرگز وبال کوکب / هجرت اگر نگشتی گاهی وبال مردم

بیباک باش و میباش ترسان که نیست باکی / از جام جم شکستن مشکن سفال مردم

از جان تفتهٔ خود غافل مشو ظهوری / زنهار تر نسازی لب از زلال مردم

دل را که ریش بود بمرهم نهاده ایم / از عیش برکشیده و بر غم نهاده ایم

گردست راست پیری من کار طاعتم / در سجده تارکی ز قد خم نهاده ایم

گر دیده از هوای حرم گریه آتشین / در اشک داغ سینهٔ زمزم نهاده ایم

این داغ نیست بر سر هم چیده بر جگر / بر آتش نهانی خود دم نهاده ایم

یک روز بیش گرچه ز هجران نرفته است / صد ساله مردنیست که بر هم نهاده ایم

راز هم مباد آفت بیگانگان شود / مهر سکوت بر لب محرم نهاده ایم

پژمرده گشته غنچهٔ دل از سموم غم / از سر هوای خاطر خرم نهاده ایم

راحت طلب همیشه ز آزار خود کند
عزت بآن توان نتوان هیچ کرد سست

تا مغز خار از مژه بر هم نهاده ایم
منگر بنای عهد چه محکم نهاده ایم

دنیا رود رهم از تو ظهوری بره فگن
دل در شکنج طرهٔ درهم نهاده ایم

آماده از وصالش عیش و فراغ مردم
شب کرده روز ما را چشم و چراغ مردم

دادست هر نگاهی زان نرگس خماری
خمخانهای هستی سر در ایاغ مردم

بر سینه نقل داغش بس لاله و گل من
تا کی نگه چه رانی بر راغ و باغ مردم

این پند گوش نشنیدن کردست لشیت برتو
روی سخن بگردان از بیدماغ مردم

خواهند حور در رضوان ریحان و سنبلش را
بوئی که کاکل او ریزد دماغ مردم

اندازه که باشد پا در طلب نهادن
ندهد اگر نشانش تن در سراغ مردم

داد از سیاه روزی آرام من چه پرسی
تا صبح دیده هر شب روی چراغ مردم

خورشید داغ گردد از جیب کم جلائی
آئینه گر بر آرد از جیب داغ مردم

زهرت چرا ظهوری باج از شکر نگیرد
رشک همای گردد از عشق زاغ مردم

جوشن ناوک خطر مائیم
دل ده زهرهٔ جگر مائیم

تیغ بر خصم میکشیم ولی
از برایش همان سپر مائیم

آتش کینه چون برافروزیم
گرمی اخگر و شرر مائیم

بارور تر زما نهالی نیست
همه جا بر دوم تبر مائیم

ابر چون تر نباشد از خشکی
صاحب دیده های تر مائیم

کس چه داند که جنبش مژه چیست	رگ پر از نوک نیشتر مائیم
همه در غبط شوق می پیچیم	کو کبوتر که بال و پر مائیم
چه توان کرد حق اثر داده است	شور شیرینی شکر مائیم

خام سوزی شدست پروانه
از ظهوری برشته تر مائیم

عیب پیرای سینه در مائیم	پای برجای در بدر مائیم
قهقهه وا هیهای ساخته جفت	خنده پرواز گریه گر مائیم
عیب ما را همه گرفته عیار	محک نقد هر هنر مائیم
فرقه را که زیر تیغ بلا	پای افشرده اند سر مائیم
دست بر دوش سایه از بس ضعف	کوه اندوه بر کمر مائیم
کم جلا گشته عینک مه و مهر	نظر افروز هر نظر مائیم
تری چشم و خشکی لب هست	کار پرداز بحر و بر مائیم
پنجه از نقش تخته بشکست	زور بازوی سیم و زر مائیم

گم نکردم بخود ظهوری را
پیش نه پای راهبر مائیم

سی برگ که نیشتر نخارم	رفتیم بفضا که سر نخارم
در حسرت کحل خاکپائی	تا کی بهوس نظر نخارم
ریشم شده زخم صرفه من	هر چند که بیشتر نخارم
از راه تو خار خشک چینم	هرگاه که چشم تر نخارم

بیکاران را همه نهم سر — کو فرصت آنکه سر بخارم

از داغ نهم بر جسم ناخن — تا مغز دل و جگر بخارم

پروانه ام از خوشی کنم ضعف — از شعله چو بال و پر بخارم

من شال بزاز و او قصب زیب — زین نسبت دوش و بر بخارم

خارے کارد اگر ظهوری — مغزش بدم تبر بخارم

خوش آن کز کفت باده آشام گردم — ز نم تخت مستی جم جام گردم

بجوش آورم باز دیگ هوس را — پس از پختگیها دگر خام گردم

چو بلبل برای دم صبح میرم — چو پروانه گرد سر شام گردم

چه نقد شکیب و چه جنس خرد را — کنم جمله را خرج و بی وام گردم

سراسیمه از آفتاب سرائی — دوم سایه وش گرد هر بام گردم

گرانجانی از رهروان خوش نیاید — رهی پیش دارم سبک گام گردم

کمالم کمال است نقص است نقصم — ز خاصان عالم اگر عام گردم

بمسجد دگر خدمت از من نیاید — بمیخانه شاید که خدام گردم

به بتخانه خوانند ناموس کفرم — چرا در حرم ننگ اسلام گردم

مصحح نشد فرصت این ندارم — که بر نسخه صبر و آرام گردم

ظهوری ست حسرتکش از حیرت خود — مرا نیست کامی که ناکام گردم

همتم بین در تمنائی وصال افتاده ام — ماهی تفتیده بودم در زلال افتاده ام

سایهٔ داغ جنون از فرق عقلم کم مباد   در پناه آفتاب بی زوال افتاده‌ام
نیست زنجیری که نتوانم بشیری پروریدن   از نگاهی در کمند آن غزال افتاده‌ام
از ضعیفی تا چگویم داو عطسهٔ طرّه   اینقدر قوت که در راه شمال افتاده‌ام
کوک گردیدست با هم خوش نی و طنبورها   کم جوابست او و من هم کم سوال افتاده‌ام
دست و پای میزنم در موج خیز عرض حال   در محیط خوی با آب انفعال افتاده‌ام
خامهٔ خواهد بنام من رقم زد مایهٔ   زانکه در کامش نمایان تر زبال افتاده‌ام
نیست اکنون منتی از پرسشی بر جان من   رشک بر احوال خود دارم ز حال افتاده‌ام
باد خاکم را ببرد و آتش آبم را بسوخت   خورده بر هم طینتم از اعتدال افتاده‌ام
چرخ گردان رشتهای روز و شب بر می تند   حیف آزادی بدام از ماه و سال افتاده‌ام
صرصرم در کشتن شمع و چراغ آرزو   آتشم در خرمن مال و منال افتاده‌ام

صد جهان جان از کجا رام ظهوری هر زمان
از چه در فکر برآورد و صال افتاده‌ام

بهم خشک ست از سوز جگر بر چشم تر جوشم   بزور شوق از فوارهٔ مژگان بدر جوشم
نمایان تر شود از پرده پوشی عشق رسوائی   خوش ست از تنگنای جام می بر خامان بخته تر جوشم
ز برق حسرتم دودی نزد بر خرمنم هرگز   شد انبار آرزوی خام تا کی زانثر جوشم
بفصادی چه دستی برد بالا غمزهٔ شوخی   ز سر تا پا همه رگ گردم و بر نیشتر جوشم
بافسون کرد لم صد دیده پنهان زبن هر مو   که هنگام تماشا بر در و بام نظر جوشم
تف داغ برون و اندرون ستی بهم و اوست   نفس هم شعله شد خواهم که خوش بیکدگر جوشم
زهی لذت شدم از چاشنی گیران شهد غم   نماندست آن مگس طبعی که دیگر بر شکر جوشم

کرم کرده است ساقی در صبوحی باده صافی | که چون پرتو زند زورش توانم بر سحر جوشم
ز آتش پاره گردیده‌ام خوش پخته‌تر خامی | کند گرمی بمن چندانکه کمتر بیشتر جوشم

ظهوری دیده گردیدیم اما بر ره قاصد
که او گرم خبر گفتن شود من بیخبر جوشم

خدا شکیب دهد بر جفاست میدانم | بمن ز وفای خود او بیوفاست میدانم
اگر نقاب برافتاده از شمال و صبا | نمیکنم گله خود دلرباست میدانم
نه طور راوست که با مدعی شراب خورد | کباب گشتن من بی جهت میدانم
نداد خضر بر آتش حیات خویش بباد | به نکهت که صبا آشناست میدانم
چه مغزها که شد از عقل و هوش بیگانه | شمیم نافه چین از کجاست میدانم
نه جای من سر کویش نه جامی بگیرم | نیاز رندان بیجا بجاست میدانم
بالتفات چرا عاشق التفات کند | عتابهاش همه با من چراست میدانم

سلامت از تو ظهوری بمن ملامتها
که عافیت طلبیها بلاست میدانم

خوش آنکه آینه دیده در جلا بکشم | هزار دل همه بر عشق رونما بکشم
اگر چه کوه شکوه ریاضتم کاهی | نفشرده جان و به بالی که کهربا بکشم
بچند باید اگر منصب شرف دادن | بغمز عشق همایونی از هما بکشم
بهر کجا که شنیدن مری بخواب نهد | فسانه از لب بیگانه آشنا بکشم
بقای خضر بود مرگ و در قفا دارد | مگر که رخت بسر چشمه فنا بکشم
کنم ز سوختگان وام صد نفس هر دم | که آه زلف درازی بمدعا بکشم

بهم برآمده دردای طبیب وقت آن نیست — که صاف و دُرد به پیمانهٔ دوا بکشم
حدیث لاله کند پیش ما زبهت سوسن — زبان هرزه درآئیش از قفا بکشم
گمرگشته ام اندر کمین نکهت زلف — که انتقام مشام خود از صبا بکشم
قرار داد دل انیست مشورت کردم — حریف ترک وفا بیش از جفا بکشم

سوال زهد ظهوری بزهد سازان نیست
بگوش حلقهٔ رندان پارسا بکشم

عشقت بمیانِ جان فشاندیم — مهر همه برکران فشاندیم
تا ناله لبی زسر برآورد — بس زمزمه در زبان نشاندیم
بیخواست زبان بناله برجاست — لبها همه در فغان نشاندیم
گوش دو جهان بحرف زهرست — در شکر داستان نشاندیم
در دیده زمردمک شب و روز — برراهِ تو دیدبان نشاندیم
خوناب سرشک چشم کردیم — آوازهٔ ارغوان نشاندیم
از صفحه سینه شعلهٔ داغ — برکرسی استخوان نشاندیم
آواز جرس چه گریه فرماست — گرد رهِ کاروان فشاندیم

خود را بحمایت ظهوری
در جرگهٔ عاجزان نشاندیم

سود آوردم از سفر گوییم — نخل برپروردم از شرر گوییم
دم مشک لعلگی برآوردم — عیب را زیور هنر گوییم
کیست در بحر و بر قرینهٔ من — از لب خشک و چشم تر گوییم

از شهیدان هر سری باشم
قصه سر اگر بسر گویم

طاقت کوه را بخواب کنم
اگر افسانه کمر گویم

روز را سرمه بدیده کشم
سخن شام با سحر گویم

حنظل هجر چاشنی کردم
بعد ازین زهر را شکر گویم

تا بدیدم خدنگ دلدوزش
جگر پاره را سپر گویم

با دیم گفت حرف دامن او
اگر از پاسکی نظر گویم

میزنندش بر سخن نگهش
هر نفس راز رگ دگر گویم

نتواند کم از ظهوری بود
گرچه بقدرم اینقدر گویم

بحسرت هر سحر تا کی سر راه صبا گیرم
نشد روزی که روزی دیده را در توتیا گیرم

عزیزی خاصه اغیار کو سیر جفا بر من
برای مصلحت حاشا که خود را بیوفا گیرم

بدار و خانه خود آورده ام پای مدارا را
بسیر بوستان عافیت پشت بلا گیرم

باین بیجایگی کز قطره در عرفات می افتم
بزورش تا کشم از هجر بازوی شنا گیرم

کنم دعوی نزدیکی که میخوانی ز در رانم
توانم بود اگر بیگانه خود را آشنا گیرم

دگر راه سخن از کوچه دشنام گردانی
بگوشم باز روز چند دنبال دعا گیرم

بمی در تربیت دارم خدا روزی کند روزی
که بوسه از دم تیغی بر سم خونبها گیرم

چه بیجا بود عمری حسرت جمعیت خاطر
بگریه جرگه شوریده حالان تو جا گیرم

ظهوری خدمت میخانه سازد صاف دردانا
ز فیض دردخواهی خاطرت را صفا گیرم

بکنج تماشای ملکت نشستم
ز داغ دل آئین بآئینه بستم

نه صبر و نه طاقت نه قدر و نه غیرت
باقبال عشقت ز بس تنگ دستم

کمر بستهٔ عشقم از سالکانم
ز چون و چرا آرزو جست جستم

فرو شوید از لعل گلگون اشکم
نبازد بدر روت رخ رنگ بستم

ز نم تیشه خوش تیر و ستانهٔ ما
لطافت تماشی و لی کند دستم

بکیش شهیدان نمازی گذارم
بمحراب خنجر که حیرت پرستم

فتادم ز مژگان او تا به نشتر
چه رگها که در نوک نشتر شکستم

پریشانم از طرهٔ او بگویم
که طرفی ز صحبت سیه بر نه بستم

ظهوری حلالست نقل تبسم
تو و خندهٔ خود که من گریه مستم

عشق تو حکمران ست که من این و آن کنم
خود در میان نیم که چنین و چنان کنم

پیرانه سال عشوهٔ شوخیم طفل کرد
بودم درین خیال که خود را جوان کنم

در بیع سود دست تهی کیسگان منه
پرمایه ام معامله با زیان کنم

راحت قسم محنت سختی کشان خورد
صلبم نصیب باد که مغز استخوان کنم

اشک مرا نواخته رنگینی سمی
دیگر گهر عقیق و سمن ارغوان کنم

دراشد بروی دل در حرف دلکشش
اخراج حرف غیر ز کام و دهان کنم

بر بستر زبان سمن افتد بخاک مرگ
گر نبض گیری تپ هجران بیان کنم

کردی هزار بار ظهوری خجل مرا
دیگر ترا چرا بشکست امتحان کنم

همچنان طفل مزاجیم اگر پیر شدیم | کوچه گردیست بجا گرچه زمین گیر شدیم
صبر برباندهٔ عشق و جنون مهمانست | از خرد سیر بخاییدن زنجیر شدیم
ذوق چابک نفسی ناله ز پایان دانیم | هر کجا در رو بدر تاخت عنان گیر شدیم
هیچ تن پی سپر زلزلهٔ هجر مباد | همین خرابی بنگر آفت تعمیر شدیم
حسرت از رشته گشا دست جنون پا فرسا | اینچنین چهره کش از ناخن تدبیر شدیم
سینه گرم و عماده چه خطرها دارد | نفس صاعقه خرمن تاثیر شدیم
گرچه گشتیم کمان در ته غمهای گران | آخر از رشک ره آورده شدم تیر شدیم
گشته ام از تف سودای تو خوش گرم سفر | روزمی سوخت بسر سایهٔ شبگیر شدیم
مصرفی میطلبد خواه کرم خواه ستم | تو همه مرحمتی ما همه تقصیر شدیم
گرم مپردازکیم العطش شعله زنیم | نمکسان قرده که سیر از شکر و شیر شدیم

سحر از بابلیان تو ظهوری آموخت
شوق فتراک عنان کش شد و نخچیر شدیم

چون حدیث عهد و پیمان کرده ایم | شیشه را سرکوب سندان کرده ایم
صد حصار آهنین بر دور ماست | عشق را آری نگهبان کرده ایم
دل باو خواهی نخواهی داده ایم | قطره را در کار عمان کرده ایم
برطرف شد سیر باغ و بوستان | باغ و بستان را زندان کرده ایم
اشک رنگین گشته از شوق حرم | لاله در جیب و گریبان کرده ایم
شرمساری میکشم از دوستان | خاطر جمعی پریشان کرده ایم
نیست از زلفت بکف سررشته | بر نفسها آه تاوان کرده ایم

از پشیمانی مگر بستیم خیمه — پشت دستی نذر دندان کرده‌ایم
خار خار کعبه و بتخانه چند — کاوکاو شیخ و رهبان کرده‌ایم

با ظهوری در میان کی می‌نهیم
قصه‌ای کز خویش پنهان کرده‌ایم

آفتابی در نقاب ذره پنهان میکنیم — میشوم گم در خود و کار نمایان میکنم
کرده‌ام خوش درهم اسباب شکیب و طاقتی — میکنم بیتابی و خوش سر بسامان میکنم
میکنم بیرون بجوش از دل بخار آرزو — عشق اکسیر است آری جسم را جان میکنم
چند از بهر سمو خلد در سینه خار صد هوس — مشت داغی شعله داری در گریبان میکنم
شوق خوش افشرد پایی من کنم دستی روان — هست شوری در نهادم قطره عمان میکنم
حرف جاهل ناله و لب در میان دارد زبان — چاکهای جیب را تحویل دامان میکنم
ناله مرغوله داری در دل شب آرزوست — حلقه در گوش مرغان سحرخوان میکنم
حرف سختی گفته‌ام خود را و در دم میدوات — سست عهدم حیلتی در کار پیمان میکنم
خویش تر ریها میکنم در شوق خشکیهات های — دیگران در گریه من در خنده طوفان میکنم

اینقدر بیهودی در جهت هستی خوب نیست
حق دهد فرصت ظهوری را پشیمان میکنم

تا یک جفا بکار برد صد وفا کنم — دشنام بایدم بجه عجزی دعا کنم
در جیب گل ببوی که این چاکها فتاد — سر بر زند بخاک ز دست صبا کنم
بگرفت خون رجوه تیغ تو قسمتی — آن نیستم که آرزوی خون بها کنم
عالم سیاه کرده بچشم بلای اشک — کو روزگار هجر تو تا توتیا کنم

صبحم همه بشام برم اتحاد وزد
روزی نشد که روز و شبانی هم جدا کنم

ترسم فرو کنند در خنده بغیبان
گر فرصتم شود که سر گریه وا کنم

هرگز نمیشوم بعزیزی چو دیگران
خود را هزار سال اگر بیوفا کنم

از خود ببر ظهوری اگر رام خواهیش
بیگانه شو ز جمله منت آشنا کنم

هر سر آنم که دیگر ترک خود را سر دهم
دیده خود را نیم از شرم وز زبانی در دهم

سخت دشوار است جان از رشک دادن الامان
گر دهم در هجر پندارم که آسان تر دهم

شعله خوارم میکنم پروانهٔ دل تربیت
زهر میدانم که در پیش مگس شکر دهم

غیرتم دارد رگی بر خویش می پیچم چو مار
نوش بی ذوقان مشو ترسم که نیشی در دهم

شاخ و برگی میدهم از رشک گر تقلید را
نیستم نخلی که جز مهر و محبت بر دهم

از ظهوری شد چراغ آرزو روشندلی
از ضعیفی شعله اش را تکیه بر صرصر دهم

تا چند گریه بیجا خواهم بجا بگریم
او آشنا بخندد من آشنا بگریم

خوش آنکه باد طالع بر تو کشید روزی
گنجینه های گوهر در رونما بگریم

یک روز بر مرادم نشگفت غنچهٔ دل
کو شادی وصالش تا خنده ها بگریم

از بس درون و بیرون پر گشته از تمنا
یک گریه گر دهم سر صد مدعا بگریم

پیغام من که گوید از خیل بیکسیانم
هر صبحدم نباری پیش صبا بگریم

خندید در رخ من در دو شگفته او
صد دیده وام خواهم تا بر دوا بگریم

دیوانه ام ظهوری شادی و غم چه دانم

از خوف گه نجندم گه بر جا بگیریم

شدم محو زهر توشکر شناسم
زدم بر سراب تو کوثر شناسم

ز برگ گلم نیز سازند بالین
ز خاشاک کوی تو بستر شناسم

نیارم فرو سر بهر نها کیائی
ز گردن فرازان افسر شناسم

رصد بندی خنده صبح از من
شب گریه از اشک اختر شناسم

اگر خوارم از نسبت او عزیزم
خزف قیمتم لیک گوهر شناسم

ز قدی نگاهت نگردیده موزون
برو باغبان من صنوبر شناسم

اگر گم کنی خویشتن را ظهوری
سری در رهم نه که رهبر شناسم

شوق آمد و تخم گریه کشتم
بر دیده برات نم نوشتم

دوزخ به نفاق دشمنان باد
کز دولت دوستی بهشتم

نتوان خط رد کشید بر ما
خود را ز ورق بدر نوشتم

افسانه آئینه ست و زنگی
گر در نظر حسود زشتم

معماری عشق اینچنین ست
گه صومعه و گهی کنشتم

بر قامت بخت حله کردم
آهی که بعشق طره رشتم

حسرت نتراود از ظهوری
هر چند که آرزو سرشتم

به نورت که از جمله بگسیختم
بریدم ز خود در تو آمیختم

نشد جسم و جان تحفه خنجرت
غمت را بخون تا نیامیختم

ز ترتیب اسباب دل فارغیم   غم و عیش در یکدگر ریختیم
نگه دامن افشاند بر قوتیا   بمژگان غبار رهی بیختیم
ز شوق طلب چون برآورد جوش   ز هر قطره رشحی برانگیختیم
هوای تو در سینه پرواز کرد   ز هر موی پائی درآویختیم

ظهوری بگردم کجا می‌رسد
بفرسنگ از خویش بگریختیم

ای خوشا کز چشم تر دریا کشم   گر کشم آهی فلک پیما کشم
تلخی ایام از شیرین نهم   زشتی اغیار را زیبا کشم
خار خود را جلوهٔ گلبن دهم   شال خود را پهلوی دیبا کشم
قوتی در پنجهٔ همت نهم   سیلی بر روی استغنا کشم
خویش را از سخت پیمایان کنم   انتقام شیشه از خارا کشم
خلعت همت بلندان کوته است   دامن عریانی در پا کشم
هردم از نقاشی نیرنگ عشق   یاد خود بر خاطر صد جا کشم
شهر و کو جای شنای گریه نیست   سینه بر سینهٔ صحرا کشم

بر ظهوری ترکتازی آورم
طاقتش را تحفهٔ یغما کشم

رو بسویش از همه سو کرده‌ایم   با خود و با خلق یکرو کرده‌ایم
در ته پای کمندی کرده چین   قوتی در زور بازو کرده ایم
عشوه های وصل پنهانی بچشم   از اشارتهای ابرو کرده ایم

سرمه در چشم بصیرت بارها | از غبار خاک آن کو کرده ایم
اهل بابل جز و شاگردی کشند | خدمت چشمان جادو کرده ایم
بازوی شاید بیا لینے نهیم | تا رگی تحویل زانو کرده ایم
گه ستم گه لطف با خود میکنند | ای خوشا تا خویش را او کرده ایم
زخم می بندیم پیکان میکشیم | یاد او بیهوش دارو کرده ایم

از ظهوری کو مپیچ آن طره سر
جان فدای هر سر مو کرده ایم

گوهر ز جوش اشک بدریا گداختیم | از تاب ناله لاله بصحرا گداختیم
میکرد دیده آتش مهرو محبتی | آمد بشعله صبر و ما را گداختیم
فرق جنون ز حیرت یکداغ سوختست | صد داغ بیش در دل شیدا گداختیم
بر هم نگاه راحت و محنت ز هم فتاد | سود و زیان ز گرمی سودا گداختیم
مهرو دلم تب غمش انگند بستری | از رشک نبض جان مسیحا گداختیم
آمد بحرف وعده حیای فروختن | در کام گفتگوی تقاضا گداختیم
این روی شعله ناک نیاورده آفتاب | از دیدنش بدیده تماشا گداختیم
در دشت جستجوی ره از دست رفتگان | تا گل نکرده آبله در پا گداختیم
پر صرفه نکرده اگر هجر وصل شد | میسوخت حیرتم ز تمنا گداختیم

رشکم بیک بسوخت ظهوری حریف نیست
در کوره غمش تن تنها گداختیم

۱۳۹ آرایش باغ خویش کردیم | دل گلبن داغ خویش کردیم

از طره شمیم سنبلستان / تحویل دماغ خویش کردیم
بر خوان ملاحت تبسم / مهمانی داغ خویش کردیم
صد خمکده بیخودی و مستی / در کار ایاغ خویش کردیم
گم کرده سخن زبانش / از خضر سراغ خویش کردیم
پیچیده بهم گزند صرصر / تعویذ چراغ خویش کردیم
خون در جگر خزان ظهوری / از لاله راغ خویش کردیم

رخت بقا بگوشه میخانه برده ایم / خضر هم ولی بچشمه پیمانه برده ایم
اکسیر عشق از مس ما گشته جلوه گر / خود را بجای گنج بویرانه برده ایم
جز ما حریف سادگی ما که میشود / شطرنج عقل از دل دیوانه برده ایم
یک شعله تا ز جیب نفس سر بر آورد / صد داغ نذر سینه پروانه برده ایم
در عشق لازمست مراعات کفر و دین / گه دل بکعبه گه بصنم خانه برده ایم
چشمی که آشنای جمالش کنیم نیست / عرض نگه بدیدن بیگانه برده ایم
شاید بخواب مرگ فتد بخت دوبدر / صد گفتگوی بر سر افسانه برده ایم
در صیدگاه سینه تنیدیم دام آه / عنقا شکار ماست ز دل دانه برده ایم
تا قفل حاجتی نگشاید کلید سعی / بس سعی در شکستن دندانه برده ایم
بر سنگ خون ما زده تیغ تو خویش را / این غم [illegible] که شهیدانه برده ایم
ژولیده موئی تو ظهوری نتیجه داد / از پنجه بهر موی تبان شانه برده ایم

صد سینه بهر زهر سرانجام کرده ایم
داغی اگر ز سوختگان وام کرده ایم

فرزانگیست شهره بدیوانگی شدن
از پختگیست کار اگر خام کرده ایم

راند ز حرف ما بزبان پیشه شهد کام
زین حنظلی که تربیت کام کرده ایم

بستانیان گلشن کوی محبتیم
خاشاک خشک را گل تر نام کرده ایم

تابنده باد جلوه گریهای روز وصل
شب را سحر ز روز نه شام کرده ایم

از زنگ زهد آئینه سینه گشت پاک
صیقلگری به شعشعه یک جام کرده ایم

صعب است در فضای چمن بال و پر زدن
زین عادتی که در شکن دام کرده ایم

از تشنگی مپرس سرابیست هر طرف
بین عکس لاله آئینه ماشام کرده ایم

رحمت بدعا بگشا لب بطعن اگر
ابرام در گدائی دشنام کرده ایم

کو مشتری که قفل دکان برگرفته ایم
سود است سود را بزیان برگرفته ایم

نشنیده ناشنیدنی هیچکس ز ما
از غیر حرف عشق زبان برگرفته ایم

زور ملال تا نکشی کرده تیر آه
از قامت خمیده کمان برگرفته ایم

تا در رکاب رخش طلب پا نهاده ایم
از دست اختیار عنان برگرفته ایم

کاری دگر بگفتن و دیدن نمانده است
چشم از نگاه لب ز بیان برگرفته ایم

هنگام دیدنست بلی حاصلی نماند
سد نگاه هم ز میان برگرفته ایم

خود را ز بیم زخم ظهوری مکن خموش
بخروش اثر ز آه و فغان برگرفته ایم

بنام ننگ را در عشقبازی نام میدانم
بکام من نامرادی را مراد و کام میدانم

شدم روشن نگیرد زنگ شب آئینه روزم
بیاض صبح را عکس سواد شام میدانم

گدایان در میخانه را زیبد شهنشاهی
کلاه حشمت جم را حباب جام میدانم

مراد هیچ عاشق بر نیاید جز به بی صبری
اگر رم کرده صبرم طاقت آرام میدانم

نمی بایست در بال ملایک شعله سر دادن
چه حد من که سوزم آتشت را خام میدانم

حدیث نیش سرکن میخلد افسانهٔ نوشم
بخواری کرده ام عادت دعا دشنام میدانم

کند با مردی آشوب هرگه گردش چشمی
یکی از دستبازان گردش ایام میدانم

همان در اول صدره بآخر میبری از ره
قدم بر جوش نه آغاز را انجام میدانم

ظهوری عیش صاف و سینه صافی از دل صافست
همه از همت رندان درد آشام میدانم

از تیر آه مغز ثریا شگافتیم
از سیل اشک سینهٔ دریا شگافتیم

خون میچکد بخاک و جنون جوش میزند
از خنجر بلا دل شیدا شگافتیم

گشتیم باشک گریهٔ مستانه بخیه ریز
خوش عارفانه خرقهٔ تقوا شگافتیم

غیرت دلم گداخت که بر حیرت تو بود
هر چند آرزوی تمنا شگافتیم

چربی مغز حرف گدایان عشق نیست
پوچ ست پوچ قصهٔ دارا شگافتیم

زور نگاه بین که هنگامهٔ وصال
صد صف نگه ز شوق تماشا شگافتیم

شد تا به آب خاک رهِ جستجوی گل
در سعی بسکه آبله در پا شگافتیم

نیل غمش ز دیدهٔ تر میرود هنوز
رفتیم بمصر خاک زلیخا شگافتیم

از زهر تیغ هجر ظهوری حکایتی
گفتیم بکوه زهرهٔ خارا شگافتیم

کوشرم تا بکی نفس ملتمس کشم
ای عشق مایه‌ای که بهمت نفس کشم

مردان شکار شیر بشمشیر میکنند
طفلانه چند دام تدرو هوس کشم

بر من خیال میر شکاری حرام کرد
در صید باز رشته بپای مگس کشم

از همرهان خویش نیفتاد کار بخت
پای بپایمردی اقبال پس کشم

مستی کجاست این جگر جام سوز را
نیشش بلذت ثمر تازه بس کشم

چون بلبل اسیر فشانم غمی برون
خاک جگر مقابل چاک قفس کشم

در منقل بلا فگنم لخت لخت دل
بوی کباب در نفس همنفس کشم

دنبال محملی فگنم ابر گریه
سیراب ناله را ز گلوی جرس کشم

چون کند ناله ظهوری بشب روی
تا حلقه بگوش غرور عسس کشم

از روی تو دوش در گرفتیم
از پیش چراغ بر گرفتیم

آغوش بیگانگی گشودیم
خود را و ترا ببر گرفتیم

لب از سخن تو معتبر گشت
حرف همه مختصر گرفتیم

شهد همه حنظل است در کام
تا زهر ترا شکر گرفتیم

رنگینی گریه زور عشق است
نوک مژه در جگر گرفتیم

گلگونهٔ روی خنده کردیم
خونی که ز چشم تر گرفتیم

از ما نتوان کناره کردن
خود را ز میانه برگرفتیم

از پرتو خاطر ظهوری
بس شام که در سحر گرفتیم

بخت اگر داد بباد داد چه غم
ور بما چرخ خوش افتاد چه غم

گریهٔ تازه روئی در کار است
ناله از کار اگر افتاد چه غم

گریه خود خنده میتواند کرد
خنده را گر به آب داد چه غم

آتش اشکم از تبسم او
قدمی پیش اگر نهاد چه غم

رخصت از وداع یافت سینهٔ تنگ
بغلی گر به رو گشاد چه غم

یاد من محو گشته در یادش
گر نمی آیدش بیاد چه غم

آب مرگ آتشم فرو ننشاند
رفت خاکم اگر بباد چه غم

مایه داران زیان نمی بینند
باش گو جنس باکساد چه غم

گر ظهوری بعقل در بند است
بر جنون دارد اعتماد چه غم

از رهِ تیغ نگه تن بطپیدن دهم
سرمهٔ حیرت کشم دیده بدیدن دهم

از روش جلوهٔ او بره آه افگنم
در خلش غمزه خون بچکیدن دهم

بند نقابی کشم تیغ و ترنج آورم
یوسف و یعقوب را کف ببریدن دهم

فرق نبردیم پیش غم نگهداشت دست
در پی زانوی حیف لب بگزیدن دهم

گوشهٔ دامان آه ماند ته کوه ضعف
اشک سبک گام را پای دویدن دهم

گرچه ندارد کمند کنگرهٔ ایوان وصل
نالهٔ شبگیر را تاب رسیدن دهم

بهر تماشای حسن شهپر شاهین عشق
فاختهٔ عقل را بال پریدن دهم

از خس و خار رهی جیب گلستان کنیم
برگ گل و لاله را نوک خلیدن دهم

توبهٔ پرهیز را کرده شکستن درست
محضر ناموس را زیب دریدن دهم

آمده نزدیک لب حرف کسی دور نیست
گر بن هر موی را گوش شنیدن دهم

محمل دل در حرم پای بداماں کشید
بختی امید را سر بچریدن دهم

بخت ظهوری بسعی دامن دولت گرفت
بازوی اقبال را درد کشیدن دهم

خوش آن که زغمی راه بر غم به بندم
بحرفی لبی حرف همدم به بندم

ره جلوهٔ رنج و راحت برآرم
در حلقهٔ سوز و ماتم به بندم

گدائی کنم خاطر ساده نقشی
وزان نقش بر خاطر جم به بندم

برون افتم از پردهٔ رمز و ایما
گشادی برین راز مبهم به بندم

ز شب خیزی گریهٔ تازه روئی
پل موج بر سیل شبنم به بندم

ز سیرابی اشک دامان موجی
بدامان مژگان بی نم به بندم

نیارد زدن تا دم از عشق هر کس
طلسمی برین اسم اعظم به بندم

بر آنم که از رشتهٔ آه دل را
چو تعویذ بر بازوی عزمم به بندم

نبارید بر سینه باران دردی
که گلدستهٔ ناله خیزم به بندم

نخواهد روا داشت ناموس تیغی
که بر زخم خود تنگ مرهم به بندم

باین طالع شست دارم تلاشی
که دل را بران طرهٔ محکم به بندم

تراود اگر راز زخم ظهوری
ز خون دجله بر چشم محرم به بندم

هم از تطاول بیداد و ناز میترسم
هم از تحمل و صبر و نیاز میترسم

شراره بر جگرم چیده شعلهٔ غیرت
ز داغهای محبت گداز میترسم

هزار بار بر آن میشوم که باز کنم — بروی خویش در هجر باز میترسم

بجز ز غیرت یاران فصل وداع بزارست — ز غیرت جگر سینه باز میترسم

ضرورتست بقانون عاشقی گاهی — نیاز و ناز ز ناز و نیاز میترسم

کسی ندیده که نشتر ز استخوان گذرد — ز غبغبش مژه های دراز میترسم

نگاه شاهسواران کرشمه میگیرد — بگوشه روم از ترکتاز میترسم

ز خرقه پوش حکایت بخرقه محتاجست — فرو برم دم از افشای راز میترسم

ریا بمحضر اخلاص مهر بالا زد — ز داغ جبهه اهل نیاز میترسم

مباد صحبت ارباب خلوتم روزی — ز پای کوته و دست دراز میترسم

ز بند عقل ظهوری مگر بزور جنون
شوم خلاص ازین حیله ساز میترسم

از زبان کار ناله ساخته ایم — نفس خویش را نواخته ایم

خیل امید و بیم خورد شکست — رایت فتح بر فراخته ایم

گرد جولان ماست کون و مکان — گرچه از خود بدر شتافته ایم

بود دار العیار سود از ماست — سکهٔ داغها شناخته ایم

بادشاهانه کرده ایم قمار — داو اول خزانه باخته ایم

خورده دل زخم غمزهٔ ساقی — مرهم شیشه ز ابر ساخته ایم

طوق ما با گلو بریده شود — هم گریبان عشق فاخته ایم

کیمیای حقیقتست مجاز — صد یقین در گمان گداخته ایم

از ظهوری نصیحتی دارم

با همه غیر خویش ساخته ایم

باز خود را در تمنای وصال انداختیم
اضطراب آسوده بالی در زلال انداختیم

گو شرف دریوزه کن در کوچهٔ ما آفتاب
ره بمهر کوکب از کوی وبال انداختیم

رشک جان گردیده تن در سیر گلزار امید
از لطافت دست بر دوش خیال انداختیم

کرده بر تارک همای بخت بال افشانی
شاهباز دل بدام خط و خال انداختیم

چین زلفی نافه بر جیب سخن تا کشود
صد شمامه در گریبان شمال انداختیم

شرح بیدای محبت در میان ور دو دل
سینه را در تنگنای انفعال انداختیم

زیر دست خود ظهوری داده جا خو قرار
صدر را در حیرت صف نعال انداختیم

چو در حباب رود دیار بحباب بگریم
چو شمع شعله برآرم بآب و تاب بگریم

ز درد های نفس خای کامران بخروشم
ز غصه های جگر کاو کامیاب بگریم

بهر طرف جگر گریه ریدی تا به نفتید
بر آتش تو بصد شعله کباب بگریم

مراد تلخی در شیرینی زمانه برآید
چو شهد ناب بخندی تو زهر ناب بگریم

باشک حسرتم از دیده آرزو تراود
ز بیم رفتنت از بس باضطراب بگریم

در آفتاب رخت تا نگاه خیره نگردد
برای دیدهٔ بیتاب خود نقاب بگریم

در هزار سوال از رخ بخنده کشادی
زکاه چشم نگاهی که یک جواب بگریم

در اشک شور نغلطیده دیدهٔ خوابم
چو آفتاب تو جامست ماهتاب بگریم

بپرست دیده ز روی اگر شب تو ظهوری
رهین خنده صبحست آفتاب بگریم

از پا فتاده حیرت بر جاست آفتابم | بر ضعف بخت قوت آسوده اضطرابم
گر نیست دست و پایی چون ذره بر اهم | روئی در آسمانم چشمی بر آفتابم
نتوان ز جای رفتن پست و بلند عشقست | گه آستان نشینم گه آسمان جنابم
بر تلخ و شور عالم آغوش باز کردم | شهد لبی نمک زد بر سینه کبابم
بیداریم ز حیرت تا رفته در کمین است | شاید شبی خیالی تن در دهد بخوابم
بر ذره جرعه ریزم خورشید بخت گردد | تابید عکس ساقی بر طالع شرابم
بر روی گریه من خندیده غنچه او | صد باغ تازه روئی افشاند بر گلابم
در صورت تخیل چون ابر دیده بارد | از تاب رشک سوزد نظاره بر حبابم

از طاقت ظهوری حرفی قلم رقم زد
بر کند بیقراری شیرازه کتابم

نمی آید از من که بیغم بسازم | با این شوق با گریه کم بسازم
لب بسته بر من ز خنده خواهم | که کاری ز مژگان پر نم بسازم
ندارد طراوت گل خنده رفتم | که از گریه صبح شبنم بسازم
نگه در دم ره گریه‌های پیاپی | نفس کو که آه دمادم بسازم
طواف حرم فرض شد میتوانم | ز شور آبه اشک زمزم بسازم
طمع کرده ام از گدایان کوئے | سفالے کزان ساغر جم بسازم
مچینید زخم دگر دردم از دل | اگر مهر این زخم مرهم بسازم
کشم حلقه در گوش شبهای یلدا | با آهی کزان زلف پر خم بسازم

ز نا محرمان نیستم من ظهوری

که در راز داری بجرم بسازم

با تن چون کاه کوه غصه بر جان میبرم — غم گران هم من سبک افتان و خیزان میبرم

نیل در نیل اشک محرومی ز مژگان میکشم — گرد غم بر رخ بیابان در بیابان میبرم

میبرم دین درگرانی چون گرانی میکنم — درد سر می آورد افغانم افغان میبرم

از جگر هر لحظه زور گریه لختی میکند — نالهٔ خونین بطرف باغ و بستان میبرم

چرخ و انجم را مبادا آنچه در دامان رسد — شعلهای داغ را سر در گریبان میبرم

گرمی در جیب دارد آتش مجنون هنوز — میروم اینک بهامون باد دامان میبرم

زین سفر مژگان خون آلوده گرد سود مند — از میان خمگساران شاخ مرجان میبرم

بخت شور از گریه ام خواهد نمکداری ساند — خویش را خوش تلخکام از شکرستان میبرم

پیرهن در تنگنای پاره کردم زین چه سود — کز دل بیجرم خود یوسف ز زندان میبرم

هم بگرد سینه از داغست حصاری می نهم — هم برای خاطر از یادت نگهبان میبرم

منع تقلید اندکی از هر دو جانب دیده شد
زود می آرم ظهوری را پشیمان میبرم

خوش ست آن پر دلیها دل ز پیکان برنگردانم — بجنگ غمزه روم چاک از گریبان برنگردانم

شود داغ اندرون سینه و حسرت برون آید — کنم دستی روان چاک از گریبان برنگردانم

ز درد مایه داری دستگاهی حاصلم گردد — که از لبها برات آه و افغان برنگردانم

محیط گریه موج ماهیهائی برنمی آرد — بشورانم جگر در دیده طوفان برنگردانم

از آن افتادگانم بر سر میدان جولانی — که گوی سر ز فکر زخم چوگان برنگردانم

ره شوریده حالان میروم شاید بدست آید — دل جمعی که از زلف پریشان برنگردانم

صبا د از سر گلزار چینید مغز من نسرین
اگر بی سنبلی نکهت ز ریحان برنگردانم

شب من می نبندد راه حرم گر دست بیخوابی
که در هر نیمگامش صد بیابان برنگردانم

نگشتم زخمی شمعی که از مرهم بپرهیزم
ندارم ناله دردی که درمان برنگردانم

دهان قاصدان کی مهر ماند از حدیث ما
اگر در نامها مضمون عنوان برنگردانم

ظهوری خویش بخویش افکن چو در دست آنقدر گیری
که از افسردگی بادست شادان برنگردانم

چو خشک لب ز غمت چشم تر نگردانم
ز اشک بر مژه بخت جگر نگردانم

سمندرم مددی کرده شعله طالع
بشعله که بران بال و پر نگردانم

هرم بپا بزنار از غرور دامن عجز
که دست گرد کمر چون کمر نگردانم

ز جور چند بشاطلگی رود زاهد
اگر بدیهه در آید نظر نگردانم

چو نگسلد به نثار تو عقد گریه من
سرشک رشک بچشم گهر نگردانم

بکام تلخ سخن بر لب بیان دارم
ز شرم زهر تو نام شکر نگردانم

بجستجوی تو تا مردن این سگ روی
که خویش را چو صبا دربدر نگردانم

ز مرغ بسملم افتاد این هوس در سر
که زیر تیغ تو خودی بسر نگردانم

ببرد عاقبت ای دل نمیتوانی ساخت
ز ناله تو بلای اثر نگردانم

بگریه دل شب گر نه زنگ دل شویم
ز سینه راه صفای سحر نگردانم

هزار تیغ خطر در نیام هر عمل است
درین مخاطره نیت مگر نگردانم

در آتشی که ظهوری زیر توش سوزد
صد آفتاب بجای شرر نگردانم

دلم ز پست اگر گریه بر نگردانم | بشیشهٔ جگر ریش بر نگردانم

بجلوه گاه تو گر کوه بر سرم گردد | رخ از تفرج تاب نظر نگردانم

چه زهرها که ز کام هوس بجام کنم | اگر بوسه لبی در شکر نگردانم

ز پرتوت ندر خورشید اختر طالع | که از رخ تو شبی در سحر نگردانم

دلم بوعدهٔ راحت در آتشی بنشست | که داغهای ترا بر جگر نگردانم

نفس زدم نشود حرف دینی و عقبی | زبان بهر سخن مختصر نگردانم

بجنبش مژه سفتی دل ظهوری را
چگونه در رگ جان نشتر نگردانم

نفس گداخت دگر آه بر نگردانم | بسینه این تف جانکاه بر نگردانم

عنان کشاد بکنج تنم در خلوت | گر آفتاب بدر گر ماه بر نگردانم

گدای دربدرم لیک دارم این اقبال | که خاطر از هوس شاه بر نگردانم

دو دیده گریه بتاراج دیده حکم است | که سیل اشک ز بنگاه بر نگردانم

فتاده در دهن عام قصهٔ خاصان | حکایت از لب افواه بر نگردانم

کنم نصیحت ناصح ز کور بینایی | خطاب کور که از چاه بر نگردانم

خوشست صحبت احرام کعبهٔ دل را | ز راه دیر باکراه بر نگردانم

نگاه آید و از تاب صد هوس سوزد | اگر بحیرتش از راه بر نگردانم

ز راه بیخبران آه گر ظهوری را
بکوشش دل آگاه بر نگردانم

۱۴۶ زهر گر آورد بخت شور شیرین خورده ایم | دست دوران گر خسک افشاند نسرین دیده ایم

گلخنی چون گلشنی گردد در آسایش فتند
از خسک در زیر پهلو یاسمین گسترده ایم

خضر را باید که باشد رشک بر احوال ما
با حیات جاودان روز نخستین مرده ایم

برنجوشد تا باشک از سینه گوهرهای غم
دمبدم بر دیده تر آستین افشرده ایم

حیف تقریبی که دشمن میکند از کار ما
خویش را از جاهلان آفرین شمرده ایم

سعی در آزار ما چندانکه باید میکند
ما نمیدانیم آزردن ازین آزرده ایم

صاحب ریشیم جگر بر اشک خونینیم گواه است
چون ظهوری رونمائی چهره رنگین برده ایم

چاک اگر سر پنجه میارد گریبان داده ایم
میکشد گر داغ حسرت سینه جان داده ایم

پیش عید خویش میخواهیم چون قربانیان
با تن آغشته در خون چشم حیران داده ایم

بر خس و خاری سر کوئی اگر افتد گذر
تا گلی چینیم ز باغ بخت دامان داده ایم

نبض دل در دست تنهائی بلای عشق باد
تا بنوک نشتر مژگان رگ جان داده ایم

از مشام آرزو پیچیده عطر سنبلی
نسبتی دارد دماغی سر ریحان داده ایم

دلگشائیهای کوئی سیر خاطر میکند
گاهی از گوشی بهجرت باغ رضوان داده ایم

عشق دارد التفاتی این نخواهد شد که من
واگذاریم درد را خود را بدرمان داده ایم

بر زبان گر حرف زهر اوست لبها برکنم
برگلو گر تیغ او را دست شریان داده ایم

تا رود از لوح یادم نقش نام دیگران
چون ظهوری خاطر خود را بنسیان داده ایم

طی نشد راه حرم خود را بپرواز افگنم
با جرس در ناله آوازی بر آواز افگنم

در لباس محرمی طبع صبا باید گرفت
پرده شاید از جمال شاهد راز افگنم

نقش پا باید فتاد از خویش در راه طلب
خویش را هر پا بزران صد ساله ره باز افگنم

معنی دارد صفیر طایران صبح خوان
خواب غفلت تا بکی گوشی بر آواز افگنم

میتوان سرپنجهٔ قدرت بروز عجز تافت
عشق چون صیاد شد گنجشک بر باز افگنم

در نثار گونه یاقوت تر باید فشاند
گریه در چشم خون پالا سرافراز افگنم

دل به پیکان نسبتی دارد بیا با خویش را
بر سر راه نگاه ناوک انداز افگنم

راز عریان میشود بر روی شرح دوستان
پردهٔ رمزی بداغ چشم غماز افگنم

زد ظهوری در دکن شیرازهٔ دیوان مدح
بهر دیوان غزل خود را بشیراز افگنم

نه تنها رحم مسلمانی مسلمانان مسلمانم
نمیپرسید عشق بت چه میخواهد ز ایمانم

نگاهش صد زبان زانان بقصد جان صدی ریزد
برسوائی پیامی میفرستد راز پنهانم

بسوی او اگر بینم شود در رشک پری نازم
بزیبائی که در کنج تخیل کرده حیرانم

دل محوست صحن باغ و بستان چه میگیرم
اگر میبایست تجلی از کشاکش قفل زندانم

دواند هر طرف موج سراب العطش گویان
چه میگوئی باین سرگشتگی خضر بیابانم

تنم در آتش وهم و نیارم سینهٔ خود را
بدامان داغ گو میریز گردون گر بیابانم

چو در بزم تخیل شمع اقبالش شود روشن
طپید پروانه سان خورشید بر جای شبستانم

چه دشوارست ضبط نالهٔ بی اختیار از سی
کشند از هم ببیدردان زبان در کام افغانم

سر آوارگی داریم خون پالا سر کوئی
دریغا گر نبودی در ته کوه طرف امانم

بند یک شد ز طوق جنون سر آورم
خود را بعقل از همه کس بهتر آورم

گرمم وگرچنانکه ندزدم اگر نفس | مهر سمندر آفت بال و پر آورم
مژگان زکوه نوک سنان میکند برون | رفتم که زخمهای درون بر برآورم
ترسم ازین غرور که آن صید پیشه را | امید را ز صید گهش لاغر آورم
افگنده عشق سایه بفرقم عجیب نیست | گر مهر را بخیمه نیلوفر آورم
تا صبح فکر معرکه بر من امید هست | کین شور را بمعرکه محشر برآورم
گر دیده نیم پخته هوسهای خام حیف | خونی دگر نماند که جوشی برآورم

بهر نثار وصل ظهوری خدا کند
کز درج دیده دامن پر گوهر آورم

غمی را چو جان در برآورده ام | طرب را چها بر سر آورده ام
ز افتادگان جهان خویش را | بافتادگی بر سر آورده ام
برای گل بوستان جگر | نم چشمه خنجر آورده ام
ز اشکی که بر شعله دامن کشید | تف سینه اخگر برآورده ام
چرا وا خورد حسرتم از هوس | هوس را بحسرت برآورده ام
نهم تا بسر غنچه آفتاب | گریبان نیلوفر آورده ام
بقربانگه ناز قصاب خویش | غنم پهلو لاغر آورده ام
برون کرده ام صد تمنا ز دل | که یک حسرتش را در آورده ام

ظهوری چه پرسی چه آورده ام
لب خشک و چشم تر آورده ام

از سینه گر ترانه بلبل برآورم | صد داغ تازه از جگر گل برآورم

خورشید و مه شود بنظر هر چه دیده‌ام
گاهی که سر بجیب تخیل بر آورم

صد زخم بر دل و جگر ریش میبرم
گر بیرون روم که تیغ تغافل بر آورم

با مردمم نمانده سر صلح میروم
کز گوش نام عربده غلغل بر آورم

بیتابی نهاده قدم در سرای دل
رفتم که در بروی تحمل بر آورم

مردم ز خار خار ورع ساقیم کجاست
تا سر ز جیب خرقه گل گل بر آورم

هر جوی دیده بار ظهوری لآلی اشک
از چار باغ بخت مگر گل بر آورم

پای از دنبال محمل میکشم
خویش را آخر بمنزل میکشم

ریشهٔ تدبیر سامان را بعلم
از دماغ عقل جاهل میکشم

پرتوش آئینه هر جا می نهد
خویشتن را در مقابل میکشم

منتی کز آب حیوان میکشید
از دم شمشیر قاتل میکشم

تا نسوزم میفشانم سوز را
آه از ان آهی که غلغل میکشم

حسرتی هر گوشه می بینیم کوه
دست در شبها چو بر دل میکشم

اینچنین گویم که از شوق حرم
زمزم از دامان محمل میکشم

چون ظهوری میکنم کسب جنون
زحمت تحصیل حاصل میکشم

نزدیک شد که جوشن غیرت ببر کشم
بر روی غیر تیغ دعای سحر کشم

زر دست صرف آمست مشرب زدن نگر
کاری بکن که از دل تنگت بدر کشم

آورده رشک روز غریبی بسر مست
گر سینه نخل مهر تو با ریشه برکشم

با غیر خنده جفت کن سر خوشم مباد — ساغر ز طاق ابروی شوخ دگر کشم

هر روز میشود لب امید خشک تر — تا چند نیل و دجله ز مژگان تر کشم

یکره سری بکلبهٔ ما در نکرد روز — تاکی ز راه پرده بروی سحر کشم

بر دوش ضعف بست نهادم ز تاب رشک — خود را اگر که بر سر راه سفر کشم

جان از خمار رشک ظهوری بلب رسید — کو رطل بزم وصل که از جرعه در کشم

آب با ناله آشنا دارم — درد بیگانه از دوا دارم

عشق از حیلها خلاصم کرد — اهل تذویر با شما دارم

اخگر عشق در گریبان است — داغ دل صد هزار جا دارم

نه نهم قصر و کاخ شکوه بنا — خانه در کوچهٔ رضا دارم

ای صبا بر غبار راهی زن — چشم بر راه توتیا دارم

رشک بیگانگان هلاکم کرد — خاطرم خوش که آشنا دارم

هر کسی پیش تو کسی دارد — وای بر من که من ترا دارم

مدعای من خراب مپرس — من چه دانم چه مدعا دارم

نا امیدم اگرچه از همه کس — به ظهوری امیدها دارم

آن زهر کو که ناله زاری بر آورم — ور گریه چهره را ز غباری بر آورم

ترسم کند خراب تمنای ز آتشش — بر گرد دل ز داغ حصاری بر آورم

چون سر کنم حدیث تو در باغ و بوستان — از هر نهال تازه بهاری بر آورم

در پرده های چشم نهم چون گل شکر / از پا اگر به راه تو خاری برآورم
تا گیرم از شکیب جهان گرد و سراغ / هر لحظه دل بگرد دیاری برآورم
خواهم بزور گریه ز مغز دل جگر / بختی حنا بعشق نگاری برآورم
ای شیخ در مذمت زنار بر مپیچ / گر خواهی از ردای تو تاری برآورم
آبی ز جوی گریه ظهوری گر آورد / از نخل خنده برگ و باری برآورم

دانه اشک لاله فام آورده ام / تا تذرو غم بدام آورده ام
تا رهم از تیره روزیهای زهد / پرتو خورشید جام آورده ام
یکجهان جان بهر فرش رهگذر / بر سر کوی خرام آورده ام
شعله گو برآتش سودا بجوش / آرزوی چند خام آورده ام
بر سر راه شمیم کاکلی / صد مشام از هر مشام آورده ام
خار کویش را اگر افتد قبول / از بهارستان سلام آورده ام
در حریم او صبا را راه نیست / خود برای خود پیام آورده ام
رحم صاحب خانه در خواهد گشود / خویش را تا پای بام آورده ام
چون ظهوری مشق خواری میکنیم / رو به پشت احترام آورده ام

ساقی و ساغر شراب خودیم / ذره او و آفتاب خودیم
خاک گشتیم پیش درگاهی / عرش قدر و فلک جناب خودیم
خویش را ساختیم از و معمور / بعد ازین عاشق خراب خودیم

در غفلت زمانه بند و طرف — پاسبان سرای خواب خودیم
گریهٔ شور لذتی دارد — نمک سینهٔ کباب خودیم
خون بستی مگر بر آرد جوش — روز و شب گرم احتساب خودیم

با ظهوری حریف جام شدیم
اینچنین مست از شراب خودیم

حال خود را چو سر زلف بهم بر زده ایم — بر رگ صبر ز نوک مژه نشتر زده ایم
بهر خواب اجل از آرزوی قد کسی — قرعه بر سایهٔ شمشاد و صنوبر زده ایم
هر زمان حسرت اگر بر رخ من بسته دری — بسر انگشت تمنا در دیگر زده ایم
چه نوید جگر سوختگان نامهٔ ماست — شعلهٔ آه که بر بال کبوتر زده ایم
آن حیا غنچه که از تقویت سوز درون — سیلی عشر بده بر چهرهٔ صرصر زده ایم
سرخوشی جرعه‌کش ساغر و پیمانهٔ ماست — بادهٔ دوستی ساقی کوثر زده ایم

عطر ریحان بهشت از تو ظهوری خوش باش
رو که ما بر هوس زلف معنبر زده ایم

پی عرض تمنا قدرت تقریر میخواهم — خرابم کرده زور آرزو تعمیر میخواهم
برای غیرت ناصح سر صبر و تحمل را — ز تیغ غمزهٔ در گردن تدبیر میخواهم
جنون خویش را نازم که بهر گردن سودا — ز چین زلف رعنا گردنان زنجیر میخواهم
بخواب هر شب لبم هر لحظه بر تنگ شکر میزد — تو ای حیرت مزن دم از هوس تغییر میخواهم
بمنزل کی رسد سالک که من از سستی پنداری — ز شوقش خواب را ناصح در شبگیر میخواهم
مبادا چشم زخم افتد شب بیطاقتی بر من — چراغ عجز را بی پرتو تاثیر میخواهم

با این دست گریبان در ظهوری تا بکی سازم
خدا را حسبت و جوی دست دامن گیر میخواهم

روزی نشد که در شب غم بر سحر زنم
تا چند فال روشنی چشم تر زنم

بگشا دری بروی دعای من ای اثر
شاید ز بند خانه حرمان بدر زنم

ترسم نیاب دیده هم روز وصل را
شبهای هجر گر مژه بر یکدگر زنم

صد شاخ تازه از بن هر برگ بر دمد
بر کهنه نخل باغ هوس چون تبر زنم

از تاب رشک ساخته آشفته طره را
آن پیچ و تاب ها که ز تاب کمر زنم

شمشیر غمزه جوهر خود آشکار کرد
پنهان نخند تا نمکی بر جگر زنم

پروانه ام بشعله ظهوری نمای راه
آن نیستم که همچو مگس بر شکر زنم

سر خویش را خاک کو کرده ایم
سبب سروری آرزو کرده ایم

لب از تلخی شهد آمد بجوش
بشیرینی زهر خو کرده ایم

مکن ناصحا جیب ما را پسند
که هر در دریدن رفو کرده ایم

بباغ طرب نیست یک نغمه سنج
زبس در غمش هاهو کرده ایم

ندارد دگر هیچ رنگی هوا
گل گلشن وصل بو کرده ایم

ز هم نگسلد نغمه بزم ما
لب و ناله را روبرو کرده ایم

ازین غم که ناخن بر وی زند
جگر را بدندان فرو کرده ایم

ظهوری تو در لب گره کن فغان
که ما گریه حل در گلو کرده ایم

از لبت چون سد شراب بکام
بتخیل ملک مکد لب جام

بر دل کس غبار نگذارد
دامن افشانی تو گاه خرام

چون ز دامت پر شود ز بیداد دست
لب کشائیم بشکوهٔ ایام

چند از جان و دل بر آری دود
صبح بر رخ کشیده پردهٔ شام

دانه‌های سرشک آخر شد
طائر کام را نکرد هم رام

راه گلزار وصل میپرسے
ای دل اول علاج رنج زکام

شوخ زاهد نماے من گیرد
برهمن را به تهمت اسلام

جان فدایت بگو بگو تا چند
وصل میبازد و ز ادای پیام

احتیاج مرا بصبر به بین
کز ظهوری شکیب خواهم وام

عشق آورده بر سر کارم
کرده در ملک درد معمارم

دیگر از صبر میکنم پرهیز
تا ز بیمار چشم بیمارم

باغ باغ ارغوان تو انم گشت
صاحب دیده‌های خونبارم

زیب اوراد گشته ذکر تهی
رشک تسبیح باد زنارم

نرگس شوخ او نهالی را
عشوهٔ چند کرده در کارم

میدهد سعی بخت سودائی
بکسادی رواج بازارم

گر ظهوری تو میبری بوطن
بسلامت که من گرفتارم

کرده غیر از برای جان رفتم
غیر حرف تو از زبان رفتم

سر و سامان بال میدانم
بهوای تو خانمان رفتم

سایه پرورد نخل ماست بهار
از گل باغ خود خزان رفتم

حسن بر روی عشق خوان آراست
مغز در مغز استخوان رفتم

مشتری عشوه های تنهائیست
از متاع خودی دکان رفتم

فارغ از فکر آبروی شدیم
بجبین خاک آستان رفتم

تا ظهوری رود به شاگردی
خواب در چشم پاسبان رفتم

راه بر عرصه جهان بستیم
عهد با عیش جاودان بستیم

راوی شکر را زبان دادیم
تا قفل شکوه را زبان بستیم

خون خود را بهر طریق که بود
بر دم تیغ امتحان بستیم

یاوش آه در درون خلوت دل
در صحبت بروی جان بستیم

التفات آشکار میخواهیم
آب بر رنگ ارغوان بستیم

در چمن از طراوت نفسش
چشم از عشوه نهان بستیم

آخرش در کنار می آریم
بطریقی که ما میان بستیم

مژه زد بر دل ظهوری نیش
تهمت زخم بر سنان بستیم

گر اول کوچهٔ عیشی دویدیم
سری آخر بکوی غم کشیدیم

بذوق نامرادی راه بردیم
سر انگشت پشیمانی گزیدیم

بروی شاهد غم نیل حسرت
بانگشت سیه بختی کشیدیم

زهی سودا که جنس سود در صفت
ز بازار زیانکاری خریدیم

مبین ما را چنین افتاده در بند
که در راه گشایش را کلیدیم

نمانده خوف سرتاپا رجائیم
گذشته کار از شهد شهیدیم

جبین با دیگران بی چین غم باد
که ما در شام ماتم صبح عیدیم

اگر با خویشش می بودیم همراه
ظهوری کی بمنزل می رسیدیم

چه پنهان میکنی رخسار دیدیم
فراز تنگ با خود ده شهیدیم

تو خود را هم بنقد بود و نابود
بما بفروختی اما خریدیم

بجز جنس مصیبت نیست ما را
اگرچه خواجه بازار عیدیم

خدایا خیر باشد رسم ما نیست
شکایت گونه از خود شنیدیم

نسیم التفاتی داشت در کار
گل امید را نشگفته چیدیم

بیا ای چاره دامن بر میان زن
نقاب از روی حال خود کشیدیم

ظهوری سخت تر گردیده بید است
مگو بیهوده در دامش تپیدیم

راه بر عقل چاره جو بستیم
در بیچارگی فرو بستیم

گوش را منصبی فرا دادیم
لب یاران پندگو بستیم

رنگ از چشم اعتبار افتاد
سد معنی براه تو بستیم

صبر مجلس براه شوق آراست
تار بر سازهای وهو بستیم

نیست چاک لباس سوزن گیر
عقده بر رشته رفو بستیم

از مقیمان کعبهٔ وصلیم — گرچه زنار آرزو بستیم
تا کسی سد راه سعی نشد — خویش را عاقبت برو بستیم

گر ظهوری ز پا فتاده چه غم
کمر دل بجست و جو بستیم

دل سه کردنی گرفت از بازار رضوان فارغم — با خیالی آشنا گردیده از جان فارغم
در نوردیدیم هستی راه ما نزدیک شد — در طواف کعبه از سطح بیابان فارغم
آرزو داریم خاری از برای پای جان — از تمنای گل جنت گریبان فارغم
میشناسم [illegible] خویش را خوش صحبتی ست — پیش ما آورد کر سودای درمان فارغم
سر نوشته بیداری باشد سواد شام عشق — جمع شد خاطر ز صد خواب پریشان فارغم
با صبا شوریده پیغامیست خواهد عرض کرد — از رسوم نامه و آداب عنوان فارغم

در تب گرم محبت چون ظهوری سوختیم
از امید پرسش نامهربانان فارغم

[illegible] بلای محبت کشوده ایم — گم کرده ایم از تن و در جان فزوده ایم
[illegible] ایم غربت و خواری بدست هجر — در بزم وصل زحمت راحت فزوده ایم
[illegible] در خدمت تبخانه بر جبین — در کعبه گر جبین اطاعت نسوده ایم
زنده ایم و پارسا و گدائیم و پادشاه — خود را بهر کسی بطریقی نموده ایم
گو هیچ چیز نکهت خود را نگاه دار — بر جیب بخت نافهٔ زلفی کشوده ایم
از خنده لب بهم نرساند بخت ما — زان بوسه‌ها که از لب تیغی ربوده ایم
امید گرم گشته در آئین شهر ما — دورش از زبان غم بیش خبرها شنوده ایم

ماهی طبیعتیم و سمندر مزاج هم
خود را در آب و آتش غم آزموده ایم

از دیدن مراد ظهوری حجاب نیست
تا زنگ خود ز آئینه خود زدوده ایم

گلچین شعله ای امید که باغی رسانده ایم
داغی بسینه سینه بداغی رسانده ایم

سر داده ایم رنج خماری بمغز هجر
از بادهٔ وصال دماغی رسانده ایم

چشم از نگاه گشته تهی در تخیلی
چون خویش را بکنج فراغی رسانده ایم

در کوی جست و جوی بیا مردی امید
تا گنج کام نقب سراغی رسانده ایم

ظلمت بشام کلبهٔ ما رخت خود کشید
از شعلهای آه چراغی رسانده ایم

بال همای و تارک اقبال دیگران
تا فرق خود بسایهٔ زاغی رسانده ایم

از صاف جام هیچ ظهوری بجا مگو
کیفیتی ز دردایاغی رسانده ایم

مرهمی بر دل بنوک نیشتر افشانده ایم
از مداوا دامن زخم جگر افشانده ایم

آفتاب عشق طالع شد سیه روزی گذشت
از سواد شام پرتو بر سحر افشانده ایم

بر سر کوی خرابی جان و دل گردیده فرش
از نهال آرزو بر خود ثمر افشانده ایم

شمع اقبال شبستان تمنا در گرفت
یک جهان خورشید و مه در بام و در افشانده ایم

خندهٔ شیرین بکام تلخ در کار است باز
درد جام تلخکامی بر شکر افشانده ایم

چون برون آمد نگه راهی بجائی میرود
پرتو دیدار بر بام نظر افشانده ایم

از تو غیر از تو نمیخواهد ظهوری هیچ چیز
دست بر هر آرزوی مختصر افشانده ام

تا سینه را بداغ غم او گذاشتیم — عیش و فراغ را همه یکسو گذاشتیم

کردیم سعیها و نیامد بجای خویش — سر را به همنشینی زانو گذاشتیم

طوفان آه ما و جهان را بباد داد — از بس ادب نقاب بر ان رو گذاشتیم

خون میچکد ز تیغ خطر در جهان عشق — دل را باعتماد غم او گذاشتیم

شاید بدست درد بداد شعور هلاک — این کار را بعهدهٔ دارو گذاشتیم

گشتیم طوطی قفس کنج خامشی — فریاد را به بلبل پرگو گذاشتیم

برهم زدیم نسخهٔ ترکیب عشق را — قوت بضعف و عجز به نیرو گذاشتیم

تا چند پهلو از کس و ناکس خورد کسی — در تنگنای تفرقه پهلو گذاشتیم

آن توبه که رونق کار شکست ازوست — در پیچ زلف پرشکن تو گذاشتیم

در خانه نیستیم ظهوری مکوب در — خود را به سعی بخت در آنکو گذاشتیم

در راه دیر و کعبه دگر رو گذاشتیم — منظور بود روی بهر سو گذاشتیم

تقوی نگاهداری کم صحبت کرده بود — بردیم خرقه را لب جو گذاشتیم

هوشی که باز ماندهٔ طرز نگاه بود — در جلوه گاه قامت دلجو گذاشتیم

بر لاله از حکایت او رنگ ریختیم — در سنبل از کنایت او مو گذاشتیم

امید را که لازم مهر و محبت است — در روزگار رحمت او گذاشتیم

از داغهای سینه توان شعله برفروخت — دل بر وفای لالهٔ خودرو گذاشتیم

زانوی غیر تکیه گه التفات شد — خود را بمهر زه دری زانو گذاشتیم

از روزنگاه ساغر حیرت حواله بود — صد چشمه زهر حد بن هر مو گذاشتیم

همسنگ جز وفای ظهوری نیافتیم
در وزن مهر خود چو ترازو گذاشتیم

تا بناسور بلا زخم جگر پر کرده‌ایم
شام هجرستان خود را از سحر پر کرده‌ایم

پردهٔ فانوس گو پروانه را مهجور دار
نیست غم از شعلهٔ غم بال و پر پر کرده‌ایم

طعن بیدردی ندارد محو لذت بوده‌ایم
ساغر زهر بلا گر دیرتر پر کرده ایم

نخل ما افتادگی را سایه پرور کرده است
جویبار شاخ را از آب تر پر کرده ایم

سیر چشمانیم چشم عالمی بر دست ماست
بر کنار خوان ناکامی نظر پر کرده ایم

ناله زاری میرسانم از خیال غمزهٔ
باغ و راغ خود ز نوک نیشتر پر کرده ایم

تا ظهوری برفشاند در نثار روز وصل
دامن چشم تر از لعل و گهر پر کرده ایم

برآمد کام رسوائی دل دیوانه را نازم
غمی در جان گره شد گنج این ویرانه را نازم

ز حرف شکری بر داستان شوری برانگیزم
نمک در چشم خواب انباشتم افسانه را نازم

جنون این های و هو از مستی سرشار من دارد
بده ساقی بده اندازهٔ پیمانه را نازم

بغزائی اگر قدر حرم گرد حرم گردم
وگر بتخانه را زیور شوی بتخانه را نازم

بچشم آشنائی صورت بیگانگی دارد
فریب شوخ چشمی آشنا بیگانه را نازم

چو لیلی طرفه صیدی را ز ارباب خرد دارد
بدست دوستی صیادی دیوانه را نازم

ظهوری شهد و شکر از مگس رشکی نمیخواهد
درون شعله بال افشانی پروانه را نازم

جام عرفان بر کفی مشرب زدیم
مست گشتیم و در مذهب زدیم

رنج راحت بوده و ما بی‌خبر / شکوه را مُهر ادب بر لب زدیم
رو برو کردیم اشک و دیده را / پشت پا بر یاری کوکب زدیم
بستر بیماری انداختیم / آتشی در استخوان تب زدیم
خون چکاند یارب از دیوار و در / بسکه در کوی تو در یارب زدیم
مژده ما را بعد ازین جز روز نیست / آتشی از آه خود در شب زدیم

پای جهل عقل محکم گشته بود
تا ظهوری راست گرد جیب زدیم

دل را بیک کرشمهٔ پنهان فروختیم / هر کار بود مشتری ارزان فروختیم
جنس وفای عشق ببازار ریختیم / آتش به پنبه شیشه بسندان فروختیم
در دشت شور شوق ز طوفان اشک ما / صد داس تشلم بقلزم و عمان فروختیم
اجناس عشق گرچه دل ارزان خریده بود / در احتیاج غصه بنقصان فروختیم
سودای کفر عشق نکشید نقد دل / ناچار بود گوهر ایمان فروختیم
سودائیان کاکل و زلفیم دوست / گر طعنهٔ بسنبل و ریحان فروختیم
کار هزار ساله ز تو بیش پیش سخت / زین چاکها که ما بگریبان فروختیم
از محنت تهیهٔ اسباب فارغیم / عشرت سرای کو چه سامان فروختیم
در مخزن جگر گهر چند جمع بود / ملال گشت دیده بدامان فروختیم

ننگی ز ما مجوی ظهوری سرود عیش
لب را ز غم بناله و افغان فروختیم

غمی آورده ام در بیع جان شادمان دارم / بصد عشرت اگر یکذره بفروشم زیان دارم

شبستان جگر پر نور شد از شعلهٔ داغی — نمی میرد چراغم مغز تا در استخوان دارم
نگه‌های نهانی زنگ از آئینه بزداید — بروز عجز شاید کم نگاهی رایگان دارم
چنین وا پس فگندم کار خود را از شکیبائی — چرا زین بیشتر رسوا نگشتم ترجمان دارم
گزند زهر غم در کام من کاری نمیسازد — که از تلخ کامی شکرستان بزیر زبان دارم
دمی زن ای نصیحت گو سخن نگذاشتی بر لب — بخود زین بیش بی‌صبری برسوائی گمان دارم
مگر در کوچهٔ صاحب عیاران خانه میگیرم — ظهوری نقد دل را در گروی امتحان دارم

گر کشی تا پای همت بر سر عشرت نهیم — قوتی از ضعف در سر پنجهٔ قدرت نهیم
از کمند زلفت آرم گردن دل را برون — رم کنم از خویش و سر در دام وحشت نهیم
آرزو را بر کنار نیل ناکامی برم — بر زبانش در آب و داغی بر دل حسرت نهیم
بر کشم خنجر بدست عشق در کوی جنون — رسم را سر میبرم در دامن عادت نهیم
گسترانم مهر طاقت بستر بیتابئی — بالش بیماری زیر سر صحت نهیم
با ظهوری گر روم گاهی ببزم عرض حال — مهر مانع از خموشی بر لب جرأت نهیم

وقت آنست که دستی بدعا برداریم — از ره عافیت این خار بلا برداریم
میبرد همره خود عشق بجائی ما را — یکجهان جان ز پی رونما برداریم
گفت اشکی اگر از ما نبود هیچ گمان — نام رنگینی از رنگ حنا برداریم
بار دردی که نهد بر کمر کوه شکیب — قوتی بخشد اگر ضعف ز جا برداریم
وقت شکرست ظهوری دهن شکوه ببند

خوش بیا تا ره تسلیم و رضا برداریم

سر خود را بپای دلبر خود رای خود دارم	خدا فرصت دهد کاری باستغنای خود دارم
نهان گو باش جان و دل ز تمهای بیتابی	بظاهر دست صبری بر دل شیدای خود دارم
ز خار خشک نشتر خیز از باغ مرکسے	کشیدم پا بدامان غنی بر پای خود دارم
منه بر اصلاح حال ما ز خود شاید توان کردن	ز حد بگذشت بی پروائیش پروای خود دارم
باشک شبنم شستم دیده را از رنج بیداری	سحرهای فراغت در دل شبهای خود دارم
بهر کس هر زبانها بسر گوشی مقصر هست	زبان را مهر کردم شعری از نحو غائی خود دارم
بهر احوال آخر هر کاره می باید نظر کردن	شکایت گونه از دیده بینای خود دارم

بظاهر گر گسستم رشته عجز ظهوری را
نهان سر رشته در دست استغنای خود دارم

نمی یابم چه بهر است آنکه دوران نیست در جامم	که حرف از بیم تلخی راه میگرداند از کامم
تمام عمر خود را شیده ام ز تاب آتش حیرت	چه حاصل زانکه همچون آرزوی خود همان خامم
بتاب غنچه صبا حلق خشک تر خواهم	بیفگند دست غفلت از برای دانه در دامم
ز خاک تخم شوقی کشته ام در سینه ای ناصح	سپندی سوز در رفع گزند صبر و آرامم
تماشای اشتیاقم کن که چون تا صد رسد بیشش	سخن ناگفته بردارد لبش مضمون پیغامم
چه زحمت میدهی خود را برق تیغ و خار غم	که پندارم غرورت بر نمی آید با برامم
با فغان میروانم هیچ صبح روز محشر را	شب وصلت اگر ننهد سری بر دامن شامم

ز کیش من چه میپرسی ظهوری عاشقم عاشق
فرو بسته که فارغ از حدیث کفر و اسلامم

نمیگریم ولیکن در بن مژگان نمی دارم
هنوز از مهر کشت بیقراری شبنمی دارم

همان ریش ست پای جان ز خار حسرت کوئی
همان بر تار رگ دل گل ز گلزار غمی دارم

بحسرت وعده لب بگشا که رشد مست انجاح
تو داری ناز بسیاری و من صبر کمی دارم

چه حاصل زین چنین روئی که داری بیخیال خوبی
چه شد گر طالعم سست ست عهد محکمی دارم

اگر محرم نگشتم شکوه باید کرد از خویشم
که در خلوت گه دل همچو جانان محرمی دارم

ظهوری عشرت و شادی مبارک طرح سور افکن
که در دست آرزوی من برایش ماتمی دارم

ز رشک من جبین افروخت صبحت شب تبی دارم
شبم را راه گم کرده رهبر کوکبی دارم

تلاش رتبه منصور از همت نمیدارم
خدا فرصت دهد انداز عالی مطلبی دارم

پی پروانگی پروانگی میخواهم از شمعی
برشوت میدهم جان آرزوی منصبی دارم

همین ساده لوحیها هوس خورشید مایه دارد
باین دست تهی انداز سیمین غبغبی دارم

همیشه خاطرت خرم همیشه ساغرت بر لب
نمیگوئی دل پژمرده جانی بر لبی دارم

مدارا میکنم با هیچ تا میتوان کردن
چو بر پیچید سر از انصاف تیغ یاربی دارم

برای غیرت تقوی ظهوری می نهان خوردم
گوارا باد از رندان زاهد مشربی دارم

از طره اسیر پریشانی خودیم
قصاب کو که کشته حیرانی خودیم

تا خنده برزند جهان سیل غم برون
در انتظار گریه طوفانی خودیم

شاید که بر کشیم سری از دل حرم
بی بر پی شکیب بیابانی خودیم

زین بیشتر اگر نه فتادیم در خطر
غم نیست در پناه پشیمانی خودیم

مژگان دراز ما بخدنگی مدو نگرد / در خون نشسته دل پیکانی خودیم

دامان دل عبث به کوته امید ماند / در دیده ها سبک ز گرانجانی خودیم

گو باش روی همره و حکایت دیگران / خرسند با بذوق زباندانی خودیم

هندو پسر معامله با ما نمیکند / شرمنده رواج مسلمانی خودیم

هر روز سری ز ریشه ظهوری امید گنج / ما را بس است [illegible] ویرانی خودیم

هرجا [illegible] شد آتش [illegible] نازم / پیرهن را گشت قبا چاک گریبان نازم

کس بهم برزده [illegible] / چین گردید دلم زلف پریشان نازم

هیچکس را نرسد منع [illegible] سودائی / رنجشی با شده ام عشوه پنهان نازم

سایهٔ کعبه [illegible] / عشق شد راسر [illegible] بیابان نازم

نیست اندوه ملالی که نداری [illegible] / ای خوش است عیش ظهوری سر و سامان نازم

سراپا جان شدم جانان خویشم / سر آمد دردها درمان خویشم

خس و خاری نمی بینم خزان نیست / بهار آمد گل و ریحان خویشم

رخی ننموده آمد هر قطره [illegible] / تماشا عشرت نگارستان خویشم

بغل پر من کشوده [illegible] / در آغوش غم پنهان خویشم

نپیچم گرچه اخوان [illegible] / [illegible] یوسف ارزان خویشم

برای دیگران طرف گلستان / هلاک گوشه زندان خویشم

متن زنار زلفی مسکینه بعرض

ظهوری در غم رهبان خویشم

پیغام چون روانه کنی در خبر نشین / راه نظر چو باز شود در نظر نشین

پژمرده گشت خاطر ازین خنده‌های خشک / در زخمی به دولت مژگان تر نشین

در گریه چون حباب به دریده‌های چشم / زندان خود مشو به هوایش به در نشین

چندین فرو مرو برگ و ریشهٔ کسان / چستی میان به بند ز دلها به در نشین

بگشا دری ز خلوت شب در فضای روز / شامم کدورتی به صفای سحر نشین

خون گریست تسمه گران کرد آشنا / اکنون در آتش از هوس اخگر نشین

زان نوک غمزه گشته خلیدن چو تیر دست / داری اگر رگی به دم نیشتر نشین

مردان هنوز گرد بیت آزند در میان / کو خون هر نیم منع محبت به در نشین

ز هر یک ز فرق تا قدم ای هند گو برو / تلخی از آن لبان شنو و در شکر نشین

با ما خوشی در آ چو نشاط در آمدی / بیشتر نشسته اند همه بیشتر نشین

خصم تو آگه است ظهوری تو غافلی / از دیگران مپرس خود بر حذر نشین

یکی شد محنت و راحت چنان من چنین من / در آمد غارتی از در نه آن من نه این من

به منزل می‌رساند کاروان صبر و طاقت را / چه بود آشتی به رتار ز نگاهی از کمین من

به امیدی که ریزم در نثار آشنای تو / ز درج دیده همیان دری در آستین من

نه دوری‌های نزدیکان و نی نزدیکی دوران / چه بودی کاش همیری نبودی همچو کین من

نیارم خاتم جمشیدی که زیر تو داغش / نگینی شد دل من سادگی نقش نگین من

ز خاک و خون قربانگاه عشقت عید میخواشد / به صد ساطور نتوان بست یک چین بر جبین من

چه میکاری خسک بر لب چه میبیزی نشتر هم / مبادا حنظلستان کام کس از انگبین من

ز آتشپاره بر سینه تخم داغ افشاندم / نهادا ز شعلهٔ خورشید خرمن خوشه چین من

ظهوری را برون آورد از آلایش مرهم / دل پیکان پسند من رگِ نشتر گزین من

خود دیت شد قاتلِ قربانیان / هست حاصل حاصلِ قربانیان

کعبه را رقصان باستقبال برد / جلوه های محملِ قربانیان

صیقل حیرت زدای زنگ دید / کشته فوجِ حائلِ قربانیان

تا بمنزل یکدم تیغ ست راه / راه راه منزلِ قربانیان

کیمیای سرخروئی کرده اند / سبزهٔ آب و گل قربانیان

از قلم در جوی سیرابی نوشت / وصل خطِ واصل قربانیان

بر کند عیدی سر از هر قطره خون / برتشنگانی گرد دل قربانیان

یک کف خون ظهوری خرج کن / ساز خود را داخل قربانیان

لب فرو بستم سخن پیدانیست این / گوش بکشادم زبان پیدانیست این

در رهم گر دامید و بیم نیست / بر دو عالم دامن افشانیست این

برنگردانیم ما هرگز ورق / در وفاداری سبق خوانیست این

در سجود آستانی تارکم / رو نگردیدست پیشانیست این

در تماشا چشم تابیدن نماند / چشم بدبین دور حیرانیست این

ذوق در بالیدن کاهیده نیست / گم شدن در خود نمایانیست این

تا گره تار هوس شد ریز ریز ‌‌ ‌‌ ‌‌ کند میل تیز دندانیست این
تیغ آمد بر حال در خون گشتگان ‌‌ ‌‌ ‌‌ گشته گریان زخم خندانیست این

گر ظهوری گشت رسوا مرنج
اقتضای عشق نهانیست این

کنجی نشین بساط برچین ‌‌ ‌‌ ‌‌ هر چیز جز او ز دل بدر چین
از شبنم گریه نازکیها ‌‌ ‌‌ ‌‌ در گلبن خندهٔ سحر چین
پیرانه سر از نزاکت غم ‌‌ ‌‌ ‌‌ طفلانه لبی بگریه در چین
هنگام پیام آب و تابی ‌‌ ‌‌ ‌‌ از اخگر اشک در خبر چین
شاید که شوی ز مرد یاران ‌‌ ‌‌ ‌‌ کوه غم درد در کمر چین
در رخ چه کشی سپر ز جنگ ‌‌ ‌‌ ‌‌ صلح است ز جبهه چین بدر چین

چون گرم دعا شوی ظهوری
اول ز نفس تف اثر چین

دل ساده طور نرگس او پر فن چنین ‌‌ ‌‌ ‌‌ نقشی نشسته بهر من از دیدن چنین
برهمن کین غارت صد کاروان کشود ‌‌ ‌‌ ‌‌ میخواست آن جبین به نعتی برهمن چنین
این مژدهٔ تغافل و دی کشته نگاه ‌‌ ‌‌ ‌‌ مقدور کیست دیدن نادیدن چنین
با دوستان بدشمنیم میخورد قسم ‌‌ ‌‌ ‌‌ سوگند من بدوستی و دشمن چنین
دامان شعله در کف خاکسترم نماند ‌‌ ‌‌ ‌‌ حرمان نزد بآتش کس دامن چنین
سوراخ گشته سینه ام از داغ حیرتی ‌‌ ‌‌ ‌‌ میخواست آرزو که ام روزن چنین
در راه روی حرف ترنم فرو کند ‌‌ ‌‌ ‌‌ دارد زبان خامهٔ من روزن چنین

تا زخم بر دهان نگشاید بشکر ریخت
من مور ناتوانم و تو شیر افگن چنین

بر سینه داغهای تو از شعله جوش زد
خورشید و ماه دانه از خرمن چنین

گردنکشی خطاست بگردن نهادگان
ظلمست ظالم مظلمه بر گردن چنین

بگذشت چاک جیب ظهوری ز دامنش
طوفت قبا بساخته پیراهن چنین

از خود برون نتاخته یا در گلی چنین
در عشق طی نساخته کس منزلی چنین

در خون اگر چه می تپم از شرم لاغری
که در شکارگاه فتد بسملی چنین

دارد تغافلی ز نگه صید بند تر
جانها فدای آگهی غافلی چنین

در روز حشر زندگی آید بکار کس
دستی بکار گر نبرد قاتلی چنین

باشد بسخت جانی خویشم امیدها
ذوقیست مهربانی سنگین دلی چنین

در دل فسردگی ز تغافل گره مباد
حل از نگاه گرم شود مشکلی چنین

دیدم نمیشود بنگه رهن حیرتی
تا دیده آورد بمیان حاصلی چنین

خاکسترم برای گل چهره شبنم است
خوردم تفی که کرد گذر بر گلی چنین

کس در مزاج عشق تصرف چنین نکرد
ارزانی تو باد ظهوری دلی چنین

شد کار من ز دیده تر مشکل اینچنین
پا هیچ کس نرفته فرو در گل اینچنین

جای تعجب است که از سحر نرگسی
اعجاز عقل و هوش شود باطل اینچنین

گرم آنچنان شوند که از خویش بگذرند
افتادگان روند پی محمل اینچنین

کشتی چو در آب دیده کشیدند دشتیان
دارد محیط عشق جنون ساحل اینچنین

از تخم داغ سینه‌ام انبار راحت است　　آری زمین پاک دهد حاصل اینچنین

آورد صد گشاد به یک تنگنا کشید　　آنکس کشیده مهر ترا در دل اینچنین

از جنبش نسیم تو در کوی آگهی　　می باش از تردد من غافل اینچنین

ترک نمود کرد ظهوری برای تو　　خود را نکرد خرج که شد واصل اینچنین

مهی که در بر ما گذر کیست این　　فتاد آفتاب از نظر کیست این

هم از گرد ره راحت داغ او　　درآمد بمغز جگر کیست این

بدلهاست از طاقت صبر دور　　ز جانست نزدیکتر کیست این

ز فیض قدومش دعا را اثر　　نهادست دستی بسر کیست این

اگر سر رود در تماشای او　　ندارد کسی رو سپر کیست این

ز شیرینی شور گفتار او　　نمک آب شد در شکر کیست این

بیادش سلیمی آیم و یاد او　　نمی آید از دل بدر کیست این

چراغ شب هجر روشن مباد　　ز شام غمم زد سحر کیست این

ظهوری صبوری سفر میکند　　کسی آمده از سفر کیست این

درد چندانی که داری بر دل ما عرض کن　　وسعتی ای دل تو هم بر تنگی جا عرض کن

بر گل نم دیده آبی ریختن آسان تر است　　سوز عشق خویش بر دلهای شیدا عرض کن

زاهد بیا در خمار عجب جان آمد بلب　　لطف فرما ساغری بر زهد تقوا عرض کن

بوی درمان در نمی‌آید بداغ درد ما　　گر بداغ امتحان داری مداوا عرض کن

حسن یوسف را برای گرمی بازار عشق
شعله بر نی بست ترکیب زلیخا عرض کن

بر سر کوی تو مُرد امید از بالای ما
یا برون نه جلوهٔ بر بسر و بالا عرض کن

وعدهٔ او خوش بلائی شد برای جان ما
آرزو افتاده بیهوش این تقاضا عرض کن

عشق وامق شکوهٔ بی التفاتی میکند
حسن برا نیست عادت عذر عذرا عرض کن

زود می افتد زبان از کار وحشت غالب است
هان ظهوری حال خود امروز فردا عرض کن

جلوهٔ کن بر سر کو دامنی برپا فشان
یکجهان جان جمع شد بر قامت رعنا فشان

گل بدامن ریختی بر جیب جان مدعی
مشت داغی بر گریبان دل شیدا فشان

خندهٔ شیرین نمک پاش نشاط خسرو است
شور بختش گو سرشک تلخ بر خارا فشان

ای صبا لطفی کن و از خاک وامق هر بهار
لاله و گل جمع کن بر تربت عذرا فشان

عشوهٔ ساقی تصرف در مزاج توبه کرد
گو نگه ته جرعهٔ تکلیف بر تقوا فشان

گریه کم میدهد بر باد آب روی شوق
میکنی گر گریه دریا بر سر دریا فشان

غفلت امروز خوش بی چشم ور رو دارد ترا
چهره با خوی بر زمین از خجلت فردا فشان

شرمی از همت ظهوری چاپلوسی تا بکی
بر کم و بیش جهان دامان استغنا فشان

بتجلد از سر کویت نمیتوان رفتن
بلی بلاست بزندان ز بوستان رفتن

ز بیم هجر دلم ناتوان تر است از من
کجاست قوت طالع نمیتوان رفتن

خدای رحم کند فصل گل بران بلبل
که بایدش بضرورت ز گلستان رفتن

زره تست بدفع بلای شام فراق
بهم زبانی مرغان صبح خوان رفتن

بهم بر مژه خو کرده عشرتی دارم — چه محنت است دگر بهر فغان رفتن

چه مشکلست شب هجر براه دشت بلا — بروشنائی آه شرر فشان رفتن

تمام خلق جهان راه سود می بینند
نه عاقلیست ظهوری پی زیان رفتن

پرگشته از قرابهٔ امید جام من — یکبار گشته باش فلک کو بکام من

بال و پر همای برآورده زاغ بخت — سیمرغ گشته رام زهی بخت رام من

رم میکنم ز همرهی بخت دشت دشت — یاد غزال وحشی من گشته رام من

عیش وصال گرچه بغیری نصیب بود — دخل تمام داشت درآن اهتمام من

قاصد برو عبث سخن در میاورم — مشکل که در بیان تو گنجد پیام من

صاحبقران مملکت عاشقی منم — آوازه داد کوس ملامت بنام من

خدمت گهی که رخصت نظارگی دهد — کی میدهد مراد بکس ازدحام من

نام ترا حلاوت صد مصر شکرست — خوش لذتی ذخیره نهادست کام من

نازم ببخت خویش که بر عطر کاکلی — کلک قضا نوشته برات مشام من

آه درون نه تاب ظهوری فرو نشاند
کز جوش سینه پخت هوسهای خام من

سادهٔ در عشق پرکاران رقم بر خویش زن — گر نکردی عشق بیتابی قلم بر خویش زن

سکه داغش بنام سینه صافان میزنند — عشق در کتب گرفت اکسیر غم بر خویش زن

صیقلی درکار دارد ظلمتستان درون — بیتوانی کرده دل را جام جم بر خویش زن

این همه خاک مذلت فقر را بر سر منه — میزبانی خود برابر باب کرم بر خویش زن

صد چمن پژمردگی در غنچهٔ دل چیده‌ام
از بهارستان نوبرگی ارم برخویش زن

از چه بر گردن نهی بار خراج زندگی
با وجودت باج خواهد از عدم برخویش زن

بی وقوفیها ظهوری صرفهٔ جان کرده بود
میشوی ناگه به بحثی متهم برخویش زن

برو ای همنشین کز خویشتن در اجتنابم من
پذیرائی مرمت نیست احوال خرابم من

ز بس در عشق نادانسته شوخ بیوفا گیرم
چرا از دیگری نالم هم از خود در عذابم من

اگر بیداری بودی سرم صد محنت افزودی
زهی طالع به بین که بخت خود ممنون خوابم من

سر و برگ گل خندان کجا دارم نمی خواهم
که کی چشم تری با شمع هوادار حبابم من

چه باک از سوختن اندیشهٔ واسوختن دارم
نمیدانم چه خواهد شد برای خود کبابم من

پریشانی اگر بر دل صبا جمعی نمی بندد
بعشق جلوهٔ کاکل همان در پیچ و تابم من

سری وا میکنم در پای امیدی و چی نازم
باین روز سیه نیکو که چرخ آفتابم من

برو زاشک خونش رودی که حاصل کرده آری
نگه میدار یا دادی ظهوری حسابم من

وام کردم سعیها در جستجوی خویشتن
گنج دارم خرج را از پای پوی خویشتن

دیدهٔ نمناک در هر قطره رودی گرد کرد
چشم دریا کرده ام در شست و شوی خویشتن

پیش پیش جلوهٔ عشق من بمن بوسان رود
عشق هر جا هر کرا خواند بسوی خویشتن

در دو عالم کو ترازوئی که میزان بشکند
حیرتم را سنجم ار با آرزوی خویشتن

در توکل صد امید تازه هر سو بسته اند
آبرویم ریخت تا بر خاک کوی خویشتن

نیستم در ظرف از دامش حریفان دگر
میکنم خمها تهی پر از سبوی خویشتن

هیچ رشکی نیست در مستی تلافی میشود | از شهان بهتر گدایان را کدوی خویشتن
سوختی از گفتن آتش زبان گر شعله را | گر محوئی را برآوردی بجوی خویشتن
خویش را حاجت روا خواهی مراد از شوق جوی | گریه آب رفته و دید آخر بجوی خویشتن
در گلستان کی بشیعی باد گل خرمن شود | گر نسازد غنچه اظهار بوی خویشتن
هیچکس در بحث خاموشی حریف من نبود | بر خود آوردم سخن از گفتگوی خویشتن

آب تیغی از ظهوری آتشی انداختست
از زلال خضر میگیرد گلوی خویشتن

چگویم ز مستان احوال شان | قسم مقبلانرا باموال شان
ره هفته شان کرده آدینه گم | مه روزه هم نیست در سال شان
سمن در خسک زار شان چهنه خیز | برازش فروش اطلس از شال شان
سیه روز بر صفحه روزگار | ز خورشید و مه قرعه فال شان
گدایان رنگین در اثبات عشق | رخ کاهی و گریه آل شان
در انداز پرواز افتادگی | سبک رو به باد پر و بال شان
ز سنجیدگی بیش و کم شان یکی | بحر وار همنگ مثقال شان
نگاه پس افگندن انتقام | ز تعجیل در پیش اهمال شان
نوشتست تفصیل صد شرح پیش | مبین بست خوش تر اجمال شان

درین ره مگر افتد از خویش پیش
ظهوری گرفتست دنبال شان

نظر وقفست بر رویش خوشا صاحب نظر گشتن | چه تقصیر هم جوا از خود میتوانم بیخبر گشتن

ز تیغش قیمه گردیدست لبهای جگرخواران — جگر را خوش بخرج آورده انداز سپر گشتن

نیفتد هیچکس در خار خار جنبش مژگان — علاجی نیست رگها را بجز در نیشتر گشتن

اگر گاهی نگاهی میفرستم میشود عاجز — نه پای پیش رفتن دارد و نی روی بر گشتن

ز غم چندان پریشان نیست بر هم خورده کاکل — بزیر کوه ماندن به که بیتاب کمر گشتن

نخواهد رست غیر از ارغوانی نرگس از خاکم — بلی در طالعم هست از شهیدان نظر گشتن

ز تاب عشق موم هر چه میخواهی بساز از من — ولیکن دارم این صلبی که نتوانم دگر گشتن

توان خود را بصلح گل ز جذب بیت بها آوردن — میسر جمله را با جمله عالم شیر و شکر گشتن

فلک فارغ نکرد از دربدر گشتن اسیران را — هنوز این غیر پرور را نیامد وقت بر گشتن

ظهوری نکته اخگر میشود از گرمی مضمون — نه رحمت آفت پرواز مرغ نامه بر گشتن

از تو وقت صبحدم کاکل پریشان ساختن — وز صبا مغز جهانی عنبرستان ساختن

داشتی هر لحظه عاشوری ز عیب لاغری — خویشتن را عید میکردی بقربان ساختن

کاکلی دارد چه گویم طره دارد مپرس — خاطرش جمعست از خاطر پریشان ساختن

در امانت نیست با احباب از من دوستی — مهر او را چون توانم صرف انسان ساختن

گر بخود نازم سزد پیران دانا را رسد — خویش را همبازی طفلان نادان ساختن

شوق را پروردمی میبود دستی گر روان — فرض باشد در گریبان چاک دامان ساختن

زود میگیرد ز تعمیر خرابان خاطرش — چند روزی درد را با دیده بریان ساختن

میتوانم مرد و فارغ شد جمعیت مانع است — سخت دشوارست بر خود کار آسان ساختن

در نظر دار از جبین پیشانی سر و رو را مکن — مرد را زینسان به است از زخم خفتان ساختن

چاپلوسی چند بینی درهم از سرگشتگی ست | خویشتن را سوز و دیوان را سلیمان ساختن

عاشق مسکین ظهوری روز دارو برگرد
هیچ درمان نیست میباید بدرمان ساختن

ز مژگان تو خنجر برکشیدن | ز دلها چاکها در بر کشیدن
چه جانانی ترا میزیبد و بس | دل هرکس ز دلبر بر کشیدن
صفی از دشمنان بستن روا نیست | بجنگ دوستان لشکر کشیدن
یکی از دستگیری های عشقست | عزیزان را بخواری درکشیدن
بااین تنگی دهانی و سخن وار | تواند شور در شکر کشیدن
بصد تدبیر نتوان آه گم کرد | چه حاجت منت رهبر کشیدن
نیم قانع بیک زنار و قشقست | بتان بر روی یکدیگر کشیدن
نیازم بهر کمانی میسزند زه | که میباید بزور زر کشیدن
زلب با ناله پاسی وا نگیرد | سری باید بدرد سر کشیدن
خیال برمن نگاهش بود فربه | که نتواند بجز لاغر کشیدن

بکشتی غم چه دریائی نگشتی
ظهوری فرصت لنگر کشیدن

چمن پیراست رویش در دل و جان نگار من | برای سینه ام شد سیرگاهی لاله زار من
چه زلفست این زیاد جلوه دارد پریشان تر | هزار آشفتگی مفتون روز روزگار من
خزان رشک بر نخل حیاتم گرچه میریزد | بدریدی کاش رضوان جلوه باغ و بهار من
تلاشم آنکه حرف وعده زان لب برون آید | ورنگی گر نشود واقع گناه انتظار من

اگر دم می‌زنی ناصح تو هم پائی روان کن
ز کف رفته عنانها در رکاب شهسوار من

ورع در مجلس رندان زبان خود نگهدارد
که می‌ترسد کند بدمستی ناگه خمار من

ز پا و از خود نمی‌بینم کسی در بزم خود بازی
نشستم پس دو عالم نیست خصل یک قمار من

بترس از شال‌پوشان خراسان بهارستان
ببین آن عارض گل گل ز سر پس از خار خار من

ظهوری کوشش فرزانگی کاری نمی‌سازد
همان دیوانگی روزی مگر آید بکار من

خوشست از آرزومندان بحسرت جان بر آوردن
پی آسانی خود کارها مشکل بر آوردن

ز حرف خون بها در حشر لب خطا امان دارد
عجب گر سر توان از خجلت قاتل بر آوردن

تماشای دگر دارند بیتابان نمی‌باید
میان چشم و رخسار از نگه حایل بر آوردن

ندارد هیچکس زان نرگس جادو برابر شد
بیک دیدن فنونی در خرد باطل بر آوردن

بشور آورده شوقت گریهٔ آزرده جانان را
چه دشوار است در کوی تو پا از گل بر آوردن

اگر یابد رهی در صیدگاه قادر اندازان
نه آگاهیست عمداً خویش را غافل بر آوردن

سلوک عشق در صحبت خرد دانسته می‌ورزد
نمی‌داند مروت علم را جاهل بر آوردن

ز شب گیری بلند و کوتهی از راه می‌بیزد
سری ناصح خرابم از دل منزل بر آوردن

دهم صد دل برون در عشق از هر قطره خونی
بسحر دل اگر خود را توان از گل بر آوردن

بنا فرمائی چرخ ستمگر تا بکی نازم
ضرورت گشته فرمان شه عادل بر آوردن

غمی دشوارتر از جان بر آوردن نمی‌باشد
از آن دشوارتر داند ظهوری جان بر آوردن

گریه‌ات رنگی ندارد لعل خندانی به بین
بی رگت خوانند ترسم نیش مژگانی به بین

گوش کن افسانهٔ مویی و خاطر جمع دار
از برای خود شبی خواب پریشانی ببین

در میان مرد کنار افتاده لنگر بکش
قلزمی در عشق زور در حسن طوفانی ببین

سینه دوران جستجویش کرده از خود میدهند
سینه نه چاک کش چاک گریبانی ببین

جهد دیگر عاشقان در اجتهاد آورده اند
بر تو تهمت ای مسلمانان مسلمانی ببین

میکشان وصل خزان را باغ خود دانسته اند
طرف بستانی ندیدی کنج زندانی ببین

روز بیت پروانه شد پروانگی بر سر زدن
سوختی ز افسردگی شمع شبستانی ببین

گرچه لب بستست لیکن نالهٔ از لب دور نیست
کو نفس از بند غم همراه افغانی ببین

در بر هر ذرهٔ بیتاب خورشیدی نگر
در دل هر قطرهٔ بی آب عمانی ببین

با وجود آنکه دل یک قطره خون بیش نیست
سخت دل در گریه کاهم حیله دانانی ببین

عالمی را آرزوی بوسه حیرت هر گزند
بر لب خود از تاسف زخم دندانی ببین

تا بکی از صرفه در حرمان ظهوری زیستن
رونما کن نیم جان خویش جانانی ببین

ز رویت باغ را از لاله و گل داغ بر دل بین
بطرف جو صنوبر را ز قدرت پای در گل بین

حساب دخل و خرج خویش را سر رشته دارم
چه بینی بیقرار مهای باقی صبر فاضل بین

زهی نادانی من میشمارم طفل نادانش
تغافل میکند کار نگاه آگاه عاقل بین

اگر بی پرده می بینی تماشا کن که من بینم
که در دیدن نگه را چون در و دیوار حائل بین

ندارد هیچ رجحان طاعت دیر و حرم در هم
کنی هر جا نمازی طاق ابرویش مقابل بین

کجا دیدی که فرمان خدیو عشق برگردد
برات تارک من بر دم شمشیر قاتل بین

خوشا رندان عالم مجلس میخانه دیدی
گذاری کن بر اهل خانقه شیخان غافل بین

اگر گردد غبار از زخم دشمن سینه دهقان شو
مینشان غیر مهر او در ان تخمی و حاصل بین

عجب گر موج رسوائی تواند شد ازین دریا
هزاران کشتی بی نوح در گرداب ساحل بین

چه درمان با ظهوری جز مدارا چرخ ظالم را
بفرق روزگارش سایهٔ دارای عادل بین

دل غم نشین شدست بیا خانه شاد بین
در بسته ام بروی دو عالم گشاد بین

عشق و جنونش بود پدر بر پدر همه
نازم بخویشتن دل والا نژاد بین

میخوانم آنچه باغ بریحان نوشته است
روشن شد از خط تو سواد سواد بین

در خاندان حسن منه وست خو توئی
چون ماه و آفتاب دو صد خانه زاد بین

عمدست اینکه پای کم آرم ز هر کسی
از جمله زیاد سر آیم زیاد بین

فتوی دهم که هست جهادش به اهل دین
بر کفر عشق هر که نزد اجتهاد بین

ای آنکه میل مذهب اسلام کرده
در زاهد دو عالم مگر زند راد بین

در عشق بت کجاست برهمن بصدق دل
زنار بسته است مگر اعتقاد بین

کالای ناله را بسوی چار سوی داد
با هم ز جان بصد دل و جان بی مراد بین

صد چشم وام کن نتوان دید سیر غیب
چشمی بهوش از همه و بر مراد بین

از حرف شعله خوئی او در گرفته تب
آن هم نهاد تاج بر آتش نهاد بین

صد بار گشت وگشته زبیداد خود خجل
یکره نگفته معذرتی اعتماد بین

تا بر سر چراغ ظهوری خبر زنند
طوفان فراز و نیشتر و هم باد بین

هوائی پادشاهی در سر من
بنازم ترک نازک افسر من

چنینیم با تو من تو آنچنان باش
گلم خار تو زهرست شکر من

رگی دارند بیماران عشقت
بمژگان تو گوید نشتر من

ز طوفان خوردگان بحر شوقم
همه بی لنگریها لنگر من

بجای موج خیزد برق ازهم
بدریا ریزی از خاکستر من

چراغم روشن است از پرتو عشق
چراغ افروختن از صرصر من

اگر گردم بعهد عشق فربه
زند بر کوه کاه لاغر من

خیال شوخ خاراپوش شبها
هم آغوش است خار بستر من

بباد شعله شمعش می‌پراند
مگو پروانه کو بال و پر من

ظهوری میروی از سختی رشک
مکن پا سست دستت بر سر من

ز کویت خاک دولت خانه من
فلک یک گلشنی کاشانه من

بدام عشق اگر گنجشک گیرم
شود عنقا آب و دانه من

بمستی گر دهد دستی بباده
حلالش باده پیمانه من

توان رندانه کردن شیشه بازی
بزیر خرقه تتنخانهٔ من ❊

شود هر روز یک کشور خراجی
بدخل عشق خرج خانه من

که خواهد شد کسی ژولیده مویان
همان سرپنجه من شانه من

بآبادی شدم رسوا بنسبت
غمت گنجیست در ویرانه من

سزد گر خواب سنبل موی گردد
که مست از کاکلت افسانه من

ظهوری اینهمه دیوانگی کرد

نگفتی هیچگه دیوانهٔ من

رویت سحر سحر فروشان | زهرت شکر شکر فروشان
شمعت خزنده آشنا باد | پروانه ببال و پر فروشان
جز چشم ترم کسی نماندست | از سلسلهٔ گهر فروشان
رنگین ز سرشک گونه دارم | بازار چه جگر فروشان
در سایه مشام بادکانها | بسته آئین سحر فروشان
از مشتریان قاصدانیم | جان تحفهٔ این خبر فروشان
یارب بچه شرح باشد آغوش | در معرکه کمر فروشان
هم بی هنری که عیب و عارست | این معرکهٔ هنر فروشان
می باش برهنه چشم بر دوز | از ابرهٔ آستر فروشان

آن شوق نظارهٔ ظهوری
خاک قدم نظر فروشان

آنانکه نه غمگین تو عشرت بحرامان | وانانکه نه گمنام تو شهرت بحرامان
نازش بهواداری بالای تو ما را | باشد ز نظربازی همت بحرامان
از پرتو رخسار تو رخشنده نظرها | بر سرمه دو دیدند بصیرت بحرامان
ظلمت چه سازند بشیرینی و شکّر | بی چاشنی زهر تو لذت بحرامان
از یاد تو بیرون نبود خاطر عاشق | اندیشهٔ اغیار ز غیرت بحرامان
جز سود نیارند ببازار محبت | آمد بزبان کار شراکت بحرامان
بر بوالهوسان نه در هوس شعله فگندست | ترسم که غوری بازی وحشت بحرامان

در باب نصیبم و ندارند نصیبی
در مذهب ما خون محبت بحرامان

در بحر هم مردیم بکش تیغ حلالست
از خواری دشنام تو عشرت بحرامان

بیماری اوقات بلا هست ظهوری
پرهیز کن از حلقهٔ صحبت بحرامان

خسی در آتش او پیکر من
دل من اخگر خاکستر من

جنون او رنگ نهاد از براهیم
مبارک باد داغ افسر من

رقم از ناله و از آه دارد
پریشانیست جمع دفتر من

بدریای هوس موجم ربودی
اگر حسرت نبودی لنگر من

به بنیادم دریده از مینا که برخم
دهانی باز کرده ساغر من

ز خود بیرون نهادم پا عجب نیست
که دنبال من افتد رهبر من

برای خرقهٔ شوئی زاهد خشک
فشردی کاش دامان تر من

بداغت سینها گردید همداز
مگر مهری نهد بر محضر من

چه حاصل ازینهمه زهری که خوردم
نشد گنج دهانی شکر من

مبین چون میجهد نبض اسیران
به بین چون میطپد دل در بر من

ظهوری بر سر کوی محبت
زپا افتاده دوشش در بر من

ماندبی گل خار مژگان گریه کو بیرنگ زن
بلبلی دارم ضروری ناله بر آهنگ زن

صلح در کار شکست تو ندارد کوششی
چنگ زخمی گشته مطرب زخمه بر چنگ زن

داستان نقش پردازی و نقش ساده گی
میتوان بر دخت خط بر صفحهٔ شبرنگ زن

دیدهٔ دیدن نداری در صف کوران نشین ... مرد این ره نیستی بر عذرهای لنگ زن
سهل بود آئینه با اسکندر آن پرتو نداشت ... گر زنی لاف صفا از سینهٔ بی‌زنگ زن
عشق یاران عیش رانی طور دیگر کرده‌اند ... با دل یکرنگ بر غمهای زنگارنگ زن
کردهٔ از سخت روئی توبه سستی اینچنین ... چند پیمان نشکنی پیمانه بر سنگ زن
حرفهٔ دل نیست صلح زخم مرهم زینهار ... زد غلط بر سینهٔ داغش قرعه کو بر جنگ زن
تا بجاه غم طناب آه بر گردون کشید ... خیمهای داغ خود بر سینهای تنگ زن

برخود آسان کن ظهوری می شناسی خویش را
سخت دشوارست پاس نام روز ننگ زن

گریه رویم به نقش داده به بین ... که بمن گفت روی ساده به بین
روی راحت که میتواند دید ... داغ پشتی بسینه داده به بین
گرچه از صید دیده می بندی ... دام تو دیده ها کشاده به بین
داغ از استخوان سینه گذشت ... رو بمغز جگر نهاده به بین
شوق سرکار دیده تنها نیست ... کار بر پا گرفتاده به بین
گشت کالای رند تمغائی ... بر سر داغهای باده به بین
چند دریوزهٔ تماشا چند ... چشم بر چشم ایستاده به بین
پیرهن سد راه آغوش ست ... رهن عشرت ما غم ازاده به بین
تازه معشوق از کهن عاشق ... طفل بر کار و پیر ساده به بین

مدعی را زیاده گر بینی
یکی از منش زیاده به بین

ز جان برخیز و با دلدار بنشین / بسر داری بپای دار بنشین

زبادش گشته گر خاطر بهاری / بگلخن غیرت گلزار بنشین

گر از دشمن رسد هر دم صد آزار / همه بردار و با دلدار بنشین

نکردی حاصل امسال انبار / بده بر یادگار یار بنشین

نفس بر کش ز حرف عشق زنهار / بدام تهمت این کار بنشین

ز دکان در پس هر کوچه برخیز / بخلوت بر سر بازار بنشین

ز جان برخاستن شرطست در عشق / بزنهاری ز غم زنهار بنشین

بر نخل جنون نوبر نکردی / بباغ داغ برخوردار بنشین

ظهوری تا بکی بیهوده گوئی
زبان در مهر استغفار بنشین

با غیر آشنا شده ناآشنا ببین / گردیده خصم اهل وفا بیوفا ببین

راضی مگر بمصرف دشنام خویش نیست / خواهم دگر دعا بکنم مدعا ببین

بیهوش و بیکسیم که هوادار من شود / برهمی شمال و بستیز صبا ببین

تهمت نگه بجرم ترا نام میبرند / نسبت دهند صبر بمن افترا ببین

تیر نگاه تاب برای چه میکشی / بر غیر بسته چشم تو شستی خطا ببین

زهرت بدم که غیرت شهد و شکر کنم / در کسب درد خویش تلاش دوا ببین

هم احتیاج حاجت گنجت دهم غنا / در عشق خود رعایت شاه و گدا ببین

بر خاطر تکیه عیش که یاد خود کنی / بفرست بیشتر غم خود را وفا ببین

از محرمان خویش مباد انجمل شوی / تنهاییم گداخته تنها مرا ببین

ما را چه حال گر تو پریشان نگه تری — آری ترا که گفت که احوال ما به بین

چشم ترا چکار ظهوری بروی کس
بیگانه کن نگه نگه آشنا به بین

بس مشکلست حال دل ناتوان من — افتاده مرگ رشک بدنبال جان من
بی جوی یار دیده نم کشت غم مباد — ترسم خشک شود سمن بوستان من
از جوش مشتری شده بازار رشک گرم — صد جنس شکوه ریخته پیش دکان من
چندین تبسم نمکین چیست با رقیب — چیزی نماند از جگر خونچکان من
هیچت ز بی زبانی اغیار باک نیست — بیباک من ملاحظه از زبان من
عشقم دلیر ساخته در شکوه اینچنین — لطف تو هم مگر بکشد ترجمان من
دامن برآفشتم خزان افسرده نیستم — با شعله گشت دست و بغل یاسمنان من

خوان امید وصل ظهوری بگستران
مغز دگر ذخیره کند استخوان من

آید خیالت از نفسی در کنار من — فرمایدش ثنا مژهٔ اشکبار من
از بس بهم برآمده ام شاید ار کشد — زلف تو طرح تفرقهٔ روزگار من
ترسم بغیبت غاشیه از دوش من کشی — برخیز ناصح از ره رعنا سوار من
گر دیدی سر بحلقهٔ فتراک آشنا — در صیدگاه بخت همایش شکار من
گفتی دگر بداغ جدائی بسوز نیست — خواهم قسم خوری بدل داغدار من

عالم بگوی بی خبر ظهوری خراب بود
تا از خیال وصل نگشتی دوچار من

گرچه ما را نرسد پرسیدن | چیست دیگر سبب رنجیدن
نیست درکیش مروت جائز | زغبت خنده ز لب دزدیدن
رسم دیرینهٔ بدمهر الست | یار گرویدن و برگردیدن
چند بر بستر راحت میرم | ای خوشا مرگ تمنا دیدن
چند درکوچهٔ دریوزهٔ وصل | بخجالت پس سر خاریدن
ناصحا قوت فرصت میگوی | گفتن از تست زمن نشنیدن

مردم از غصه ظهوری رحمی
چند بر گریهٔ من خندیدن

نیست دستی مرگ را بر جیب جان عاشقان | پا نمیدارد خزان در بوستان عاشقان
نغمه در قانون بزم زندگی آخر شود | نگسلد گر رشتهٔ آه و فغان عاشقان
از در و دیوار اگر سنگ ستم آید چه غم | با شکستن کرده پیوند استخوان عاشقان
دیگر از ادراک مقصد مختصر ست احتیاج | چون یقین دنبال ره دارد گمان عاشقان
نیستند اهل جفا جنس وفا را مشتری | گشته در زنگار گم قفل دکان عاشقان
در گریبان پاره کردن ست زحمت میکشید | گر نمی کردند مهتابی کتان عاشقان
نسخه میگیرد دوا از درد بیدرمان ما | سود را سرمایه بخشد زیان عاشقان
لاله و گل در نظر قدری ندارد آنقدر | ارغوان خیز ست چشم خونچکان عاشقان

ساختی ممنون شنیدن را ظهوری لب ببند
نیست خوشتر داستان از داستان عاشقان

مرا لعنت ز بزم وصال دور مکن | زکات قوت خود بر ضعیف زور مکن

هزار سینهٔ بی‌کینه ریش شد از رشک
بروی بی‌نمکان خنده چند شور مکن

بااهل ظاهر ستیزی کی رود غم نهان
بلا به در بر ماتم لباس شور مکن

زبان عجز بپرداز شکوهٔ تغافل نیست
برای پاس نگه تکیه بر غرور مکن

مباد آتش امید شعله بنشاند
نیاز در دل افسردگان عبور مکن

ز برق اشک بسوزد سرای عجز ابلیه
چراغ مجلس افسانه نور طور مکن

چنین که دست تو از بادهٔ مکیفی ز اهل
سخن ز نشئهٔ غفاری غفور مکن

ترا چه رتبه که اندیشهٔ وصال کنی
ادب خوشست ظهوری چنین ظهور مکن

تا کی ای دل بحاج ورزیدن
صرفهٔ کار ز خوشنما دیدن

بر سر خوانِ رشک دشوارست
جگرِ بخت لخت خائیدن

در کمینِ جگر نشاند خاک
آفت انداز غرّه تابیدن

لذتِ ریشِ سینه دریابی
چون درآید سبب بخندیدن

پندگو خالی از فریب نیست
باد توفیق پند نشنیدن

در بلای سموم دشتِ فراق
چند بر خود چو شعله لرزیدن

شهره شد یار در محبتِ غیر
همچو گردون بدان پرستیدن

بر ظهوری مسلم است عشق
شوخ نامهربان پسندیدن

مگو ای دل که دشوارست ز عجز ناتوان مردن
که دشوارست پیش من بمرگ بیغمان مردن

غنیمت دان که عشقت بزبان مرگی دگر نه بخشید
که کس بسیار مرد از آرزوی هر زمان مردن

بدانگی نقد صد گنجینهٔ دین در شمار آید   میسر نیست در کف محبت رایگان مردن
سر امید خود را چون سپندم بازرانوئی   کرم فرما یا خدایا بخت سر آستان مردن
رهم افگنده بخت بد به ترکستان هجرانی   که در وی نبال باشد نیم جان را صد جهان مردن
برو وقتی دگر اینجا سری کش ای اجل نگه   باین دلبستگی هم خود بگو چون میتوان مردن

برای اوست گر مردن که در خواری که در عزت
ظهوری نیست فرقی اینچنین با آنچنان مردن

بامداد فنا فکر بقائی میتوان کردن   بجوش ایمان که خامی را روائی میتوان کردن
ترا آب دیار عقل میدانم نمی سازد   بملک عشق تغییر هوائی میتوان کردن
متاع رنج بسیارست نقد راحتی داری   زیان خود مکن بیع و شرائی میتوان کردن
ازان اسباب ایمانی که برهم میشود ایمان   فدای چشم کافر ماجرائی میتوان کردن
همان غم دست میگیرد اگر روزی زپا افتی   تمنائی غم مرد آزمائی میتوان کردن
توانی کرد اگر پا بر سر کوی جفا محکم   وفا خاطرنشان بیوفائی میتوان کردن

ظهوری مدعی را گر نباشد بر دلت دستی
اثر را دست فرسود دعائی میتوان کردن

ای بخت وقت ناز رسید ناز کن   درهای کام بر رخ امید باز کن
از حرف تلخ باش زبانی بکام کش   دستی بخوان نقل تمنا دراز کن
ایام بینوائی و تیره مردگی گذشت   گلگشت ذوق در چمن برگ و ساز کن
ترتیب شکر نعمت عیش وصال ده   درهای شکوهٔ غم هجران فراز کن
جان در تن اثر ز دعا کرده‌ایم دوش   برخیز بر جنازهٔ دشمن نماز کن

ای دیده رخصت گریه ز منزل برون مکن
ای لب برای خنده تو هم جای باز کن

بخت بلند پایه ظهوری موافق است
خود را مگر بپاس کسی سرفراز کن

خدایا دیر شد از نونهال وصل بر چیدن
ز باغ چهره گل در گریبان نظر چیدن

نمی افتد برون این اخگر هجر از گریبانم
درون سینه تا کی داغ دل بر یکدگر چیدن

تف غم در جگر نگذاشت بیم آرزو دارم
بزور گریه شادی ز دل حسرت بدر چیدن

چو از کام تمنا زهر حسرت بیشتر جوشد
چه حاصل در تخیل بوسه از تنگ شکر چیدن

بلای جنبش مژگان نمیدانی تو ای ناصح
مکن منع من از لخت جگر در نشتر چیدن

زدم فالی مبارکباد آخر شد سیه روزی
توان در سایه شام شبستانم سحر چیدن

مگس طبعی برو ای غیر شهدی چاشنی مسکین
سمندر میتواند شعلها بر بال و پر چیدن

از آن بستان که روید سدره از پای گیاه او
میسر نیست جز کوتاه دستان را ثمر چیدن

ظهوری عشق و پیری خنده دارند چون مستان
ز بیتابی لب حسرت برای گریه بر چیدن +

چو می بینم ندارد آنقدر قدر گناه من
که بندد راه بر امید من امیدگاه من

همه سعیم ندارم هیچ در تقصیر تقصیرے
مگر عفو ترا روزی بکار آید گناه من

چنین بالد اگر در دولت برخویشتن شاید
که روز هفته را بیرون کند از سال و ماه من

شراب آمد حلال اثبات این بزم نشاط آن
که باشد از کف من هیچ تو قاضی گواه من

اگر در کشتنم دشمن فشارد پای با مردم
ندارد هیچکس در دوستداری دستگاه من

چو از دیجوری هجران شریک حال میرسی
توان اندازه بر داشت از روز سیاه من

به پیشش دیده را از روی خوبان هست سرشاری　　تغافل را کمین فرموده در پاس نگاه من

بعشق غم ظهوری جمله عالم را قدم دادم
کنون سیاح گردونم طناب آورده آه من

ببین سنگینی غم کوله بار کوه کاه من　　محبت خانه‌ام امن خطرها در پناه من
زبس در دوستی ثابت قدم گردیده‌ام شاید　　که در طوفان محشر برنخیزد گرد آه من
فزون از کوهکن در کشتی عشقیم اگر بودی　　نبودی سختی کوهش برون از برگ کاه من
لب ناصح بخاموشی ز من نزدیک کی باشد　　که گردد بر سر من دورتر شد خیرخواه من
دمد گلهای تر بر خار خشک افتد اگر چشمم　　که خورده است آب از روی عرقناکی نگاه من
دلم گم کرده راهی تا خم آن طره آوردم　　پریشانیست در اثبات این معنی گواه من
بفرق نخل خرم ابر تر کو خیمه بر کن　　ز جور برق دارد بهره نقصان گیاه من
بخورد دود دل هر جا که میباید نمیباشد　　بیا بگذار ای مشاطه زلفش را بآه من

دری از خنده بگرفتی ظهوری خشک لب بنشین
نیاوردی بکف مشتی گلی از گریه گاه من

بدست مرگ حاشا جیب عمرم کی توان دیدن　　میسر تا نگردد دامنی در دست پیچیدن
بفرقم سایهٔ عشرت نیفتاد از بهی روزی　　بزیر دشنهٔ غم تا بکی چون بید لرزیدن
سرت گردم دلم خون شد مروت نیست پنداری　　بصد عذر آشتی کردن وگر از خویش رنجیدن
چه زیبنده است در کوی وفا نرگس قبایان را　　بدامان از رخ پشمینه پوشان خاک برچیدن
ز دعوی های بیجا عقل لب دربست خوشحالم　　میسر شد بدست شوق گوش حرف مالیدن
بتسبیحی که اشک آورد دین بر یک گره چیدش　　شمردم طعنها بر برهمن در بت پرستیدن

بوزن بیستون می آیم افزون در درون داری	اگر فرهاد را با من توان در عشق سنجیدن

نصیحتهای عاشق گوش کردن از توبی پروا
چنان خوش مینماید کز ظهوری پند نشنیدن

دردل آمد حسرت مژگان شکن	خار از پا درکش و درجان شکن
مایه در کار سیل اشک کن	موجها از سینهٔ عمان شکن
دفتر ناموس در قلزم مشوی	شیشهٔ امید بر سندان شکن
ریش کردی سینهٔ تاثیر را	در لب بیچارگی افغان شکن
نیستم مرد ملامتهای خلق	مهر درج صبر را پنهان شکن
مغز ما در سنبل کاکل رواست	باغبان گو عطر در ریحان شکن

باد پیری غنچهٔ دل را نواخت
رو ظهوری در جگر پیکان شکن

حدیث کام میرفت از زبان بوالهوس بیرون	اگر میرفت ذوق شکر از طبع مگس بیرون
معاذ الله که باشد دست در دست شحنه حسرت	خوشا حال کسی کاو درد خود را از هوس بیرون
بمنزل کی تواند برد محمل از گرانباری	بریزد راه رو بار بعد اگر از جرس بیرون
نهال بوستان وصل بندد میوهٔ شاخی	که باشد چیده پیش زانداز تهی دسترس بیرون
خزان آرد باستقبال از هر خار گلزاری	اگر آید صفیر بلبل ما از قفس بیرون
ببزم وصل طالع میبرد یک یک حریفان را	بغیر از من نخواهد ماند کوه هیچکس بیرون

ظهوری از برای جا تمنا وقت میباید
مبادا پا نهد از سینه حسرت یکنفس بیرون

سست عهدی سنگ بر پیمانهٔ پیمان مزن / دست رد بر سینهٔ سختی کشان آسان مزن

هوشیار رفتند وطاقتها سپر انداختند / دست دعوی عشوه از ترکش مژگان مزن

یا کمند طره را از پیچ وتاب آور برون / یا سنان طعنه بر جانهای بیتابان مزن

بر بساط وصل اهل خانمان طالع خوشست / قرعهٔ بیچارگی بر محنت هجران مزن

بی نصیبی واعظا از عزت و خواری دریغ / خار چینیها ز اصلای گلشن رضوان مزن

ایکه میخواهی بکوی کامرانی پی بری / میشود راهت غلط بر کوچهٔ سامان مزن

عینک بزم غم ظهوری عالمی را هوش برد / هر زمان بر تار آهم زخمهٔ افغان مزن

تا کی دعا خورم ز تو ای بیوفا برو / بگذاشتیم با عیان مدعا برو

آنها که در قفا تو گفتیم و گفته ایم / ما وا نکرده ایم لب از پیش پا برو

دشمن نکرد آنچه تو کردی بدوستی / بیگانه ام دگر بر ای آشنا برو

امید صلح نیست وگر هست نیست نیست / منشین برو برو برو ای بیوفا برو

حالا خود از توقع دشنام فارغیم / خیزی بزور کام ز زبان ای مدعا برو

بر خود حرام کرده مشام شمیم او / هستند بیخودان دگر ای صبا برو

ترسم که هیچ جای نگیرد نفیس قدرت / ای دل اگر بصرفه توانی ز جا برو

غیر از سفر علاج نداری لجاج چند / مردی ز رشک غیر ظهوری بیا برو

سود را سرمایه از دلال بازار او / لاله را پیرایه از رنگینی گلزار او

گفته ای زهر حرفان شکر نوش است حیف / تلخی از شیرین زبانی نیست در گفتار او

هر که حسنش نیست ممکن تیز بینان عاجزند
بر نمیگردد نگه افتد چو بر رخسار او

نیست عاشق را بجز افزونی غم مطلبی
صرفهٔ او گر نباشد در غمش غمخوار او

چون کشد با ناله بلبل شکوه میریزد فرو
خوش فراخ افتاده عاشق نالهٔ منقار او

سینه گردید از خزانش ناخن حیرت شکاف
جوش کرد از شعلهٔ داغش جان چون گل انبار او

راه او مشکل که بگشاید میان جستجو
گر نه بندد خویش را شبگیر بر انوار او

تیغ بیش از توبه این رندی بیباکی نداشت
میدهد گویا اثر بر عکس استغفار او

مستی دریا به پستی نماند از میفروش
میشود عالی نژادی ظاهر از اطوار او

نی همین زنار پیچیدست بر تسبیح شیخ
برهمن کو تا برآرم سبحه از زنار او

گردش گردون نشد هر روز بر بر همن
کیست در عالم که اقبالش نشد ادبار او

مرهم خاموشی بر ریش گوش من نهاد
مرحبا ناصح ظهوری گشته منت دار او

خاکمال صبرها از جلوهٔ رفتار او
گوشمال هوشها در عهدهٔ گفتار او

کی بسعی چرخ می جنبید از جا آفتاب
جای وا میکرد اگر در سایهٔ دیوار او

تا مسیحا را ز رشک خود به بستر افگنم
چشم دارم پرسشی از نرگس بیمار او

بر رهش بتخانه سازد دیده بر روزن سفید
بت هوس دارد که بندد بر میان زنار او

دوش بر هم باغبان چشمی بجد بگشاده است
دسته گل خود بخود میروید از دستار او

شکر باید بیش ازین شاید رود در نشتر
رفته تا مغز دل و جان راحت آزار او

تا صنم گشتست حق با اوست بود از من خطا
دوستی بنگر گواه اوست دعوی دار او

بر گدایان حشمت جمشیدی گر ریزد طرح
سنجش اگر میکند قدر خویش معیار او

پایه از پایهٔ منصور عالی تر بود
گشته کرسی از برای پایهٔ ام دار او

سادگی بنگر ظهوری شاد میدارد مرا
کو چو من هر کار را خود کرده ام در کار او

برای مغز جگر داغ سینه داری کو
شدست پایهٔ تنگ درد و پایه داری کو

نهاده پا نگه از شوق تو تیا برکاب
صبا کجاست ز جولانگهت غباری کو

زکف هنوز نرفتست اختیار برون
دریغ و درد یا چرا جنس اختیاری کو

برای جیب ز باغ تو نیست برگ گلی
برای پای ز راه تو نوک خاری کو

دوا کجاست که دردم زیاده تر گردد
نهاده غمم بکمی روی غمگساری کو

دلست تشنه جایی گرش قراری نیست
سپهر عالم عشقم دمی قراری کو

بجوش کوره اکسیر گر چه زر گشتم
برای نقد شکیبائیم عیاری کو

ز رهن ناله در آورده ام برون لبها
که در دمید بدم وام اعتباری کو

بدفع لشکر غم بر چهای خم بنگر
بیا بمیکده زین خوبتر حصاری کو

هنوز گوش ظهوری بناصحان دارد
چو من ز صبر و شکیب تو شرمساری کو

از مدارا بگو تعادل کو
نگه از دیگران تغافل کو

چه تحمل که حسن خرمن کرد
عشق را نیم جو تحمل کو

باغبان رنگ و بو اگر نیست
رنگ گلنار و بوی سنبل کو

عشق در پایهٔ ثبات نشست
عقل را نسبت تزلزل کو

شوق اگر بر نریخت لخت جگر
اشک را زهره تعلل کو

ای خوشا آنانکه آه طره کشید   در نفس پیچ و تاب کاکل کو
شکر هندیان دلم را برد   نمک تولیان کابل کو
منکه از صبح و شام خود مانم   صبح پروانه شام بلبل کو
ای ظهوری گرسنه چشمی چند
سیری نعمت توکل کو

این دل دیوانه را بنگر و تدبیر او   از رگ و پی خویش را کرده بزنجیر او
کیست که گنجشک دل غیرت شاهین کند   یافته از ناله دام در دو داگیر او
ذوق نظر بازیست حلقهٔ فتراک کو   هر بن مو دیده بر تن نخچیر او
وعدهٔ تمکین گران گشت سبک اعتبار   اینهمه تعجیل او اینهمه تاخیر او
از رگ و پی هر طرف بیهوده تا بد طناب   خیمه جان را ستون گر بود از تیر او
ساده فغانان او ناله یکدست خویش   بلبل و پرکاری صوت بم و زیر او
قصر بقا چون حباب بست بنای بر آب   رو دو فنا میشود آلت تعمیر او
برد ظهوری ز حد شرم و حیا پیش و پس
تا بکی از خود کشی خجلت تقصیر او

گلرخی ساقیست حرف لاله و گل میشنو   بلبلی گر بایدت از شیشه قلقل میشنو
از پریشانی زبان گوش عاجز میشود   داستان زلف میخوان حرف کاکل میشنو
می نهد از همت بیدار رنجتان حرص و آز   سر بخواب افسانهٔ صبر و توکل میشنو
تا علم کردند آشنائی را تبان بیگانگی   بر مدارا شان مدار آمد تطاول میشنو
خشم و نازش کرد اگر منع نگه از گفتگو   گفتنیها آنچه خواهی از تغافل میشنو

میشود هر طفل در صبر و شکیب ایوب من — گریه ایوبی ز زخم لاف تحمل میشود
پیشکار هر نگاهی نگهبان سحر و فسون — در رو کن دیده ام جادو سحر بابل میشود

از ظهوری هیچ درمگذر که بی تقصیر نیست
گاهی ارگویم که میسوزم تعلل میشود

صیدی درین نخچیرگه کو لایق نخچیر او — در خون تپش پیشی تپیم این چشم زخم تیر او
آورده چون عشق و جنون عقل و خرد کو بر زبان — افتاده در کوی و مکان شمشیر بر نخچیر او
در پیشگاه دلبران جای شهیدان دیده ام — تقدیم خواهم بر همه فریاد از تاخیر او
بر تلخی زهرش نشین بر لذت شکر مرو — بخشم بروی گنج او ویرانی تعمیر او
عشقست میر کاروان مائیم از پس ماندگان — ایوا همین خود را چسان بستیم بر شبگیر او
گردد به پند آسمان کتان مهتابی اگر — سر پنجه شوقی شود یک ره گریبان گیر او
تمکین خوش است از بیدلان یارب نصیب کس مکن — آن دل که در شادی غم فهمیده کس تقصیر او
نازم فقیه شهر را در شرع دارد حیلها — در جمع مستان نگذرد گر می کند تدبیر او
از دایه دوران نگر طفلان کام دل بجوش — گر دیده شیرین تر بجوی پر کرده جوی شیر او
نسرین اشک از چشم تر عقد در افتاد از نظر — بر شعله داغش جگر صد باغ گل توفیر او

از خود ظهوری گو برلاف تمنا تا بکی
انگاره آتش از تیغ شد کو جوهر تاثیر او

نداری بهره از کفر عشق ای دل مسلمان شو — نگردی جمع خود را وای بر حالت پریشان شو
چو بیدردان تمامی عمر در زینت بسر بردی — زهی غفلت نه ای غافل پشیمان شو پشیمان شو
بفکر زار نالی باش و بر کام و زبان رحمی — سراغ چاک کن شرمنده جیب گریبان شو

خجالت میکشی فردا مباد از مژگان باشی
به تیغ تیز دستی جان برافشان از شهیدان شو

بسوزد تار محرومی نباشد پاس اغیارت
بزیر شعلهٔ تیغی سپند چشم حیران شو

چه سرگرمی که اسباب دکانداری کشی در هم
شراری در جگر کش آتش کالای دکان شو

گدائی از گدایان چشم خواهش بر نمیدارد
شود تا سیر چشم آرزو مهمان سلطان شو

بعزلت بر رخ مردم در الفت چه می بندی
بترس از صحبت خود گر توان از خویش پنهان شو

بسان موج بازوی شنا مگشا به بحر غم
حباب آسا نخوابان دیده و فارغ ز طوفان شو

ظهوری در مصاف نفس نامی بر نیاوردی
غزلخوانی خوش است از مطربان تازه الحان شو

با ما چه خوش بسر برد شود صرف ناز او
بیچاره آنکه بخت ندارد نیاز او

معمور باد دل چقدر جان قیمتی
آماده کرده در هوس ترکتاز او

مشکل که التفاتش به جوی من تا کسی رسد
ایکاش میرسید بمن احتراز او

محمود از غلامی خود پادشاه بود
وقتی که خواجگانه نشستی ایاز او

دست تب هوس شده کوته ز نبض آل
نشتر کشیده تا مژه های دراز او

داغی نهاده دست غمش بر دلم بلی
مهری نداشت درج گهرهای راز او

بهتر نهاد شال مرا از حریر غیر
گویا نکرده پیر غلطی امتیاز او

ای شیخ اگر بخلوت عاشق گذر کنی
گردد حقیقت تو مرید مجاز او

راحت ز یمن محنت او مغز پرورست
نازم بداغهای ظهوری گداز او

هر طرف سیلای خلقی بر سر میدان تو
زخم صد خنجر ز هر یک جنبش مژگان تو

هست خوبان دگر را هم شهیدان دگر
تیغ بی هنجار میرزا نشاید بر پیکان تو

تخت شاهی چون نهادند از برای شاه حسن
حیرت تا دوخت چشم دیده بر ایوان تو

آتش افسرده دل بر سر کویت حرام
شعله بر بند دست باد گوشهٔ دامان تو

سنگ خشت خانهٔ صبر و شکیب ما قضا
خاک می آرد مگر از کوچهٔ پیمان تو

باغ و بستان را با میدی ز چشم افگنده ام
جان فدایت جای بسیارست در زندان تو

یک خدنگ ناز هم در کار ما کو رفته باش
صید لاغر تر ز ما دارد شکارستان تو

آرزوی ناوکی گر ریخت در جانم شکست
نیست باکی دل پرست از حسرت پیکان تو

تا بساط آرزوی وصل بر هم چیده ام
آن سر و سامان ندارد بی سر و سامان تو

راز دل ظاهر ظهوری میکند دیوانه است
گر بدنبالش نخفتید عشوهٔ پنهان تو

کو بازویی که زور زند بر کمان تو
کارم چه سخت کرده نرمی زبان تو

گاهی اگر تو هم گذری میکنی بدل
من در دل تو هم گذرم در نهان تو

بر عمر خویش رحم بدور تو دیده ام
از شرم خویش را نفهمم مهربان تو

یکیک همین مهر و وفا میشود وفا
داریم وعده که بخویش از زبان تو

خشک است جلوه سازی شمشاد و یاسمین
گر دیده سدره کهنه ز نخل جوان تو

از قصه ات مقدمه گویان گرفته اند
هر داستان مقدمهٔ داستان تو

با گفتگوی غیر زبان مرا چکار
پروای جان خویش ندارم بجان تو

دستی بپی نداشتم از کیسهٔ تهی
تا سود من شریک نشد با زیان تو

گویند صد نشان و نشانم نمیشود
میخواستم که از تو بپرسم نشان تو

گر آسمان سجدهٔ ظهوری کند سزد
بر تافت بار سجدهٔ ما آستان تو

سماع ملک و ملک بهره ترانهٔ تو
صبوح زهد و ورع از می شبانهٔ تو

ز اهل حسن کسی هیچ میتواند گفت
زمانهٔ دگران نیست در زمانهٔ تو

ترا نه پایان هر روز من علاجی نیست
بناز خانهٔ من گشته ناز خانهٔ تو

رسد بکام زیک وعده ات هزار خیال
هلاک میکند آخر مرا بهانهٔ تو

عجب که رام شود صبر شیر حوصلگان
چو از نگاه رمد چشم آهوانهٔ تو

چه بینش ست که این بال بستگان دارند
بچشم دام تو خوش کرده اند دانهٔ تو

چه اختلاج تملقین بخت بیداران
بمست مایهٔ خواب پسین فسانهٔ تو

همیشه باد ظهوری دلت بدرد آباد
برات ناله نوشتند بر خزانهٔ تو

مزن حرف تحمل ناصحا مرد تحمل کو
تعقل تا کنم در کار خود عقل تعقل کو

مرا هم میکشد نازک بعشق حسن او نازم
مدارا بر نمیتابد دلم تاب تطاول کو

حرم را حلقه بگرفتم دری بگشود بر رویم
همان در پیچ و تابم حلقهای زلف و کاکل کو

گریبان تحمل چاک خواهد گشت بلبل را
هوا داران خدارا تکمهٔ پیراهن گل کو

بیکبار اینچنین بستی در امید بر رویم
سرت گردم چه واقع شد نگاهی از تغافل کو

نیابی نغمه سنجی چون ظهوری در خراسان هم
نگاهش دار این هندستان گل بسیار بلبل کو

ز قحط وصل دگر قحط خورد و خواب شده
چو مو بر آتش ایام پیچ و تاب شده

زتار آه چه با غم عشق زیبا نیست | که تار و پود نگه بر رخش نقاب شده
چه حالتست که می بینیم و نمی بینیم | بفکر بستن چشم نگه حجاب شده
امیدواری صد گنج خنده ام برهم | چه خواب خاطر معمور من خراب شده
بصبح روشنی میتوان تکلف کرد | نماند تیرگی سایه آفتاب شده
سر غرور من و پای بخت بیداران | بصد فسانه رگ گردنم بخواب شده
هوای کعبه روی درسرت که افتادست | ز دست عشق که صد کوثرش بر آب شده
بدیگران هوس برگزیده ارزانی | برای خاطر من حیرت انتخاب شده
گرانی و سبکی بر نمیتوانم یافت | بگفت غیر بمن مرحمت عتاب شده
چه فرق غیر اگر بی حساب خود مانده است | جفا و جور بمن مو بمو حساب شده
فریب مشتری ارباب اضطراب خرد | کجاست جنس کساد وفا که باب شده

بزم یار سخن پشت بر ظهوری هست
نشسته روی برو قابل خضاب شده

جذبه بینا کحل خاک ما مده | هرچه هرجا میدهی بیجا مده
تشنگان وعدهٔ امروز را | آب از سرچشمهٔ فردا مده
داده حق عجز مرا خوش قدرتی | بیش ازین تشویش استغنا مده
کرده ام سعی و تو صاحب همتی | میشوم ضایع بخویشم وا مده
از حیات خود نکردست آنچه خضر | خرج در عشقت باو مجرا مده
در گذشتن بر نگه شد ره دراز | سیل اشکم را دگر مینا مده
حرف پهلو دار از کس نشنوی | هیچکس را پهلوی خود جا مده

پاس عرض مال بر باگشته فرض
خواجه گو عرض خز و دیبا مده

گشتم از بالای رضوان منفعل
با قدش گو سدره را بالا مده

مشتری زین کیسه برتر بایدش
نقد جان بیعانه سودا مده

نقش شیرین نازکست ای کوهکن
اینچنینش تکیه بر خارا مده

از ظهوری خرقه شوئی یاد گیر
آتش آلایش دریا مده

بد روز زیستی شب هجران ندیده
جمعیت خاطر تو پریشان ندیده

بگذار پهلوی تو نشینم بکام دل
از عجز من تکبر دربان ندیده

ترسم که بخیه سوزن رسوائیم زند
ای وای بر تو عشوه پنهان ندیده

ترسم کشی ملامت صبر و سکون من
ای پندگو تو جنبش مژگان ندیده

سر بخیه نماند کن رنجه ام دگر
چنینم بروز چاک گریبان ندیده

بر مرگ رشک غیرتیان را صلا مده
انگشت حیف در ته دندان ندیده

می کاهم از تغافل و می نالم از نگاه
جور نهان و لطف نمایان ندیده

بیتشم دگر حکایت شیرین زبان مگو
شد تلخ نوش من شکرستان ندیده

تکلیف طرف باغ ظهوری چه میکنی
رحمت بر تو گوشه زندان ندیده

خوش فارغی از فکر پای آشنا بیگانه
بیگانه شد درد از دوای آشنا بیگانه

در کوره بیطاقتی خامست جوش جان و دل
زین گرمتر بادا ورا ای آشنا بیگانه

بر بوی تو بیگانگان در سیر باغ و بوستان
منع صبا منع صبا ای آشنا بیگانه

جانی بلبی و درمیان نزع جدائی شدنی
داد از جفا و داد از جفا ای آشنا بیگانه

دارد زبان شکوه بست ورای سخن
کوته ببین این ماجرای آشنا بیگانه

خوردیم عمری خون خود از ما چه تقصیر آمدست
ظاهر نشد تقصیر ما ای آشنا بیگانه

با دوستان این دشمنی با دشمنان این دوستی
بیگانه ای آشنا ای آشنا بیگانه

پیش خیالت از حیا لرزد ظهوری در دعا
اغیار رو عرض مدعای آشنا بیگانه

شب کرده بود مه شب ساغر کشیده
با دور باش غمزه خنجر کشیده

خاشاک صبر دود بافلاک میرساند
از کوههای شعله باختر کشیده

خندان و تازه روی رنگین همی گذشت
از گریه گاه اشک بخون در کشیده

بگداختیم چون قلم و سر نمی کشیم
از خط خطی مهر و وفا در کشیده

گم گشتگان براه سکندر نمیروند
بگذار حرف منت رهبر کشیده

در خصل وصل غیر فرو برده دست او
بشکست نقش مهره ششدر کشیده

درمانده علاج لب تشنگی خود شده است
جیحون و دجله از مژه تر کشیده

کی همدم ظهوری آلوده میشود
دامان پاک از زمزم و کوثر کشیده

عشق را شان دگر از ناز ده
سحر را همدوشی اعجاز ده

غیر را دل گرچه عمدا برده
کرده سهوی نبودی باز ده

شد وکیل من نیاز آسوده ام
اختیار خود بدست ناز ده

طرح میکردند رخ یاران من
چرخ دون کو کام فرزین باز ده

خندهٔ شاید که بردارد ز لب | گریه از چشم تر پرواز ده
صاحب تصنیف تو در علم عشق | شرح رسوائی بختم راز ده
ناصح آخر رو بزن بر طرف من | نامی طوق قمری دل باز ده
ای که بلبل در قفس بردی بباغ | رشته داری رخصت پرواز ده

سازشه شاید ظهوری بشنوی
گوشمال طالع ناساز ده

ز کوی بادشهی گنجها بجای که چه | بخیر بسته جبین سر از گدای که چه
ز باغ طره فراق تو خلق چون نکشد | کدام روز نمی‌ترسی از خدای که چه
بغیر درد و دلی نیست آنچه لایق تست | بیا و پرده برانداز رو نمای که چه
به پیش درد تو از دست ناله داد کنم | ز پرسش نفسم واگرفته پای که چه
مگر که آمدنی در دل تو افتاد است | وگرنه عاشق و امرزش سرای که چه
به بوسه بخششی لعل تو شهرتی کرده است | ز منعمان وسیع شهر بر گدای که چه
بطالع دگران غم بعشرت آبستن | سیاه روز من از صبح شام زای که چه
چسان فراخی آنجا که گنجدم در جیب | ببر کشیده ترا تنگی قبای که چه
ز مغز شهره غم روزگار خوان افکن | غم فراق درین ظرف تنگنای که چه
بغیر خدمت درگاه شاه ممتازم | بفرش شاه کشم فرق عرش سای که چه
بهند عشق براهیم شه شکارم کرد | من و غزال دکن آهوی خطای که چه

مبر امید ظهوری که عقل ناقص بخت
نمیزنی در عشق گره گشای که چه

سکون مجوی که من طاقت اضطراب شده
باختلاط در آ الفت اجتناب شده

ز مشک خوی تو در رشک بوی گشته گره
ز آب لعل تو در لعل رنگ آب شده

بهار بستر بالین بخت بیداری
که از فسانهٔ باغ رخت بخواب شده

زبان چو باز کنم گوشها شوند قدح
بوصف نرگس مستت سخن شراب شده

بکوی حسن تو گر ذره را فتاد گذر
نکرده طی قدم چند آفتاب شده

جگر ز لذت داغ تو باد برخوردار
چنانکه کام ز زهر تو کامیاب شده

کتان طاقت دل خویش برخنه معمورست
خراب وعدهٔ گلگشت ماهتاب شده

ز شوق دیدنت از بسکه تر تراشم چشم
فضای گریه بهم سر بسر حباب شده

خموشی تو مرا بر سوال می آرد
تغافل تو برایش مگر جواب شده

رسالهٔ گله کز تو در نوشتن بود
ز فصل فصل دل آزردگی کتاب شده

فتاده گرمی مضمون نخنده ام بیرون
کبوتر از تف غمنامه ام کباب شده

قرار یافت ظهوری وظیفهٔ دشنام
قرار داد دعای تو مستجاب شده

داد از هجر تو ای بیرحم رحمت گونه
رحم بر ما میکند دشمن مروت گونه

ریخت پرواز نگه دامان برقع بر فکن
در جلا کش دیدهٔ تر را بحسرت گونه

اندک اندک دشمنان از دشمنی باز آمدند
دوستی از دوستی بر خویش تهمت گونه

چند روز دیگرم شاید که دریابد جهان
کرده حاصل از فراق امید رخصت گونه

کنج مشق فکر تنهائی بفریادم رسید
عاقبت کار تخیل یافت صورت گونه

من کجا و آرزوی دولت وصلش کجا
خویش را خرسند میدارم بحسرت گونه

در خرید قیمت کالای بازار بلا
جان و دل با یکدگر کردند شرکت گونه

آرمیدن عشوه و آخر رمیدنهای او
طرح الفت را دل افگندست وحشت گونه

غیرت از آئینه منع عکس او کردی نخست
گر ظهوری را خدا میداد غیرت گونه

غیر افسردست داغت در گریبانش منه
نیست بیمار تو پا در راه درمانش منه

نام عشق او مبر شرمی ز حسن خویش دار
نیست لب را بر حدیث عهد پیمانش منه

دیده باشی آه عاشق آه کاکل آه نیست
نیست در هم گوش بر حرف پریشانش منه

اشک شوق خود بجیب دیده پاکان فشان
چشم او آلوده است این ابر دامانش منه

دل ندارد قیمتی در آرزو دیم بسته میش
گرچه ارزان دادمش دانسته ارزانش منه

در محبت بود میباید چکار آید نمود
مدعی گر ظاهری دارد نمایانش منه

ترک پاکی میتوانی کرد بازی میکنی
بیوفائی سخت شو است آسانش منه

عشوه پرکار در کار ظهوری میکنی
ساده لوحی اندکی بسیار پایانش منه

گر دیده ام یگانه ز عشق یگانه
دارد جگر ز داغ محبت نشانه

سر مستی هوس شده ساقی پیاله
رقاصی ز هم زده مطرب ترانه

همدم بود که تحفهٔ مرهم سنے شود
ساقی شکسته ام جگر شیشه خانه

افسردگی وبال دم همچکس مباد
ای سینه در نفس نکشیدی زبانه

جولان بعشق گرچه به باد رخش شوق
خواهد ز برق آه گهی تازیانه

رفتیم از میان که نباشیم در کنار
دیگر نماند بهر جدائی بهانه

در راه جستجوی تو از خضر تقدیان — دریوزه کرده ام قدم سالکانه
در سعی گاه اشک ز پرشان عنبره — صد خرمن گهر که ستمها ندیدانه
بادا رهای چشم تو گرد و ز خوابش تلخ — خوانم ز تلخکامی خود گر فسانه

اقبال در بهای ظهوری نمیگشاد
میدانست گر بریزش آن آستانه

همه تقصیر هم ورای همه — گر بدوری دهی سزای همه
ما بما خیر روز وصل تو نیست — از سحر خیزی دعای همه
در دلم جای هیچ چیز نماند — ای خوشا من تویی بجای همه
تا که بیگانه منت خوانند — را ضمیر من آشنای همه
عالمی کشته چه باک ترا — نیم نازست خونبهای همه
سالکان تو سر فرازانند — تاج فرقست خاکپای همه
در ره گریه دست شوق تو بست — توشه بر دوش هایهای همه

تا ظهوری ز جمله پیش افتد
باز گردید از بهای همه

از اسیران خود جدا شده — همه بیرحمی و جفا شده
نگهی در پی تغافل نیست — فارغ از فکر خونبها شده
عطر در چین طره میزدی — آگه از دزدی صبا شده
بهر دام نیاز میگردیم — اینهمه نازنین چرا شده
بهر خود فال بد نمیگیریم — که نگوییم بیوفا شده

صید و صیاد صید یکدگرند | مبتلا کرده مبتلا شده
حرف بیگانگی که میشنود | خبری نیست آشنا شده

خوش ظهوری ز راز میلافی
اینهمه محرم از کجا شده

عشق ز سودای تو دیوانه | شمع بدوران تو پروانه
از خمِ تو سینه دریاکشان | خورده خورِ مستیِ پیمانه
حیف که از شوق تو در خرج نیست | هر مژه را سبحه صد دانه
سیر ز پیران چه خوش آمده است | دست بدست دلِ طفلانه
دارم از آن روی بکنج خیال | در بنِ هر موی پریخانه
زنده شد ام و ز آن آشنا | در لبِ ما شکوه بیگانه

در خم آن طره ظهوری کشید
پنجه شوریده تر از شانه

ای مرادِ ما مرادِ ما بده | داد از وصلِ تو دادِ ما بده
گشته خوش افسرده ما را از وفا | رونقِ جنس کسادِ ما بده
مرده دل در کنج زندان خودی | باب قفل بی کشادِ ما بده
بهر کسب عیش لازم شد سفر | از غم و اندوه زادِ ما بده
آب با آتش ندارد آشتی | امتزاجِ خاک و بادِ ما بده
دیر تر ترسائی زلفت شدیم | گوشمالِ اعتقادِ ما بده
[illegible] | [illegible] شادِ ما بده

روز و شب در آرزوی بنجودم — خویش را آگاهی بیاد ما بده

از ظهوری نامراد بینوا به بین
ای مراد ما مراد ما بده

هر چه غیر توست هست گناه — وقف نظارهٔ تو گشته نگاه
داغها ایمن از خطر نشوند — بدلم تا نیاورند پناه
سنبلستان شود زمین و زمان — شوق کاکل چو دارم بر راه
ذوق بیداد یاد خیز کنم — داد از حال من مباد آگاه
کی شود رایت سپهر بلند — فتنهٔ قامت آورد چو سپاه
مهر طرح زکوة ماه کشد — عارضت گر کند رعایت ماه
حکم غارت کند چو نرگس تو — بر یکی دل دو صد هزار نگاه

صبر چون بر آن قدر که میخواهی
از ظهوری شکیب هیچ مخواه

هم تو کین ورزی و کینه دار که چه — هم تو غمخوار و غمگسار که چه
میکشی خویش را چنان بمیان — اینچنین میکنی کنار که چه
می بری اینهمه قرار از دل — نهی دل بیک قرار که چه
خنده در صرفهٔ تکلم نیست — دل ما میکنی فگار که چه
از تو کس وعده نمیخواهد — میبری عرض انتظار که چه
شکر میکنی نگار بند توی — روی شهری بخون نگار که چه
روز سیر تو عید گلزار است — [illegible] که چه

موج دریای گریه گیرد اوج
غوطه خورد چهره در غبار که چه

شعله گردید غیره وافسردست
اضطرابی باختیار که چه

بدعا درلبش نهم دشنام
عاشق وذوق اعتبار که چه

گل شد از جرعه راه موسم گل
قدم توبه استوار که چه

شاره هجران وگر ظهوری بس
زنهاری بزنهار که چه +

بیا ای خانقاهی وببین میخانه آرائی
بساقی نازم وآن بجنبش پیمانه آرائی

خرامت تا کمر در سنبل وگل غرقاب میداران
بحرف روی وموی کرده ام افسانه آرائی

نهد این چاک زیبی هیچگه جیب اسیران را
بزنجیر تو زیبد عشق را دیوانه آرائی

علم شد شمع در حسن وفتاد از عشق در آتش
نمی بینی تلاش شعله در پروانه آرائی

بشوخی گرچه ذوقی دعوی کارهای من دارد
بداغ آشنائیها کند بیگانه آرائی

بکنج وصل خواهد کرد عشقت خانه آبادم
چه میزیبد گدایان ترا ویرانه آرائی

ظهوری نرخ دل یک گوهر شرم وحیا دارد
نمیدانند نخجیر بیدلان جانانه آرائی

چه آمد رهت از سودائیان سودای بیتابی
همه آرامها بیعانه کالای بیتابی

برآمد دود فغانی ز سرای نخجگان آری
شنو از کوچه آسودگان غوغای بیتابی

دراه عشق آگه نیستی مانع مشو ناصح
نباشد نازیار آیا کرا یارای بیتابی

من ومجنون زیک تخمیم ومن میدانم احوالش
که گردیدیم بر یکتا به صحرای بیتابی

زفکر مردنم در پیچ وتاب از جهای آن دارد
مبادا در لحد آرام گیرد جای بیتابی

مسلّم گشته‌ام در اجتهاد عشق میخواهم
که بنویسم برای بیدلان فتوای بیتابی

بدست سعی دامان وصال عشوه برون آرد
کجا آید نیاید در میان گر پای بیتابی

نمیابد بهم وصل اگر سامان مشو عاجز
حوالت کن سرانجامش باستیلای بیتابی

بمشتاق از کجا بهیا اضطراب اهل برون آید
چه حیرت گر پس مردن کنم احیای بیتابی

ظهوری صد خطر در ساحل صبر و سکون دارد
نگردی ماهیای ماهی دریای بیتابی

معمر عاشق خانهٔ دیوانگی
عاقلی دیوانهٔ دیوانگی

سیرگاهی از پی فرصت بود
گوشهٔ کاشانهٔ دیوانگی

بازکن خلوت سرای انس را
در بوحشت خانهٔ دیوانگی

از غم فرزانگی سوزد خرد
بایدش پروانهٔ دیوانگی

آشنای عاقلان باید شدن
گر شدی بیگانهٔ دیوانگی

در سرای عقل خواب آلوده را
گوش کن افسانهٔ دیوانگی

بر ظهوری در ازل پیموده‌اند
بادهٔ پیمانهٔ دیوانگی

گهی خموشم و آنگه زمن سخن بکشی
زخویش یا بکشی تا سری بمن بکشی

چه میتوان بمدارا زخلوتم بردن
چه میشود که بعنفم زانجمن بکشی

صنم زموی تو تعویذ اگر کند تاری
گهی مضایقه زنار برهمن بکشی

غریب شهر تو هرکس که گشته دیوارش
میان خاطر و اندیشهٔ وطن بکشی

مرتست رونق باغ و بهار میرسدت
که رنگ و بوی خود از لاله و سمن بکشی

شود ز اهل نیاز امتیاز من معلوم
گهی که من شوی و ناز خویشتن بکشی

هلاک گریه‌ام ای شوق چشمه چشمه بیار
مکن که خنده من از لب دهن بکشی

ز حسرت تو چنان مرده‌ام که باید مرد
سزد ز رشته آهم اگر کفن بکشی

گران مخسب ظهوری باین سبکروحی
تمام جان شده چند بار تن بکشی

گزیده‌ام گوشه خلوت دکاندارم برآوردی
خریدم عشوه طاعت زیان کارم برآوردی

بمهرت کاشکی تحقیق حال من نظر بودی
بدست حسرتم دادی وفادارم برآوردی

عنان اختیار از دست دادم کار خود گیرم
مبارکباد غزل و نصب از کارم برآوردی

توانم دست و پائی زد کنم گر معرفت باقی
بهر بودم ورآوردی ز هر تارم برآوردی

مسیحا گو که آئین علاج عشق آموزد
کشیدم تا از همه پرهیز بیمارم برآوردی

ز دهقان اجل منصور من کشتست در کویت
فشاندی تخم سر بر خاک و انبارم برآوردی

اگر یارم تو باشی نحس چپ ز افلاک تر بامم
کشیدم کوه غم بر دل سبکبارم برآوردی

باین افسانها کز عشق دارم داد بیخوابی
نکردم حسرتی در خواب بیدارم برآوردی

خوش ای واعظ چها پرداختی از سایه طوبی
تصور این ترا گر پای دیوارم برآوردی

نمیدانم که هرگز با ظهوری بوده‌ام یا نه
باندک روز از یاران چه بسیارم برآوردی

بکیفیت نگردد آشنا بیگانه ساقی
اگر پیمان درستی نوش کن پیمانه ساقی

باین مستی که از مسجد بمحرابم گم کردم
نکردم گم بعمر خویش راه خانه ساقی

چراغ آفتاب شمع بر راه مرده میداند
برافروز از تاب باده چون پروانه ساقی

بکار میکشان از زاهدان نیروی نمی افتد
که در زنجیر دارد توبه را دیوانهٔ ساقی

حریفان را بقلقل باده خوش در دام آورده است
نه این خست زاهد حیف آب خانهٔ ساقی

بنازم از صبوحی کردگان بخت بیدارم
دریغ خوش مست خواب افتاد از افسانهٔ ساقی

ظهوری از خمار حور و کوثر تا برون آئی
رهست ایکاش می افتاد بر کاشانهٔ ساقی

بحرف ماه روئی کرده‌ام افسانه آرائی
مبادا کز خواب خلق را خورشید سیمائی

نم چشم و تف دل میکنم در یوزه از رعنا
ترا وش کرده از مژگان این شور دریائی

آه از شعلهٔ هجر شبی با تنگ از قطره جا نفرسا
که دارد چرخ را روز سیاه و سینه فرسائی

جنونش تا رهبری آبا گر مجنون کیتون بویه
با هو چشم شهرت گریه گردیست صحرائی

چراغم گشت روشن از درخشان اختری دیگر
زهی خورشید دائم ارگذارد دست بالائی

ز عریانی نهیبا میرسد هم ز عشق میدیدی
بلی در کار بود این پرده پوشیهای رسوائی

تراشیدم ز خاطر آرزوی مرهم راحت
زهی آسودگی کردم بداغش سینه آرائی

بجز فهم تا نهد گوشی زبان گفتگو بستم
برون کردم ز خلوت خویش را تا شسم ز تنهائی

سخن پیرائی کنگان نگه سرمایه کوران
بگفتار تو گویائی بدیدار تو بینائی

گلی بودی شدی باغ بهارت باد ارزانی
سمن بوئی و سنبل موی و شمشاد بالائی

ظهوری خدمت میخانه دارد صاف خواهد شد
بدوش افگند تقوی را ردای لای بالائی

برای طاعتش بنگر بخون دل وضو کردی
خم طاق حرم گر بخدمت ابروی او کردی

شدی آب از تف شرمندگی هر رنگ هم بویش
اگر با رنگ و بویش گل حدیث رنگ و بو کردی

حریفان مست ذوق‌اند از گشاد جبههٔ ساقی / چه بودی گر علاج زاهدان تند خو کردی

تمنای ندارد غیر راحت اندوزی / چه دانی عشق گر درد و داغی آرزو کردی

ز شوقت دیده پر نور باشد از این پاکیزه شبنم / نگه را گریه پالیدی از این شبنم شست و شو کردی

طراوتهای عمر خضر مست از جرعهٔ جامت / سکندر را که خاک رهگذارت آبرو کردی

باندازش نثارش شمع از خرقه برچیده / گر از دست غمت جای بجیبش سر فرو کردی

بپرسیدی اگر حال سخن از راز خاموشی
ظهوری را لب قفل دهان گفتگو کردی

بشهر عزت از دروازه دارم برآوردی / برآمد شور منصوری باظهارم در آوردی

حنین توبه کارانم ز بادم در افگندی / بتسبیح خوانانم ز زنارم در آوردی

کجا کاهی بوزن من کجا کوهی بسنگ من / بمبلغ در نمی آید بمقدارم در آوردی

رسانیدی بشهر عشق نشد در قبول خود / چه خوش از منکری شستم باقرارم در آوردی

بجهد التمس گذشت از هیچ علم را ضایع / لب از گفتار افشاندم بکردارم در آوردی

زبانی کز حدیث غیر آلود قطع آن / باین عزت ز بس یاری باغیارم در آوردی

مهیا شو ظهوری مژده رسوائی دارم
ز دیدنهای پنهانی باظهارم در آوردی

زبان عشق ده در راه بلا میگوی / ز مدعا خبری بهر مدعا میگوی

اگر بچشم تو گل گشته خار گل می چین / گذشت درد اگر از دوا دوا میگوی

نگاه محرم اگر کرده نگه میکن / سخن اگر شده بیگانه آشنا میگوی

نگه بگانه در آشفتگی کنی خود را / بهم برآمدن طره دوتا میگوی

شکسته دل نشوی از دست عهد شکنان ‎ ‎ علاج جور و جفا میشود وفا میگوی

بران لب شکرین چو بیش میزند دشنام ‎ ‎ در دعا و صفه باز کن دعا میگوی

غبار راه تو بر سرمه بخت اینش بس ‎ ‎ مکن ملاحظه در چشم توتیا میگوی

لبی که روش ظهوری زبان کردی کجا
تو خویش را پس از این صاحب دوا میگوی

چون جنون گشته نقش تدبیری ‎ ‎ از خم طرهٔ تو زنجیرے

در کمین گاه آهویت شیران ‎ ‎ مرده در آرزوی نخچیرے

لغزش پاسے بر سر کویت ‎ ‎ دستگیر جوانی و پیرے

در سفرهای درد و اندوهست ‎ ‎ نالهٔ ایوار و آه شبگیرے

راز پنهانیت بهم پیچید ‎ ‎ در لبم قصهای تقریرے

خیل دردت چو ترک تعین کرد ‎ ‎ منصب ناله شد زبان گیرے

پخته تر گشته ام ز نقدهٔ خام ‎ ‎ خاکسم کرد عشق اکسیرے

عقد در خوابیم گریست فرو ‎ ‎ موج در دیده های توفیرے

بخت بیدار از زیر جوی جنون ‎ ‎ آب بر روی خواب تعبیرے

وضع تغییر کن ظهوری چند
عشق با دلبران تغییرے

دل برآورده بال پروازے ‎ ‎ کرده گنجشک صید شهبازے

همه تن گردنم بعشق کمند ‎ ‎ از خم طره دارد اندازے

زیر تیغی بهم حباب گفتن | برکشیدست خونم آوازے
صرفه در صرف سیم اشک بلاست | حبذا چشم گریه پردازے
کرده فارغ ز خار خار گلم | نخم مژگان یاسمن سازے
داد ازان شوخ آه ازان تمکین | کرده صد ناز کرده تا نازے
نازمن هم بجاست میخواهد | حسن ممتاز عشق ممتازے

تهمتن دل ز داغ در مهرست
تا ظهوری ست خازن رازے

اشک پرواز می کن از گوهر براے | تشنه او گرد واز کوثر براے
همتے از چاشنی گیران زهر | تلخ شو شیرینی از شکر براے
داستان گر دیدهٔ طومار تست | حرف خود در پیچ واز دفتر براے
گشتهٔ خاکستر از افسردگے | در جگر کش شعلهٔ اخگر براے
از خشن پوشان اطلس پوش باش | یاسمین طبعی خسک پرور براے
میتوان هم خیمهٔ خورشید شد | در زمین عشق نیلوفر براے
غمزهٔ فساد بر مالیده دست | مغز رگ شو از دل نشتر براے

ره باو سرگشتگان سر میکنند
چون ظهوری کم شود رهبر براے

توبه گو که بیک ساغرش از جا ببری | آفت خرقه صلاحی که بیغما ببری
سوی نکهت ز صبا بر گل و ریحان بوزد | طره را گاهی اگر بر سر سودا ببری
نظری داری ازان لب نظر بد نیست | که نگاه همه کس تماشا ببری

که

ما که باشیم که خوانیم ترا دلبر خویش	داد از دست تو میشد که دل از ما ببرے
با همه ناز و تکبر که بناز از دوے	از در سینه درآئی بروی تا ببرے
خونبها نیم نگاهست مروت از تست	حق امروز مرا کاش بفردا ببرے

کار از گریه رود پیش ظهوری بر خویش
نیل و جیحون نشوی قطره بدریا ببری

تو چه خود دلبرے کجا داری	رشک بر بخت عشق ما داری
خلق بیگانهٔ دل و دین اند	چه نظرهاے آشنا داری
چه درستی که در شکست نیافت	توبه را هست مرحبا داری
کار رو بار رو خانسق که دهد	خویش را گر نه بر جفا داری
گریه بیطاقتان خود نازی	ناشکیبا تر از صبا داری
یک جهان مرگ رو بخنجر نهد	یکدمش گر ز خود جدا داری
از تغافل دمی نه غافل	چه نظرها بجان ما داری
نشود ابرویت گره فرسا	هم ز ابرو گره کشا داری
سنگ بر سینهٔ غم تو صنم	جبههٔ کعبه سجده سا داری
از فروغ تو خورده شق خورشید	در دل تنگ ذره جا داری

خواب دانسته ظهوری را
حاجتش نا روا روا داری

اگر احوال ما پرسیده باشی	ز زخم خود خجل گردیده باشی
چه آسان کار ما دشوار کردی	بسی بر گریه ما خندیده باشی

چگویم قصهٔ بیتابی دل | بروی تا به ماهی دیده باشی
سجا باشد شکایت از تنیفت | اگر اشکی ز رنج برچیده باشی
نیاز ما تواند گشت همسنگ | غرور خویش اگر سنجیده باشی
نمی باشد گناهی بیخود ازا | مگر از صبر ما رنجیده باشی
خوشا روزیکه جرم شام ما را | بآن روئی چو مه بخشیده باشی

ظهوری نامه داری بقاصد
چه حیرتها دران پیچیده باشی

هست در عشق انکه نازکسی | میشود عاشقی نیاز کسی
باید از عقل رو بعشق آورد | تا حقیقت شود مجاز کسی
خرد و صبر را ربوده تمام | عشوه چشم نیم ناز کسی
نغمه پرداز مجلس آثرست | نالهای نفس نواز کسی
دست کوتاه دولتان نکشید | دامن طرهٔ دراز کسی
صید سیمرغ عار میدارند | دیده بازست شاهباز کسی
الفت از احتراز می خیزد | ذوق دارم ز احتراز کسی

تا ظهوری ز خود نگشت نهان
نشد از محرمان راز کسی

هم کرده باغها را نرگس پیاله کاری | هم کرده چهره ما را پیمانه لاله کاری
بر هیچ سینه آمد سوز هوس گدازی | داغ از بغل ترا ده مهر قباله کاری
دیگه نیست همسر دهقان شهنا کاران | تا نگه شکم گردش ثوابگاری

آهم که شاخ سنبل تر تارک اثر زد — در چین زلف کاکل کرد این کلاله کاری
در منع بیقراری تا چند لب گزیدن — گلبرگ تر مبادا آسیب ژاله کاری
از گردن اسیران روئیده طوق دیگر — تا ماه عارضش را خط کرده هاله کاری
داغ و جگر ندارند از یکدگر گزیری — روز نخست آری رفت این حواله کاری
درد تو مهربان کرد بر من همه جهان را — فولاد کو بسازم موش نباله کاری

در مکتب محبت بر در ورق ظهوری
اینجا نمی کشاید کار از رساله کاری

بس ست از دوستداران دوستداری — خوشست از بیغمان این غمگساری
لحد آرامگاه دیگران ست — قراری داده ام بر بیقراری
فدائی عارض خوی کرده یار — طراوتهای گلهای بهاری
حریف گرم خوبان تفته جانیست — که یا از سینه بر داغی که داری
بشکر خنده ساقی کرده در جام — شراب تلخ را زین خوشگواری
زهی بی اعتباری در محبت — گرافتد صبر و طاقت اعتباری
بشرطی زخم می آید بکارم — که بر مرهم زند صد زخم کاری
نسیم بوستان عشق جنبید — گل غیرت شگفت از خارخواری

فریب وعدهٔ خواهم که گردد
ظهوری را تخلص انتظاری

از دولت درد دلنوازے — داریم چه ناله را بسازے
کردیم تمام کارها را — از عشوه چشم نیم نازے

نشسته ز ساده لوحی ما — نقش نگه کرشمه سازی
بر روی نیاز اشک غلطید — ترباد سر آستین نازی
راحت بر خود چه را نبالد — در مغز گداختم گدازی
در شیوهٔ عجز و نامرادی — داریم تلاش امتیازی
شبهای سیاه هجر خوانم — افسانهٔ طرهٔ درازی

در نزد شکستگی ظهوری
کو چون دل ما درست بازی

از فلک بگذشت دیگر فرق پامال کسی — باز میر قصد دلم بر صورت خلخال کسی
روز هجران سخت جانیها چه خوش دشوار بود — آه از غیرت اگر میگشت اهمال کسی
بر فراق دائمی گو قرعه غلطان مدعی — کز وصال جاودان داده خبر فال کسی
وه نبازم در نظر از بکه گر زیبا ترند — چهرهٔ آل کسی و گریهٔ آل کسی
مدعی را پس نشاندن گرچه مشکل کارست — میرود از پیش اقبالم با اقبال کسی
ترسم ار گرد رهی چشمم زند بر توتیا — میدهم سر گریهٔ خود را بدنبال کسی

نامه دارد ظهوری در بغل از خامه
چون نبالد از تفاخر چشم خون پال کسی

چند آزار رهِ سنبل و ریحان کسی — در زبان تاب غور ناله و افغان کسی
عمر در تلخی و شوری بسر آمد افسوس — نرسوم بر شکر کنج نمکدان کسی
غیر سخت جگر خویش نخایم از رشک — بخت مهمان کندم چون بسر خوان کسی
غنچهٔ دل نگر از باد سحر تنگی شگفد — خوش لبالب شده از حسرت پیکان کسی

بسته ام دیده گر از منفعلان معذورم — نگهم رفته بگلگشت گلستان کسی
دلکشائی ننهد پای بباغی که دران — نگشاید در از گوشهٔ زندان کسی
استخوان پنجه مردانه نیفگند جنون — گر کشد ننگ رفو چاک گریبان کسی

از ره چاره بکش پای ظهوری عیب است
که فتد درد کسی در پی درمان کسی

بشنوای هجر الامان کسی — رحم بر حال من بجان کسی
ضعف قوت گرفته افتادست — ناله بی ناله از زبان کسی
نعمت خوان وصل کو که کشد — مغز در مغز استخوان کسی
وا دهد پا دو از مروت دوست — دوستکامند دشمنان کسی
وای گر چشم خونچکان نکند — سیر بستان ارغوان کسی

چقدر جان که سود من گردد
گر شود دیدنی زیان کسی

سخت تر هست آتش دوری — گریه را میدهم بدستوری
در گریبان و آستینم ریخت — یکجهان داغ دست مستوری
طالع بد گرفته غمکده — بهر ما در محلهٔ دوری
کرده در کارخانهٔ غم ما — محنت روزگار مزدوری
پرنیانست آتش سوزان — راز عشق نقاب مستوری
چه علاجست کو بکش این رنج — مهر عجز است و پای مغروری
دل صد چاک ما نکرده قبول — زخم الا بشرط ناسوری

دیده خونناب رازریخت برون | باوری شد نقاب مستوری

بر ظهوری نشانده طرح نیاز
در شب او سرشت دیجوری

دوش ابیل برزخش از دو چشمی دوختی | آنقدر حسرت که ممکن بود بار اندوختی
بوی مغز استخوانی برمشام من زدی | نیک کردی روز اول داغ جامی سوختی
بیشتر از صد نگه شد سهو تو طالع نبازی | گرچه در بازار اول خویش را بفروختی
در تفاخر تا ابد میبال کردی گاز خویش | بر قد خود جامهٔ عشق بلندی دوختی
جامهٔ ننگ متاع دین رخت نام و ننگ | تا جهان سوزد ندانم آتشی افروختی

چون نمیباشد ظهوری هیچگه بی درد عشق
کاشکی درمان درد رشک می آموختی

جانها فدای دردِ تو درمان کیستی | جانانِ نجیب باش بگو جان کیستی
جمعیت درشکان جگر صد نمکدان | مژگان دراز زلف پریشان کیستی
جیب دماغ پرشده از آفتاب و ماه | آهسته دار دیدهٔ حیران کیستی
در بوستان گریه رحمت دل جگر | گلها شگفته غنچهٔ خندان کیستی
هر گوشه از تفِ عطش آرزو مگر | صد خضر مرده چشمهٔ حیوان کیستی
بر سفرهٔ جگر زده دل لقمهای داغ | ای غیرتِ شکر نمک خوان کیستی
دیوانه تر ز یکدگرند عاشقانِ تو | از تاب زلف سلسله جنبان کیستی

ترسم شوی شهید ظهوری ز تیغ رشک
از من مکن سوال که قربان کیستی

ای دل خراب عشوهٔ پنهان کیستی　　مردی ز درد و مردهٔ درمان کیستی

برخاست وادی نعره از خرمن شکیب　　در پیچ و تاب زلف پریشان کیستی

در روز خویش تیرگی بخت رفته‌ای　　در سایهٔ چراغ شبستان کیستی

ایدل چرا چنین گره حیرتی بگوی　　در آرزوی گوی گریبان کیستی

خورشید توده سمن از مغز ای نسیم　　نسرین فروش دستهٔ ریحان کیستی

دیگر بجنگ بخت ظهوری خبر مکن　　در خون فتادهٔ سر میدان کیستی

ای دل بجوش گرم تمنای کیستی　　عیشت حلال همت تماشای کیستی

بر داستان شوق حرم هست کوتهی　　راهت دراز بادیه پیمای کیستی

مجنون کوهکن سر زنجیر می کند　　شورت زیاده سلسله فرسای کیستی

نگهای رحم لاله صحرای زندگیست　　در خون طپیدهٔ آهوی صحرای کیستی

در طوق کفر گردن ایمان چه خوشنماست　　زنار بند زلف چلیپای کیستی

آوردهٔ نهانی خود را بروی کار　　آمادهٔ خرابی یغمای کیستی

گوشم ز شوق زمزمه‌های تو تا بسر　　در زیر لب اسیر سراپای کیستی

واقف اگر شود ز زبان نگه بپرس　　زان چشم نیست کافیه تقوای کیستی

مغز خمار سوخت ظهوری ز عیش تلخ　　سرخوش چنین ز ساغر مینای کیستی

شوق صد بار فزون است کشیدم نفسی　　اینقدر مهر روا نیست کسی را بکسی

در صف مرده دلان نور جدا برخیزد　　مایهٔ زندگی هر که نباشد هوسی

چه لستها که نکردند چه رشک و چه فراق — آه اگر داد رسیها نکند داد رسی
غمم او چند در آغوش تو باشد فی الحال — ور کنار دل ما هم بنشانش نفسی
رقص فرمای حرم را به بیان می آرد — محمل شوق که دارد چو دل ما جرسی
بر واعظا بر دگران ریز گل موعظه را — در سر کوی کسی روضهٔ رضوان کسی

کم بسعی تو ظهوری شوم از بند خلاص
شاره آزادی بلبل ز بر اتش نفسی

گر و بدید بسر مرا فراغی — آمد جگرم بکار داغی
زندان کسی بیادم آید — افتد گذرم اگر بباغی
رفیتم ز سر بدر خوشا حال — مستیم ز جرعهٔ ایاغی
دنبال وصال میگرفتم — میبود اگر دل و دماغی
با شور جیگار مدعی را — بر سینه بزور بسته داغی

در جستن درد دل ظهوری
برداشته تو به سراغی

چه میداند نشاط سیر نوروزی نشاید زی — بعمر خود ندارم یاد من عیدی و نوروزی
کسی از شعلهٔ طالع چراغ محنت افروزد — که چون پروانه گردیدست گرد شمع افروزی
پی دیدن درین کوشش ندارم صرفه چندان — که خود را بسته بر چشم نگاه حیرت آموزی
نداری آنقدر آزردگی ای دل اگر گاهی — کند در مهربانیها غلط طفلی نو آموزی
لبش صد تلخ اگر گوید مرا از شیر شیرین تر — کز و در سعی دارد آرزو شهد گلو سوزی
بنازم ترک چشمی را که شست التفات او — زند بر شیشهٔ حسرت دمادم تیر دلدوزی

ظهوری

ظهوری هر شبی خود را ز دود آه میسوزد
بامیدی که صبح دولتی روزی شود روزی

خراب گشته ام از آرزوی تعمیری — نوا صفت بشم را نوید اکسیری
سعید بخت بیا یا بنی که بنوازد — جبین صبح حرم را بگرد شبگیری
خرابی من ازین ودتر توقع بود — ز عشوه باز نگاهی شکست تاخیری
اگرچه میبرد استادی بکار روی — بخدمت آمده در اختلاط تغییری
بخواب داغ تو گر مجرمانه میسوزد — بداغکاری اغیار رفته تعبیری
امید راه گریزی بچشم کرده نگه — که غصه ساخته از اشک شکن زنجیری
کرشمه غنچه صبر و شکیب می پیچید — اسیر چشم تو گردم نکرده تقصیری
امان نمیدهدم دردلش که مستولیست — که روبروی کنم ناله را تباتیری

در آرزوی نمک شد دل ظهوری ریش
خوشست از ره گجرات سیر کشمیری

مانده بر دست تو چشم هوس نخچیری — چه شود گر جهد از شست نوازش تیری
حشری بر سر صبر و خرد از عشق داو دست — کرده در غارت اگر ترک نگه تقصیری
بحذر میگذرد از خاک جگر سوختگان — پنجه بیرون نکند شعله دامن گیری
صد اجابت بدعای دگران ارزانی — لب افغان مرا زاری بی تاثیری
همه جا در پیش ره ان صبح تمنا داری — در گریز از خود اگر دست دهد شبگیری
غیر گو پیش مکن سینه حصنی بگریز — گر کمان خانه آهم بدر آمد تیری
خواست مجنون بگریزد نتوانست گریخت — زلف لیلیش فرستاد بپا زنجیری

تبر عشق تو در باغ خرد کاری کرد — اگر نهالی بجهد شاخچه تدبیرے

بزبان تو ظهوری صفت طره کیست
که معنبر شده مغز سخن از تقریرے

خوشا صیدی که خوش خوش سر نهد در پای صیادے — جگر گاهش ستاند داد خود از تیغ بیدادے
خدایا رنج بیدردی خرابم کرد کے باشد — که از داغ جگر گردد درونم راحت آبادے
بزیر بار کوه آه در نخشت هوس مردم — شکایتهای مجنونی خراش جان فرهادے
چرا باید زبون شحنهٔ عقلانه قید ربودن — بدرگاه خدیو عشق رفتم تا کنم دادے
تو هم گوشی چو گل بگشا زبان در بینوائی بلبل — نشیدی میسر آید قمری بر تازه شمشادے
خدا از برگ و بار عشق تاثیرش نگهدارد — دو اندر ریشه در باغ نهادم نخل فریادے

ظهوری مردم از بخت جگر عودی بر آتش نه
چو گر دیدی غرامیم خوان به تسخیر پریزادے

بهنجار ای خموشی بر زبان ناصحان پائی — که بر لبهای من مستانه زبان بر ذات غوغائی
مدامش گوش بشارت جهان بی پرده کی نالہ — بخلوتخانهٔ جان آرزوی عشق ترسائی
نگاه افگند بر دوش تحیر دست از مستی — ز بس بیهوده چشم باده در زیر تماشائی
شها نزا نیست جا در بزم من اعجاز عشقست این — که جا در خاطرش اگر دد چون من بی سرو پائی
فریب وعده از دل برد فانه کیسه‌ها را — نشسته در کمین فرصت تقریب تقاضائی
بیا ای بخت برکش جیب سعی از نقد بیهوشی — مشام قطره با هم در میان دارد نه دریائی
چنین غافل برد هر دم مرا در کوی بینائی — چه سازم ما خورد ناگاه گر رازم با فشائی
تف دشت غمم در جگر نگه بگذشت حیرانم — که گریه گاه میجوشید از هر قطره دریائی

شکستن و شکستن بست سر پنجهٔ حیرت
ظهوری خویش تعمیری گردید پابندی تمنای

کند صد بار ناز و عشوه بازی تا کند سازی — چسان ماند نهان در پردهٔ دل لعبت رازی
ز حفظ نام و ننگ ضبط دین و دل بر آشوبم — سری در خانهٔ جان کرد عشق خانه پردازی
چه پرها طائر دل در شکنج دام هجران زد — نصیبش باد از شاخ نهال وصل پروازی
بکام دشمن از افشای راز دل نمی بودم — تف حسرت اگر میخورد خون اشک غمازی
امید چشم این احسان ز عشق جوهری دارد — که ذره‌های سر شکم را دهد هر گونه پروازی
مکن گو بهر اعذا دام صیت طرهٔ حوران — که دام گردن خوبان کمند کاکل اندازی

عیار نقد قلب خود ظهوری گرچه میسازد
بخصل جان قمار وصل میبازد دغابازی

سری برکرده نخجیرت مگر از حلقهٔ دامی — نمی جنبد اگر مرغ نگاه از گوشهٔ بامی
پر از نظارگی گردید شهر و کوه و صحرا هم — که باز این نگه‌ها بر نتابد نازک اندامی
دعای قدسیانرا یک سر مو قدر و قیمت کو — چه میکردم اگر میداشت بدپا حق شناسامی
اگر از جیب صبحی روز وصلی سر نخواهد زد — شب مرگی بگیرد کاش یکسره دامن شامی
برون رفتم ز شهر الفت صحرا نشستم هم — چه نیکو میدواند از پی خود وحشی رامی
نمیدانم چه پیش قاصد آمد کار با چون شد — رهی حسرت که آرد از وصال یار پیغامی

ظهوری را برآتش پارهٔ خویش گرم شد صحبت
مگر در کوزهٔ دل پخته گردد نالهٔ خامی

شمیم کاکلی در غنچه دارد مجمر عودی — بیا در دامن حال آتش دل میکند دودی

زبانش وردکاری نیست مشکل ای پریچهره
دل از غمها برون آمد نماند امید بهبودی

بزاهد گرچه دیبا مینماید شاهد عشرت
مشو واله نمودی دارد اما نیستش بودی

نبود آن موی بر تارک بیابان گرد لیلی را
ز شوق طره میرفت بیرون از سرش دودی

تفاخر کن که بخت عاشقی داری اگر داری
جبین گریه آلودی زبان ناله فرسودی

ز تیغ خصمی خصمان مترسانم نمی ترسم
ظهوری نیست غیر او مگر در دهر موجودی

تا چند برد فرق تمنای شکاری
از آرزوی حلقه فتراک سواری

عمریست که ننواخته باد سحر کوئی
چشم هوس منتظر ازرا بغباری

کاری به بد و نیک غم و عیش کسم نیست
بر دست خیالت ز میانم بکناری

صد باغ پر از لاله و از روی تو عکسی
صد خلد پر از سنبل و از موی تو تاری

خوش آنکه بپائی بسر غمکده ما
در گریه شادی شود این طرفه بهاری

افغان زبان سرزده از سینه دوزخ
از آتش هجران تو گر جسته شراری

از مرگ چه غم سوختم از ناکسی خویش
هجران تو حاصل نکند مهر تو عاری

امید عجب گریه و هفته رسانند
برداشته ام از ستم هجر شماری

دیریست که در کوچه درد است ظهوری
ای بخت نبودی شرف قرب جواری

رخش در بلاکش لمم تاخته کشته گیری
سنگ بر شیشه زهد من زده ساغر گیری

پای در معرکه عشق نهادن جهل است
تا نباشد سپری سینه بخنجر گیری

مدعی خون نکند داد دلیرانه گرست
[illegible] چالاک ما مژه ششدر گیری

میرسم با جگر تفته ز صحرای فراق — وصل را با دکف ساغر کوثر گیری

خوراست یک شمه نویسد قلم از شوق دلم — از زبان ریخت فرو قصه دفتر گیری

غیر مشکل که ز بیماری حیرت برجه — نیست در دست تمنا رگ نشتر گیری

کشور شور نمی‌یافت ظهوری تسخیر
گر نمی بود دل باغ زانگه گیری

ز آه شعله رسانید برق داغ کسی — امید هست که روشن شود چراغ کسی

کجا بمرهم راحت توان نشستن دل — اگر نگار نگردد لب سراغ کسی

اگر ز تاب نصیحت لب خرد خشک است — پر است از می دیوانگی دماغ کسی

نگاه کرد بچشم تمیز ساقی عشق — بجای باده جنون ریخت در ایاغ کسی

ندیده لاله و گل در بهشت چهره حور — کسی که رفته نگاهش بسیر باغ کسی

کم بخصمی مرهم چه انسانم حیست — سری بسینه ریشم کشیده داغ کسی

کند ز روز شبستان خود ظهوری تر
شود چو ریخته در راه شب چراغ کسی

نازو دستیزه کاری و ناز و تغافلی — ما و امیدواری صبر و تحملی

دارد وصال تفرقه رشک در کمین — خرسند میشویم بذوق تخیلی

حسرت ز رشک راه ترقی گرفته پیش — ترسم شود دو چار امید تنزلی

مجنون بری بچیده ز نخل جنون خویش — بر پای دل نداشته زنجیر کاکلی

صبرم چو در مکابره با بخت کرده است — عیبست از برای تو اندک تطاولی

در بوستان جهان نشانند اهل دل — نخلی که نیست بر کمرش شاخ سنبلی

تیغی کشیده فکر قیامت چه میکنی
برماست دست شحنه بهارد تا سلی

بچشم فتاده رخت دل از دوش میکنند
چشم تو در کرشمهٔ غارت تعللی

انیست طرز زمزمه را عید دیگران
نشگفته هنوز ز گلبانگ بلبلی

تاراج صبر و هوش نمودی بعشوهٔ
ره بر دلش گرفته ظهوری تغافلی

کشیده صبر در دامان غیرت پای تمکینی
تماشی میکند با شوق دارم چشم تحسینی

هوای سیر بستان پا نهاد از خاطرم بیرون
که دادم پای بر خاری ندارم دست گلچینی

معاذ الله نگهدارد خدا از تلخی شکر
عتاب آلوده چشمی ریخت بر من زهر شیرینی

زشادی پای طفل اشک را از خون حنا بندم
بقتلم تیغ بردارد اگر دست نگارینی

سر چون من سیه روزی کجا ایقدر شادان دارد
که بر فتراک هندد آفتاب خانهٔ زینی

چه جا سوسانه می آید نگاه عشوه پردازش
ظهوری کرده پنهان مگر جائی دل و دینی

بگذشت ز حد دوری خورشید لقائی
آئینه حیرت شده محتاج جلائی

طغیان اگر این نوع کند نیل سرشکم
در مصر تمنا نتوان یافت نمائی

در باغ جگر قد نکشد گلبن راحت
آتش ندمد از دم تیغ ضیائی

بر کوشش خود کعبه روان تکیه نکردند
تا پشت ندارند بدیوار سرائی

بر خشک گیاهی زند ار برق محبت
این طرفه که بر برق زند خشک گیائی

صعبست ره طی بره وادی طلب بی
سر در پی دردی ننهد سنگ دوائی

صد چاک در آغوش کشد پیرهن صبر
چون چشم فتد بر کمر تنگ قبائی

ای عبیر بنیادِ سرمست غروری — هشیار که رنگین شود از تیغ جفائی

دُرّی شده در صدفِ جان ظهوری — انیست که دارد گهر اشک صفائی

بپرس ای طره درهم بگریه از شوریده احوالی — ز هجران سوختم نوازشم را با قبالی

نشد خود دستگاه حاصلم از وصل مستعجل — بصد جان میفروشد هجر اندک احتمالی

بهای صد جهان جان از نگاهی بود در دامن — بهر جا در میان افتاد همچون عشوه دلالی

غم امروز و فردا برده رخت از خاطرم بیرون — نباشد روزگار عشق را یاری و امسالی

مبادا صد کدورت بر ضمیرش بر تواند از د — ز بیتابی دلا طاهر نسازی صورت حالی

مکحل گشته چشم دولت از خاکسترم آری — بجا شاکِ وجودم آتش او کرده اقبالی

گره ند آرزو گو برق هم بر خرمن خود زن — که جان شعله پرور شد سپند دانه خالی

بامید که شاید از نوازش بعیش بر آید — ظهوری در گدا از آرزو گردید خوش پایی

بصبر عزلتی دادم مسند از کنج تنهائی — بحال خویش اگر بگذاردم شوق تقاضائی

ببرگ بیقراری عشوه سازی داد پیغامی — بلی رفتند صبر و هوش دنبال شکیبائی

کمندی نبد از تار نفس هر لحظه ای ناصح — چه بیتابی عبث زنجیر در شد زور سودائی

ز کنعان وصال خویشتن غافل افتاده است — به پیش افتاده گویا حجله بخت زلیخائی

نیارد وامقی را چهره از گرد ره حیرت — نسازد پاک لاله آستین ما ز عذرائی

بحکم حسن لازم شد ز دست راندن مجنون — معطل بود آری کار و بار دشت پیمائی

برای وصل دیگر منت کس بر نمی تابم — که در کنج تخیل از رخش باشد تماشائی

ظهوری مژده فلک عشرت صبح تمنا کن
که از شبهای عشرت زای هجران گشت یلدائی

یکی در باد پیمائی یکی در باده پیمائی
چنین بودست ایام از باده و هم جرعه پیمائی

توان بر ساحل مقصود کردن لنگر اندازی
بسیل اشک حیرت کشتی امید دریائی

نرفت از پیش چندانی که کرد از نارسائی خود
بلی دارد نیازم قدرتی در ناز فرمائی

نسیم هم ز هجران آنقدر کز صبر مستغنیم
ندیدم هیچکس از خود زبون تر در شکیبائی

تمامی عمر دشوار است ز نسیان حیرتی بود این
نشد روزی که بینیم خویشتن را در تماشائی

چو افتد چشمها بر هم نماید راز را مبهم
نمی باشد بیان محرم در اسرار هویدائی

بطرز جلوه کی شمشاد میشد آشنا هرگز
بحمد الله که در عشق تو عیبی نیست شیدائی

لب ناصح چه بیکار است ایام چنین ما را
نمی بودی بباغ و بوستان گر سرو بالائی

نکردم هیچ تقصیری چو عود آتش مزن در من
که مشک و عود آتش در جبین دارند سودائی

ظهوری دارد این مردن لعل نکته پردازش
که گیرد نکته دشنامش بر اعجاز مسیحائی

نهادم تکیه روزی بر جگر از رشک دندانی
دلی شد خام تر کارم ندارم صبر خندانی

غرور از حد گذشت از گرم خونیها چه گردد کم
اگر گاهی فشاند شعله بر پروانه دامانی

جلا از آئینه رخسار خوبان روی بر تابد
اگر یکدم نباشد در برابر چشم حیرانی

تبرک نیم جانی دارم هم ز آسیب صد مردن
علاج درد هجران خوش بود دشوار آسانی

اثر از نغمهای تر خورد بر گوش از زمزمه
که بندد گریه تار اشک بر قانون افغانی

رود از گریهای خام آب روی بیتابی
نباشد گر جگر را جوششی از داغ پنهانی

ظهوری

ظهوری سینه را صندوق از بار جفا کردی
همان بهتر که جای او گذارد دل به بیگانی

ز صد بگذشت خنده بر عذار چشم گریانی — لبم ضایع شد از آلودگی تلقین افغانی
ز بیانها دارم از سودای درمان مایه داری کو — دلم بگرفت از صحن گلستان کنج زندانی
ز راحت تا بکی آسودگی در مغز دل بالد — خراش سینه در دودلی و کاهش جانی
سپند کامرانی زراعت بار افتاده دارد — که افتد شعله سان در پیچ و تاب از باد جولانی
کسی دکان شکر خنده در مصر طرب دارد — که نبود از زند نیل گریه او را بطغیانی
ز آلایش توان آورد بیرون دلق تقوی را — بران کز شعله ریزد برق حسن پاکدامانی
بصد زنجیر نتوان بست بر دل عکس جمعیت — اگر باشد کسی شوریده کاکل پریشانی
نظربازی حوادث را علاج [illegible] نمیگیرد — درین بیچارگی با چون منی باید نگهبانی

نهادی رو به بازار محبت نقد تر میشو
ظهوری تا شکم واخورد گردید ارزانی

تر [illegible] کرد از خطش مرا عشق وفاداری — بپای دیگران شد گرد سواد خط بیزاری
بسستی طالع چون طالع آن سخت جانی‌ام — که شیرینی ترا شد از برای خسرو آزاری
ازین افیون که حل کرد ستم زان زنخ ایمن — مگر در خواب بیند چشم بختی روی بیداری
گران تر باد خواب ای ناقه پا آهسته تر داری — که شد محمل نشین از خود تهی هر سبکباری
بدین عاشقی نازم که می‌آید از من هم سب — هم از زنار تسبیحی هم از تسبیح زناری
اگر دل را نسازد صیقلی ایمای ابروئی — شود در زنگ غم گم از جفای چرخ زنگاری
اگر از ساقی چشمت افتد باده در گردش — به بیتابی فتد بر دوش مستی دست هشیاری

سرشک ارغوانی بجبین زعفران من
تبسم گوئیا گاهی ز کوته لاله رخسارے

بهای خود نمیگویم مروت بر نمیدارد
بگو تا وا کند جلاد چشمت چشم زنهارے

چه سازم استخوان سست بختان سختی دارد
مبادا از زخم برداردم تیغ جفا کارے

ظهوری رابرای رشک سیر از زندگی دارد
مبادا روزی کس لقمه خون جگر خوارے

واعظ و مسجد و لاف از سر منبر زدنی
من و عشرتکده و رندی و ساغر زدنی

باراندوه و دریغ تافت نه گنجشک الم
نیست درمان بجز از خون کبوتر زدنی

رفتم اینک که جنون را بسپارم به ازین
دارد این معرکه عقل بهم بر زدنی

هوس زخم جگر چون گسلد از دل من
دیده ام از صف مژگان تو خنجر زدنی

بر سر کوی تو سنگی بکف بخت فتاد
کاش میبود مرا قوت بر سر زدنی

پخته خورش بادهٔ عشق و جنون منتظرم
غمزه بادز مژگان سر نشتر زدنی

غیر افسرده ظهوری بفراغت میجوش
بر سر شعله نیاید نرگس پر زدنی

ز شوق طرهٔ دل طائر دام پریشانی
نگه بر گرده خوان چهره مهمان کرد حیرانی

ز خوف راهزن ماند نه بیم غرق گردیدن
اگر کشتی شود دریائی و محمل بیابانی

کجا از چار دیوار سرای جانفشان کوی
اگر هر دم نکردی عشق تعمیرش بویرانی

بحکم من ز دل بیرون نهد پا فکر جمعیت
سر زلفی ز جانم میکشد طرح پریشانی

سبکرو خانه در آغاز هجران کاش میمردم
امید وصل بسعی بست این عیب گرانجانی

خوشا حالم که بر خاطر غبار غم ز غم گشتی
هنر بود دست گو بخت از روی سست پیمانی

ظهوری بیوفائی را کمال عیب میداند
دگر دانی که عیبی نیست چندان یا دارزانی

در جیب گل افگنده صبا نافه بوئی / گویا که سری برزده از حلقه موئی
آن چشم که دارد که نگاهش نگذارد / گیرم که برافتاد نقاب مه روئی
دل واشده صد عقل مع خرد را تماشا / دیوانه شو و در شکن ارزانی موئی
دستی بزن ای شوق گریبان همه مسدود / چاک دهن ناصح ما با رفوئی
پیغام سرودی بلب نوحه گر آمد / وقتست اگر پاک کنم راه گلوئی
مغز ورع از دردسر صحبت نکاهد / بر جبهه طلا گر نشود لاسه سبوئی
لفظ سخن خام مکن روی کش از ما / گر معرکه گیری سخن رو به نکوئی

شاید که برد آرزوی خام ظهوری
با دل سخن گرم کن از گرمی خوئی

دگر بطاقتی فریادیم شبگردی کوئی / که سرها در میان خاک و خونها فتاده هر سوئی
بیا در صیدگاه عشق بنگر شرزه شیر ابزا / بصد زنجیر در بند از نگاه طرفه آهوئی
فزون تر باد این خصمی میان رهم و زخمم / چه میکردم اگر میداشت دردم بخت داروئی
ملامت زهر رویانید از مغزم دگر روزی / بتلخی در شکر گرداندش شهد سخن گوئی
ز تاراج متاع دل جگر زین حیرتم سوزد / که می بینم ندارم طاقت نظاره روئی
ز بار شک پشت کوه گردد خورد میگنجد / تهی سازد اگر گاهی دل بیچاره پهلوئی
تبسم شکر صد مصر از کنج دهان ریزد / چکد گر زهر قهری گاهی از دنبال ابروئی
عزیزم خوش بپیش غمگساری خویش میمیرم / نگردد وقت جان دادن سر من بر زانوئی

ظهوری دوستی منظور آخر راحت خود را
زدی بر تیغ رو خود را نخوردی حیف ابروئی

جذبات بکوی خواهش محکم فشرد پائی — دارد زبان قرابتی با عرض مدعائی
امروز می نشینم در جرگه شهیدان — فال شگون من شد گلگونه قبائی
هر جا جگر شگافد تیغ جگر نوازست — هر قطره برآرد گلبانگ مرحبائی
سستی درست میکرد بر خصم دست جرأت — واقف که کرده بودی در دوستی خطائی
در بزم اشک ریزان سوری چنان نتابد — گر همزبان نباشد با گریه ماجرائی
زهر نگه نماندست سیراب از تغافل — معلوم میتوان کرد از شهد خنده جائی
از یار یافت رخصت دشنام نافرستد — رقاصی اثر بین بر نغمه دعائی
گاهی بهم ملالم گاهی همه نشاطم — از من گرفت دل را بیگانه آشنائی

صبر دل ظهوری در سعی هیچ وانکرد
بر لوح مصلحت شد انشای افترائی

شادم چو بیوفایان بر یاد بیوفائی — از آشنائی دل خوش وا گرفته پائی
از گوهر نیازم بازار و شهر پر شد — از بیع عجز دادم ناز گران بهائی
اشکم ز کف عنان برد آمی چه کردی — بر بیکسیت دادم جولانی دعائی
بی پیچ و تاب در وی رفت آبرو خدایا — لبهای ناله خیزی مژگان اشک زائی
میباید آه بازی در گوشه خموشی — شاید بدست افتد سررشته نوائی
کی میکشید زاهد رنج صداع نخوت — از لای باده ما میکرد اگر طلائی
چون عشق مغز پرور شد میزبان جانها — بر خوان سینه تا زد داغ تو اصلائی

ای دل تأملی کن چو بست زار نالی / به درد بار بر بند کن خویش را دوائی
از خان و مان بکش پا باره سراغ سر کن / شاید قوی توان زد بر پایه سرائی
در بهمن دشت حیرت گلگون آه ماند / گر نیست تازیانه در دستِ ما بهائی

نامحرمی نماندست بگشا زبان ظهوری
گر نیست تازیانه در دست ما بهائی

پائی فشرده بر دل از جلوه اضطرابی / پیچیده بر رگ جان از طرّه پیچ و تابی
انگیخت شوق لشکر از تست فتح ای دل / در کوره تجمل افتاده انقلابی
ای دیده رفت خونت از دست بخت خوابش / شاید بسوی ما آرد افشان بر ویش آبی
غم بیحد است نتوان ضبطش بصبر اندک / جوشید داغ از دل ای سینه التهابی
ای بخت در چه کاری روزِ دگر نماندست / یک شب سحر نکردی بارشکِ اغتابی
گریانِ دشت هجران انگیخته دود از جان / از وعدهٔ دروغی کو جلوهٔ سرابی
گاهی نگاه جوری سوی گناهکاران / گر بگذرد بخاطر اندیشهٔ صوابی
بیطاقتیم و رسوا جرم و گناهِ ما را / هم خود مگر بسوزی از شعلهٔ عتابی

بگذار پاس خود را با من دگر ظهوری
خوابم تمام رفتست از چشم نیمخوابی

دانه میباشد فریب از نقل بزم عشرتی / شوق زلف اندازما خوش کرده دام صحبتی
رغبت صبر و هوش بگذر و آوری میگیرد دل / عشوهٔ پنهان اگر میداد اندک مهلتی
از وصال شمع کی پروانه گردد بهره ور / نازو داغ شعله خیز با نخواهد صحبتی
حرف وصل ای دل چه بردم در میان محفلی / با زبان ماندار و این حکایت نسبتی

عطر کاکل خود دماغ اهل سودا را نواخت / ای صبا بر مغز بیهوشان نداری منتی

دیده بالد در جلا آئینه خورشید را / در تماشا تا تو گر باشد نصیبش حسرتی

آرزوی داغهای تازه جوشد از جگر / تا ظهوری رست بربال ظهوری حیرتی

بیوفایم بیوفا بر خویش بندم تهمتی / نا توانم گاه گاهی گفت حرف نسبتی

عجب میباشد وفا و مهر در قانون حسن / چون نهد یار از برای خاطر ما بدعتی

در جهان از من توانگرتر نداری کس نشان / گر متاع دوستی میداشت اندک قیمتی

در نبرد کشت شوق طاق میدانی ولیک / بر رخ لاف از گریه‌اش ماند گرد خجلتی

از دهان کی دست بر میداشت نیسان با همه / کی نمیزد آب را بر دیدهٔ ما رخصتی

در محبت خیره عریان کس نمیداند جواز / بهر این زین بیش میکردم تلاش عزتی

سنبلستان شد دماغ از عطر کاکل ای صبا / گر توانی از چمن زار گریبان نکهتی

خاک گشتی بر سر کوی ظهوری این زمان / آن ظهوری نیستی میدار خود را حرمتی

دگر دل شده گرم در جان فروشی / سر افتاده در فکر سامان فروشی

دگر روز بازار عیشست و راحت / نشستست در روی ببهان فروشی

ز زندان فتادم بگلزار کوئی / که خار و خسش کرده بستان فروشی

ببازار سودای هندو نژادی / گشادیم دکان ایمان فروشی

سر و برگ سودای بلبل که دارد / چو کاکل در آمد بریحان فروشی

باعجاز بر عقل پرکار بندد / کند چشم جادو زبستان فروشی

نظر کرده عشقم جواهرشناسم
سرشک آمدانیک بامرجان فروشی

ظهوری کنار ترا ازمایه دارد
رگ ابرچشمم بطوفان فروشی

گره طرّه دوش وا کردی
سینه را عشوه کنج کاوی کرد
دامن نعل کام افشاندی
دامهای نگاه پنهان را

نافه در دامن صبا کردی
غارت هست و بود ما کردی
عاشق بوالهوس جلا کردی
بنگه گونه ادا کردی

بود شکوه ظهوری را
آنچه کردی باو بجا کردی

آرزو از یار دارم یار سیے
زور مهر خصم را میکرد زیر
بی علاجم در خوشامدهای غیر
دفتر تفصیل برگشت از غمم

کاش می آمد زمن اغیار سیے
بخت اگر میکرد اندک یار سیے
عشق دارد نیز دنیا دار سیے
میکنم با آنکه مجمل کار سیے

دوش دل بر خوان وصل از بیم غیر
با ظهوری کرد حسرت خوار سیے

خوشست از دم تیغ تو سینه چاکے
زاشتیاق تو هنگام صور دور زمان
بصرفه صرف کن ایدل حیات در هجران
بیک شرار که از آتش جدائی جست

زحیرت مه روئے جلاسے ادراکے
دو روزه خاک برون هر طرف کفن چاکے
امید وصل بهانست اندک امساکے
هزار شعله فروشد بجیب خاشاکے

اگر طراوت گلهای خنده میخواهی — ضرورتست تمنای چشم نمناکی
وصیتست بستان که روز دفن مرا — نهند در جگر ریش ریشهٔ تاکی
امید نیست زبون گو شکار باش زبون — بچشم کرده دراییم دوال فتراکی

بزیر تیغ ظهوری چه عجزها که نکرد — نکرد هیچ مروت فراق بیباکی

خوشم که سوخت ز تاب نفس دعای کسی — دعا شناس نگردیده مدعای کسی
بسر چه جا چشم افتادهای صبا لطفی — در انتظار بسوزم بخاکپای کسی
مرو به عجز بعدم سر حباب دار فرو — اگر شود نفسی خالی از هوای کسی
کسی کجاست که حرفی برای من گوید — یقین که میکشدم هجر بی رضای کسی
باهل کعبه و بتخانه نذرها کردم — چه سود خیر نماندست در دعای کسی
فریب خوردهٔ اهل فریب خاطر شد — که آشنای کسی نیست آشنای کسی
اگر ز غمکدهٔ ما نخیزد این شیون — چنین بساز نماند طرب سرای کسی
اگر ز قهقههٔ دیگران دلت گیرد — اشارتست بهیهای های های کسی

هزار جان بنگهت در تن ظهوری کرد — هزار بار نمیرد کسی برای کسی

عمر بگذشت نشد پاک ز خون چشم تری — نخل امید نشاندیم و نخوردیم بری
دامن رد ز طرب در کف صد شام فتاد — شب غم را بسر راه نیامد سحری
خوشهٔ برق ز صحرای جگر سر میروید — شعلهٔ داغ دلم ریخته تخم شرری
بر سر راه چراغی نه نشستی ناصح — که ز حال تو رود تاب ز تاب کمری

شمع چون گشت بدلسوزی عشاق علم
کاش از شعلهٔ پروانه بود بال و پری

رشک بر غیرت اغیار ندارم سهلست
بر سر کوی خود از من بجا خوار ترست

زهر هر بخیت بااین شوق ظهوری در کام
کز نمکدان تو روزی بتراود شکرست

ز پیش افتادگان بستر نباشی
درین ره پا منه تا سر نباشی

ازان آتش بسان دود برخیز
که در خاکسترش اخگر نباشی

نمانی بی نمک از شور بختی
بااین تلخی اگر شکر نباشی

فزون در کوهکن از پلهٔ عشق
ز وزن بیستون کمتر نباشی

بروز گریه وقتی استلم کن
که در طغیان جیحون تر نباشی

بحسرت تشنهٔ دیدار مانی
بمحشر تشنهٔ کوثر نباشی

بجنبد ساقی از لب بوسه بردن
خراب جنبش ساغر نباشی

بخوردی زنده تبراش اعتقادی
خدارا می نگر بتگر نباشی

ز صورت کاه در معنی بیفزای
ظهوری فربهی لاغر نباشے

در ناله نکرد اثر تلاشے
ای دل تو کنی نگه تلاشے

شیرین سخنی نگفت تلخے
زهر تو نشد شکر تلاشے

گشت لب خشک خود نکردی
یارب بی چشم تر تلاشے

بیتابی شام فوت کردی
در بیخودی سحر تلاشے

خورشید که بارخش در افتد
با شعله کند شرر تلاشے

دشنام زیاده از دعا بود
نبخشانده کرد اثر تلاشی

آن روز که داغ گشت تقسیم
کردند دل و جگر تلاشی

کی اشک منش خذف شمارد
بیهوده کند گهر تلاشی

ما بی خبریم و چشم در راه
واجب شده بر خبر تلاشی

کردند بزور از حریفان
با دلبر سیمبر تلاشی

میکرد برای من ظهوری
ممکن نبود اگر تلاشی

زروی آتشین در گلستان انداختی جوشی
نه جای جلوهٔ گل بود یادش ساخت خس پوشی

بدو دادِ اول سحوری میدهد بال و پر خود را
اگر پروانه گاهی میکند انداز آغوشی

شکیبائی باین تاب و توان هم سم کم بازد
بزیر بار بیتابی بباری میرود دوشی

ز آزادان کراز بید جبین طوق گرفتاری
بگوشم حلقه گردید دست عشق حلقه در گوشی

تبلخی مرده هر سو صد هوس در راه این حیرت
که شاید توشه بر سر کند از چشمه نوشی

نزد بر راه پیغام تو گوشم دیده بر هم
ز کوته خاطر خاطر کنی یاد فراموشی

جبین خمیازه بر خمیازه تا کی در شب هجران
بفکندیم روز وصل آغوشی بر آغوشی

تلاش حسن و عشق آمد ظهوری میشدی قائم
که بیرحم جفا کوشی در افتد با وفا کوشی

یک روز نمیکشی شرابی
کز بخت جگر کنم کبابی

اشکی بشمرده میفشانم
پرور شده غم ز بیحسابی

شبها چه فسانها که بر خوانم
در هیچ شبانه نیست خوابی

در کشمکشم کشیده زلفی   پیچیده براه پیچ و تابی
هم بازی پرده ها دریدن   از شوخی چهره در نقابی
تا کی بسخن درآید آن چشم   ماییم و نگاه بی جوابی
نهما تبعت از جگر برون رفت   و این طرفه که گریه دارد آبی
شادیم که ناله انتخابیست   از درد خوشست انتخابی
در بادیه فریب کردیم   از گریه سراب را ز آبی
یکشب ننهاد پای بیرون   رشک تو به سیر ماهتابی
روشندلی از منست امروز   در ذره نشسته آفتابی

شد رخصت اختلاط حاصل
از خویش ظهوری اجتنابی

ز جنبشهای مژگانش بدل زخم سنان کوشی   ز طغیانهای حرمانش بصد آه و فغان کوشی
تعالی الله چه زیبنده است کس نشنیده این گونه   که بخشد شالپوشی را بنازش پرنیان کوشی
ز دریای سرشک من چه بیتابی بموج آمد   ز تار آه با فهم طیلسان آسمان پوشی
ز راحتهای سودا پرده بر مغز می آید   برای سینه کردم فکر داغ استخوان کوشی

ز رشک مایه داری هجر را بر وصل گزیدم
ظهوری صرفه داری سودا کردم زیان کوشی

من و سوز و گداز و صبر و کنج و خشم و بیتابی   زبان و کام خشک و ناله و افغان نایابی
نگه آری برون از لاغریها بخت و طالع را   بصد زاری گلو را عرض کن بر تیغ قصابی
خوشا بینش که رنگین تر شود از جلوهای گل   هوس دارد ز خون خویش گلبن را دهد آبی

شبنم در تیرگی ماندست بگذریم از روئی | نگهدم از برای کلبهٔ خود فکر مهتابی
بهم تا کی برآییم هر زبان از طعنهٔ مردم | ندارم آن گوارائی دریغا مشربی تابی
زدم بر نغمهای شکر دردی از بن ناخن | نگه تار نفس را ناله ننوازد بمضرابی
باستقبال وصل از خویش میخواهم برون آیم | که شادی میزند از گریه بر راه خنده را آبی
نخواهم بشنوم افسانهای باغ رخساران | که میترسم فتد بر چشم بیدارم گل خوابی
گل تعمیر یک مسجد قضا در آب نگرفته | نماز ابرویش گر فوت گردیدی ز محرابی
چه سنگین اضطرابی لنگر افگندست در خاطر | شکیب و طاقتم کوه است اما کوه سیمابی

ظهوری کیست طوفان جوش روده دریای آهی زد
که آهش از برای کشتی چرخ است دولابی.

عید از گل قربانگه ما ساخت حنائی | شاید که بود سیم لعبیدی کف پائی
سرسبزی و شادابی شفقت که گذشته است | آرایش گلزار تری خشک گیائی
در حیرتم انداخته آن قدرت و این عجز | شاهی نتواند که نباشد به گدائی
در خدمت نزدیک بجا لاکی من نیست | خوش آنکه شوم پیرهن تنگ قبائی
سنگ ره سالک نشود دینی و عقبی | میخواست اساس دو جهان یکسر پائی
امید که کارم نفتد در طلبش پس | درگشتنم پیش فتد راه نمائی
در بیع مذلت چه حریفند عزیزان | بیعانه دشنام مهیاست دعائی
از سینه حیرت چه گرهها که نمانده | چون گریه نمی بود اگر عقده کشائی
تیغ تو نمیداشت اگر آب مروت | خون چو منی را که رساند بهائی
مشکل که نشیند دل ما در چمن خلد | داریم بسر از سر کوی تو هوائی

از صیقل مهر تو دلم آئینه گردید | روی تو تماشا بکشم روی نماے

ایمن نشوی از خطر مرگ ظهوری
احیای بقائے نکنی گر نفنائے

به پیش رشک ز من نیست برگزیده تری | که یار راست بهر روز شوخ دیده ترے
حدیث دوختن جیب در میان دارم | ز خویشتن نشنیدم زبان بریده ترے
بدل بریش چنین طفل نارسیده مبین | بکار خویش ازو نیست نارسیده ترے
بعرصه غم و اندوه سرو بالایان | ز آه من ننماید قد کشیده ترے
چنان که رام تو از من کسی نبوده بصبر | کنون ز خویش ندارم گمان رمیده ترے
ز چاک خرقه چه پرسی است در نظر بازے | نگه ز شیخ ندیدیم شوخ دیده ترے
تعلق است تمنای مقصد و منزل | درین طریق ز تجرید کو جریده ترے
چه خارها که نچیده است در کفم برهم | ز من نبود درین باغ گل نچیده ترے
پی زیارتش از دیده پای میکردم | ز من سراغ ندادند غم کشیده ترے
بیار حلقه و در گوش من فگن کز من | به بیع عشق نداری دو هم خریده ترے

درین شکار کنم من از شکاری اشک
ندیده ام ز ظهوری بخون تپیده تری

ورع را در خمار جام کاری | بسر جوشی نکردی خام کاری
شدم بی صبر تر دستی ندارند | دل آرایان درین آرام کاری
لب من ریش گشت و گوش فاسد | ز بس ابرام در پیغام کاری
فرو خوردم نفسها گر نکردے | سحر را دود آهم شام کاری

نداری ضد بتی در دیر نتوان | بانداز حرم احرام کاری
عبث خوبی بر آورد دست ناصح | زمن کو پخته تر در خام کاری
بغرت گو اثر ممتاز دارد | دعایم را ازین دشنام کاری
غزالان را بوحشت الفتی نیست | رسد رم خورده گان را رام کاری
زچینهای که چیدی در بر زلف | چه شبها را که کردی دام کاری

ز فیض مدحت دارای عادل
ظهوری را کند الهام کاری

خوشست صرفه جان صرف کن برای کسی | کجاست فدیه ببازی اگر برای کسی
بکاوش رگ دل نیش غمزه درکارست | جهان جهان دل و جان مشتری برای کسی
ازین ترقی عجب و غرور در فکرم | که خوی کرد بدشنام او دعای کسی
اگر گهی بقسم خوردن احتیاج افتد | خورم قسم بوفاهای بیوفای کسی
اگر زیاده نگویم خضر میداند | که نیست کم ز بقای کسی بقای کسی
ز مجلس تو مرا از و جام بیرون کرد | گذشت عمری و خالی نبود جای کسی
بخانه دل من دزد نیست آری سپه | شود چو روز ندانی ره سرای کسی
بخاک بیزیم افتاده کار سے ترسم | که در ره تو برآید بسنگ پای کسی
عجب اگر بگذارد دران جهانش نیز | مباد شمه هجر تو در قفای کسی

ز وصف خلد ظهوری مکن نبندانم
که نیست جز سر کو باغ دلکشای کسی

تلخی بصد شکر مگر شیرین زبان گیتی | تیری بصد پیکان بزن ابرو کمان گیتی

خود را مبادا گم کنم در پی غلط تا کی روم ‌‌ ‌ از دست می افتم بیا در معرض جان کیستی
آغوش ارزانی تو هر بوسه میبرد لبم ‌ ‌ شمشاد بالای خودی غنچه دهان کیستی
انیست اگر تاب کمر تابی نمیاند بکس ‌ ‌ جائی نمانده درمیان نازک میان کیستی
درکار و بار جان و دل هر روز زخم تازهٔ ‌ ‌ از نوک مژگان میچکد رنگین سنان کیستی
از غمزهٔ فصاد تو هر لحظه بر رگهای جان ‌ ‌ آزار نیشی میزند راحت رسان کیستی
سامان کار و بار تو بر بی‌لطفی و نادانیست ‌ ‌ کم میکنم پروای کس بسیار دان کیستی
خورشید ده بال و پری در آتش پروانگی ‌ ‌ دودم بر آمد از جگر از دودمان کیستی
خوش دوری انداختی خوش آتشی افروختی ‌ ‌ خوش مهربانان سوختی نامهربان کیستی

درکوی ابراهیم شه بنگر ظهوری قدر خود
بر آسمان برتر نشین از آستان کیستی

در ستمگاری چه عهد استواری میکنی ‌ ‌ بر تو میترسم عزیزا نزاچه خواری میکنی
مرغ دلها می پرانی دنگه بر میدهی ‌ ‌ گشت استاد خودی مشق شکاری میکنی
پرده های راز را میدوزی خوش میدری ‌ ‌ درمیان می آئی و دیگر کناری میکنی
چون برانی زهد و تقوی اینهمه گل شگفته ‌ ‌ خویش را از تاب می رنگین بهاری میکنی
آه سر بر کرده سیر سنبلستان کرده اند ‌ ‌ گریه رنگین ست سیر لاله زاری میکنی
آنچنان بشکسته پیمان که از خاطر رود ‌ ‌ یاد خواهد بود خود را شرمساری میکنی
بر سر کاری ازین کمتر تصرف خوب نیست ‌ ‌ صاحبان جان و دل را هیچکاری میکنی
می نشینی هر کجا دانی که میباید نشست ‌ ‌ خوش نشینی با رقیبان و گذاری میکنی
میکنی جمع اینهمه آشفتگی در طره ها ‌ ‌ فکر احوال پریشان روزگاری میکنی

صد ظهوری بزبانت بیخود آید هر زمان
بیخودانت را اگر گاهی شکاری میکنی

خواهم از حق بمدعا سوزی
نفس گرم در دعا سوزی

ناله افسرده است میباید
درد از شعلهٔ دوا سوزی

در گلستان ما شرر شبنم
اخگر غنچه در صبا سوزی

کاش بیگانه گرم میگردید
کرده بیهوده آشنا سوزی

آبرو می رود بباد مباد
آتش باده در حیا سوزی

جرعه ساقی نریخت جز بر رند
ذوق دارد بپارسا سوزی

از برای فتیلهٔ داغش
زاهد شهر در دوا سوزی

با ظهوری شدست گرم عتاب
عیب باشد زشه گدا سوزی

تا رگت را بادمغفر کاری
گر مسیر نیست معجز کاری

دیدهٔ بی جنبش مژگان مدوز
زخم بر رگهای نشتر کاری

کشتی صبر و سکون را میدهم
هر زمان از موج لنگر کاری

دل بداغ از گرم خونان میشود
سینه را بادا باخگر کاری

قیمتی کردیم چون آمد بکار
خنجرت میخواست جوهر کاری

دل بحیرت چند گویم رحم رحم
غمزه را دستور خنجر کاری

روز سر از سایهٔ سرو بلند
بالغ دبستان را صنوبر کاری

خاک راه شه ظهوری سجده کرد

فرق خود را گردافسر کاری

بجندی شکرستانی ببخشے
خرامی جلوه را جانی بنجشی

صبا دیگر بہ سنبل در نہ پیچد
اگر از طرّه ریحانی بنجشی

تواند دل بجنگ غمزه شستن تیغ
گرش از غمزه خفتانی بنجشی

مرا گرد و سر آن طره گردان
اگر خواهی پریشانی بنجشی

بظاہر بوسہ بخشی از تو دور ست
مگر از خویش پنهانی بنجشی

نشد روزی کہ تا لبشا مست پیش
بدستم طرف دامانی بنجشی

لب گاہے کہ آید درخیالم
گناه زخم دندانی بنجشی

چنین خندد اگر لعل تو بر من
زہر اشکم بدخشانی بنجشی

تنزل از خرد تا کے ظهوری
جنون را کاش طغیانی بنجشی

اگہی عمراً از حال خود چہ غافل میشوی
کو ملاقیها بہ تقصیرات قائل میشوی

کهنہ بطلان خود بفروش و عشق نو بخر
در بطالت مگذران اوقات عاطل میشوی

در صف اہل دل از دون ہمتیها نیستی
نیم جانی خرج باید کرد داخل میشوی

باش از رندان عارف خدمت میخانہ کن
خانقہ منشین کہ از شیخان کاہل میشوی

کشتی جانها بموج عشق دریا میشود
کوتہی گردابی طوفان ساحل میشوی

ناتوانی گر جنون را شورشی در عشق نیست
میشوی خوش بی نمک گاہی کہ غافل میشوی

میکنی عید بشارت میدہم اما کہ مست
آنکہ صد رہ ہر زبان قربان قاتل میشوی

خام میبانی جنون از گرمی مجنون مپرس
داستان کوہکن مشنو کہ کاہل میشوی

عمر رفت و صورت کار تماشا بر نگرد
یکطرف بنشین ظهوری چند جانب میشوی

بهار باغ ما از لاله رویی … پناه داغ ما از شعله خویی
زچین آرند مشک اما بر باد … بچین از چین موی مشکبویی
برابر آمدش آئینه از شرم … نگردد آب آهن سخت رویی
چو زخم مرهمی از تیغ او دور … زجیب عاشقان چاکی رفوئی
نبازم خرقه خود را نیالود … عبث گو کرده باشم خرقه شوئی
سخن خواهد که شیرینی شود صرف … اگر گاهی زند بر تلخ گوئی
ازان مستم که در خمخانه می … کند گردون مینائی سبوئی
ندارد گرچه سخت سینه دارد … جگر مستانی در دامن جوئی

ظهوری را بعشق خوبرویان
برون آورده ام از زشت خوئی

ساقی نشسته دعوی پرهیز میکنی … خویش بخون توبه خود تیز میکنی
بیمار گشت چشم تو در دشمنان مبین … از دوستان برای چه پرهیز میکنی
در صیدگاه غمزه رنگین سنان خود … فتراک طره های دلاویز میکنی
در گردنم نکوتر برخاستن نشست … در افتنم به بیهده انگیز میکنی
در چشم آفتاب رگ و ریشه بشمرد … چشمی که در نظاره خود تیز میکنی
انیست اگر غم تو دگر شب نشین آه … خوش گر بهار شوق سحرخیز میکنی
برگرد کار دیدن و سرشار صورتی … از عکس خویش آئینه لبریز میکنی

دل نازکست رشک گران تر ز بیستون
ای عشق ظلم در حق پرویز میکنی

بودی نخاله گوی و دم از مدح تیشه بردی
خود را دقیقه سنج و سخن تیز میکنی

گلگون گریهٔ تو ظهوری چه ای گریست
در تیز گردنش مژه مهمیز میکنی

کرده جان کهنه را تعمیر جانان نوی
بود خویش فرسوده شد خواهم کنون جان نوی

دفع ظلم هجر لازم باد بر عدل وصال
عشق آمد شد طبیب امن بدرمان نوی

تیر بیدادش ترازو گشت در مغز جگر
دل جراحت سنج آمد دست میزان نوی

دیده ها بر خویش و ز دم چون براندازد نقاب
در تماشاگاه او دیده حیران نوی

سالکان راه در فرسودگی افتاده اند
هست راه کعبه ما را بیابان نوی

اعتقاد کهنه را نهند قدری آنقدر
در نماز عشق هست پیدا ایمان نوی

بر دریده اما همه دریوزهٔ جان میکنم
عید دیدن هر زمان خواهد قربان نوی

طره اکنون میزند پیچ و پیچ تاب ست دل
از کهن آشفتگان هم پریشان نوی

میتواند شعلهٔ آهم پر پروانه شد
کو سمندر تا بگیرد آنگه بستان نوی

شب نیاساید ظهوری یکدم از فریاد من
یاد گیرم از خموشان طرز افغان نوی

نوبهار آمد جنون دارد دگر جان نوی
سال نو گردید آورد دست فرمان نوی

غمگساران خوی بخت خانهٔ خود کرده اند
داشتم در بوستان پرویز زندان نوی

گشته داغم خون چکان صحبت داغ لعل نشین
در زمین سینه شد پیدا بدخشان نوی

از کهن سودا بنالم می شناسم مشتری
بسته دل آیین خوبی جهر و کتان نوی

آشنایان قدیمی گشته اند از عمر سیر / آرزوی از بیگانگان آورده مهمان نوی

کهنه تر شد وعدهٔ وصلش بعهد سادگی / ما همان هر روز میگیریم پیمان نوی

در تخیل کاوکاو سخت رسوا کرده ایم / گشته پیدا بر لبش زخم نمایان نوی

نیست چندان اعتبار چاک جیب کهنه را / تا که آید در بدن گوئی گریبان نوی

آرزوی آشنان بوسیم در لب کهنه شد / میکند خون دربیم هر روز درمان نوی

انجمن از فرزنگی انجم ظهوری کهنه شد
میکنم بر سینه از داغش چراغان نوی

بازار روانکس که گشاد از تو دکانی / بر مائده سودت دو جهان هست زیانی

از خیل ملایک نشدی جای تماشا / میداد اگر نرگس مستان تو شانی

حیفست که دلم تودهٔ تیر نگه اوست / از سرمه بره کرده سیه نور کمانی

هنگامه راحت شده از داغ تو خوش گرم / آسایش مریم ز نفس دست فشانی

وقتست اگر عقل کند غاشیه داری / نگذاشته در دست کسی عشق عنانی

در جیب دریدن مدد شوق ضرورست / خوش آنکه بمهتاب کشیدست کتانی

همت کمر سعی چنان چست نه بسته است / هر پیر گدائی نه شود شاه جوانی

خالی شده بهای من از لابه که شاید / در کنج لبی برکنم از بوسه دهانی

ماه استره است ابرهٔ خورشید نازم / مشاطه او خواهد اگر آئینه دانی

در روزه زهی عشرت می روزه صبوحی
با پیر مغان خوش گذرانم رمضانی

باماست چو ماه دلفریبی / گوئی که دو پاره گشت سیبی

گردیده علم بخاک رستی ‌‌ ‌ جستم ز نهال خامه سیبی
فرق من و پای ناشکیبان ‌ ‌ دریوزه کنم مگر شکیبی
در راه روی میان پری مست ‌ ‌ دارند مجردان از سیبی
غارت زده کرد گشت تجرید ‌ ‌ امید که بر خورد کسیبی
خوش ناله و وای وای پس ماند ‌ ‌ از شحنه درد کو شکیبی

وصل تو ببخت من محالست
وادست ظهوریم فریبی

نشود زنده تا سزد سوری ‌ ‌ نیستم برده از در دوری
گله شرمی بود زجان کندن ‌ ‌ نتوان تافت پنجهٔ صوری
چیست بهتر برای بدمنشان ‌ ‌ روشنست اینکه دیدهٔ کوری
حسرت آرزو همه بردند ‌ ‌ کشته هرجا که سینه ام گوری
نالهٔ زار بر سر سیل ست ‌ ‌ گریهٔ زار کرده خوش زوری

کو فریدون که نالد و نازد
از ظهوری بزور کوکوری

چه صرفه مدعیان را ز ماجرا سیری ‌ ‌ تمام گشت سخن زار مدعا سیری
کدام سرو که در سایه اش گیاهی نیست ‌ ‌ کسی ندیده چنین شاه از گدا سیری
بپای مرحمتش چند بار آوردم ‌ ‌ نرفت بر سر دشنام از دعا سیری
مباد رابطهٔ شکر خور قطع شود ‌ ‌ نهاد تیغ بکف مرغ با نوا سیری
بمیهمانی من خوان فگنده در دو ولی ‌ ‌ هنوز گرسنه چشم ست از نوا سیری

هنوز صحبت بیگانه ناگوارا نیست / زعمر خورده شده عمر آسیا سیری
زریزه خوردی دندان بصدق عیالم / بخوان زهد نیابا شد از ریا سیرے
سبو کشان اگرش لب کنند وای برو / خدا به شیخ دهد زود از دوا سیرے
پری ببارکه افشاندنے پرونیدم / کدام صبح کشد مرغ را نوا سیرے

مس تو زر نشود خبر بجوش کوزه فقر / نصیحت ست ظهوری زکیمیا سیرے

خاتمة الطبع

آرایش ستائش و پیرایش نیایش خدائی راست که کبریاست آسمان و زمین جلوه قدرتش مهر و ماه روشنی صنعتش حکیمیست یکتا و دانائیست بی همتا آما بعد شیوه پرشاد و همی حلقه بردر ارباب سخن می کوبد وا زبیچه پیشترگان خاک راه و ارادگان شاهد معنی می رود که و لی نعمی جناب منشی نول کشور صاحب مالک مطبع اوده اخبار که کتب کمیاب و نایاب طبع کردن کارش و درین رهگذار از شغل خاوف در نظر نیاوردن شعارش نامورست بقصد طبع دیوان ظهوری ترشیزی برخاست و از کتب خانه آفتاب الدوله متخلص بقلق یک نسخه حاصل ساخت سپس قوة فعل را از کتمان بظهور آورد یعنی کتابت به قلم شکسته رقم منشی ... ... چون نسخه دیگر معاریته بلکه بقیمت بهم نرسید ناچار نقل با منقول عنه بانتحاد و تصحیح گرائید المختصر این شاهد لفریب در ماه نومبر ۱۸۷۹ء مطابق ذیقعده سنه ۱۲۹۶ هجری پیرایه خاتمه پوشید و با هزاران فرخی و مبارکی در صحن رعنائی و زیبائی خرامید فقط

تاریخ طبع

شد از دیوان عیان شأن ظهورے / سرودم بهر سال طبع گوهر
مظهر نسبت فرقان ظهورے / که طبع پاک دیوان ظهورے

دیوان خواجہ قطب الدین حضرت قطب الاقطاب خواجہ بختیار کاکی اوشی قدس سرہ کی تصنیفات سے نایاب نسخہ

دیوان خواجہ معین الدین چشتی ایک نایاب ہما صفت یہ دیوان محض عنایت ایزدی سے اس مطبع کو ملا تبرکاً طبع ہوا

دیوان حضرت غوث الاعظم شیخ محی الدین گیلانی مشہور بہ پیران پیر و پیر دستگیر

دیوان غنی مصنفہ ملا محمد طاہر غنی

دیوان مہتاب از سخنور نازک فکر منشی مہتاب رائے صاحب

دیوان موزون من نتائج خیالات عالیجناب راجہ رام نراین صاحب

دیوان صائب مشہور دیوان ہے —

دیوان ناصر علی منشی و شاعر یادگار زمانہ متاخرین سے

قصائد مدحیہ نظام عمدہ عمدہ قصائد فارسی ردیف

جوہر معظم دیوان مرزا گل محمد خان ناطق مکرانی اور اوسکے ساتھ منشی جواہر سنگھ جوہر تخلص کا کلام فارسی ہی

دیوان کشفی مولوی سلامت اللہ مغفور کانپوری نظامی مطبع کا

دیوان ہلالی مشہور کلام اہل زبان ہے

دیوان نویدی فارسی غزلین مفید مباحثہ اطفال

خیال بیخودی نہایت عمدہ مذاق کی کتاب تصنیفات منشی سیتل سنگھ صاحب مرحوم بنارسی بیخود تخلص سے

قند پارسی مجموعہ منتخبات کلام شعرائے نامی مولفہ مولوی عبد الغفور خان صاحب بہادر متخلص نہ نساخ —

تذکرہ حسینی مولفہ میر حسین دوست سنبھلی اول مناقب جناب امیر المومنین علی علیہ السلام سے ابتدا کی پھر بہت سے اولیائے کرام و اہل اللہ عظام کا تذکرہ ہے —

تذکرہ گلشن بیخار — از نواب محمد مصطفی خان صاحب بہادر شیفتہ دہلوی کی تالیفات سے تذکرہ شعرائے متقدمین ہے

قصاید پر فوائد مصنفہ منشی لچھمن لال صاحب بہجت تخلص —

دیوان قاسم — فارسی غزلیات ملا قاسم دیوانہ کہ شعرای نامی آفاق سے ہے —

رباعیات عمر خیام یہ رباعیات مثل دواوین اور اوستادون کے کلام کے بہت مستند ہے جدید طبع ہوئی —

اختراع جدید صنائع شعری از راے کشن کمار صاحب

کلیات و دواوین و اسوخت اردو

کلیات انشا اللہ خان یہ کلیات نتیجہ طبع عالی میر انشا و اللہ خان بہادر کا ہے اور یہ حضرت عہد مین نواب سعادت علیخان بہادر کے بڑے نامی شاعرون سے تھے

کلیات نساخ اس مجموعہ مین رسائل ذیل ہین شاہد عشرت سخن شعر اشعار نساخ مرغوب دل دفتر بے مثال گنج تواریخ چشمۂ فیض قند پارسی زبان ریختہ قطعہ منتخب از مولوی عبد الغفور خان صاحب بہادر

قطعہ منتخبہ از مولوی عبدالغفور خانصاحب بہادر
رسالہ زبان ریختہ وجہ ایجاد زبان ریختہ
کو لطف کے ساتھ جناب ممدوح نے مع نظائر
اشعار اساتذہ تالیف کیا
شاہد عشرت مولفہ ایضاً
سخن شعرا انتخاب اشعار سے متاخرین کا
اردو تذکرہ ہے۔
مرغوب دل یہ مجموعہ بھی تصنیف جناب
ممدوح الصدر کا فارسی رباعیات کا ہے۔
دفتر بیمثال دیوان اول ایضاً
گنج تواریخ یہ کل تاریخیں جناب موصوف
کی تصنیف سے ہیں۔
کلیات سودا۔ قصائد و مثنویات و دواوین
وغیرہ از کلام مرزا رفیع السودا۔
کلیات نظیر اکبرآبادی مطبع دہلی خرد
کلیات تراب از حضرت تراب شاہ مع سائل گنج
کلیات صنعت کلام شاعر مستند میاں
کریم الدین صنعت مرادآبادی
کلیات ناسخ کلیات شیخ امام بخش ناسخ
سے دیوان ۳ مصرعہ۔
کلیات آتش۔ تصنیف خواجہ حیدر علی آتش
لکھنوی ۲ مصرعہ
کلیات نظام اردو یہ کلیات بلاغت
سمات از کلام معجز نظام جناب نظام الدولہ
نواب محمد مردان علیخان بہادر نظام ہے خیالات
نظم قابل دید ہیں۔
کلیات نظیر۔ اکبرآبادی اسمیں مخمس و مسدس
و دیگر نظم ہیں۔
کلیات امیر اللہ تسلیم نام تاریخی نظم ارجمند
تصنیف منشی امیر اللہ صاحب تسلیم شاگرد
رشید نسیم دہلوی۔
کلیات میر تقی۔ مسلم الثبوت استاد کا
کلام ہے بعد نظر ثانی مکرر طبع ہوا۔
کلیات ظفر۔ ہر چہار جلد یہ مجموعہ دیوان
حضرت ظفر مشہور ہے۔
کلیات مومن۔ نہایت پاکیزہ ولایتی
کاغذ پر چھپا ہے۔
ایضاً۔ خیالی جدید
بہارستان سخن۔ اردو ناسخ و آتش و
آبادگی بطرح غزلیں ۲ مصرع
دیوان گویا۔ تصنیف فقیر محمد خان گویا
شاگرد خواجہ وزیر بعنوان نو۔
دیوان رند تصنیف نواب سید محمد خان بہادر
لکھنوی شاگرد آتش۔
دیوان فدا۔ نہایت عمدہ دیوان تصنیف
مولوی فدا حسین صاحب۔
گلدستہ امانت۔ مخمسات امانت شاعر
لکھنوی کے۔
دیوان اسیر۔ منشی مظفر علی صاحب اسیر
شاعر نامور۔
دیوان غافل۔ تصنیف جناب منور خانصاحب
غافل ہمپایہ آتش و ناسخ۔
دیوان ذوق کلیات سید ابراہیم دہلوی متخلص بہ ذوق